

Giới thiệu Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?

Truyện Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin? của tác giả Lan Rùa là truyện dành cho các bạn trẻ xoay quanh nhịp sống của một phần showbiz.

Đó là một siêu mẫu hiền hậu, có nhiều người mến mộ và một mối tình rất đáng được chú ý.

Nhưng ai có thể ngờ đằng sau hình ảnh vui vẻ, tươi cười ấy là những mưu kế, những câu chuyện khiến người ta phải giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Cô người mẫu hoàn hảo

“Kits.....”

Tiếng xe phanh gấp một cách đột ngột. Minh lau bàu: “Mẹ kiếp, chưa sáng đã gặp phải con điên...” Trước mắt anh là một con bé cùng với chiếc xe đạp xanh lá cây, nó run rẩy. Bực hết cả mình, Minh liếc qua con bé, ngao ngán nhìn chiếc quần bò cũ và đôi dép tổ ong. Anh ngó đầu qua cửa kính ô tô, quát: “Đ.. cụ mày đi đứng thế à?” Nó chẳng nói gì, phóng xe đi thẳng. “Đồ điên”. Minh quát vọng theo, nhưng chuyện đó cũng chẳng để lâu trong đầu anh được, lòng anh còn đang mon man nghĩ về Ngọc – cô chân dài mà thằng bạn sẽ giới thiệu cho anh, Ngọc mới chỉ vào nghề được 3 năm nhưng cô đã là một trong những siêu mẫu đắt giá của nền công nghiệp giải trí nước nhà. Sau những tháng ngày theo dõi “em” trên tạp chí, tivi, chỉ tưởng tượng được gặp và nói chuyện với Ngọc thôi đã làm anh thêm chảy nước dãi. Lòng hồi hộp khôn nguôi, anh nhấn ga tăng tốc; ánh nắng bình minh sao mà chói chang tới thế!!!

Chuông điện thoại reo, giọng đầu dây bên kia nheo nhéo:

- “Mày làm gì mà lâu thế?”
- Vẫn đang ở chỗ chị Hoa.
- “Gớm, lại làm đầu à, em lạy chị, chị xinh lắm rồi, chị vác cái xác qua đây cho em nhờ?”
- Chờ chị tý nhé cu!!!

“Gớm, đại gia à, con gia thế khủng à? Chị đây không thèm nhé, chị đây 3 năm chưa từng cặp qua anh đại gia nào chắc?” Ngọc nghĩ ngán ngẫm, cô chẳng muốn đến buổi hẹn này tý nào, nhưng mà, khổ nỗi đang vương “xi căng đan” cướp chồng; cái lão già chết tiệt, dám bảo với cô là đã ly hôn, thế nên, là phải đi quen anh này, cho dư luận im miệng.

9h30 sáng

Ngọc yếu đuối bước vào Royal Café, tiếng nhạc nhẹ, trầm bổng và lãng mạn vang lên, một vài người nhận ra cô siêu mẫu, họ ngược nhìn. Ngọc thích quán này vì nó toàn chỉ chứa khách VIP, họ lịch sự chứ không như lũ ruồi nhặng bám đuôi xin chữ kí ở những chỗ khác. Hoàng giờ tay nhẹ vẫy Ngọc, nài nỉ tháo chiếc kính đen kiêu kì, nhẹ nhàng tiến tới, đứng những bước đi của siêu mẫu. Bỗng cô khựng lại, tự nhiên tim hơi run và má đỏ ửng khi nghe Hoàng giới thiệu: “Đây là Minh”. Cô cứ nghĩ suốt buổi cô sẽ phải trả vờ, lòi hết khả năng diễn xuất tệ hại của mình ra để làm đối phương tin cô thích hắn, rồi dần dần tạo ra một màn kịch che mắt toàn dân, ai dè... Minh to cao, vạm vỡ và điển trai một cách chết người. Ở anh có một nét đẹp nam tính cuốn hút, gương mặt góc cạnh. Anh nói chuyện rất có duyên, không quá lịch sự, giả tạo, thỉnh thoảng có văng vài từ bậy, nhưng mà không sao hết, Ngọc “chết mê” anh mất rồi...

Cứ như thế là 3 tháng, chuyện của Ngọc và Minh tiến triển rất tốt đẹp. Mỗi lần đi đâu Minh cũng hãnh diện dẫn bạn gái siêu mẫu đi cùng. Quen Ngọc, gia thế nhà anh được truyền thông quan tâm vô cùng, cổ phiếu công ty cũng tăng một cách chóng mặt. Từ khi yêu Minh, tần suất xuất hiện trên báo của Ngọc ngày một dày đặc, nhất cử nhất động của cặp tình nhân đều được đưa lên trang nhất, điều tiếng về Ngọc tư dung bay đầy hết, giờ trên các diễn đàn mạng, cô là tiêu điểm bàn tán, trở thành hình mẫu của giới trẻ. Thậm chí còn có fanpage trăm nghìn like xin lỗi Ngọc vì đã vu khống cô cướp chồng. Hợp đồng quảng cáo, đóng phim, các show thời trang cứ như mưa từ trên trời rơi xuống. Giá catxê của Ngọc cũng tăng gấp bốn, năm lần bình thường. Minh thì tâm lý thoải rồi, cô – Như Ngọc đang ở thời điểm hạnh phúc nhất cuộc đời!!! Chỉ có một điều thay đổi là Ngọc, một cô siêu mẫu kiêu kì thì nay đã trước mặt Minh giờ đã bắt đầu biết ghen, cô tranh thủ đi với anh mọi lúc, mọi nơi như thể anh là một viên kim cương quý, rồi ra là mất. Minh cũng không lấy làm phàn nàn về điều đó, trong mắt anh, Ngọc là cô gái đáng quý nhất trên đời, là người con gái tuy ở đỉnh cao của sự nghiệp nhưng rất nhẹ nhàng, khéo léo và phúc hậu, đặc biệt là nấu ăn rất ngon, món ăn của cô rất đặc biệt, rất “Ngọc”, hương vị tinh tế, nhẹ nhàng. Minh đã đi nhiều nơi, ăn nhiều chỗ, nhưng quả thật, rảnh rỗi là anh chỉ muốn về chỗ Ngọc ăn cơm. Anh chết mê chết mệt đồ ăn người yêu nấu, đặc biệt là món sườn xào chua ngọt, có lần mình anh chăm chú ăn hết cả 1 kg sườn lúc ngừng đầu lên thì Ngọc đã đi đóng phim từ bao giờ. Ngọc tuy lịch trình đóng phim, quay quảng cáo mệt nhọc, nhưng chỉ cần anh hẹn, cô sẽ vứt tất cả để về nhà nấu cho anh. Cứ tưởng tượng cảnh Ngọc mặc áo hai dây gợi cảm, bầu ngực nức nịu, cặp đùi trắng muốt, đứng đun lại thức ăn mỗi lần anh về cũng đủ làm người anh lại run hết cả lên. Những lúc như thế, anh chạy nhẹ tới ôm cô, hôn vào đôi má. Ngọc chỉ thẹn thùng:

- “Nồm ă, ra nào, người em toàn mùi thức ăn”.

- Có sao, hay mình đồ thức ăn lên người em đi, để anh. . .haha. . .

Mình cười đầy nham hiểm. Trong lòng Ngọc dâng trào hạnh phúc, tuy cô đã nghe chán tai mấy lời tán dóc, thậm chí thô tục hơn rất nhiều của các đại gia khác, nhưng mà nghe từ Minh, cảm giác rất lạ, như một ngọn lửa ấm áp chạy qua trái tim cô, cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2: Con osin

Uyên dựng chiếc xe đạp màu xanh, ném chiếc cặp phịch xuống đất như thể nó là tội đồ. Uống ngụm nước, cô miên man suy nghĩ: “Trời ơi, chẳng biết làm sao nữa, tiền nhà, tiền điện, tiền nước, tiền học phí, còn tiền đi học thêm tiếng anh nữa chứ, không biết tính ra sao?” Bao nhiêu email cô gửi đi mà có cái nào thêm reply đâu, thật là một mội. . . Cô vẫn không nản lòng, tìm tìm kiếm kiếm. Cứ như thế được mấy ngày thì Uyên tìm thấy một công việc rất là béo bở: “Cần gấp: Tìm người hướng dẫn và hỗ trợ nấu ăn, lương 7 triệu một tháng, biết kín mồm kín miệng.” “Cái đ.. gì thế này?” Uyên tự nhủ, cái gì mà tăn 7 triệu trong thời kì kinh tế khó khăn thế này, các mẹ đừng có mà lừa con.” Tất trang web rồi, nhưng nghĩ thế nào, có thể do thiếu tiền quá, cô lại mở ra, bấm số gọi. Cô được hẹn chiều tối nay đi thử việc ngay. Uyên hơi lo, chỉ sợ bị lừa, nhưng hết cách rồi, cô chỉ còn biết ngồi niệm chú cầu may mắn: “Úm lam, úm. . .”

Đúng 7h tối có mặt ở nhà chủ, Uyên được một bác trung niên tên Linh dẫn vào căn bếp hiện đại, đẹp lung linh như mơ ước bao lâu của cô, chỉ vào đồng thực phẩm chất nui trên bàn, bà bảo Uyên nấu thử vài món ăn kèm với cơm, yêu cầu không cần đẹp như nhà hàng, nhưng phải tạo được hương vị riêng. Lâu lắm Uyên cũng không nấu ăn cầu kì rồi, cuộc sống mưu sinh khiến cô bận bịu cả ngày, chủ yếu là nhai bánh mì và mì gói, tuy nhiên cũng không khó khăn gì, cô bắt tay vào làm, nhớ lại những gì bà nội dạy, gia vị gì, nấu như thế nào. Chỉ một loáng cô đã làm xong món xườn xào chua ngọt gia truyền, cộng salad rau quả, gỏi sứa hoa chuối. Bác Linh bảo cô cứ về, để cô chủ ném thử, khi nào được cô gọi điện lại.

Hai ngày sau thì Uyên nhận được điện thoại, cô chủ ưng ba người, cô thấy sung sướng quá, giờ chỉ tới nói chuyện hợp thì nhận. Cánh cửa mở ra làm Uyên tí xiu, cô chủ trước mặt cô là ai thế này? Trí nhớ Uyên ủa về. Ngọc, cái con cao lêu kêu, xấu tính, bị cả lớp tẩy chay- phần tử duy nhất trượt đại học của 12A5 đây mà. Nhưng mà cô quên mất, cuộc đời lắm sự khó lường, Ngọc bây giờ đã trở thành siêu mẫu hàng đầu, toàn dùng đồ giá tiền tỉ, gấp mặt cũng đâu phải chuyện dễ, ngẫm lại mới thấy thủ khoa đại học thì đã là gì đâu; cô giờ đi làm thêm kiếm từng đồng tiền, chả bù cho Ngọc cười nhẹ cái là có cả triệu. Nghĩ thì nghĩ thế thôi, cô tự nhủ Ngọc cũng phải cố gắng lắm mới phần đầu được tới ngày hôm nay, bao nhiêu tai tiếng từ trên trời rơi xuống, cái gì nó cũng có giá của nó, nếu đổi lại, chưa chắc cô đã chịu được như Ngọc. . .

- “Ê, làm gì mà ngờ thế, quên bạn cũ rồi à?”

- Ặc, không, tại nàng giờ đẹp quá, ta nhận không ra.

- “Lớp trưởng cứ nói đùa, không ngờ lại gặp lại như thế này, thôi tài nấu ăn của đảng ấy thì miễn bàn rồi, ngày xưa mỗi lần cắm trại là bọn con trai cứ xúm lấy đảng ấy thôi. Nếu đảng ấy không ngại thì. . .”

- Ngại gì chứ, chỗ bạn bè mà. . .

- “Ừ, thế từ mai đảng ấy tới dạy tớ nấu nhé, h tớ có lịch quay phim rồi”.

- Ừ, okie.

Đội Uyên ra khỏi cửa, bác Linh chạy lại hỏi Ngọc: “Nè, con điên à, sao ông đầu bếp nổi tiếng không chọn lại chọn con bé nhà quê này?”

- À, nó là bạn cấp 3 của con. . .

- Con tốt quá, người vừa xinh đẹp vừa tốt bụng như con quả hiếm thấy. . .

Ngọc vừa cười khẩy, vừa chọn trang phục: “Tốt ư? Tốt con khi, tốt thì đã không tồn tại được ở cái giới này rồi. Bác già ngây thơ vãi. . .Chọn ông đầu bếp nhờ quen với anh Minh thì ăn c.. à. Còn con ranh Uyên, phải cho nó cái cảm giác phục vụ mình là như thế nào, ngày xưa, bọn con trai bám nó, quần nó, coi mình chả ra gì, thì giờ đây nó phải tận hưởng cái cảm giác mình mới là trung tâm. Lớp trưởng hả, thủ khoa hả, chẳng phải giờ vẫn đi đôi dép tổ ong quê mùa đó sao?”. Nghĩ bụng rồi liếc qua tủ giày dép chất đống, Ngọc sung sướng, nó chưa bao giờ vui thế này, thế giới đổi thay. Điện thoại reo, Minh đang đợi ở ngoài cửa, giờ nàng là công chúa, là nữ hoàng, là sao. . .không còn gì nói ngoài tuyệt!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Tình yêu của anh...

Nói nấu ăn khó thì không phải, nhưng nói dễ với một người hoàn toàn không có cả đam mê lẫn năng khiếu như Ngọc thì quả thật không hề đúng tí nào. Buổi học đầu tiên, Uyên cũng không ngờ lại khó khăn tới vậy, nói khâu cá cô mà cô bạn cũ lúc thì quên mắm, lúc thì quên muối, cầm dao mổ cá thôi mà hét lên inh cả nhà, thương tích đầy tay,... Cuối cùng thì đôi bạn ấy cũng bỏ cuộc. Ngọc băn khoăn lắm, với một người hoàn hảo như Minh, thì nhất định cô phải thêm được khoản nấu ăn ngon làm điểm cộng. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Ngọc không thuê Uyên làm người dạy nấu ăn nữa, mà lớp trưởng trở thành người nấu ăn thay cho Ngọc. Hai nàng kí hợp đồng, từ giờ nàng Uyên sẽ tới nhà nàng Ngọc nấu ăn, bất cứ khi nào nhận được điện thoại, tuy nhiên nàng Uyên phải bí mật mọi chuyện, nếu ai hỏi về đồ ăn, dứt khoát là nói nàng Ngọc nấu, ngược lại, nàng Uyên sẽ nhận được 7 triệu một tháng, cộng với việc nàng Ngọc sẽ hạn chế gọi nàng Uyên trong giờ học.

Vâng, hợp đồng là thế đấy, vậy là mỗi lần Minh nhắn tin sắp về ăn cơm thì cũng đồng nghĩa với việc Uyên ba chân bốn cẳng đi chợ rồi phi như bay tới nhà Ngọc. Nấu nướng xong xuôi rồi trao lại mọi thứ cho Ngọc. Lúc Uyên về cũng là lúc Ngọc rời khỏi chiếc ipad thân yêu, đeo tạp dề, nàng cũng búi lại tóc, chấm chấm chút nước, vờ làm mờ hơi thở nhại, xuống bếp vờ đứng đó, khi Minh về thì dọn đồ ăn ra. Đôi khi nàng còn ứng dụng cả nghiệp diễn viên vào, nghe thấy tiếng người yêu, nàng liền đưa tay lên xoa mờ hơi trên trán, hay lấy dĩa đảo đảo thức ăn. Minh thông minh bao nhiêu, trên thương trường lừa bao nhiêu kẻ, lời bao nhiêu, thì chắc cũng chả thể đoán được... Mà đôi khi nếu giả dối khiến người ta hạnh phúc, thì đâu cần biết sự thật??? Chỉ biết, Minh yêu cái cảm giác mỗi lần về chạy vào bếp ôm chầm lấy Ngọc, trò chuyện mỗi tối, thỉnh thoảng Ngọc cũng kể Minh nghe chuyện nghề, chuyện bị người ta ăn hiếp, Ngọc thường nói, em kể là kể thế thôi chứ đừng anh làm gì người ta nhé, tội nghiệp lắm. Trời ạ, Ngọc của anh thật ngây thơ, tội nghiệp, anh ậm ừ thôi, chứ nổi tiếng còn đồ máu mặt như anh mà lại để mấy con tép bắt nạt người yêu mình à, chẳng đúng là anh...

- "Mày thay con Hằng làm giám khảo chấm siêu mẫu năm nay đây, biết chưa? ". Dương phản kích.

Nhìn cái mặt thẳng quản lý mà Ngọc phì cả cười, "Biết chưa ư, biết từ đêm bố mày thò thẻ với người yêu rồi... hehe". Thấy nét mặt Ngọc, Dương cũng đoán qua đôi ba phần:

- "Lại lợi dụng tình yêu hả cưng, mày giỏi vãi chường, mày kể kiểu éo gì thế?"

- Cũng phải cảm ơn mày đã giới thiệu cho tao, tình yêu, hũ vàng- và cũng chính là may mắn của tao; haha.

Nở nụ cười sung sướng, Ngọc kể lại tất cả cho Dương, hào hứng; rằng đêm hôm ấy, nằm trong lòng Minh, Ngọc thò dài ra sao, nước mắt rơi như thế nào, phải vừa đủ để Minh cảm thông, nhưng cũng không quá nhiều để tỏ vẻ mình là người cam chịu, không muốn nói xấu đồng nghiệp, chuyện bé xé ra to, cứ nhìn Ngọc nở sụ sụ: "Em chịu được mà, ... " máu điên trong Minh nổi lên cuộn cuộn, ...

- "Đkm, mày phải nhận được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của năm con ạ". Dương cười khoái trá.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Cuộc hội ngộ bất ngờ

- "Moa moa, chụt chụt,... tiền ơi là tiền, em đã về với đội của chị.". Uyên cười tít mắt, sung sướng đếm từng tờ polyme mới cóng: "1,2,3...,14; 7 triệu của chị- haha", từ ngày đi học, chưa bao giờ nàng được sở hữu số tiền lớn như thế. Nàng quyết định phải tự thưởng cho mình một cái gì đó mới được. Nghĩ rồi, nàng không về vội mà rẽ vào trung tâm mua sắm gần nhà Ngọc. Nàng đi hết cửa hàng này tới cửa hàng khác, nhìn nhìn ngắm ngắm, ánh mắt hết từ tờ mờ sung sướng rồi tới tiu ngiu. Nàng chưa bao giờ dám vào đây, vì nó quá là cao cấp, mãi tới hôm nay có nhiều tiền vậy, nàng mới đủ tự tin để vào, nhưng nàng quả thật là khờ khạo, cái số tiền mà nàng cho là nhiều đó, cũng chẳng đủ mua một nửa cái túi trong đây. Thực ra xem đi xem lại, đôi lúc cũng vào hân phòng thử đồ, rồi cuộc thì nàng cũng nhận ra là chả thích chúng tạo nào, nếu nàng có tiền thì nàng chắc chắn sẽ mua thức ăn ngon, máy đánh trứng, máy ép hoa quả, lò nướng, ..cho thỏa niềm đam mê nấu nướng; nhiều hơn nữa thì mua nhà hay cho bố mẹ đi du lịch... Nghĩ vẫn nghĩ vơ, nàng cũng không ngờ vừa mới kiên quyết như thế mà bị trúng tiếng sét ái tình với sợi dây chuyền có hình ngôi sao pha lê màu xanh lục bích, sợi dây đó rất đẹp, rất tinh xảo, một mình em ấy nằm trang trọng trong chiếc hộp kính trong suốt. Nàng ngắm ngắm, tự nhiên muốn có, nàng muốn hỏi giá quá, mà ngại, ăn mặc quê mùa như nàng, hỏi giá sợi dây này liệu có bôi bác...

- "Giá cái này bao nhiêu?"

- Dạ 50 triệu ạ, nhưng đang có chương trình khuyến mãi, nếu anh mua chiếc dây này anh sẽ được tặng một lắc tay xinh xắn kèm theo ạ.

Chị bán hàng đơn đã trả lời chàng trai bên cạnh. Uyên tí sặc chết: "Hả..". Cái "hả" của nàng không quá to nhưng cũng đủ để cả chàng trai kia lẫn chị bán hàng nhìn nó với một ánh mắt rất là... Uyên ngượng chỉ muốn độn thổ, lí nhí hỏi chữa ngượng:

- "Có ... có màu tím không chị".

Chị bán hàng chẳng thèm trả lời nó, quay sang giới thiệu tiếp cho chàng trai.

-”Okie, anh lấy, em gói cho anh nhé.”

Uyên chưa kịp nghĩ gì thì có tin nhắn khẩn cấp của Ngọc, nó chạy luống cuống.

Mình cầm gói quà, nhìn con bé đang ngẩn tò te rồi chạy đi mà buồn cười, thực ra anh cũng không định mua chiếc vòng rẻ tiền này tặng Ngọc đâu, nhưng mà anh vẫn nhớ con bé đó, con bé xe đạp xanh dép tổ ong, anh cũng không biết anh muốn mua chiếc vòng để trêu tức, trả đũa hay chỉ đơn giản là gây sự chú ý với nàng nữa. Chỉ biết nhìn dáng điệu của nàng, anh đoán nó ngượng mà chạy mất- thấy rất thú vị. Anh tò mò không biết nàng có nhớ anh?

“Bing bong bing bong...”

- “Tớ đặt thêm ít dâu tây, chắc người ta mang tới đây, mở cửa hộ với”.

Uyên vội đặt túi thức ăn vừa mua xuống, chạy ra mở cửa.

-”Không phải...không phải người đưa dâu tây Ngọc ạ.”

Người đàn ông khi này là ai? Sao lại tới nhà Ngọc, chả nhẽ là bạn trai mà Ngọc hay kể sao? Không những trong đầu Uyên tràn đầy thắc mắc mà Minh cũng tò mò không kém”Sao Dép tổ ong lại ở nhà người yêu mình...” Đứng lúc hai bên chưa biết nói gì với nhau thì Ngọc ra, lấp bắp:

- “Sao anh bảo một tiếng nữa mới bay ra cơ mà?”

- “Ừ, nhưng anh muốn cho cung của anh bất ngờ, he”. Minh bẹo má Ngọc, cười gian trá, đoán liếc mắt nhìn Uyên...

Hiểu ý Minh, Ngọc nhanh nhẩu giới thiệu:

- “À, đây là bạn em, Uyên, đây là anh Minh, người yêu mình”. Ngọc mà cũng có bạn như này ư, trước đây Minh chưa bao giờ nghe Ngọc nói tới Uyên cả, chỉ thoáng qua trong đầu là thế, Minh vui vẻ quay lại nựng người yêu:

-”Anh về sớm để giúp vợ nấu cơm, mọi khi toàn vợ chuẩn bị một mình, anh về muộn quá chỉ biết ăn, thương vợ lắm”.-”Ngọc nấu ăn là tuyệt nhất trên đời?” Minh quay sang khoe Uyên tự hào.

-”Dạ...” Uyên cười nhẹ nhàng, nụ cười của nàng được mệnh danh lôi kéo cả thiên hạ. Quả không sai, Minh nhìn Uyên, cảm giác gì đó vui vui, Uyên có vẻ thân thiện.

Tuy nhiên, khác với cái dạ nhẹ nhàng của Uyên thì Ngọc lại tím tái mặt mày, toát cả mồ hôi, nàng công chúa hoàn hảo thật không biết phải làm sao bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Mối hậu họa

-”Vợ anh hôm nay nấu cho anh món gì nào?”

Minh tỏ vẻ sốt ruột tò mò.

-”...Em...” Ngọc thì thào, tự nhiên sắc mặt cô thay đổi hẳn, thờ hồn hển, khựng xuống. Minh trông thấy Ngọc vậy, thất thần lo lắng, gọi tên Ngọc mãi không thôi, anh xúc cô lên, bế vội vào trong phòng, Uyên cũng hốt hải đi theo.

-”..Em, em không sao...chỉ là lúc chiều quay ngoại cảnh, trời nóng quá...đừng lo cho em...”

Nghe được câu này của cô bạn, lòng Uyên thờ phảo nhẹ nhõm, cả chiều nay nàng ta ở nhà chứ đi đâu. Uyên bây giờ mới càng hiểu, vì sao Ngọc lại thành công tới vậy, không chuẩn bị gì mà Ngọc còn diễn xuất tốt thế này nữa là có kịch bản, đạo diễn...Uyên cũng đang bất đắc dĩ diễn theo Ngọc.

-”Anh Minh cứ ở đây với Ngọc, bữa tối Uyên nấu cho.”

-”Ngại quá, mời Uyên tới nhà mà lại đề vắt vả như thế, hay đi ăn ngoài?”

-”Trời, anh quên à, Ngọc ốm như thế này đi sao nổi? Mà đồ Ngọc cũng mua rồi, em làm tý thì xong thôi, anh đừng ngại.”

-”Ừ, Uyên nói cũng phải, vậy phiền Uyên nhé!”

Khép cửa phòng Ngọc, Uyên đi xuống bếp, làm công việc quen thuộc hàng ngày. Những ngón tay nhỏ xinh của nàng thoăn thoắt, điêu luyện. Mỗi lần nấu ăn, nàng cảm thấy như nàng hòa làm một với nhịp đập của nồi niêu xong chảo, bếp núc, những giọt mồ hôi rơi nóng hổi, tiếng dầu rán xì xèo...

Mình nhìn Uyên, có cái gì đó quá thu hút làm anh quên mất rằng lý do anh xuống đây để phụ nàng chứ không phải để ngắm... Người con gái này quả là khéo, một mình cô ấy có thể xử lý hết mọi việc, cô ấy không quá nhanh, làm mọi thứ một cách cẩn trọng, như đem tình yêu của cô ấy vào từng món ăn, nhưng cô ấy lại biết sắp xếp một cách thông minh, chỉ một loáng đã xong. Nhìn Uyên làm, Minh bỗng chốc tự tò mò về Ngọc, mọi khi Ngọc cũng nấu nhiều thứ cho anh lắm, anh tự nhủ, nhất định một hôm phải về xem Ngọc làm, anh sẽ phụ Ngọc vài việc vặt như rửa rau...

-”Anh xuống từ lúc nào thế?”

-”À, Ngọc đỡ rồi, tôi định xuống phụ Uyên thôi, nhưng xem ra Uyên cũng chả cần tôi giúp.”

-”Thì mọi khi anh cũng có bao giờ cần em giúp đâu mà?” Ngọc đùa Minh, chen vào.

-”Anh xin lỗi, nhất định sau này sẽ sửa. Em đỡ chưa?”

-”Em đỡ nhiều rồi. Thôi chúng mình bắt đầu ăn đi.”

Cả ba trò chuyện, nào là chuyện Minh Ngọc yêu nhau như thế nào, tới chuyện lớp trưởng Uyên ngày xưa uy quyền làm bao anh chàng mê mẩn, biết Uyên sắp tốt nghiệp, Minh còn đề nghị Uyên thực tập ở công ty anh, Minh cũng khen Uyên nấu ăn chẳng kém gì Ngọc. Bữa ăn rất vui vẻ, nhưng có lẽ nó chỉ đúng nghĩa vui vẻ với 2 người, còn Ngọc, lòng nàng dâng tràn nỗi bất an. Cô tự thấy mình khinh suất, quả thật Uyên đứng với Ngọc chỉ là con nhà quê, nhưng Ngọc đã quên rằng, cô bạn mà cô học chung ba năm liền, có một khí chất rất khác, rất đặc biệt, dù Uyên ấy có không ăn diện, thì từ cách Uyên nói chuyện cho tới cách nàng ăn, nàng uống, tất cả đều rất tinh tế, cuốn hút... Ngọc mỉm cười theo câu chuyện của người yêu và cô bạn, nhưng lòng cô không ngừng toan tính để diệt trừ mối hậu họa này...

10h, cũng đã muộn, Uyên xin phép ra về. Minh ra tiễn Uyên thay Ngọc, ánh mắt băng quơ của anh bỗng dừng dừng ở trước ngực Uyên như có điều gì thắc mắc.

-”Sao vậy anh?” Phần nào đoán được cái nhìn kì lạ của Minh, Uyên hỏi.

-”À, không có gì, em về nhé...”

Có thể mình nhìn nhầm, hay có thể... Minh đóng cửa, vừa quay vào thì gặp Ngọc nước mắt đầm đìa:

-”Anh ơi, anh đừng giận em nhé!”

- “Sao vậy em?”

-”Sợi...sợi đây chuyện anh tặng em lúc này, em tìm khắp mà không thấy đâu, em xin lỗi...” Ngọc nức nở.

Minh giật mình. Chả phải anh vừa thấy Uyên đeo nó sao? Anh nghĩ là Ngọc cho Uyên chứ, chả nhẽ vì quá thích nó mà Uyên đã lấy mất...

-”Em xin lỗi, em thật vô dụng, em không thể nhớ em để đâu nữa... huhu”.

Nhìn Ngọc, Minh băn khoăn quá, anh có nên nói với Ngọc rằng Uyên lấy không? Ngọc nhỏ bé, yếu đuối và thương người như vậy, liệu cô ấy có bị tổn thương???

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: May mắn của Uyên

-”Hình như anh thấy Uyên đeo...” Minh chần chừ, không muốn Ngọc bị tổn thương, nhưng anh cũng không muốn Ngọc vì tự trách bản thân mà buồn.

-”Không thể nào, Uyên là bạn em, Uyên không thể làm thế.”

-”Anh cũng không biết, hay chúng ta gọi Uyên hỏi cho ra nhẽ...”

-”Đừng anh, nhờ Uyên cũng có dây chuyền giống của em thì sao, nhưng Uyên lấy đâu tiền mà mua nó nhỉ? Có thể là hàng nhái thì sao?”

-”Em đừng có ngây thơ tin người quá.” Nói rồi Minh kể lúc chiều gặp Uyên ở trung tâm mua sắm cho Ngọc nghe, rằng Uyên đã thích sợi dây đó như thế nào. Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên lắm

-”Sao anh không kể em sớm, nếu biết vậy, em đã mua tặng Uyên sợi dây giống như thế này, dù gì cũng là bạn tốt, không ngờ Uyên lại vậy...???”

Ngọc thở dài buồn bã:”Anh Minh, xin anh đừng nói gì với Uyên hay nói chuyện này với bất kì ai nhé, em xin anh đó, đừng làm to chuyện, dù gì cũng là lỗi của em bất cẩn quá!”

Minh ôm Ngọc vào lòng, tại sao trên đời lại có cô gái ngây thơ đáng yêu và lương thiện tới vậy...”Anh hứa, và anh cũng hứa sẽ bảo vệ em mãi mãi...” Minh nghĩ, đồng thời trong lòng anh thấy hơi khó chịu, anh từng có ấn tượng và cảm tình rất tốt dành cho Uyên, vậy mà cô ấy lại thế? Anh coi khinh loại phụ nữ dối trá.

Trời đêm đã muộn, Uyên mệt mỏi xả nước định tắm qua cho sảng khoái. Bất chợt, nàng nhìn vào trong gương, đưa tay mân mê sợi dây chuyền. Quà là đẹp, nhưng nàng vẫn không hiểu sao Ngọc có thể cho nàng sợi dây này. Đối với Ngọc, quà là giá trị của sợi dây không là gì nhưng mà, đây là do anh Minh tặng. Uyên lúc đầu một mực không nhận, nhưng thấy Ngọc có vẻ buồn, Ngọc bảo Uyên giúp Ngọc nhiều, không nhận coi như không nể mặt Ngọc, anh Minh tặng Ngọc nhiều đồ lắm, nhưng sợi dây này cũng chẳng phải style của Ngọc, để cũng chẳng dùng...Sau một hồi Ngọc năn nỉ, Uyên cũng gật đầu, Ngọc còn tự tay đeo cho Uyên. Thực sự lúc đầu ngại ngại nhưng Uyên thật rất thích, nghĩ lại lúc biết giá, Uyên nghĩ cả đời không bao giờ chạm được vào sợi dây ấy, vậy mà, cuối ngày, nó lại thuộc về Uyên, nàng cảm giác như là may mắn tới với nàng vậy, thầm cảm ơn người bạn tốt bụng.

Reng reng reng...

Chuông đồng hồ kêu inh ỏi, Minh vươn vai khó chịu, chợt nhớ hôm nay có cuộc hẹn hò đôi với thằng bạn chí cốt. Háo hức làm bất ngờ người yêu và muốn chuẩn bị đỡ Ngọc nên anh đã cố đặt đồng hồ dậy lúc 6h30, ai bảo Ngọc nhà anh nấu ăn ngon, trong khi đó bồ của thằng bạn anh thì chẳng biết luộc cả trứng nên bữa sáng đã ấn định chỗ Ngọc, cơm trưa cũng là Ngọc chuẩn bị nốt. Minh đi đường mà lòng đầy tự hào.

Cầm trên tay bó hồng thật to, anh bấm chuông inh ỏi, hừng khởi.

-”Bất ngờ chưa?”

Minh vui vẻ, đưa bó hoa lên che mặt khi có tiếng mở cửa. Rồi anh òa một phát. “Trời đất?” Người trước mặt anh không phải Ngọc mà lại là Uyên, Uyên làm gì ở nhà Ngọc vào sáng sớm như thế này? Vì quá bất ngờ Minh cũng đứng hình luôn, cũng vì thế mà anh có cơ hội nhìn kĩ Uyên. Nếu Ngọc có vẻ đẹp kiểu rất “người mẫu” thì Uyên lại mang một nét gì đó nhẹ nhàng. Mái tóc búi gọn gàng, khuôn mặt thanh tú, môi đỏ mọng, da trắng ngần, ...có thể Minh đã xao xuyến đôi chút nhưng nhìn thấy chiếc vòng cổ Uyên đeo, ngôi sao pha lê xanh xanh ấy Minh lại thấy bức mình, anh dần giọng:

-”Sao Uyên lại ở đây? Ngọc đâu?”

Uyên đủ tinh tế để nhận ra sự khác biệt trong giọng của Minh, dường như có sự khác biệt nào đó, Uyên chợt giật mình nhớ ra công việc mình đang làm dở thay Ngọc trong bếp. Không thể nghĩ ra cách gì ứng phó, Uyên đành trông chờ Ngọc xử lí, cố nói to, đánh tiếng để Ngọc cũng biết:

-”À...Ngọc ở trong phòng anh Minh ạ...”. Nói rồi, để Ngọc có thời gian chuẩn bị, cô cố hỏi Minh vài câu linh tinh như sao anh tới sớm vậy, dạo này anh như thế nào, vv...

Vừa mở cửa phòng, Minh đã thấy Ngọc buồn bã ngồi trên giường, Ngọc ra hiệu cho Minh đóng cửa, Minh cũng không kiểm nôi tức giận:

-”Sao em vẫn chơi với cô ta?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7: Hẹn hò đôi

-”Em xin lỗi...em biết từ lần trước anh đã không còn nhiều thiện cảm với Uyên. Nhưng tối qua, Uyên gọi điện nhờ em quen biết thì giới thiệu cho ai đó nhà khá giả, em không thể không giúp.”

-”Mẹ, cái loại...đéo nói nổi, nhưng sao cô ta lại ở đây?” Minh bức mình.

-”Thì sáng nay bạn ấy cứ đến rồi nằng nặc đòi em chỉ dạy cách trang điểm, làm đẹp để yêu được người như anh. . .rồi em đang chuẩn bị đồ ăn cho mọi người, Uyên cũng đòi làm, em chả biết sao nữa, đánh vào phòng ngủ!”

-”Trời ạ, sao lại có người vô duyên như cô ta chứ, cô ngốc của anh ơi, em cứ hiền như thế này thì chỉ chịu thiệt thòi thôi.”

Mình dí tay vào trán Ngọc mắng yêu. Ngọc ôm anh cười xuề xòa.

-”À, quên không nói với em, có lẽ hôm nay mình đôi ta đi chơi thôi, Hùng nó gọi điện, nó mới bị cấm sùng, chắc hôm nay chả rủ được ai đâu.”

-”Ấy,..hay là giới thiệu cho Uyên đi.” Ngọc nói đắc chí, Hùng Uyên- thành đôi hay không thành đôi thì cô cũng đã làm cho câu chuyện vừa bịa với Minh thêm tính chân thật.

-”Anh không muốn, Hùng là bạn chí cốt, anh không muốn giới thiệu cho nó loại đàn bà như vậy...”

-”Anh thật, anh Hùng có phải trẻ con đâu mà phải lo, mới cả nhờ anh ấy thay đổi được cách sống của Uyên thì sao, cũng để anh ấy vui vẻ nữa, anh ấy đang buồn mà. . .mà ai dám bảo họ sẽ yêu nhau đâu? Chỉ đi chơi một hôm thôi. Nha, nha, nha...”

Vâng, bộ dạng người yêu chu mỏ nũng nịu thế thì làm sao mà Minh từ chối được?

8h, Uyên đã chuẩn bị đầu ra đầy mọi thứ, đang định ra về thì Ngọc gọi Uyên vào, đề nghị đi chơi đôi với cô, Minh và bạn anh. Lúc đầu, Uyên một mực từ chối vì cô vướng lịch đi dạy thêm, và lại cô cũng không quen với thế giới của Ngọc, của bạn Ngọc, đi chơi thì cô cũng rất lạc lõng. Ngọc phải dùng hết nước hết cái thuyết phục, nào là cô sẽ trả lương gấp ba lương buổi dạy, nào là Uyên mà không đi thì anh Minh sẽ nghi ngờ mất, tình yêu của Ngọc sẽ tan vỡ, nào là đi chơi thì cũng về lại quê của hai đứa cắm trại trên đồi thôi. . .Nhìn Ngọc nước mắt ngắn, nước mắt dài, Uyên cũng cảm động, đành làm trợn vì bạn.

Họ quyết định ăn sáng ở nhà. Ngọc cố nói những chuyện về thị trường nhà đất, giới người mẫu, kinh doanh, . . .những thứ mà Uyên chẳng biết gì nhằm cố tình làm Uyên bị bẽ mặt, lạc lõng và cảm thấy cô đơn. Cô cảm thấy đây là cách trả thù tốt nhất cho những năm tháng cấp ba – cả đồng bạn bao vây hỏi bài Uyên, để lại Ngọc tủi thân, ghen ghét một chỗ. Nhưng Ngọc đã không thành công như mong đợi, con người sinh ra đã có số làm “nam châm” thì mãi vẫn là “nam châm”. Cái vóc dáng nhỏ nhắn, làn da trắng ngần, khuôn mặt thanh tú toát lên khí chất thông minh, lạnh lợi của Uyên đã thu hút Hùng ngay lập tức. Miệng anh tiếp chuyện Ngọc, nhưng toàn bộ tâm trí và đôi mắt anh dán về phía Uyên, từ cách nàng ăn, nhỏ nhẹ, từ tốn, duyên dáng tới chết người. Thấy bạn mình như vậy, Minh cũng không khỏi lo lắng, Minh lo Hùng sẽ bị lợi dụng, đâm ra chốc chốc anh lại phải liếc liếc xem Hùng như thế nào, thành ra thì bữa ăn này, Ngọc vẫn là thành phần cô đơn như xưa, điều này với Ngọc mà nói là sự xi nhục vô cùng lớn, tuy nhiên, do năng khiếu bẩm sinh, lúc nào cô cũng giữ nụ cười hiền hòa nhất có thể trên môi.

Tình hình lúc đi xe cũng không có gì khá khẩm hơn với Ngọc. Hùng xưa nay tán gái như vũ bão, vậy mà hôm nay ngồi im thín thút, thi thoảng cũng lấy dững khí làm mới dám hỏi Uyên đôi ba câu, nàng cũng trả lời rất ngắn gọn làm Hùng càng thêm ngại. Thình thoảng quan sát đôi bạn trẻ qua gương chiếu hậu mà Minh bực cả mình, vừa sốt ruột cho thằng bạn vừa thắc mắc; đáng ra Uyên phải vồ vập, phải làm hết sức thể hiện thật tốt chứ, hay là Hùng chưa đủ giàu với cô ta, hay cô ta đang đóng bài kịch gái ngoan ngược ngược??? Cuối cùng thì Minh cũng không thể kiên nhẫn như Ngọc, vừa xuống tới địa phận làng Mộc Lan, anh lấy lý do phải đi mua thêm đồ uống, rủ Uyên đi cùng, được một đoạn, Minh dón Uyên vào góc tường, bực bội:

-”Đkm, mày định giờ trò gì với thằng Hùng hả con rẻ rách?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Ngọc trong lòng Minh và Ngọc thực sự....

Uyên ngo ngác nhìn Minh, mặt nàng tái mét. Chưa kịp mở mồm nói điều gì thì Minh đã quát:

-”Con ranh, tao biết một vài chuyện bản thù mày làm nhưng vì mày là bạn của Ngọc nên tao coi như không biết, nhưng nếu mày có ý định đùa giỡn, lợi dụng ai thì đừng trách tao ác!”

Uyên nhìn Minh, cái nhìn đầy kinh sợ. Uyên là người can đảm lắm cơ, nàng tính nói gì đó, nhưng nàng chẳng biết nói gì cả, nước mắt cứ thế tuôn trào, đôi môi đỏ mím chặt. Nhìn khuôn mặt ấy, cả mùi hương nhẹ nhàng phảng phất từ người Uyên do cự ly quá gần, đã có một phút, tim Minh loạn nhịp, cảm giác có khi mình đã hiểu lầm, tự thắc mắc sao mình lại muốn kéo dài khoảnh khắc này, muốn đứng đây. . .Phải cho tới khi Uyên cố vùng khỏi tay, anh mới bừng tỉnh, trấn tĩnh rằng mình đã có người yêu, và rằng Uyên là con rắn độc, chỉ là loại giả tạo muốn dụ trai giàu.

-”Cô đi đâu?”

-”Đi mua nước? Chẳng phải anh bảo đi mua nước sao?”

Uyên mạnh mẽ bước đi, quả thật muốn hỏi Minh vì sao lại như thế, nhưng cái suy nghĩ của bọn nhà giàu, nàng cũng chẳng thể hiểu nổi, tự nhiên nàng thấy lo cho Ngọc, sống với cái con người thất thường, bạo lực như này, liệu Ngọc có hạnh phúc? Nhưng có lẽ Ngọc biết cách trị anh ta, Uyên tự trấn an mình.

Buổi cắm trại diễn ra rất vui vẻ... vì ai cũng cố nghĩ cho đại cuộc, tỏ ra vui vẻ, Hùng khá buồn vì xin số nhưng Uyên từ chối khéo, phần nào cũng vì Uyên linh tính lời Minh nói ban nãy là ám chỉ cô muốn lợi dụng Hùng. Chiều về, để tránh khó xử, Uyên lấy lý do về thăm nhà, sáng hôm sau sẽ lên Hà Nội sớm. Lúc đầu, cả ba định về nhà Ngọc ăn tối nhưng Ngọc lại có lịch gặp đạo diễn gấp nên Minh và Hùng quyết định đi bar.

- "Mày thích con Uyên?"

- "Không chuyện gì qua được mày, thằng khi." Hùng nhấp ngụm rượu.

- "Gái đây ra đây, con ấy quê bỏ mẹ."

- "Em ấy rất khác..., chả nhẽ mày không nhận thấy?" Hùng nhìn Minh, tò mò, sau rồi gà gât đắc chí: "À, à, mày giờ có người yêu rồi, làm sao mà thấy gì được nữa, mà mày tính nghiêm túc với con Ngọc đó à?"

- "Mịa, ăn nói cho cẩn thận, khi nào tao cầu hôn thành công là phải gọi chị Ngọc, nghe chưa? ". Minh khà khà, kể lể tự hào: "Ngọc không giả tạo như Uyên, cô ấy có tất cả nhưng có thể bỏ tất cả vì tình yêu... nói chung là tuyệt vời"

- "Mày quen lâu chưa mà nói như đúng rồi thế?" Hùng cười nhếch mép.

- "Chuyện tình của bọn tao tràn lan báo mạng, chả nhẽ mày không đọc mà hỏi?"

- "Không tao hỏi em Uyên?"

- "Gặp thì cũng cùng ngày gặp em Ngọc đó, ấn tượng khó phai, nhưng mới nói chuyện gần đây thôi, vì là bạn cấp 3 của Ngọc, mày nên tránh xa thì tốt hơn."

- "Mày tránh xa con Ngọc thì có, tao có cảm nhận của riêng tao."

- "Vãi thằng này, Ngọc nó làm gì mày mà mày ác cảm thế?"

- "À, thì nó chả làm gì tao cả, nhưng tao biết rõ về con người nó, chả nhẽ mày cũng không thèm đọc báo về người yêu mày? Mày không biết nó qua tay bao đại gia trước khi gặp mày?"

- "Báo mạng vớ vẩn, mấy thằng già thích Ngọc nhưng bị từ chối nên vớt tiền để bọn nhà báo dựng chuyện, tao còn lạ gì." Minh giải thích.

- "Nó bảo mày thế à, mẹ con điểm vãi cả đ..."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Hai con người và tận cùng của sự đau khổ

Minh nóng mặt, túm lấy cổ áo Hùng:

- "Ngâm cái mõm chó nhà mày vào, tao không cho phép mày nói Ngọc như vậy..."

- "Mẹ kiếp, tao tưởng mày với con đó chỉ chơi bời nên không nói, cho mày chơi cho vui, nhưng giờ có vẻ mày đang chìm sâu vào cái tình yêu ngu xuẩn rồi. Được, cứ về nhà đi rồi khắc rõ."

Hùng chỉ thẳng tay vào mặt thằng bạn chí cốt, tuyên bố đồng ý rồi nhanh chóng rời bar. Minh nán lại, tâm trạng quả thật không tốt, những lời Hùng nói cứ vẩn vương trong đầu, khiến Minh rất khó chịu, anh quyết định không về mà qua nhà Ngọc.

Chuông kêu tới 10 phút mà không ai mở cửa, ngó đồng hồ, 12 giờ đêm, sợ rằng có chuyện gì bất chắc, Minh vội vã tìm chìa khóa dự phòng vào nhà. Anh gọi và tìm mãi mà chẳng thấy Ngọc đâu, điện thoại cũng tắt máy, đang lúc lo lắng chưa biết làm gì thì Minh nhận được một vài video từ Hùng kèm tin nhắn: "Tự mày khám phá". Hộp mở ra xem, khuôn mặt anh biến sắc lạ thường, những tiếng cười là lướt, thằng trai già và cô gái trẻ trần truồng chạy quanh nhà, nhìn cô gái kia vui vẻ nịnh nọt, chăm sóc tên già này chẳng có vẻ gì là bị ép buộc cả. Anh nhấn lần lượt từng video một, mỗi một thước phim lại một nhân vật nam chính khác, già hơn, quái hơn, nhưng nữ chính chỉ có một. Ném tan chiếc điện thoại, đập hết đồ đạc trong phòng mà lòng anh

không hề người ngoại. Ngọc của anh, người mà anh yêu thương, cô gái ngây thơ hiền dịu tới là vậy? Đâu mới là Ngọc của Minh, người con gái hiện tại hay là nữ diễn viên trong những thước phim kia??? Chưa bao giờ nghĩ ngờ tính chân thực của những video Hùng gửi, bởi nó chính là thằng giàu nhờ lằng xê các em, ngầm thu thập một vài video để khi nào các chân dài có nổi tiếng cũng chẳng thể quên người cũ là điều dễ hiểu. Có lẽ chính vì quan hệ của anh và Ngọc nên Hùng mới tạm chưa động tới Ngọc, nghĩ lại những cử chỉ yêu thương suốt thời gian qua, Minh chợt không cam tâm. Anh cố lục lại quanh nhà để tìm một chút hi vọng, biết đâu vì quá yêu anh nên Ngọc mới phải che giấu mọi thứ, biết đâu còn có nguyên nhân gì nên Ngọc mới phải làm vậy? Những bữa cơm Ngọc nấu cho anh, chăm sóc anh, đâu thể giả dối như quá khứ của cô ấy, Minh tìm, tìm và tìm, anh như điên dại quanh nhà, đập phá mọi thứ, tay bị thương lúc nào cũng không hay. Cuối cùng, anh cũng tìm thấy một thứ giá trị mà anh chẳng hề mong đợi: “Hợp đồng giúp việc”, người kí tên: Nguyễn Thị Tố Uyên và Lê Như Ngọc. Những bữa cơm ấm áp thân mật đầy tình cảm mà Ngọc bảo Ngọc bỏ vào mỗi lần cô nấu, chẳng phải là Ngọc nhờ Uyên bỏ vào sao? Minh choáng váng, lặng lẽ đứng dậy, anh không thể nghĩ được gì ngoài việc cho người tới dọn dẹp tu sửa nhà Ngọc trong đêm, trái tim đau đớn, tổn thương ghê gớm nhưng anh cũng không muốn Ngọc biết theo cách đó. Anh tự hỏi mình nên làm gì với Ngọc? Bây giờ anh mới hiểu câu nói thế gian không ai có được tất cả...

Trong lúc người yêu suy sụp thì Ngọc- ở một phương trời khác cũng sức không kém:

-“Cái gì?”

-“Ừ, nên tao nghĩ mày không thể nhận vai này được đâu, lão già đó, mẹ kiếp, già lại còn đù, đéo chấp nhận được...” Dương bực tức.

-“Nhưng đây là dự án trăm tỷ, có đầu tư của nước ngoài, nếu nhận vai này sự nghiệp tao sẽ lên một tầm cao mới”. Ngọc phân vân.

-“Mày điên à, mày định chiều lão ta thật ư? Thế còn anh Minh? Cần thận kéo mắt cả chỉ lẫn chài đó.”

-“Mai là công bố nữ chính đúng không?”

Ngọc nhìn Dương, thằng quản lý ngơ ngác gật đầu, nghe Ngọc nói, nó linh cảm cô sẽ làm liều, toan ngăn lại, nhưng thấy thái độ cương quyết của cô, nó biết ông trời cũng chẳng thể can:

-“Mày yên tâm, trời không biết, đất không biết, chỉ tao, mày và thằng cha đó thôi, xong phim này, một nửa catxe của tao sẽ là của mày, về mà xây nhà cho mẹ”.

Gió thổi ngoài cửa sổ, trời mưa to, sấm chớp đùng đoàng. Phòng 301 của khách sạn năm sao tràn ngập tiếng cười thích thú. Ngài đạo diễn cứ đuổi, cô người mẫu cứ chạy quanh nhà khiêu khích. Ngài bắt được cô, trở thành con thú hung dữ lao vào người cô, cắn xé, rạo rực như muốn nuốt trọn cơ thể cô... Vờ kêu khe khẽ mà nước mắt tuôn trào trên khuôn mặt cô, Ngọc vốn bán lương tâm cho quỷ từ lâu, vốn trơ tráo bao giờ nhưng không hiểu sao lần này cô lại thấy đau khổ tới cùng, kính tẩm thẳng cha đang là lướt trên người cô, cô nhớ tới Minh, trong phút giây thấy hối hận, tội lỗi nhưng mọi chuyện đã chẳng thể quay lại...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Những ngày sau đó...

Minh lấy cớ đi công tác châu Âu để tránh gặp người yêu cũng như có thời gian bình tâm suy nghĩ mọi chuyện. Ngọc náo nức chuẩn bị cho dự án phim mới nên không để ý lắm. Uyên cũng bận không kém với những bài kiểm tra giữa kì, lúc nào nàng cũng tự nhủ, mình nhan sắc tầm thường nên phải cố gắng học thật giỏi, sau này mới có thể có cuộc sống sung túc ở cái đất này. Con người đã thông minh, cộng thêm sự chăm chỉ nên điểm số luôn dẫn đầu lớp chẳng có gì lạ với Uyên. Tuy nhiên, đường tình duyên của nàng thì không được suôn sẻ như đường học hành, theo như mấy đứa bạn trên thi do nàng có quá nhiều vệ tinh nên rốt cuộc chẳng biết chọn cái nào là tốt. Uyên thì nghĩ khác, đối với nàng, đơn giản là ai đó khiến trái tim nàng loạn nhịp, những đối tượng theo đuổi nàng cứ gọi là xếp hàng dài, giàu nghèo đủ thể loại nhưng chưa có ai khiến nàng rung động cả. Hai mươi hai tuổi đầu, không có mảnh tình vắt vai, bố mẹ thì lo nàng ế, nàng chỉ mỉm cười, chẳng qua là do nàng chưa gặp được “người ấy” thôi, rồi một ngày, số phận sẽ tới, có khi nàng còn kết hôn sớm nhất ý chứ... Nàng – luôn mộng mơ và lạc quan như thế đó.

Một tháng trôi qua, truyền thông đưa tin âm ỉ về dự án phim mới của Ngọc. Một tháng qua cũng là thời gian khó khăn nhất với Minh, đọc những bài báo phóng vấn Ngọc, chuyện tình mặn mà của anh và cô anh cũng không thể người ngoại. Anh muốn cho qua tất cả, làm lại từ đầu với cô mà không thể, hình ảnh từ cuộn video và bản hợp đồng cứ quanh quẩn trong đầu, rồi nghĩ tới cái hôn Ngọc ngắt, giờ đây anh cũng không tin ấy là sự thật. Một tháng đàn ông chinh chiến trên thương trường bao nhiêu năm mà vẫn bị lừa, anh cảm thấy phẫn nộ vô cùng, bao lâu nay anh yêu một con người khác chứ không phải cái con người này. Đổng quyền tạp chí, Minh sức nhớ ra lần anh chửi Uyên, mừng rỡ lại những giọt nước mắt chảy trên khuôn mặt cô, Minh thấy xót xa... Liệu anh làm thế có đúng, liệu có hay không những câu chuyện Ngọc kể về Uyên, tại sao lúc đó anh lại quá nóng, đâu mới là sự thật??? Minh như phát điên, rút điện thoại gọi cho Ngọc, hẹn dùng bữa 8h ở nhà cô, tối nay anh sẽ kết thúc tất cả.

Minh tới nhà Ngọc từ 6h30 chứ không phải 8h như hẹn. Ngọc không có nhà, anh cũng biết thế, và anh biết, một người khác nữa cũng sẽ tới đây, bất chợt nhận ra mình muốn gặp lại người đó nhiều hơn là Ngọc, gặp làm gì thì Minh cũng không biết? Đề xin lỗi chăng?

Đội được một lúc thì cửa mở, cô gái nhể nhại mồ hôi xách đồ vào nhà. Cái con người nhỏ bé thế kia mà lại xách được lắm thứ như vậy, Minh định ra phụ Uyên, chợt thấy Uyên ngẩng mặt nhìn anh, thần thái có vẻ không tốt:

-”Sao..sao, sao anh lại ở đây?”

-”Sao? Tôi ở nhà người yêu tôi thì có gì bất thường hả?” Minh cười nham hiểm, đoạn anh lấy tay xách hộ Uyên đồng đồ vào trong bếp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Dự định bất thành

Uyên ngơ ngác nhìn Minh, cái con người này tới kì lạ, mới mấy hôm trước hắn còn chửi mình, hôm nay lại tử tế thế? Hôm đó, cô thực sự sốc, cha sinh mẹ đẻ chưa có ai nói cô như thế, nhưng không hiểu sao cô lại không ghét anh ta, chắc có uẩn khúc gì đó, mấy lần Uyên định nhắn tin hỏi Ngọc mà ngại nên thôi, tốt quá, hôm nay có cơ hội gặp riêng Minh, có lẽ thắc mắc của cô sẽ được giải đáp. Tuy nhiên, sự nhớ ra không biết Ngọc đã biết Minh ở đây chưa, luống cuống tìm điện thoại nhắn tin thì Minh quay lại nói:

-”Ngọc bảo tôi tới trước giúp Uyên, Ngọc bận quay phim”.

Uyên thờ phào:

-”Ừ, không có gì cần giúp đâu, việc tôi nên làm mà, anh cứ thoải mái làm gì thì làm...” Nói xong Uyên thộn mặt, thầm nghĩ:”Trời ơi, con ngu này, sao không hỏi chuyện hôm trước?”

-”À, Uyên này...”

-”Sao cơ?”

-”Chuyện lần trước...”

“Chuyện lần trước làm sao? Sao anh lại đối với tôi như thế, anh định nói tiếp để chửi tôi hả...” Uyên thầm nghĩ, nhưng Minh không để cho Uyên tưởng tượng xa xôi, anh nói:

-”Tôi xin lỗi, có thể là do hiểu nhầm...”

“Có thể ư? Có thể cái con khi, chắc chắn là hiểu nhầm rồi! Tổ Uyên ta đây xưa nay làm gì cũng quang minh chính đại, vậy mà dùng một cái bị xi nhục tới thế là sao?”

Đang chìm trong dòng suy nghĩ, Uyên giật mình.

-”Uyên nấu cái gì đó?”

-”À, vài món linh tinh thôi, tôi cũng không biết nấu ăn lắm”.

Uyên lắp liếm sợ lộ chuyện, nghĩ sâu xa thì nhờ anh ta mà Ngọc mới cần người nấu ăn, Uyên mới có công việc này, mà tính Uyên cũng chẳng hay để bụng bao giờ, chợt, nàng mặt nàng đỏ ửng:

- “Uyên cứ khiêm tốn, tôi ăn đồ ăn Uyên nấu rồi, ngon lắm, mùi vị y như Ngọc nấu vậy.” Minh cố tình nhấn mạnh.

-”À, anh cứ khách sáo...”

-”Sợi dây chuyền của Uyên đẹp nhỉ?” Minh cố tỏ vẻ hỏi vu vơ.

-”Á, anh đang tự khen mình biết chọn chứ đâu phải khen tôi đeo dây đẹp, phải cảm ơn Ngọc nữa, đã tặng tôi sợi dây may mắn này. Nhưng anh đừng có mà giận Ngọc, đồ anh tặng nhiều quá, cô ấy đeo không hết nên cho tôi thôi”

Minh bắn khoản cái gì đó, phân vân, nhưng có vẻ rất nhanh anh đã tự thấy mình ngu, nếu như Uyên lấy cắp sợi dây đó thật, với một người hiểu biết cũng mức đại học thì không dại gì cứ đeo trước mặt người bị đánh cắp món đồ như thế, vậy là bao lâu nay anh đã nghĩ sai về nàng rồi, anh tự nhủ từ giờ việc gì cũng sẽ suy nghĩ kĩ lưỡng. Mặc dù Uyên bảo không cần giúp, nhưng anh vẫn muốn ngồi trong bếp, cảm giác ấm cúng hơn cái phòng khách lạnh lẽo ngoài kia. Để ý thấy Uyên ngại ngùng, mặt ửng lên như trái đào chín, Minh càng thấy thích thú. Hình như Uyên cũng biết được có người đang nhìn, nên nàng trở thành lóng ngóng, vụng về như con bé mới tập nấu ăn vậy. Như một làn gió nhẹ thổi qua, làm dịu mát tâm hồn bị tổn thương giày xé bấy lâu nay,

Minh ngủ ngon lành trong căn bếp...

Ngọc mệt mỏi đẩy cửa vào nhà, uống cốc nước, định vào bàn dọn thức ăn ra thì thấy Minh đang ngủ ở đó, Ngọc tái mét, run sợ tới nỗi rơi cả chiếc cốc thủy tinh. Tiếng động làm Minh giật mình tỉnh giấc:

-”Em nấu cơm rồi còn chạy đi đâu đấy? Anh đợi nhớ chết đi được.”

-”Em, ...em đi mua chút gia vị”

Do quá hoảng nên có lẽ Ngọc không tinh ý nhận ra sự khác biệt trong giọng Minh, nhìn cô thờ nhẹ nhõm Minh cười khẩy, một cảm giác khinh thường và bức mình dành cho người con gái đứng trước mặt anh- người mà anh đã tin tưởng vô điều kiện, anh đưa mắt về phía cửa như để tìm bóng hình một ai đó.

-”Thôi ăn đi em, anh có chuyện muốn nói.”

-”Vâng, hôm nay em nấu món sườn xào chua ngọt anh thích ăn nhất đấy, cố ăn nhiều nhé, dạo này anh gầy lắm”

Ngọc thoăn thoắt dọn cơm, việc làm rất thành thực, Minh nhìn cô rồi tự an ủi, cô ấy là diễn viên xuất sắc cơ mà, mình bị lừa thế này có khi còn nhẹ ý chứ. Chợt, anh nhớ tới một ai đó, hồi nãy còn lóng ngóng vụng về, tự nhiên Minh lại có ý nghĩ khác sau bao toan tính, anh quyết định để lần sau mới kết thúc với Ngọc. Anh cũng không hiểu sao mình lại làm thế, vì muốn chứng kiến cảnh Ngọc sợ hãi cho hả dạ, cảm giác được trả thù, vì muốn ăn những bữa cơm giả tạo này hay là vì anh còn muốn gặp lại một người nào đó...

-”Anh định nói gì cơ?”

Xới bát cơm đưa cho Minh, Ngọc thắc mắc.

-”À ừ, anh...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Cơm tối

-”Có chuyện gì hả anh?”

-”À không, anh thấy em đi làm vất vả, lại còn về nấu ăn cho anh, anh cảm động lắm, nhưng nếu em mệt thì...”

-”Nỡm ợ, em không mệt, nấu ăn là niềm hạnh phúc của em mà”.

-”Ừ, thế từ mai 7h ngày nào anh cũng ăn tối ở đây nhé.”

Ngọc ậm ừ cho qua chuyện, tầm chiều tối hàng ngày chắc Uyên cũng chẳng có việc gì, nhưng có lẽ cô lần sau phải về sớm trước khi anh tới. Ngọc tuyệt nhiên không lo lắng tới chuyện Minh tới sớm sẽ gặp Uyên vì cô hiểu hơn ai hết thói quen đi bơi hàng chiều của Minh, dù trời có sập thì anh cũng không bao giờ bỏ. Ấy vậy mà cô đã nhầm...

Minh chuyển bơi sáng buổi sáng sớm, ngày nào tan việc cơ quan anh cũng tới nhà Ngọc lúc 5h30, ngày nào anh cũng dự định hôm nay sẽ chia tay với Ngọc, nhưng nghĩ nếu vậy anh chẳng còn lý do gì để gặp Uyên là anh không thể chịu được. Anh bỗng hiểu cảm giác của Hùng, hiểu vì sao nó có thể ba hoa trước hàng ngàn cô gái nhưng lại bị cứng lưỡi trước một người. Uyên cũng không hề hay biết chuyện gì cả, vẫn tưởng Ngọc bận quay phim nên đã thương lượng với Minh rồi. Uyên và Minh chỉ nói xã giao vài câu, Minh lấy lý do sofa phòng khách thấp, cúi mỗi lưng nên ngồi bàn trong bếp. Chiếc máy tính là cái có và cũng là lá chắn hoàn hảo cho Minh quan sát Uyên mà không bị nàng phát hiện. Hằng ngày anh đều háo hức tới chiều để được gặp Uyên, dù không nói chuyện với Uyên- nhìn nàng nấu ăn là anh mãn nguyện rồi. Cái cách nàng ngậm cái muối, nhấp nhấp thức ăn thử xem đã vừa chưa, Minh nhìn mà chỉ muốn cắn cho một cái, người anh rạo rức, tim như muốn nhảy qua khỏi lồng ngực, nhưng hề Uyên quay người lại là như phản xạ, Minh lại cúi đầu vào mấy tính gỗ... làm ra vẻ rất bận rộn.

Từ ngày Minh tới, Uyên cũng vui hẳn lên, chính nàng cũng hay xem giờ, mong ngóng từng hồi chuông để hết tiết học. Hết buổi học là nàng ba chân bốn cẳng chạy đi mua thức ăn qua nhà Ngọc, đôi lúc quay lại nhìn Minh chăm chú làm việc, Uyên nhận ra là Minh rất đẹp trai, vầng trán cao, ở anh có nét phong trần, hào hoa của một người đàn ông. Cái hoàn cảnh mỗi ngày như này làm nàng đôi khi nghĩ tới thật giống đôi vợ chồng trẻ, vợ nấu cơm, còn chồng tuy bận nhưng vẫn ngồi trong bếp làm việc để được gần vợ. Có những lúc, trái tim nàng đã loạn nhịp, lảo lảo đầu tiên trong đời, thật trớ trêu, Uyên thầm trách:”Trái tim khốn nạn, sao bao nhiêu người khác mày không đập mà giờ đứng trước Minh mày lại đập chứ? Đập đập thì có ích gì? Minh là của Ngọc”. Uyên cố hít thở sâu, nhắc nhở người đàn ông trước mặt là người yêu của bạn mình, rằng mình cũng chẳng xứng với đại gia như anh ta, rằng Uyên phải kiềm chế tình cảm đó, nếu không nàng sẽ trở thành loại người không ra gì. Mỗi lần Uyên về, Minh cũng nhanh nhẹn cất đồ, lên tầng thượng hít

thở, đợi thấy xe của Ngọc, cho cô ta thời gian dọn cơm rồi đứng đỉnh xuống nhà bấm chuông.

Hàng đêm, Ngọc vẫn soi mình trong gương, thầm cầu mong những vết cào cấu lần đó của lão đạo diễn mau khỏi, cả tháng nay cô đã phải nói khéo rằng đi quay phim từ sáng sớm nên mệt, nhằm để Minh không đòi hỏi chuyện ấy. Tự bôi thuốc mà Ngọc xót xa, cũng may là Minh tâm lý nên cô mới không bị phát giác, cô diễn quá giỏi nên đã coi thường mất tài diễn xuất của người khác rồi. Cô không biết rằng, có một thứ tình cảm cứ lớn dần, lớn dần theo ngày tháng- ngay trong căn bếp của mình!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Lời tỏ tình

Một buổi chiều nắng đẹp, chẳng thèm nghe người ở đầu dây điện thoại giải thích, Minh cúp máy, đi vào bếp:

-”Ngọc hôm nay ở lại ăn liên hoan cùng đoàn vì phim đã đóng máy.”

Uyên run cầm cập, từ lần ở làng Mộc Lan thì đây là lần thứ hai nàng đứng cạnh Minh sát như vậy, anh lại còn cố tình ghé sát vào tai nàng như để trêu ngươi, chả nhẽ Minh biết Uyên có cảm giác với anh nên cố tình thử nàng, xem nàng có thực là người bạn tốt của Ngọc không? “Okie, cứ thử đi, dù thế nào tôi cũng chả thèm thích anh đâu”. Nghĩ ngợi vẩn vơ, Uyên để con dao xén vào tay mình lúc nào không hay, nàng chưa kịp kêu đau thì cái người đó đã xót xa cầm lấy tay nàng mút mút. Khoảng khắc ấy, người Minh như tê dại, anh quá gần nàng, mùi thơm trên cơ thể nàng khiến anh choáng ngợp, anh không chỉ muốn mút tay nàng, mà con muốn ôm nàng vào lòng, ăn tươi nuốt sống luôn cả nàng. Dục vọng tràn ngập, mặt anh cũng đỏ bừng, cúi xuống, bờ môi anh chạm vào môi nàng, nàng như quên mất lí trí, bị anh mê hoặc... nhưng chỉ trong vài giây, nàng đã lấy lại bình tĩnh, đẩy anh rồi vội chạy ngay ra khỏi nhà. Uyên vừa chạy, nước mắt vừa rơi, nàng khóc vì nàng khinh, nàng căm giận chính bản thân mình, sao nàng có thể làm vậy với người bạn tốt, tạo công ăn việc làm cho mình chứ? Đáng nhẽ nàng không được cho anh cầm tay ngay từ đầu chứ? Cảm giác tội lỗi dày vò nàng, nàng chỉ biết chạy, chạy và chạy...

Minh đuổi theo Uyên, túm lấy tay nàng. Nàng vùng vằng định bỏ chạy nhưng anh ôm chặt lấy nàng, đợi nàng bình tĩnh hơn một chút, anh mới thổ lộ:

-”Tôi thích em!”

Lời nói ngọt ngào Uyên có nằm mơ cũng chẳng nghĩ tới, nhưng sao nghe câu ấy cô thấy cảm phần tức giận, tát anh một cái như trời giáng:

-”Thằng khốn nạn! Anh là người yêu của Ngọc đấy!”

Minh chưa xót:

-”Chuyện của tôi và Ngọc dài lắm, nhưng với tôi thì chuyện ấy đã chấm dứt vài tháng trước rồi!”

-”Vâng, anh thích tôi ư? Giả như giờ tôi và anh yêu nhau, sau này anh có hứng với một người khác thì anh cũng bảo anh thích cô ta và bảo rằng tôi và anh chấm dứt ư? Anh là loại gì hả?”

Uyên nhìn Minh, cái nhìn đầy nghiêm túc, oán trách, nàng tự nhủ chính nàng cũng thích anh mất rồi, làm gì có tư cách mà mắng anh, thà rằng cứ để nàng thích anh đơn phương, nàng sẽ chôn chặt trong đáy lòng, chỉ cần được gặp anh hằng ngày, biết anh vẫn hạnh phúc là đủ rồi, giờ đây nàng phải làm sao? Có lẽ cuối tháng nàng sẽ xin nghỉ việc chẳng? Uyên quay đầu bước đi, Minh đứng sững sờ, biểu cảm của Uyên – nếu không có chút gì rung động với anh, liệu nàng có như vậy?”Tôi sẽ đường đường chính chính hẹn hò và yêu em, rồi em sẽ hiểu!”, nghĩ vậy, anh rút điện thoại, nhắn tin cho Ngọc, cái tin nhắn mà nhẽ ra anh phải gửi từ lâu rồi mới phải!”Minh chia tay đi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Rạn nứt

Chưa kịp ăn mừng đóng máy bộ phim, Như Ngọc đã chết lặng khi nhìn thấy hai vạch đỏ trên que thử; linh tính bất an, Ngọc bỏ bữa, cô nhanh chóng đến bệnh viện gần đó, kết quả chẳng như cô mong đợi, em bé được ba tháng hai tuần tuổi. Ngọc khóc ròng, lo lắng đến toát cả mồ hôi, cô rút điện thoại

ra nhảu tin cho cha của đứa trẻ trong bụng mình, đợi chờ...

Chẳng còn tâm trí mà liên hoan, cô lái thẳng xe về, trong lòng rối bời. Một ngày đầy bất ngờ, cô cũng không thể ngờ rằng, cô được chứng kiến toàn bộ cảnh ôm ấp nồng thắm của người yêu, nhưng lại không phải với cô – mà với cái đứa cô thuê làm giúp việc nấu ăn kia? Mặt nóng bừng, giận dữ, không kìm nổi bình tĩnh; toan xuống đánh nhau một trận thì chuông điện thoại kêu; nhận được hai tin nhắn, một tin: “Minh chia tay đi” và tin kia chỉ một từ, ba chữ: “Phá”. Tổng cộng, chỉ vồn vẹn 5 chữ, chỉ 5 chữ thôi mà làm cô cảm giác như mình đang xuống địa ngục. Không phải là cô chưa từng nghĩ việc đổ thừa cho Minh, nhưng cô lo sợ, nếu để con ra mà không giống anh, rồi ngày nay khoa học phát triển, chỉ cần 1 sợi tóc thôi cũng đủ tố cáo cô. Đang lúc mọi thứ quay cuồng thì Uyên gọi điện tới:

- “Ngọc à, hết tháng này mình xin nghỉ làm nhé, lịch học của mình bận quá...!”

Ngọc không buồn nghe hết. “Lẽ nào nó đã lên kế hoạch dụ dỗ anh những lúc mình không có nhà? Nó đã nói những gì với anh? Con yêu tinh đó đã cho anh ăn gì?” Ngọc dường như phát điên, cô kêu gào, cô chửi rủa: “Ba năm cấp 3 là chưa đủ hay sao? Tại sao vẫn tiếp diễn, tại sao, tại sao? Không, mày không thể làm thế Uyên à, tao không cho phép, con chó chết, tao sẽ chiến đấu tới cùng, mày không thể cướp đi anh Minh.” Thao thức không thể ngủ, suy đi tính lại, cuối cùng Ngọc cũng đợi được tới 4h chiều, cô nhắn tin cho Uyên: “Bạn tới đi, ăn liên hoan buổi cuối, dạo này mình cũng bận quá, hôm nay chúng mình hàn huyên tâm sự” rồi dùng sim khác nhắn cho Minh: “Em đây, hôm qua em để quên máy ở trường quay, nhớ anh quá, chiều nay qua sớm nhé, em chiều... xxx”.

- “Anh cũng có chuyện muốn nói với em, xong việc anh qua”. Minh trả lời.

“Em mong là chúng ta không bao giờ nhắc tới chuyện đó, anh là của em, chỉ của em thôi”. Nghĩ vậy, Ngọc cười phá lên, đoạn cô dậy trang điểm, nhìn thẳng vào gương, thù hận, dùng hồng ai lấy đi cái gì của cô cả.

- “Tối sớm hơn tới trường?”

- “Ừ, tới hết tiết học nên qua đây luôn, sao bạn không đóng cửa?”

- “À, anh Minh tới đây bây giờ” Nhìn sắc mặt Uyên thay đổi khi nhắc tới Minh mà Ngọc chỉ muốn tát cho vài phát, nhưng cô cố nhịn, tươi cười: “Minh tranh thủ vừa nấu ăn vừa trò chuyện nhé, bạn dạy mình vài tuyệt chiêu đi.”

Đôi bạn rất vui vẻ, Ngọc đòi Uyên dạy cho cách tía rau quả, cho tới khi nghe thấy tiếng cạch cửa, biết là Minh về, cơ hội đã tới, cô liền cảnh cáo nhẹ:

- “Mày đừng mong cướp bất cứ thứ gì khỏi tay tao, con chó.”

Uyên chưa kịp nói gì thì Ngọc đã dùng tay xô đổ hết bát đĩa trên bàn, nắm lấy đầu dao mà Uyên đang cầm, gào thét nức nở:

- “Minh xin bạn, đừng làm thế, mình biết bạn thích anh Minh, bạn hận mình, nhưng đứa trẻ không có tội?”

- “Bạn làm sao vậy?”

Uyên cố rút dao ra khỏi tay bạn, Ngọc xô đổ chiếc bàn, tự để người trượt ngã ra đằng sau. Lúc Minh vào thì mọi chuyện đã quá muộn. Uyên đứng như trời chồng với con dao nhỏ giọt, Ngọc nằm dưới đất, máu lenh lã khắp sàn nhà, anh vội bế Ngọc lên, cô thở gấp, rất yếu, giọng thì thảo: “Anh ơi, cứu lấy con của hai đứa mình...” rồi ngất lịm. Minh nhìn Uyên, cái nhìn làm nằng nạnh cả sống lưng, ánh mắt trừng tức giận, đoạn, anh vội bấm số gọi xe cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 15: Sự đau lòng của bà mẹ

Nghe lời bác sĩ mà lòng Ngọc mừng khắp khơi, mọi việc đều thành công đúng như cô toan tính, bây giờ chỉ cần diễn tốt phần còn lại. Nước mắt bắt đầu trào ra, Ngọc thảng thốt:

- “Em xin lỗi, em xin lỗi, tại em không tốt, em là mẹ không ra gì nên mới không giữ được con của chúng ta”.

- “Thôi, không phải lỗi của em, đừng tự trách mình”.

Minh an ủi, anh quay đi, rom róm, có ai ngờ ngày anh biết là mình sẽ được làm cha cũng là ngày anh mất đứa con của mình. Uyên đứng ngoài cửa cũng phải rơi nước mắt, khóc vì thương Minh, khóc vì đứa trẻ tội nghiệp khi chính mẹ nó không cần nó, khóc vì chính nàng- nạn nhân trong vở kịch tự biên tự diễn của người bạn tốt; thoáng nhìn thấy Uyên, Ngọc vùng vẫy, gào thét:

-”Trả con lại cho mình, trả con lại cho mình, đứa trẻ là vô tội mà, sao bạn lại làm như vậy? Bạn có thù oán gì thì trút lên mình, sao lại trút lên con mình?”

Ngọc đập tan cả ống nước đang truyền, cả người ngã nhào xuống đất, cô dùng mảnh vỡ của chiếc bình thủy tinh, toan tự tử:

-”Đề tôi chết đi, người làm mẹ vô dụng như tôi thì sống làm gì hả trời, con ơi, cho mẹ theo con với...Các người đừng cản tôi...để tôi đi”.

Phải khó khăn lắm Minh mới giữ được Ngọc, anh ôm chặt cô vào lòng để y tá tiêm thuốc an thần. Chứng kiến những thước phim sống động ấy, Uyên chỉ biết cười khẩy, nàng nghĩ nhất định năm nay nếu cái tên Như Ngọc ứng tuyển vị trí nữ diễn viên xuất sắc nhất, nàng sẽ không phân vân mà bầu cho bạn mình một phiếu. Đợi Ngọc đi vào giấc ngủ, dường như không kiềm nổi bình tĩnh; mọi bức tức, đau khổ, Minh đều trút hết lên Uyên:

-”Cô là con quý chứ không phải là người nỡ, đứa trẻ thì có tội gì?”

-”Nếu anh có thể...hãy nghe tôi giải thích...”

Uyên lấy hết can đảm, cố gắng, tính nết trước giờ không bao giờ thêm phân bua thiệt hơn, hiền thì hiền thật, nhưng cũng là cô gái tự trọng rất cao; ai hiểu như thế nào, mặc kệ; ai cần nàng, nàng tới, ai không cần, nghĩ xấu về nàng, thì thôi. Duy chỉ có trước mặt Minh, nàng muốn phá lệ một lần; ấy vậy mà nàng đã bị dội gáo nước lạnh:

-”Tôi không muốn nghe gì cả, em về đi”.

Minh chưa xót, Uyên nhìn Minh, thờ dài, lặng lẽ bước đi. Anh đứng nhìn bóng dáng cô khuất dần, khuất dần...

Minh ở lại bệnh viện với tư cách người thân của Ngọc. Đầu óc anh không lúc nào là thanh thản, có những phút giây anh đã hối hận, tại sao lúc ấy anh lại không cho Uyên nói, không để nàng giải thích, anh còn lạ gì tính Ngọc, anh đã bị cô ta lừa bao nhiêu lần rồi? Nhưng anh lại gạt đi ngay, nhìn sự đau khổ của Ngọc khi này, làm sao mà cô ấy có thể diễn được tới như thế, và lại, kể cả cô ấy có diễn đạt, thì người ta nói hồ đồ cũng chẳng ăn thịt con, huống chi lại là cốt nhục của anh và cô...làm sao cô có thể tổn hại tới chính con của mình? Minh nhìn Ngọc, anh thấy cô ấy đáng thương, nhưng đó chỉ là sự thương hại, tình cảm của anh đã dành trọn cho một người khác từ lâu? Nhưng anh cũng không thể nhẫn tâm nói lời chia tay khi cô đang trong tình trạng nguy hiểm như này. Và còn Uyên...

-”Anh...”

Một bàn tay khẽ nắm lấy tay Minh trong lúc anh đang miên man suy nghĩ.

-”Em đừng buồn, em còn trẻ, tương lai em vẫn có thể có con”

“Tại sao anh ấy không nói là tương lai hai đứa vẫn có thể có con mà là tương lai mình?” Ngọc lo sợ, chẳng nhẽ anh định rời bỏ cô trong một ngày không xa? Tại sao chứ, anh thích Uyên, thì giờ nó đã bị cô biến thành con ác thú rồi cơ mà? Không cam lòng, Ngọc đành cố gắng diễn nốt vở kịch của mình, cô muốn một kết thúc hoàn hảo cho mọi chuyện. Nước mắt là chỗ, Ngọc nhỏ nhẹ, yếu ớt tâm sự với người yêu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 16: Diễn viên tài năng

- “Uyên là người hiểu thấu, ham làm vật chất; đột trước bạn ý có nhờ em, muốn yêu mấy người giàu để đòi đòi, em cũng không ngờ bạn ý lại nhắm vào anh, tán tỉnh anh...”

“Mấy tháng gặp người đó, cả một câu chuyện riêng tư cũng không, vậy nàng tán tỉnh anh như thế nào? Giả sử nàng có tán đồ anh rồi, sao anh tỏ tình còn chối bỏ, khiến anh tan nát?” Vì cú sốc quá lớn mà Ngọc phải chịu, Minh muốn nhấn nhay, muốn cho cô dưỡng sức mà bỏ qua chuyện cũ, nhưng những lời cô nói làm anh như nổ tung, quá thật thương trường hiểm ác cũng chẳng rắc rối bằng đàn bà. Không thể kìm nén, Minh ôn tồn hỏi Ngọc, giọng anh nhẹ nhưng đầy uy nghiêm:

-”Biết cô ấy có thể quyến rũ người yêu em, sao em còn thuê người ta nấu ăn thay, em không sợ mất người yêu ư?”

Ngọc hoảng sợ, “Vậy là con ranh đó đã hót leo cho anh ư, con khốn nạn, nó đã kí hợp đồng, đã ngâm tiền của mình mà còn dám láo”. Ngọc giận sôi máu, may mắn thay, cô đã nhanh chóng trấn tĩnh mình, giận dữ là chỉ có hồng việc, cô thờ gấp, yếu ớt, nắm chặt bàn tay Minh:

-”Hoàn toàn là Uyên bịa đặt...Đó không phải sự thật, không phải, không phải...từng bữa cơm là tình cảm yêu thương của em, con người bạn ấy không đơn giản, xin anh hãy tin em một lần, xin anh...xin anh...”

Ánh mắt Minh làm Ngọc bất an, cảm thấy anh vẫn chưa tin cô hoàn toàn, Ngọc đau khổ, mếu máo:

-”Cũng vì em nhẹ dạ nên con mới phải chịu thiệt, nếu giờ phút này anh mà không tin em thì em sống còn ý nghĩa gì... “.

Nỗi đau của một người đàn bà chịu nhiều tổn thương được Ngọc diễn đạt hơn bao giờ hết:” Con ơi, con thì bỏ mẹ, giờ bố con cũng nghi ngờ mẹ, mẹ phải làm sao hả, con về nói cho bố con biết sự thật đi, rằng con đã phải ra đi đau đớn như thế nào...nếu không, thì cho mẹ theo với đi, cho mẹ bớt cô đơn...”

-”Nằm xuống nghỉ đi, anh tin em”

Nghe được câu nói của Minh, Ngọc khấp khởi mừng thầm. Cổ nắc thêm vài tiếng cho chân thật rồi làm ra vẻ mệt mỏi chìm vào giấc ngủ sau một ngày dài; Ngọc đoán chắc giờ này Minh đang nhìn cô với đầy yêu thương, xót xa cho người phụ nữ của mình, những chuyện khủng khiếp cô phải chịu, anh sẽ mãi quên đi con người xấu xa của Uyên và bên cô không rời...”Cô cũng không ngờ bản thân lại tài năng tới vậy.

.....

Minh vội vã rời bệnh viện. Quá choáng váng, ngày xưa xem phim nước ngoài anh rất khâm phục diễn viên của họ và thường dè bủ nền điện ảnh nước nhà...Hôm nay, tận mắt được chứng kiến, anh mới biết mình sai lầm, thì ra đất nước Việt Nam còn có rất nhiều nhân tài, quá chân thực, quá sống động, nếu không phải anh đọc được cái bản hợp đồng giấy trắng mực đen thì cảnh này sẽ lấy của anh bao nhiêu nước mắt cùng sự cảm thông đây? Và người con gái anh yêu, chắc chắn cô ấy sẽ chịu thêm một tội danh lừa gạt nữa, cũng rất có thể thêm một tá lời sỉ vả từ anh?...Hơn bao giờ hết, anh cảm thấy việc anh mất con không đơn giản như trước, sao lúc đó anh không nghe nàng giải thích một lời, sao vội đổ hết những đau khổ, nóng nảy lên nàng, tại sao, tại sao??? Anh lao đi tìm nàng, đi mãi, đi mãi nhưng, thực sự cuối cùng mới nhận ra, anh chẳng biết nàng ở đâu để tìm... nỗi nhớ nàng khiến anh phát điên...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Dưa bở

- “Tổng giám đốc, tài liệu mà anh cần đây ạ!”

Minh nhanh chóng lật từng trang giấy, thi thoảng gật gù: “Ái chà, ghê, thành tích ra phết!”, “Giỏi thế nhỉ?”, “Ặc”...Xem tới bức ảnh Uyên cầm súng bắn chim thời trẻ trâu thì anh không thể nhịn cười, nàng cũng nghịch gớm, haha...

-”Thưa anh...”

-”Hả...” Minh giật mình.

- “Nhân hàng nước hoa, túi xách, loạt sản phẩm làm đẹp của chúng ta sắp hết hạn hợp đồng với người đại diện, nên chọn người mới thay thế hay vẫn giữ những gương mặt cũ ạ?”

-”Tất cả đều mời cô Ngọc làm đại diện.”

-”Dạ?”

-”Ừ, hiện tại Ngọc có dự án phim với nước ngoài, cũng có chút tiếng tăm trong khu vực rồi, còn về phần trong nước, độ ảnh hưởng của cô ta thì miễn bàn.”

Tên thư kí tỏ vẻ lo lắng cho Minh, lần trước Duy đã chứng kiến ông chủ bị lừa, lẽ nào vẫn không thoát khỏi lưới tình của người đẹp? Hấn chần chừ:

-”Nhưng...cô ta...đã”.

- “Đây là chuyện công việc...À, nhưng nhất định phải sắp xếp quay toàn bộ quảng cáo ở nước ngoài..., chọn nước nào xa xa một chút.”

-”Dạ, em biết rồi.”

-”Tần ấy quảng cáo chắc cũng mất một tháng nhỉ? Lấy danh nghĩa công ty thưởng thêm cho cô ta ba tuần du lịch châu Âu nữa đi!”

-”Vâng, thưa sếp”.

Duy tuân lệnh khá hững hờ, hấn nắc nheo nhìn mình ngu, sếp hấn có chủ định trong đầu rồi.

Nhìn cái mặt thộn của hắn, Minh cười. Cái con đàn bà xảo quyết đó xứng đáng được xử từ lâu, nhưng niềm tình cô ta từng mang cốt nhục của anh, nghĩ suy cho cùng, gian trá cũng có thể là do quá yêu anh; vì vậy tạm thời nhân việc công ty tổng ra nước ngoài một thời gian cho đỡ lảm lộn. Với chiếc áo khoác, anh không quên dặn dò:

–”Cho người theo dõi tất cả các cuộc điện thoại của cô ta, có gì không bình thường thì báo cáo lại cho tôi”.

.....

Ngọc sung sướng tới phát ngất, lấy bút kí nhoay nháy hơn chục hợp đồng, không chỉ sướng vì giàu to, mà từ xưa Minh luôn tìm người mẫu nước ngoài làm đại diện, năm nay lại là cô, chẳng phải là anh quá quan tâm tới cô hay sao? Chẳng phải anh muốn bù đắp cho cô sao? Chẳng phải tình yêu của anh dành cho cô ư? Ngọc phá lên, cô cảm thấy sáng khoái hơn bao giờ hết, sự nghiệp, tình yêu, nhan sắc,...cô đã có tất cả, tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Gặp lại

Chiếc Lamborghini Veneno phanh gấp rồi dừng đột ngột trước mặt khiến Uyên không khỏi sốc, “Trời ơi, may mắn quá, tý nữa là con chết toi rồi” – chưa kịp thở phào thì nàng đứng tim khi nhìn thấy người đàn ông xuống xe.

–”Cố vè như em vẫn sống tốt nhĩ?” Minh lấy tay lau vụn bím bím còn dính trên bờ môi đỏ mọng của nàng.

–”Tốt xấu chả liên quan tới anh”. Nàng định đi, nhưng chàng đã kịp nắm lấy đôi tay nhỏ xinh.

–”Sao, anh có việc gì?”

Mặt đỏ bừng, phóng xe điên dại với khát khao được gặp nàng, giờ đây, trước mặt nàng tự nhiên lại đo, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, anh nói đại:

–”Thì tôi tới nghe em giải thích...”

‘Hay quá ha, hôm trước người ta đã hạ mình muốn giải thích anh không nghe, giờ muốn nghe ư? Thích mà được à?’ Tự ái trong lòng Uyên trỗi dậy, nàng lạnh lùng:

–”Chả có gì cần giải thích, tôi làm đây, tôi là con quý cái đây, giờ mời anh về cho”.

Minh thần thờ:

–”Tôi không tin, em chẳng có lý do gì để làm vậy?”

–”Lý do ư, như người yêu anh nói ý, tôi yêu anh, muốn có anh nên tôi hại chết đứa trẻ đó, nhưng giờ tôi hết hứng, chán anh rồi, mời anh về cho”; đoạn cô móc trong túi lấy sợi dây chuyền đưa lại cho Minh:

–”Nhờ anh gửi cho Ngọc, từ giờ tôi không muốn dính líu gì tới các người nữa, tha cho tôi, biến đi”.

Uyên tức giận bỏ đi, để lại Minh đứng như trời chồng, lòng như dao khứa...

.....

Ngày qua ngày, ở đường Trần Đại Nghĩa, người ta cũng dần quen với cảnh có một chiếc xe hơi sang trọng cứ đi chậm chậm dõi theo cô gái phía trước. Người con gái ấy thì cứ hồn nhiên vô tư mà chẳng biết gì, đôi lúc, chàng trai trong xe thật khát khao nàng ấy quay lại nhìn chàng một lần, chỉ một lần thôi, cho chàng ngắm cái khuôn mặt nhỏ xinh ấy, có những lúc, nỗi nhớ như tê dại khiến chàng muốn lao ra ôm nàng, hôn nàng, nhưng chàng lại sợ, sợ nàng vùng vẫy, sợ nàng nhắc lại chuyện cũ, sợ nàng ghét chàng...

.....

Reng reng reng...

Tiếng chuông báo hết tiết học, cả lớp nhón nháo, kẻ bừng tỉnh khỏi giấc ngủ dài, kẻ thấy hưng phấn sau một bài giảng bổ ích, có người lại nheo nhéo:

–”Lớp trưởng lên 24 Trảng Tiền đăng kí thi tiếng Pháp cho bọn em đề...”

- "Lại là ta sao? Để ta đạp xe lóc cóc lên đây mà các em không thấy thương sao?". Uyên trả vờ nhăn mặt.
- "Thôi mà, đằng nào lớp trưởng chả phải đi đăng kí...hộ bọn em đi mà, đi mà...". Cả lớp nheo nhéo.
- "Được roài, ta biết roài, cả đời làm lớp trưởng, ai cũng bảo oai phong, thực ra cả đời ta làm thân trâu ngựa mới đúng...huhu...huhu".
- "Thôi để em hầu sếp". Lớp phó Nam vừa lên tiếng thì cả lớp được một mẻ cười khúc khích.
- "Các tênh iu đừng có mà đen tối nữa đi, nhón rùi mà...ý ta là ta sẽ đeo lớp trưởng lên đó đăng kí cho các người".
- "Chàng đã có lòng, phận nữ nhi như thiếp làm sao chối từ đây". Uyên cười cười đùa cợt.
- "Hào, hào..." Cả lớp đồng thanh tán thành.

.....

Mình nhìn đồng hồ, nàg hôm nay tan học muộn quá, chợt có điện thoại từ Duy:

- "Thưa anh, cô Ngọc vừa nhận một cuộc gọi..."
- "Làm sao..." Minh trả lời lầy lẹ, sốt ruột ngó vào trong sân trường, vẫn chưa thấy nàg đâu.
- "Dạ...Em...nghĩ...anh nên nghe ạ"
- "Được rồi, gửi luôn cho tôi".

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Ghen

- "Thế nào, nghe nói em đã giải quyết cái nghiệp chướng êm đẹp rồi hả?" Giọng người ở đầu dây cột nhà.
- "Thằng chó, ăn ốc mà không biết đồ vò".
- "Ăn nói cho cẩn thận, ai là người chủ động tới tìm tôi, là lút trước tôi? Van nài tôi để được vai diễn..."
- "Mẹ kiếp, cốt nhục của mình mà ông không thấy xót xa sao? Ông là người hay là thú vật..."
- "Đừng đạo đức giả nữa, chỉ lừa được thằng người yêu trẻ ranh của em thôi... mà chiều gấp lừa bỏ tay người của em cũng khá lắm, anh nể nha". Người đàn ông cười khà khà.
- "Cút..." Ngọc quát lên giận dữ...

Minh nắm chặt tay, lộn ruột, tưởng tượng đã từng đau đớn cùng khi nghe tin mất con, hóa ra chỉ một mình anh tiếc thương cho đứa trẻ mà ngay cả bố mẹ ruột của nó cũng chẳng cần nó, chúng biến anh thành trò cười, 'con này không xử không xong rồi', đang bức mình anh nhìn thấy Uyên ngồi sau xe một thằng con trai, trông nàg khá là vui vẻ, lòng Minh dấy lên cảm giác không thoải mái chút nào, cảm giác còn tức tối hơn cả cái tin lúc nãy, quả là một ngày đen đủi...

.....

- "Lâu lắm mới lên Trùng Tiên, ăn cái kem cái nhẽ". Nam hứng thú.
- "Ông điên à, đang rét chết người đi được".
- "Thì cứ ăn chứ, mấy khi, ăn kem vị rét nó có cái ngon riêng, tôi mời".
- "Ừ, cũng được, xong ra bờ hồ chụp vào bộ ảnh up lên facebook cho lũ ở nhà chết thèm đề". Uyên thích thú với ý tưởng của mình.
- "Hay đấy, không hổ danh lớp trưởng, haha..."

Nhìn đôi trai gái cười nói tạo dáng post ảnh mà lòng Minh không yên? Hàng vạn câu hỏi được đặt ra trong đầu anh? Thăng kia là ai? Hấn có quan hệ gì với Uyên? Sao Uyên vui vẻ khi đi với hấn vậy?...Cuối cùng, không thể chịu đựng được, anh đành làm kẻ vô duyên:

-”Uyên...”. Anh quá lớn.

Uyên giật nảy người, nhận ra là Minh, sợ lại tranh cãi nên bảo Nam về trước, đoạn cô quay lại, quát cũng to chẳng kém:

-”SAO, MUỐN GÌ...”

-”Thăng đi với em là ai? Quan hệ như thế nào? Sao lại đi với nó?”

-”Là ai biết làm gì!!!”

Bực mình trước thái độ Uyên, Minh đành kéo tay nàng, lôi theo mình:

-”Em đi theo tôi.”

-”Đi đâu...đi đâu...đi đâu...ĐI ĐÂU? Tôi hỏi anh đấy, điếc à...ê...ê”

Minh vẫn không trả lời, nàng dùng hết sức vẫy vùng, rồi ngồi phịch xuống đất, nhất định không chịu đi theo. Bí quá, Minh đành bế nàng lên, mặc nàng kêu gào, cầu cứu người đi đường, anh vẫn hiên ngang đi, chỉ cười và giải thích:”Vợ chồng em cãi nhau các bác ạ”...Mọi người ai nấy đều tùm tùm.

Mở cửa xe, vứt Uyên đánh phịch một phát, thắt dây an toàn cho nàng, Minh mới kịp thở:

-”Trông nhỏ con thế mà khỏe ra phết”.

-”Anh yếu thì có”.

-”Vâng, tôi yếu, em thử rồi à mà biết tôi yếu...”

-”Luuu mạnh”. Uyên lăm bằm.

-”Eo ôi mặt xấu chưa này”.

Nói rồi, Minh tiến gần lại phía Uyên, tìm nàng đập, tìm chàng cũng đập, hai bên đỏ bừng, môi chàng chạm môi nàng, kiss một cái rất nhanh, nàng cũng chẳng kịp phản ứng; chàng thanh minh:

-”Đừng có tưởng bở, tôi chỉ ăn nốt hộ em chỗ kem dính trên miệng đấy, người đâu mà ăn xong cứ để phàn là sao”.

Uyên ngượng chín cả mặt, Minh cười tùm tùm. Chiếc xe từ từ chuyển bánh. Nàng được một lúc im lặng vì ngượng, sau lại luôn mồm hỏi đi đâu. Chàng nhìn nàng, quả là đáng yêu, lâu lắm rồi chàng mới cảm nhận được hạnh phúc rõ ràng đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Chàng nàng

Có thể do hỏi nhiều quá nên mệt, cũng có thể cả đời chưa từng được đi trên chiếc xe nào thoải mái và dễ chịu tới thế, được một lúc vận vẹo, nàng lăn ra ngủ. Anh nhẹ nhàng lấy chiếc áo khoác, đắp vào cho nàng, nhẹ thom lên chiếc má phúng phính, hồng hào, lòng anh rộn ràng...

Minh và Uyên khởi hành được chừng hai tiếng thì trời bắt đầu nổi cơn dông, bụi bay mù mịt, sấm chớp âm ầm. Nàng tỉnh giấc, khiếp sợ, cây cối hai bên đường đổ rạp, trời mưa nặng hạt, đường xá lầy lội, chẳng hiểu anh đưa nàng đi đâu mà xung quanh toàn núi rừng thế này? Hình như có bão về, nàng lại bắt đầu lo lắng:

-”Anh đưa tôi đi đâu thế,...đi đâu...Anh định bắt cóc tôi sao...huhu”

Minh đang định quay đầu ra trả lời thì” Kitsss”.

Gió rít ồ ạt, liên hồi, một chiếc cây bên đường đổ đột ngột, may mà anh phanh kịp, cả hai hú hồn:

-”Tôi không bắt cóc em đâu, em xấu thế này bán ai mua”.

Minh đùa muốn làm Uyên bớt căng thẳng, nàng cũng biết điều không hỏi thêm gì nhiều, để anh tập trung lái xe. Tầm 30 phút sau thì trời tạm ngớt, anh rẽ vào một con đường khá khang trang, căn biệt thự cô đồ sộ dần hiện lên trắng lè cùng bể bơi xanh biếc trước mặt. ‘Sao lại có ngôi nhà hoành tráng giữa rừng núi hoang vu thế này, chả nhẽ đây là căn cứ bí mật của bọn chuyên mua gái mại dâm, chả nhẽ...? Lẽ nào mình sắp bị gửi sang Trung Quốc? Campuchia, hay Lào? Trời ơi, cuộc đời mình có cái kết lằng xẹt như thế này sao? Huhu...’. Thấy nàng đăm chiêu toát cả mồ hôi, anh cũng không hiểu chuyện gì, chỉ ôn tồn bảo:

- “Hôm nay mình ở đây”.

‘Há? Chính xác là mình sắp bị bán làm vợ một lão già nào đó rồi. Làm sao đây? Trong 36 kế, chuồn là thượng sách...’; nghĩ vậy, Uyên lập tức xuống xe toan bỏ chạy. Nhưng nào nàng có thoát khỏi Minh, anh nhanh chóng giữ nàng lại, anh có vẻ rất dứt khoát, nàng càng run, giờ cũng không chuồn được nữa rồi, nàng nhìn thẳng vào mắt anh, van nài nức nờ:

- “Tôi xin anh, anh cần bao nhiêu tiền anh cứ bảo, tôi sẽ cố gắng làm lụng vay mượn để đưa cho anh...xin anh đừng bán tôi đi như thế này...huhu”

Minh bật cười phá lên:

-”Chẳng phải đã bảo em xấu không ai thèm mua rồi sao?”

-”Nhưng nhờ có người mua thì sao?” Nàng tức tưởi.

-”Chắc chắn không ai mua đâu...”

-”Sao anh dám khẳng định, tôi nghe nói chúng rất thích...thích... gái trinh...”. Nói tới đây, Uyên chỉ muốn độn thổ vì nhờ lời, mặt nàng ửng hồng như trái đào.

- “À, hóa ra em là...trinh nữ à...”. Minh cười nham hiểm.

-”Tôi...tôi...”. Uyên ngập ngừng.

Búng cho nàng một cái vào trán, Minh nửa đùa nửa thật:

-”Ngốc ạ. Có phải em là thủ khoa đại học không thể; chân em có dài tới nách thì bán đi cũng chẳng mua nổi một phần mười cái lốp xe của tôi đâu, ...đằng này”, anh nhìn nàng, hồn nhiên phát biểu:”Chân ngắn thế kia mà cũng lo à.”

Nàng bịu môi, có vẻ giận dỗi nhưng đã thoát khỏi con khủng hoảng tâm lý, anh đặt hai bàn tay lên đôi má búng ra sữa của nàng:

- “Đùa thôi, trả tôi cả cái xe tôi cũng không bán em...Đây là nhà tôi, chỉ một lần thôi, xin em đấy, tôi đã nhờ người chuẩn bị đồ, tôi nhớ em, nhớ bóng dáng của em, nhớ mùi vị thức ăn em nấu...”.

Anh ôm nàng vào lòng, ngược nhìn đôi mắt anh, có một vẻ rất thành thật, trong phút giây nàng đã xao lòng, có ý nghĩ muốn ở cùng anh, nhưng nàng lại tự thức tỉnh bản thân:

-”Tôi ác lắm, là con quý đó, anh ở với tôi không sợ tôi hại chết à”

-”Chuyện đó là tôi không đúng, lúc đó tôi quá nóng vội, em đừng nhắc lại nữa”, đoạn, anh giữ tay nàng chặt hơn.

-”Tôi muốn về nhà”.

Nàng thì dứt khoát lôi tay anh ra, anh thì cương quyết giữ lấy nàng, giằng co qua lại, nàng mắt đà ngã nhào xuống nước:

-”Tôi không biết bơi...”

Nhìn nàng vùng vẫy, anh phì cười:

-”Đồng ý ở lại đây với tôi rồi tôi cho lên”.

Anh làm ra bộ kiêu căng quay đi, nghĩ thầm sung sướng, kiểu gì nàng cũng phải đồng ý ở lại với anh rồi. Nàng không nói gì, cố gắng vẫy vùng, được một lúc, anh ngoảnh lại:

-”Thế nào rồi cô bé, chịu thua chưa?”

Chưa kịp ăn mừng chiến công thì mặt Minh tái mét, Uyên đang chìm dần trong nước, anh vội vã nhảy xuống hồ kéo lấy nàng. Đặt nàng trong lòng rồi búng vào mũi một cái:

-”Dậy đi, tôi đưa em lên bờ rồi đấy, em thắng rồi”.

Nàng không nói.

-”Thôi đừng trả vờ nữa, em búống thật đấy”

Nàng vẫn không nói gì.

-”Dậy đi rồi tôi đưa về Hà Nội”.

-”Ê, ê...cô bé này...”

-”Ê, không đùa nữa nhá, mở mắt ra mau...”

Nàng vẫn lặng thinh. Minh bắt đầu thấy sợ, vừa làm hô hấp nhân tạo cho nàng, anh vừa gọi tới tấp:

-”Ê, dậy đi em...tỉnh dậy đi mà...dậy đi...đừng làm tôi sợ...tôi xin em đấy”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21: Giá như....

Anh vỗ má nàng liên tục, gọi thất thanh, một lúc, nàng cũng tỉnh, nàng yếu ớt, liên tục kêu rét, nước mắt giàn giụa, nàng cứ thiêm thiếp rồi lại tỉnh, toàn thân ướt sũng, chân tay nàng lạnh toát còn đầu lại nóng hầm hập. Mở điện thoại gọi xe cấp cứu thì mới nghĩ ra vùng núi đồi này thì lấy đâu ra sóng, anh cũng không thể đưa nàng đi được vì bão đã làm ngập khắp các con đường. Làm cách nào đây, Minh lo lắng, luống cuống...Sực nhớ nàng đang ướt nhem, anh xả nước ấm, lau qua người rồi giúp nàng thay áo quần. Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, sấy tóc cho nàng rồi trùi mền đặt một chiếc khăn mát lên trán. Nhìn nàng lịm đi mà anh bất lực, đan tay mình vào tay nàng, nước mắt anh tuôn trào. Bao nhiêu năm mạnh mẽ uy hùng, vậy mà một cô gái nhỏ bé như nàng lại làm anh sợ hãi tới thế, anh gọi nàng không ngừng:

-”Dậy đi mà em, tôi xin đấy...”

-”Tôi biết lỗi rồi, dậy đi mà...tôi biết tôi sai rồi...em dậy đánh tôi đi này...”

-”Xin em đấy, tha thứ cho tôi đi...”

-”Xin em đấy, đừng dọa tôi mà...tôi hối hận lắm rồi...”

Minh vuốt ve đôi bàn tay búp măng của nàng, nó rất đẹp, anh hôn nhẹ lên từng ngón tay, cổ dùng hơi thở của mình, mong mỗi đôi bàn tay ấy có thể ấm hơn, dù chỉ một chút...Anh xót xa nhìn nàng tái xanh, đôi môi căng mọng lúc trước trở nên trắng nhợt nhạt. Anh day dứt không nguôi, tất cả là tại anh, giả như anh không cố chấp bắt nàng lên xe, giả như anh không có cái ý nghĩ ích kỉ, muốn đưa nàng tới một nơi thật xa, để nàng chỉ thuộc về riêng anh, chỉ quan tâm tới anh, giả như anh xuống kéo nàng lên ngay lúc nàng bị ngã, giả như...giả như...

Một tiếng, hai tiếng, rồi ba tiếng...Dù anh van xin, nàng vẫn lặng thinh. Dù anh chỉnh nhiệt độ cao lên, đắp bao nhiêu chăn thì người nàng vẫn lạnh toát. Không còn cách nào khác, anh nhẹ nhàng đẩy chăn, siết chặt nàng trong lòng, ủ ấm cho nàng bằng chính cơ thể anh, khẽ thì thầm vào tai nàng:”Em sẽ không sao cả, có tôi ở đây rồi, quỷ thần hay diêm vương cũng chẳng thể mang em đi đâu, vì sao ư? Vì tôi không cho phép...vì em là của tôi...”

.....

Nửa đêm, trong mơ màng, nàng nhận ra một mùi hương rất quen thuộc, nàng mở mắt, tính cựa quậy nhưng lại bị giữ chặt bởi một ai đó, ngược nhìn anh, tìm nàng xôn xang. Anh rất đẹp trai! Một vẻ đẹp nam tính đầy lôi cuốn. Nhìn anh ngủ mới đáng yêu làm sao, nàng mân mê từng đường nét trên khuôn mặt anh, bất chợt, nàng thấy tay nàng ướt, anh đã khóc ư? Vì sao anh lại khóc? Từ lúc ngã xuống bể bơi thì nàng chẳng nhớ gì cả. Đúng rồi, nàng đã ngã xuống bể bơi. Cái con người độc ác này đã bắt nàng về đây, để nàng ngã xuống bể bơi mà không thêm cứu...Nàng như bừng tỉnh khỏi cơn mộng mị, rồi thấy người có gì đó trống trải, nhìn xuống phía dưới, chiếc áo sơ mi của anh khoác lên cơ thể bé nhỏ của nàng từ bao giờ, nàng hét toáng, làm anh cũng thức giấc.

-”Đồ khốn nạn...” Nàng đánh liên tục vào người anh.

-”Đúng rồi, em đánh đi, tôi đáng bị đánh, em đánh chết tôi đi...”.

Minh mừng quá, chưa bao giờ anh sung sướng tới thế. Sờ lên trán nàng -hạ sốt rồi, nàng còn khỏe mạnh đánh được anh thế này, anh vừa cười mà khóe mắt rom róm. Trong khi đó Uyên vẫn hiểu nhầm, nàng ôm mặt khóc lóc nức nở:

-”Sao anh nỡ...nỡ...huhu...sao anh dám cướp đi đời con gái của tôi...ANH ĐIÊN RỒI!!!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 22: Đôi uyên ương trên núi

Uyên cúi đầu khổ sở, Minh thì phì cười, định trêu nàng một lúc nhưng nghĩ nàng đang ốm, anh nghiêm giọng:

-”Em bị ngã xuống bể bơi, rồi hôn mê, tôi chỉ thay áo quần cho em thôi, chả nhẽ để em chết vì lạnh à...”

-”Thật không...?”

-”Ngốc, tôi mà làm gì thì em phải cảm nhận được chứ, tôi thể”.

Uyên nghe vậy mặt mày rạng rỡ hẳn, tuy nhiên nàng lại nhanh chóng ỉu xiu:

-”Anh...anh...nhìn thấy...hết rồi à...”

-”Nhìn thấy cái gì cơ...tôi không hiểu, em nói rõ ra xem nào?” Minh cười nham hiểm.

-”Anh thật là...Xi, mà giúp thay áo quần xong là được rồi, ai khiến anh ngủ đây làm gì?”

-”Gớm, cái cô bé này, hôm qua ai kêu gào thảm thiết níu giữ tôi ngủ lại bằng được, ôm tôi không rời? Giờ em quên rồi à, sao mà em gian thương thế, ...”

Minh làm ra vẻ bị oan khiến nàng cảm giác nóng hết cả người:

-”Sao tôi chẳng nhớ gì hết...Anh đừng có xạo...”

-”Em sốt cao như thế thì em nhớ sao được... có trời đất làm chứng, tôi nói dối em làm gì, lợi lộc gì?” Minh khẳng định.

-”Ồ, thì tôi sốt cao...không tỉnh táo...cái đó không tính...mà chả nhẽ ai bảo anh ngủ cùng anh cũng ngủ à?”

-”Không... tôi chỉ ngủ với... NGƯỜI... TÔI... YÊU thôi”

Uyên ngượng đỏ chín mặt. Anh búng vào mũi nàng:”Em dọa tôi sợ chết khiếp em biết không, cô bé này -em ác lắm...”

-”Sao mà sợ, sợ tôi chết rồi công an người ta phát hiện ra xác tôi ở nhà anh và tổng anh vào tù chứ gì? TẠI AI mà tôi mới bị thế này?” Uyên cãi.

-”Rồi, tại tôi, tại tôi hết...”

Minh nhường nhịn nhận lỗi, giờ anh mới có cảm giác là mình được sống sót, anh ôm nàng vào lòng thở phào, nàng nhanh chóng đẩy anh ra. Nàng và anh nhìn nhau- dường như họ có quá nhiều điều muốn nói, muốn hỏi đối phương mà không biết bắt đầu từ đâu?

-”Tôi xin lỗi vì khi đó không nghe em giải thích...” Minh lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng.

-”Thực ra bây giờ tôi rất muốn nói với anh rằng tôi không sao...” Giọng nàng run run.

- “Tôi biết việc hôm ấy Ngọc bày em rồi, em tha thứ cho tôi chứ?”

Nàng rơm rớm, cố kìm nén mà không được, bao nhiêu uất ức oan uổng nàng đã rất thành công để chôn chặt bấy lâu nay lại tự dung bộc phát – trước mặt anh. Anh khẽ hôn lên đôi mắt ngân lệ của nàng, nàng gục đầu vào vai anh, òa khóc, dễ thương như một đứa con nít. ‘Cô bé này thường ngày có vẻ cứng rắn mà nội tâm lại rất mềm yếu, tại tôi không tốt, đã để em phải chịu thiệt rồi...’ Anh vuốt ve lên mái tóc của nàng, trầm ngâm nghĩ suy.

-”Em ghét tôi lắm phải không, vì tôi đã không tin em?”

Nàng nhìn vào mắt anh, làm sao con người ta có thể ghét một người khi đã trót yêu, nàng lấp liếm:

- “Ừ, hơi ghét, nhưng dù sao anh cũng chịu nỗi đau mất con...”

- “Được thế thì đã tốt”. Có nét bực dọc trong lời nói của anh.

- “Sao cơ?”

- “Không có gì, em ở đây đợi tôi”.

Mình đi một lát thì quay lại với bát “đồ ăn” trên tay, anh gọi nàng:

- “Em chắc cũng đói rồi, ăn đi cho giải cảm”.

Quả thật Uyên cũng đói nên không khách khí, nàng hào hứng hỏi:

- “Món gì đây?”

- “Cháo đây, em chưa được ăn cháo bao giờ à?”

Uyên ngần tò te: “Nhà anh hay ăn loại cháo kiểu này hả?”

- “Không, lần đầu tôi nấu ăn đấy, cũng chẳng vào được mạng, tôi tự chế công thức đấy, em vinh dự thế còn gì, ăn đi cho chóng nhón, cô bé, hi hi!”

- “Lớn gì nữa, tôi già rồi”, đoạn nàng cảm động, múc thử thìa “cháo” đại gia nấu. “Ủm” Nàng nhăn mặt.

- “Không ngon à? Đưa tôi xem?”

- “Không mùi vị rất tuyệt, tôi đói lắm, đừng ăn phần của tôi”...

Thấy Uyên ăn một vài thìa rất ngon nghề, Minh cũng hứng khởi, cầm thìa đòi ăn cùng, ai dè, cháo chưa xuống được tới dạ dày đã bị khổ chủ phun toàn bộ ra bát. Anh tự hỏi không hiểu mình đã tạo ra cái thể loại gì nữa, vừa sống, vừa sượng... Để nấu được bát cháo tuyệt hảo, rõ ràng anh đã trộn rất nhiều thực phẩm bổ dưỡng như trứng, thịt băm, rau chân vịt, cá hồi... Có sao thành quả lại là một thứ dung dịch đặc sánh, nhờ nhờ tới rợn người???

- “Thế này mà mà cũng ăn được à, lại còn khen ngon, em đúng là...” Anh mắng nhẹ nàng.

- “Là sao... Chẳng mấy khi tôi được ăn cháo đại gia nấu mùi...”, nàng cười tủm tỉm: “Mà dưới bếp còn không, đưa tôi ăn nốt hộ cho không phí.”

Nói đoạn, nàng nháy mắt tinh nghịch rồi tò mò chạy xuống bếp, ngượng thối cả mặt, anh cũng nhanh chóng đuổi theo nàng:

- “Em đứng lại đó, bản thiếu gia nhất định sẽ không để em ăn cái thứ đó... đứng lại cho tôi...”

- “Không, tôi nhất định phải ăn CHÁO ĐẠI GIA, ăn cho khỏi ỒM, hehe”

Đôi chân nhỏ bé của nàng thoăn thoắt, chạm tới cửa bếp, cảm giác chiến thắng đã tới rất gần thì đột nhiên đôi bàn tay vội vàng ôm lấy vòng eo nhỏ xinh, tim nàng như ngừng đập...

- “Bắt được rồi nhé, cô bé, chạy đâu cho thoát”

Đó là lần đầu tiên nàng được ôm từ phía sau, nàng cảm thấy một luồng khí nóng xuyên khắp, tai nàng đỏ ửng, người khẽ run, nàng biết, biết thế này là không phải chút nào mà trái tim chẳng muốn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Ngại ngừng

Nàng cố tỏ ra bình thường đùa cợt:

- “Ngon mà, đi ăn đi, chúng ta không thể để uổng công ngài đã vào bếp được... hihi”

Nhận thấy nàng có ý định trốn chạy, anh càng siết chặt, cơ thể nàng như bị ai nắm mềm nhũn, một chút sợ hãi, một chút ngượng ngùng, nàng nhẹ nhàng mân mê bàn tay anh, tình quái đưa lên miệng cắn một phát nhân lúc anh không để ý, nàng nhanh cắn vào tay anh một cái rồi thoát khỏi cái con người đầy ma mị ấy. Nhìn về anh tức điên vì bị lừa, nàng cười khoái trá... Có lẽ chuẩn choáng vì cái ôm của đại gia, cũng có thể nàng bị quả báo vì lừa anh, đang lúc sung sướng, nàng bất cẩn mất cân bằng. Tuy lần này anh đã ngay lập tức kéo nàng, nhưng kết quả nàng vẫn bị ngã. Đáng nhẽ ra anh phải sót hết cả

ruột vì xót, thế mà anh lại cười hạnh phúc? Khó hiểu quá? Vì sao? Anh đã hết yêu nàng rồi ư? Hay anh vui vì trả đũa được nàng?

Tất cả đều không phải, lý do khiến anh như mở cơ trong bụng rất đơn giản - vì nàng – người con gái anh yêu đang ngại ngùng ở trên anh; thì ra anh đã kịp xoay người, dùng bản thân làm lá chắn an toàn cho nàng.

-”Thì ra em cũng không ngại thơ lắm nhì, trả vờ ngã đè tôi ra thế này cơ mà...”

-”Anh thật...không nói nổi...”

Nàng lườm anh, đánh nhẹ trách cứ. Nhìn khuôn mặt xinh xắn của nàng ửng lên vì thẹn, hai trái anh đào trắng ngần, nức nịu qua khe áo sơ mi, dục vọng trong anh trỗi dậy, cảm thấy chắc không thể chịu nổi nếu tình trạng cứ kéo dài, anh đành lên tiếng:

-”Em nấu lại nồi khác đi”

-”Được, anh đã cho tôi ăn CHÁO ĐẠI GIA thì hôm nay tôi cũng sẽ cho anh thưởng thức CHÁO Ô SIN, hehe”

Anh nhìn nàng, phì cười. Đôi bạn trẻ nhanh chóng nói sang chủ đề khác, cố xóa bỏ không khí ngột ngạt...Bữa CHÁO Ô SIN hôm đó, chẳng biết đại gia thấy thế nào, nhưng nhìn nàng trong chiếc áo sơ mi của chàng chạy loanh quanh trong bếp, chàng thấy vô cùng ấm lòng, vô cùng rạo rức, không ăn gì cũng cam tâm...
.....

Chiều nàng học tiết một nên 11h, chiếc Lamborghini Veneno đã có mặt ở Hà Nội. Tháo dây an toàn cho nàng, Minh tỏ vẻ lưu luyến không nguôi, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn. Uyên toan rút lại nhưng anh vẫn cứ buồng bình, anh hỏi nàng bằng quơ:

-”Giờ em tính sao?”

-”Tính sao là tính sao? Tôi không hiểu...”

-”Này nhá, em đừng có mà gian thương nữa đi”

-”Gian thương? Sao lại vậy???” Nàng vẫn ngơ ngác như con nai vàng.

-”Thời gian qua ai khiến tôi nhưng nhớ? Hôm qua ai làm tôi lo lắng sợ hãi?” Rồi anh đặt tay cô vào lưng mình: “Ai cố ý ngã lên người khác khiến chỗ này đau suốt?...cứ...như...thế...này...tôi chắc chết sớm vì bị hành hạ về cả thể xác lẫn tâm hồn mất...haizz...EM PHẢI CÓ TRÁCH NHIỆM!!!”

-”Hôm qua là chuyện ngoài ý muốn...” Nàng ngập ngừng. “Lưng anh đau lắm à, tôi...tôi...xin lỗi...”

-”HAY. Giết người xong cũng bảo ngoài ý muốn và xin lỗi được à cô bé??? EM ĐÈN ĐI!!!” Anh quát.

-”Ặc, anh đừng như vậy chứ...”

Thấy nàng run run đáp trả, Minh hạ giọng: -”Tôi đùa thôi”. Đoạn, anh ghé sát vào tai nàng, gương mặt cực kì nghiêm túc, lòng ngập tràn xúc động, nhìn vào đôi mắt nàng, anh nói đồng dục, chậm rãi:

-”Tôi yêu em!”

Ba từ, tám chữ thiêng liêng ấy là điều bất cứ một cô gái trên thế gian nào cũng mong nhận được từ người mình yêu, nàng cũng chẳng ngoại lệ. Hạnh phúc chưa được bao lâu thì cảm giác tội lỗi đã chiếm lĩnh, nàng rụt rè:

- “Ngọc...và...anh...”

- “Chẳng phải đã nói với em bao lần sao, tôi và Ngọc đã kết thúc rồi!”

- “Nguyên nhân là tôi sao? Tôi là kẻ thứ ba sao?...”

- “...Chuyện này...chuyện này rất khó giải thích...nhưng em cũng biết tính Ngọc như thế nào rồi đấy...”

- “Lúc đầu tôi cũng rất giận vì bạn ấy làm chuyện không phải với tôi, nghĩ lại suy cho cùng, cũng chỉ vì yêu anh, vì không muốn mất anh...nhưng giờ tôi lại vì thế mà trả thù, cướp đi anh khỏi bạn ấy...việc này thật không đúng...”

- “Nếu việc đó đúng thì em có yêu tôi chứ?”

Nàng bối rối lắp liếm:

-”Tôi không thể sống trái với quy tắc của mình...”

-”Quy tắc gì chứ? Em trả lời vậy tức là em có tình cảm với tôi rồi, đúng không? Em không thể một lần vì tôi mà phá vỡ cái quy tắc ấy sao??? Trả lời tôi

đi, tôi chỉ cần nghe xem, em có thích tôi hay không???”

Khuôn mặt chàng ánh lên nét chân thật, bờ vai săn chắc, ánh mắt khấn khoản, hàng ngàn, hàng vạn lần nàng muốn gật đầu, muốn đồng ý, muốn nép vào chàng; nhưng lí trí nàng không cho phép, nàng sao có thể cướp đi tình yêu và hạnh phúc của người khác??? Có thể chính vì mối đe dọa là nàng, mà khiến Ngọc – đứa bạn cấp ba hiền lành, ít nói trở nên gian trá như vậy???...nàng không thể...không thể...

-”Chúng ta đừng nên gặp nhau nữa thì hơn...”

Nàng dứt khoát, vội vàng xuống xe, Minh nhìn theo, đôi mắt vô hồn...Nhưng anh quyết không bỏ cuộc, nhất định, nhất định một ngày nào đó, nàng sẽ tới bên anh – anh và nàng, sẽ là một cặp uyên ương hạnh phúc không rời, nhất định là thế...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Đại gia nhập viện

2h15, tại đại học Bách Khoa Hà Nội.

- “Alo...”

Uyên hạ giọng bé nhất có thể, sợ làm ảnh hưởng tới giảng đường.

- “Chị ơi, anh nhà bị đột quỵ, tình trạng rất nguy kịch, đang nằm ở viện, chị mau tới đi ạ...” Giọng đầu dây có vẻ khẩn cấp

- “Anh nhà nào? Có lẽ bạn nhầm số rồi nhè”. Nàng từ tốn đáp lại, nghĩ bụng buồn cười ‘mình còn chưa kết hôn...’

- “Vậy chị không phải bà xã của anh Phạm Bảo Minh ạ? Tại em thấy trong điện thoại lưu thế...”

- “Ừ, không.”

Phạm Bảo Minh? Cũng cùng tên với anh? Sao người này lại có số của mình nhỉ, lại còn lưu là bà xã...Sau một hồi nghĩ ngợi, nàng giật mình, cảm giác bất an dâng trào, nàng vội vàng gọi lại số vừa này:

-”Alo, vừa xong mình có nhận được điện thoại của bạn, về bệnh nhân tên Minh đó, bạn có thể miêu tả qua anh ta cho mình được không?”

-”Dạ, anh ấy cao khoảng mét 8...”

Nghe từng lời, từng lời của y tá mà chân tay nàng rụng rời, đây cũng là lần đầu tiên trong đời nàng trốn học, tim đau đốn như có ai bóp chặt, nàng vừa chạy vừa khóc...

Hồi han mãi mới tới được phòng bệnh của anh, nàng đứng như trời chồng, nước mắt cứ tràn ra mãi không nguôi. Anh nằm đó, vẻ mặt xanh xao gầy gò, nàng muốn gọi anh dậy để nghe chính miệng anh nói câu anh không sao, nhưng lại sợ anh mệt, muốn để anh nghỉ ngơi. Nhìn anh, lòng nàng đau xót.

-”Sao em bảo sẽ không gặp tôi nữa, em tới đây có việc gì?”. Giọng anh khá mệt mỏi.

-”Nghe y tá nói anh bị đột quỵ...”

-”Thì liên quan gì tới em?”. > :X

-”Tôi...tôi...tới thăm anh”

-”Cũng biết quan tâm tới tôi cơ à...”

Nàng ngượng, quát lớn:

-”Thì ai bảo đứa nào đặt tên trên danh bạ linh tinh, làm người ta gọi tới cho tôi...”

-”Danh bạ tôi tôi thích đặt như thế nào là kệ tôi? Ai gọi em cũng tới à?”>

-”Anh... thật là...kệ xác anh, TÔI VỀ ĐÂY...”

Chưa kịp quay lưng bước đi thì bác sĩ chỉ vào Uyên, lớn giọng:

-”Cô là người nhà cậu Minh hà, đi theo tôi”

-”Kìa phu nhân, đứng ngây ra đấy làm gì? Mau đi theo bác sĩ đi...”. Minh giục nàng, cười nham hiểm

Nàng lườm anh, bắt đầu đi theo.

.....

-”Tình hình chồng cô khá là nghiêm trọng đấy...”

-”Hả? Chồng?...” Nàng sửng sốt, chợt nhớ ra điều gì đó nên cười cười chừa ngượng.”Vâng, bác sĩ cứ nói?”

-”Cậu ấy có lẽ chịu một cú sốc về mặt tình cảm, dẫn tới tinh thần suy nhược, ảnh hưởng nghiêm trọng tới sức khỏe, đặc biệt là phần lưng, cô xem này...”

Uyên nhìn vào tấm chụp X-quang mà mù tịt, cô đành hỏi:

-”Phần lưng anh ấy...làm sao ạ?”

-”Bị tổn thương rất nghiêm trọng, tôi đoán là bị ngã hay do vật nặng đè vào, chưa tới mức gãy xương, nhưng nếu không tinh dưỡng cẩn thận, sẽ dẫn tới thoái hóa, có thể là liệt.”

-”Uyên ơi, sếp nhất định không chịu nằm viện, tôi can không được, đã bắt taxi đi rồi”. Duy vừa chạy vừa hét hải gọi Uyên.

-”Trời đất ạ...sức khỏe anh ấy không tốt như thế, nhớ xảy ra chuyện gì...”. Nàng sốt ruột, mau lẹ cùng thư kí trở về nhà tìm Minh.

.....

Tường thuật chuyện xảy ra lúc 9h sáng cùng ngày, tại tập đoàn Bảo Minh

-”Thưa anh, tình hình của các chi nhánh con tiến hành rất thuận lợi, hai siêu thị mới mở của chúng ta ở Duck Mall cũng đang dần đi vào ổn định, đây là những văn kiện cần anh kí tên... Và cuối cùng là tiến trình quay quảng cáo của cô Ngọc gần hoàn thành rồi ạ”

-”Ok, tôi biết rồi, còn việc gì nữa không?”

-”Dạ, hiện tại thì hết ạ.”

-”Lịch trình buổi chiều thì sao?”

-”Dạ, còn vài việc nhưng đều không quan trọng lắm ạ...”

-”Ừ, cậu tự làm hoặc giao giám đốc điều hành là được. Bệnh viện Phước Minh chúng ta đầu tư vẫn hoạt động tốt chứ? Tôi muốn nhập viện...”

-”Anh không khỏe chỗ nào ạ???...”

Minh và Duy bàn bạc, nói chuyện một hồi, chẳng biết họ nói gì, chỉ biết sau đó hần đi đăng kí làm thủ tục nhập viện cho sếp với nét mặt hớn hờ.

.....

2h chiều, tại bệnh viện Phước Minh.

-”Kết quả chụp X-quang của cậu hoàn toàn bình thường, lục phủ ngũ tạng đều ổn định, nói chung là tốt, không có gì đáng ngại.”

Minh ngược nhìn bác sĩ, chậm rãi nói:

-”Nhưng tôi thấy trong người không được khỏe, và đặc biệt là phần lưng, có vẻ nó rất đau, chụp X-quang cũng chưa chắc nói hết lên được vấn đề”

Bác sĩ nhú mày tỏ vẻ băn khoăn, Minh nháy mắt ra hiệu cho Duy ra ‘làm việc’ với ông bác sĩ, đoạn hần cũng không quên rút hai tờ mệnh giá 500k đút vào tay cô y tá theo lời dặn của sếp:

-”Nhớ làm theo lời anh dặn nhé.” – kèm theo cái nháy mắt đầy gian xảo.

.....

3h chiều, tại bệnh viện Phước Minh.

Thấy bóng dáng Uyên, Duy chạy như bay tới phòng bệnh của sếp, gọi lớn:

-”Sếp, chừng vài phút nữa là nàng tới đây ạ, sếp mau chuẩn bị”

-”Cậu thấy anh thế nào? Đã đủ gầy và xanh xao chưa?”- Minh hỏi Duy với vẻ mặt tinh quái.

- “Trông sếp như sắp tèo đến nơi rồi ý. Chuyên viên trang điểm nước ngoài có khác.”

Cả hai cười ha hả, đắc thắng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Yêu sách đại gia

Uyên sốt sáng bầm chuông liên hồi. Một lúc sau, Minh thều thào bước ra. Thấy anh ra mở cửa, nàng thở phào nhẹ nhõm.

-”Không sao chứ, đỡ hơi à mà lại về nhà?”

Khuyên anh thế nào, anh cũng không chịu nhập viện, anh nói ở viện lạnh lẽo, cô đơn. Nàng bó tay đành gọi cho bác sĩ, may mắn thay, bác sĩ nói anh chỉ cần ở nhà tĩnh dưỡng là được. Biết anh sống một mình, nàng đề nghị anh thuê y tá chăm sóc. Anh bướng bỉnh:

-”Không cần đâu, em không phải lo lắng”.

-”Sao không cần, anh ốm yếu thế này, để y tá tới chăm, có gì là không tốt?”

Minh nhìn vào mặt nàng, tỏ vẻ buồn rầu:

-”Nói thật với em, tình hình công ty tôi không tốt, có thể là đang trên đà phá sản, thuê y tá riêng tốn kém lắm, tôi không trả được...”

-”Gớm, anh tưởng tôi là con cóc lớp một chắc, giờ internet phát triển như thế, muốn biết gì chỉ cần google thôi, anh đừng có ‘do’ mới cả ‘trấu’ trước mặt tôi thế... Anh lại định giờ trò gì?”

Biết không lừa được Uyên, Minh lớn giọng:

-”Do trấu thì đã là sao? Tóm lại tôi bị em làm ra như thế này, tám lưng nê cũng vì em mà suýt đi tong, tôi tại sao phải bỏ tiền ra thuê y tá, em mới là người thuê y tá”

-”Được, thuê y tá riêng bao nhiêu một tháng, anh thuê đi, tôi trả tiền...”

Biết cá sắp cắn câu, anh lững lờ:

-”Nhiều giá, tốt thì 10 triệu, có khi tới 20 triệu/ 1 tháng, nhưng ít nhất đều phải từ 5 triệu trở lên”.

‘Ặc, cái thân sinh viên quèn thì lấy đâu ra, sao lúc nãy to miệng thế’. Uyên tự trách mình.

-”Em trả nổi không???...”. Nhìn nàng ngần ngại, thờ dãi ngập ngừng:”Trừ khi...”

-”Trừ khi sao?” Nàng mừng hớn hở.

-”Em phải làm người chăm sóc tôi CHỨ SAO NỮA” Minh tỉnh bơ hát cảm, vẻ ngạo nghễ.

Uyên bậm môi “Phen này teo với cái của nợ này rồi, phải làm sao đây?” Vốn nhanh trí, nàng chống chế :

-”Chăm anh thì thường thôi, chẳng qua tôi bận học thôi. Anh biết tôi vốn là sinh viên nghiêm túc mà.”

-”Gớm, em tưởng tôi là thằng cóc lớp một chắc, giờ internet phát triển như thế, muốn biết gì chỉ cần vào website trường em thôi, em đừng có ‘do’ mới cả ‘trấu’ trước mặt tôi thế... Em lại định giờ trò gì?” Minh nhại nàng rồi nói với giọng trịch thượng. “Ngoài 3 buổi chiều em đi học ra thì em phải ở đây chăm sóc tôi 24/24. Em biết bệnh tình của tôi thế nào rồi đấy, liệt cả đời như chơi.” Vừa nói anh vừa nhăn mặt, lấy tay dấm lưng ra điều đau đóm lắm.

Uyên tròn tròn mắt:

-”Diên à.”

-”Sao mà diên?”

-”Tôi không thể ở ban đêm với một con cáo già được.”

-”Thế thì em về đi, để tôi chết liệt”. Minh đứng phắt dậy, đóng sập cửa phòng.

-”Thích chết thì ra đây tự tử luôn đi, vào đây dỗi hờn làm gì?” Uyên với theo, đoạn bực tức đi về.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Tiếp tục kiếp osin

Nàng đi, từng bước chân, từng suy tư...

Bước thứ ba...

- ‘Bực mình, bực mình quá, cho anh ta chết luôn, đỡ làm phiền tới mình, bực không chịu được...’

Bước thứ mười...

- ‘Minh tốt với anh ta, anh ta còn làm màu...’

Bước thứ hai mươi bảy...

- ‘Người đầu mà hay dỗi...’

Bước thứ bốn mươi sáu...

- ‘Ặc, sao mình thấy khó chịu...’

Bước thứ bảy mươi chín...

- ‘Anh ta ở một mình thế liệu có sao? Lúc này mình có quá đáng lắm không...’

Bước thứ một trăm...

- ‘Minh nên nhường anh ta mới đúng, dù sao anh ta cũng đang bệnh tật, haizz...’

Bước thứ hai trăm...

- ‘Anh ta ra nông nổi này suy cho cùng cũng do mình, ...’

Bước thứ hai trăm lẻ một, nàng quay đầu, chạy một mạch tới phòng chàng, gõ cửa sầm sầm

-”Này, mở cửa ra, tôi muốn THƯƠNG LƯỢNG...”

Đang tìu ngủ, nghe giọng nàng mà anh mừng như vớ được vàng, cố kìm nén niềm háo hức, chàng vờ một mở cánh cửa:

-”Em muốn nói gì?”

-”Trừ giờ lên lớp thì tôi sẽ chăm sóc anh hằng ngày, nhưng chỉ tới khi xong hết các công việc nhà buổi thôi.”

Tham vọng muốn nàng ở lại lâu hơn, nhưng sợ già néo đứt dây, Minh đáp:

-”Thế cũng được...”

Vậy là từ ấy, sáng trưa chiều tối, nàng ngày nào cũng tới ‘hầu hạ’ anh. Nhiều lúc vừa lau nhà nàng vừa tìu ngủ, số phận sao mà trở trêu? Nàng sinh ra, học đại học đoàn hoàng, có sao giờ này vẫn ở đây, nơi này, làm đủ thứ việc như một ô sin chuyên nghiệp? Lần trước đi làm có tiền nó còn khác, lần

này, kiếp ô sin nhiều giờ hơn mà chẳng có lấy một xu... ‘Ăn ở có đức mà sao đen như cờ hó thui vậy? Nhà một con cáo ở thôi mà cứ như cho cả họ ý? Hại bản cô nương lau chùi đau hết cả người? Chỉ trách mình quan tâm tới anh ta? Mà ai thèm quan tâm chứ? Mình đây là chỉ làm tròn trách nhiệm thôi... haizz’ - Uyên tự an ủi bản thân, lấy thêm tinh thần chiến đấu.

.....

- ‘Đi đâu đấy ô sin?’ Minh nằm trên sofa, giọng hổng hách.

‘Trời đất, thô dĩ nhẹ thế mà cáo vẫn phát hiện được, đúng là bản chất con cáo mà...’. Nàng nhẹ nhàng:

- ‘Thưa đại gia, ngài đã no bụng, bát đĩa đã rửa xong, nhà cửa cũng lau sạch sẽ, ô sin tôi xin phép được về nhà đúng như thỏa thuận’.

- ‘Thỏa thuận là xong việc thì về, giờ việc còn chưa xong, em định nuốt lời về sớm hả?’

- ‘Làm gì còn việc gì? Nuốt cái gì mà nuốt?’

- ‘Còn, thuốc viên thì tôi uống rồi, nhưng thuốc xoa tôi không tự bôi được, em xoa thuốc cho tôi’

- ‘Xạo vừa thôi, tay dài như vòi voi thế mà không với được ra đằng sau lưng à? Tôi về đây’

- ‘Ừ, về đi, lòng dạ tiểu nhân, nói lời mà không giữ’

- ‘Không kích bác được đâu>

- ‘Thôi được, em cứ về đi, thuốc đây nhất định tôi không thể tự bôi được, tôi càng bệnh lâu, thời gian gặp em càng được nhiều, thế cũng hay đấy, chào thân ái nhé’.

Nàng ức xì khói, lớn giọng:

- ‘THUỐC ĐÂU, BÉ đưa đây CHỈ xoa cho nào...’

- ‘Vâng, thuốc đây, chăm sự nhờ CHỈ ạ...’, đoạn, anh đưa thuốc cho nàng, sung sướng đắc thắng.

- ‘Đâu, đau ở đâu, chỗ nào còn xoa?’

- ‘Chỗ đây đây, dưới đây’ Đại gia luống cuống...

- ‘Chỗ này á? Hà’.

Nàng ấn nhè nhẹ, lòng anh rạo rực, lòng tham trỗi dậy, đại gia được thể làm tới, háng giọng:

- ‘Ừ, chỗ đây, cả chỗ bên trên nữa...ừ, đúng rồi, xuống dưới nữa...ừ, phải...sang trái...sang phải tý...thôi lên trên tý đi...em xoa kiểu gì mà chả hết đau gì thể?...xoa mạnh mạnh vào...lại lần nữa đi...’

Bàn tay của nàng vuốt nhẹ nhẹ trên tấm lưng đầy săn chắc của anh, tim nàng đập mạnh, đầu óc loạn xạ..., đoạn, nàng đổ thuốc ra đôi bàn tay, xoa một đường dứt khoát từ trên xuống rồi đứng phát dậy:

- ‘Được rồi đó...’

Chàng ‘cáo già’ không từ thủ đoạn, miết tay xuống chiếc bàn:

- ‘Sao nhiều bụi thế này, lau gì mà bẩn thế, lau lại đi?’

- ‘Làm gì thấy bụi đâu, anh hoa mắt à...’

- ‘Ô sin gì mà cãi ông chủ nhem nhem nhem nhem thế, mau lấy khăn lau đi...’

.....

Chuyện kể rằng, ngày nào con cáo già gian ác cũng hành hạ con thỏ non ngây thơ tới tận 9 rưỡi, 10 giờ mới tha. Thỏ ta âm ức vô cùng, mà chẳng thể làm gì được, sinh ra đã là kiếp thỏ thì phải chấp nhận thôi... Nhưng rồi, ở hiền mãi thì cũng phải gặp lành, một ngày nọ, một ‘niềm vui’ to đùng đoàng tới với chú thỏ bé xinh...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Ông chủ thềm ăn Kiwi

Ngày nào chú thỏ non xách đồ linh khinh về nhà, ngang qua con cáo già gian ác, khề lờm trộm một phát rồi mới tung tăng vào bếp. Nhưng hôm nay, chưa để thỏ non lờm trộm, cáo già đã quát lớn:

-”Kiwi của ông chủ đâu osin?”

-”Hả, anh dặn tôi mua kiwi hả?”

-”Đầu óc em để đâu thế? Có mỗi việc nhỏ ấy mà cũng quên à? Thủ khoa đại học cái nỗi gì?”

-”Này, đừng có mà xia xói nhé, rõ ràng là anh không dặn mà...”

-”Rõ ràng là tôi có dặn mà, em nhớ lại đi.”

-”Nhớ cái gì, anh có dặn đâu mà nhớ...” Nàng bực mình, xong vì biết thân phận ngây thơ chẳng thể ăn nổi đại gia, đành hạ giọng:” Thôi không phí lời với anh nữa, mệt, thích ăn thì tôi đi mua...”

-”Có thể chứ, ở ngay đầu phố có cửa hàng bán hoa quả sạch đấy, đi bộ ra đấy cho gần”

-”BIẾT ROÀI, không phải dặn”.

‘Đồ yêu sách!!!’ . Nàng ra đi với vẻ mặt buồn bực u sầu, tức tối tới tận ruột, đóng cửa . Ấy vậy mà lúc về nàng lại hớn hờ như bắt được vàng, ba chân bốn cẳng chạy, vừa gặp được chàng, nàng đã mừng rỡ khoe:

-”Eo ôi hôm nay may mắn thế chứ nì...”

-”Sao may mắn?”

-”Thì cửa hàng rau quả đang khuyến mại, mỗi khách hàng tới mua đều được nhận một phần quà đặc biệt, hí hí”

-”Thế em được cái gì?”

-”Tôi không biết, chưa bóc?”

-”Cái cửa hàng ấy chắc cũng chẳng có gì giá trị đâu...” Minh vờ tỏ vẻ không quan tâm.

-”Kệ chứ, cứ được tặng quà là vui rồi...hehe”, đoạn những ngón tay thon thả của nàng thoăn thoắt bóc quà.”ỒA!!!” Nàng reo lên sung sướng. “Đẹp quá, anh nhìn này, đẹp nhì...eo, đẹp thế...”

Đại gia cố nhịn nụ cười sung sướng, hân hạnh:

-”Trông cũng được...e...hèm”

Mãi mê ngắm món quà, bỗng nàng băng quơ:”Ồ, cái dây chuyền này giống giống cái anh tặng Ngọc nhĩ? Mỗi tội cái này mảnh hơn và có ba ngôi sao màu tím, anh xem này...”

Anh giật mình, nhấp ngụm nước, toan nói lấp liếm một vài câu gì đó cho qua chuyện thì nàng đã nhanh chóng nhận ra sự thật:”Ừm, xem xét kĩ lại thì cũng không giống lắm, cái của anh tặng Ngọc chắc chắn hơn, còn cái này, mỏng manh, giắt cái là đứt, nhìn qua là biết hàng mĩ kí, cùng lắm cũng chỉ 30k nhì...”

Vâng, cái trí ‘thông minh’ của nàng khiến chàng tởm. Khổ thân cái người nào đặt làm cả tháng trời, cứ cách ba mắt dây lại cho đính viên kim cương nhỏ xíu tinh xảo, tới ba ngôi sao cũng được nghệ nhân khắc cẩn thận từ đá Musgrative. Tất cả những thứ đó, qua mắt nàng, chỉ là mĩ kí thôi sao? Hự hự, sợ nàng không nhận, đại gia đã phải dùng cửa hàng trái cây tặng trả hình, tất nhiên không mong nàng biết chuyện, nhưng việc nàng đánh giá về sợi dây khiến anh không khỏi chạnh lòng, đại gia hắng giọng:

-”Nói cho phải thì người trả tiền mua kiwi là tôi, nên tôi là người được nhận sợi dây chuyền đó!”

-”Cái gì, anh vô lý vừa thôi, tôi là người đi mua mà, chủ quán đích thân tặng cho tôi mà”

-”Nhưng em chả vừa chê là đồ mĩ kí sao? Mĩ kí thì đưa tôi!”

-”Mĩ kí nhưng tôi thích là được, mà loại hàng hạ phẩm này thì anh dùng làm gì? Tôi nhất định giữ, trừ khi...”

-”Trừ khi sao?”

-”Trừ khi anh quá muốn có nó, muốn sợi dây này luôn ngự trên cổ mình hàng ngày...nếu vậy thì...nếu vậy thì...nếu vậy thì...MUỘI XIN NHƯỜNG TỶ...”

Đoạn nàng cẩn thận nâng sợi dây đặt trước mặt anh, nở nụ cười gian trá, ngại tím mặt, nhưng anh là ai, nàng là thỏ ranh thì anh vẫn là cáo già cơ mà? Con cáo kéo lấy con thỏ đang cười đắc chí, vòng tay qua siết chặt eo xinh.

-”Ê, làm gì thế, bỏ ra...”

-”TỶ MUỘI với nhau, MUỘI ngại cái gì chứ...”

-”Ê, gian thương, bỏ ra!”

-”Sao MUỘI lại cứ trốn tránh TỶ thế...””, đoạn người nàng nhanh chóng bị kẹp chặt giữa cặp đùi rắn rỏi của chàng. Chàng nhẹ nhàng vuốt tóc nàng sang một bên, ba ngôi sao tím nhỏ xinh từ từ được đeo lên chiếc cổ trắng nõn nà của nàng. Tim nàng đập, người nàng như run lên khi bờ môi chàng chạm gáy...Theo phản xạ, nàng nhúc nhích tính thoát thân, chàng khẽ thì thầm vào tai nàng:

-”Chỉ một phút thôi...xin em đấy”

Chưa bao giờ...cáo muốn ‘ăn tươi nuốt sống’ thỏ tới vậy...cũng chưa bao giờ...trong một phần trái tim của thỏ, không muốn chiến đấu, không muốn quật cường, không muốn dững cảm nữa, một phần trái tim ấy...muốn dâng mình cho cáo...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Bệnh tự sướng

-”Muộn rồi, đi nấu cơm đây...”

Quay người nàng về phía mình, mặt chạm mặt, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo ấy, anh thì thầm:

-”Em là không yêu tôi...hay đơn giản chỉ vì em không muốn làm người thứ ba???”

Ở trong lòng anh, gương mặt anh sao mà tuần tú tới vậy, bàn tay anh ôm nàng- sao lại ấm áp tới thế, mùi hương nam tính từ cơ thể anh- sao lại có sức mê hoặc ma mị vậy? Trăm ngàn lần muốn nói không yêu anh mà không tài nào gian dối khi nhìn vào đôi mắt chân thành ấy...khát khao muốn thú nhận tình yêu cháy bỏng mà không sao làm được, kể cả nàng có bỏ qua mặc cảm tội lỗi thì cũng chẳng đủ tự tin...nàng là ai cơ chứ, anh là ai cơ chứ? Nàng liệu có xứng??? Cuối cùng, vẫn là bài ca lặp liếm muôn thừa:

-”Tôi chỉ đơn giản là đói rồi thôi, anh thích ăn gì...”

Biết nàng vẫn còn ngại ngùng, anh tạm thời không ép, trộm nghĩ thà để thế này còn hơn làm nàng khó xử, anh rất sợ, sợ nàng sẽ không ở bên anh nữa:

-”Gì cũng được, em nấu gì cũng ngon...”

Định ngoảnh lại trêu anh, ‘ăn c...cũng ngon hà’, nhưng thế nào, nàng lại thôi, lầm lũi đi vào bếp.

.....

Nàng thỏ mắc một bệnh lạ- đó là thích tự sướng trước gương, nhất là khi thỏ ta có đồ mới. Lần này có lẽ căn bệnh càng trầm trọng, khi nàng vô cùng – vô cùng – vô cùng thích chiếc vòng cổ màu tím, rình lúc cáo già ở trên phòng ngủ, là nàng lại bỏ tạm công việc, chạy ra đứng trước chiếc gương lớn ở ngoài phòng khách, tự độc diễn với chính mình:

-”Gương nhà đại gia có khác- cũng to hơn hẳn gương nhà mình...”

-”Soi ở đây thích thật, chỉ có chiếc gương này mới lột tả được hết vẻ đẹp của ta...haha”

-”Cái vòng này là đồ mĩ kí mà đẹp ghê người – chẳng qua là mình quá xinh đẹp nên đeo cái gì cũng đẹp thôi...hihi”

-”Đẹp quá, đẹp quá...cao thêm chút nữa có khi thành hoa hậu Việt Nam cũng nên...”

-”Người đứng trước gương là ai vậy>

Có những lúc, vì quá hưng phấn, nàng còn giả giọng người dẫn chương trình:

-”Xin giới thiệu nữ diễn viên chính xuất sắc nhất đạt giải Oscar năm nay, cô Tổ Uyên”

Đoạn, nàng làm bộ đi lên nhận giải với dáng vẻ yêu kiều:

-”OMG!!! Tôi rất mừng, tôi chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ được giải này, trước tiên, xin cảm ơn cụ kị tôi đã sinh ra ông bà tôi, rồi ông bà tôi đã sinh ra bố mẹ tôi, để bố mẹ tôi đã sinh ra tôi...Thành công ngày hôm nay...”

.....

Nàng đứng trước gương, hồn nhiên, vui tươi như vậy, nàng chẳng thể nào ngờ, những phút giây giải trí ấy của nàng cũng chính là những phút giây đại gia như trúng bùa, nghiêng ngã, nể nễ trên phòng...ai mà ngờ được cơ chứ...ai mà ngờ con cáo già gian ác tới mức gắn camera quanh nhà chỉ để trông chừng một chú thỏ non??? Nàng nhí nhảnh như con cá cảnh – chàng thì nhiều khi cười chảy cả nước mắt...cáo và thỏ...bọn họ cứ như vậy yên bình mà sống....

.....

Một ngày nọ, 10h sáng

-”Mẹ à, lúc này con thấy mẹ gọi nhờ, mà con đang đi đường?”

-”Ừ, con ạ, lúc sáng bố trèo định hái gùi cho con mấy quả hồng xiêm, chẳng biết ông ấy loạng choạng thế nào mà lúc xuống bị ngã...”

-”Hả, ngã như thế nào ạ? Bố có sao không mẹ?”

-”Không sao con ạ, nhưng hình như lưng bị hơi bị đau...”

Nhớ tới khả năng bị liệt của bệnh đau lưng mà Minh đang chịu mà nàng lo sợ luôn cả cho bố mình, giọng run run, dồn dập:

-”Ặc, thế phải xuống huyện khám luôn mẹ ạ, mà nếu không được thì chiều bố mẹ bắt xe ra rồi con đón...ở đây hơi xa nhưng trang thiết bị hiện đại lắm...hơi đau nhưng để lâu sợ biến chứng gì nguy hiểm“;

-”Ừ, chị dâu đưa bố xuống huyện chụp rồi con ạ, họ bảo không sao, chịu khó uống thuốc và tĩnh dưỡng là khỏi“.

-”Vâng, vâng, tốt quá ạ, có gì mai con về ạ”

-”Thôi con ạ, về làm gì vất vả ra, đi mấy trăm cây chữ ít à...mà mẹ gửi cho yến gạo mới hồng xiêm, na nữa đấy, ở đấy mai ra bến xe nhận...”

-”Dạ, vâng ạ, mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe ạ...”

Cúp máy mà nàng rom róm, sáng hôm đó, nàng không tài nào mà tập trung làm việc được, nỗi nhớ gia đình và lo cho bố cứ canh cánh...Một lúc, nàng vội vàng mở tủ, lấy toàn bộ chỗ thuốc trị đau lưng của anh, chạy một mạch ra hiệu thuốc gần đó. Nàng nghĩ, anh là đại gia, chắc chắn sẽ được kê khai loại thuốc tốt nhất, sịn nhất, nàng muốn bố nàng cũng được dùng loại thuốc đó.

-”Chị ơi lấy cho em thuốc giống hệt những phen này, liều lượng cũng như thế luôn ạ”. Nàng thở hổn hển, nói với chị bán thuốc.

-”Ừ, okie em...”

Vừa lấy thuốc cho Uyên, chị vừa tươi cười, vừa hỏi thăm:

-”Em mua làm gì mà lắm thuốc bổ thế, thực ra uống nhiều thuốc bổ cũng không tốt đâu, quan trọng là phải ăn uống điều độ, đủ chất, sinh hoạt đúng giờ”.

-”Không, em mua thuốc chữa đau lưng mà, chắc trong đồng này có vài loại thuốc bổ à chị?”

Chị được sỹ giật mình, xem lại cẩn thận những loại thuốc cô bé vừa đưa:

-”Trong đồng này làm gì có thuốc đau lưng...”

-”Thật ạ, chị xem lại hộ em xem, mà cả cái tuýp xoa này nữa, chắc tuýp này trị đau lưng ạ?”

Kiểm tra lại một lượt, nhưng khẳng định của chị vẫn không hề thay đổi:

-”Ừ, toàn thuốc bổ không à, còn tuýp xoa là giúp mềm và trắng da thôi, em xem này, thành phần chính là vitamin E mà”

Mới đầu, nàng còn ngây ra không hiểu, nhưng được một lúc, khi mà một lượng máu nhất định đã lên được tới não, nàng giận sôi máu, cố kiềm nén, bảo chỉ lấy cho thuốc trị đau lưng loại tốt nhất, chạy nhanh ra bến xe gửi về nhà.

Xong xuôi, chú thỏ non bực mình lao thẳng tới hang cáo.

Cáo già vẫn nhón như chưa biết chuyện, thấy thỏ, cáo ung dung nạt nộ:

-”Osin đi đâu thế? Để bản thiếu gia ở một mình à, cần cái gì đi lại nhiều là không tốt cho bệnh tình của tôi đâu?”

Bình thường, bị người khác lừa, lợi dụng, nàng cũng chỉ bỏ qua, không chơi nữa, vì nếu trả thù, chính nàng cũng lại làm những hành động bẩn thỉu ấy, nàng không muốn,... vậy mà, hôm nay, vận hết khí công, nàng không sao thoát khỏi bực mình, thực sự muốn cho tên này một trận ra ngô ra khoai.... ‘ĐỒ KHÔN NẠN, HEN HẠ, LỬA TÔI HẢ, LÃO TOÉT’...Diễn hết cả tiết, nàng định xô toét cả đồng câu chửi cho đỡ bực, nhưng nghĩ lại không hay, chửi xong thì thôi không tới làm nữa, con cáo già này chẳng thiết thời gì, chỉ thiết ta, đã làm mệt lại ra đi trong bực tức, không được, trong phút con giận đã xi khói ra tới đỉnh đầu, chú thỏ non quyết định: ‘hắn đã mưu hèn kế bẩn thì mình cũng phải mưu bẩn kế hèn, hãy đợi đấy cáo ạ, ta tới đây...’.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 29: Trả thù

-”Tôi...tôi...”

Tiếp xúc với Minh một thời gian, đặc biệt là Ngọc, Uyên cũng học lõm được từ các tên iu chút ít kinh nghiệm diễn xuất.X. Nàng thờ hờn hờn, cố tình nói rất nhỏ, nhẹ nhàng, hai đầu gối khụy xuống. Nhìn nàng từ từ lịm dần, yếu ớt trên sàn nhà, lòng chàng đau thắt. Chàng lao ra, như điên, bế nàng dậy, gọi tên nàng trong lo sợ. Vừa đặt nàng vào giường, chàng toan gọi bác sĩ thì nàng tỉnh dần, đôi mắt bò câu hé mở một mõi:

-”Không sao...tôi...bị hoa mắt, chóng mặt thôi...”

-”Nhất định phải gọi bác sĩ tới khám cho yên tâm”

-”Tôi không thích...”

Thấy nàng cương quyết, còn định đòi về, chàng đành nhượng nhịn:

-”Nhưng bây giờ phải làm sao đây, em thế này tôi lo lắm...”

-”Không sao cả, tôi nghỉ ngơi một chút là được, tý còn phải nấu cơm, dọn dẹp nữa...”

-”Thôi, thôi, tất cả việc ấy bỏ tất đi, em giờ phải nằm yên đây nghỉ đi, tất cả những việc khác, cứ để tôi lo”

-”Như thế thật không phải...”

Thỏ non làm màu, cười thầm trong bụng, giờ mới hiểu cảm giác được làm một con cáo sừng như thế nào, trời đất đổi thay, mọi vật biến hóa khôn lường, biết đâu có ngày này, ‘nhất định hôm nay, con cáo già phải cung nạng ta hết mực, haha’.

-”Không sao cả, đừng nghĩ ngợi gì nhiều, tôi sẽ thuê người làm hết, mau chóng khỏe đấy.”

Nói xong, Minh nhẹ hun lên trán, rồi đắp chăn cẩn thận cho nàng, nàng thì thầm

-”Những lúc...những lúc...ôm như thế này...tôi chỉ muốn được ở bên cạnh người mình yêu thương, không muốn có người ngoài”

‘Người mình yêu thương? Nàng vừa nói gì, người mình yêu thương ư??? Chẳng nhẽ nàng đã chấp nhận tình cảm của mình? Lẽ nào...Lẽ nào...’. Chàng nghĩ mà sướng sung hết cả người, quyết không gọi một ai cả, ngay lập tức tự mình giặt giũ, phơi phóng, dọn dẹp nhà cửa một cách húng hỏn, cũng vì lần đầu ‘được’ làm những công việc này nên chân tay cứ lỏng lỏng. Về nàng, nằm trên phòng một mình kể cũng chán, loảng quảng tìm cái điều khiển ti vi cho xem đỡ buồn. ‘Bóng đá này...chuyển kênh...tenis này...chuyển kênh...bóng rổ này...chuyển, vô vị quá...chẳng có chương trình nấu ăn hay phim nào cả...’, ‘...’Á, cái này có vẻ hay...’. Uyên reo lên khi nhìn một căn bếp sang trọng trên màn hình sau một hồi ấn điều khiển loạn xạ, đoán là chương trình nấu ăn, nàng nằm xuống từ từ thưởng thức. ‘Nhưng sao quen thế nhỉ? Mình gặp ở đâu nhỉ?...Trời đất, người này...sao anh ta lại ở trong tivi nhỉ? Ừm, có thể người ta mời doanh nhân trẻ tới bếp cho mới mẻ thì sao, hẳn ta thì biết nấu ăn gì cơ chứ, xi...>Xi khói lẫn hai.

-”Em đỡ chưa? Tôi nấu cơm xong rồi đấy, lần này có cụ google nên có vẻ là được đấy, đã muốn ăn chưa?”

-”Tôi...haizz.....có vẻ không nên nói thì hơn...”

-”Sao trông buồn thế? Cứ nói đi xem nào?”

-”Thôi, ngại lắm”. Nàng vờ vịt như chàng.

-”Nói đi mà, có gì mà ngại...”

-”Thôi, không nói, có gì đâu”

-”Không có gì thì càng phải nói?” Minh sốt ruột.

-”À thì, ...thực ra những lúc nhỏ tôi bị ốm, bố tôi thường công tôi đi qua các bậc cầu thang, giờ tự nhiên nhớ nhà, thêm cảm giác đấy”

-”Xời, có gì đâu, đơn giản, ăn cơm nghỉ ngơi xong tôi công em, đi tới lúc nào chán thì thôi”

-”Không, nói là nói thế thôi, ngại lắm...”

-”Có gì mà ngại, xuống ăn cơm đã nào”. Đoạn, anh bế nàng dậy, áp vào trong lòng, chạy một mạch xuống bếp.

Tính ra thì anh cũng là người có năng khiếu nấu nướng ra phết, lần đầu tiên, chỉ tra công thức trên google mà thức ăn cũng khá đạt. Được nàng khen, anh càng thêm sung sướng. Ăn uống dọn dẹp nghỉ ngơi xong xuôi, anh nâng nặc đôi công mặc cho nàng bảo không muốn. Nàng áp mặt vào lưng, vòng tay qua cổ khiến tim anh xao xuyến, bồi hồi tới nghẹt thở. Bên nàng, cảm giác rất ấm áp, hạnh phúc; nàng gầy guộc, nhẹ tênh như tổ cáo anh thời gian qua bắt nàng vất vả. Anh cứ đi từng bước từng bước, lên rồi lại xuống, mong thời gian hãy ngừng trôi, ở giây phút này...

-”Được 10 vòng rồi đấy, anh không mệt à?”

-”Tôi không?”

-”Không đau lưng à?”

Nghe nàng hỏi, anh chợt dạ, vội đặt nàng xuống, đặt ngay tay lên lưng”Á, đau quá, giờ em nhắc tôi mới nhớ, em nặng quá, nhức hết cả người....á...á dúi ui...đau”

Nàng nhìn anh, chép miệng:

-”Làm màu nhiều thế mà vẫn chưa đủ à? ĐỒ LỬA GẠT...ĐỀU CÁNG...”

-”Em nói gì tôi không hiểu?”

-”Vẫn chưa thú nhận à, tôi biết hết rồi, lưng anh ý, anh có sao đâu, chỉ là giàu tới mức mua được cả bác sĩ thôi, anh điên rồi, còn bắt tôi osin chứ? Anh tưởng tôi rồi lắm chắc? Nói cho anh biết, TÔI...hôm nay tôi trả vờ ốm đấy...TÔI...MUỐN CHO ANH HIỂU cảm giác bị lợi dụng, thế nào, một ngày vất vả có thấy bức không? Đẳng này tôi là bao nhiêu ngày, đồ thần kinh...Đừng bao giờ gọi hay liên lạc với tôi nữa, tôi không muốn nhìn thấy CÁI MẶT ANH!!!”

Cáo lạng nhìn thỏ tức tưởi rời khỏi hang, thỏ giận thật rồi, nổi cáu thật rồi, cáo cũng chả dám giữ, chả dám ho he, chỉ nói một câu, một câu rất nhỏ mà có lẽ thỏ không được nghe:”Ngày hôm nay tôi thấy rất rất rất...hạnh phúc!!!”

.....

Vài ngày sau...

-”Thưa anh, lúc nãy có một cô gái gọi tôi, cô ấy không nói tên”. Duy báo cáo.

-”Có việc gì?”

-”Cô ấy nói 7h tối nay anh cùng cô ấy họp lớp cấp 3 ở Tree Place ạ. Nếu sắp muốn, em có thể cho tra số điện thoại tìm ra cô ta”.

-”Không cần...”

Vậy là sau mấy ngày buồn bã khổ sở, đại gia đã lấy lại sức sống, hôm đó, anh cười tủm tỉm một mình rất nhiều, buổi chiều thì ra về từ sớm, tắm giặt sửa soạn, ăn mặc thật bảnh, cuối cùng thì nàng đã hết giận, đã chấp nhận anh, còn giới thiệu với các bạn của nàng chứ...Được, anh sẽ không để nàng phải thất vọng...

.....

-”Anh, ngạc nhiên chưa?”

-”Sao...sao em ở đây...chẳng phải em đang đi du lịch ở châu Âu hay sao?”

-”Về sớm vì nhớ anh đóá, bất ngờ không, vào đi, các bạn em đang chờ, nhanh lên!!!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.1 - Chương 30: Hộp lớp

Ngọc kéo tay Minh hứng khởi. Mặt đại gia ngấn ra như đã thông hiểu tất cả. Vậy là không phải nàng, nàng chưa hết giận anh ư? ‘Chúng ta cần nói chuyện’ – Đang định bụng giải quyết mọi việc với Ngọc thì anh thấy nàng đi ngang qua, nàng nhìn anh, lờ đi như không quen biết, lạnh lùng tới thấu xương. Nàng sao lại ở đây? Nàng đi với ai? Sao nhìn anh mà như người dưng? Ô, anh sao ngu ngốc tới vậy? Chẳng phải nàng chính là cùng lớp với Ngọc? Hộp lớp thì lớp trưởng sao mà vắng đây? Vợ đi theo nàng vào phòng, nhưng chẳng có cơ hội, nàng vui vẻ trò chuyện với một đồng bạn xung quanh, đại gia đành kéo cái ghế ngồi đối diện.

Sự xuất hiện của anh khiến cả lũ đang nhao nhao bỗng yên bất. Vâng, anh đẹp trai, tài giỏi, nổi tiếng, sở hữu bao đất đai nhà cửa, phản xạ bình thường của con người – ai chả tò mò. Đó- chính là điều mà Như Ngọc mong muốn. Cô cố ý bao trọn nhà hàng sang trọng này, đứng ra chủ động tổ chức buổi tụ tập này – bởi bản thân luôn muốn là tâm điểm của mọi sự chú ý, thiết nghĩ, sự nghiệp của mình lên như điều gặp gió, ắt hẳn mọi người đã biết ít nhiều, nhưng cô vẫn muốn được hưởng trọn cái cảm giác tất cả mọi ánh nhìn đều hướng về mình, lần này là cô, chứ không phải lớp trưởng.

-”Hai người yêu nhau lâu chưa? Từ khi công bố trên báo chí hay đã âm thầm lâu rồi?”

-”Gặp nhau khi nào vậy, kể xem nào?”

-”Ừ, Ngọc ơi phim cậu đóng ý bao giờ chiếu?”

-”Sướng thật đấy, trai tài gái sắc...”

-”Thế định bao giờ cưới...”

-”Ngọc dạo này xinh quá cơ...tôi làm bạn với người nổi tiếng rồi đấy...haha”

Ngọc trả lời từng câu từng câu một cách hào hứng:”Bọn mình gặp nhau cũng lâu rồi...do người quen giới thiệu...phim mình đóng tháng sau chiếu...à, cưới thì cái này bạn phải hỏi anh ấy...các bạn cứ quá khen...”. Minh vẫn lặng thinh, anh cố gắng giữ nốt chút thể diện cuối cùng cho cô người mẫu, mà thực ra, anh kiên nhẫn tới vậy bởi lúc này đây, anh còn mãi quan sát một người khác. Ánh mắt anh không một phút giây rời khỏi nàng- có vẻ nàng vẫn bình thản, lúc đầu anh còn sợ nàng hiểu nhầm anh và Ngọc, bây giờ thì anh lại thấy hơi tung tức- bởi nàng chẳng có một chút biểu hiện gì là ghen tức, thỉnh thoảng nàng nhấp ngụm nước, điềm tĩnh nói chuyện với bạn bè...đôi môi đỏ mọng ríu rít cùng bạn bè như khiêu khích anh...Về phía cô người yêu hồ của đại gia, đang trên đà chiến thắng, cô không ngần ngại ra chiêu hạ nhục đối phương, biết Uyên và Minh chắc chắn từng có cái gì đó, Ngọc không ngần ngại:

-”Thế lớp trưởng xinh đẹp và tài năng của chúng ta đã có người yêu chưa? Chúng mình cũng sắp 22 rồi còn gì? Bạn cứ kén chọn mãi...hì”

Câu hỏi tuy với mục đích làm khó Uyên, nhưng Ngọc cũng không lường trước được rằng, đó cũng là sự tò mò của bao nhiêu người. Nổi tiếng khắp trường cấp 3 một thời, hàng tá người theo đuổi, nhưng nàng chọn ai vẫn là ẩn số, thậm chí bây giờ vẫn còn có sự cạnh tranh ngầm giữa mấy chàng trong lớp, cuộc chiến sẽ chỉ thực sự kết thúc khi nàng mở lời tuyên bố nàng đã hết thời độc thân, mà câu đó hình như chưa từng phát ngôn thì phải. Uyên – đã cố gắng gạt bỏ họ ra khỏi cuộc sống của cô, vậy mà...nhìn sang Minh, anh đang ngồi cạnh Ngọc, trông họ rất xứng đôi vừa lứa, nàng cũng không hiểu chính bản thân mình, nàng ghét anh, không muốn gặp anh nữa cơ mà, sao giờ đây, anh đi cùng người con gái khác – nàng lại quan tâm tới vậy? Sao lại khó chịu tới vậy? Anh nói anh kết thúc với Ngọc ư? Tất cả là gạt nàng, con người anh...toàn bộ chỉ là gạt nàng – coi nàng là trò chơi ư? Bùng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ khi thấy cả lớp đang nhìn chăm chăm vào mình, mong đợi câu trả lời, vẫn tư chất lớp trưởng như ngày nào, rất giỏi che giấu cảm xúc, nàng điềm đạm gắp miếng bò, bỏ vào miệng:

-”Ừ, đồ ở đây ngon nhí, lớp mình phải cảm ơn Ngọc thì mới được tới nơi sang trọng thế này chứ...hihi...hà, các tênh yêu nhìn gì ta...lạ lắm hà...ừ, ta 22 rồi đóá, ta sắp ế chết già rồi đóá, ai có người nào thì mau mai mối cho ta đi...haha”

Câu nói của lớp trưởng khiến cả lũ tròn mắt, con người xưa nay vốn mộng mơ tin vào duyên số mà nay lại muốn trao thân nhờ mai mối cơ? Bọn con gái nhao nhao:

-”Ê, thật không, tôi quen mấy anh xây dựng đẹp trai lắm...”

-”Lớp tôi cũng đầy thằng đẹp trai, bà nói thật không để còn mai mối...”

-”Thôi, khỏi đi, tỳ về làm chị dâu muội đi, về sau muội lấy chồng Tây thì tỳ chăm sóc bố mẹ thay muội”...

Lũ con trai thì hào hứng cũng chẳng kém:

-”Ê, các bà im hết đi cho chúng tôi nhờ, ở lớp đầy nam tử hán ra, các bà không phải giới thiệu đâu xa...”

-”Uyen ăn món này đi... ngon không...”

-”Lớp trưởng uống tý nước ngọt nhé!!!”

-”Sao nàng không nói sớm, ta đợi nàng đã lâu lắm rồi...”

Như Ngọc như phát khùng, cô không ngờ rằng câu hỏi đó của mình không những không làm khó chịu Uyên mà lại giúp nó lấy lại toàn bộ sự chú ý. Cô cũng thật ngốc, ở đời, hoa có thơm tới mấy mà đã có chủ thì cũng chẳng khác nào hoa tàn, nhất là Minh phong độ như thế, cô có được ai chú ý thì chắc cũng tự biết sức mình không thể cạnh tranh với anh. ‘Con ranh, lại bị mày phá đám’. Sự quan tâm quá mức của các bạn nam với Uyên không chỉ khiến mình Ngọc khó chịu, người bên cạnh cô cũng cau có không kém, anh nhìn nàng cười đùa sảng khoái mà không khỏi chạnh lòng. Cổ tình vòng tay qua ôm Ngọc, thật lâu, tới lúc nàng nhìn thấy, nhưng nàng cũng chỉ lướt qua, cái cách nàng gấp thức ăn, chăm sóc lại lũ kia, hỏi han tình hình của chúng nó thật đáng ghét, nàng dừng dừng, giận thật...anh thì không thể!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 31: Karaoke

Không buổi họp lớp nào mà không có karaoke, nó là luật bất thành văn, là truyền thống của 12A5. Vẫn là truyền thống, nàng đảm nhận vị trí MC, hát mở màn, nàng song ca với tên lớp phó, khá là tình cảm. Đại gia thấy tên này sao mà quen quá, nghe đồn thổi bên dưới thì mới biết tên này học cùng nàng 3 năm cấp ba, nhưng vì tình yêu đơn phương với nàng mà chọn cùng trường đại học, mấy năm trời, hần luôn là lớp phó, nàng là lớp trưởng, chính là cái tên anh gặp trên Hồ Guom, trông thân ra phết nhỉ?

‘Biết bao lần ngược xuôi trên phố dài, lòng xao xuyến khi em nhìn thấy anh, mắt nhìn theo, bóng hình anh, trong nắng...mai’

Nàng cất giọng, du dương, ngọt ngào khiến tim anh xao xuyến, ngất ngây, chưa được bao lâu thì anh tụt hết cả hứng vì tên đó vòng tay qua eo nàng, hai người cùng đầu, trông rất tình cảm:

‘Đến một ngày nhìn anh, em khẽ cười, nụ cười xinh cho anh ngàn ước mơ...’

-’Gần bên anh’>

Đôi bạn trẻ say mê biểu diễn, thuần thục như được tập luyện hàng trăm lần, từng cử chỉ tình cảm diễn theo bài hát, ánh mắt nhìn nhau, chuyên nghiệp, say đắm khiến ‘khán giả’ chìm vào không gian hạnh phúc của tình yêu...Chỉ riêng có một người, đom đóm mắt chắt sắp nổ tung, ‘ĐƯỢC, LÀ EM KHIẾN TÔI RA THỂ NÀY TRƯỚC’, anh hùng hực đứng dậy, kéo Ngọc biểu diễn ngay sau ca khúc mở màn, cô siêu mẫu hạnh phúc vô bờ bến trong từng giai điệu, anh thì vừa cố diễn sao cho tình cảm, vừa cố liếc tìm kiếm chút ghen tức trong ánh mắt nàng...nhưng không, nàng vẫn thân nhiên, ăn hoa quả, uống nước, trò chuyện, thậm chí không thèm nhìn...

Thực ra thì Minh cũng đã đánh giá thấp khả năng ảnh hưởng của mình, nhìn anh và Ngọc, Uyên như rụng rời chân tay, nàng cố gắng ăn uống, nói chuyện, phớt lờ, nhưng trái tim nàng – như có một ai đó bóp méo, nàng hoàn toàn không chú ý tới các cặp hát hò, miệng cười nhưng lòng buồn, đầu óc trống rỗng hiu quạnh...Một lúc lâu sau đó, nàng bỗng giật mình khi nghe có ai gọi mình:

-”Alo alo, cả lớp chú ý...lớp trưởng chú ý...”

-”Uyen kia, Nam gọi nàng kia...”

-”Hả? Gọi gì tôi?” Uyên ngẩn người.

-”Lớp phó tôi xin trân trọng mời lớp trưởng lên đây.”

-”Lên làm chi?” Uyên hỏi theo phản xạ.

-”Thì cứ lên đi, xem nào...” Ở dưới lớp nhao nhao.

Nàng từ từ tiến lên phía bục sân khấu, tự nhiên lớp phó nhìn nàng có chút kì lạ, chưa hiểu chuyện gì, tính sao thì hần đã cất lời:

-”Uyên à, lớp trưởng à...”

-”Ừ, sao, ông sao thế?”

-”Có lẽ cả lớp biết, chỉ mình bạn là ngây thơ không biết thôi...hoặc bạn trả vờ không biết...”

-”Biết gì cơ, mà không biết gì cơ?”

-”Tình cảm của mình...hôm nay mình đã phải vắt hết sức lực, cá cược với bọn quý kia để lấy quyền tỏ tình với bạn hôm nay...”

Mình bắt đầu nóng mặt. Uyên vẫn ngơ ngời, Nam nắm lấy tay nàng, tiếp tục:

-”Mình...Lê Tiến Nam— đã thích bạn từ lần đầu gặp mặt, tới nay đã ngập ngừng 7 năm, chưa một lần mình dám nói, vì rất sợ làm hỏng tình bạn của chúng mình, nhưng hôm nay mình muốn đánh cược”.

‘Mất tình bạn là chắc chắn rồi, he, tưởng mình là ai?’ Ghen tuông đã làm đại gia mờ cả lý trí, biểu hiện của nàng khiến anh sốt ruột khủng khiếp:

-”Tình bạn của chúng mình sẽ không bao giờ mất được, bởi vì...” Uyên ngập ngừng.

-”Vì cậu sẽ nhận lời làm người yêu mình???” Nam hỏi hộp

-”Nhận đi, lớp trưởng đang ế cơ mà”

Cả lớp lại một lần nháo nhác:

-”Yêu nhau để cho anh em nhờ”

-”Yêu đi, sau này hợp lớp tập trung nhà ông bà này hết”

-”Kìa, nàng ế cơ mà, nàng nói gì đi chứ?”

-”Các tình yêu, trật tự hết đi, không lớp trưởng xấu hổ...”

-”Tới với nhau đi, làm mọi người hóng quá...”

Khi mà mọi ánh mắt đổ về phía sân khấu thì ở dưới đã có người không thể kìm nén được, đại gia đứng phắt dậy, tiến lên phía trước, anh dứt điểm:

-”Cô ấy không thể nhận lời cậu được đâu...bởi vì...bởi vì...CÔ ẤY ĐÃ LÀ NGƯỜI TÔI YÊU”. Mọi người im bật, há hốc. Anh kéo nàng, mặc kệ nàng có đồng ý hay không:”EM ĐI THEO TÔI”, Ngọc tức giận đuổi theo, chẳng hiểu nổi chuyện gì?

-”Bỏ tôi ra...”

-”Không, đi theo tôi...em buồn lắm...”

-”Kệ tôi...”

-”Anh Minh, đợi em...”

-”Bảo anh bỏ ra mà...”

- “Không bỏ...”

Lớp 12A5 cũng chạy theo, lâu lắm cũng chẳng được chứng kiến ‘vở kịch’ nào hay như thế này, vậy mọi chuyện là sao? Mới mấy phút trước còn là người yêu của siêu mẫu? Giờ anh ta lại nói lớp trưởng là người yêu anh ta? Quả thật nghĩ không thể thông...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Gió

Cuối cùng thì Ngọc cũng đuổi kịp Minh, giữ tay anh, cô nói:

-”Anh, chuyện này là sao?”, gian trá liếc sang Uyên:”Anh quên những gì nó đã làm với chúng ta rồi sao...”.

Nhân lúc Ngọc giữ Minh, Uyên vùng tay ra, trốn chạy.

-”Anh quên con mình đã ra đi oan uổng như thế nào sao???” Cô bắt đầu nước mắt chảy xuôi chảy ngược.

-”Cô im đi”

-”Trong những ngày em không ở đây, con quý cái đã cho anh ăn bữa mê gì rồi, em đã báo rồi, là nó rất nguy hiểm, anh phải cẩn thận...con ơi, về đây mà xem, bố con lại bị người khác hãm hại, để mẹ chịu oan ức...huhu...”

Máu điên lên tới đỉnh điểm, Minh đưa tay, bóp chặt quai hàm của Ngọc, anh quát lên giận dữ:

-”ĐKM, tôi không cho phép cô gồi Uyên như vậy. Cô không có tư cách, bao nhiêu chuyện bẩn thỉu của cô tôi còn chưa thèm, trước khi TÔI còn nhân nhượng, tốt nhất cô nên biến đi”

-”Anh, anh đừng nghe nó nói gì bậy bạ, em xưa nay chưa từng làm chuyện trái lương tâm...” Ngọc vẫn ngoan cố.

-”Đ...MÀY còn già mồm, về mà diễn với thằng cha đạo diễn già, TRÁNH RA...”

Ngọc tái mét, cố gắng phân trần:

-”Anh đừng nghe người khác vu oan cho em, anh phải tin em chứ”

-”Biến! Tao không muốn nói nhiều!”

Cô lo sợ, hoảng hốt, lẽ nào Minh đã biết hết, tuy nhiên vẫn mong xoay chuyển được tình thế, cô quỳ xuống, ôm lấy chân anh, khóc lóc thảm thiết:

-”Em xin anh, đừng đi, tất cả cũng vì em yêu anh quá...Xin anh, đừng bỏ em...Em xin thề, em sẽ không bao giờ như thế nữa...anh đừng đi...van anh...”

Thật đáng tiếc, lần này năng khiếu diễn xuất trời phú cũng không thể nào mà giúp được cô, dù cô đã làm vẻ rất đáng thương, rất thảm thiết, vậy mà anh vẫn đi, anh chạy như mất hồn để tìm người con gái khác... Đau đớn, ê chề, nhục nhã...chưa bao giờ Ngọc thấy bất lực như giây phút này...

.....

Anh chạy như điên, mới đẩy thôi, nàng còn trong tay anh... vậy mà giờ??? Nàng đã đi đâu? Cái con người nhỏ bé ấy có thể đi đâu được? Lùng sục khắp chốn trong nhà hàng cũng không thấy nàng, anh vội vàng lấy xe, đảo dác tìm nàng quanh các con phố...

Gió thổi mạnh, lá vàng rơi kín các con đường, có một người con gái chạy rất nhanh, nàng như muốn đổi đầu với gió, vừa chạy vừa khóc, nàng không rõ là sẽ đi đâu, nàng chỉ biết chạy...nàng muốn trốn tránh cái hiện thực này, trốn một bờ vai săn chắc, một mùi hương đậm mê, một ánh mắt rực lửa, đầy chân thành, một khuôn mặt tuấn tú rạng ngời...trốn một con người mà dù thế nào nàng cũng chẳng thể ghét...trốn tránh trái tim của chính mình...trốn đi một nơi mà nàng chẳng thể nào thuộc về...Đằng sau người con gái ấy vẫn là chiếc ô tô sang trọng quen thuộc...anh theo nàng...luôn luôn là vậy, nhưng nàng lại chẳng bao giờ hay, chẳng bao giờ thấy... nhìn thấy nàng, anh hạnh phúc vô bờ, anh muốn tới bên nàng, nói chuyện với nàng, kéo nàng về phía anh...nhưng... nàng ắt hẳn phải ghét anh lắm, cứ nhìn cách nàng rời khỏi anh, cảm giác đau xót tột cùng...

Có lẽ hai con người ấy cứ đi mãi, đi mãi như vậy nếu như gió không mang họ tới với nhau...Gió thổi mạnh, liên hồi, nàng ương bướng mà cũng chẳng thể chống lại, cuối cùng, nàng đầu hàng, mệt mỏi ngã xuống, nàng cố can đảm cũng chẳng thể bước tiếp...Sức cùng lực kiệt, nàng cứ ngồi thế, chẳng muốn đứng dậy, cho tới khi những âm thanh kinh hoàng vang lên:

-”Kítssssssssss.....Rầm.....”

Khiếp sợ, nàng ngoảnh lại ra đằng sau, thấy chiếc xe đó rất đối quen thuộc...Người đi đường dần tụ tập vây kín, đường xá trở nên tắc nghẽn, nàng nghe thoang thoang có ai đó bảo rằng có người đột ngột vượt trái đường nên xảy ra va chạm...Chân tay nàng rụng rời, cảm giác bất an, nước từ khóe mắt tuôn dài, tim đập từng hồi, nàng cố đứng dậy, lấy hết sức lực cố loạng choạng bỏ lê tới chỗ đám đông, luôn miệng van xin nhường đường. Nàng gào, khóc, xe anh mà, chắc chắn là anh rồi, nhưng anh ở đâu cơ chứ? ‘Sao anh lại đi tới đây? Có lẽ nào lúc nãy đuổi theo mình mà anh đã xảy ra chuyện? Có phải vì thấy mình ngã mà anh rẽ đột ngột? Em sai rồi, anh ơi...em sai rồi, anh ở đâu? Anh đã bị kẹt hay vắng ra đâu đó mà người ta không tìm thấy anh?...Anh ơi...’ Quá lo sợ, nàng kêu la thảm thiết: “Anh Minh ơi, anh ở đâu, mọi người ơi, giúp tôi với...Bác ơi, giúp cháu với...giúp cháu tìm anh Minh...giúp tôi với...xin hãy cứu anh ấy...”Nàng mất hết lí trí, tìm kiếm quanh xe, rồi lại ra vỉa hè, chẳng ai để ý tới nàng hay giúp đỡ nàng cả, thế gian thật lạ, tất cả đều nhìn nàng bằng ánh mắt kì kì. Nhưng nàng chẳng quan tâm...kệ họ, họ không giúp thì thôi...nàng vẫn cố tìm thấy anh mà...nàng sẽ tìm ra thôi, anh có biến thành tro nàng cũng tra ra...Bỗng, một bàn tay chạm nhẹ trên lưng, cảm giác sẽ được nhận sự trợ giúp, nàng bất thần quay lại, van nài:

-”Giúp tôi tìm người yêu tôi với, chẳng ai giúp tôi cả...” Nàng nức lên từng tiếng:”Anh ấy tên Minh, to cao vạm vỡ, trước khi xảy ra va chạm anh ấy còn ở trong chiếc xe này mà...Giờ tôi tìm mãi không thấy anh ấy đâu cả...”

-”Em bình tĩnh lại đi...”

-”Người yêu tôi còn nằm đâu đó, sống chết lúc nào không hay anh bảo tôi bình tĩnh làm sao đây...Anh không giúp thì thôi...”

Nàng đẩy anh ra, toan bỏ đi nơi khác kiếm người, nhưng lại bị anh ta giữ lại, ôm chặt vào lòng.”Anh đây mà”,nàng vẫn chưa tỉnh táo, giãy giụa giận dữ:

-”Thằng điên, bỏ tôi ra, anh là ai, có quyền gì chứ, tôi phải đi tìm anh Minh...”

-”Em tìm thấy rồi đấy...anh đây, Minh đây, bình tĩnh lại đi em, xin em đấy...” . Đoạn anh lấy hai tay đặt lên hai má nàng, nói đồng giọng:

-”Nhìn kĩ đi em, anh đây mà, đừng sợ nữa...”

-”Anh...”

Nàng lấy tay xoa xoa trên trán anh, càng khóc to hơn,:

-”Đây là thật hay mơ? Sao lúc này em còn không thấy anh cơ mà? Lẽ nào anh chết rồi nhưng thượng đế cho anh gặp em lần cuối à, anh đi thì em biết phải làm sao bây giờ...”

-”Tĩnh lại đi em, anh mà, anh vẫn sống nhăn răng đây này...” Nói rồi anh bẹo má một cái thật đau.

-”Làm sao mà anh sống được, va chạm mạnh thế cơ mà?”

-”Không sống thì nghèo à, chả nhẽ em muốn anh làm sao à mà lại không tin???”

-”Không...nhưng mà...không...”

-”Trời ạ, ngốc, xe anh có hệ thống túi khí, anh không sao, may xe kia là xe tải chở hàng nên ngoài đồ mấy két bia thì không ai bị thương cả, anh đã gọi cho cậu Duy tới giải quyết rồi và đền bù thiệt hại rồi...Minh về thôi em, xe đang đợi ngoài kia”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Love

Phải mất một lúc nàng mới hoàn toàn bình tâm, kể cũng ngược đời, người trải qua va chạm là anh, vậy mà nàng lại là người hồn bay vía lạc, anh lấy chiếc áo vest, khoác lên cô gái bé bỏng đang run lên vì sợ, đoạn bế nàng lên xe. Trên đường trở về, nàng vòng tay qua người, ôm chặt anh, áp mặt vào ngực anh, dường như nàng vẫn còn lo, sẽ có một cái gì đó cướp anh đi mất. Không biết vì men say của vài ly rượu buổi họp lớp? Vì quá căng thẳng hay bởi vì lòng anh quá ấm áp mà nàng cứ thế mà ngủ, quên đi mọi ưu phiền, khuôn mặt của nàng có chút dãn ra, nhẹ nhàng so với căng thẳng lúc trước...Chiếc xe chạy êm ru, chẳng mấy chốc mà đã về tới nhà, anh mở cửa, nhẹ nhàng nhất có thể, bế nàng lên phòng. Nàng của anh, hôm nay nghe nàng gọi anh là “người yêu”, nhìn nàng lo lắng cho anh, giờ đây lại được thấy nàng ngủ say sưa như thế này, lòng anh ngập tràn hạnh phúc. Anh chỉ định trông nàng một lúc rồi đi ngủ, nhưng người con gái này quá đáng yêu, anh cứ muốn bên nàng mãi không thôi. Anh khẽ kéo chăn, nằm xuống bên cạnh nàng, đưa nhẹ đầu nàng lên tay anh, nàng với anh, rất sát, rất sát... tìm anh rộn ràng tới nghẹt thở...Anh khẽ kháng hôn lên đôi mắt, lông mày, tới hai gò má phỉm hồng, tới, rồi dừng lại thật lâu ở khóe môi đỏ mọng, người anh như rực lửa, tay anh nhẹ đưa từ má nàng xuống dưới, mân mê chiếc vòng ngời sao tím, nó thật hợp với nàng. Chiếc cúc áo trên cùng đã rơi mất từ lúc nào, lại một lần nữa, phần da thịt trắng nõn nhấp nhô lấp ló qua khe áo đầy khiêu khích khiến tim anh đập loạn xạ. Và trong giây phút không thể kiềm chế được đó, tay anh run rẩy đưa tới chiếc cúc áo thứ hai của nàng, rồi nhẹ nhàng lách qua tấm ren nhỏ... khẽ kháng chạm vào khuôn ngực, đôi nhũ hoa của ửng hồng, nàng khiến anh hoàn toàn bị say đắm...Nàng thật đẹp, thật quyến rũ... anh như mất hết lý trí...phải mất một hồi đại gia mới kịp thức tỉnh, anh đang làm gì thế này? Anh định làm gì với người con gái tuyệt vời, thuần khiết tới vậy? Sao có thể...khi chưa có sự cho phép của nàng??? Tự thấy mình chẳng khác nào loại hèn hạ vô sỉ, anh vội vàng cài lại chiếc cúc, kéo chăn cho nàng, quay đi mà chẳng dám nhìn lại, vì nếu không, thú tính sẽ bao trùm con người anh mất...

.....

-”Dậy rồi à?”

-”Ừ, sao tôi lại ngủ ở đây?” Nàng hoảng hốt.

-”Ngủ nhà người yêu thì có gì lạ?”

-”Người yêu nào?”

-”Thôi đi, em đừng có lron lẹo nữa đi, hôm qua ai gọi tôi là người yêu, tìm tôi thăm thiết???” Minh cười đắc thắng.”Em đừng sống trái với tình cảm của

mình nữa đi?”

Nàng ngó ra, dần dần cũng nhớ lại chuyện cũ, ngượng chín mặt, nhưng lại nhanh chóng hoảng hốt sờ nắm chân tay anh:

-”Ừ, đúng rồi... Anh không sao chứ? Có bị đau ở đâu không?”

-”Không, khỏe lắm, em đừng có lấy có mà sờ soạng tôi đi!!!”

-”Tôi không thèm? Ai hôm qua phá đám tôi hả?”. Nàng bĩu môi, ra về hờn dỗi.

-”Không thì để định đồng ý yêu tên lớp phó hả?”

-”Sao cơ?”

-”Thì em chả bảo hấn tình bạn sẽ không mất... nghĩa là em nhận lời yêu hấn chứ sao?”

Nàng cười thầm cho cái trí tưởng tượng của anh, nhưng vẫn vênh váo:

-”Yêu thì sao, liên quan gì tới anh?”

-”Đám cho một trận bây giờ...” Anh hung hăng dọa.

-”Đám đi, đám đi...”

Đại gia phì cười khi thấy thái độ thách thức của osin, đoạn anh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ xinh, nhìn vào mắt nàng, một lần nữa, tỏ tình:

-”Làm người yêu tôi nhé!”

-”Tôi... tôi...”

-”Tôi cái gì? Chuyện hôm qua rõ mười mươi rồi, em không thể chối em không thích... không quan tâm tới tôi được...”

-”Nhưng...”

-”Lại là chuyện em không muốn làm người thứ ba, để người khác đau khổ vì mình??? Em thử nghĩ kĩ lại mà xem, em rất là ngu?”

-”Cái gì? Anh thích gì?”

-”Thì chả thế? Em không muốn một người là Ngọc đau khổ? Nhưng em lại vô tình khiến 2 người là tôi và em đau khổ tới tận cùng... vậy là em ngu quá còn gì, tại sao không chọn phương án ít người thiệt hại hơn??? ”

-”Anh thật... lí luận vớ vẩn...”

-”Tôi không vớ vẩn, tôi không muốn nhắc tới chuyện cũ, nhưng tôi đảm bảo tôi và Ngọc chia tay không liên quan gì tới em cả, và chuyện đó xảy ra trước khi em chiếm lĩnh trái tim tôi...” Anh đưa tay nâng đặt lên lồng ngực, nhìn thẳng vào mắt nàng:

-”Tin tôi đi, xin em...”

Nàng chưa kịp lên tiếng thì khóe miệng đã bị một thứ gì đó mềm mại bao phủ... cái thứ mềm mại ấy- nó đầy mê hoặc, đầy khát khao, nàng không tránh – cũng không muốn tránh, nàng đã quá mệt mỏi... muốn bỏ qua tất cả... chỉ biết rằng... bờ môi ngọt ngào này – bây giờ nàng muốn giữ... bàn tay rộng lớn này – bây giờ nàng muốn đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào... khuôn ngực cường tráng này – nàng muốn được dựa vào... con người này – nàng không muốn phải rời xa...

.....

Nụ hôn đầu của cáo và thỏ rất nồng nhiệt, đắm say... Chuyện kể rằng, ngày hôm đó, đôi trẻ chẳng chịu rời khỏi giường... tất cả thời gian họ dành để... ngấm nhau, vừa cười vừa khóc vừa ôm nhau, hạnh phúc sao giản đơn tới vậy? Tình yêu sao lạ kì tới vậy? Sao có thể biến cáo già gian ác ngoan hiền vô đối còn thỏ non thì lại hồng hách ngang ngược? Nhưng liệu có quan trọng? Quan trọng là họ được bên nhau, được yêu nhau... được nói cười với nhau...

Người ta nói, cuộc đời chẳng khi nào toàn vẹn, hiếm khi nào mà cả thế gian đều cười, quả là đúng!!! Ở một phương trời khác, có một con người đau khổ, ảm ức không nguôi, hiếm hoi trong cuộc đời cô thấy đau khổ, nước mắt tuôn ra mà không phải vì một bộ phim hay vì một mục đích nào đó, lẽ nào cô đã thua, thua thực sự??? Lẽ nào... lẽ nào...

-”Thôi đừng khóc nữa mày... thiếu gì đàn ông...” Dương an ủi.

-”Nhưng chỉ có một anh Minh trên đời thôi...”

-”Haiz... quả thật kiếm được người vừa đẹp trai vừa giàu có, quyền lực, lại trẻ trung như hấn cũng hiếm... nín đi, rồi sẽ có cách thôi!!!”

-”Cách gì đây, nó bỏ bùa anh ấy rồi, ...con ranh...con chó chết...tao hận không xé xác nó...”

-”Nó bỏ bùa thì mày phải tháo bùa chứ, mày ngồi đây khóc lóc giải quyết đéo gì? Chẳng phải mày rất thông minh nhanh trí sao?”

-”Nhưng giờ tao rất rối...tao chịu...giờ chúng nó đánh nhau như sam, anh ấy còn biết vụ đưa con không phải của anh ấy...chắc hận tao lắm...”

-”Cũng phải, có thể hắn vẫn còn yêu mày nhưng hận mày vì gian dối, nên quen với con kia chẳng?”

-”Tao không biết...”

Dương suy nghĩ một lúc, đoạn anh vỗ đùi, đắc chí:

-”Có rồi!!! Vậy thì mày hãy làm cho hắn ta hiểu rằng bị con ranh kia phản bội, lừa dối, trong thời gian đó, ...chắc mày tự biết cách lấy lại tình yêu của mày chứ???”

-”Làm như thế nào?”

-”Thì mày thuê vài thằng đẹp trai tán nó, làm cho tên kia hiểu nhầm”

-”Ặc, mày ngu vãi, tao hiểu con Uyên...nó không đòi nào đồ đâu? Anh Minh là hũ vàng, làm sao mà nó có thể ngu xuẩn tới mức đấy?”

-”Thì mày cũng vẫn ngu xuẩn mà ...với lão đạo diễn già ấy thôi...”

-”Mẹ kiếp, thằng kia...tập trung vào vấn đề đi...Á, tao biết rồi, ...phải làm như thế này...như thế này...”

Ngọc thì thào vào tai Dương... hai đứa phá lên cười sung sướng...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 34: Tháng ngày bên em

-”Ý mày là tổng thuốc ngủ rồi để mấy thằng xử?”

-”Mày cũng thông minh đấy, về thứ hai thì đúng, nhưng về thứ nhất thì sai...thời đại nào mà còn làm thế? Làm thế khi quay lại bằng chứng cũng không xác đáng...đúng là thuốc...nhưng mà là một loại thuốc khác...HAHA”.

Ngọc cười đầy nham hiểm, thích thú, kiểu này Minh sẽ lại một lần nữa thuộc về cô...chỉ cần cô kiên nhẫn đợi thời cơ mà hành động...Ngày mà anh đi công tác...hoặc chỉ cần anh và nó tách nhau chút chút thôi...đó sẽ là ngày của CÔ. Trời hôm nay sao mà đẹp tới thế!!!

.....

-”Đưa em nào, có biết làm đâu?” Uyên chau mày.

-”Không, để bản thiếu gia làm, thiếu phu nhân cứ nghỉ đi!!! ”

Minh miệt mài bóc từng củ hành. Nhìn anh lóng ngóng mà nàng cười đau ruột, anh là thế đấy, tuy có chút ương bướng nhưng nàng lại thấy đáng yêu. Hàng ngày nàng chưa mở mắt đã có xe chờ dưới cửa, tới 10h đêm mới được đại gia thả về nhà. Đã thế, ngay cả thực tập tốt nghiệp, anh cũng bắt nàng về làm ở công ty mình luôn. Nhiều lúc nghĩ nàng cũng thấy từ khi yêu anh nàng như sống biệt lập luôn với bạn bè, xã hội, nhưng mà kệ, nếu anh đã coi nàng là tất cả, thì với nàng, anh cũng là tất cả...Anh bóc hành, nước mắt chảy, hắt xì liên tục, nàng trêu đầy phấn khích:

-”Sao vậy chàng? Thiếp biết thiếp quá ư là xinh đẹp, quyến rũ, nhưng mà chàng cũng cần phải quá cảm động khi có được thiếp như vậy? :X Hehe”. Nàng nháy mắt, cười tinh ranh, thấy anh chuẩn bị đứng dậy, biết đường thỏ con nhanh nhanh lui mất; cáo già chạy đằng sau, đáp trả:

-”Đứng lại, nàng xinh đẹp thì cả thế gian biết, nhưng ta vẫn chưa biết được là nàng quyến rũ chỗ nào...”

Thỏ ngoảnh lại, bĩu môi: -”Xi, đầy chỗ nhè...”, cáo được đà, làm tới:

-”Đâu, show ra xem nào, ở đâu?”

-”Không...”

-”Làm gì có mà...chắc xẹp lép chứ gì?” Cáo khiêu khích, thò vênh mặt lên cãi:

-”Còn lâu mới xẹp nhá”

-”Không tin, chứng minh đi...”

Biết mình đã trót ngu xuẩn vào tròng của cáo, thỏ đỏ ửng, dỗi hờn:

-”Ừ thì xẹp, xẹp thì làm sao, đi mà tìm ai to mà yêu ý...”

Cáo phì cười, nhanh tay bắt được thỏ, cô thỏ nhỏ xiu đáng yêu được cáo gọn lọn trên tay...quăng nằng lên giường không thương tiếc:

-”Hôm nay ta sẽ ăn thịt nằng...”

-”Xẹp thì ăn làm sao???” Thỏ vẫn dỗi, cáo cười nham hiểm:

-”Lớn bé ăn hết, haha...”

Mặt thỏ chín như cà chua cuối mùa, nằng then thùng trao cáo nụ hôn mật ngọt. Hít hà chiếc cổ cao trắng nõn nà, cắn vào tai thỏ một cái, cáo mỉm cười sung sướng. Đối với cáo mà nói, đây là giây phút hạnh phúc nhất, thỏ như một viên kim cương nhỏ bé, tinh khiết, ...một vật vô giá mà cáo luôn nâng niu...Còn việc ăn thịt thỏ ư? Cáo đùa thôi? Đợi khi nào thỏ lớn...thỏ thực sự đồng ý...Bao lâu cáo cũng sẽ đợi...

.....

Thấy chàng ngoài cổng, nằng hớn hờ tạm biệt Nam, chạy lên xe, khoe khoang:

-”Em lấy được điểm rùi nè, hôm nay nhiều người xin điểm nộp hồ sơ thực tập nên hơi lâu, đằng ấy đợi em lâu không...”

Chàng lặng thinh lái xe.

-”Ê, sao đấy...”

Chàng vẫn không nói gì.

-”Ê, đợi em lâu quá nên giận rồi à?”

Vẫn im lặng.

-”Ặc, em đã bảo là lâu, em tự đi được mà, tự nhiên đòi chờ người ta rồi giờ mặt lại xị ra? Hâm à...”

-”Ừ, hâm đấy, SAO?”

-”Á, mở mồm nói rồi cơ à,...thôi mà...osin xin hỏi, điều gì đã làm đại gia buồn lòng vậy?”

-”Chả có gì, đau đầu, yên còn lái xe...”

-”Yên thì yên...đúng là thói công tử mà...”

Nàng yên lặng, không thém nói, được một lúc thì đại gia cảm thấy mình không được quan tâm nữa, đánh tiếng hờn dỗi:

-”Gớm, đi với AI ĐÓ thì hớn ha hớn hờ, ở với người yêu thì cau có, khó chịu...”

-”Cau có khó chịu gì cơ...ai là người cau có cơ...à...à...hóa ra có người đang ghen hả???”

-”Ghen cái gì, thèm mà ghen...”

-”Không ghen thì thôi, làm gì mà xấu tính thế?”

-”Xấu tính cái gì, chẳng biết người nào đã từ chối lời tỏ tình chưa? Hay vẫn để AI ĐÓ hi vọng vắn vơ?”

Nàng cười tủm trong lòng vì cái mấu ghen của đại gia, đoạn đùa anh:

-”Từ chối làm cái gì, cứ để cho người ta thích mình cũng tốt chứ sao, có chia tay còn có nơi có chốn mà lui về...”

-”CÁI GÌ...”

-”? Tìm đâu được người đẹp trai cao ráo lại yêu đơn phương mình 7 năm trời như thế? Hiếm lắm...hehe...nhờ sau này có người chán tui tui còn đỡ ế chứ?”

Anh phanh gấp, mắt tròn, nghiêm giọng:

-”EM NÓI THẬT?”

Nàng nghe mà phát hoảng...đúng là không thể quá trớn với đại gia được, đại gia đã có tuổi, nên không biết đùa roài, hixhixx, đành nhún nhường:

-”Hi hi, đùa đấy...em xin em xin...”.

Đoạn nàng gục đầu nằm xuống đùi anh, sun xoe:

-”Eo, ai mà đẹp trai thế chứ? Nhìn từ đây mới thấy rõ vẻ đẹp tiềm ẩn nam tính, đúng là người yêu tui...”

-”Cô không phải nịnh, đẹp mà cô vẫn tính tới chuyện chia tay, vẫn thả hương bắt bướm thì ích gì?”

-”Thả gì mà thả, từ chối lâu rồi...đại gia giàu thế này, phong độ thế này,...em ngu gì đâu...hehe”. Nàng khẽ lách chiếc áo sơ mi, thom một phát vào cơ bụng săn chắc làm tim anh xuyên xang, bao nhiêu buồn bực tự dung bay đâu hết, anh bẹo má nàng, mắng yêu:

-”Cái nhà cô chỉ giỏi...”

-”Hê, em mà nì...”; nàng toan ngồi dậy nhưng đã bị một tay anh giữ chặt, xoa xoa mái tóc, anh tỏ ra nghiêm trọng:

-”Đừng nhúc nhích, để tôi tập trung lái xe...lúc này làm gì thì làm tiếp đi...”.

“Thôi xong, chỉ tại mình ngu xuẩn lại vào trông rồi, thôi kệ cáo vậy, thỏ đây đã chấp nhận đi theo cáo...chấp hết nhá”...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 35: Tháng ngày bên anh

-”Uyên, sắp gọi em kìa?”

-”Dạ, vâng ạ”

Về ngoài thì trả lời ngoan ngoãn, lòng thì hơi ức chế ‘Cái lão này, vừa ngồi xuống bàn làm việc xong, có gì không nói luôn lúc sáng đi làm, không thì nhắn tin cũng được mà, haizz’

Cốc,cốc...cốc...

-”Vào đi?”

-”Dạ, TỔNG GIÁM ĐỐC gọi em?”

Mình kí đóng giấy tờ mà giật mình rơi cả bút, ngược lên nhìn nàng.

-”Tổng giám đốc có gì dặn dò ạ?”

Thấy nàng có vẻ chuyên nghiệp công tư phân minh rất hoành tráng, anh cũng hòa theo.

-”Ừ, cô đi pha tôi cốc cà phê! ”

-”Dạ, đây không phải việc của em ạ? Em làm ở phòng quan hệ quốc tế ạ!”

-”Okie, thế cô về đi, có lẽ tôi nên gọi trưởng phòng phòng đó cho cô con F vào điểm thực tập tốt nghiệp nhì?”

Nàng bặm môi, bắt lức, lạng lẽ rời khỏi phòng, một lúc bê vào một cốc sữa ấm

-”Mời anh dùng!”

-”Tôi báo pha cà phê cơ mà?”

-”Uống cà phê nhiều không tốt!”

Ặc, có nhân viên nào dám nói với sếp như nàng không, lại là nhân viên thực tập chứ, thế mà ông sếp cũng ngoan ngoãn uống hết cốc sữa, đoạn e hèm:

-”Công ty chúng tôi phòng quốc tế quá nhiều người rồi, từ giờ cô làm việc ở đây!”

-”Ồ đây là ở đâu?” Uyên sùng sốt.

Mình vờ lạnh lùng, hắt hàm ra chiếc bàn đối diện bàn anh vừa được bố trí lúc sáng:

-”Đấy, bàn đấy, làm thư kí cho tôi...”

-”Sếp có thư kí rồi mà??? Em biết làm gì đâu, chả thuộc chuyên môn của em?”

-”Mình cậu Duy thì chưa đủ, chuyên môn của cô là ngoại ngữ chứ gì, cứ ngồi ấy, ắt có việc...”

-”Ồ nhưng...”

-”Sếp nói mà cứ cãi nhem nhem thế nhỉ? Ngồi hay F đấy?”

Nàng xầm xì đi về bàn của mình, thấy nàng có vẻ không phục, một lúc sau, anh đem đồng văn kiện ra đổ dành:

-”Đây, dịch hộ anh, anh đọc không hiểu?”

-”Tưởng em ngốc à, du học Mĩ từ bé mà đọc không hiểu?”

-”Ủ, thì anh bận làm những việc khác, làm đi, đúng chuyên môn còn gì... ngoan, về anh thưởng...”. Đoạn, anh ranh mãnh lấy hai bàn tay đặt lên hai má, thom nàng một phát vào trán trước khi quay lại bàn làm việc của mình... Kê ra thì làm việc trong phòng anh cũng không tệ, vừa được ngắm anh, vừa thoải mái, phòng anh rất to... suy nghĩ ấy chả ở trong đầu được bao lâu, một lúc nàng đã hối hận, khoảng 20 phút không gọi người yêu là sếp lại ngửa mặt, suốt ngày ý a ý ới:

-”Lấy anh cốc nước!”

-”Mở anh cửa sổ...”

-”Đóng anh cửa sổ?”

-”Bảo lấy nước lạnh cơ mà sao nóng thế...”

-”Vặn nhỏ cái điều hòa đi, nóng quá...”

-”Em định để cả hai chết rét à, cho điều hòa to lên...”

Ban đầu nàng còn nhẹ nhàng, xong một hồi con giun xéo lăm cũng quẫn, mặc kệ nhé, cùng lắm ta thực tập ở công ty khác nhá, cùng lắm ra trường muộn một kì chứ gì...:

-”Tự lấy đi...”

Sếp ngạc nhiên sùng sốt:

-”F đấy!”

-”F thì F, thích gì thì chiều nhá...”

Giọng nàng đã bắt đầu tung tức, bất cần, sếp đành biết điều vặn nhỏ vô lum:

-”Thôi, uống gì anh lấy cho?”

-”Không cần, anh làm việc của anh đi!”

Chết, nàng bắt đầu nóng tính rồi, sếp chạy ra cầm tay nịnh nọt:

-”Thôi mà, phu nhân thích gì thì cứ bảo, anh đây chiều hết, phu nhân đừng lạnh nhạt thế...”

-”Đi ra đi cho em làm việc”

-”Thôi mà, giận à...”

-”Ai dám giận TỔNG GIÁM ĐỐC, lơ mơ là trượt như chơi!”

-”Ai dám cho phu nhân trượt, phải để ra trường nhanh nhanh anh còn rước về chứ, yêu lắm, không giận nữa nha.... ”

Nàng nhìn anh, haha, vận đồ sao rồi, từ đó trở đi, chẳng biết trong văn phòng ấy, ai mới thực sự là sếp nữa...^^

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 36: Tháng ngày đôi ta

Đối với công chức, hạnh phúc là được thăng tiến. đối với học sinh, hạnh phúc là được điểm cao; với doanh nhân, hạnh phúc là phải đạt doanh số tốt, nay mua nhà, mai mua xe... Còn với những người đang yêu, thì điều đó giản đơn hơn rất nhiều, nhưng hạnh phúc lại không hề nhỏ bé tí nào nhé!!! Tổng giám đốc của chúng ta, tiền tài danh phận – những thứ đó đều không đem cho anh cảm giác phấn khích bằng hàng ngày đẩy chiếc giỏ hàng theo chân cô gái nhỏ bé ấy... Quả thật, các cụ nói chả sai bao giờ ‘Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’ – mặc dù đã là bạn gái của đại gia một khoảng thời gian khá, vậy mà ngày nào đi siêu thị nàng cũng đắn đo để chọn cái rẻ rẻ; mua một ít đồ cho 2 người ăn mà lúc nào cũng lòng vòng tới cả tiếng. Tuy vậy, nàng cũng khôn ra phết, thích đồ giảm giá nhưng không vì thế mà bị lừa mua phải của ôi, hỏng...

-”Ặc, ôi này có 5k nhưng thôi hết kìa, không thèm...”

-”Anh Minh ơi, em vừa nhặt được cái này nè, nho Mĩ nhé, mà có 30k một cân thôi, lúc em đến còn mỗi một phần, thích thế...”

-”Trời ơi, cá thu mà còn có 50k một cân, đang khuyến mãi đặc biệt, có vài suất thôi, may mà em nhanh chân...”

-”Ồ ôi, thịt bò này, nhìn tươi ngon thế này mà rẻ kinh khủng khiếp, anh ơi, nhanh lấy đi anh...”

-”Eo, số em may nhĩ anh nhĩ, đi tới đâu là vớ được hàng giảm giá tới đấy, đúng là ngon bổ rẻ...chắc em hiền lành phúc hậu quá nên trời thương đây mà... haha”

Nhìn nàng reo lên thích thú mà lòng đại gia ảm áp vô cùng, anh nhìn theo, cười mẫn nguyện...nàng vẫn còn non và xanh lắm...

Vài phút trước...

-”Dạ, anh đi khảo sát ạ?”

-”Không, tôi qua mua ít đồ với bạn gái thôi...” Đoạn Minh đưa mắt về cô gái đang chọn đồ phía trước, người quản lý siêu thị cũng khá biết điều, nhanh nhẩu:

-”Dạ, sếp thích lấy gì thì cứ alo, em sẽ cho mang đến những đồ tươi ngon nhất ạ, đỡ mất công đi ạ.”

-”Ừ...thôi không cần, nhưng cậu giúp tôi một việc...là thế này...”

Vậy là chỉ với vài lời của anh, nàng đi tới đâu, hàng hóa giảm giá tới đấy, vừa ngon, vừa bổ vừa rẻ...chẳng biết là phúc phận của ai đây???

>>

.....

-”Nguyên Khang xin chào mừng quý vị và các bạn tới với chương trình trò chuyện cuối tuần, hôm nay chúng ta được chào đón một nhân vật đặc biệt, diễn viên, người mẫu nổi tiếng, cô Như Ngọc...”

-”Như Ngọc xin được gửi lời chào trân trọng nhất tới khán giả truyền hình”

-”Chà, Nguyên Khang cũng xin được thay mặt khán giả truyền hình gửi lời chào tới Như Ngọc, dạo này bạn đẹp quá, có vẻ mọi thứ đều ổn định...”

-”Ừ, thì mình thật may mắn bạn ạ”

-”Nghe nói bạn có một bộ phim mới sắp chiếu, bạn có thể kể qua cho khán giả về quá trình đóng cũng như một vài chi tiết thú vị của bộ phim không?”

-”Rất hân hạnh, để nhận được vai chính cho bộ phim này, Ngọc đã phải luyện tập rất nhiều, vượt qua hơn 1000 đối thủ khác...bla...bla...rất hi vọng

các bạn sẽ ủng hộ cho phim mới của Ngọc “.

-”Vậy còn chuyện tình yêu của bạn, vẫn thuận lợi chứ?”

-”Ồ, tất nhiên rồi, anh Minh là người đàn ông tuyệt vời, mình là người phụ nữ may mắn nhất!!!”

-”Nhưng dạo này trên mạng xuất hiện vài hình ảnh chụp người yêu bạn đi cùng với 1 người con gái khác, rất vui vẻ, còn có tin đồn tình cảm hai bạn đang rạn nứt, vậy là sao?”

-”Ồ, không có đâu, đấy chỉ là người giúp việc của anh ấy thôi...bọn mình vẫn tốt, anh ấy luôn cưng chiều mình”

.....

Minh nổi khùng tắt tivi, đoạn quay sang Uyên:

-”Em đừng giận, anh và nó, không còn gì cả...”

-”Còn gì ai mà biết được? ”

Tuy trong lòng tin tưởng người yêu tuyệt đối nhưng nàng vẫn trả vờ ghen tuông đứng dậy.

-”Em phải tin anh chứ? Ngày nào mình cũng ở bên nhau trừ thời gian ngủ thôi mà, anh làm sao mọc cánh mà ở bên cô ta được...”

-”Tôi biết sao được đại gia...lắm mưu nhiều kế”

-”Ặc, con ranh này, không xử không xong rồi, em thích mai anh sẽ làm buổi phỏng vấn công khai chúng ta...”

Nhìn anh cáu, nàng phì cười:

-”Anh không phải làm gì hết, em tin mà...đừng phí thời gian quý báu của mình để làm những việc không đâu...hihi, 9h rồi đó, chuẩn bị nai em về đi...”

Anh kéo tay, nhanh chóng đỡ lấy nàng, ôm chặt trong lòng, nịnh nọt:

-”Mới 9h mà, xem bộ phim cái rồi về”

-”Xem phim thì muộn mất à”

-”Xem tý thôi, xem tới 10h, mai lại xem tiếp”. Đại gia dụ dỗ.

-”Ừ, thế cũng được, xem đi...”

Thế là kế hoạch đã thành công được 1 nửa, anh hí hửng dậy lấy đĩa phim...Đúng như anh tính toán, phim quá hay, quá kịch tính, đoạn tình cảm thì dâng trào, nàng cứ cười lại khóc, cảm xúc dâng tràn. Anh thì lặng thinh chỉ để...quan sát nàng...Cuối cùng cũng hết phim, đại gia thờ phào, 12h30:X

-”Chết rồi làm sao bây h anh, em mãi xem quên mất phải về, tại anh đấy? ”

-”Tại gì anh, em xem thì em phải để ý chứ?”

-”Sao anh không nhắc em?”

-”Thì anh cũng có nhớ đầu...”

-”Thôi em ở đây đi, xe anh không lấy được, muộn rồi họ không cho lấy!”

-”Thật á?” Nàng ngây thơ hỏi.

-”Thật! Giờ họ đi ngủ hết rồi. Thích thì em đi bộ về đi”

-”6 cây đấy, đi bộ sao được, anh không lo bọn nghiện nó ăn hiếp em à? Tìm cách nai em về đi...đi mà...”

-”Em không ăn hiếp chúng nó thì thôi...”

Nhìn người yêu rất phũ phàng, nàng nổi máu điên:

-”Được, đi bộ thì đi bộ”, toan đứng dậy thì bị ai đó vác lên vai, mắng yêu:

-”Cái cô này bướng quá cơ, tôi bảo thế là để cô ở đây chứ không phải đi về...”

-”Bỏ em xuống...”

Anh không nói gì, đi thẳng lên phòng ngủ, vút nàng lên giường:

-”Đấy, bỏ xuống đó, ngủ đi, không ai làm gì đâu mà phải sợ”

-”Anh đi đâu đấy? Anh ngủ đâu?”

-”Ngủ dưới đất”.

Đoạn anh nằm luôn xuống đất, cạnh giường nàng, trả vò nhắm mắt ngủ.

-”Nhà còn đầy phòng sao phải ngủ đất?”

-”Ngủ đây trông chừng em”.

-”Em không sao, ngủ đây lạnh chết, cảm đấy...”

-”Kê, em ngủ đi, không phải lo...”

-”Thôi lên đây đi...”

Nàng nằm dịch sang mép bên phải, anh như mở cò trong bụng, nhảy tót lên giường, ôm chầm lấy nàng, hạnh phúc:

-”Ấm quá, người yêu thơm quá...hihi”

-”Nịnh là giỏi...”

-”Từ nay qua đây ở hẳn đi, đỡ mất công đưa đón...”

-”Không thích đưa đón thì tui ở nhà tui vậy”

Mình bẹo má nàng, trách cứ:

-”Chả tâm lý gì cả, ở đây luôn đi mà, mỗi ngày phải xa nhau tận 8 tiếng, nhớ chết, muốn ở 24/24 cơ”

-”Ặc, ở nhiều nhanh chán chứ có gì đâu”

Anh hơi trườn người xuống, đôi môi nóng rực cắn đôi môi đỏ mọng của nàng, dây dưa đầu lưỡi mềm mại...

Nụ hôn của anh, vừa nồng nhiệt, vừa thâm tình, vòng tay qua đón lấy cơ thể nhỏ bé đang run lên của nàng, siết chặt trong lòng mình, đại gia thì thâm:

-”Phạt vì tội nói lăng nhăng linh tinh nhé, ngủ đi...”

Nàng ôm anh, nhắm mắt yên bình...nếu là người đàn ông khác, chắc chắn họ đã đòi hỏi từ rất lâu rồi, vậy mà anh, một người có trong tay tất cả, luôn đợi nàng...tục đầu vào lòng ngực người yêu, nàng khẽ nói:

-”Anh! Em yêu anh...”

Đôi trẻ cùng nở nụ cười mãn nguyện, tình yêu là thế đấy...giản đơn nhưng hạnh phúc...

.....

-”Sao rồi mày?”

-”Sao chẳng cái gì, chúng nó dính nhau keo 502, tao làm gì được?” Ngọc thờ dài.

-”Thế còn những bức hình chụp nó bị chụp trộm, mày tính nói sao với báo chí?”

-”Thì vẫn thế, tao phải trả lời hàng chục cuộc phỏng vấn rồi, haizz...”

-”Vẫn nói là người giúp việc??? Tao hiểu tâm trạng của mày... thôi cố lên”. Dương an ủi.

-”Cố đéo gì, càng tốt, càng nhiều scandal doanh thu phim càng tốt thôi, mày càng có tiền, sớm về mà xây nhà cho mẹ...”

-”Tuyệt cú mèo...mà tao quên mất, không nói cho mày một tin cực tốt...chắc mày sung sướng tới khủng luôn...”

-”Tin gì, tin gì mày...”

Dương phản khích nói cái gì đó khiến Ngọc như phát điên... gương mặt cô ánh lên nét rạng ngời, tươi vui hơn hờ!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Không nữa...

- "Ừ, tôi biết rồi..."

Mình đập máy, vươn vai sáng khoái, đang định vòng tay qua ôm người yêu thì nàng đã dậy từ lúc nào ...

- "Tình yêu ơi... Con thỏ con của anh đâu rồi..."

Anh gọi nàng, giọng đầy trầm ấm, nàng đang ở trong bếp, quay lại nhón miệng cười:

- "Em đây, dậy rồi à..."

- "Ừ, chủ nhật mà em dậy sớm thế..."

- "Cũng sớm sủa gì đâu, ngủ ngon không?"

- "Có em ngủ chả ngon... qua đây ở với anh luôn nhé!!!"

Anh luồn tay qua eo bé xinh, cung nựng, đôi môi mật ngọt của anh khẽ hôn lên chiếc cổ cao trắng nõn nà:

- "Em này, cậu Duy vừa gọi điện, có khi..."

- "Em biết rồi..."

- "Hả, anh còn chưa nói mà, em biết chuyện gì cơ?"

- "Thì sáng nay em xem tin tức... có phải anh sắp vào Nam nhận giải thưởng cho doanh nhân trẻ và doanh nghiệp xuất sắc của năm không???? Đúng chưa? Thấy em thông minh không? Cung hi cung hi? Đại gia lại sắp được lên truyền hình rồi... Osin tôi xin bái phục bái phục..."

- "Ừ, thì là thế, nhưng anh đang định bảo..."

- "Sao nhận giải gì mà không vui thế, anh định bảo gì cơ..."

Ghé qua thòm vào chiếc má phúng phính, anh chậm rãi:

- "Anh định cử Duy đi nhận thay..."

- "Anh làm thế sao được? Giá kể anh đang bận việc ở nước ngoài thì mới làm thế được chứ? Như thế là khinh thường ban tổ chức đó..."

- "Nhưng anh không muốn..."

- "Không muốn gì?"

- "Ặc, cái cô này, sao mà cô ngốc thế? Tôi là tôi không muốn rời xa cô ý..."

- "Trời ạ, có hai ngày thôi mà, người yêu cứ như con nít ý... anh phải đi chứ, càng có tiếng, công ty càng phát triển..."

- "Biết là thế, hay phụ nhân đi cùng anh nha... đi mà... đi mà..."

Nàng nhìn anh, cười hiền, đoạn múc thìa súp quay ra đút cho anh, từ tốn:

- "Chàng ơi, chàng quên là tui cũng đang cong mông lên hoàn thành báo cáo thực tập và viết luận văn tốt nghiệp à, tuần sau nữa tui bảo vệ rồi còn gì..."

- "Thế anh không đi nữa, quyết thế đi"

Không thể để người yêu bỏ bê sự nghiệp vì mình, nàng quyết chí bắt anh đi, dùng hết lời lẽ thuyết phục, nào là tốt cho mọi người, tốt cho chàng, nào là nàng sẽ rất tự hào nếu được nhìn thấy người yêu được lên tivi, nào là anh đi về nói gì nàng cũng nghe, nào là tối nay nàng sẽ ở lại nhà anh luôn tới thứ ba anh về... phải mất cả ngày năn nỉ i ôi, cuối cùng anh cũng chịu nghe theo; buổi tối, nàng lật đật đi xếp áo quần và đồ dùng cần thiết để sáng mai anh còn bay...

-”Anh đi có hai ngày một đêm, sao mà phu nhân cứ xếp đồ như là muốn tống anh ra khỏi nhà thế?”

-”Toàn thứ cần thiết cả, em làm sẵn ít đồ ăn, tối đây không quen thì cho lò vi sóng nhé...cà thuốc đau bụng đau đầu...ở gần này nhé...”

Nhìn nàng tỷ mẩn dặn dò, lòng anh lại chẳng nở rời xa:

-”Hay là tối nay nhận giải xong anh bay về luôn?”

-”Không được, ở lại tham gia các hoạt động đi...thôi mà...có một ngày thôi mà...em không ngoại tình được đâu, yên tâm đi nhé!”

Béo mũi nàng, anh hậm hực:

-”Cô mà lém phéng với thằng nào thì đừng có mà trách...”

-”Haha, lúc đó thì anh còn làm được gì nữa...” Nàng cầm chiếc gối, ném vào đầu anh, trêu chọc: “Cái đầu hay tưởng tượng nè, anh thật...haha”.

.....

Sáng dậy, mặt mũi anh ỉu xiu, thom nhẹ vào trán nàng rồi nặng nề xách vali lên xe...Nàng lúc đầu vẫn còn cười tươi, sau một mình ở trong nhà, tự nhiên nhớ anh ghê gớm. Hôm nay anh không đi làm nên nàng cũng chẳng cần đến công ty, thực ra thời hạn thực tập của nàng cũng gần hết, giờ anh là người cho điểm chứ ai, ‘không cho ta A á, đừng có mà trách, làm chậm chỉ thế cơ mà’, nàng sung sướng nghĩ thầm, đoạn ngồi viết nốt đồ án tốt nghiệp.

4h chiều, cảm thấy ở trong nhà có chút bí bách, nàng lật đật ra ngõ đi dạo...Trời hôm nay cao và xanh thẳm, trời đẹp mà lòng nàng ỉu xiu vì nhớ anh... chẳng bằng cái hôm mưa to gió bão mà có anh ở bên...nàng bước chậm rãi, hít thở bầu không khí trong lành, lòng có chút buồn...Chán, người con gái đang định quay về nhà thì một chiếc xe màu đen, 7 chỗ đỗ rầm trước mặt. Còn chưa kịp hiểu gì thì mấy tên côn đồ đã lao xuống, bịt mặt cô bằng chiếc khăn mùi xoa ướt, nàng lịm đi, chúng nhanh chóng đưa nàng lên xe chạy vút...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Hiểm nguy

-”Sướng rồi nhé! Mày ý, chuẩn bị ăn mặc xinh đẹp ra mà đón chàng...”

-”Ha, cuối cùng thì ông trời cũng có mắt, may cho tao số mấy thằng đấy, tao muốn đích thân nói chuyện”

-”Việc này cứ để tao, mày nhúng tay làm gì...” Dương phân trần.

-”Không, tao không yên tâm, mày cứ đưa số đi, không phải lo...”

-”Ừ, đây...” Ngọc sung sướng, gọi điện cho tên cầm đầu dặn dò.

.....

Trong căn phòng tối đen như mực, nàng chuyển choáng tỉnh dậy, đây là đâu thế này, sao nàng không nhớ gì cả, chân tay bị trói chặt; trước mặt nàng sao toàn những người to lớn, sấm xỏ đây mình, mặt mũi đáng sợ, khiếp đảm, nàng kêu theo phản xạ:

-”AI? CÁC NGƯỜI LÀ AI? THẢ TÔI RA?”

-”Bình tĩnh đi cô em, người yêu em đã bán em cho chúng tôi rồi...bình tĩnh đi nào...”

-”Ngậm miệng lại, tôi không cho phép các người nói thế, thả tôi ra...tôi có thù oán gì với các người...”

-”Thả thả cái đ...b...bồ mày; đã bảo người yêu mày bán mày cho bọn tao rồi mà...”

-”Thả tôi ra, CÓ AI KHÔNG, CỨU TÔI VỚI...CỨU VỚI”

-”ĐKm, mày có la cả ngày cũng không có ai đâu...”

-”CỨU TÔI...”

“Bóp...”

Phát trời giáng xuống khuôn mặt nhỏ bé, một tên lo lắng:

-”Đại ca, nếu nó ngất là hồng chuyện, cô chủ đã dặn...”

-”Đưa tao xô nước...”

Hắn đồ rào vào người nàng, không thương tiếc, đoạn ra lệnh:

-”Thuốc đâu đưa nó uống rồi hành sự cho nhanh, đêm dài lắm mộng...”

-”Dạ đây ạ...”

-”Con này há miệng, mau, búống à, á à, chưa đưa nào búống được với ông nhè...há mau...bóp...bóp...”

Hắn tát liên tiếp, nàng vẫn cố cầm cự, đôi bàn tay to lớn, hung hãn bóp lấy miệng, răng nàng vẫn cắn chặt, nàng không biết chúng định cho nàng uống thuốc gì, nhưng chắc chắn là không thể uống...Đôi bên giằng co, cuối cùng thì hắn cũng thành công, viên thuốc đã được tống vào miệng, tuy nhiên, chẳng mấy chốc người con gái ấy đã liều mạng nhờ ra, tên cầm đầu tức điên, quát:

-”Mẹ con chó, bố mày muốn nhẹ nhàng rồi, chúng mày, đưa kim tiêm cho tao...Đm, lần này tao sẽ cho mày hưởng 3 liều luôn...đùa với bố à...”

Lần lượt từng mũi tiêm chọc vào cánh tay, đau nhói, nàng kêu la thảm thiết, kêu bố, kêu mẹ, kêu bạn bè, kêu anh...nhưng chẳng một ai trả lời, chẳng một ai...Vậy là số nàng đã tận rồi ư? Theo suy đoán, có lẽ sẽ là thuốc ngủ ư? Rồi bọn côn đồ này sẽ thi nhau hành hạ nàng? Hay chúng sẽ tiêm cho nàng liều thuốc chuột, cho nàng ra đi yên bình? Hay là HIV???? Được một lúc, nàng vẫn tỉnh, ‘hóa ra chúng không tiêm cho mình thuốc ngủ, cũng chẳng phải thuốc chuột? Chúng định làm gì? Mình có thù oán với ai?’ chúng cời trối, mừng lắm, nàng toan bỏ chạy...Sao mà lạ thế này? Người yếu mềm, cảm giác thậm chí chân tay cũng không phải của mình, nàng ngã xuống đất, nằm bất động...Mấy gã đàn ông cười lớn, bàn tay dơ bẩn của chúng cào xé chiếc váy hồng, mon trón khắp da thịt trắng nõn...nước mắt chảy dài trên khuôn mặt người con gái tội nghiệp...sao chúng không cho nàng chết luôn đi, tại sao? Tại sao lại bắt nàng thức tỉnh chứng kiến cảnh này? Đầu óc trống trải, nàng nghe loáng thoáng tiếng bàn tán, cười cợt:

-”Anh em chuẩn bị camera nhanh, quay nét tity còn về lĩnh thưởng?”

-”Cô Ngọc đã nói hình ảnh càng nét, càng chân thực càng thưởng nhiều...HAHAHA”

Ngọc ư? Là Ngọc ư? Nàng xót xa, bây giờ thì nàng đã hiểu, Ngọc làm như này làm gì? Để lấy lại anh ư? Dùng cả thủ đoạn này ư? Lần đầu tiên, trong nàng có cảm giác phẫn nộ tới vậy...tại sao cùng là con người, cùng là phụ nữ với nhau...còn cùng nàng cấp sách tới trường 3 năm liền lại có thể làm thế???...Chỉ có đôi mắt mở được và bộ não suy nghĩ, còn toàn bộ cơ thể nàng – đã không thuộc về nàng nữa rồi...Tên cầm đầu thô thiển cời đồ, đau khổ tới cùng, nàng thà chết trước chứ nàng không muốn chứng kiến toàn bộ lũ khốn nạn ấy, từng đứa, từng đứa...Nàng nhắm chặt mắt, miệng khẽ mấp máy: “Tạm biệt anh...”, đoạn dồn hết sức lực lên đầu lưỡi, nàng muốn – cuộc sống của nàng, kết thúc tại đây, trước khi nàng phải chứng kiến những điều dơ bẩn này!!!

.....

4 tiếng trước:

-”Chúng mày bắt được nó rồi chứ?”

-”Dạ thưa chị, mọi việc vẫn thuận lợi ạ”

-”Tốt!” Ngọc mỉm cười.

-”Nó vẫn đang hôn mê, thuốc ngủ hơi nặng, chị thích thì bọn em xử luôn!!!”

-”Tao cảm, hồng hết việc, đợi đi, đợi nó tỉnh lại, chúng mày muốn làm gì thì làm, nhớ quay lại cho cẩn thận...”

-”Dạ?”

-”Nhớ cho nó uống trước khi..., tao không muốn nhìn thấy nó chống cự, phải làm như nó vẫn tỉnh, vẫn biết,...nói chung làm cho nó giống như tình nguyện vậy!!!”

-”Vâng, em đã chuẩn bị 1 liều thuốc tê và 2 liều kích dục như chị dặn ạ...”

-”Tốt, các chú cứ làm đi, về ắt có thưởng xứng đáng...”

Cô người mẫu dập máy, cười điên loạn, thích thú. 'Giờ trời cũng chẳng cứu được mày con ạ, haha'

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 39: Anh xin lỗi

"Đó là một chiều trời cao xanh vời vợi, gió thổi vi vu... có một cặp đôi đùa giỡn trên bãi biển cát trắng xóa..."

"Ê, nhìn em viết gì nè?". Người con gái thích thú hỏi.

"MU... là cái gì thế, anh chả hiểu gì?" Chàng trai vờ vịt trên người yêu..."

"Nỡm ạ, vòng thêm trái tim ở ngoài nữa nè... hehe, thích quá". Cô gái thích thú reo lên!

"Á à, anh biết rồi, MU phải không, nhưng anh không thích MU, anh thích Arsenal cơ, em phải viết Arsenal rồi vòng trái tim bên ngoài ý... khà khà... như thế này này..."

"ANH...GHÉT ANH..."

Đoạn, cô gái giận dữ, chạy ra xa đùa nghịch – chàng trai ngồi trên bãi cát – mắt không rời – cái cô bé đang nhảy nhót, cười toe cười toét ấy chính là tình yêu của đời chàng đó – chàng, chính là người đàn ông may mắn nhất trên đời...

Lẽ nào là biển xanh ghen tỵ với chính hạnh phúc của chàng? Một con sóng to, lớn đột nhiên ào tới, người con gái kêu cứu, chàng cứ chạy, chạy, chạy mãi mà chẳng thể đuổi kịp nàng, xa dần, xa dần, và cuối cùng, biển im sóng lặng, trời quang mây tạnh... nhưng nàng thì đâu mất... chàng gọi thất thanh... gọi mãi... gọi mãi... mà nàng chẳng trở về..."

Mình giật mình tỉnh giấc, trán vẫn còn ướt đầm mồ hôi, nhẹ người khi biết đó chỉ là một cơn ác mộng, vội lấy điện thoại, đại gia bắt đầu nhắn tin cho người yêu:

"Ê, ta vừa mơ tới nàng đấy con nhón ạ..."

"Nàng ác thật, cho ta ăn bùa mê thuốc lú gì mà mới xa chưa đầy 10 tiếng đã nhớ da diết thế này... huhu"

"Trưa nay ta ăn cơm với ban tổ chức... cũng được, nhưng ta nhớ nàng..."

"Thức ăn ở đây tạm tạm nhưng không bằng vợ nấu..."

"Nàng đang làm gì đấy, sao không trả lời tin nhắn của ta...?"

"Ngủ chưa dậy à nhón con???"

"Ê, Uyên béo, ngủ gì mà kinh thế..."

"Mới tý gì mà lạnh nhạt thế..."

"Ặc, em bỏ đi chơi với thằng nào mà không thèm nhắn tin lại thế?"

"Bây giờ anh sẽ về tắm giặt sạch sẽ, tối lên nhận giải, nhớ mơ tí vì xem chồng đẹp trai nhé..."

"Moa moa... huhu... vợ anh đi đâu rùi???"

"????"

Hàng chục tin nhắn gửi đi mà không có lời hồi đáp, lúc đầu còn tưởng nàng trên, sau thấy hơi lạ, anh nháy máy liên tục... kết quả là vô vọng... Đi đi lại lại trong phòng, kiên trì gọi về, cả máy bàn lẫn di động... cộng thêm nỗi sợ từ giấc mơ bất ngờ... càng lúc anh càng lo...

"Nghe máy đi, đừng đùa anh thế???"

"Nếu đây là trò đùa của em thì về em chết chắc với tôi..."

-”Làm ơn, nghe máy đi, anh bất an lắm...”

.....

-”Sếp đây rồi, em tìm mãi...sao điện thoại sếp bận suốt vậy?”

-”Tìm gì, cậu yên tâm, tôi sẽ có mặt ở lễ trao giải đúng giờ!”

-”Thực ra cũng có chuyện...”

-”Chuyện gì?”

-”Về cô Ngọc, chúng ta vẫn nghe trộm điện thoại...”

-”Tôi không muốn biết những chuyện bẩn thỉu về con đó nữa...không có gì thì cậu đi trước đi...”

Mình tiếp tục ấn nút xanh. Tuy nhiên, Duy chưa kịp bước ra khỏi phòng thì anh đã gọi giật lại...linh tính mách bảo điều chẳng lành:

-”À, này, về việc của con Ngọc?...nói qua xem...”

-”Hình như cô ta đang xử một ai đó...anh nghe qua xem...ạ”

[Chúng mày bắt được nó rồi chứ

.....

.....

...1 liều thuốc tê...2 liều thuốc ngủ.....]

Mình nắm chặt bàn tay, đầy tức giận, cầu nguyện cho những suy đoán của mình không phải sự thật. Tim vẫn đập, lòng nôn nao bất an, anh ra lệnh:

-”Tôi phải bay ra Bắc gấp, cậu gọi máy đưa chờ tôi sẵn ở sân bay...cho người định vị điện thoại của Uyên...”

-”Vậy còn lễ trao giải?”

-”Cậu ở đây nhận thay...”

Thấy sếp quả quyết, nhanh chóng đi mà không thèm sắp cả đồ, Duy cũng đoán là chuyện gì rất quan trọng nên chẳng dám hỏi nhiều.

Chuyến bay ra Bắc đáng nhẽ đã khởi hành 20 phút trước, cũng may anh là khách VIP nên vẫn được ưu tiên đợi. Đặt chân xuống Hà Nội, mở máy, thấy cuộc gọi nhớ của Duy cùng tin nhắn với nội dung điện thoại nàng vẫn ở nhà, anh thở phào nhẹ nhõm, bước lên chiếc xe bảy chỗ, lệnh cho mấy thằng đàn em tức tốc về nhà, anh mỉm cười, thầm nghĩ đợt này nàng chết chắc với anh, ...

-”Bé con ơi, anh về này...” Anh hào hứng gọi.

-”Bé con của anh ở đâu thế?”

-”???”

Nhà tắm, phòng ngủ, nhà bếp...tất cả đều lạnh lẽo, điện thoại nàng vẫn đặt trên bàn làm việc, chưa bao giờ cảm thấy bất lực như vậy:

-”Duy à, định vị ngay cái số mà nói chuyện với con Ngọc...”

Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy năm phút lại dài kinh khủng khiếp tới vậy, nhận được tin nhắn từ thư kí, Minh lao ra xe, tự mình cầm lái, phóng như vũ bão...

.....

‘Nếu có kiếp sau vẫn làm người yêu anh!!! Tạm biệt’. Cái thời khắc nàng chào thế giới ấy, căn phòng bỗng rực sáng, bóng người đàn ông cao lớn, vạm vỡ bước vào, có lẽ là thiên sứ sao? Chẳng phải trời phạt cử thiên sứ xuống đón nàng sao? Nàng khẽ mỉm cười, cuối cùng cũng có người tới bên...nàng cũng sức nhớ ra, từ giờ sẽ không gặp lại anh sao? Không phải, nàng ở trên trời cũng sẽ dõi theo anh...

-”Đánh tan xác lũ chúng nó cho tao...”

Đôi mắt trừng trừng, dồn hết giận giữ dầm thật mạnh vào thằng cha trần như nhộng phía trước mặt, chàng trai hét lớn:

-”Riêng thằng này, nhốt vào để sau anh xử riêng...”

Định vùng lên đánh lại, nhưng do người của đại gia quá đông, không thể làm gì được, hấn khản khoản:

-”Em xin anh, em chưa làm được gì cả...em lạy các anh...tha cho em”

-”Đkm, còn mở mồm à...lũ khốn nạn...không để đứa nào thoát khỏi đây...”

Đoạn, anh vội vã choàng chiếc áo sơ mi của mình qua thân thể nóng rực, ôm nàng vào lòng, anh lo lắng, xót xa hỏi:

-”Em không sao chứ?”

Người nàng mềm nhũn, nàng không trả lời anh, khước mắt run run, từng hàng lệ tuôn trào thốn thức...

-”Anh xin lỗi, anh tới muộn, để bé con của anh phải chịu ảm ức rồi...”

-”Anh xin lỗi, xin lỗi, tha thứ cho anh nhé...”

Anh nhẹ nhàng hôn lên đôi bàn tay yếu mềm, sống mũi cay cay, đôi mắt đỏ ửng...

.....

-”LÀM ĂN thế mà cũng đòi thưởng à? Chúng mày...một lũ vô tích sự!!!”

-”Nói gì thì nói, bọn em cũng tận lực rồi, bây giờ các anh em đều bị thương nghiêm trọng, anh cả thì còn không tìm được tung tích...”

-”BIẾN, LŨ NGU”

-”Này, chị ăn nói cẩn thận, nếu chị không muốn chuyện này cho truyền thông biết thì tốt nhất đưa đây...bọn tôi cũng đâu đòi hỏi nhiều, chỉ chút ít cho anh em bồi dưỡng thôi!”

-”Đi ra kia, tý tao khắc thanh toán”. Dương nháy mắt cho thằng đàn em đi ra, quay lại Ngọc:

-”Mấy cứ từ từ, làm gì mà nóng, chuyện nào ra chuyện ấy, trước giờ toàn nhờ tụi nó...”

-”Ừ, nhưng tao điên, mẹ, cá sắp cắn câu rồi...”

Ngọc giận sôi máu, ném con Iphone 5 thẳng vào chiếc gương trước mặt: CHOANG...

-”Làm gì mà nóng...”, tên quản lý vừa lượm mảnh vỡ vừa nói: “Tao chỉ thắc mắc là tại sao tên Minh...”, hấn dừng lại, xem xét một vật màu đen nhỏ xíu, đoạn gật gù:”À...thì ra là thế...thảo nào...”

-”Thảo nào gì?”

-”Tao đã hiểu vì sao con cá của mày lại được giải thoát an toàn rồi...”

-”Sao, nói bà mày luôn đi, úp úp mở mở, bực đéo chịu được...”

-”Vâng, mẹ lơ là kiểu gì mà điện thoại mẹ bị gắn thiết bị nghe lén cuộc gọi này...”

-”Sao mày viết? Chắc không?”

-”Bố mày chuyên đi nghe trộm mấy lão già cho mày còn không chắc”

-”Đm, thế này chỉ có lão Minh mới đủ khả năng thôi, thảo nào anh ta biết mọi thứ...từ cái thai của tao cho tới bắt cóc con Uyên...tao chỉ thấy lạ...”

-”Là hấn vẫn để mày yên ổn tới giờ hả???”

-”Ừ...”

-”Chẳng nhẽ nó còn mãi yêu đương nên quên xử mày...”

Ngọc quắc mắt, suy tư tính kế, một lúc cô bất an, nói với Dương:

-”Với tính anh ấy thì đợt này tao chắc không qua khỏi rồi...”

-”Anh anh đéo gì, mày còn yêu lão à, chuẩn bị tinh thần hứng đạn của nó đi là vừa...”

-”Không được, mình phải ra tay trước rồi Dương ạ, nếu không chắc chắn hai chúng ta không còn đường sống đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Bối ta yêu nhau

Đặt nàng xuống giường, kéo chăn nhẹ nhàng, khẽ hôn lên trán, anh thì thầm:

-”Đợi tí, anh đi chuẩn bị áo quần...”

-”Không cần...”

Một cảm giác khó chịu dâng lên, nàng đột nhiên ôm lấy anh, gương mặt xinh xắn hồng hào bất thường, chiếc áo sơ mi tuột khỏi để lộ cơ thể trắng muốt đầy khuê gọi... Đây là lần thứ hai anh nhìn thấy...nàng, nhưng lần trước vì mãi lo nàng ốm, nên anh chẳng còn tâm trí, nàng đẹp một cách thuần khiết... Đầu óc nàng quay cuồng, trong lòng dâng tràn khát khao, đặt đầu môi của mình kề cận anh, trao anh nụ hôn say đắm. Phát hiện có điều gì bất thường, dùng sức giữ chặt con người nhỏ bé, anh gọi lớn: “Bé con, em mau tỉnh táo lại đi”. Nàng vẫn hôn anh, nồng thắm, quyết không buông rời...Người anh cũng nóng rực vì xúc cảm, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, không muốn nhân lúc nàng bị thuốc khống chế mà cướp đi thứ đó...đứt khoát buông đôi môi mọng đỏ, đặt tay lên vai nàng, lay lay:

-”Uyên, có biết anh là ai không? Tỉnh táo lại xem...”

-”Anh...”

-”Đúng rồi, anh là ai?”

-”Anh Minh...”

-”Đúng rồi, giới lắm cô bé...anh Minh là gì của Uyên nào?”

-”Anh Minh là đại gia của em!!!!”

Véo mũi nàng, anh trêu:

-”Gớm, cái nhà cô...”

-”Anh là con cáo già ý!”

-”Vâng, tôi là con cáo già, cô này, lúc mê muội cũng gan gớm nhỉ?”

-”Anh là cáo già...cáo già của em...cáo ơi..thò yêu cáo...thò yêu cáo nhiều lắm...”

Anh còn chưa hết hạnh phúc bởi những lời đường mật của người yêu thì dường như thuốc đã thực sự ngấm...nàng càng lúc càng không thể khống chế nổi bản thân, ...”Thò con yêu anh...” Răng nàng đùa nghịch cắn nhẹ tai anh, bàn tay nhỏ bé trên dưới làm loạn, trêu chọc tới nơi nam tính đã sớm trời dậy...cười cười ranh mãnh...kết cục...cáo già gan trường là anh hoàn toàn bị hạ gục...Toàn thân nàng như nhũn ra, không biết từ lúc nào nàng đã ngồi lên hai chân anh, đầu lưỡi anh chạm lưỡi nàng, cánh môi hai người dính chặt, đầy cuồng nhiệt, đầy khát khao...Nàng nhắm mắt xấu hổ, cảm nhận đôi môi nóng rực của anh rượt nhẹ nhàng lên trán, đôi má hồng, nơi chóp mũi, lũng lõ từ chiếc cằm thanh tú đi xuống, để lại trên cổ trắng ngần ấn ký đỏ ửng... anh muốn trên người nàng in lại dấu ấn của mình. Vuốt ve đỉnh phần hồng, hôn lên thịt non trắng mịn như tuyết, thì thầm: “Em đẹp lắm Cáo già cũng yêu em nhiều...”. Không khí trong phòng trở nóng rực, đầy đam mê, mây trời hừng hờ, trăng soi thẹn thùng, gió thổi nhẹ nhàng qua khung cửa sổ...ngày hôm đó, giờ đó, phút giây thiêng liêng ấy...anh và nàng...đã hòa làm một!!!

.....

Người đầu ề ầm, nàng chợt tỉnh giấc. đầu óc quay cuồng, hỗn loạn, mình bị bắt cóc, đúng rồi, nhưng sau đó nàng chẳng nhớ được gì nữa...mắt hé hé, tại sao nàng lại nằm cạnh anh vậy? Lễ nào là anh cứu nàng về đây ư? Đưa tay vuốt ve lên vầng trán cao, nàng nhìn anh hạnh phúc...may có anh mà nàng thoát chết. Anh đẹp trai quá, phong độ quá, nàng nhìn mà chẳng muốn rời...Tiếng chuông điện thoại reo – số lạ, chẳng muốn làm người yêu thức giấc, Uyên nhẹ nhàng ra ngoài nhấc máy:

-”Alo...”

Vốn định gọi điện hẹn gặp Minh nhưng lại thấy giọng của Uyên, Ngọc nổi đóa, phát khùng...Cố kiềm nén, cô nhanh trí đi luôn nước cờ đầy bất ngờ,

mặc kệ có thành công hay không, dù gì cô cũng đã vào đường cùng, vờ như không nhận ra người khác bắt máy:

-”Anh yêu à, dậy chưa? Em biết anh còn giận em lắm...em biết anh còn yêu em nhiều lắm...chẳng phải vì trả thù em mà anh tới với nó sao? Nó đã bị ô nhục rồi...nó chẳng xứng với anh...về với em đi mà...”

Gương mặt tái mét, không thể kiềm chế nổi giận giữ, nàng chậm rãi, nhấn mạnh từng chữ:

-”Bạn...qua...ác...độc!!!”

Nàng tắt máy, toan bước đi mà nhớ tới lời Ngọc, dần dần tỉnh táo, nhận ra mình có chút gì đó trống trải, đau nhẹ khác thường, nhìn những vết đỏ trên người, nàng khụy xuống, đầu khô, đần vật, khóc nức nở... Vậy là thực sự...cái chuyện tồi tệ ấy đã xảy ra với nàng sao? Nàng đâu còn mặt mũi mà nhìn anh nữa? Hôm qua, là anh cứu nàng, anh cũng chứng kiến cảnh khủng khiếp ấy ư? Vậy mà anh vẫn mang nàng về đây, vẫn ôm nàng trong lòng ư? Anh có thể bỏ qua chuyện đó, nhưng nàng không thể? Nàng không xứng với anh, nàng đã không còn trong sạch, không còn là nàng...nàng không xứng, muôn phần không xứng với tình yêu của anh...

.....

Ánh sáng rực rỡ qua khung cửa sổ, nở nụ cười mãn nguyện, anh tỉnh giấc, nàng đã dậy từ lúc nào, chắc hẳn đang nấu cho anh một món gì thật ngon dưới bếp đây. Nghĩ vậy, anh hững hờ xuống nhà, rón rén, rón rén, anh muốn tặng nàng một cái ôm chào buổi sáng đầy bất ngờ...Kì lạ, chẳng thấy nàng đâu cả, có lẽ đi chợ chăng? ‘Cái con bé này, chỉ thế là giới thôi’. Anh mỉm cười, mở tủ lạnh lấy chai nước thì đập vào mặt tờ giấy, nét chữ mảnh mai của nàng: “Mình chia tay đi”...Sững sốt, thất vọng...rồi đến cam chịu...nàng giận vì hôm qua anh đã...sao? Vậy là anh cũng có khác gì bọn cầm thú kia đâu? Cũng nhân lúc nàng...mà...Anh cũng khôn nạn như chúng vậy? Chắc hẳn nàng phải thất vọng vì anh lắm...anh muốn lao đi tìm nàng, muốn nói lời xin lỗi, nhưng bản thân cảm thấy mình thật tồi tệ...giả như phút đó, anh cố kiềm chế...Nhà vắng bóng nàng sao mà yên ắng, lạnh lẽo tới vậy. Chợt nghĩ ngợi và lo lắng điều gì đó, Minh nhấn điện thoại:

-”Dạ sắp gọi em ạ ”

-”Cho người theo dõi người yêu tôi 24/24. Không để chuyện như hôm qua xảy ra một lần nữa...”

-”Vâng, em hiểu rồi!”

-”Ừ”

-”Sếp ơi, có chuyện này...”

-”Sao?”

-”Tên khôn nạn đó làm sao với hần?”

-”Cứ để đó...”

.....

Một ngày trôi qua, trước kia, định nghĩa thời gian khi bên nàng, một ngày chỉ là một ngày...nhưng nay, một ngày với anh là tận 1440 phút, 86400 giây...một ngày không có nàng, cảm giác dài bất tận tới một năm. Căn phòng tối mờ ảo, người đàn ông to cao vạm vỡ đang chăm chú xem từng thước phim trên chiếc camera, những tiếng đùa cợt nhà, những tiếng cười rúc rích ghé rộn trước sự run sợ của cô gái nhỏ...gương mặt anh biến sắc theo từng giây phút, nóng bừng, giận dữ dâng trào đỉnh điểm...

-”Đkm, mày này...BUP...BUP...thích này con...mày biết mày đụng tới ai không? Loại chó nhà mày...BUP ...BUP...BUP”

-”Anh ơi em xin anh, anh tha cho em...anh cũng xem video rồi đấy, em chưa làm được gì cả...”

CHOANG...

Chiếc camera ra đi không thương tiếc trong cơn nóng của đại gia...

-”Đm, im mồm cho tao...BUP...BUP”

-”Anh bớt giận, em xin anh..., anh muốn gì em cũng làm...Xin anh, em còn mẹ già con nhỏ...em trót dại, em biết tội rồi...”

Hắn van nài khẩn thiết, nhưng không hề làm người đàn ông đó động lòng, anh ta như con hổ dữ, lao tới hắn, đánh đập, trút giận...

-”Con Ngọc cho mày bao nhiêu?”

-”Dạ, cô ấy không nói rõ ạ...chỉ nói xong việc sẽ thưởng nhiều ạ...từ trước cô ấy đều trả hậu hĩnh nên em cũng không hỏi...”

-”Nó cho tiền rồi bảo mày ăn c...mày cũng ăn hả?”

-”Anh thương em...em còn phải nuôi bao miệng ăn...”

-”Mẹ, tao vừa xem cái mặt mày trong video nó phồn thể cơ mà...đâu có cam chịu như giờ???”

-”Em sai rồi...” Hấn quỳ lạy.”Anh làm phước...”

-”Mày...”

[Reng reng reng...]

-”Alo”

-”Anh ơi, có chuyện rồi ạ...”

Cuộc điện thoại bất ngờ khiến Minh thất thần, lòng nóng như lửa đốt, chỉ kịp dặn dò đàn em vài câu rồi gấp gáp đi.

Chiếc Lamborghini Veneno lại một lần nữa lao vun vút trong gió kèm theo nỗi lo khôn nguôi của chủ nhân...Phanh gấp ở một con ngõ nhỏ, lao lên tầng, vội vã khiến anh bước hụt cả trên bậc cầu thang, ngã nhào...nhưng người đàn ông đứng dậy ngay tức khắc, những nghĩ suy trong đầu làm anh quên cả cánh tay đang rớm máu...

-”MỞ CỬA...MỞ CỬA...”

-”UYÊN, anh đây, mở cửa đi em...”

ĐỪNG ĐỪNG...ĐỪNG...

-”RA ĐÂY MAU...”

-”RA anh bảo...có việc quan trọng...”

Minh đập cửa, gọi thất thanh, không một động tĩnh, người của anh báo về là nàng vẫn ở trong nhà...vậy tại sao không ra mở cửa cho anh thế này...lẽ nào...lẽ nào...

RẦM...

Dùng hết sức, cuối cùng cánh cửa ọp ẹp cũng vỡ tan...anh đảo mắt quanh cái phòng trọ bé tý tẹo, cũng chẳng thấy người cần tìm...chợt nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, không giữ nổi bình tĩnh, anh kéo mạnh chiếc cửa xếp...trước mặt anh...một cảnh tượng...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Chia ly

-”Áá aaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Nàng kêu lên thất thanh...

-”Anh làm gì ở đây? ” Đôi mắt vẫn còn ánh lên nét hoảng hốt, sợ hãi...

-”Anh...anh...sao em, em làm gì mà...lại thế này...”

Đại gia đưa mắt nhìn osin, liếc một lượt từ trên xuống dưới, osin mặt mũi nóng bừng:

-”Thế này là thế nào...lạ lắm à...”

-”Ừ...thì...em làm gì vậy?”

-”Cái đồ ngốc nhà anh...ở trong phòng tắm thì còn để làm gì nữa, TÔI TẮM...ra ngoài mau...”

Đoạn nàng bực tức đóng lại chiếc cửa, 5 phút sau, ra ngoài, chứng kiến cái cửa nhà, nàng nổi cáu:

-”Hả, anh làm gì thế này, có việc gì mà phải chạy tới đây phá cả cửa nhà người ta?”

-”Ai bảo gọi mãi em không nghe...anh sợ...”

-”Sợ cái gì, nước chảy to thế nghe sao được, không đợi một tý sợ sợ cái gì???”

‘Anh sợ em làm sao? Chẳng nhẽ nói với nàng mình sợ nàng tự tử ư? Mình sợ nàng nghĩ liều mà uống thuốc ngủ ư? Nhưng sao mình biết được nàng mua thuốc ngủ? Nàng sẽ phát hiện ra là mình cho người theo dõi nàng, không được...trời ơi, Minh ơi, tên là Minh mà sao lúc này mi ngu vậy...’

-”Anh sợ...”

-”Sợ gì...”

-”Anh sợ...sợ...sợ...sợ em nhớ anh quá không chịu được...”

Đôi mắt đen huyền của anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt sưng húp của nàng. Nàng cười thầm với cái vẻ đùa cợt đáng yêu của anh, khẽ run, tim đập, chột giật mình xót xa, kéo anh lại, quát tháo:

-”Làm sao thế này?”

-”Sao? Tay hả, cũng quan tâm cơ à, nhớ tui không chịu được nữa thật à...hehe”

-”Ai thêm nhớ? Hồi xã giao tý thôi? Chắc lúc này đánh nhau với cái cửa chứ gì? Đã yếu còn thích ra gió???”

-”Cái gì...cô này, cái cửa tôi đẩy cái là vỡ nhá...đây là...đây là... tôi ngã cầu thang...”

-”Ừ, thì không yếu, mà là lác, đi đứng cứ trợn mắt lên trời cơ...”

Bị nàng xia xói, tức anh ách, định trả đũa nhưng nhìn nàng đáng yêu đang xoa xoa, băng bó vết thương lòng anh ảm áp lạ thường, cái thời khắc này, anh chỉ muốn thời gian như dừng lại, đại gia ước, chỗ nào trên người mình cũng bị thương...tất cả, giả kể lúc này anh ngã từ trên lầu chứ không phải ngã nhẹ trên cầu thang thì tốt...Đôi bàn tay thoăn thoắt làm rất nhẹ nhàng, cẩn thận, xót xa còn hơn cả chính nàng bị đau. Ngước lên nhìn khuôn mặt vuông chữ điền, đầy nam tính, trán nhỏ xinh chạm bờ môi dịu dàng...nàng như vỡ òa, cố gắng lắm mới lấy lại bình tĩnh, suýt chút nữa lại bị anh mê hoặc rồi...’Uyên ơi, tỉnh lại đi, mày đâu có xứng, mày đừng dễ dàng quên mọi thứ như vậy? Nhìn xem? Anh giàu có, đẹp trai, phong độ, lừng lẫy...còn mày thì sao? Một con sinh viên quèn, đáng người thì nhỏ bé, chẳng được cái nước gì...thứ duy nhất mày muốn trao cho anh ấy..giờ mày cũng chẳng còn...tỉnh lại đi...’, nàng bỗng chốc nghiêm mặt, không biết rằng, lúc đó trong đầu anh cũng chất chứa bao nghĩ suy...’Phải làm gì bây giờ, liệu có phải nàng muốn tắm giặt xong rồi sẽ...nàng để thuốc ở đâu cơ chứ?...Ánh mắt anh đảo dác khắp phòng, cuối cùng dừng lại ở chiếc túi màu xanh đang mở, trả vờ đi dạo quanh, nói ba lảng nhăng vài câu, khi gần tới đối tượng, anh nhanh tay ra chiêu, chiếc túi rơi lộn xuống đất, đồ đạc bắn ra tung tóe...

-”Làm gì đấy? Hết phá cửa tới đập đồ à, anh hôm nay sao thế???”

-”Xin lỗi, anh nhớ tay...”

Liếc qua thấy vật cần tìm, anh nhặt cái túi ni lông bé, chứa khoảng chục viên thuốc trắng:

-”Cái gì thế này, thuốc ngủ à? Em mua làm gì...”

-”Hả, sao nhìn cái là biết thuốc ngủ thế?”

-”Thắc mắc gì, đại học bên Tây người ta dạy phân biệt mấy loại cơ bản...”. Vòng vo phét lác một lúc, Minh lo lắng:

-”Không phải em định...chứ? Em điên à...”

-”Ừ, đang điên đây...”

-”Bình tĩnh đi em...đừng làm vậy!!!”

-”Nhưng em...”

-”Tha thứ cho anh, anh sai rồi, có gì cứ đánh cứ mắng anh, xin em...mà không phải xin...anh cấm...em không được làm thế???”

Nàng trợn tròn mắt, đoạn như hiểu ra điều gì đó, cười:

-”Ặc...không phải anh nghĩ em định...tự...từ đấy chứ?”

-”Thế không thì nhà CÔ mua thuốc ngủ làm gì???”

‘Hại tôi lo lắng gần chết mấy tiếng đấy’. Nghĩ thầm, anh tiếp tục: “Chuyện đó em đừng buồn nữa...anh xin lỗi...”

‘Sao lại xin lỗi em, em mới là người phải xin lỗi. . .anh thật tốt với em. . .nhưng em thì không thể...’. Nàng chần chừ, gương mặt thoáng buồn:

-”Việc ấy đâu phải lỗi của anh. . .em không sao. . .Cũng có giây phút em nghĩ mình nên chết đi, nhưng em thật ngu xuẩn. . .nếu em như vậy, anh trai và bố mẹ em sẽ ra sao? Chỉ còn mấy ngày nữa là tốt nghiệp. . .em phải ra trường, còn phải báo hiếu bố mẹ. . .và cả chính bản thân em nữa, em cũng phải nuông chiều bản thân mình chứ. . .phải sống để tận hưởng cảm giác đi làm, có tiền chứ. . .”

-”Vây...”

-”À, em bị mất ngủ, căng thẳng, em sợ ảnh hưởng tới bảo vệ đồ án nên mua. . .”

Mình thở phào:

-”Em không trách anh chứ???”

-”Sao lại trách anh. . .”

-”Nếu đã như vậy, chúng mình. . .”

‘Chúng mình? Chúng mình? Em xin lỗi, em không xứng đáng, em biết anh rất yêu em. . . thứ duy nhất quý giá em có thì đã...’. Hàng lệ chảy dài trên đôi gò má xanh xao, nàng đánh đổi mình, đổi anh. . .vì nàng biết, nếu nói cái lý do ấy, anh sẽ không bao giờ chấp nhận chia tay. . .nhưng nàng. . .giờ đây, không hề tự tin đứng trước anh:

-”Mình chia tay đi, em mệt mỏi lắm. . .Em biết chuyện lần này là do Ngọc làm, và cũng vì em yêu anh nên mới vậy. . .Em. . .”

-”Anh sẽ ở bên em cả ngày. . .”

-”Em không muốn, em cũng cần tự do của riêng mình. . .em mệt rồi. . .”

Hết nước hết cái mà chẳng thể lay chuyển được thái độ cương quyết, anh lặng lẽ ra về, trong lòng như có một luồng khí lạnh buốt ngang qua. . .rất lạnh, rất đau. . .

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Khởi mào

10h, tập đoàn bảo Minh

Hội trường đông kín, phóng viên và săn ảnh đã rình rập chờ đợi từ sáng. Chỉ là buổi thông báo mua lại hai công ty con của một tập đoàn lớn trong nước thôi, thông thường những buổi như thế này, cũng lắm chỉ vài người ở mảng xã hội, thời sự tới là chính. . .vậy mà hôm nay, mọc đầu ra lắm người vậy???

Lý do thật đơn giản, đại gia – hiện nay vẫn trên danh nghĩa là người yêu của siêu mẫu nổi tiếng nhất nhì. . .cơ hội chụp ảnh, moi tin, đăng bài về anh, không khi nào tốt hơn hôm nay. . .

-”Xin anh cho biết vốn mua lại hai công ty con này là bao nhiêu ạ?”

-”Có phải vì yêu nhau nên anh đề chị Ngọc đại diện tất cả các sản phẩm của tập đoàn mình? ”

-”Hôm trước trả lời phỏng vấn cô Ngọc có nói sang năm có thể sẽ có tin vui, anh có thể cho biết thêm được không ạ?”

-”Anh chị định bao giờ tổ chức ạ. . .”

-”Phóng viên bắt gặp anh hay đi cùng một người con gái khác, liệu có thật sự là người giúp việc của anh. . .như cô Ngọc nói. . .”

.....

Một tràng một loạt các câu hỏi nhao nhao. . .Đại gia lịch thiệp chỉnh micro, trình trọng tuyên bố:

-”Rất cảm ơn sự quan tâm của các bạn! Tôi và Ngọc đã chia tay được hơn nửa năm rồi!”

-”Tại sao vậy?”

-”Xin anh cho biết lý do?”

-”Sao anh vẫn để cô ấy làm đại diện các sản phẩm của mình? ”

-”Chẳng hay đây là chiêu PR cho phim mới của chị ý?”

.....

Lý do? Vì danh giá? Lãng nhăng vụng trộm ngay khi yêu anh? Lừa dối anh đến từng lời nói, bữa cơm? Gian xảo tới từng tiểu tiết? Hay bởi vì chuyện gần đây nhất là dám động tới người anh yêu? Chỉ cần hôm nay, ngay lúc này đây tung ra một trong vô vàn đoạn video anh có thì chắc chắn nó mất đường sống trong giới showbiz. Nhưng Minh đã không làm vậy, Ngọc – anh phải xử, nhưng đó là chuyện của anh và cô ta, ngài tổng giám đốc không muốn phơi bày mọi mâu thuẫn cá nhân lên mặt báo... cũng không muốn trả thù một con đàn bà theo cái cách ấy. Dữ chút thể diện cuối cùng cho cô người yêu cũ, anh từ tốn trả lời:

-”Có thể quan điểm sống của chúng tôi không hợp!”

-”Anh có thể nói rõ được không?”

-”Không hợp như nào ạ?”

-”Người con gái đi cùng anh, liệu có phải người thứ ba?”

....

Trong khoảnh khắc, anh rất muốn tuyên bố: ‘Cô ấy chính là người yêu tôi, người quan trọng nhất với tôi’. Nhận thấy làm thế là quá nguy hiểm, cũng chẳng có quyền phá tan cuộc sống bình yên của nàng, anh thẳng thắn:

-”Tôi nghĩ các bạn đang đi lạc đề, đây là buổi họp báo sáp nhập công ty con của tập đoàn chúng tôi!”

.....

5h chiều, tại cầu Long Biên

Bước rào nhanh, biết chắc chắn là sẽ gặp Ngọc, nhưng đại gia vẫn vờ vịt tỏ vẻ bất ngờ. Thấy vậy, cô người mẫu cười sung sướng, giơ chiếc iphone ra tự đắc:

-”Thế nào, không ngờ là em ư? Gậy ông đập lưng ông nhỉ?”

Minh cười khẩy...Làm sao mà Ngọc có thể một lần nữa trả vờ bất cóc Uyên khi người của anh luôn theo dõi 24/24? Cú điện thoại cô ta tự biên tự diễn đó ư? Cô chỉ có thể qua mắt anh được cái ngày xưa ngày xưa thôi...Anh thần nhiên:

-”Ừ, không ngờ...”

-”Xem ra anh còn quan tâm tới em nhiều lắm, cho người theo dõi cả điện thoại của em cơ mà!”

-”Đừng vờ vịt nữa?”

-”Em đâu có, anh ác lắm, giận dữ nhất thời thì cũng phải bàn với em chứ? Tung một tin như vậy? Anh không nghĩ làm thế sẽ khiến em tổn thương lắm?”

-”Đ...tổn thương gì cái loại mày???” Minh tròn tròn mắt, lạnh lùng quát. Anh ngao ngán nhìn khuôn mặt bắt đầu nước mắt lã chã, khóc lóc thảm thiết, rồi rít của siêu mẫu:

-”Em xin anh, em biết anh còn yêu em mà...anh biết được những gì, nhưng đó chưa phải là tất cả con người em...xin anh, em làm mọi việc chỉ vì em yêu anh thôi, em không bao giờ muốn rời xa anh cả...”

Thấy anh lạnh lùng, cô ôm chầm lấy anh, van xin:

-”Thế còn đứa con đã chịu oan ức của chúng ta...em van anh...”

Minh nhúm mày...

-”Mày nên đi tìm cái thằng đạo diễn già rồi cùng làm phim với nhau...”

-”Không phải, sao tới cốt nhục của mình anh cũng không thương...anh có còn là người không?”

Điên tiết, suýt chút nữa thì con đàn bà bản thủ này bị đại gia đập cho một trận, chỉ thẳng tay vào mặt cô ta, cố gắng kiềm chế, anh bình tĩnh nói:

-”Mày ăn nói cho cẩn thận...tao hôm nay...”

Không để cho anh nói hết câu, Ngọc đã gào thét:

-”Nếu anh đã cạn tình cạn nghĩa thế thì em cũng không thiết sống làm gì???” Nước mắt lưng tròng, thảm thiết, Ngọc kêu la đòi nhảy xuống cầu, Minh phì cười, mẹ kiếp cho cái nền điện ảnh Việt Nam, thế mà khá:

-”Mày nhảy đi, nhảy ngay xuống cho tao nhò...tuy đất nước có mất một nhân tài nhưng cũng bớt đi được một con quỷ đấy! NHẢY, NHẢY MAU...”

Biết không thể qua nổi Minh, Ngọc gạt nước mắt:

-”Vì Uyên ư? Mà anh bỏ em?”

-”Mày đ... xứng nhắc cái tên ấy!”

-”Anh SẼ PHẢI TRẢ GIÁ ”

-”Haha...” Anh cười lớn: “Tao quên mất, tao tới đây hôm nay cũng là nói với mày tao chấp nhận mọi chiêu trò của mày, còn gì cứ dở hết ra...tao sẽ chơi tới cùng với mày...”

Đoạn, anh bỏ đi trong cái nhìn đầy căm hận của ả...

.....

8h sáng, lại một ngày không có nắng, một ngày dài như cả thế kỉ, chán nản bước tới văn phòng, nhìn chiếc bàn nhỏ đối diện bàn mình, hình bóng nàng làm việc xưa kia như ủa về, lòng buồn khôn nguôi...

-”Thưa anh!”

-”Vào đi!”

-”Anh đã nghe tin về cô Ngọc chưa ạ?”

Chưa muốn tin tức của cô ta làm hỏng tâm trạng ngày mới của mình, anh hỏi:

-”Tình hình Uyên thế nào?”

-”Dạ, có gì em đã nhắn tin và gửi hình ảnh liên tục cho sếp rồi đây ạ?”

-”Từ tin nhắn gần nhất cách đây 20 phút rồi”. Minh cúi, một lúc cũng nhận ra mình vô lý, Duy sợ sệt, nhưng cũng hiểu cho sếp, nhanh nhẩu đáp:

-”Chị ấy đang tập thuyết trình với các bạn để mai bảo vệ ạ...”

-”Lại với cái thằng Nam đấy, kiểu gì chả có nó...”. Anh lăm bắm, khó chịu...ánh mắt hiện rõ vẻ ghen tuông...

-”Thưa anh, cô Ngọc?”

Chẹp miệng, đại gia ngao ngán hỏi:

-”Nó làm sao? Trò gì?”

-”Cô Ngọc tự tử, hôm qua anh ạ!”

Khẽ nhếch mép, Minh thờ dãi:

-”Nó đáo chết dễ thế được đâu...thế nào? Nó tung tin nằm viện, nguy cấp lắm rồi hả?”

-”Anh đoán như thần...nhưng đúng chỉ một nửa thôi ạ...có vài thông tin rất bất lợi cho anh,...và có thể cho công ty nữa ạ, em tổng hợp đầy đủ rồi, anh xem xem nên làm thế nào ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 43: Thất vọng

Mình xem qua những bài báo mà Duy tổng hợp, quả là bọn nhà báo, từ báo lớn tới báo nhỏ, giật tít cứ ầm ầm “Siêu mẫu Như Ngọc quyền sinh trên cầu Long Biên?” “Cập nhật tình hình sức khỏe của nữ diễn viên hàng đầu VN” “Nguyên nhân của hành động đại dột?” “Bộ mặt thật của đại gia danh tiếng đất Hà Thành?” “Sốc, lộ video xô xát của Như Ngọc và người tình?” “Liệu có nên yêu đại gia?” “Cuộc tình đã có người thứ ba?”...

Click vào hình tam giác, Minh chăm chú theo dõi, chính là clip quay trộm cuộc cãi vã của anh với Ngọc hôm qua, nhưng rất thú vị là đã được cắt gọt thực sự cẩn thận, toàn bộ biến thành một thước phim đầy cảm động của một người con gái, bị người yêu phản bội vì người thứ ba, cả đoạn video gần 3 triệu view như một bằng chứng thép tố đại gia lòng lang dạ sói, làm con người ta có bầu xong bỏ dờ vì thú vui mới, sự tuyệt tình của người đàn ông, cái đoạn đôi chết của cô ta biến thành chính anh là người ép cô ta nhảy xuống cầu, cô ta cùng quần, mất con, người yêu bỏ, bị phản bội, bị ép tới bước đường cùng...quả là đáng thương, đáng thương...

-”Con này khá...”

-”Sếp ạ...”

Thấy Duy có vẻ chán chừ, Minh ngước mắt:

-”Cứ nói không phải ngại”

-”Anh không biết chứ bây giờ anh chính là đối tượng bị chửi rủa nhiều nhất trên các diễn đàn mạng xã hội...người ta dùng các từ rất nặng nề...anh kéo xuống xem qua bình luận ạ...”

“Thằng chó khôn nạn”, “Mày chết đi...” ‘ai thích tập đoàn Bảo Minh phá sản thì like phát nào’ ‘Đm đòi con gái chọn nhầm thằng đàn ông chỉ có chết’ ‘Đại gia là cái éo gì...’ ‘Thằng này phải chôn 10 tầng địa ngục’ ‘Thằng Sở Khanh’, ‘Ngọc thật đáng thương...’ ‘Tẩy chay hàng hóa Bảo Minh’...

Thấy sếp vẫn thản nhiên, Duy lo lắng:

-”Đề em đi chặn lại hết các trang này?”

-”Không cần tốn công, việc này không ảnh hưởng...”

-”Có sợ ảnh hưởng tới công ty không ạ?”

-”Câu ngốc quá, theo tôi bao nhiêu năm rồi, cậu không hiểu bọn anh hùng bàn phím này, haha...và lại tập đoàn đầu chỉ sản xuất có một hai thứ nhỏ lẻ mà đòi tẩy chay? Tôi thách đấy?”

Nhấp ngum nước, Minh từ tốn giải thích:

-”Quên con Ngọc nó làm người mẫu đại diện à, giờ nó được ủng hộ nhiều như thế...HAHA? Người ta có thể không chú ý sản phẩm thuộc tập đoàn nào, nhưng người mẫu đại diện thì...”

Ánh mắt Duy rạng ngời, thâm thán phục sếp:

-”Vậy giờ phải làm gì ạ?”

-”Không phải lo...”

.....

Tại một bệnh viện tư sang trọng, hoa quả được gửi tới rất nhiều, có người còn viết cả thư tay...tất cả chỉ mong sao thần tượng của họ bình an qua khỏi, thậm chí ở ngoài cổng, một nhóm fan cuồng còn vây kín, khóc lóc...

-”Thôi, không phải trả vờ nữa đâu, phóng viên đi rồi, mẹ dạy cho con nhò!”

-”Dậy đây...dậy đây...khiếp lũ ruồi này bám ghê quá...giờ mới có cơ hội nói chuyện với mày...thế nào rồi?” Ngọc hí hửng.

-”Tao cung cấp mấy cái ảnh mày nằm phờ phạc trên giường cho chúng nó rồi, còn nói là sợ không qua khỏi đêm nay...”

-”Mày làm tốt lắm, hehe, đúng là bạn chí cốt kiêm quản lý của tao...oa...thoải mái quá...”

-”Mà những thứ khác?”

-”Mày cứ yên tâm, bệnh viện thì đã dứt trường khoa rồi, cái đứa nháy thế mày hôm qua cũng cho về quê luôn, mày cũng giỏi thật, đội có mỗi xô nước lên người mà diễn như thật ý!”

-”Chuyện, năng khiếu roài! Mà có ai nghi ngờ không?”

-”Nghỉ ngơi sao? Trời thì nhá nhem, con đó nhảy xuống bơi thẳng đi chỗ khác, người bế mầy đi từ dưới lên, tao chạy tới kịp thời, khóc lóc thảm thiết, xung quanh ai cũng thương xót...cả...”

-”Ha, sướng vãi...lão Minh quả này chết chắc, cổ phiếu không sụt mới lạ?”

-”Ừ, mầy được hâm mộ lắm, bao nhiêu người quan tâm, gửi quà, fanpage của mầy cũng tăng thêm gần triệu like từ hôm qua...hihi...cho xem cái này nữa nè...”

Ngọc thích thú đón lấy điện thoại của Dương, đoạn gật gù...

-”Sáng sớm tao mới dám tung ra, sợ lộ?”

-”Ồ, mầy giỏi vãi...” Ngọc nhìn Dương cảm động, bỗng mắt cô chạm mắt nó, có gì đó lúng túng, từ trước tới giờ, nó giúp cô rất nhiệt tình, đi theo cô từng bước...cô cũng biết nó thích cô, ban đầu chọn nó làm quản lý cũng vì cơ này, giới showbiz ít người tin tưởng, nên chọn người thích mình, có phần an tâm hơn...nó không bao giờ phản đối ở cô điều gì cả, từ ngủ với các đại gia hay cặp kè lão Minh, cô nghĩ, thời gian chắc làm tình cảm của nó phai nhòa, nhưng không ngờ...hôm nay chạm phải ánh mắt này, hơi giật mình, nhưng cô vẫn lơ đãng, mặc kệ, nó thích thì cứ thích, cô lợi dụng thì cứ lợi dụng, cho nó ăn gan hùm cũng chẳng dám “gần” cô.

-”Doanh thu phim của tao thế nào rồi, chắc phải thêm vài tỷ nữa là ít nhỉ?”

-”Ừ, tao quên mất đấy, để tao gọi điện check!”

Ngọc vói tay lấy quả nho, bỏ vào miệng mằn nguyện...Dương đi được một lúc thì chạy về, mặt nó có vẻ biến sắc khác thường:

-”Ha, doanh thu cao quá mầy không chịu nổi sốc à?”

-”Không có gì...”

-”Mẹ, nhìn cái mặt mầy bảo không có gì thì chó nó tin à? Nói mau...”

-”Phim của mầy...”

-”Sao, tăng mấy tỷ rồi? Số lượng người ra rạp hôm nay là bao nhiêu? Khu vực Hà Nội, Hồ Chí Minh, Đà Nẵng, báo cáo xem nào...bố mầy tò mò muốn chết...”

-”Thực ra...không một lượt xem...”

-”CÁI GÌ? Thôi đừng đùa dai nữa...”

-”Tao không đùa, mình đã quên một chuyện rất quan trọng mầy ạ...”

-”Chuyện gì?”

-”Hệ thống các rạp hiện đại nhất trong nước không của lão người yêu cũ của mầy thì cũng thuộc một công ty con mà hắn đầu tư...còn vài rạp nhỏ lẻ thì nghe tiếng hắn cũng sợ...lão cho ngừng chiếu vô điều kiện rồi...”

-”Đ...MẸ KIẾP...mày có biết tao được hưởng 7% từ doanh thu không hả? Tao còn bỏ vốn không ít cho bộ phim này...”

-”Ừ thì...”

Ngọc điên tiết, phần nộ cực độ, vò đầu bứt tai...cuối cùng cũng nghĩ ra phương án:

-”Hay xây dựng riêng rạp chiếu phim??? Mất bao lâu?”

-”Xây thì nhanh cũng phải nửa tháng...mấy cả mầy đầu tư gần hết cho phim mới rồi còn gì?” Dương ngập ngừng

-”Ừ, nhưng tao còn một khoảng rất khá, hồi tao làm người mẫu đại diện cho công ty lão Minh...gọi điện cho thằng thư kí chuyển tiền đi...”

-”Để sau đi...”

-”Không được, làm luôn đi...”

Thấy Dương có vẻ ngập ngừng, Ngọc nghi nghi:

-”Mày còn chuyện gì giấu tao hả??? Nói mau...”

-”Ồ thì...”

-”Nói...”

-”Số tiền ấy mày coi như không có đi?”

-”Không có là không có thế nào...lão định trốn á, thích tao kiện ra tòa nhé, đừng hòng...”

-”Mày không kiện được đâu...”

-”Sao lại thế?”

-”Mày quên là kiện tụng thì người giàu luôn thắng à?”

-”Nhưng tao có dư luận ủng hộ?”

-”Dư luận thì được cái gì chứ, thực ra còn một chuyện, tao không muốn nói,... sợ mày sốc..nhưng thôi, tự mày xem đi...”

Ngọc cầm điện thoại, gương mặt cô từ từ biến sắc, trắng bệch, giọng run run...

-”Lão...làm sao lão ấy có mấy cái này...”

-”Ừ, lão chưa tổng tiền mày là may lắm rồi đó...quên số tiền ấy đi...mấy video này mà lộ ra thì mày hết nghiệp luôn đó con”

Siêu mẫu uất ức, nghĩ ngợi hồi lâu, lạnh lùng bảo Dương:

-”Mày thuê người khéo léo tiết lộ về con ranh kia, ...tao muốn tổ chức họp báo...”

-”Mày điên à, muốn hết nghiệp thật à?”

-”Số tiền đó thì mày nói đúng...ra tòa người giàu luôn thắng, còn chuyện kia...Không sợ đâu, tao hiểu lão Minh. Một là lão sẽ không chơi đàn bà theo cách đó, nhưng chủ yếu là tao nghĩ lão sẽ bị chửi là lăng nhăng còn hơn là bị cấm sừng...sĩ diện mà...mày nghĩ mà xem, nếu muốn tung ra thì đây cơ hội, số tiền trả cho tao, với lão cũng chẳng là gì...cái này chỉ muốn dọa tao thôi...còn lâu nhé...haha...”

Dương gật gù, an bài theo sự xấp sếp của Ngọc.

.....

Những ánh đèn flash sáng liên tục, một thiên thần áo trắng bước ra, cô ấy nhẹ nhàng, từ tốn chào hỏi mọi người, sắc mặt cô ấy xanh xao, trắng bệch, cô ấy xin lỗi khán giả riu rít vì đại đột làm mọi người lo lắng, cô ấy còn luôn miệng xin mọi người đừng ném đá cũng như trách cứ đại gia, cả người được cho là kẻ thứ ba kia...cô ấy nói, tới với nhau được hay không cũng là duyên phận, mọi việc đều là do cô ấy không tốt...cô ấy...lấy đi bao nhiêu nước mắt của hàng triệu người...cô ấy...đúng là một “thiên thần”!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 44: Buổi lễ tốt nghiệp

Đó là chiều hè tháng 6, ve kêu râm ran trong khóm phượng hồng, hàng xà cừ hiện ngang sừng sững, bằng lăng yêu kiều nở, cỏ may dạt dào...phía đâu đó, khóm lan tỏa hương thơm ngát. Khu nhà D4 của trường Bách Khoa hôm nay náo nhiệt lạ thường, những gương mặt ửng hồng, cười nói râm ran, kẻ hồi hộp, người lo lắng...Nổi bật nhất có lẽ vẫn là chiếc xe thể thao sang trọng, tuy chủ nhân của nó có cố ý đậu lùi bên dưới khóm liễu – ngay cạnh hồ Tiền, nhưng có lẽ người ấy không biết – đây lại chính là trung tâm buôn dưa bán lê nổi tiếng của trường. Đứa chỉ trỏ, đứa tò mò, đứa lại tấm tắc tự sướng trường mình toàn xe đẹp...Người ngồi trong xe cũng chẳng mấy bận tâm hay nhận ra sự khác thường, toàn bộ tâm trí và đôi mắt anh đang dán vào màn hình tablet. Hình ảnh người con gái mặc áo dài thướt tha từ từ bước lên làm tim anh xuyên xang:

-”Kính thưa các thầy cô trong hội đồng phản biện, kính thưa các bạn,..., tên em là Nguyễn Thị Tố Uyên, ...”

Anh nghe từng câu, từng chữ nàng nói như muốn nuốt trọn, chăm chú lạ thường, khát khao lắm chứ, cảm giác được vào ấy xem nàng bảo vệ, rồi ôm một bó hoa thật tươi lên tặng, chụp thật nhiều là nhiều ảnh, nhưng lại sợ...sợ nàng thấy anh lại không vui, không tập trung được, đành lặng lẽ ngồi nơi đây...lặng lẽ dõi theo...lặng lẽ mỉm cười:

-”Cuối cùng, em xin gửi lời cảm ơn tới gia đình, thầy cô, các bạn, cảm ơn tập đoàn Bảo Minh...”

Uyên thờ phảo nhẹ nhõm, vậy là- chính thức kết thúc 4 năm học hành vất vả, từ nay mở ra con đường tươi đẹp... Trong lúc đợi hội đồng phản biện hội ý, nàng ngược nhìn phía dưới dưới, không thể ngờ là lại đồng thể kia. Hạnh phúc ngập tràn khi nghe đọc điểm : 9.6, 9.6, 10 nhưng gương mặt nhỏ nhắn nhanh chóng thoáng ánh lên chút buồn, người ta bảo vệ xong thì có bao nhiêu người chúc mừng, hỏi han, mình thì... mấy ngày bận rộn, lại những chuyện đau lòng ập tới, rồi trí nàng chẳng còn tâm trạng mà báo cho ai biết cả. Sự đời chẳng như mình nghĩ, chưa kịp âm thầm sâu nảo ra về thì cô gái bé nhỏ lập tức bị một đám đông vây kín, chụp ảnh liên tục, người hỏi này, người hỏi nọ... tranh giành phòng vấn, ai cũng muốn giật được tin tức nhanh nhất... Nàng cuống cuống, thất thần, chẳng biết phản ứng ra sao? Họ cứ dồn dập, hành động bất chấp, dường như họ đặt câu không phải với mục đích để hỏi, những áp đặt đầy ác ý, chủ quan, chỉ mong cái giật đầu hay sợ ý của đối tượng rồi về câu view... Từ bé nàng luôn tương tượng... mơ ước về ngày hôm nay... không ngờ, ngày hôm nay lại đặc biệt hơn cả giấc mơ của nàng... rất rất nhiều... tiếc rằng... đó là cái đặc biệt mà nàng không hề mong muốn.

Trong lúc nàng còn run rẩy thì một lực mạnh mẽ lôi ra khỏi cái đồng hỗn tạp ấy, người đàn ông còn không quên quay lại nhìn... anh ta không nói nhiều, chỉ quắc mắt, gương mặt sắc lạnh, ngón trỏ của anh ta dơ lên đầy thách thức. Đám phóng viên không dám làm tới, nhưng vẫn cố kiết chụp thêm vài tấm ảnh về giật tít, sân trường càng thêm náo loạn... Vẫn mùi hương ấy, khuôn mặt chữ điền đỏ, vẫn phồng thái hùng hổ như vậy... vẫn là anh – tình yêu của đời nàng... bàn tay bé nhỏ bị tay anh nắm chặt, sao mà ấm áp, hạnh phúc tới thế, mới mấy ngày không gặp, nỗi nhớ anh nó lớn lắm... dâng trào, khiến nàng khô tâm vô cùng... khó khăn lắm mới dứt ra khỏi thế giới của anh... vậy mà, hành động này của anh hà chẳng phải thuốc độc xuyên thẳng vào tim nàng sao? Dừng dằng định bỏ chạy, chạy không xong, lại bị cái người đó nhấc bổng, khẽ máng yêu:

-”Bướng quá đây!!!”

Mọi ánh mắt xung quanh đổ về, thờ non xấu hổ, ngoan ngoãn vùi mặt trong ngực cáo già, chỉ mong không gặp ai thân quen. Đặt thờ vào trong, cẩn thận thất dây an toàn, cáo ngang tàn rẽ khỏi cánh cổng Parabol rồi vút thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 45: Hương sen

Kể cả đứng xa hay gần thì ấy cũng là một cảnh hoàn mỹ. Chiếc xe Lamborghini Veneno mở cánh, đứng giữa con đường cỏ hun hút, hai bên bạt ngàn là sen, một mùi thơm nhẹ nhẹ phảng phất trong gió, hoàng hôn đỏ rực in dấu những cánh cò bình yên bay về tổ...

-”Em muốn về nhà?”

-”Gớm, cái cô này, cô có làm màu quá không?”

-”Màu gì?” Uyên ngẩn ngơ.

-”Cả quãng đường tới đây, chẳng thấy ý kiến, giờ lại đòi về là sao?”

-”Hả, người ta hỏi suốt, anh không thèm trả lời lại còn...”

-”Hỏi gì? Chả nghe thấy gì cả?”

-”Ặc, anh thật... điều toa vừa thôi... rõ đây còn thấy ai đó cười tùm cơ... cái mặt rất là đều... anh phải nhớ... giữa chúng ta, đã không còn gì”

-”Thì có ai bảo còn gì đâu? Ai khéo tưởng bờ thế?”

Thấy anh cười cợt thần nhiên... nàng bực tức:

-”Ai thèm... thế về đây, chắc anh không có ý kiến gì chứ?”

-”Cứ tự nhiên...”

Mình dừng dừng nhìn con đường xa hun hút, nàng muốn quốc bộ về e là cũng khó, vậy mà tính nàng cũng hâm, làm li xuống xe, đi thẳng. Anh trầm tư, ngắm nhìn đầy triu mến cái dáng nhỏ bé trong tà áo dài thướt tha – một tay xấn ống quần, một tay cầm dép cao gót, gió khẽ thổi nhẹ khiến mấy lọn tóc lao xao... cảm giác như không gian... thời gian... đang dừng lại ở chính giây phút này... nàng của anh – một vẻ đẹp tinh khôi khiến tim anh đập không ngừng... Vội lấy điện thoại ghi lại khoảnh khắc ấy... anh mỉm cười cảm nhận hạnh phúc...

Một... hai... ba... một trăm... một nghìn... hai nghìn... Quái lạ, đi lâu thế mà con cáo tinh ranh kia vẫn dừng dừng với ta là sao? Mọi lần thờ tung chiêu ương bướng, chỉ vài phút là được cáo chiều chuộng, dỗ dành luôn? Vậy mà hôm nay, hix... mà mảy lấy tư cách gì mà đòi anh ấy chiều nữa hả? Chia tay rồi mà... Cố gắng gượng, đi mãi mà vẫn chưa thấy lối ra, tuyệt vọng... thăm hỏi hận, giá kể cứ ngồi yên phận trong xe thì kiểu gì một lúc chả được về, giờ giữa cái chốn đồng không mông quạnh này chả biết đường nào mà lần... huhu... có vẻ như chính nàng cũng vẫn chưa thích nghi cái gọi là chia tay... là bị

anh bỏ mặc... như thế này... Một phờ, nàng ngồi phịch xuống, duỗi thẳng chân, nhắm khề đôi mắt... mùi sen thoảng qua – thơm quá, nơi này, yên bình tới vậy, thả lỏng... lâu lắm rồi nàng mới có cảm giác này, khề hít thở, cầu mong bầu không khí này sẽ gột rửa đi mọi nỗi đau trong nàng, mang đi nỗi nhớ và tình yêu nàng dành cho anh... để nàng... có thể thanh thản... Bỗng một bàn tay chạm chiếc eo xinh, đôi môi ai đó nhanh chóng đặt lên má hồng, tay còn lại tình ranh chụp liên tục, cười hí hửng.

- "Không được... mình chia tay rồi"

- "Ừ, thì sao?"

- "Đưa đây...". Uyên toan giật điện thoại.

- "Của tôi cơ mà... cái nhà cô này, chỉ có người yêu tôi mới có quyền động vào điện thoại của tôi thôi... hay là cô muốn quay lại đây..."

- "Tôi không thêm nhá... đây là ảnh của tôi, tôi có quyền xóa"

- "Ảnh ọt gì...". Anh lạnh lẽo đặt làm hình nền, còn dơ lên trên tức nàng:

- "Làm người yêu thì có quyền... hehe..."

Lại bị anh trêu, nàng toan đứng dậy đi tiếp, anh cương quyết giữ lại, giọng buồn buồn:

- "Bạn bè thì không ngồi với nhau một lúc được sao? Chỉ là đôi bạn đi chơi mừng em tốt nghiệp thôi... Chỉ một lúc thôi... xin em đấy... coi như là em bố thí chút thời gian cho kẻ nghèo này đi..."

Nàng nhìn anh, rồi lại nhìn đầm sen, đôi mắt vô hồn xa xăm... anh không hiểu – không hiểu chính bản thân mình có ma lực như thế nào... anh không hiểu rằng nàng phải vất vả lắm, cố gắng lắm, kiên cường lắm mới có thể... em không xứng... sống mãi cay xè, khề gỡ bàn tay ấm áp ra khỏi người mình, nàng gượng cười:

- "Ặc, bạn bè gì lại thế, hôm nay người ta tốt nghiệp cũng không có nổi món quà là sao?"

Anh nhìn nàng... gương mặt thoáng buồn, chiếc nhẫn kim cương đặt sẵn đã định để cầu hôn nàng đúng ngày này... chẳng thể ngờ, nàng vì quá mệt mỏi mà quyết định không đi tiếp với anh nữa... anh hiểu, với một cô gái – trải qua nhiều chuyện vậy, khó mà mạo hiểm cuộc đời sau này của mình, nàng lựa chọn như nào... anh cũng chấp nhận, miễn nàng hạnh phúc... Rồi khỏi dòng suy nghĩ, anh nhảy xuống đầm, chọn những bông sen đẹp nhất, kiêu diễm nhất, làm thành một bó, hùng dũng đưa trước mặt nàng:

- "Tặng nè!"

Nàng đỡ lấy bó hoa từ tay anh, gương mặt có vẻ lo lắng, kéo anh chạy vội vào xe, giọng hốt hoảng:

- "Nhanh, nổ máy đi anh"

Tự nhiên thái độ của nàng khác thường, đại gia cũng bất ngờ không kém:

- "Sao vậy?"

- "Trời, chạy đi, hỏi nhiều... hình như người đang đi đằng sau là chủ đầm sen ỹ? Nhanh lên anh... ông ấy mà phát hiện mình ăn trộm thì ngượng lắm..."

Thấy nàng luống cuống đáng yêu, đại gia cố nén cười, nói nghiêm trọng:

- "Chết, ông ấy mà bắt được chúng ta khéo lôi ra công an cũng nên... chết thật... nhưng ăn trộm mà chạy trốn thì hèn hèn kiểu gì ý... hay em cầm bó sen xuống xin lỗi rồi trả ông ấy"

- "Cái gì? Ai là người trèo xuống hái hả? Sao lại đổ cho tôi..."

- "Anh đường đường là đẳng nam nhi, ai lại đi cúi đầu..." Đoạn đại gia vờ vặt:

- "Chết rồi... làm sao mà máy không nổ được nữa này... thế chứ... em mà không mau xuống xin lỗi ông ấy tới là to chuyện đấy"

Sao mà có cái người vô lý hèn nhất thế chứ? Mọi khi hiên ngang lắm mà, đúng là khó khăn mới lộ bộ mặt... nàng lấy hết sức bình sinh, định xuống xe thì người đàn ông kia đã tiến tới, ngó sang anh, vẫn thản nhiên, đoán anh vì sĩ diện nên chắc vụ này đành mình phải ra tay... nàng đưa bó hoa lên trước mặt, rồi rút:

- "Bác ơi cháu biết lỗi rồi, sen đẹp quá cháu trót hái vài bông... cháu xin lỗi, bác tha cho chúng cháu... lần đầu, cháu hứa sẽ đền tiền bác từ tề..."

Bác "chủ đầm sen" còn ngờ ngác chưa hiểu gì, nhưng thấy người con trai trong xe nháy mắt, vội sầm sì:

- "Các cô các cậu ý thức như thế nào vậy... đi... đi theo tôi ra công an giải quyết..."

-”Bác ơi xin bác, cho cháu đền tiền chỗ này được không ạ...” . Đoạn nàng nháy mắt, khẽ lay anh:

-”Anh kia... tổng giám đốc mà mấy vụ con con này không giải quyết được à...”

Đại gia mãi cũng chịu xuống xe, thương lượng gì đó với bác “chủ đầm sen”, một lát, quay lại, mặt có vẻ buồn, thất vọng:

-”Ông ấy khó tính lắm...bất chúng ta ở lại tối bóc sen, ngày mai đi bán mới chịu tha...”

-”CÁI GÌ? Đòi sao lạ vậy...anh đền bù chưa? Ăn nói khéo khéo vào, đền cho bác ấy là được chứ gì?”

Anh chưa kịp thanh minh thì bác đã tiến tới, quát lớn:

-”Thanh niên bây giờ VÔ Ý THỨC quá...chuyện gì cũng giải quyết bằng tiền, tiền là được sao? CÔ, ăn cắp rồi còn đòi chạy à, không xong đâu...”

-”Không phải..cháu...cháu...”

-”Thôi, mình về làm theo yêu cầu của bác ấy đi, đằng nào mình cũng sai mà...Thôi bác lên xe con chở về ạ...”

Chẳng đợi Uyên đồng ý, Minh đã lao xe thẳng...nàng trong miệng vẫn bức xúc lắm lắm: “Anh sai chứ tôi sai à...”. Chiếc xe ngoằn ngoèo một đoạn thì rẽ vào một căn biệt thự cổ làm bằng gỗ, thấy lạ, nàng vận vẹo:

-”Sao bác còn chưa nói mà anh đã biết đường tới nhà bác???”

-”À, thì...”. Anh đang lúng túng, bác đỡ lời:

-”Tôi nói cho cậu ấy ban nãy rồi, cô lắm chuyện quá...”

Thực ra bác ý quát thế thôi, nhưng cũng tốt bụng, còn cho đôi bạn trẻ ăn một bữa cơm quê no nê,...sau đó mới dẫn lên một phòng chất đầy gương sen:

-”Đấy, bóc xong chỗ này thì cho đi ngủ...mai đem ra chợ bán...xong hết thì cho về...cho chừa cái thói ăn trộm đi...”

Minh có vẻ rất ngoan ngoãn khiến Uyên chả dám cãi, nàng chỉ thấp thỏm:

-”Bóc xong...xong...xong thì ngủ...ở đâu ạ?”

-”Giường đấy cô không thấy à?”

-”Nhưng...”

-”Đòi gì? Dừng chung đi, đã ăn trộm còn yêu sách!!!”

Chả hiểu sao bác này cứ có ác cảm với nàng, mở miệng ra là quát, nhẽ ra phải quát đại gia mới đúng chứ...haizz...Nàng cũng phát sợ, chả dám ho he... Người ta bảo có người yêu giàu thì sướng...tay che cả trời...vậy mà đại gia này...một ông lão bán sen cũng sợ...mà giờ đâu phải người yêu mình nữa...vội bỏ những suy nghĩ linh tinh, nàng tập trung vào công việc.

-”Này...”

-”Cái gì đây?”

-”Áo ngủ, chả nhẽ mặc áo dài suốt à...phòng tắm bên cạnh ý, tắm đi hăng”

Cũng cảm thấy khó chịu, nàng vội vàng thay áo quần, tới lúc ra mới để ý, chiếc áo ngủ anh chuẩn bị, không quá sexy nhưng cũng không được kín đáo cho lắm!!! Nhưng mặc áo dài ngồi làm chẳng thoải mái, nàng đành mặc kệ.

Bóc xong chỗ sen cũng ngập ngừng 12 h, nàng mệt mỏi, khao khát thèm được đặt lưng ngủ một giấc, nhìn vào chiếc giường, đại gia thì vẫn còn giả đò lơ lửng:

-”Em ngủ đi, tôi thức cũng được, không tôi nằm đất nè, hè nằm đất cho mát...”

Mặt đất ngồn ngàng toàn sen là sen, đến nán, nàng đưa mắt nhìn mấy bông hoa ăn trộm của anh- kẻ tội đồ khiến ngày tốt nghiệp nhẽ ra được ăn no ngủ say của nàng thành 1 ngày lao động vất vả – nhìn mà tức điên, nhưng thôi, giờ chúng cũng coi như là có công dụng – dài đều thành một đường thẳng, nàng “đánh đá” ra chỉ thị:

-”Lên giường đi, cấm xâm phạm vạch cấm!!!”

-”Ừa...”

Mới đầu đại gia của chúng ta cũng khá tuân thủ, xong rồi thì...X. Nàng cả ngày dài mệt mỏi, lăn ra ngủ say sưa:

-”Yên thôi...”

-”Bé con oi...”

Gọi thấy nàng không trả lời, chắc hẳn đã ngủ say... đại gia hí ha hí hửng đã toàn bộ đồng sen không thương tiếc, từ từ kéo nàng vào lòng, nhẹ thom lên trán, vuốt ve những sợi tóc đen mềm mại, mùi hương từ nàng, thanh mát yên bình... ước gì anh chỉ là người bình thường... ước gì không phải vì anh mà nguy hiểm lúc nào cũng rình rập nàng... nếu vậy, phải chăng nàng sẽ mãi ở bên anh??

Trời rạng sáng, nàng trở mình thức giấc, anh đã dậy từ lúc nào, sen cũng được xếp đầy vào từng giỏ, vươn vai đi xuống nhà, hít một hơi thật sâu, gió đông ngào ngạt mang hương hoa quyen lại, cái thom mát tinh khôi của buổi sáng sớm thôn quê... nếu có thể... giá như nàng cũng còn tinh khôi như cái buổi sớm này!!! Lòng nặng trĩu, nhẹ nhàng đặt đôi chân trần, tiến về phía trước, đó là một khu vườn rất rộng, muôn hoa đua sắc, trái cây trĩu trịt. Vươn tay nhón quả nho nhỏ, cho vào miệng, vị thanh mát tinh tế, thoáng có cảm giác như mình chính là Alice lạc vào xứ sở thần tiên vậy, trên môi nở nụ cười nhẹ, rào bước khám phá...

-”Năm nay được mùa cậu ạ, cái gì cũng sai trĩu, tôi phải thuê mấy người bán cùng đấy...”

-”Bác cũng đừng cho hết bọn trẻ ở nhà tình nghĩa, để một ít mua cái gì cho bản thân!”

Cái người này, ở trước mặt nàng thì quát tháo, vậy mà với anh lại hiền khô, rõ anh là người ăn trộm sen chứ đâu phải nàng, hixhix..

.bỗng nàng giật nảy mình:

-”Vâng, cảm ơn cậu nhiều...”

Cảm ơn cậu? Sao lại là cảm ơn cậu? Nàng tò mò cố đứng sát hơn.

-”Bác đừng khách sáo, vất vả cho bác rồi, bao nhiêu việc, cả đầm sen và trang trại bò sữa nữa...”

-”Vâng, đội ơn cậu cả nhà tôi mới có việc, mấy đứa cháu được đi học đại học cả...”

Bác “chủ đầm sen” rung rung cảm động, nàng bắt đầu ngờ ngợ:

-”Cô gái ấy chắc là người yêu cậu à, chưa bao giờ thấy cậu dắt ai về cả... bố mẹ cậu biết chưa?”

-”Bố mẹ còn mãi chơi lăm, giao hết gánh nặng rồi chuẩn rồi...”

-”Cậu này, có con giỏi bố mẹ được nhờ chứ sao...”

-”Cô ấy... là người đặc biệt...”

Nàng khẽ quay người, rào bước, khuôn mặt xinh đẹp đã sớm ướm nhem... Lại ngốc nghếch bị chàng lừa rồi??? Nhưng nàng không cảm thấy tức giận gì cả... chỉ là, cái chữ “người đặc biệt”... cái chữ ấy nó khiến tim nàng đau nhói? Nàng xứng sao? Chạy nhanh lên nhà, chui vào chiếc chăn mỏng, nước mắt tuôn trào, bao thôn thức, đắng cay trong lòng... biết giải bày với ai???

-”Ê, dậy chưa...”

Anh lay nàng, nhưng vô ích, nàng cố dúi mặt vào sâu, che đậy những giọt lệ buồn...

-”Ngủ như nhọt thế, dậy đi chợ thôi...”

Người nàng khẽ run, nhưng vẫn không chịu ngoảnh mặt ra, anh sốt ruột bê cả chăn và người vào trong lòng, cảnh tượng đó, thật hoàn hảo, thật ngọt ngào... khuôn mặt cố dụi cho khô ráo mới quay ra, đôi mắt từ từ khẽ mở ‘Rốt cuộc là anh có bao nhiêu đất đai? Bao nhiêu tài sản? Rốt cuộc anh còn những gì mà em chưa biết? Rốt cuộc là chúng ta cách nhau bao xa’. Anh búng chiếc mũi ửng hồng, lòng nhói đau, anh là gì? Tại sao một cô người yêu bé nhỏ cũng lo không xong? Thấy cáo già trầm ngâm, thỏ con buông lời phá đi không gian tĩnh lặng:

-”Đi bán sen đi... hehe”

‘Xin trời cho con ích kỉ nốt ngày hôm nay’... Thỏ chuẩn dậy thay áo quần, cùng cáo chở sen ra chợ bán... bằng Lamborghini Veneno...

-”Bác ơi, bác mua sen đi ạ, sen ngon ngọt lắm, giá rẻ ạ...”

-”Bao nhiêu tiền một kg?”

-”1 ngàn rưỡi một bắp, nhưng mua 5 bắp thì chỉ 6 ngàn thôi ạ, sen cân là 10 ngàn một cân, hoa thì 3 ngàn 5 bông...”

-”Vâng, bác lấy bao cân ạ...”

-”Vâng để con gói ạ...”

.....

Siêu xe cùng cặp đôi người comple, người áo dài đứng bán sen chẳng mấy chốc thành tâm điểm của ngôi chợ nhỏ, người ta không chỉ mua vì rẻ thì ít, mà vì tò mò thì nhiều...Cáo già cũng bận rộn gói hàng không kém, cuộc đời chưa bao giờ làm cái việc này, lúc đầu ngượng thối cả người, nhưng được cùng nàng, thấy nàng thoải mái, tự nhiên, lòng anh cũng có chút hứng khởi, hóa ra đi bán sen cũng vui phết, thi thoảng liếc qua nhìn trộm, cáo trêu:

-”Gớm, cũng biết làm ăn buôn bán phết nhỉ?”

-”Chuyện, tôi bán hàng từ bé rồi...”

Cáo ngẩn người, ừ, đúng rồi, anh quên mất thỏ con là tiểu thư của chủ cửa hàng bán vật liệu xây dựng Quế Phương lớn nhất huyện...cái duyên bán hàng đã ngấm vào máu, nghe đâu tốt nghiệp cấp ba, bố mẹ bắt thỏ ở nhà nối dõi sự nghiệp...nhưng nàng ương bướng, quyết chí học đại học, không cảm một xu phụ cấp từ gia đình...Quả là nàng – con thỏ bướng bỉnh của cáo già!!! Sen bán cháy hàng liên tục, bác quân gia chở hàng ra mấy lần cũng không kịp tiếp ứng. Tan chợ, sợ thỏ đòi về, cáo hỏi thăm dò:

-”Đói nhỉ?”

Thỏ nhìn cáo, biết ý, làm ngo:

-”Ừ, thôi về xin bác bát com để, rồi ở đây chiều mát về!”

Cáo mừng huyênh, chả cần tốn tí công sức thuyết phục nào cả, nàng hôm nay hiền dịu lạ thường. Tới nhà, thỏ nhanh chân bước xuống bếp, kêu là giúp bác dọn com, khẽ ngăn đầu tránh những giọt nước rơi ra, tự nhủ ‘Chỉ nốt hôm nay thôi nhé này...’

Nhìn theo bóng nàng, bao nhiêu kiềm nén dâng trào, xúc cảm như phá đi tất cả, anh chạy lấy, ôm chặt eo xinh, rất chặt, khẽ vén tóc, đặt một nụ hôn lên cổ cao trắng ngần, thì thầm vào tai nàng:

-”Em này, hay là...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 46: Hãy quay về...bất cứ khi nào em muốn

Một chút ươn ướt ẩm áp ở cổ khiến nàng khẽ run, tim đập thồn thức, bờ môi đỏ mọng khẽ cắn chặt, giọng khàn khàn:

-”Hay là...hay là vào phụ bếp giúp tôi”

Đoạn, nàng rảo bước, niềm nở với bác:

-”Còn gì không để cháu giúp ạ...”

-”À, bác cũng vừa mới về cấm được cái nồi com thôi, vậy cô rán thịt ba chỉ, kho giúp bác con cá và xào ngọn su su và làm dưa góp nhé! Bác còn có tý việc”

Nháy mắt đầy ẩn ý, bác không biết rằng lòng anh trĩu nặng, hết lần này tới lần khác, kể cả nói thẳng hay phát tín hiệu gián tiếp, đều nhận được sự từ chối phủ phàng, đại gia một chút tự tin giờ cũng không có, lặng lẽ nhặt su su...

Nàng nhìn anh chăm chú, phải nói được huấn luyện một thời gian, giờ đại gia cũng trở thành phụ bếp khá là xuất sắc, thấy nàng chuẩn bị cá, nhặt rau xong, anh cũng lạnh lẽo bốc hành, giã giềng, ớt. Động tác thuần thục, dứt khoát, gương mặt chất chứa ưu tư...Không nói với nhau lời nào nhưng dường như ở họ có một sự gắn kết vô hình, một sự thấu hiểu, “phụ bếp” đưa từng thứ đồ cho “bếp trưởng”, nhịp nhàng, thân thuộc mà chẳng cần hỏi; nấu xong một món gì đó, bếp trưởng cũng vẫn giữ thói quen gấp một ít, thổi phồng phồng rồi đưa lại phụ bếp, phụ bếp ném ném, gạt gạt, khẽ mỉm cười...ánh mắt dò hoe...

Buổi chiều hè nóng oi ả, nàng nhắc:

-”Chuẩn bị về thôi anh!”

-”Ừ, xuống vườn hái ít hoa quả rồi về, bác chủ đầm sen bảo bác ấy không ăn hết, cho mình ít đó...”

Cũng chẳng thèm tính sổ đôi co, tình nguyện bị lừa, nàng lặng lẽ đi theo anh xuống vườn. Anh hái mỗi loại một ít, từ từ chậm rãi như sợ làm đau cây cối vậy, một hồi lâu, sốt ruột nàng quay bước:

-”Đủ rồi đây, về đi anh...”

Đại gia khần trương đi theo, anh thì thầm, rất nhỏ, nhưng đủ để nàng nghe thấy:

-”Anh...anh sẽ luôn đợi...hãy quay về bên anh, bất cứ khi nào em muốn, nhé!”

Đoạn, đại gia chọn một trái nho chín mọng, to tròn nhất, đưa vào miệng, tay trái anh đặt lên eo nàng, tay phải chạm gò má hồng, môi anh cướp lấy môi nàng, lưỡi khẽ tách hàm răng trắng xinh...động tác nhanh nhẹn, chuyên nghiệp đến mức, khi nàng kịp nhận ra thì trái nho ngọt lịm đang ở trong miệng mình, còn anh đã tiến gần tới chiếc xe, cười triu mến, vẫy vẫy:

-”Ngon vậy cơ à, mà ngẩn người thế...”

-”Không...không ngon...”

Nàng cuối cùng cũng bừng tỉnh theo anh...nhưng mà có một sự thật...rằng...thứ vừa rồi...là thứ ngọt ngào nhất trong đời mà nàng!!!

Hai người chào bác quản gia từ từ tiến về nội thành, qua con đường đầy sen, nghĩ lại lúc này nàng đòi về anh vẫn nhón nhơ? Hóa ra nàng có đi, đi mãi thì chắc đến tối cũng vẫn chưa ra khỏi đất nhà anh...X

.....

Mang tiếng là tốc độ xe thể thao, vậy mà hôm nay nó lại đi rất chậm, người trong xe có hỏi nguyên do, người lái xe chỉ đơn giản trả lời – xe hỏng, lâu rồi không bảo dưỡng...có sao cái xe đẹp đẽ xa hoa này lại có ngày bỏ đi như một con rùa? Người trong xe lại hỏi, sao cái đoạn này lòng vòng quen quen, người lái xe lại trả lời, tối thế người trong xe nhìn nhầm rồi, rõ đây là một đường thẳng, vòng vo mãi 4 tiếng mới về được tới nhà, họ ngượng ngập, chưa kịp chào nhau thì tiếng điện thoại vang lên, người lái xe nghe ngóng gì đó, rồi lạnh lùng đáp:

-”Cậu không phải vội, cứ vắn từ từ, cho nó dần dần tận hưởng...”

Người trong xe linh tính đoán ra điều gì đó, hỏi thẳng thắn:

-”Anh định xử Ngọc?”

Người lái xe trả lời như một lẽ tất nhiên:

-”Làm sao tha được? Nó quá láo, cà trớn quá mức...”

-”Trả thù cho em ư?”

-”Một phần...”

-”Đừng làm gì cả, xin anh...”

Trợn tròn mắt ngạc nhiên, người lái xe nói:

-”Trừ khi anh chết!”

-”Anh không hiểu...”

-”Không hiểu gì?”

-”Anh không hiểu đạo lý?”

-”Đạo lý gì ở đây, em sốt à, có thù phải trả, có ngu mới để người ta ăn hiếp mình suốt...”

-”A gây tội cho B, B trả thù lại A, A lại trả thù lại B, B trả thù lại A...nếu theo anh nghĩ thì trả thù tới bao giờ?”

-”Không có chuyện đó, A gây tội cho B, B phang một phát, A chết tươi...mất trả thù...”

-”Tàn nhẫn tới vậy...anh thật không hiểu...đâu...”

-”Em nói thử xem, là anh không hiểu gì?”

-”Đúng, là Ngọc đã làm sai, nhưng cái đó rồi sẽ có pháp luật trừng trị, hoặc cao hơn, nếu pháp luật không trừng trị thì sẽ có ông trời trừng trị, chúng ta không nên làm gì hại người ta cả...”

-”Mà pháp luật éo gì? Đợi pháp luật thì nó đã diệt chết mình rồi...đời mình không tự bảo vệ mình thì ai bảo vệ?”

-”Em không nói mình không bảo vệ mình...mà là không bảo vệ bằng cách hại người khác ”

-”Nó đâu phải là con người nữa,,nó là con quỷ mới đúng...”

-”Em không cần biết...nếu anh làm gì Ngọc, ngay cả cơ hội làm bạn của chúng ta cũng sẽ không còn...em sẽ không bao giờ nhìn anh nữa...”

-”EM Điên rồi!!! Hâm nặng...”

Mình bức tức, Uyên dứt khoát xuống xe, chạy thẳng. Anh không hiểu, nàng nói vậy cũng chỉ là lo cho anh, ân ân oán oán nếu cứ tiếp diễn, luật ở đời, anh hại người ta, rồi có ngày anh nhận báo ứng, mà ngày đó, là ngày nàng không bao giờ mong muốn...Lao đi trong gió, anh chưa bao giờ nghĩ cũng có những khoảng khắc, lại thấy điên với nàng như vậy, rõ ràng anh làm tất cả, cũng chỉ muốn bảo vệ nàng, có sao nàng phải gay gắt, phải bênh vực Ngọc, anh chẳng là gì trong mắt nàng sao? Vì nàng...nàng không hiểu?

.....

Mở chiếc laptop, hí hửng lên mạng đọc bài, những tin nhắn, fanpage, bình luận từ người hâm mộ bây giờ một phần làm cô cảm thấy dễ chịu hơn, ít ra thì cũng rất rất nhiều người ủng hộ cô. Gương mặt từ hồi hộp, chuyển sang khăn trương, dẫn đo...tìm mãi tìm mãi, không một thông tin gì trên web, thậm chí cô cũng không vào được fanpage của chính mình, giận dữ, phẫn nộ, hét lớn:

-”DUÔNG, thế này là sao?”

-”Tao không biết, có lẽ là hấn làm...”

-”Hay lỗi mạng, nếu làm lâu phải chặn từ lâu rồi mới phải...”

Cố gắng rút dây mạng ra kết nối lại mà vẫn không ăn thua, Ngọc ngàn phần không hiểu, cô có thể động tới anh, có thể đăng tin về anh, vô tư, nhưng một khi, chạm tới người anh yêu...tất cả lại là chuyện khác...và lại, chơi trò mèo vờn chuột với đối thủ – hấn là sở thích của anh, cay cú, chiếc laptop đáng thương bị trút giận, hóa năm bảy mảnh, nuốt hận vào lòng, Ngọc dặn Dương:

-”Chuẩn bị visa, vé, tuần sau tao muốn sang Pháp.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47: Cầu cứu phụ huynh

Trong nhà hàng sang trọng tọa lạc gần dòng sông Seine, một người phụ nữ đứng tuổi, nét mặt ánh nên nét hiền dịu, vẫy tay cô gái trẻ đang đi tới, dạo này cô ấy có vẻ xanh xao, người phụ nữ nhìn mà xót ruột:

-”Ngồi xuống đây con...”

-”Bác...”

Cô gái trẻ chưa kịp nói gì, nhìn thấy người phụ nữ, như con nít lâu ngày không gặp mẹ, òa khóc, nước nỏ.

-”Thôi, nín đi con, bác thương...bác đọc báo qua rồi...”

Cô gái trẻ vẫn tức tưởi...

-”Bác còn lạ gì thằng con bác, ngang tan khó nói...con không phải buồn”

-”Bác ơi xin bác đừng trách anh ấy, tất cả là lỗi của con, ...con không đủ tài năng, xinh đẹp để giữ anh ấy...”

Người phụ nữ cảm thông:

-”Con không nên như thế, đàn ông bọn họ – thói trăng hoa ăn vào máu rồi, để bác cho thằng này một trận...”

-”Con xin bác, đừng làm gì tổn thương anh ấy...anh ấy có sao, con cũng không thể sống được...anh ấy yêu người đó, thì cứ để anh ấy hạnh phúc...”

-”Con thật là một cô gái tốt, con yên tâm, bác còn lạ gì, chắc chúng nó chỉ chơi bời vài bữa ý mà...của lạ đứa nào chả ham...”

-”Nhưng...” Ngọc meo mào.

-”Đừng buồn, chuyện này bác sẽ đứng ra làm chủ cho con, dù gì 2 đứa tính tới giờ cũng được gần năm rồi chứ ít đâu, nó trước kia cũng chưa yêu ai quá một tháng cả, lần này bác tin, con là người nó yêu đích thực...Nín đi...”

Cô gái mặt vẫn buồn, cơ thể yếu ớt, người phụ nữ dễ dàng:

-”Nào, con dâu, mẹ con mình đi mua sắm nhé...yên tâm con...mẹ là mẹ nó...mẹ phải trị được nó chứ...cứ ở đây rồi ta và ba con sắp xếp bay về nước với con...”

Cô nũng nịu trong lòng bà, vui vẻ ngập tràn...

.....

-”Anh, có chuyện rồi, anh đọc báo chưa?”

-”Báo? Báo đ... gì ở đây, đứa nào còn gan lớn thế?”

-”Không phải...anh...chuyện này...”

-”Đập chết m... hết cho tao, còn dám đăng bài à”

Mình đập tay xuống bàn, trừng trừng tức giận.

-”Lần này...là ba mẹ anh...tự đứng ra nhận lời phỏng vấn ạ”

Đại gia thờ dài, thảo nào...anh bá đạo ngang ngược, nhưng so với ba mẹ anh, thì phải công nhận rằng, vẫn chỉ xứng danh làm con mà thôi. Lướt qua nội dung bài phỏng vấn, ‘Con ranh’, anh lập tức gọi điện, nhưng số máy mãi không liên lạc được, bực mình ra lệnh:

-”Đúng là thầy u? Còn chưa xem con trai mình như thế nào? Chả nhẽ đích thân tôi phải sang Pháp?”

-”Dạ, không cần đâu ạ? Em đã cho người điều tra, hai cụ đã về nước – cùng cô Ngọc ạ”

-”Mẹ kiếp con này...đưa tôi địa chỉ thầy u ở?”

-”Dạ...dạ...”

Duy áp ứng:

-”Sau khi về tới Việt Nam thì em không tài nào tìm ra tung tích của hai cụ, em thuê những người giỏi nhất, mà không có kết quả...”

-”Phải tìm, tìm cho bằng được...”

Mình điên tiết, trời ơi mẹ ơi là mẹ? Ba ơi là ba? Sao bao nhiêu năm ba mẹ vẫn vậy? Không tin con trai dù chỉ là một chút? Kể từ khi anh 18 tuổi rong chơi hay tới nay đã gần như tiếp quản mọi việc lớn nhỏ của tập đoàn thì ba mẹ vẫn vậy...vẫn chỉ coi anh là một đứa con nít...Cái gì mà đính hôn? Cái gì mà chuyện tình với cô sinh viên chỉ là rong chơi? Cái gì mà con chúng tôi đã biết quay đầu hối lỗi?...Đất trời đảo điên mất? Chả nhẽ anh sẽ mở một cuộc họp báo khác? Há chẳng phải đứng trước dư luận chơi một trận với chính ba mẹ anh sao??? Còn nàng? Nàng sẽ nghĩ sao? Có hiểu nhầm anh??? Định với điện thoại nhưng Minh thăm dự tính, liệu có vì chuyện này mà nàng sẽ tới tìm anh? Lúc ấy chính là trong tìm nàng có anh, nàng sẽ không bao giờ thoát được nữa... nghĩ vậy, anh hồi hộp, hi vọng...

.....

Bài báo về việc Ngọc và Minh sẽ kết hôn chính là một đòn chí mạng với nàng, bao đêm trằn trọc, thuốc cũng chỉ giúp được một phần, cả mấy ngày nàng chỉ quanh quẩn xó nhà, đau xót, nhớ anh, nhớ những kỉ niệm, nhớ tới cả những vết đau...nàng cứ thế mà sống, chẳng biết có nên gọi trạng thái ấy là sống nữa không???

-”Cộc, cộc, cộc...”

Có tiếng gõ cửa, nàng thất thểu có lẽ ngoài. Đó là một phụ nữ trung tuổi, bà ăn mặc có phần giản dị nhưng cũng không thể che giấu nổi sự cao quý toát ra.

-”Chào cháu, bác là Lan Anh, mẹ của Bảo Minh”

Uyên hời giật mình, khẽ mấp máy:

-”Dạ, chào bác...”

Trong đầu nàng không tránh khỏi những tưởng tượng khủng khiếp từng được xem trên phim truyền hình Hàn Quốc, người phụ nữ này, có lẽ bác ấy sẽ ném thẳng tiền vào mặt mình ư? Rồi rất nhiều giáo huấn kinh điển, rồi nào là hãy dứt khỏi cuộc đời con trai bác ấy???...đôi mắt cô không giấu nổi sự lo ngại.

Lan Anh nhìn cô bé, lúc trước khi tới đây, bà đã định sẽ cho cái loại cướp hạnh phúc của người khác này một trận lòi đĩnh, sẽ dẫn mặt cô ta, chỉ cho cô ta biết thế nào là lẽ sống phải, nhưng sao giờ đây, cô bé ấy đứng ngay trước mặt, xanh xao gầy gò, đôi mắt sưng húp thâm quầng, đáng người cảm giác gió thổi cũng bay được, bà tự nhủ, có lẽ kết quả ngày hôm nay là do bà nuông chiều quá trớn cái thằng con quý tử rồi, có lẽ, cả Ngọc cũng như cô bé này đều là nạn nhân của thằng quý đó, bà lặng lẽ, xót xa...

-”Mời bác vào nhà ạ”

Giọng nàng run run, khác hẳn với sự tưởng tượng của nàng, bác ấy nói chuyện ắt nhẹ nhàng:

-”Con mới tốt nghiệp phải không?”

-”Dạ”

-”Nghe nói con còn được giữ lại trường làm giảng viên”

-”Dạ...” Thăm nghĩ sao chuyện gì bác cũng biết, đúng là mẹ của Minh, cũng bá đạo ngang ngửa anh vậy.

-”Con tính sao?”

-”Dạ, cháu cũng định ở lại trường ạ...”

-”Ừ, thế chúng ta sắp thành đồng nghiệp rồi đó”

Uyên hơi nheo mắt, tỏ vẻ ngạc nhiên.

-”Thằng Minh không nói gì với con à? Cái thằng này, thật...bác cũng là giảng viên Bách Khoa, viện CNTT, bác cũng mới nghỉ hưu thôi”

-”Dạ”

Lan Anh không thể nghĩ được rằng, con trai bà khi ở bên cô bé này, hoàn toàn quá tập trung mà quên hết mọi sự, còn chưa có dịp nói về ba mẹ. Trong đầu bà tự nhủ, nó chưa nói, nghĩa là chúng nó còn chưa quá “thân”, bà nhẹ nhàng:

-”Con có nghe tin Minh sắp làm đám cưới...ta nghe nói con và nó...”

Nàng hiểu ý bác, nàng cũng không tỏ ra quá ngu ngốc, đi thẳng vào nỗi lo của người đối diện:

-”Cháu biết...chúng cháu kết thúc rồi ạ...”

‘Nhưng xin bác...anh ấy có thể lấy bất kì ai...nhưng đừng là Ngọc...’ Ngán lần muốn nói câu đó, cũng chỉ vì lo lắng cho anh, tuy nàng không bên anh, nhưng vẫn hi vọng anh có thể đi tiếp con đường cùng một người phụ nữ đôn hậu, tốt bụng...Không hiểu sao, nàng không thể mở miệng, Ngọc như thế nào, anh thừa biết, anh không phản ứng gì tức anh đồng ý? Nàng sao có thể quên???

-”Con à, con người tới với nhau được hay không là do duyên phận, con và nó không có duyên, nhưng con cũng đừng buồn, rồi sẽ có một người tốt hơn nó đem lại hạnh phúc cho con...chuyện này...Ngọc nó là người tới trước nên...”

Nàng chưa kịp trả lời thì một cảm giác rất khó chịu dâng lên cổ, đã mấy ngày hôm nay nàng bị như thế, cố giữ phép lịch sự mà không nổi, nàng chạy nhanh vào nhà tắm, nôn một trận thốc tháo. Mẹ Minh cũng vội vã chạy theo:

-”Con không sao chứ? Có cần đi viện không?”

-”Cháu...cháu...”

Vừa mới ngẩng đầu lên định trả lời thì một đợt khó chịu khác lại ập tới khiến nàng nôn nao không ngừng.

-”Hay là con...đã...”

Nhìn ánh mắt, Uyên có thể đoán được ý nghĩ của bác, mặt tái mét, nhưng nàng cố gắng gượng, cười nói:

-”Không, cháu đang kì kinh nguyệt, lần nào cũng bị đau bụng và nôn như thế...”

-”Khô, con giống hệt ta ngày xưa, bệnh đấy phải lấy chồng mới khỏi hẳn, nhưng hôm nào ta sẽ cắt cho ít thuốc giúp giảm đau...”

-”Dạ, không cần đâu ạ...”

-”Không cần gì mà không cần, phải chú ý giữ gìn sức khỏe chứ! Con gái phải biết quý trọng bản thân mình con ạ”

.....

-”Ông Việt Đức, ông Việt Đức, mở cửa cho tôi... nhanh lên...”

-”Đây, đây, bà lại đi đâu thế?”

-”Tôi đi gặp con bé đó”

-”Bà điên à, điều tra thấy chúng chia tay rồi thì cứ kệ, bà tới làm gì...”

-”Đám tôi cái lưng... già rồi...”

-”Đây, già rồi còn không nhẽo, bà đi thế thằng Minh mà biết rồi nó tìm được tôi đây thì hỏng hết cả chuyện...”

-”Ông nghĩ tôi là ai? Tôi đẻ ra nó mà lại để nó biết được à... Nó so với tôi, vẫn còn non lắm”

-”Vâng, bà giỏi, vợ tôi giỏi, chiều nó cho lắm vào, giờ lại phải đi thu dọn tàn cục... con trai mà làm gì đâu???”

Lan Anh nhìn Việt Đức, hể Bảo Minh gây ra chuyện gì sai là không bao giờ ông ấy chịu bỏ qua cái câu trách cứ đấy. Ông ấy vốn thế, đòi người làm kẻ khất con trai, vậy mà ông ấy, có hai thằng con trai cũng vẫn chẳng là gì... với ông ấy, 100 thằng con trai cũng chẳng bằng một đứa con gái. Trong mắt ông – lúc nào cũng chỉ có Trâm Anh – em gái của Bảo Minh và Bảo Lâm, ông Đức cưng chiều Trâm Anh hết mực, thành ra nó trở nên bướng bỉnh trái tính trái nết, ai cũng nhận ra, chỉ có mình ông ấy là mù quáng, nhưng bà cũng không dám nói, cứ để ông ấy chiều nó, còn hơn để ông biết được sự thật khủng khiếp kia.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 48: Dưa nhờ bạn thân

-”Lan, nhờ mày một việc...”

-”Ừ, mày sao đấy”

Nghi Lan nhanh chóng nhận ra sự bất thường trong giọng nói của bạn mình, Uyên và cô chơi với nhau từ bé, nhưng thực sự là rất ít gặp mặt, vì hoàn cảnh, Nghi Lan sống mỗi nơi một lúc, nhưng dù thế nào cũng vẫn giữ một số điện thoại, thường thì họ ít khi liên lạc, chỉ khi nào một trong hai người có chuyện được cho là khẩn cấp, thì dù người kia có ở đâu, người còn lại cũng lập tức tới... đó là một người bạn hết sức đặc biệt của nàng.

Vội vàng đập cửa, nhìn bạn mình gầy yếu mà cô xót xa:

-”Mẹ, cùng lắm là một thằng đàn ông chứ gì, mày quên mẹ đi... tao mua cho mày rồi đây này”

Uyên gạt nước mắt, nhanh nhẹn vào buồng tắm, lo sợ, hồi hộp nhìn chiếc que... một vạch... hai vạch... nàng chết lặng.

Lan giật lấy, sốt sắng:

-”Của thằng nào, thằng nào sờ khanh, để tao cho nó một trận... Đi, đi mau, không phải khóc, ra nông nỗi này phải bắt nó chịu trách nhiệm...”

-”Đừng mày... tao xin mày...”

Uyên vẫn khóc lóc, van xin, cố gắng kéo Lan về, biết nó thương nàng, còn tức giận hơn cả nàng:”Mày nghe tao nói...”

Nàng dần dần đem hết sự tình kể với Nghi Lan, ánh mắt cô rực lửa, căm phẫn, vốn là nóng tính, cô phùng phùng đứng dậy:

-”Con ngu, mày ngu lắm... sống tần này mà chưa hết ngu à? Lỗi tại mày à mà xứng mới chả đáng... đi... đi nói rõ với lão Minh, nếu lão không chấp nhận thì lão cũng chẳng đáng... đi... đứng dậy”

Mặc cho Lan kéo lùi, Uyên nhất định không nghe, cuối cùng cô bạn cũng phải chịu thua nàng, hậm hằm sát khí:

-”Được, mày biết nhà con Ngọc chứ gì, đi... nói nhiều, đưa địa chỉ tới đây tao cho nó một nhát, con chó chết!!!”

-”Không, mày thế tao từ...không được...”. Uyên vội ngăn cản vì biết cái tính bất cần của Lan lúc nàng nổi nóng.

-”Mày như con điên ý, ngu vừa thôi...đấy là mày tự trút khổ chứ ai làm mày khổ...lựa chọn như con dở hơi ý...tính già rồi mà không hết hâm...”

Mắng một hồi mà nó cũng chẳng tính tào ra, vẫn cái khuôn mặt gầy gò, xanh xao, vàng vọt, cuối cùng nhìn bạn mình mà thương, Lan ôm lấy Uyên, dỗ dành:

-”Thôi, qua nhà tao, ngoan nào, không khóc nữa...tao quá hiểu là mày sẽ không bỏ đứa bé...thôi được, sinh ra đi, chúng ta cùng nuôi...Đi”

.....

Những bức ảnh chụp một cô gái nhỏ bé, yếu ớt, bước đi cũng không vững đang cố bám vào bạn mình làm lòng anh quặn đau, nếu cuộc đời nàng mà không có anh? Chẳng phải vẫn vô tư hồn nhiên như trước sao? Minh thở dài buồn bã.

-”Điều tra ra cô ta là ai chưa?”

-”Là bạn chị ấy, quen nhau rất lâu, có vẻ rất thân...nhưng”

-”?”

-”Thân thế Nghi Lan hơi phức tạp, có dây dưa với nhiều nơi...”

-”Không sao, lúc này cô ấy cần người trò chuyện tâm sự, cứ cho người luôn ở cạnh là được...Còn thầy u tôi?”

-”Đa, em xin lỗi, em bất tài, không thể tìm thấy gì cả???”

Đúng là gừng càng già càng cay, mẹ anh đang hoảng tới gặp người anh yêu, người anh yêu lại bị anh cho theo dõi 24/24. Thế mà người của anh lại không phát hiện được tí manh mối nào??? Đang lúc chưa biết làm gì, Minh nhận được một bưu kiện, lúc bóc ra, về mặt anh hầm hầm sát khí: “Hẹn gặp con trai yêu dấu ở lễ đính hôn, nhớ con nhiều...X!!!” kèm theo tấm ảnh hai vợ chồng già hạnh phúc ở Pari.

-”Đấy, còn gửi được bưu kiện tới đây mà lại không điều tra được manh mối à, một lũ vô dụng...ép tôi tức chết đây mà...”

Duy run sợ trước con thịnh nộ của Minh, im lặng một hồi, anh cũng ra chỉ thị:

-”Vẫn cho người theo dõi con Ngọc chứ? Hành động cho chu đáo!!!”

-”Dạ, em biết rồi ạ...”

Đoạn Duy quay đi, Minh chỉ nhấp ngụm rượu, nhếch mép cười:

-”Cô đưa cho người tôi yêu ba liều, giờ tôi chỉ trả lại cô một...xem cái loại lăng loạn nhà cô chống đỡ như thế nào...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 49: Bầy tình

Tiếng chuông inh ỏi, Như Ngọc vội vã ra mở cửa, đợi mãi, cuối cùng thì Dương cũng tới, mỗi lần có chuyện vui là cô luôn báo cho nó đầu tiên, theo tập tục, sẽ ăn mừng no nê một trận, chuyện đột này – không phải vui mà là quá vui...

-”Mày làm gì mà mặt như đưa đám thế?”

-”Kết hôn thật à???”

-”Thế mà cũng phải hỏi?”

-”Nhờ hấn nói lại với ba mẹ thì sao, hủy hôn là mất danh tiếng lắm ý...”

-”Mẹ, mồm thôi vài... yên tâm, trong thời gian ở Pháp tao đã diễn tới mức mẹ hấn tin sái cổ, còn tức điên quyết không gặp trước ngày cưới roài, haha...”

-”Mày biết hấn một tay che trời mà, chắc gì hấn không có cách?”

-”Mày, cứ tính xa xăm, hâm hâm cái đồ nhà mày, kệ, nước cờ này tao đã tính rồi, dù có hủy hôn thì tao cũng là kẻ bị hại, vẫn được dư luận quan tâm, vẫn có tiền...”

-”Mày ép hấn quá có khi hấn tung đồng video đó đấy!”

-”Trời ơi Dương ơi là Dương, không phải lo, video đó được gì, tung giờ là yếu thế, tao chỉ cần không nhận, nói đó là người giống tao, nói lão dàn dựng... làm được gì, tung ra bây giờ cũng quá muộn rồi, tao nhất định chửi thì lão nhất định là thắng hèn...”

-”Ừ...”

Mặt Dương vẫn không khá lên, Ngọc hơi thất vọng, mọi khi có tin mừng, chia sẻ với nó se tăng chục lần hứng khởi, hôm nay nói với nó, cứ như dội gáo nước lạnh gạt vào người vậy... lẽ nào hấn buồn vì siêu mẫu đi lấy chồng ư? Chẳng thể nào, cô lên giường với bao thằng, hấn vẫn thản nhiên mà...

-”Hình như người mang rượu tới, đặt Tequilla nhé, hấn một chai luôn, thích không cưng???”

-”Hoang quá...”

-”Đáng gì, xi... bản cô nương sắp thành thiếu phu nhân của Bảo Minh roài... chỗ tiền ít ỏi này có là gì???”

Nhìn Như Ngọc hạnh phúc mà lòng Dương đau như cắt, gần như da thịt cảm giác xé ra từng mảng...

-”Nào, cụng ly...”

Hai đầu ly cụng với nhau, từng giọt chất lỏng đưa vào miệng, đúng là rượu quý, uống vào cảm giác tê tê, vị ngọt như trên thiên đường, vị ngọt ngào ấy vô tình đưa họ trở về cái kí ức xa xưa...

-”Chúng mày không được bắt nạt nó nữa, tránh ra... Mày có sao không?”

-”Mình không sao. Cảm ơn bạn...”

Ngày ấy, Dương còn là một cậu bé mồ côi gầy còm nhom, da đen như chuột thui, lúc nào cũng bị bắt nạt, chỉ có Ngọc chơi với nó, bảo vệ nó. Nghe đâu Ngọc cũng bị tẩy chay vì xấu tính, lươn lẹo, còn bị đặt biệt danh là Ngọc thâm, vì da thâm, cộng với tính cũng thâm, Ngọc căm ghét cái tên ấy, nó được như hôm nay là đã qua biết bao lần tẩy trắng... Nhưng trong mắt Dương, Ngọc là người bạn tốt nhất thế gian, nó hiểu rõ, Ngọc – vì nhà quá nghèo nên mới thành như vậy, vì quá khổ – nó dùng mọi cách để thoát ly. Nhưng có lẽ càng giàu, càng nổi tiếng thì con người ta càng tham, càng đi quá xa... Hai đứa lên với nhau từ ấy, vì người con gái này, nó dần trở nên mạnh mẽ, không một ai có thể bắt nạt Ngọc – từ lần gặp đầu tiên đó, nó luôn nuôi ước vọng đó là lần cuối cô bảo vệ nó, sau này nó sẽ là người bảo vệ cô... đúng như nó nghĩ, cô cần gì, luôn có nó ở bên. Ngọc bước chân vào showbiz, chứng kiến không dưới chục lần qua tay các đại gia khác nhau, lòng nó chỉ thấy ngứa nhẹ như kiến đốt, vì nó biết rằng... đó là cách duy nhất và nhanh nhất giúp tụi nó vượt tới cái gọi là vinh hoa phú quý. Từ một thằng bé ngây ngô Dương trở thành thủ đoạn vô biên, nó và Ngọc ăn rơ mọi chuyện, thuận buồm xuôi gió – đúng là perfect couple!!! Ngọc thăng tiến không ngừng, Ngọc giàu thì nó cũng giàu, Ngọc vui thì nó cũng vui... Vậy sao? Vậy sao lần này nó lại buồn đau khổ sở tới thế? Phải chăng những lần trước chỉ là chơi vui, lần này nguy cơ mất Ngọc là vĩnh viễn, cô đi lấy chồng, liệu có cần thằng quản lí quèn này không? Đã có lần nó mơ, mơ được mặc trang phục chú rể, còn Ngọc trong chiếc váy cô dâu trắng xinh... nhưng mơ chỉ là mơ mà thôi... Ngọc bây giờ, là một thứ, mà mỗi lần chạm tay nó không bao giờ với tới!!!

Gương mặt ửng hồng... cô chăm chú nhìn người bạn thuở thơ ấu phía trước, nhớ như in cái ngày được một ông bầu có tiếng đề ý, người đầu tiên cô nghĩ tới là Dương, giới showbiz phức tạp, cần một người để mình thực tin tưởng là rất khó, cũng may là có Dương, cô biết nó yêu thâm cô, nên vừa coi như hai bên được lợi... Ngọc coi như lơ đi mà lợi dụng cái tình yêu ấy, để mình được an toàn vững bước trong sự nghiệp...

Rượu hấn là rượu ngon, nhưng quả thật là rượu quý, sao lại có thể mạnh tới như vậy, chỉ tới ly thứ ba mà Dương đã cảm thấy người rạo rức, thú tính nổi lên cuộn cuộn...

-”Ngọc này...”

-”Sao? haha”... Giọng siêu mẫu có vẻ lạc đi...

-”Đã ai bảo là mày rất đẹp chưa???”

-”Chuyện, chưa ai gặp mà không bảo...”

Có đôi chút phồng mũi, vì đây là lần đầu tiên cô được hấn khen, ánh mắt hấn say mê nhìn Ngọc chăm chăm, cô cũng không hề né tránh, mặt và tai đều đỏ bừng, vòng tay qua cổ hấn, người cứng đờ của Dương như bị kích thích tới tột điểm, liềm mình vòng tay qua eo, trao người con gái hấn đã yêu từ lâu một nụ hôn thật đầy dứa, nồng thắm... Trái với sự tưởng tượng, Ngọc cũng đáp lại, mãnh liệt không kém, lập tức thân hình cao lớn ôm lấy cô người mẫu, mân mê xuyên khắp, nhanh nhẹn chạm tới dây áo mỏng manh, hấn như mãnh thú cắn vào gò hồng đào, rất mạnh, cô cũng trả lại hấn một vết hằn nơi cổ cao... hai con người... đắm mê cháy bỏng...

.....

Bình minh ló rạng, Dương nhìn Ngọc, cười hạnh phúc, hân định vòng tay ôm cô vào lòng, đã bị cô hất ra, bộ mặt rất ngạc nhiên. . .

-”Chuyện hôm qua xem như không có”

Hắn cũng hiểu tính Ngọc, nhưng lần này không muốn cam chịu, với lấy tay siêu mẫu:

-”Đừng kết hôn, anh sẽ lo cho em cả đời. . .”

-”Nghe thấy ớn, mày bỏ cái kiểu xưng hô ấy đi, đừng đùa nữa!”

-”Anh nói nghiêm túc, hắn đâu có yêu em?”

-”Yêu? Ha. . .mày mà cũng nói cái từ mỹ miều à? Mày có chạy Lamborghini Veneno không? Mày có bao nhiêu đất đai? Mày có thể cho tao cái danh phận phu nhân tổng giám đốc không? Tao có thể đi với mày mà đi tới đâu ai cũng phải ngược nhìn đến ấy không? ”

-”...”

-”Không được đúng không, vậy thì im mẹ mồm đi, đừng bao giờ nhắc tới chuyện ấy nữa. . .”

-”Anh có thể cho em một mái nhà ấm áp. . .”

-”Ấm cái cứt, với tao cứ nhiều tiền là đủ ấm. . .”

-”Ngọc. . .đừng đi. . .anh sẽ rất đau lòng. . .”

Ngọc vùng ra khỏi cái ôm của Dương, chỉ thẳng vào mặt:

-”Mày giờ muốn sao? Tự đứng lại đỡ chúng, bực cả mình? Muốn tao làm vợ THĂNG MỒ CÔI ư? Không bao giờ. . .”

Cái từ được Ngọc nhấn mạnh như dao cứa vào tim Dương. . .vẫn biết tính cô như vậy, nhưng sao ngày hôm nay, sự thật sao mà gây đau đớn tới thế!!!

-”Vậy chuyện tới qua, dù sao chúng ta đã. . .”

-”Quên đi, đã thì tao cũng đã với cả tá. . .mày cũng chỉ là một trong số ấy, chuyện này tao coi như không có, tình bạn vẫn như xưa. . .còn nếu mày nhắc lại một lần nữa, chúng ta đường ai nấy đi. . .giờ mày về đi, tao còn phải đi làm đẹp”

Dương bước khỏi cửa mà lòng trĩu nặng, với những gì hắn có hiện tại, thừa sức sống dư giả, vợ hiền, con ngoan tại sao, tại sao mãi vẫn vương cô. . .đòi sao mà trở trêu???

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 50: Em chắc chứ

-”Còn nóng, ăn đi mày. . .”

Cầm bát cháo, khê lay con bạn, Nghi Lan vừa xột ruột vừa bực bội khi thấy mặt bạn mình đầy nước mắt, lác đầu không muốn ăn.

-”Đi, dậy, đi tới bệnh viện. . .”

-”Làm gì, tao khỏe, không cần khám chữa gì hết. . .”

Uyên đáp yếu đuối.

-”Khám gì mà khám, đi giải quyết cái thai đi”

-”Không được, nó là cốt nhục của tao. . .dù sao nó cũng vô tội”

-”Vâng, mày còn tỉnh táo vãi cả chương thể cơ mà...mày không ăn, nằm khóc lóc như con điên thử hỏi nó có sống được qua tháng sau không? Chi bằng mày cho nó sớm từ giã thế gian cho xong?”

-”Tao...”

-”Tao tao cái gì...một giờ là ăn và phân chần lên...hai là tao cho mấy thằng lòi mày đi bệnh viện, chọn đi...”

Thấy Nghi Lan có vẻ quyết liệt, biết tính con bạn, nói là làm, nàng vội cầm lấy bát cháo, nhắm mắt nhắm mũi cố ăn hết.

-”Thế chứ, ăn đi, tháng 9 đã là giảng viên đại học rồi, cao quý là thế, có phải ai muốn cũng được đâu, rồi ối người theo, không phải buồn, cười tươi lên...”

Gắt gượng cười nhạt chưa được bao lâu thì tiếng tivi đập vào tai...”Xin chào quý vị và các bạn tới với chuyên mục 5 phút làng giải trí, những tin nóng hổi nhất được cập nhập hàng ngày trên VTV6...và cuối cùng, tin đáng giá nhất ngày hôm nay, sau bao nhiêu churong ngại, khó khăn cũng như scandal, siêu mẫu Như Ngọc của chúng ta chính thức đính hôn vào chiều ngày hôm nay, không ai khác chính là đại gia nổi tiếng đất Hà Thành, Bảo Minh...Trả lời phỏng vấn cùng mẹ chồng tương lai, cô cho biết tất cả mọi chuyện chỉ là hiểu nhầm, cô cùng đại gia sẽ bỏ qua tất cả, bắt đầu lại từ đầu!!!!...”

Tắt phụt tivi, Lan nhẹ nhàng đưa tay gạt đi chút nước trên má bạn:

-”Thôi, đừng xem tin tức nữa...chẳng phải là sự lựa chọn của mày sao? Nếu mày hối hận, thì giờ gọi cho anh ấy vẫn còn kịp...điện thoại đây...”

Uyên im lặng, tiếp tục chui đầu vào trong chăn, biết ý, cô bạn thân cũng để nàng được yên tĩnh. Nàng làm sao gặp anh? Đi gặp anh với đứa con của kẻ khác trong bụng ư? Mặt nàng sao đây tới thế được? Nàng cũng thừa hiểu, tính tình ngang tàn, ai mà ép được anh làm gì? Giờ đây báo chí đưa tin, anh vẫn đề tức anh chấp nhận...

.....

-”Không ai đến tìm tôi?”

-”Dạ, không ạ...”

Mình buồn bã nhìn chiếc điện thoại, ba mẹ đã làm báo chí mấy ngày nay rùng beng lên, chẳng có chuyện nàng không biết...vậy mà nàng không tò mò, không quan tâm, không lấy một tin nhắn hỏi han...nàng quá phũ phàng...

-”Tính sao anh? Chiều nay anh có đến không ạ?”

-”Có chứ? Tìm một bộ âu phục đẹp nhất, tôi tự mình giải quyết với...”

Mất anh xa xăm, lời nói có chút chua xót, liệu thấy hình ảnh của anh ở tiệc đính hôn, nàng có đau lòng, thực ra...là nàng có còn yêu anh?

-”Nếu sắp không muốn ra mặt, em có thể gửi những thứ đã chuẩn bị?”

-”Không, cái đó, chưa đường cùng thì không cần, yên tâm, chỉ cần tôi gặp mặt ba mẹ là sẽ okie...”

.....

Đúng là siêu mẫu lấy đại gia...hội trường hôn lễ không nơi đâu tráng lệ hơn, chiếc cổng vào đầy nguy nga, đường đi rải đầy cánh hồng, từng chiếc bàn được trang trí tỹ mẫn, cầu kì, kiểu cách, xa xa phía khán đài, hai chữ Bảo Minh & Như Ngọc được đặc biệt làm bằng pha lê lấp lánh, tượng trưng cho một tình yêu sáng trong, tinh khiết.X. Cô dâu tới trang điểm từ rất sớm, mặc một chiếc váy tinh tế được đặt nhà thiết kế nổi tiếng ở Anh, e lệ chào hỏi mọi người. Ai nấy cũng tâm đắc, đúng là ở hiền gặp lành, mừng cho cô siêu mẫu, trải qua bao sóng gió cũng chạm được tới hạnh phúc...Gần tới giờ, bạn bé báo chỉ tới đủ cả, chú rể vẫn không thấy bóng dáng đâu cả...

Ở đâu đó trong một khu trọ nhỏ...

-”Nó đấy, chết dí ở đấy cả tuần rồi...”

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên bờ vai gầy, vóc dáng bé nhỏ nằm quay vào tường, cảm nhận một mùi hương, một hơi ấm quá đỗi quen thuộc, nàng trốn tránh vờ ngủ...Khẽ kháng nằm lên cùng, vòng qua ôm lấy, đầu hơi ngẩng, bờ môi anh từ từ xâm chiếm từ trán, đôi mắt sưng húp, gò má xanh xao, tới đôi môi khô khốc...khiến nàng không thể cứ thế làm ngơ:

-”Tới đây làm gì?”

-”Nhớ em...”

-”Chẳng phải kết hôn rồi ư? Nhớ gì nữa, chúng ta kết thúc rồi...”

Giọng nàng có vẻ khác thường, anh mỉm cười:

-”Thì ra cũng biết ghen cơ à?”

-”Chẳng thêm ghen...Liên quan gì mà phải ghen...”

Mặc cho nàng ngo nguậy, anh ôm thật chặt, xúc động:

-”Em đã rong chơi chán chưa? Đã muốn trở về chưa?”

-”Không có chuyện đó...tôi đang rất hạnh phúc vui vẻ”

Thơm nhẹ lên bàn tay gầy xác xơ, anh hỏi:

-”Hạnh phúc ư? Hạnh phúc sao nằm cả ngày ở đây? Sao tự dưng dọa cơ thể tôi như vậy...Anh rất đau lòng, em biết không...và anh cũng rất nhớ em...nhớ tới sắp nổ tung rồi, đừng vậy nữa...”

‘Em xin lỗi...’ Nàng xoa xoa bụng nhỏ, đau xót cương quyết:

-”Anh về đi, anh làm tôi mệt mỏi quá rồi đấy, tôi ghét anh...nhìn anh tới phát ngán, đừng tìm tôi nữa, buông tha cho tôi, anh mặt dày vậy, người hay ăn xin mà đeo bám dữ vậy???”

-”Ừ, anh là ăn xin đấy...”

-”Biến đi, tôi mệt, tôi xin anh mà...đừng xuất hiện”

Thấy nàng khóc lóc khổ sở, sống mũi anh cay cay:

-”Ghét anh vậy sao?”

-”Ghét, ghét kinh khủng...”

-”Không hối hận chứ?”

-”Không bao giờ!”

-”Bước ra khỏi đây, anh sẽ tới một nơi, mà ở đó, anh và người con gái khác hẹn thề vợ chồng...em cũng không quan tâm?”

-”Chả có gì liên quan, sao phải quan tâm...”

-”Thật?”

-”Thật.”

-”Chắc?”

-”Chắc chắn!”

-”Không nuối tiếc?”

-”Không!”

-”Em được lắm, tuyệt tình lắm, được, tôi đi, thỏa mãn rồi nhé...”

Cánh cửa đóng sầm, nàng câm lặng không nói lên lời...Chiếc xe thể thao phóng dữ dội, tới trước hội trường đình hôn, người trong xe lấy một chai rượu, tu tới 1 nửa, rồi mới từ từ bước vào...”Tôi tới đây rồi...em có đau lòng...hay em đang thỏa mãn...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51: Buổi lễ đính hôn

-”Thưa chị, tại sao quá giờ 30 phút rồi mà chú rể vẫn chưa tới ạ?”

-”Xin hỏi hai bác, con trai hai bác đang ở đâu ạ?”

-”Có phải có vấn đề rồi không ạ?”

-”Buổi lễ đính hôn này có còn tiếp tục không ạ...”

Nhiều khi người nổi tiếng, những sự kiện quan trọng này thường rất bí mật, vì họ muốn giữ những giây phút kỉ niệm cho riêng mình, tuy nhiên, với Ngọc lại khác, buổi lễ đính hôn được công khai, ai ai cũng biết, hội trường hôn lễ cũng cho phóng viên vào thoải mái... Mục đích của cô, muốn phô trương càng lớn càng tốt, danh tiếng của cô, rồi cả địa vị xã hội – sau ngày hôm nay, sẽ trở nên cao quý vô cùng... Nhưng đối mặt với những câu hỏi liên tiếp từ cánh phóng viên, siêu mẫu cũng có chút hối hận vì quyết định của mình, bất an, lo lắng, vẫn phải nở nụ cười tươi như hoa, điềm tĩnh bước lên khán đài tuyên bố:

-”Các bạn đừng nóng vội, chủ rể vừa nhận tin cho tôi... sẽ tới muộn một chút...”

-”Sao ngày trọng đại có thể đến muộn chứ? Đứng đây... đứng đây...” Phía dưới nhao nhao...

-”Ai trong chúng ta cũng có một lần kết hôn – sự kiện vô cùng trọng đại... ai mà chả hồi hộp, muốn chuẩn bị cho chu toàn... các bạn cứ yên tâm, chú rể nhất định sẽ tới...”

Giọng nói ngọt ngào, nhẹ nhàng xoa dịu cả khán phòng, ở phía đầu đó, hai vợ chồng già bắt đầu đôi co:

-”Bà chiều nó cho lắm vào... đấy, không khéo lại làm chúng ta bẽ bàng trước bao nhiêu quan khách?”

-”Ông cứ bình tĩnh, 30 chưa phải là Tết, tháng Minh, tôi tin nó vẫn còn nể mặt người mẹ này...”

-”Chưa chắc...”

-”Ông đừng lo bỏ trống rỗng, sự kiện hôm nay, còn liên quan tới bao khách khứa, đối tác kinh doanh, tập đoàn lớn mạnh như này, 10 năm nay nó đã vất vả như thế nào, ông không hiểu sao? Nó không bao giờ...”

-”Con trai mới chả con trai...”

-”VIỆT ĐỨC... ÔNG THÔI NGAY ĐI, mấy năm nay ông chu du thiên hạ thì đứa nào lo... con gái vàng của ông đàn đúm nợ nần...”

-”Bà bảo sao?”

- “Thôi bỏ qua...”

Nói vậy chứ Lan Anh cũng sốt ruột không kém, bỗng đôi mắt bà rực sáng, cửa lớn mở đầy tự tin, đứa con trai yêu quý bước vào, hùng dũng, hiên ngang, phong độ rạng ngời, gương mặt hơi đỏ vì rượu, nổi bật giữa thảm hoa... Nó tiến lại gần vợ chưa cưới, nhẹ lấy bàn tay vuốt lên má con bé... cảnh tượng mới ngọt ngào làm sao...

Ngọc thờ ơ nhẽ nhõm, tim đập thình thịch với cử chỉ tình cảm của Minh, cô ngồi nên không thể nào biết được, khi anh quay đi, đó là một nụ cười rất đáng sợ... anh cũng biết có rất nhiều phóng viên, nàng có vài tấm ảnh mà có một chút xúc cảm??? Về phía cô siêu mẫu, hạnh phúc, sung sướng, vui mừng tột độ, không biết rằng, cách cô chùng chục một, là ánh mắt ai đó đang rực lửa, đầy ghen tuông, ức hận.

Liếc thấy thầy u, đại gia từ từ tiến lại gần, gương mặt bình thản như không có chuyện gì, cố gắng tiếp cận để giải thích mọi chuyện.

-”Mẹ, cái áo sơ mi bị sứt chỉ, mẹ vào phòng sửa giúp con được không?”

Không chút nghi ngờ, bà lập tức đứng dậy chuẩn bị vào phòng cùng cậu quý tử, miệng thăm trách:

-”Thằng này, ba chục rồi chứ có trẻ con đâu, ngày trọng đại thế này cũng phải để ý tý chứ, vào đây mẹ xem nào...”

Hai mẹ con chưa kịp rời khỏi thì khán phòng đã ò ồ lên, Minh há hốc, chả nhẽ tên thư kí dám không nghe lệnh mà hành động trước, dám để ba mẹ anh phải bẽ bàng trước bao nhiêu quan khách như thế này? Cái kế hoạch của anh, định thương lượng với ba mẹ để giải quyết mọi chuyện êm ả, rốt cuộc đã thất bại. Ánh mắt đầy những tia đỏ, toan gọi điện cho hắn một trận, bỗng bắt gặp nụ cười mãn nguyện của một ai đó, anh dường như hiểu ra tất cả... Đòi quả lắm chuyện bất ngờ, chó tới đường cùng cũng phải cắn nhau... Trên màn hình lớn xuất hiện những hình ảnh nóng bỏng của cô dâu tương lai cùng với rất nhiều diễn viên nam chính khác... những thước phim quá chân thực, mọi người thi nhau chụp ảnh, bàn tán xôn xao, thời đại công nghệ thông tin, chỉ cần một người có ảnh, vài giây sau facebook đã tràn ngập, danh tiếng của cô người mẫu bị hủy hoại trong chưa đầy 10 phút.

-”Tất cả là giả, họ hại tôi, mọi người đừng chụp ảnh nữa...”

-”Xin các người...”

Cô gào thét, khóc lóc, nhưng chẳng ai cảm thông, bất luận sự thật như thế nào, cũng vẫn phải tung đi cái tin nóng tới giật gân này đã, thật hay giả... tính sau...

-”Ba, mẹ...ba mẹ tin con, đây là có người âm thầm hại con...”

Ba mẹ Ngọc vì quá xấu hổ nên đã về trước, ba Minh nhìn cô với ánh mắt sắc lạnh, ông chỉ tay lên màn hình, giọng ồm ồm:

-”Cô nhìn lại xem...cô nhìn lại trước khi kêu oan đi, đây chẳng phải quản lí của cô? Kia là chiếc lác nạm rồng mà vợ tôi đích thân đeo cho cô? Cái đó có thể làm giả được sao? Cô coi gia đình chúng tôi là cái gì?”

Đoạn, ông vội quay sang đỡ vợ mình ra khỏi cái không khí dơ bẩn đó...Lần đầu tiên nữ diễn viên hàng đầu Việt Nam bị cứng họng, không thể nói lên lời, cũng không thể nghĩ ra cách gì bảo vệ mình.

-”Anh...anh...là thằng khốn nạn...không ngờ anh chơi tới mức này!!!” Ngọc hét lên không nể nang.

Minh cười khẩy:

-”Biết tôi khốn nạn sao còn tình nguyện cưới...”

-”Tôi...tôi cứ nghĩ..., ai ngờ, mẹ kiếp, chó má...đi quay trộm cả người ta làm tình...nhục nhã...đồ hèn”

Nắm lấy quai hàm cô vợ hụt, anh răn:

-”Nghĩ sao thì nghĩ, chửi ít thôi, cẩn thận lên trang nhất mấy ngày không xuống được đâu...”

-”Mẹ kiếp...”

Ngọc bỏ đi đầy tức giận, Minh ném cho Dương một cái nhìn đầy ẩn ý, đoạn anh đuổi theo ba mẹ.

-”Ba, mẹ không sao chứ ạ?”

-”Không sao, ...”

-”Con xin lỗi vì đã không tính toán cẩn thận, để làm ba mẹ bẽ bàng...có một thằng con trai...bị cầm súng...”

-”Chẳng trách con được...là ta và bà ấy sai khi không tin tưởng con...”

Mẹ Minh rung rung, ôm lấy đứa con trai mà bà cưng chiều hết mực, từ bao giờ mà bà lại hành động thiếu suy nghĩ, không tin tưởng đứa trẻ này tới vậy:

-”Mẹ xin lỗi, theo ba mẹ, có gì kể cho mẹ nghe nào...chẳng có gì phải xấu hổ hay bẽ bàng hết cả...”

Mọi chuyện cứ như một cơn ác mộng từ khi Ngọc bước vào cuộc đời anh, chỉ có Uyên là tia sáng thì giờ nàng cũng bước đi...anh mệt mỏi theo xe của ba mẹ, trút nỗi lòng...

.....

‘Con à, dù cha con là một kẻ bi ối, nhưng mẹ sẽ cho con một cuộc sống hoàn hảo nhất có thể...mẹ xin lỗi...cho mẹ buồn nốt hôm nay thôi, đừng trách mẹ nhé...’. Uyên khẽ hứa với đứa nhỏ, bỗng giật mình bởi tiếng gọi hối hả của con bạn.

-”Dậy nhanh lên Uyên ơi, chạy thôi...”

-”Sao vậy mà...”

-”Bọn chúng đuổi tới đây ả, nhanh không mạng cũng không giữ nổi đâu”

-”Ngọc ư? Không thể, nó đã có được Minh rồi mà”

-”Không, không liên quan...tao vẫn chưa nói hết với mày, chuyện của tao phức tạp lắm, nói chung là tao mắc nợ hần, nhanh lên, không chạy không kịp đâu...đi cửa sau này...không ai biết cả”

Hai cô gái bé nhỏ hoảng hốt, cuống cuống, lập tức rời khỏi...chạy mãi miết. Nàng quá yếu, chạy được một lúc thì bụng đau thắt, Nghi Lan nhìn sang, hỏi hân:

-”Tao xin lỗi, mày sao không...tại tao mà...đáng nhẽ tao không nên bảo mày tới ở cùng...”

-”Đừng nói vậy, coi tao là gì chứ, nhanh đi thôi...”

Đó là lần hiếm hoi mà Lan khóc, cô khóc không bởi vì cô sợ lũ chó chết kia, mà bởi vì thương bạn, nhìn bạn theo mình, cô chưa xót hỏi hân, hai người đi được một lúc thì giọng nói đáng sợ vang lên:

-”Cô em, định chạy đâu cho thoát...Bất luận cả con bé kia về cho tao”

-”Các người ân oán với tôi, thích thì bắt tôi...không liên quan tới nó...”

-”Sao dễ thế được...haha”

Một thằng toan tóm lấy Uyên...BUP...một quả đấm rơi giữa mặt hắn, máu từ mũi xông ra ầm ầm, đồng người từ đầu xuất hiện, Lan và Uyên ôm nhau, vừa mừng vừa tủi, chẳng biết là ai hào tâm giúp đỡ họ. Dù bạn đi về, bỗng Lan thấy tay mình nhẹ bẫng, Uyên đã quá mệt mà khụy xuống, lo sợ, cô gào:

-”Ê, mày có sao không, cố lên...”

-”Tao không sao...nào...về thôi...”

Uyên yếu ớt thì thảo, gắng gượng đứng dậy, chừng năm phút thì cảm giác quặn đau ấy lại tới với nàng, cơn đau xuyên thấu cả da thịt xương cốt, khiến nàng muốn cũng không thể chống đỡ, một vệt máu đỏ tươi lăn dài trên bắp chân trắng ngần, nàng từ từ ngã xuống – để lại cô bạn hoảng sợ tột cùng, bạn nãy chạy, điện thoại cũng không mang, vừa cố kéo bạn dậy, cô vừa cầu cứu:

-”Có ai không, giúp với...có ai không...”

-”Giúp bạn tôi với...”

-”Uyên ơi, tại tao...cố lên nhé...có ai không...làm ơn...”

-”Mày mở mắt ra đi mà...tao sợ lắm...”

-”Giúp chúng tôi với...”

Con ngõ tắt vắng heo hút, có hét khản cổ cũng không móc đầu ra người, nhưng tính Nghi Lan vốn là mạnh mẽ, không chịu khuất phục, cô để bạn lên lưng, tự nhủ...’nhất định, nhất định mày sẽ không sao đâu...cố lên...tao sẽ đưa mày tới bệnh viện...ra tới đường cái là có người, không thì cũng bắt được taxi...cố lên nhé...’. Lan chạy thực mạng, mồ hôi toát ra liên hồi, được một lúc nhìn xuống chân Uyên mà hoảng loạn, vội đặt bạn xuống... càng chạy thì máu càng chảy nhiều, mà bây giờ dừng lại thì nó chết chắc...quả thật không biết làm thế nào...

Tiếng kítsss tới chói tai, ánh mắt cô rục lên niềm sung sướng.

-”Giúp với...Ở đây...ở đây”

Bóng người đàn ông cao lớn xuất hiện, anh ta rất quen, ánh mắt đỏ rục, gương mặt có phần tái mét, nhanh chóng tiến tới, khẩn trương bế người gặp nạn vào xe. Cũng không đặt ở ghế bên cạnh. Hắn ta, đích thân một tay bế chặt, áp sát bạn cô vào lòng, tay kia vận khóa khởi động mà run rẩy vô cùng... qua gương chiếu hậu, cô bắt gặp khuôn mặt ướt nhem...chiếc xe phóng điên cuồng, hắn không hề nói một lời – về lạnh lùng đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 52

-”Ăn bát cháo đi mày...”

CHOANG...

Tiếng bát vỡ kèm theo ánh mắt hần học của khổ chủ...

-”Không ăn thì sống làm sao?”

-”Ăn gì, còn ăn gì...sự nghiệp 4 năm qua tao gây dựng, tiếng tăm...cả cái danh ngọc nữ của tao...tất cả, tất cả, chỉ mất trong phút chốc...”

Ngọc khóc cay đắng – một trong những lần hiếm hoi mà cô phải khóc:

-”Tao sẽ trả thù, trả thù...tao sẽ cho chúng nó tan xác...”

Dương hơi run, mặt hắn quay đi chỗ khác, trong lúc cô điên như vậy mà hắn lại hé răng rằng đoạn video là do hắn trong lúc ghen tuông tức giận nhất thời tung ra thì chắc lúc này, hắn không thể qua khỏi...làm sao có thể giải thích với cô hắn đã đau khổ như thế nào? Làm sao cô có thể hiểu cảm giác của hắn

khi đã từng chiếm đoạt được cô, giờ lại đứng như trời chồng nhìn cô âu yếm bên một người khác??? Những tưởng Minh sẽ không lấy cô vì tình yêu với con nhỏ đó, hấn vẫn còn ung dung... vậy mà tên đó lại đường đường tới lễ cưới, dành cho hấn một cái nhìn đầy thách thức, hấn ghen, hấn tức... ghen tức tới phát ghen... và hấn đã làm cái việc mà không bao giờ hấn nghĩ mình đủ can đảm để làm... phản bội Ngọc.

-”Mày đi đâu đấy?”

-”Tao dậy đi làm, cho khuây khỏa”

-”Không phải đi nữa”

-”Sao vậy?”

-”Phim đã ngừng quay rồi, họ không nói rõ lý do, nhưng chắc mày hiểu”

-”Mẹ kiếp, lúc mời tao đóng thì năn nỉ, giờ xảy ra chuyện trở mặt mới chó chứ... thôi, vậy để tao đi chụp hình cho mấy báo...”

Kéo tay Ngọc, Dương quát lớn:

-”Ngọc, tỉnh lại mau... mày điên à, tất cả hoạt động của mày bị dừng hết rồi, thậm chí họ còn đang yêu cầu tiền đền bù kia... công ty lão người yêu mày còn thẳng thừng chiếu quảng cáo do người mẫu khác đóng, có vẻ hấn chuẩn bị từ lâu rồi.”

Nổi trận lôi đình ném tan đồ đạc trong phòng, cô siêu mẫu quát:

-”Tao đi shopping... đừng nói là tài khoản không còn đủ???”

-”Vẫn còn... chỉ tội mày nên tránh đi, mày cũng biết đó... ra đường giờ nguy hiểm...”

-”Đ...”

Ngồi phịch xuống đất, nghe mấy lời của Dương mà càng thêm đau xót:

-”Tạm ra nước ngoài, hai hay ba năm nữa đợi lắng xuống rồi làm lại...”

-”Tao không muốn...”

-”Nếu không... Ngọc à...” Dương cầm tay cô, nhẹ nhàng: “Hãy rời nơi đây, đi với anh, tới một nơi không ai biết, chúng ta sẽ làm lại từ đầu, mở một quán ăn nhỏ, sinh con đẻ cái... sống một cuộc sống hạnh phúc...”

BÓP...

Nắm ngón tay vẫn còn hằn lên má hấn:

-”Im ngay, tao đã bảo mày đừng bao giờ như thế mà, cút, để tao yên... cút mau...”

Đoạn, cô ôm mặt khóc tức tưởi, Dương cầm lặng xót xa.

.....

Sự lo lắng khiến hai con người ngoài phòng chờ mất dần lí trí, người đàn ông to cao vạm vỡ khuôn mặt bùng bùng, sống mũi đỏ au, chỉ thẳng:

-”Đã không chăm sóc tốt được thì đón về làm gì?”

-”Lỗi của tôi...”

-”Khóc lóc cái gì, giờ khóc giải quyết được gì...”

Người con gái vẫn nấc lên từng tiếng...

-”Dựa dụa với xã hội đen mà còn dựa bạn về ở cùng??? Cô điên rồi... nếu người của tôi không tới kịp thì...”

Chẳng phải chính anh cũng biết Nghi Lan thân thế phức tạp ư? Chính anh cũng đồng ý chuyện này? Một phần lỗi không nhỏ cũng là của anh, nhưng khổ nỗi, ở trong giây phút này, anh đâu đủ tỉnh táo để nhận ra điều đó? Nỗi đau khiến anh đang dần trở nên điên dại:

-”Cô... Cô... Điên mất...”

-”Tôi xin lỗi...”

-”Lỗi làm gì nữa... CÔ HẠI BẠN MÌNH RỒI... BIẾT KHÔNG?...”

Lan cũng cuống, cô lau nước mắt, bật dậy:

-”Ừ, lỗi của tôi hết, tôi chịu...nhưng lúc nó cần anh nhất, anh ở đâu hả? Nếu tôi không tới bên nó có khi nó chết trong căn nhà trọ ấy cũng nên? Mang thai thì sao chứ? Đầu phải lỗi của nó?”

-”Cô...cô...cô vừa nói cái gì...”

-”Đúng, vành tai mà nghe cho rõ...nếu như anh đối tốt với nó thực sự...nếu như nó có thể cảm nhận được anh sẽ thông cảm thì đâu tới nỗi nó phải giấu giếm anh chuyện đó...ôm đau khổ một mình, bao đêm khóc ướt hết cả chăn...”

-”Mang thai...??? Cô nói lại lần nữa xem...”

Sừng sốt, anh lay mạnh Nghi Lan, đôi mắt khẩn thiết...

-”Ừ đây, thì đã sao? Chẳng phải tại con Ngọc cho người hại nó, mới xảy ra nông nỗi đó sao? Có phải anh chứng kiến toàn bộ cảnh dơ bẩn ấy phải không? Nếu thế thì phải thương nó hơn, hiểu nỗi tự ti của nó mới phải...Đằng này, bảo chia tay là cũng chia tay luôn...anh cũng yêu gì nó đâu???”

Minh lặng người, ‘lẽ nào nàng không nhớ gì cả’, hình ảnh vết máu trên chân nàng hiện lên rõ mồn một, một luồng gió lạnh buốt khẽ xuyên qua, mặt mũi tái xanh, anh mấp máy:

-”Cô ấy nghĩ mình bị người của Ngọc làm nhục, nên xa rời tôi? Lẽ nào vì đứa bé...”

-”Sao, anh không chấp nhận được? Vậy thì đi ngay đi, đừng để nó mở mắt nhìn thấy anh...”

-”CÓ CÒN COI ĐÂY LÀ BỆNH VIỆN KHÔNG HẢ?”

Giọng bác sĩ đầy uy lực, hai con người như đang bốc hỏa cũng phải dịu nhẹ, vội vã chạy tới:

-”Nó sao rồi? Con Uyên nó sống chứ?”

-”Cô độc miệng quá, cô ấy tỉnh chưa?”

-”Bệnh nhân chưa tỉnh, bị suy nhược nặng, bây giờ đã không còn nguy hiểm, có thể vào thăm nhưng tình hình phải theo dõi đều đặn mới biết được...”

-”VẬY...VẬY CÒN...”

-”Là động thai. Suýt nữa thì đã... Em bé hơi yếu...phải chú ý...”

Minh và Nghi Lan thờ phào, lập tức đẩy cửa, một người nằm trên giường thờ khó nhọc mà khiến hai người tim như lửa đốt...Đoạn, Minh ra lệnh, đầy ịch ịch:

-”Mọi chuyện tôi sẽ giải thích sau, có thể cho chúng tôi thời gian riêng tư một chút không?”

Nhìn ánh mắt đầy chân thành, Nghi Lan quay đi, để lại lời nhắn:

-”Ừ, khi nào nó tỉnh báo cho tôi an tâm...”

.....

Nghe nói tổng giám đốc hôm ấy bỏ toàn bộ công việc, sau khi chuyển người yêu về phòng vip thì chỉ ngồi lì trong đó, một bước cũng không rời, tới cơm mang vào cũng chẳng động đũa. Vậy mà cô người yêu gan lì cứ ngủ mãi, ngủ mãi – có vẻ như nàng quyết tâm nghỉ ngơi sau những tháng ngày đau khổ, ốm yếu, nàng như vậy làm lòng anh như lửa đốt. Chập tối, nàng khẽ trở mình khiến anh mừng huynh, chẳng được bao lâu thì người giật liên tục, nước mắt giàn giụa, trong cơn mơ miên man, yếu ớt “Cứu, cứu chúng tôi..., Minh ơi...em nhớ anh...đừng đi...cứu...CỨU...”

-”Anh đây mà, anh xin, anh xin...”

Vội vã ấn nút đồ rồi ôm chặt nàng vào lòng, nghẹn ngào: “Tại anh, tại anh hết, đáng nhẽ anh phải tìm hiểu nguyên nhân, đáng nhẽ anh không được cho em tự ý rời đi...”

Bác sĩ chạy hồi hả sau khi nghe được tiếng chuông, khám xong, dặn dò:

-”Cậu không phải lo lắng, chỉ là gặp ác mộng thôi, tinh thần cô ấy không được ổn định, tôi sẽ tìm một liều thuốc an thần, cậu cũng đi nghỉ đi...”

-”Không cần, kệ tôi...”

Mặc cho mọi người khuyên răn, tới cả ba mẹ cũng vào viện đòi chăm Uyên hộ, nhưng anh nhất quyết không cần, ngang tàn đuổi hết mọi người ra, anh chỉ muốn tự mình chăm nom nàng, khi nàng mở mắt, sẽ thấy anh, anh rất nhớ nàng, nhớ lắm, chắc hẳn, nàng cũng nhớ anh nhiều như vậy!!!

Qua đêm, mặt trời từ từ ló rạng, bình minh ảm áp chiếu bùng cả căn phòng... Rồi từ từ, hoàng hôn buông xuống, đôi mắt thâm quầng, thao thức của anh vẫn chỉ chăm chăm nhìn người trước mặt, khẽ trách:

- "Người yêu nhẩn tâm quá, có biết anh sốt ruột thế nào không?"

- "Bao giờ thì nàng dậy trò chuyện với ta???"

- "Ngủ say quá đấy nhon con ạ, biết gần 2 ngày rồi không?"

- "Anh sẽ luôn ở đây... nhưng đừng để anh đợi lâu quá nhé..."

Dù đôi mắt kia có ương ngạnh không chịu hé mở, bên nàng luôn có một người trầm ngâm đợi chờ, ánh mắt xa xăm, pha chút lo lắng, chút tự trách, chút gầy vò, chút giận hờn... cảnh tượng đến nghẹn lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 53: Bỏ em thuộc về anh... chỉ mình anh thôi

Hàng lông mi cong mà đen lảnh khể động dậy, nàng từ từ tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài... Không gian trắng toát, tay trái vẫn tê nhừ, từng giọt nước đều đặn đi vào theo mũi tiêm, tay phải ảm áp, pha chút ươn ướt. Là anh, cách nàng rất gần, đây rốt cuộc là mơ hay là thật? Đầu óc nàng quay cuồng.

Ấn nút gọi, cảm nhận bàn tay nhỏ bé của nàng từ từ đưa lên má, xoa đi những giọt nước, anh hạnh phúc tới nỗi không thể nói lên lời... Rõ ràng, trong hai ngày, anh khát khao tới cái giây phút này vô cùng, anh nhớ nàng biết bao, vậy mà, bây giờ, nàng trước mặt, nhìn anh triu mến, một cảm xúc quá mãnh liệt – niềm vui tới quá bất ngờ, khiến anh gần như bị tê liệt, ngờ ngàng...

- "Cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi à..."

Tiếng bác sĩ xua tan cái sự tĩnh lặng của căn phòng, sau một hồi kiểm tra tổng thể, ông từ từ cất lời:

- "Tốt, không còn điều gì đáng ngại, mẹ khỏe, con khỏe... tạm thời không cần truyền nữa"

Rành mạch từng từ từng chữ khiến nàng vừa vui vừa buồn, vui vì đứa bé mạnh khỏe, buồn vì chẳng thể giấu anh rồi, anh sẽ phản ứng như nào? Anh ở đây là thương hại nàng sao? Minh định đứng dậy bắt tay cảm ơn, nhưng người không theo ý khổ chủ, chuyển choáng suốt ngã, nàng đưa ánh mắt lo lắng.

- "Cô là có phúc lắm nhé, người ta thương cô hai ngày chẳng ăn uống gì... cô mà giữ..."

- "Em đừng nghe... bác sĩ trêu đó..."

Nhìn vàng mắt thâm quầng, khuôn mặt trắng bệch của anh, nàng cũng linh tính được, biết anh buồn tính, dù miệng vẫn đắng ngắt, nhưng nàng vẫn vò vạt:

- "Em thèm ăn BBQ quá, gọi cho em nhiều nhiều..."

Đại gia ngẩn người, vừa mới tỉnh dậy đã đòi ăn sao? Chẳng giống nàng tạo nào, chợt nghĩ giờ là ăn cho hai cái bụng, với cả, người ta nói, phụ nữ mang bầu ghen khó lường, anh mừng rỡ gọi liền chục suất, đủ các kiểu...

Chục phút thì đồ ăn cũng tới, anh nhanh chóng cầm chiếc cánh gà bóc, đưa tới người trước mặt, nàng ngửi thấy mùi dầu mỡ buồn nôn lên tới tận cổ, nhưng đây là món anh thích, muốn cho người yêu bồi dưỡng lại sức nên cũng cố.

- "Anh cũng ăn đi..."

Ấm ừ cho qua, đại gia vẫn là cứ chăm chú đút cho người yêu, nàng ăn, con khỏe, anh cũng thấy no rồi... nàng đành trở dậy, xắn tay áo, cầm chiếc đùi gà, hành động khiến anh đầy sững sốt... chà nhè người có bầu ăn khỏe vậy ư, anh xé liên tay rồi mà vẫn không kịp nhu cầu??? Chợt miếng thịt trước miệng, mất vài giây ngờ ngàng, đại gia mới há miệng nhận lấy, đưa gờn ngậm luôn cả ngón tay nhỏ xinh làm khô chủ mặt nóng bừng... Đôi trẻ cứ lặng lẽ với cái sự nghiệp ăn uống cho tới khi chàng buột miệng:

- "Ăn đi, ăn cho con anh còn khỏe..."

- "Đứa trẻ này không phải..." Nàng rom róm

-”Đứa trẻ này... em là vì nó nên bỏ rơi anh? Anh không quan trọng bằng nó ư?”

-”Không phải... như thế quá thiệt thòi cho anh...”

-”Em xem anh LÀ CÁI GÌ? Có phải em nghĩ, anh sẽ rời xa em vì cái lý do vớ vẩn trong đầu em không?”

Nàng im lặng, anh tiếp tục:

-”Thiệt thòi lớn nhất của tôi là không được ở bên cô đó, cô bé ngốc ạ... cô biết tôi đã đau khổ như nào không? Cô biết tôi tưởng cô một mối vì tôi nên mới không dám làm cô thêm buồn phiền không? Ai ngờ là cái lý do lằng nhằng này... TỪ GIỜ, NGHE RÕ ĐÂY... ĐỪNG HÔNG NỮA BƯỚC RỜI TÔI...”

Nước mắt nàng bắt đầu chảy xuống liên hồi, anh nhấn mạnh:

-”Nói cho em biết, đứa con này là của anh... em hiểu chưa... ANH LÀ CHA NÓ...”

Nàng nghẹn ngào:

-”Không cần tốt với em thế, không cần thương hại em... em có thể tự lo được...”

-”Em vẫn không nhớ gì sao? Điền với em mất...”

Nói đoạn, chàng nhấc bổng nàng dậy, đi về phía nhà tắm... ”Đưa em đi đâu? Bỏ em xuống?” ”Đi rửa tay chứ còn đi đâu... cô định bôi hết mỡ vào chân à???”. Nàng vẫn thoáng buồn đầy nghi ngại, anh biết, nàng đã không nhớ được, dù có nói gì thì cũng thế mà thôi... nàng sẽ cho là anh thương hại rồi lừa nàng. Bởi vậy, lúc vòng lại, đại gia nham hiểm khóa trái cửa phòng, đặt nhẹ nhàng người con gái trong tay lên chiếc nệm mềm mại, cướp lấy bờ môi đầy ngọt ngào. Một nửa dục vọng, một nửa muốn khơi gợi lại chút tiềm thức trong nàng, những nụ hôn nồng bỏng tới tấp trườn xuống cổ, qua ngưỡng của chiếc vòng pha lê tím, nàng thờ gấp, dùng tay ngăn anh: ”Em đã không còn trong sạch nữa rồi...”, lời nói cũng chẳng thể lay chuyển được cản khôn, chiếc cúc áo bị đại gia nhanh nhẹn tháo mở, anh thì thầm ”Vội anh, em là người con gái tinh khiết nhất...”, nhẹ nhàng cắn lấy đoá hoa đang nở diễm lệ trên da thịt trắng nõn khiến nàng mất dần lí trí, nhưng nàng cảm thấy có gì đó không ổn, đúng rồi, cái cảm giác quen thuộc... ngọt ngào này... hơi thờ này... mùi hương này... những hình ảnh chập chờn liên tục hiện ra trước mắt, dần dần rõ dần, rồi nàng cười, vừa cười vừa khóc vì kí ức ứa về, sung sướng, hạnh phúc... phải, là anh đã cứu mình... nhớ lại chính mình hôm đó là người làm loạn nơi anh, mặt nóng bừng, nàng ngượng chỉ muốn độn thổ, đánh yêu người trước mặt một phát, dỗi hờn:

-”LÀ anh sao? Thực sự hôm ấy là anh sao?”

-”Vâng, là tôi, cái chuyện thiêu liêng thế mà cô cũng không nhớ nổi... tôi đến chịu cô luôn...”. Cáo nhảm một phát rõ đau trên người, coi như trừng phạt con thỏ ngu xi.

-”Thế phải... phải bảo... em... chứ?”

-”Ặc, ai mà biết được thủ khoa đại học lại có bộ não của một con bò vậy... khiến cả hai đều khổ???”

-”Lúc nãy ý, anh biết rồi sao không nói rõ...”

-”Nói em đâu có tin...”

-”Ặc, anh ác lắm...”

-”Em không giận chứ... anh đã không giữ...”

-”Hôm đó là em khơi mào mà... đâu có thể giận... với lại...”

-”Vội lại sao?” Anh tò mò.

-”Không nói, ngại lắm...”

-”Nói đi mà... đi mà... đi mà...”

-”Không...”

-”Có nói không? Đừng có trách...”

Kiên quyết là thế, vậy mà bị anh cù cho mấy phát liên tiếp, nàng cười sặc sụa...

-”Thôi mà, thôi... em xin... em đầu hàng... thôi mà... em nói... nói luôn đây”, ngập ngừng ngượng ngịu: ”Từ lâu, em đã xác định... em chỉ là của anh...”

Mắt anh ánh lên niềm sung sướng, cảm động, tiếp tục chui vào vùng đất đam mê, nàng – sức nghĩ ra: ”Lan đâu rồi, phải gọi cho nó”. -”Anh nhấn tin lúc

nãy rồi, em thật...”...tình cảm được một lúc, nàng lại giật mình, đẩy anh ra:

- “Chẳng phải anh kết hôn rồi sao? Với Ngọc”

‘A, cô bé này, mấy hôm nay nằm lì còn chưa kịp theo dõi tình hình chính sự, haha...’. Đại gia cười nham hiểm:

-”Thì em là tình nhân của đại gia...nếu không thích anh sẽ cưới em là vợ hai...”

-”Em...không bao giờ...nhé!”

-”Biết làm sao, em định để con sinh ra không có ba???”

-”Em tự nuôi được, không cần anh...”

Mặt nàng bắt đầu sầm xì, biết điều, anh vội vàng cung nựng:

-”Thôi mà, anh trêu đó...anh xin...kết hôn gì chứ?”

-”Sao lại thế, còn thấy thông báo trên ti vi mà...chính miệng anh cũng bảo...”

-”Trời ơi, cái giờ phút lãng mạn như thế này...anh hứa, giải thích sau...em là số một, là bà cả của anh, là phu nhân duy nhất, ...tiếp tục được chưa...”.

Anh nháy mắt đầy ẩn ý, mà nàng vẫn chưa chịu yên phận:

- “Nhớ làm đau con anh...”

- “Sẽ có cách khiến con không đau...”...Mim cười đầy ranh mãnh, nàng bị anh đặt lên trên từ lúc nào, mặt đỏ bừng, trách móc đầy thẹn thùng “Anh...đồ...không biết xấu hổ...”

“Anh mà biết xấu hổ thì đã không phải là anh...haha...Mà em này, không biết em đã biết bí mật này chưa?”

-”Sao anh? Bí mật gì cơ?”

- “Cái này bí mật xuyên quốc gia, em nhớ không được nói cho ai biết nhé!”

Thấy anh có vẻ rất nghiêm túc, nàng tự nhiên trầm trọng: “Em thế, cứ tin em!”

-”Được, nhớ giữ kín!”

-”Được, yên tâm...có chuyện gì sao anh...”

Nàng sốt ruột, có phần lo lắng, cố gắng lắng nghe từng lời phía anh...

“...Đó là...đó là... Em thuộc về anh...chỉ mình anh thôi...”. Chàng cười ranh ma, liên tiếp trao những nụ hôn ngọt ngào mãnh liệt lên cơ thể nuột nà, nàng ngượng, mặt như cà chua cuối mùa, hạnh phúc, tiếng cười, tình yêu cháy bỏng – tràn ngập căn phòng.

.....

-”Đã có hợp đồng nào chưa?”

-”Thôi, mày đừng vào rừng mơ mà bắt con tuồng bỏ nữa...tao đã bảo rồi, mày ít nhất phải lánh đi hai năm”

-”Chó má...”

Lại một trận cuồng phong đập phá đồ đạc, Dương ái ngại, nhưng vẫn phải cho Ngọc biết cái tin quan trọng:

-”Mày à, chuẩn bị chuyển nhà đi...hợp đồng căn hộ này hết hạn rồi, hiện tại mày không có đủ khả năng chi trả cho năm sau đâu...”

-”Khốn khiếp, chỉ tại đèn bù mấy cái nhãn chó chết ấy...rồi có một ngày, bọn chúng phải năn nỉ tao lại như xưa...”

-”Mày có nghe tao nói không thế?”

-”Có, bố mày nghe rồi, không lo, tao là khách Vip của mấy ngân hàng mà, vay chi là chuyện nhỏ...”

Dương thở dài, mệt mỏi:

-”Tới bao giờ mày mới nhìn vào thực tế đây? Giờ còn là Vip ư? Xịt thì có...”

-”Tao cứ không đi đấy, tao nằm ì ở đây đấy, xem đứa nào đuổi được tao?”

-”Tới nước này tao cũng phải nói thật rồi... lần này một là dọn đi vì hết hợp đồng, hai là chính mày phải đi trốn nhanh, cẩn thận mấy hôm nữa ra hầu tòa”

-”CÁI Gì tao làm... gì mà hầu mới cả tòa???”

-”Thằng đại ca bị lão chồng hụt của mày bức phải ra làm chứng, vụ mày bắt cóc con đó, cộng thêm tội ép uống thuốc, tội làm nhục danh dự...”

-”Mẹ...CHỐ”

Dương cố lay bạn, nói rành mạch:

-”Bây giờ phải đi, mày hiểu không, tao đã chuẩn bị hết rồi, cách đây tầm năm tiếng đi xe, ở vùng núi khá xa, sẽ không ai tìm ra hết, không muốn ngồi tù thì phải chạy...mày hiểu không...ra tòa người giàu luôn thắng, và lại bằng chứng đều chống lại mày hiểu chưa?”

Những lời Dương nói như nhát dao xuyên qua cơ thể, ôm mặt khóc nức nở một hồi lâu, “Hãy đợi đấy, tao sẽ quay lại, và chúng mày sẽ phải trả giá, từng đũa một”...cuối cùng siêu mẫu cũng chịu dọn đồ ra đi, rời cái chốn đô thị xa hoa phồn vinh mà cô đã vất vả gây dựng danh tiếng bao năm nơi đây...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 54: Ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu

-”Sếp, em đã làm theo sự dặn dò của sếp ạ”

-”Okie, nếu thằng Dương kia không công khai thì nó cũng không bị xử theo cách đó...được rồi, rút người, giao hết mọi chuyện cho phía cảnh sát”

Duy ngạc nhiên:

-”Tha cho nó ă? Em là thấy ngứa ngứa không chịu được, hay mình cứ hành động luôn đi anh...đợi cảnh sát, còn hầu tòa các thể loại...tới bao giờ?”

-”Không phải lo, chết ngay thì dễ, cứ cho nó bóc lịch, tận hưởng cảm giác tù tù...tội của nó, cộng tiền của phía ta, ngồi tù chục năm là ít...”

Nói vậy, nhưng lý do sâu sa khiến đại gia quyết định như vậy...là vì người đó, nàng đang mang bầu, lại mới vui vẻ trở lại vài ngày, anh không muốn một ngày nào đó, phát hiện anh động thủ với người khác. Hình ảnh máu chảy đỏ rực, thân hình gầy gò xanh xao, mặt tái nhợt, nằm yếu ớt trên tay anh -ngày hôm đó, khắc sâu vào trong tâm trí đại gia, mỗi lần nghĩ lại, lòng xót xa tột đỉnh, anh đã tự hứa với mình...không bao giờ làm chuyện gì khiến nàng buồn...từ giờ trở đi, anh sẽ bảo vệ nàng, tới từng chân tơ kẽ tóc!

-”Sếp...sếp...”

-”Hả?”

-”Sếp nghĩ gì chăm chú thế...hay sếp lo tỵ về ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu à...”

Mình cười:

-”Cậu láu cá nha...cái gì cũng biết, ừ, cũng thấy hơi hồi hộp...”

.....

-”Uyên à, mày khỏe chưa?”

-”Lan à, phải mày không? Tao khỏe rồi, mày đi đâu thế...mấy hôm nay gọi đều không được...”

-”Ồ, tao xin lỗi...”

-”Mày điên à, ăn nói khách sáo thế...mày đang ở đâu? Sao lại dùng số này?”

-”Tao...tao chuyển chỗ ở, và đổi sim điện thoại...”

-”Ặc, thế mà lão dám bảo nhắn tin cho mày...”

-”Không, tao nhận được tin nhắn, sau khi biết mày tỉnh rồi tao mới yên tâm dời đi... làm tao lo gần chết...con ranh”

-”Mày đi đâu...Bọn chúng đã man như thế, kiểu gì cũng tìm được, lúc ấy tính sao?” Uyên lo lắng.

-”Không sao, hôm nọ bị người của ông Minh dẫn cho một trận chắc phải tháng nữa mới có sức khỏe để tìm tao...”

Nàng lặng người.

-”Thì ra...thì ra...người cứu chúng ta hôm nọ là anh ấy...”

-”Mày ngu thế, kể cả lão không nói thì cũng phải biết chứ, lúc mày tỉnh dậy thì ai bên cạnh...lão còn đuổi tao về, một mình độc chiếm...mày...phúc lắm ấy con ạ...khéo mà giữ...”

Hai gò má khẽ ửng hồng, cười cười:

-”Nếu mày có vướng mắc gì, cứ nói đi, tao sẽ giúp...”

-”Mày thì giúp gì, lại nhờ người yêu hả, tao không muốn mày vì tao mà mang tiếng, yên tâm, tự tao xử lí được...”

Vẫn không yên, nhưng biết bạn mình bướng tính, nên nàng đành thôi:

-”Tao bảo này, chiều nay anh ý về ra mắt đấy...”

-”Thật á...hóng...hóng...kể đi...kể đi...quên...cả chuyện em bé nữa...”

.....

.....

Trời quang mây tạnh, chiếc xe thể thao ánh bạc hạnh phúc rời khỏi nội thành, đôi uyên ương ríu rít như đôi chim non, chẳng hiểu họ lấy ở đâu lắm chuyện vậy...

-”Anh Minh thấy Uyên đáng yêu không?”>

-”Kinh chết đi được...”

-”Ặc, anh kinh thì có”

-”Đối à, đồ trẻ con...đúng là gái mới lớn mà”

-”Mới lớn gì nữa, năm nay người ta 23 rồi đóá...anh mới là già, già khảm già khú”

-”Gớm, hơn cô có 7 tuổi thôi mà, nói thật cho cô biết nhé, tuy thế này thôi, nhưng đây người tưởng tôi là học sinh cấp 3 đấy, đẹp trai phong độ rạng ngời như này cơ mà...đấy đấy “cô thấy cô may mắn mức nào chưa...”

-”Ờ...ờ...”

-”?”

- “Ôi trời, mang thai khổ thế đấy, em ghen ý mà...”

Bào chữa tình ranh, bị anh bẹo má một phát rõ đau: “Đừng có lôi con ra làm bình phong nghe chưa?”

-”À mà, ba em hơi khó tính tý nhé, mẹ em thì vô xờ tư đi...”

-”Nàng không phải lo, uy dũng trên thương trường bao năm, loại người nào ta cũng gặp rồi...chắc chắn sẽ chinh phục được nhạc phụ dễ dàng như con gái ông ấy thôi...hehe”

-”Xì”

.....

Tiếng cười đùa rúc rích không ngớt, nhưng chẳng hiểu sao, khi xe rẽ về phía làng Mộc Lan, đại gia bắt đầu ít nói hẳn, mồ hôi đổ ra như tắm, hơi thở cũng gấp gấp hơn chút...

-”Uy dũng trên thương trường cơ mà, đại gia của em?” Người yêu được thể khiêu khích.

-”Ừ, có ai bảo gì đâu, tại thời tiết nóng quá thôi...”

Nàng xoa bụng, nói với tiểu bảo bối:

-”Xem ba con kìa, sắp tè ra quần cũng nên, haha...”

Bị một phát lườm yêu, cuối cùng đôi trẻ cũng về tới nhà, thực ra đại gia đã điều tra gia thế người yêu từ lâu rồi, tất nhiên không cảm thấy ngạc nhiên gì, có nàng hơi thẹn thùng:

-”Nhà em đây, em chưa kể với anh, thực ra là anh không hỏi ý...nên em cũng chả có cơ hội kể...phía trước này nhà em bán vật liệu xây dựng, nhà ở đằng sau”

Vờ vịt tỏ vẻ sùng sốt, đứng đối diện ngôi nhà 4 tầng xây theo lối cổ điển, anh trêu:

-”Người yêu anh hóa ra cũng là tiểu thư con nhà giàu ý nhỉ? Sao trước kia vẫn đi làm thêm? Há chẳng phải vì quá thích nên lấy có gấp anh sao?”

-”Thôi đi, đừng giỡn...lúc nào em giải thích...mà này, đừng nói gì em có bầu nhé, ba em mà biết em chỉ có nước cạo đầu bôi vôi...”

Anh nhìn nàng, phì cười, chỉ ậm ừ cho qua...làm gì có người cha nào lỡ làm vậy với con gái mình, nàng vẫn còn ngây thơ quá.

.....

Màn chào hỏi nhạc phụ nhạc mẫu đúng là làm chàng toát cả mồ hôi, ba nàng hỏi tên, hỏi tuổi, quê quán, cha mẹ...không khác gì điều tra tội phạm. Sau một hồi điều tra, cũng may kinh nghiệm lăn lộn nhiều khiến cho đại gia vẫn đủ tỉnh táo, khéo léo chinh phục cảm tình của ba vợ. Mẹ vợ anh thì hiền khô nói, xem thái độ có vẻ bà cũng rất ưng con rể tương lai. Com nước chuyện trò, xem vài chương trình tivi, cũng muộn, cả nhà đứng dậy, đại gia đang hí hửng chuẩn bị ôm cục cưng thì giọng nói to trầm ấm đầy uy lực vang lên:

-”Con Uyên về phòng, cậu ngủ trên tầng 4, trên đây rộng rãi, cậu thích chọn phòng nào nằm cũng được...”

-”Dạ, vâng ạ...”

Anh nhìn nàng, đầy tiếc nuối, cổ nháy mắt ra hiệu, mà nàng lấu cá được thể làm quá, xem như không hiểu gì, ton ton về phòng.

Thao thức trần trọc, không sao mà ngủ được, vẫn quen cái tính xấu là phải ôm người yêu...cáo già cố đếm từng giây từng phút, đợi tới khi đêm khuya, rón rén, đi xuống tầng 3, ‘may quá, cửa không khóa’, lại rón rén mở cửa, trồi chập choạng tối nhưng với con mắt cực tinh ranh, cáo ta vẫn định vị được giường và hơi thở dịu êm, mừng huyệt, con cáo khề khàng lật chăn, tình cảm gõ nhẹ vào lưng.

-”Ta tới đây rồi, nhớ nàng chết, chả ngủ được”

-”Ê, ề...dậy đi...” Khẽ lay mà nàng vẫn ngủ...

-”Mà này, sao người nàng có mùi lạ thế, chắc do căn phòng à...không sao, ta vẫn yêu...hìhì”

-”Ặc, anh thì nhớ gần chết mà em ngủ ngon thế, giận rồi nha...”

Bực mình với con thô con, cáo ta chơi quạ dút điểm, thom một cái vào cổ rồi ghì ôm thật chặt...sao lạ vậy, hôm nay người nàng chắc cứng vậy...

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Tiếng kêu vang thắt thanh đồng lúc như rung chuyển cả làng Mộc Lan, nàng cuống cuống bò sang, ba mẹ nàng thấy vậy, vội vã chạy lên, bật điện, cảnh tượng thật hài hước...con trai họ và con rể tương lai đang ôm nhau đến là thấm thiết!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Xấu hổ với nhà vợ

Cả nhà được một dịp cười lăn cười bò, riêng đại gia thì chỉ muốn độn thổ...Mặc dù ai cũng biết, cũng hiểu, nhưng anh Hà phải chữa ngượng hộ cậu em rể tương lai quý:

-”Con với em tâm sự cho hiểu nhau thêm...”

Bố mẹ nàng cố nín, lặng lẽ xuống nhà, xuống nhà rồi vẫn đóng cửa cười chảy cả nước mắt...nàng thì nắc nẻ hết bò lại nằm. Anh trai biết ý, đồng dục ra lệnh:

-”Cậu lôi hộ anh con điên này về phòng, anh còn đi ngủ...”

Kéo mãi mà nàng không đứng dậy nổi, anh đành vác “cái cửa nợ” về phòng, bất chấp lời nói lúc trước của ba, khóa trái cửa.

-”Sướng nhỉ, cười nữa đi...”

-”Hahahaha...”

Không cách nào kiềm chế được sự “vui sướng” của người yêu, đại gia đành bất chấp khóa miệng bằng một nụ hôn, chẳng biết có được gọi là hôn hay là bóp nữa, có ai kia cố gắng dồn hết sự xấu hổ, ngượng ngịu lên cô gái bé nhỏ...

-”Được chưa? Cười tiếp đi cưng...” Anh chu môi dọa.

-”Thôi...thôi...không dám...” nhưng nàng vẫn tiếp tục trêu:

-”Không ngờ anh quý anh trai em vậy đó...quý hơn cả em”, khê nhìn xuống dưới :”mẹ ngay đây mà ba bỏ mẹ con mình đi nằm với bác hai...hixhixx”

Osin nhỏ ngày càng quá trốn lăm đại gia bức hết cả mình, hậu quả là bị chàng quăng lên giường...

-”Anh, ném em thế à...biết em đang...không?”

-”Yên tâm, con ba Minh không dễ ồm thế đâu...” – sờ tay vào bụng nàng...”Con nhỉ?”

-”Ặc...nói bé thôi...ba mẹ mà nghe thấy em chết đó...”

-”BA OI MẸ OI...UYÊN...ĐANG...MANG...”

Đại gia được thể hét to, biết không cả trốn được với con cáo già này, thỏ non vội lấy tay bịt miệng cáo, mặt phụng phịu tỏ vẻ biết lỗi. Cáo búng nhẹ lên mũi:

- “Biết tội chưa?”

Thỏ phụng phịu gật đầu.

-”Ngoan lắm...thế anh mới iu chứ!!!...Đưa anh thăm con tý nào...”

Thỏ ngây thơ gật đầu, để tay anh chạm bụng, ba con gặp nhau. Nhưng khổ nỗi là cáo thì muôn đời vẫn là cáo, được vài phút đã làm loạn trên dưới...bị lừa, nàng trách:

-”Bảo thăm con cơ mà...”

-”Con nó bảo nó đi ngủ, ba mẹ làm gì cứ làm đi...:X”

-”Ặc...anh gian lắm...”

Có nói gì thì thỏ vẫn bị “dần” cho như từ một đêm...từ đó tới già tự hứa trong đầu chưa hai việc, thứ nhất, không dám đùa dai, thứ hai, không tin cáo đồ ngọt!!! :X

.....

- “Dậy sớm thế? Sao không gọi em?”

- “Ưu tiên bà mẹ trẻ mà...” Anh thì thăm

- “Thôi đi, sợ ba bắt quả tang cứ nói...”

- “Thương ba mắng nàng thôi...bảo bối của ba ngủ ngon không nào? ”

- “Suyt...khê thôi...”

- “Không sao, ba và anh Hà đi lắp đồ cho họ rồi, mẹ chạy quanh quanh sang hàng xóm ý sao...”

Bây giờ mới để ý thời trang của người yêu, nàng mím môi cố nhịn, thấy thái độ osin nhỏ hơi khác, anh vội vàng giải thích:

-”Xe hàng lúc này lớn quá, thợ bê không xuể, ta bê gạch cùng anh Hà đó, ba bảo mặc cho khỏi bẩn...”

-”Đẹp trai, đáng yêu cute lắm...hehe”

Được nàng khen một tràng, sướng, đại gia gãi đầu xấu hổ:

-”Thực ra thì...ta...ta...mặc gì chả đẹp...thôi mặc luôn vậy...”

-”Chàng có biết vì sao, bán gạch lãi thì ít, bê thì nặng mà nhà em vẫn bán không?”

“Xời...nàng khinh thường ta quá! Phu quân tương lai của nàng gần chục năm thương trường...lại hỏi ta câu ấy ư???...Haizz...lại phải để nàng mở to mắt ra vậy...nhưng khoan đã...không...không...thế không hay...haha”. Nghĩ vậy, đại gia hơi nhăn mặt nghĩ suy, đoạn hơi trầm tư:

-”Có phải lãi ít nhưng tích tiểu thành đại không?”

-”Á, haha...ha”. Nàng cười khoái trá: “Em biết ngay mà, hầu như bọn bạn em chẳng đứa nào trả lời được...tổng giám đốc thế nào...ai ngờ, có thể thui à, hehe...”

-”Ồ, thế như nào, nàng giải thích ta nghe với...”

-”Nhé, lãi chính là ở bê rửa mặt, vòi tắm, bồn cầu...nhưng mình phải bán cả gạch thì khách họ tới mua mới tiện, chủ yếu ban đầu họ xây nhà là mua gạch, rồi mới nghĩ tới các thứ khác...sau đó mình giới thiệu dần dần...bla...bla...”

Đại gia chăm chú lắng nghe, gật đầu lia lịa, mấy khi được dậy đời cáo già...mấy khi được lên lớp hần...phải tranh thủ chứ nì...nàng nói say sưa...giăng giải tận tình...một lúc mệt quá, bất chợt nhìn thấy người yêu nhìn mình rất lạ, cười rất là đều...

-”ANH...ANH...CHẠY ĐAU CHO THOÁT...ĐỪNG LẠI CHO TÔI...”

-”Ặc, sao tự nhiên đuổi anh thế...haha”

-”Anh không chạy thì ai đuổi...đứng lại...”

-”Sao thế...anh làm gì nên tội chứ...anh không biết thật mà...”

-”Thôi đi, đừng có mà gian nhé...nhìn cái mặt là tôi biết mà...anh là cáo già mà...có gì mà không biết đâu...”

Buồn cười cho cái câu cáo già nàng nhấn mạnh, đáng yêu làm sao:

-”Kìa, kìa...có khách kìa...”

-”CÓ BÁN HÀNG KHÔNG A???”

Một giọng nói rất quen, nàng ngẩn người quay ra...

-”Thành!!! Lâu lắm mới gặp...”

-”Ừ, cũng lâu rồi...dạo này Uyên gầy thế...”

-”Mình vẫn vậy mà, bạn đi nghĩa vụ quân sự về nhìn ra đáng quá, phong độ quá...”

-”Sáu múi roài đó!!!...”

Thành thì thâm nháy mắt, nàng phì cười, thực cũng chỉ một câu đùa, không hề chú ý người đàn ông đứng sau, bởi lẽ nàng thì tức giận chuyện ban nãy mà không giới thiệu, hần xem qua cách ăn mặc nghĩ là người làm- chẳng biết rằng trong lòng anh ta đang có chút gợn sóng.

-”Hôm nay tớ tới không chỉ thăm Uyên đâu...”

-”Tớ biết rồi, hôm qua thấy ba cũng nói chuyện, bạn lấy gạch lát à...có nhiều loại lắm, qua đây...”, ngoảnh qua nói với cáo già: “Ồ đây trông hàng giúp em...”, đoạn dẫn bạn sang nhà kho.

-”Chỗ đằng trước là gạch của nhà khách, thường loại tốt tốt là ba chục ngàn một viên, ở đây đều có mẫu...bạn xem này...”

Q.1 - Chương 56: Ghen cũng là cái tội

Đội mải, sốt cả ruột mà nàng và hắn vẫn chưa ra, từng gợn sóng nhỏ trong lòng nay đã biến thành con bão tố cuộn cuộn, ‘hai đứa đó làm quái gì trong cái nhà kho thế nhỉ? Cái con bé này, bán hàng thì nhanh chóng, lâu vậy? Cần gì phải giới thiệu nhiều thế?...năm phút...mười phút...hai mươi phút...’ Đại gia bức xúc đứng bật dậy đi về phía dưới, định xông trận cho ra nhẽ, nhưng lại nghĩ xấu hổ, chẳng nghĩ lý do gì để bao biện cả...mà diễn không cần thận, nàng mà phát hiện ra mình ghen – thì còn mặt mũi thể thống gì nữa?? Nghĩ suy, nghĩ suy...cuối cùng một tia sáng cũng lóe trong đầu...khá là “thông minh” – chàng ta dịch hết đồng ngồi của bố vợ phía dưới cái cửa sổ, chệch trễ treo lên ngó...

-”Tớ ưng loại này...”

-”Okie...tới nhà tắm nhé, bạn lấy loại chống trơn hay không?”

-”Thôi, từ nãy tới giờ hoa hết cả mắt rồi, loại nào bạn thấy tốt cứ lấy cho tớ, Uyên này, hỏi thật nhé...”

-”Ừ, hỏi đi...”

-”Đằng ấy...có người yêu chưa?”

‘Thằng này láo...xem ra vẫn còn mộng tưởng...trả lời nhanh em...nói cho hắn biết...em là của ai...haha’...Vừa nghĩ, đại gia vừa rướn cổ, vành tai hết cỡ...khổ nỗi, bị tiếng la hét ồm ồm ở phía đầu đó phá đám:

‘TRỘM...BÀ CON OI...TRỘM...’

‘TRỘM...CON UYÊN THẮNG MINH ĐẬU...’

‘ỒI LÀNG NƯỚC OI...CÓ TRỘM CÓ TRỘM’

Ông bố vợ vẫn kêu thất thanh, thằng con rể quý thì bị làm cho giật mình, cuống cuống ngã nhào, mắt kém tem nhem, ông Quế vẫn chưa nhận ra thằng trộm là người quen, tức giận quát lớn:

-”Mày lớn mày khỏe thế này mày còn đi ăn trộm à...lại còn giữa ban ngày ban mặt...giờ ngã đau đã khổ chưa...đáng đời chưa...”

Nàng hốt hải chạy ra, chưa kịp nói gì đã bị ba trách cứ:

-”Mày làm gì trong nhà hả con...may mà ba về kịp không nó lại khiêng mất cái bồn cầu cũng nên...”

-”Ba...ba...con...”

Nàng nhìn dáng “tên trộm” chổng kên...trợn tròn mắt ngạc nhiên, đôi chút tò mò, rồi lại một lần nữa mím môi nhin cười...Thành nhanh nhẩu:

-”Uyên dẫn cháu đi xem gạch bác ạ...”

Ba nàng từ xa cũng dần tiến lại gần, nhận ra con rể quý, hàng xóm thì bị ông hô kéo tới toán loạn, ngại quá, ông đành chữa thẹn:

-”Trộm chạy rồi, cảm ơn bà con...Thằng Thành, chọn được loại nào đi qua bác đóng gói chuyển cho...” hất hàm phía “tên trộm”: “Con Uyên dẫn nó lên phòng, bôi thuốc cho nó!”

.....

Từ lúc về ngôi nhà này tới nay chưa được 24 tiếng mà sao đại gia lại có khát khao mãnh liệt tới vậy...khát khao ba vợ trước kia xây nhà có đào cái huyết bí mật, để hôm nay, anh có đường thoát thân...Nàng vì rút kinh nghiệm, cố nhin, cố nhin, cầm đầu xoa mấy vết bầm tím...

-”Còn một chỗ đau nhất...”

-”Ồ đâu...hết rồi còn gì...”

-”MÔNG ý...Á...”

Khẽ rên đau, lần này là đau thật, cực đau, nhưng vì quá ngại, nên cũng chỉ dám khẽ khàng...Nhìn người yêu mím môi tới đỏ bưng cả mặt, bức mình ra lạnh:

-”Thôi, có gì nói đi, không phải thế...”

-”Không có gì...”

-”Gớm, mặt giầu sao nổi...”

Được anh cho phép, nàng giờ mới dám cười, lúc đầu là cười tủm, sau đó lại ha hả vang ỉnh cả nhà...anh được hai phen muốn độn thổ mà người yêu lại thế này đây...

-”Haha...haha...anh...anh...haha...sao...ha....lại...haha...”

-”Trông kia...kia...sướng không hỏi nổi kia?” Chả nhẽ nói theo dõi nàng – không, mất giá quá, anh phịa.” Anh thích đứng hóng gió...”

-”Công nhận, ...bao nhiêu năm trên thương trường, anh có những cách gây sự chú ý tới ba vợ rất oách...phải nói em thật may mắn...”

Thấy cáo già đang ê ẩm...thỏ non lại được dịp hoành hành, tác oai tác quái, thỏ ta là vậy đây...chẳng hề biết tính toán lường trước gì cả...

.....

-”Mày đang chat với ai đấy?”

Dương bê mâm com lên, nhìn con bạn, gặng hỏi.

-”Chat với ai kệ tao...mày ăn trước đi...”

-”Đưa đây tao xem...”

-”Không, cấm...”

Dương cố giằng lấy...về mặt giận dữ:

-”Thế này là sao? Mày lại có ý gì? Mày yên phận đi được không? Nhìn này, cuộc sống này có gì không tốt, tiền còn đủ cho chúng ta cả đời hưởng phúc...canh cua rau xắng, thịt lợn nấn, cá kho tộ...nào ăn thôi, nghe tao...nào, cắt mấy ăn đi...”

-”IM NGAY...tiền đủ ư? Máy đồng lẻ ấy cũng là đủ ư? Còn không bằng một cái túi ngày xưa lão mua cho tao? Hưởng phúc tới già ư?...TAO KHÔNG CAN TÂM...”

-”Lẽ ra tao với mày phải tới 1 vùng xa xôi hẻo lánh, cắt hẳn mạng hay sóng điện thoại...vì tao thương mày mà...Tình lại đi, thế này đã là quá tốt rồi, bắt đầu lại đi...”

-”Không...không bao giờ, tao không sống yên thì cũng đừng có đũa nào sống yên được với tao...”

-”Đừng vậy nữa...”

-”Tránh ra...” Mâm com Dương nhọc công làm bị Ngọc đá văng khỏi căn nhà sàn, hẫng lạng thình, hi hụi quét dọn...vẫn ôm mộng tưởng ngày nào đó thay đổi được con bạn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 57: Ra mắt bồ mẹ chàng

Thực ra bị nàng trêu cũng chẳng có gì là tức cả, nàng cứ cười đùa cả ngày, mẹ vui, con khỏe anh chẳng có gì mãn nguyện hơn...Nàng tính hay đùa thế thôi chứ anh biết, mỗi lần anh giả vờ đau đớn là mặt nàng cũng méo mó theo luôn...Cũng nhờ thế mà đại gia được ăn vạ gần một tuần liền...Nghĩ mà tự cảm thấy sướng, ôm chăm lấy người yêu, anh nựng:

-”Nấu gì đấy?”

-”Xườn xào chua ngọt...thích không...”

-”Thích lắm...” Thorn chụp một cái vào má, đại gia trò chuyện với tiểu bảo bối:

-”Thằng ranh này mai sau là con sướng lắm nhé, có người mẹ tuyệt vời thế này...”

-”Sao anh biết là thằng?”

-”Ha, em thích con trai mà...”

-”Còn anh?”

-”Con nào cũng tốt, con của Uyên là anh yêu hết, hehe...”

-”Con của em với người khác cũng yêu???”

Véo mũi nàng trên:

-”Gớm, tôi chỉ sợ cô chẳng dám gặp thì tôi lấy đâu cơ hội mà yêu... mà này, thuê người giúp việc nhé!”

-”KHÔNG...”

-”Sao vậy, thương em mấy hôm nữa bụng to thì khổ thôi...”

‘Em chỉ muốn không gian này có mình em, anh và con mà thôi’. Nghĩ vậy chứ ngại cũng chẳng nói:

-”Lúc đó tính sau... giờ em vẫn làm được mà... À, tối qua nhà anh, em phải chuẩn bị những gì, ăn mặc như nào... cái này em vụng lắm...”

-”Không cần, hãy là chính em, anh thích điều đó!”

-”Chuyện em có bầu...”

-”Cái này thì anh không giúp được rồi, ba mẹ anh bá đạo lắm, chẳng có chuyện gì không biết đâu...”

-”Ặc, không biết hai bác có nghĩ em... hư hỏng không???”

Anh phì cười, cắn nhẹ vào cổ nàng:

-”Các cụ còn hiện đại hơn cả nàng đó – bà già cô hủ của tôi ạ!!!”

.....

6h tối, dù đã tưởng tượng giây phút này tới cả tuần rồi mà giờ đứng trước chiếc cổng nam vàng đầy nguy nga, xa xa hàng dừa cảnh cao vút, ngôi biệt thự tím lấp ló kiêu sa phía sau, thỏ non vẫn không tránh khỏi hồi hộp.

-”Cô cậu mới về à!”

-”Ba mẹ cháu đâu ạ?”

-”Mọi người ở trong, đợi cậu từ chiều đấy, cả cô Trâm Anh với cậu Lâm cũng về...”

Anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang toát mồ hôi, điềm tĩnh bước vào. Mẹ nàng chào đón nàng bằng một nụ cười hết sức ấm áp khiến nàng có phần nào nhẹ người.

-”Tối rồi à... vào trong đi con... đi dép vào kéo lạnh chân...”

-”Dạ...”

-”Chị Uyên anh Minh ngồi đây...”. Bảo Lâm kéo ghế thân thiện.

Từ trên lầu, hai ba con Việt Đức – Trâm Anh đi xuống đây ấn tượng. Tuy biết ba chồng tương lai là người vô cùng vô cùng cưng con gái, nhưng cảnh ông công đưa con gái gần mười tám tuổi còn ngái ngủ trên lưng quả là hiếm thấy.

-”Về rồi hả con...”

-”Con cái gì, ông quảng cái của nợ xuống cho tôi nhờ, 6h chiều rồi còn ngủ nghê gì, chắc hôm qua lại xem phim thâu đêm chứ gì... bạn gái của con đang ở đây đấy, mất hết cả mặt!”. Lan Anh bực mình.

-”Bà cứ khó tính thế”

-”Không phải tôi khó tính mà là ông hâm, cứ thế này thì ma rước nó...”

-”Gớm, con gái tôi cao ráo xinh xắn, gia thế hoành tráng... có mà lại chả xếp hàng dài cả phố ý... mà không có thì nó ở nhà với tôi, càng tốt...”

-”Đúng là không nói với ông được, mệt...”

-”Ba, mẹ...”

Thấy con trai nhấc khéo, ông cười xuề xòa:

-”Trước sau gì chả thành người một nhà, Uyên nhi, nhìn nó kia, cầm tay con bé cứ như sợ chạy mất ý...”

Nàng xấu hổ rút khỏi tay anh, lấp bắp: “Dạ...vâng ạ...”

-”Đấy, thấy chưa...Nhím ơi, đẩy đi con, anh dẫn bạn gái về này...”

Con bé được chiều quen, vẫn còn ậm ừ nũng nịu, nhìn chồng mình mà ngán hết cả người, Lan Anh nháy mắt, hai cậu con trai hiểu ý mẹ, một đứa cầm tóc giật, một đứa dầm cho một quả, lúc này nó mới tỉnh táo được tý, nhõng nhẽo chào chị dâu. Cuộc trò chuyện rất rôm rả, tuy nhà chàng thuộc hạng giàu sang nức tiếng nhưng lại không kiêu nề nếp quy tắc người ta vẫn hay tưởng, các thành viên đều rất vui tính, được ba mẹ còn rất xì teen, tạo cho nàng cảm thấy như thân quen lâu rồi...

-”Ha ha, chị Uyên chị biết không, anh em bị đàn đấy?”

-”Sao cơ?”

Nàng ngạc nhiên thấy rõ, cái gì mà bị đàn, tổng giám đốc oai phong lẫm liệt...Minh đỏ mặt, hất hàm ra lệnh cho đứa em gái thôi ngay, ai ngờ nó sán vào ba, cả nhà cũng hùa theo, mẹ nhấp ngum nước, có vẻ chưa quên nổi “cay cú” lâu nay:

-”Ai bảo chúng mày anh bị đàn, chẳng qua là lên ba tuổi rồi mà anh vẫn còn nhảm mẹ thôi mà...”

-”Haha, đúng rồi, thấy kể anh ý gọi người yêu cũ của ba em là mẹ... khiến mẹ em tức điên...”

Nàng cười thâm hiểm, thì thầm: “Có là gì so với 30 tuổi đầu vẫn còn nhảm người yêu...anh nhĩ”. Ngượng bưng cả mặt, chỉ là nhảm lẫn nhất thôi thôi, sao mọi người phải nghiêm trọng vậy, tưởng thằng em trai thân thiết lâu nay phải cùng phe ủng hộ, ai ngờ nó cũng hào hứng:

-”Hồi anh ấy lên lớp một vẫn còn ị đùn đó...haha”

-”Anh ấy không biết đếm tới năm 5 tuổi...”

-”Năm 12 tuổi anh ấy vẫn chưa biết đọc giờ...”

-”Ừ, thằng này 6 tuổi mới cai sữa đấy con...”

-”Được như này là nhờ mẹ nó nhiều lắm...”

-”Mẹ đúng là có phép thuật, biến một người cả thời tiểu học không cộng được thành tổng giám đốc uy phong của Bảo Minh...”

-”Thấy ba mẹ em còn kể ngày xưa định đặt tên anh ý là Bảo Phong cơ, nhưng tại ảnh ngu quá nên phải đặt Bảo Minh hi vọng thông minh hơn, phải không ba???”

-”Thôi, trêu anh ít thôi con, thế mà giờ đã đứa nào giờ giỏi bằng anh chưa? Không có anh mấy năm qua chúng mày có được sung sướng thế không hả...có khi lúc bé anh trả vờ ngốc thôi, phải không Minh???”

Nhất định không cho đại gia cơ hội mở lời, thằng em trai được thả bản liên thanh cái thời thơ ấu oanh liệt của anh nó. Đúng là lâu lắm mới rơi vào cái cảnh bị cả nhà đim, trước đây toàn mình đi đim người khác, dờ khóc dờ cười, người yêu thì cứ nghe như hứng lấy từng chữ, cười reo thích thú, anh bất lực, cố tìm kiếm trong nhà xem có cái gì để đổi chủ đề...bỗng...mắt anh lóe sáng, nhưng vì là vấn đề nhạy cảm nên vờ vệt hạ giọng:

-”Ba ơi, con cá của ba chết kìa...”

Ông Việt Đức giật này, tưởng nó nói đùa, ai ngờ con cá quý của ông đang nổi lên bên trên mặt nước, chưa kịp thương tiếc thì ông phát hiện ra, một con khác không lâu sau đó cũng đi theo...rồi...con nữa...dần dần cả bể cá...không sống được con nào...Nước trở lên đỏ ngầu...Sự kiện lạ chưa từng thấy...

-”Thưa ông bà...cô cậu...”. Giọng người giúp việc run run...

-”Sao?” “Có chuyện gì thế bác?”

-”Tôi cho gà và thỏ ăn, không hiểu chúng làm sao mà nằm la liệt hết cả...cả con Miu và Ken cũng lờ đờ luôn...”

Mẹ Minh chạy ngay xuống nhà dưới, Bảo Lâm vội xuống xem em Ken. Trâm Anh nhìn thấy Miu, khóc ròng, lúc bác sĩ thú y tới thì đã không cứu được chúng, cả nhà nào loạn, kể ra chúng là loài vật nhưng cũng gắn bó khá lâu, và lại toàn vật cưng của các thành viên, cô em gái lờ buột miệng:

-”Sao tự đứng lại thế, bao lâu nay có sao đâu, cứ như hôm nay có ma quỷ tới ý...”

Uyên hơi giật mình, bà Lan Anh quát con:

-”Câm ngay...”

-”Đứng mà... huhu... em Miu của con...”

Không khí tự đứng trở nên nặng nề, nhận ra mọi người đều rất tâm trạng. Minh xin phép đưa người yêu về, nàng cảm thấy day dứt khôn nguôi, anh tỉnh ý, đồng đặc:

-”Đừng có nghĩ nhiều, chả liên quan tới em... nào... về nào, về vợ nấu gì cho anh ăn nào...”

-”Nhưng, ngày đầu tiên em về nhà anh... mà lại có điềm không lành...”

-”Hâm à, cấm nói linh tinh!”

Thất dây an toàn cho người yêu, anh từ từ phóng xe...

.....

-”Ba ơi, chị ý không hợp với anh... hay chị ý có sát khí nặng thế mà... ba bảo anh đừng quen với chị ý nữa... con sợ lắm”

Trâm Anh nức nở, ông Đức một phần vì vài con cá, một phần vì đứa con gái cưng như vàng khóc lóc tức tưởi, quay sang bảo vợ:

-”Tôi cũng cảm thấy có cái gì không ổn bà ạ? Tại sao chúng lại lần lượt ra chết cả vậy??? Lẽ nào... ý trời...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 58: Bại lộ

-”Không phải ý trời... Đức, ông không phải buồn, cá là tôi giết đó...”

-”Bà, bà... sao bà lại ác độc vậy... chúng nó làm gì nên tội nên tình...”

-”Kệ, tôi thích...”

-”Vô lý... bà hâm rồi à, sướng quá hóa điên à...”

-”Cũng không điên, do tôi nhìn ông chăm cá suốt ngày nên tôi ngứa mắt...”

-”Bà... bà...”

-”Mẹ, sao mẹ lại nhận những thứ mẹ không làm?”

Được câu này của con gái, bà nhanh chóng quay sang:

-”Sao con gái yêu biết mẹ không làm???”

-”Không... không... con nghĩ mẹ bệnh chị Uyên thôi...”

-”Thôi đi, chưa đủ kinh nghiệm diễn xuất đâu, tốt nhất thi đại học đi, đừng hám danh...”

-”Mẹ... mẹ nói gì thế...”

- “Bà... bà điên à...”

-”Vâng, ông nhìn lại đứa con gái ông chiều chuộng giờ xem nó thành như nào... dám cả gan làm chuyện tày đình như vậy... Nói, con thù oán gì với người yêu anh?”

-” Mẹ sao vậy? Con chả hiểu gì...”

-” Em im mồm mẹ đi được rồi đấy!”

-” Mẹ và anh sao thế...”

Ông Đức vẫn còn ngơ ngác, bà nhấn mạnh:

-” Con ăn chơi đua đòi nợ nần, trước đây mẹ luôn nể mặt ba mà không dạy con nghiêm như các anh, nhưng lần này nếu không dạy con sẽ mất tính người mất, ngoan ngoãn nhận lỗi trước khi chưa muộn...”

-” Con khôn làm mà...ba ơi ba phải tin con...xin ba đấy...”

-”Ừ, bà nói xem, nó ngủ cả ngày...bà đừng có khất khe với con như vậy, hiểu lầm mà làm tổn thương nó...Thôi, không truy cứu nữa...”

-”Ông nói hay quá, Lân, mày mở thùng rác ra cho mẹ xem...”, đoạn bà chỉ vào một gói hồng hồng:

-”Con gái rượu ông lén lén lút lút rắc cái này vào bể cá này, nếu tôi và thằng Lân không tình cờ trông thấy thì con Ken và Miu, đàn gà, thỏ cũng tôi lâu rồi...”

-”Vâng ba ạ, con dặn bác sĩ thú y nói dối đó, con thay hết bằng thuốc ngủ...”

-”Thằng này...”

Ông tròn tròn mắt, có vẻ vẫn chưa thể tin, cố hỏi thêm, ước sự thật không phải vậy:

-”Sao mày không cứu luôn mấy con cá?”

-”Tôi cấm, không cho nó thay nước, để thế ông mới ngộ ra đấy!”

-”Bà...bà lừa tôi...cả mày nữa, mắt dạy...”

-”Tĩnh lại đi, tới giờ nào mà ông còn nói vậy, nhìn thẳng vào sự thật đi...còn con, nhận lỗi hay mẹ giao cho cảnh sát đây...”

Thấy mẹ nghiêm nghị, cầu cứu ba không xong, Trâm Anh đành thú nhận:

-”Là con đó...”

Ông Đức tức điên, giận dữ, chưa bao giờ dám nghĩ tới một ngày, bảo bối mình cung nụng hết mực lại dám mất nét tới vậy, lần đầu tiên trong đời, ông tát nó một phát mà lòng ông đau gấp bội:

-”Nói ngay, ai sai con làm...”

-”Không ai cả...con tức, được chưa, con nghĩ nếu anh bỏ chị này, yêu lại chị Ngọc, con sẽ được báo chí quan tâm, con sẽ được đăng tin với tư cách là em chồng của siêu mẫu, được biết tới, thuận lợi cho con vào Showbiz sau này...”

Lại một cái tát nữa:

-”Điên rồi, bit bit cái con khi, lên phòng, cầm ra ngoài tới khi tao cho phép, tao không có đứa con gái độc ác như vậy...”

Đứa con gái vàng thút thút lên phòng, Lan Anh không nói thêm câu nào, từ khi có Trâm Anh, chưa bao giờ ông đánh nó, hôm nay hẳn ông rất tức giận, lúc ông ấy nóng tính như thế thì bà cũng chẳng dám ho he, chỉ sai Lân nhắn tin cho Minh, nói dối rằng hôm nay mọi chuyện là mẹ làm là thủ tục giải đen... tuần sau qua ăn cơm

.....

-”Ông Đức, sao vậy...Ê...”

-”Không sao, bà ngủ trước đi!”

-”Ặc, khóc nhè à, già bỏ nó rồi...con hư phải chịu chứ, ai bảo ông nuông chiều vào...”

-”Tôi đã bảo không sao mà, gọi cho thằng Minh chưa, không con bé lại áy náy...”

-”Gớm, còn phải dặn...thôi đừng buồn nữa...”

-”Tôi từ xưa biết chứ, tôi biết nó chời bời, nợ nần, nhưng tôi nghĩ, hết tuổi lớn sẽ hết, tôi thương nó, bé nhất nhà, kém hai anh chục tuổi, không những để

non – lúc ấy bác sĩ còn nói nó có vấn đề ở tim... bà nhớ không?”

-”Nhớ chứ...thời ngủ đi...”

Xoa xoa, dỗ chồng ngủ mà nước mắt chảy dài trên má bà, Trâm Anh vốn không bị để non, cũng chẳng bị bệnh gì về tim cả, nhưng bà quả không đủ can đảm để nói ra...không muốn làm ông buồn, cảm giác thật khó chịu...bao giờ, biết bao giờ bà mới có thể nói ra tất cả???

.....

-”Mọi chuyện sao rồi?”

-”Okie, xong hết rồi chị ạ, ba mẹ em ghét chị Uyên lắm, nhưng anh trai em vẫn bên!”

-”Được rồi, thứ cô muốn chị hứa sẽ trả ơn...”

Việc ba mẹ có ghét chị Uyên hay không, nói dối cũng chẳng sao, ai mà biết được, liệu mình lừa Như Ngọc, Trâm Anh cười sung sướng, vậy là...nó sắp nổi tiếng rồi, chị Ngọc sẽ giới thiệu nó với đạo diễn nổi tiếng hàng đầu Việt Nam, nó sẽ được đóng vai chính ngay từ lần đầu tiên...Nó không biết rằng, chính nó cũng bị lừa, người như cựu siêu mẫu, tới phim cho mình còn không kiếm nổi hướng chi tới phim cho người khác??? Hai cô nàng cười sung sướng như điên dại với cái hạnh phúc ảo!!!

.....

-”Đứng dậy mau đi!”

-”Không!”

-”Lên mau...”

-”Không, thương anh lắm!”

-”Đất trời, cái cô này, cứ để tôi phải dùng vũ lực thế nhỉ?”

Nói đoạn, đại gia dùng một tay, vác cái đĩa buồng bình ra sô-pha phòng khách, bật chương trình tivi mà nàng thích nhất, ra lệnh:

-”Cấm chạy linh tinh, anh ra bây giờ đó!”

Nàng nhìn theo bóng lưng rộng lớn vào bếp dọn dẹp, nước mắt rom rớm, tự trách sao mình lại như vậy? Người ta khóc vì khổ, vì đau, nàng đây khóc vì quá sung sướng...cái hạnh phúc này, đối với nàng – quá lớn, quá tốt, từng phút giây...tự thắc mắc không hiểu kiếp trước mình đã tích đức gì nữa?

-”Sao vậy, nghĩ gì thế?”

Anh nhẹ nhàng đi vào khiến nàng khẽ giật mình, ngồi xuống sát cạnh người yêu, nàng cũng tròn người, nằm tựa vào lòng anh, đây là tư thế xem phim mà nàng ưa thích nhất...Đại gia cũng thích chẳng kém, cái cảm giác nàng thi thoảng quay mặt vào nghịch ngợm cơ bụng săn chắc khiến anh nóng bừng, mỗi lần như vậy, anh lại cười hiền mắng yêu: “Thỏ thối!”, nàng đáp trả :”Cáo thối thì có!”, rồi mau chóng quay ra xem tiếp, thi thoảng anh vuốt ve mái tóc dài đen lánh, bất chợt thom một phát vào trán hay là cướp hôn ngay tại trận, cái con bé này, đại gia thầm nhớ một chuyện trước đây, xưa đây từng tuyên bố, trả cả con Lamborghini Veneno cũng không bán nàng, nhưng giờ đây nghĩ lại rồi, rút lại lời đó, phải là trả một trăm con Lamborghini Veneno cũng không bán...với anh...nàng là vô giá!!!

.....

Một buổi sáng nọ, tại tập đoàn Bảo Minh, ông sếp tổng cầm hộp nhẫn trên tay, quý xuống trịnh trọng:

-”Em sẽ...em sẽ...sẽ làm...chồng anh chứ?”

Nhận ra mình nhờ lời, toát mồ hôi, vội vàng sửa lại:

-”Nàng lấy ta làm thiếp nhé...”

-”À, không, không...lấy...lấy...vợ...anh...lấy anh nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 59: Người đàn ông của năm

-“Được, thiệp sẽ lấy chàng, suốt đời này chỉ ở bên chàng, hầu chàng tới già...á hahaha...”

Tên thư kí giả bộ trả lời, cười đau cả ruột, cái điệu bộ ông sắp run như cây sậy quả là trước nay chưa từng gặp, đúng là cộp oai tới mấy, trước mặt cộp cái vẫn thế mà thôi...

-“Sếp, sếp phải bình tĩnh, tự tin, quyết thắng chứ!”

-“Tôi biết rồi, tôi cậu cứ thử xem, có khi còn chả đứng vững ý chứ...”

-“Vâng, vâng, em biết, thì em có nói gì đâu...Bao giờ sếp định...”

-“Bao giờ tập tành thành công đã. Chuẩn bị theo tôi tới một nơi, mỗi ngày hai tiếng”

-“Đi đâu ạ?”

-“Đi rồi sẽ biết!”

Lái xe đến đúng địa chỉ sếp đưa, bấm chuông lên tầng ba, rẽ vào phòng, nhìn quanh không thấy người yêu sếp...phải nói Duy tỵ ngất...vẫn cố trấn tĩnh hỏi lại:

-“Sếp...chị Uyên đâu, chắc sắp tới ạ...”

-“Không, tôi có bảo Uyên tới đâu...tôi và cậu, VÀO HỌC...”

Trời đất! Đúng là thân phận thư kí mà...chẳng biết ông tổng đút bao nhiêu tiền mà giáo viên cũng cho hai thằng đàn ông vào cái lớp này... khiến hấn phải xấu hổ tới độ thổ thổ này ư...

-“Vào chỗ đi!”

Sếp và hấn đi theo hướng chỉ của cô gái, quanh toàn là những cặp vợ chồng tình cảm, chỉ có mỗi hấn và sếp...tới lạy sếp...

-“Sếp à...”

-“Sao?”

Hấn lí nhí:

-“Sao không thuê giáo viên tới dạy riêng?”

-“Kì lắm, mình tôi với cậu trong phòng kì bỏ xù...”

‘Ặc...Em với sếp giữa đồng này thì không kì à...huhu...Sao sếp không thuê giáo viên tới dạy cho hai vợ chồng sếp ý...lại muốn bắt ngờ đây mà...khổ thân ta...’ Phận dưới chỉ dám nghĩ mà không dám cãi.

-“Sao, có cần kiếm cái gối đút vào cho giống họ không? Ngồi xuống!”

-“Dạ, dạ...”

Thực ra mới đầu còn hơi ngượng, nhưng sau này thấy sếp lì nên hấn cũng lì, thực ra hấn cũng chẳng phải làm gì, bao nhiêu năm kính cần với sếp, nay chỉ việc ngồi không cho sếp matxa, kể cũng không có gì là khổ cả...cũng thoải mái để chịu phết...được vài ngày, chính hấn lại là người muốn đi học hơn, chưa tới giờ đã hăng hái rù:

-“Đi thôi sếp...”

-“Thôi, không cần nữa”

-“Em tưởng mười buổi mà?”

-“Người bình thường thì học mười buổi cho quen, tôi đây động tác thành thục hết rồi...sao, muốn đi hả?”

-“Không ạ...”

.....

Ngồi xem bộ phim, đợi mãi mà chẳng thấy đại gia ra, ton tốt vào xem thì thấy vẫn ở trong bồn tắm, đóng chặt cửa, hai nàng sốt cả ruột...

-”Anh sao vậy, đau bụng à?”

Hỏi tới tấp khi thấy anh.

-”Không...”

Trả lời rất ngắn khiến nàng có cảm giác hơi sợ.

-”Anh cảm điều khiển làm gì, nóng à?”

-”Không, tôi chỉnh cho nhiệt độ cao lên...”

‘Lạnh nhạt quá... giận gì không biết...’

-”Giận gì à?”

-”Ai dám giận cô...”

-”Không giận thật?”

-”...”

Mặt đại gia lạnh như băng, chẳng thèm nói gì, tiến lại gần, bờ môi chạm nơi cổ cao, nhe nhor:

-”Haha, anh đùa đấy...”

-”Hâm à, làm người ta sợ gần chết...”

-”Sợ gì... yêu tim thể cơ à...” Anh vừa nói, động tác tay rất nhanh nhẹn.

-”Làm gì đấy?”

-”Nhìn mà không thấy à? Cởi đồ giúp em...”

-”Vừa lúc trưa rồi mà... THAM”

-”Không tham...”

Nói đoạn, anh cẩn thận ôm lấy người yêu trắng nõn nà, bước vào nhà tắm. Mùi hoa oải hương quanh phòng thật dễ chịu, những ánh nến lung linh, nước ấm pha sữa dê sóng sánh được chuẩn bị từ lúc nào, tiếng nhạc du dương êm dịu...thỏ nhỏ bé lại một lần bị cáo làm cho cảm động. Đặt nàng trong bồn, người đàn ông nhanh chóng bước vào trong, làm nàng bất ngờ bởi những động tác matxa khắp cơ thể rất chuyên nghiệp, đôi lúc lại ghé tai thì thầm:

-”Dễ chịu không?”

-”Dễ chịu lắm, anh học đâu đấy...”

-”Tự nghĩ ra đấy, không cần học...”

-”Điều, sao thành thực thể?”

-”Anh mà nị...”

Chẳng đòi co thêm, thom nhẹ vào vầng trán cao thay lời cảm ơn, rồi vẫn thói quen dựa vào anh, thật yêu bình – người đàn ông này, hẳn là thiên sứ đã mang tới cuộc đời nàng.

.....

Buổi khai trương trung tâm thương mại thứ hai dưới lòng đất của tập đoàn Bảo Minh ngày hôm ấy thật náo nhiệt, mặt hàng các nơi đều giảm giá. Ngài tổng giám đốc hôm ấy cũng đích thân tới cắt băng khánh thành, người ta cũng chẳng lạ gì anh, người yêu một thời của siêu mẫu đình đám, nhưng hôm nay anh không đi một mình. Bên cạnh còn có một người phụ nữ, nghe có vẻ đại gia rất quan tâm tới người đó, cô gái ấy, có một vẻ giản dị mộc mạc, khuôn mặt thanh tú rất gây thiện cảm, nhìn qua thì ai cũng thể đoán cô ấy đang mang bầu. Tư thế ngài, lúc nào cũng là đặt một tay qua eo nàng, lúc lúc lại hỏi xem có mệt không, chuyện trò rất vui vẻ... Phong thái của anh, có người đi bên cạnh như vậy mà vẫn còn thu hút khá là nhiều ánh nhìn, thử hỏi nếu để người đàn ông đẹp, giàu có và uy lực như thế này, đơn phương độc mã khéo loạn cả trung tâm mắt!!! Anh dắt nàng tới đại sảnh khai trương, đứng đợi thư kí phát biểu, một lúc nghe tới giới thiệu tên mình, thom nhẹ vào má nàng: “Đội anh tỵ nhé!” rồi oai phong bước lên bục phát biểu.

-”Trước hết...”

Chưa nói được từ tiếp theo thì tiếng súng ghê người vang lên, đám đông còn tưởng pháo nổ mừng bằng khánh thành, nhưng có kẻ phát hiện ra máu chảy đỏ cả một góc mới nào loạn hoảng sợ, anh – ngay lập tức, theo phản xạ nhìn về phía người mình yêu quý nhất, gương nàng mặt trắng bệch, người nhuốm một màu đỏ, lại một lần nữa trong đời... anh cảm thấy nghẹt thở tới kinh hoàng...

-“Được, thiệp sẽ lấy chàng, suốt đời này chỉ ở bên chàng, hầu chàng tới già... á hahaha...”

Tên thư kí giả bộ trả lời, cười đau cả ruột, cái điệu bộ ông sắp run như cây sậy quả là trước nay chưa từng gặp, đúng là cộp oai tới vậy, trước mặt cộp cái vẫn thế mà thôi...

-“Sếp, sếp phải bình tĩnh, tự tin, quyết thắng chứ!”

-“Tôi biết rồi, tôi cậu cứ thử xem, có khi còn chả đứng vững ý chứ...”

-“Vâng, vâng, em biết, thì em có nói gì đâu... Bao giờ sếp định...”

-“Bao giờ tập tành thành công đã. Chuẩn bị theo tôi tới một nơi, mỗi ngày hai tiếng”

-“Đi đâu ạ?”

-“Đi rồi sẽ biết!”

Lái xe đến đúng địa chỉ sếp đưa, bấm chuông lên tầng ba, rẽ vào phòng, nhìn quanh không thấy người yêu sếp... phải nói Duy tỵ ngắt... vẫn cố trấn tĩnh hỏi lại:

-“Sếp...chị Uyên đâu, chắc sắp tới ạ...”

-“Không, tôi có bảo Uyên tới đâu...tôi và cậu, VÀO HỌC...”

Trời đất! Đúng là thân phận thư kí mà...chẳng biết ông tổng đút bao nhiêu tiền mà giáo viên cũng cho hai thằng đàn ông vào cái lớp này... khiến hấn phải xấu hổ tới độ thổ thổ này ư...

-“Vào chỗ đi!”

Sếp và hấn đi theo hướng chỉ của cô gái, quanh toàn là những cặp vợ chồng tình cảm, chỉ có mỗi hấn và sếp...tới lạy sếp...

-“Sếp à...”

-“Sao?”

Hấn lí nhí:

-“Sao không thuê giáo viên tới dạy riêng?”

-“Kì lắm, mình tôi với cậu trong phòng kì bỏ xừ...”

‘Ặc...Em với sếp giữa đồng này thì không kì à...huhu...Sao sếp không thuê giáo viên tới dạy cho hai vợ chồng sếp ý...lại muốn bắt ngờ đây mà...khổ thân ta...’ Phận dưới chỉ dám nghĩ mà không dám cãi.

-“Sao, có cần kiếm cái gối đút vào cho giống họ không? Ngồi xuống!”

-“Dạ, dạ...”

Thực ra mới đầu còn hơi ngượng, nhưng sau này thấy sếp lì nên hấn cũng lì, thực ra hấn cũng chẳng phải làm gì, bao nhiêu năm kính cẩn với sếp, nay chỉ việc ngồi không cho sếp matxa, kể cũng không có gì là khổ cả...cũng thoải mái dễ chịu phết...được vài ngày, chính hấn lại là người muốn đi học hơn, chưa tới giờ đã hăng hái rù:

-“Đi thôi sếp...”

-“Thôi, không cần nữa”

-“Em tưởng mười buổi mà?”

-“Người bình thường thì học mười buổi cho quen, tôi đây động tác thành thực hết rồi...sao, muốn đi hả?”

-“Không ạ...”

.....

Ngồi xem bộ phim, đợi mãi mà chẳng thấy đại gia ra, ton tốt vào xem thì thấy vẫn ở trong bồn tắm, đóng chặt cửa, hại nàng sốt cả ruột...

-”Anh sao vậy, đau bụng à?”

Hỏi tới tấp khi thấy anh.

-”Không...”

Trả lời rất ngắn khiến nàng có cảm giác hơi sợ.

-”Anh cầm điều khiển làm gì, nóng à?”

-”Không, tôi chỉnh cho nhiệt độ cao lên...”

‘Lạnh nhạt quá... giận gì không biết...’

-”Giận gì à?”

-”Ai dám giận cô...”

-”Không giận thật?”

-”....”

Mặt đại gia lạnh như băng, chẳng thèm nói gì, tiến lại gần, bờ môi chạm nơi cổ cao, nhe nhón:

-”Haha, anh đùa đấy...”

-”Hâm à, làm người ta sợ gần chết...”

-”Sợ gì... yêu tim thể cơ à...” Anh vừa nói, động tác tay rất nhanh nhẹn.

-”Làm gì đấy?”

-”Nhìn mà không thấy à? Cởi đồ giúp em...”

-”Vừa lúc trưa rồi mà... THAM”

-”Không tham...”

Nói đoạn, anh cẩn thận ôm lấy người yêu trắng nõn nà, bước vào nhà tắm. Mùi hoa oải hương quanh phòng thật dễ chịu, những ánh nến lung linh, nước ấm pha sữa dê sóng sánh được chuẩn bị từ lúc nào, tiếng nhạc du dương êm dịu... thỏ nhỏ bé lại một lần bị cáo làm cho cảm động. Đặt nàng trong bồn, người đàn ông nhanh chóng bước vào trong, làm nàng bất ngờ bởi những động tác matxa khắp cơ thể rất chuyên nghiệp, đôi lúc lại ghé tai thì thầm:

-”Dễ chịu không?”

-”Dễ chịu lắm, anh học đâu đấy...”

-”Tự nghĩ ra đấy, không cần học...”

-”Điều, sao thành thực thế?”

-”Anh mà nì...”

Chẳng đòi co thêm, thom nhẹ vào vầng trán cao thay lời cảm ơn, rồi vẫn thói quen dựa vào anh, thật yêu bình – người đàn ông này, hẳn là thiên sứ đã mang tới cuộc đời nàng.

.....

Buổi khai trương trung tâm thương mại thứ hai dưới lòng đất của tập đoàn Bảo Minh ngày hôm ấy thật náo nhiệt, mặt hàng các nơi đều giảm giá. Ngài tổng giám đốc hôm ấy cũng đích thân tới cắt băng khánh thành, người ta cũng chẳng lạ gì anh, người yêu một thời của siêu mẫu đình đám, nhưng hôm nay anh không đi một mình. Bên cạnh còn có một người phụ nữ, nghe có vẻ đại gia rất quan tâm tới người đó, cô gái ấy, có một vẻ giản dị mộc mạc, khuôn mặt thanh tú rất gây thiện cảm, nhìn qua thì ai cũng thể đoán cô ấy đang mang bầu. Tư thế ngài, lúc nào cũng là đặt một tay qua eo nàng, lúc lúc lại hỏi xem có mệt không, chuyện trò rất vui vẻ... Phong thái của anh, có người đi bên cạnh như vậy mà vẫn còn thu hút khá là nhiều ánh nhìn, thử hỏi nếu để người đàn ông đẹp, giàu có và uy lực như thế này, đơn phương độc mã khéo loạn cả trung tâm mắt!!! Anh dắt nàng tới đại sảnh khai trương, đứng đợi thư ký phát biểu, một lúc nghe tới giới thiệu tên mình, thom nhẹ vào má nàng: “Đội anh tỳ nhé!” rồi oai phong bước lên bục phát biểu.

-”Trước hết...”

Chưa nói được từ tiếp theo thì tiếng súng ghê người vang lên, đám đông còn tưởng pháo nổ mừng bằng khánh thành, nhưng có kẻ phát hiện ra máu chảy đỏ cả một góc mới nào loạn hoảng sợ, anh – ngay lập tức, theo phản xạ nhìn về phía người mình yêu quý nhất, gương nàng mặt trắng bệch, người nhuốm một màu đỏ, lại một lần nữa trong đời... anh cảm thấy nghẹt thở tới kinh hoàng...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 60: Mạng đổi mạng

Bấm số gọi cấp cứu mà tay run rẩy, ôm người yêu vào lòng, sợ hãi gọi tên nàng không thôi, một bàn tay nhỏ bé vuốt những giọt nước trên má:

-”Anh Minh, anh Minh, bình tĩnh lại đi...”

-”Em...em đừng nói gì nữa, mất sức...anh gọi xe cấp cứu tới rồi...”

-”Anh Minh, em đây mà...đừng thế...em không sao...”

-”Anh biết, anh biết...cố lên...cố chịu đựng...”

-”Trời ơi, anh...em không sao thật mà...”

Nàng vùng khỏi tay anh, cố gắng lay cho người yêu thoát khỏi cơn hoảng loạn...

-”Nhưng máu, máu ở đâu...em bị thương chỗ nào...”

-”Không chỗ nào cả, máu là của người này...anh ta đỡ hộ em...bình tĩnh lại đi anh...xe tới chưa, mình phải đưa anh ấy vào bệnh viện...”

Minh hoảng hồn, ôm người yêu thật chặt rồi mới tiến lại gần người đàn ông tốt bụng đã bảo vệ người yêu mình...kinh ngạc, đó chính là tên quản lý của Ngọc, hần rất yếu, cổ đưa mắt tìm anh, thì thào:

-”Hứa với tôi một chuyện...”

-”Anh kia...” Uyên giục khi thấy đại gia im lặng.

-”Đợi bác sĩ tới chữa trị đã...”. Anh trầm ngâm

-”Không, tôi sợ không kịp nữa đâu...xin anh...xin anh...tôi lấy mạng mình ra trả anh...xin anh tha cho Ngọc một con đường sống...”

-”Không thể nào...”. Đoán ra sự việc ngày hôm nay, Minh dứt khoát.

-”Xin anh, tôi tin sau chuyện này Ngọc sẽ hối hận, cô ấy sẽ yên lặng mà sống, sẽ không làm phiền tới anh và Uyên nữa đâu...xin anh...”

Dương rất yếu, Uyên nhìn quá xót xa, mà người yêu thì ương bướng, nàng nhất định ép anh hứa với Dương...bất quá Minh đành ậm ừ cho qua...

.....

Mấy ngày trốn chui lủi trong thành phố đợi tin của nó, Ngọc nghĩ cũng không thể thông được sao nó lại liều mình cứu con Uyên, đỡ thay viên đạn đó... Nó bị điên và hăm mất rồi...Tại sao, tới người thân cận nhất bên mình cũng đứng về phía con ranh đó, Ngọc khóc thầm.

Phản ứng đầu tiên của cô khi nghe tin Dương không qua khỏi là cười, một tràng cười rất to, từ giờ sẽ không ai cản đường cô, không ai làm lời nữa... nhưng rất lạ, sau đó lồng ngực cảm thấy nhói đau, cô khóc, lần đầu tiên trong đời khóc to như vậy, rống lên những đau khổ, cô không hiểu sao lại không thể chi phối cảm xúc, nước mắt cứ chảy, lòng quặn lại, tự nhủ nhiều lần nó cũng chỉ là thằng quản lý thôi mà...chỉ thế thôi...tại sao cô vẫn không thể vượt qua...cô thực sự rất nhớ, nhớ nó lắm... Công an dân truy nã khắp nơi, Ngọc không thể nào tới nhìn mặt nó lần cuối, cảm giác day dứt khôn nguôi, buồn tui...Nghĩ tới Dương là đứa mồ côi, vậy thì làm gì có ai lo hậu sự cho nó, cái bọn trong bệnh viện, lo cũng chẳng chu toàn là cô lại đau đớn hải hùng. Phải mất mấy ngày mới chấp nhận được cái sự thật khủng khiếp đó, cô thu dọn đồ đạc về lại ngôi nhà trên núi mà trước kia hai đứa từng ở...

“Tao về đây? Mày cũng đi theo tao phải không? Nào chúng ta cùng đi...” Bước chậm rãi từng bước trên nhà sàn, nước mắt cô không thể ngưng, một môi ngồi bậc cửa thềm, cô thì thầm: “Chúng ta về tới nơi rồi đó”...Một lần gió thoảng qua, cảm giác như nó đang về an ủi cô, ngoái lại trong nhà, Ngọc giật mình khi thấy trên chiếc bàn nhỏ là tờ giấy trắng được chặn cốc cẩn thận, vội vàng bỏ tới, cẩn thận đọc từng dòng:

“Ngọc, Như Ngọc,

Cho phép tao xưng anh với mày!

Ngọc à, anh đã tình cờ nhìn thấy khẩu súng dưới bàn một tuần trước, ngay lập tức lúc đó anh muốn gọi em, hỏi em, khuyên ngăn em. . .Nhưng anh biết, em sẽ không bao giờ nghe anh đâu. . .Em sẽ lại hành động theo ý mình mà thôi. . .

Vì thế, anh đã âm thầm theo dõi em, đợi tới ngày em vào thành phố, anh đã có một quyết định, anh hi vọng sau hành động của anh, em sẽ tỉnh ngộ??? Tỉnh ngộ – có lẽ anh cũng chẳng đủ tư cách nói với em điều đó... Ngay từ đầu nếu anh có thể giàu như người ta, có thể lo cho em, cũng không cùng em lập mọi kế hoạch, dùng mọi thủ đoạn thoát nghèo, thì có lẽ, em cũng không biến thành em của ngày hôm nay. . .Có lẽ tất cả là tại anh bất tài. Anh xin lỗi nhé!

Anh còn nhớ như in cái ngày của gần mười bảy năm về trước, lần đầu tiên gặp em, anh đã biết, thích là như thế nào! Tình cảm ấy lớn dần, thành thích nhiều, rất rất rất thích. . .và thực sự, anh cũng không biết mình yêu em từ bao giờ??? Chỉ biết mình thật may mắn khi luôn được bên em. Càng yêu em nhiều, anh càng căm phẫn cái thân phận mồ côi của mình. . .giá kè. . .giá kè anh có thể xin với chúa trời, anh nhất định van xin. . .để có thể cho em hạnh phúc. . .

Không biết lúc em đọc lá thư này thì anh đang ở đâu? Anh cũng rất tò mò. . .Nếu ngỡ như chuyện gì xấu xảy ra. . .anh không sao. . .điều anh lo nhất là gì em biết không? Anh lo thế gian này không còn ai chăm sóc cho em nữa. . .Nói tới đây, anh lại biết, kiểu gì hành động của anh cũng khiến em nghĩ anh không về phía em nữa. . .đừng bao giờ nghĩ vậy em nhé. . .anh chỉ là, không muốn em gây thêm một tội ác nào nữa, và anh cũng sợ, nếu phát súng của em trúng vào một trong hai bọn họ. . .thì em sẽ không còn đường sống. . . có gì giận giữ, hận đời, hãy trút hết lên anh. . .

Và em cũng đừng buồn làm gì nhé. . .bởi lẽ anh cũng không hoàn toàn tốt đâu. . .có một chuyện, giờ mới dám nói với em, anh đã phản bội em, cái ngày em làm lễ thành hôn, chính anh là người tung đoạn video đó, anh đáng nguyên rủa phải không? Anh không có gì biện minh cả, em vì thế hãy xóa đi hiểu nhầm, đừng phí phạm cuộc đời em bằng cách cứ mãi nghĩ về người khác! Hãy sống cho riêng mình em nhé!

Em à, anh biết, em là cô gái mạnh mẽ nhất trên đời, anh yêu em, luôn yêu em. . .luôn nhớ rằng, thế gian dù sao đi chăng nữa. . .vẫn có một người luôn ở bên em. . .và đừng quên, anh ở đâu cũng dõi theo em. . .

..

Nhìn xuống chữ Dương, nét bút run rẩy, nhòe nhòe, Ngọc thần thờ người, cô quát, rất lớn:

- “Mày đang ở đâu, ra đây đi. . .”

- “Ra đi mà. . .ở đâu thì về với tao. . .”

- “Tao không tin. . .mày nói dối. . .Ra đây. . .”

Nấc lên từng hồi, lồng như xé quần, người ta thường nói, khi mất đi một thứ gì đó, mới thấy giá trị thực sự của nó, hôm nay, cô thực sự mới thấm thía. . . cô muốn gặp nó lắm, muốn nói nhiều chuyện lắm, nhưng chẳng còn cơ hội nữa, tại sao? Tại sao? Tại sao Uyên có tất cả, còn ông trời lại khắc nghiệt với cô tới vậy? Cuộc đời quả lắm bất công. . .’Dương ơi, trở lại đi. . .’ . . .Hãy trả lại Dương cho cô. . .Hàng đêm cô mơ thấy nó, nhìn cô, cười rất tươi, tỉnh dậy, nước mắt tràn trề, cô gọi nó, nhưng không thấy, cô rất muốn nói với nó một câu, một câu mà nhẽ ra cô nên nói từ sớm hơn mới phải. . .nói rằng cô yêu nó. . .’Trở lại đi anh. . .chúng ta sẽ cùng sống hạnh phúc bên nhau’ . . .Đáng tiếc mọi thứ đã quá muộn màng. . . Nhiều lúc Ngọc tưởng mình sẽ không thể cảm cực được, quãng thời gian này, quả là quá khó khăn với cô!!!

.....

-”Anh ạ. . .”

-”Cho người tìm nó!”

-”Anh, công an và báo chí cũng xác nhận nó chết rồi mà, chắc vì chuyện của thằng Dương nên khiến nó quá sốc. . .”

-”Không tận mắt thấy, tôi không yên tâm. . .”

-”Dạ, em biết rồi ạ. . .”

Chuyện của Ngọc cũng khiến Uyên sốc nặng, dù gì cũng là bạn từng học, tính nết lại hay nghĩ. . .bây giờ nó đã. . .nhiều khi nàng tự an ủi, nó đi cũng tốt, cùng với Dương, sẽ chăm sóc nó thật chu đáo, nhưng chỉ được vài phút, nàng cũng tự hối hận, tự trách mình, nếu không vì nàng, có khi Ngọc vẫn sống hạnh phúc bên anh, rồi mọi chuyện đâu tới nỗi. . .Đại gia thường ôm chặt người yêu vào lòng mỗi lúc như vậy, không dám tiết lộ nghi ngờ của anh, mọi chuyện đủ đau đầu và phức tạp, cứ để anh gánh vác, còn nàng, anh muốn nàng mãi ở trong vòng tay anh, để anh che chở như thế này thôi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 61: Lời cầu hôn ngọt ngào

Một ngày thu tháng tám...

Nàng đi nhận quyết định bổ nhiệm giảng viên, sau đó đi ăn với bạn bè, anh vì bận nên để lái xe đưa nàng đi luôn. Nhiều bận lâu ngày không gặp, kể ra nàng phát ngại, bụng bầu bắt đầu to mà chưa mời đứa nào ăn cỗ cưới cả, cũng may bọn bạn toàn đùa tâm lý, với cả chuyện nàng yêu anh, chẳng ai còn lạ gì, nên đỡ đỡ chút...

Ngày hôm nay lắm chuyện vui lắm cơ, toan về kể cho anh, vậy mà đứng trước cổng, nàng có hơi thất vọng, trong nhà không có ánh đèn, anh chắc bận còn chưa về...Đẩy cửa lớn, thực sự ngạc nhiên khi thấy ánh nến lung linh...ngó quanh vẫn không thấy ai...cảm giác hơi hồi hộp, nàng đi theo những cánh hoa hồng, cẩn thận từng bước lên lầu hai...vết hoa dùng lại trước cửa phòng ngủ, nàng gọi, nhưng vẫn không thấy anh, đành tự mở cửa vào...Trời đất! Nàng đang ở đâu vậy? Chiếc giường nệm trắng xếp hoa trái tim tinh tế, rèm ngủ cũng thay hết bằng pha lê, lấp lánh phản xạ ánh nến, hương thơm dễ chịu phảng phất...tất cả, tất cả đều rất lung linh, rực rỡ...Anh chạy tới bên, bế nàng đặt vào thảm hoa kết tinh tế, mắt anh chạm mắt nàng long lanh...Cực li rất gần, nàng nhận ra anh đang rất run, đại gia thì tự trách mình, sao đã luyện tập lâu vậy rồi mà tới hôm nay, lại khó như thế chứ...cuối cùng, lấy hết can đảm, nhìn vào mắt nàng, anh mấp má, nói ra những điều điên rồ trái ngược hoàn toàn lúc chuẩn bị:

-”Uyên...”. Cầm tay nàng

-”Anh...anh...anh...”

-”Sao anh?”

-”Anh...anh là tổng giám đốc...”

-”Vâng”

-”Anh cũng có kha khá tiền...”

-”Vâng”

-”Anh là con nhà gia giáo, bố mẹ đều hiền lành...”

-”Vâng?”

-”Anh có nhà riêng, đây này...”

-”Vâng, anh sao vậy, em biết mà...”

-”Anh rất cao và đẹp trai...”

Tới đây thì nàng phì cười, nhìn người yêu toát cả mồ hôi, nàng cố gắng nghiêm túc:

-”Vâng...”

-”Nếu con sinh ra, anh không đảm bảo sẽ yêu nó được nhiều như yêu vợ anh nhưng anh sẽ là người cha tốt...”

-”Vâng...”

-”Anh cũng sẽ chăm sóc người phụ nữ của anh suốt đời...”

-”?...”

-”Một người đàn ông quá tuyệt vời như anh, nếu cứ tiếp tục độc thân, e rằng sẽ tạo nên một cuộc tranh giành không nhỏ mất...”

-”???”

Gợi ý tới thế rồi mà người yêu vẫn trơ ra, anh run rẩy lấy chiếc nhẫn trong túi áo, đưa trước mặt nàng:

-”Vậy nên, em hãy dập tắt cuộc chiến ấy đi...làm vợ anh nhé!”

Tới lượt nàng luống cuống, khẽ mỉm cười mà nước mắt chẳng hiểu sao tuôn ra như mưa, ngước lên thấy anh vẫn nhìn mình chờ đợi, ghen ngào, nói không lên lời, đưa khẽ bàn tay ra hiệu, anh ngốc nghếch không hiểu...phải mất một lúc, nàng mới trấn tĩnh:

-”Ngốc ạ, đeo nhẫn cho em...”

Hạnh phúc ngập tràn, chiếc nhẫn kim cương được đeo lên ngón tay thon dài của nàng, tuyệt đẹp, anh cũng có mắt chọn đây chứ, thật là vừa khít...Đôi trẻ hạnh phúc trao nhau nụ hôn nóng bỏng, nồng nàn!!!

Mãi về sau, trong một lần dọn nhà, nàng bắt được tờ giấy nhỏ, trong đó có ghi: “Em biết không? Thích là yêu một thứ gì nhàn nhạt, còn yêu là thích một thứ gì rất sâu xa...Anh đã yêu em, một tình yêu chân thành và sâu sắc tới mức chính bản thân anh cũng không thể tưởng tượng nổi...Chúng ta vẫn sống với nhau hàng ngày, nhưng quanh em có biết bao vẻ tinh, điều đó khiến anh cứ nghĩ lại thấy bất an...hay là, em hãy làm anh yên phận bằng cách...LÀM VỢ ANH NHÉ!!!”

Nàng cười sặc...có vài chữ cũng không nhớ được???

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 62: Cuộc thi cô dâu chú rể

Một tuần sau...

Nàng lười biếng mở mắt, anh ghé tai thì thầm: “Đi chơi đi...”

Khẽ ừm một tiếng, cũng dậy theo anh ra ngoài, thực ra nàng cũng chẳng quan trọng đi đâu cả, đi với anh là vui rồi. Anh dẫn nàng đi lang thang quanh công viên, hít thở bầu không khí trong lành, sắp làm mẹ rồi mà nàng vẫn còn trẻ con quá, lúc thì sà xuống hàng cóc làm vài miếng, khi thì lại muốn ăn kẹo bông, nổi hứng lên còn bắt anh chụp ảnh Hàn Quốc.

-”Anh...anh...đi thôi, chỗ kia đông người thế...”

-”Có gì đâu mà xem...” Anh có vẻ mệt mỏi ử ử oái. Lê bước chân già theo cô người yêu trẻ con.

-”Vâng, xin nhanh tay tham gia chương trình của chúng tôi, số lượng có hạn...MỘT NGÀY LÀM CÔ DÂU – CHÚ RỂ – chương trình dành cho cặp đôi yêu nhau, 3 giải nhì là dịch vụ cưới trọn gói cho lễ cưới thật của các bạn...giải nhất là chuyến du lịch vòng quanh Châu Âu...”

Người người nô nức đăng kí, nàng cũng háo cả hức...Nhất định lời đại gia đi, bắt anh tham gia bằng được...

-”Thích đi Châu Âu thì cưới xong anh cho đi...thi thử gì cho mệt...”

-”Không, thích đi miễn phí cơ...đi mà...đi mà...đi mà...”

-”Ừ, chiều nàng vậy...”

Đại gia dẫn nàng lượn qua đông người chen lấn, vào giữa đăng kí.

-”Xin hỏi tên anh chị...”

-”Nguyễn Thị Tố Uyên, Phạm Bảo Minh...”

-”Vâng, anh chị cho em số điện thoại, ngày sinh, số chứng minh nhân dân vào đây nhé...vòng sơ khảo bắt đầu từ 10h sáng nay chị nhé, tại Royal Plaza...”

-”Trời đất...”

Nàng quay sang nhìn anh, ánh mắt khẩn trương cầu nài...

-”Còn 50 phút nữa, có kịp không?”

-”Kịp mà, Lamborghini Veneno của đại gia đi kịp mà...đi...”

-”Mệt lém, thi thử làm gì...”

-”Đi mà, đại gia đẹp trai của em thế này, không thi thì phí, em có linh cảm là kiểu gì mình cũng dành giải nhất...”

-”Chuyện đó thì không phải nói...”. Anh bắt đầu kiêu: “Nhưng bỏ phí một ngày đi chơi lãng mạn của mình bằng cuộc thi vớ vẩn đó sao?”

Anh càng nản, nàng càng thích, đúng là lạ đời, nài nỉ bằng được:

-”Đi mà, ba Minh...ba Minh đưa hai mẹ con đi đi...em thích lắm...”

Tất nhiên là đại gia không thể cưỡng lại cái giọng điệu ngọt xơn xớt của người yêu rồi, đành ngậm ngùi lấy chìa khóa xe, phóng như điên tới Royal Plaza. Họ được đưa tới phòng thử đồ, nhìn mặt chàng có vẻ không vui, nàng nịnh nọt:

-”Đi thay comple đi nha...rồi sang đây nhìn em mặc váy cô dâu xem có đẹp không nhé...”

Nghe thấy thế anh mới tỉnh táo một chút, véo má người yêu:

-”Chiều em nhất rồi nhé...”

-”Em biết, em biết!!!”

.....

Nhìn thấy bóng dáng một người quen, Trâm Anh mừng rỡ, khẽ gọi:

-”Chị Ngọc, chị Ngọc...vào đây...”

Ngọc nhanh nhẹn đi theo phía Trâm Anh vào một nhà vệ sinh gần đó.

-”Của em đâu?”

-”Ha...”

Ngọc khẽ nhếch mép, lật mặt: “Cô em, cô thật ngốc?”

-”???”

-”Cô không đọc báo ư? Đúng là tiểu thư của Bảo Minh, lớn trong nhung lụa, nên ngu ngốc quá...”

-”Chị nói vậy là sao? Em không hiểu?”

-”Sao là sao? Tôi tôi còn chẳng có ma nào mời đóng phim, nữa là giới thiệu cho cô, mơ à...”

Siêu mầu cười một tràng dài dưới sự ngạc nhiên sững sờ của Trâm Anh, tức điên, cô tiểu thư vùng vàng, buông lời cảnh cáo:

-”Chị đợi đấy, tôi sẽ nói cho anh trai về kế hoạch bán thù của chị...”

-”Mày đi nói đi, tao thách...”

Trâm Anh toan chạy đi thì bị bàn tay ai đó nắm lấy, Ngọc lôi mạnh cô, đẩy vào nhà vệ sinh, dúm đầu xuống...

-”Chị dám...”

-”Sao không, con người khi tới bước đường cùng thì chẳng còn sợ gì cả, mày hiểu không...”

-”Khốn nạn, bỏ tôi ra...”

-”Haha, mày cũng chỉ biết ăn chơi phá hoại, mày biết thế nào là chà đạp của cuộc đời...ông trời thật bất công, người sinh ra đã trong tổ kén, người thì vớ được chồng giàu...còn tao...một mình cố gắng nỗ lực thì bị đim tới vậy...”...Nổi tức giận không thể nào nguôi ngoai? Hôm nay, tao phải cho tiểu thư như mày uống nước cống một lần cho tỉnh ngộ...”

Vì quá sợ hãi, Trâm Anh ngất lịm. Ngọc nhanh nhẹn rào bước, tới số phòng mà Trâm Anh cung cấp, nhìn thấy bóng người mặc đồ cô dâu trắng muốt, lộng lẫy, lòng cô như thất lại, nắm chặt con dao trên tay, cô tự nhủ: “Đương à, tao tới trả thù cho mày đây, tất cả là tại họ....họ sẽ đi hết theo mày, từng đứa, từng đứa một...hahaha”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mầu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 63: Sập bẫy

Từ từ tiến lại gần, một tay giữ vai, một tay dí dao sắc vào cổ người mặc váy trắng. Lạ thay, không một tiếng la hét ghê sợ như cô tưởng, thay vào đó, người kia cầm vào mũi dao, giật mạnh, nhanh như cắt quay người lại, chưa còn kịp nhìn ra ai thì Ngọc đã ăn ba phát tát liên tiếp như trời giáng. Loạng choạng đứng dậy, mắt nhắm mắt mở...

- "Là anh..."

- "Đúng, là tao..."

Minh bực tức vút chiếc khăn voan trắng ra khỏi đầu:

- "Tao đợi mày cũng 20 phút rồi đấy con chó ạ..."

Ngọc run sợ nhìn người đàn ông trước mặt, đích thân hắn mặc váy, đích thân hắn đợi cô, thế là đủ hiểu mối căm phẫn mà hắn dành cho cô như nào, muốn tự tay băm vằm cô thành từng mảnh ra sao... tay hắn siết chặt cổ cô:

- "Mẹ kiếp, tao đã định tha cho mày vì cả nể Uyên... vậy mà mày không biết điều... ngay tại trung tâm thương mại của tao ư? ..."

- "Dù sao thì người chết hôm đó cũng là Dương..." Ngọc nhớ lại, ánh mắt đỏ rực.

- "Còn nói, thằng đấy ăn bả nên mới yêu mày... tới chết còn xin cho mày, không đáng..."

- "Mày cũng ra gì, loại lợi dụng em gái..."

Minh cười thành tràng: "Mày cũng có tư cách nói câu ấy với tao ư? ..."

Cũng không biết đám người của đại gia sau đó trả thù siêu mẫu kiểu gì, phương thức nào, sau một hồi, không thể chịu đựng, cô bắt cần:

- "Muốn giết thì nhanh lên..."

- "Giết mày ư? Dễ thế à..."

Minh cất giọng ra lệnh:

- "Tống nó vào tù... tao không cần biết chúng mày làm cách nào, phải cho nó tù chung thân..."

- "Dạ, vâng ạ..."

Ngọc vội theo chửi bới ầm ĩ, Minh nhanh chóng thay đồ rồi đi ra ngoài, vừa hay bắt gặp cô em gái tóc áo rũ rượi, nhìn cũng xót xa, nhưng phải như thế nó mới tỉnh ra được; dù sao thì người của anh vẫn luôn theo sát, cũng không để tới mức quá sức chịu đựng:

- "Anh, em xin lỗi..."

- "Đi tắm rửa nhanh, tới cho đúng giờ..."

Đoạn anh rảo bước.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 64: Lại bị lừa rồi

- "Anh!"

Đôi mắt nàng long lanh gọi tiếng đầy yêu thương... Anh trong phút chốc sững người, tim như muốn rụng ra... nàng quá ư là xinh đẹp, yêu kiều...

- "Anh, nhìn gì vậy? Ở đây toàn váy em thích thôi, mà thiết kế hay thật, em bầu bí thế này mà mặc vẫn vừa,, không lộ mấy..."

-”Ừ...”

-”Anh...”

-”Ừ...”

-”Anh...”

Nàng phải gọi mấy lần anh mới bừng tỉnh, lập tức tiến tới, chiếc lưỡi mềm mại mon tron tai nàng, thì thầm: “Em đẹp lắm...vợ ả...”

Nàng nóng bừng, chỉ là giả thôi mà, sao cảm giác lại chân thật tới vậy. Đi cùng anh tới địa điểm tổ chức vòng loại, nàng sững sờ trước quy mô cuộc thi, chiếc cổng chào kết hoa lan trắng xinh xắn, đường đi dài cánh hồng rất dày, những ánh nến lung linh... cách một khoảng rất xa nhưng cũng đủ nhìn thấy hai chữ Bảo Minh Tổ Uyên đan xen bằng pha lê trong suốt trên phong nền đầy những trái tim lấp lánh...oa...họ công phu thật đấy...nàng cẩn thận bước những bước chân nhẹ nhàng, đưa mắt tìm kiếm những đối thủ xung quanh...lạ thay, không thấy cặp nào cả...có thể là nàng và anh ra đầu sao? Quay mắt nhìn anh, thì thầm: “Họ chuẩn bị như thật ý anh nhì?”...Anh không nói gì, dắt nàng đi dần dần lên phía trước của hội trường, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên...cảnh tượng chân thật tới mức nàng cứ ngỡ như mình cưới thật...bất giác ngoảnh ra đằng sau, Nghi Lan mặc chiếc váy tím xinh tươi, nhìn nàng nở nụ cười hiền dịu, Bảo Lâm trong bộ vest đen đầy xúc động...Còn chưa kịp hiểu ra thì ánh đèn hai bên lối đi bật sáng...ba...trời đất, sao ba nàng lại ở đây...mẹ nữa...ba mẹ nhìn nàng trìu mến, nàng tự sờ tay lên trán, có phải mình đang mơ không??? Rồi cả ba mẹ anh Minh nữa...bạn bè nàng...tất cả những người thân quen đứng dậy, mọi người đồng loạt thả những trái bóng hình tim lên trên rồi vỗ tay reo hò...phía màn hình lớn chiếu đoạn video nhỏ, được làm công phu, một câu chuyện tình đầy cảm động, đó chính là câu chuyện tình của nàng...

‘Cảm ơn cuộc đời vì đã cho anh gặp em...mình sẽ ở bên nhau trọn đời em nhé!’

Dòng chữ cuối cùng trong cuộn video chạy qua, mắt nàng đã đỏ hoe, mọi người nhìn lên đầy xúc động...một lần nữa, thỏ non bé nhỏ lại bị lừa...bị lừa một cách trắng trợn, ngược lên nhìn anh, cái con cáo này, mãi vẫn không hết ranh ma...lúc này còn làm màu gì chứ...”Anh lừa em...xem em nên xử anh như nào?”. Nàng đánh nhẹ vào ngực chàng, Bảo Lâm phía sau vội vàng thanh minh: “Anh em là lo chị mang bầu nên không muốn chị vất vả vì phải chuẩn bị, lo nghĩ đó...” Quay ánh mắt cầu cứu bạn thân, Nghi Lan lần này cũng chẳng về phe: “Thôi nàng, người đàn ông tốt thế này, móc cả thể giới chỉ có một thôi...” “Nhưng ít ra phải nói tao một tiếng, tôi đám cưới của mình tao còn không biết??” Nàng vẫn lờm, đại gia luôn miệng xin lỗi, Lan thì không kiên nhẫn được như Minh, trêu bạn: “Thế giờ chị có cưới không hay xuống làm phù dâu, để em lên làm cô dâu thay chị nào?” Uyên nghe vậy, thôi không trách cứ, ngược lại, lên mặt: “Ngoan làm phù dâu đi em...”, nàng ngượng ngịu nở nụ cười, người con gái trước mặt...xinh tươi dịu hiền...đại gia không kiềm được, chạm nhẹ tay lên gò má, trao nàng nụ hôn nồng ấm, mãnh liệt, phía dưới ồ lên...cô dâu phát ngái, chú rể vẫn cứ mặc kệ đám đông...giữ chặt nàng tận hưởng giây phút hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 65: Ai cũng là nhân vật chính

-”Ngọc, mày có người thăm”

Mặc bộ quần sọc xanh, Ngọc uể oải bước ra, bố mẹ đã từ mặt cô rồi, còn tới thăm làm gì, phiền phức...lúc bước ra ngoài, cô mới sững sờ, là Uyên sao? Nhìn nó gương mặt hồng hào, bụng đã vượt mặt, cô thực sự lộn ruột, chỉ muốn xông ra cào xé, mà chẳng nổi vì vách ngăn...

-”Bạn sống tốt chứ?”

-”Tao khỏe...”

-”Mình mang đồ cho bạn này...cố gắng ăn uống cho tốt...”. Uyên đưa túi hoa quả và một ít đồ ăn qua khe bên dưới.

-”Con điên, giả tạo...” Ngọc ném thẳng đồ xuống đất...Uyên nhìn thờ dài...

-”Tới bao giờ mới kết thúc đây? Mình đã làm gì bạn? Hận mình lắm sao?”

-”Hận...TAO HẬN KHÔNG XÉ XÁC MÀY RA”

-”Sao vậy?”

-”Vì mày quá may mắn, ông trời quá bất công...mày chả làm gì cũng được mọi người thương yêu, còn tao, cố gắng, cố gắng, cuối cùng cũng chỉ là công cóc...”

-”Bạn nhầm rồi...bạn nhớ Dương chứ?”

-”Tao nhớ, vì mày nên nó chết, mày không có tư cách nhắc tới tên nó...”

-”Người bắn là chính bạn đó...bạn hiểu không?”

Nhìn Ngọc quá cực đoan, Uyên không thể không nói:

-”Tĩnh lại, cố gắng làm lại cuộc đời đi, sống cho có ích...”

-”Mày có quyền gì mà giáo huấn tao....mày luôn là nhân vật trung tâm, nhân vật chính, hiểu gì cảm giác của tao???”

Nhìn Uyên cười, Ngọc giận sôi máu :”Im miệng...”

-”Bạn vẫn không hiểu ư? Tại sao mình lại là nhân vật chính? Mình có gì để trở thành nhân vật chính? Bởi bạn...bạn luôn sống và nhìn về mình, bạn đã biến mình thành nhân vật chính đó...Bạn trông vào anh Minh, nên bạn cảm thấy mình đã chiếm hết...vậy tại sao bạn không một lần quay lại...để thấy Dương, thấy trên đời này cũng có một người yêu bạn thiết tha...đối với Dương, bạn chính là nhân vật chính của cuộc đời cậu ấy... Bạn có tài năng? Bạn có sắc đẹp, chiều cao? Trước đây hàng ngàn người hâm mộ...Bạn chẳng phải cũng từng là nhân vật có sức ảnh hưởng tới nhiều người vậy ư? Sao không một lần tự hỏi lòng với mình???”

Ngọc sừng sốt nhìn Uyên, vốn tính hiền, pha chút mặc kệ, từ khi quen biết chưa bao giờ cô thấy nàng nói nhiều như vậy...

-”Mỗi người đều là nhân vật trung tâm của cuộc đời mình, tại sao không sống cho mình, mà phải luôn đi nhìn theo người khác, để thấy mình là một mảnh ghép phụ thừa thãi...tại sao? Tại sao?”

-”Mình biết bạn không thích mình, lần sau mình sẽ gửi đồ thôi...tạm biệt”

Uyên nhanh chóng rời đi, nàng không biết những gì nàng nói, Ngọc sẽ hiểu được bao nhiêu, liệu có sống tốt hay vẫn ôm lòng oán hận, một làn gió tươi mát thổi qua, người đàn ông to cao vạm vỡ đang đứng đợi ngoài xe, nhướn một nụ cười, nàng bước tới, thơm nhẹ vào trán chàng, giọng nói ngọt như mía lùi :”Cảm ơn vì đã nói mọi chuyện cho em...cũng cảm ơn vì đã đưa em tới đây...em yêu anh!!!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 66: Vợ nững

Người ta nói bà bầu, mệt hay cáu gắt vô cớ, chuyện đó thế mà lại đúng với mọi người, kể cả một người hiền như nàng...Một ngày, đang ngồi trên mạng, xem ảnh của mọi người nàng cũng quay ra tò về khó chịu...

-”Tiểu bảo bối của anh làm sao thế...”

-”Xi...”

-”Sao vậy...”

-”Nhìn những bức ảnh này nè...tôi là đẹp...người ta bụng phệ, chụp ảnh độ bụng bầu với vợ, tình cảm biết bao, lãng mạn biết bao...đằng này nhà mình, mỗi em bụng phệ...”

Trời đất, đại gia choáng, bẹo má người yêu:”Phúng phính yêu ghê...giờ là nàng trách ta không có bụng phệ hả?”

-”Ừ, bụng anh chã to gì cả, người ta bảo bụng to mới có tướng làm quan...anh chã có tướng làm quan gì hết!!!”

Chả nói nổi lên lời, chồng nàng luyện tập hằng ngày, lấy mỡ đầu mà phệ, nhưng nể vợ đang vất vả, anh chiều chuộng:

-”Được, từ nay anh sẽ ăn nhiều, ngủ nhiều, không tập gì hết, cố gắng để có bụng phệ, vừa ý chưa...đừng buồn nữa nhé...yêu lắm...”

-”Nhưng...Em...”

-”Sao, vợ anh sao nào...”

Mê mẩn cơ săn chắc, nàng phụng phịu:

-”Nhưng em cũng thích bụng anh Minh sáu múi...”

‘Hả???’ Cứng lưỡi với người yêu, chẳng còn cách nào, đành ôm nàng thật chặt:

-”Thế giờ nàng muốn như nào??? Như nào anh cũng chiều???”

-”Không như nào cả...”

.....

Lần nào đứng lên cân là xót xa lần đó, nàng kêu anh:

-”Anh, em lại tăng mấy cân rồi...”

-”Càng tốt chứ sao?”

-”Tốt gì mà tốt! Em béo như con lợn ý anh không yêu nữa à...”

-”Anh yêu...anh yêu...yêu mà...thôi anh xin...Uyên của anh càng béo càng xinh...hihi...”

....

-”Anh Minh!”

-”Sao, vợ gọi gì...”

-”Thèm ăn cóc...không ngủ được...”

Anh mắt nhắm mắt mở, nhìn đồng hồ, 3h sáng...Nếu là ông chồng bình thường chắc câu tiết mất, hoặc được ông tốt cũng nịnh vợ bảo sáng mai đi mua, nhưng mà là đại gia nhà ta; vội vàng ra khỏi giường với điện thoại...tên thư kí còn ngái ngủ, nghe giọng sếp mà sốt cả người:

-”Một cân cóc, cho cậu 30 phút mang tới, hoặc mai nộp đơn xin nghỉ việc trên bàn tôi...”

....

-”Chồng!”

-”Bé vợ...10 vòng cầu thang, vợ căng thẳng lắm...đi cho thoải mái”

‘Hả?’

Một giây giật mình, xong may mà nàng lấy được chồng tốt, bé nàng đủ 10 vòng cầu thang, tuy có phải nghỉ giữa chừng năm bảy lần, nhưng xem ra, đại gia đã làm con thỏ “láo toét” hài lòng...

....

Nàng bụng bầu ở nhà cả ngày, trong khi anh đi làm sáng giải quyết một núi việc, từ trưa là có mặt ở nhà phục tùng vợ, chấp tối là đã ngủ rồi...Vẫn như mọi ngày, nàng khó ngủ, vuốt ve cặp lông mày rậm rạp của anh, rồi mẩn mê khuôn mặt sáng ngời, hôn nhẹ một cái, vòng tay qua ôm lấy anh, nước mắt nàng khẽ rơi, bờ môi mấp máy: “Cảm ơn chồng nhé...chồng chiều hư vợ mất rồi...vợ giờ bắt nạt chồng nhiều quá...vợ hư nhỉ...nhưng vợ hứa, chỉ nùng tới khi con ra đời thôi...vợ hứa đấy!!!”...Đoạn, nàng rúc đầu vào ngực chồng, ngửi mùi hương quen thuộc, dần dần chìm vào giấc ngủ. Người đàn ông vòng tay qua ôm lấy vợ mình, thom lên trán, thì thầm: “Ngốc ạ...Anh chiều em cả đời cũng được...Miễn là em cứ luôn bên anh như này!!!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 67: Con chào đời

Ai nghe tin vợ lâm bồn chả hồi hộp, anh cũng không ngoại lệ, cuộc họp cổ đông dừng đột ngột, nhận được cuộc gọi của mẹ, chạy như bay tới bệnh viện, người ta hồi hộp một, anh hồi hộp gấp đôi, bởi hai vợ chồng đã thống nhất không xem trước giới tính của con...mấy lần đi khám định kì, phải cố gắng lắm mới nhìn được tò mò...thực sự là muốn bắt ngờ tới phút cuối...

Hồi hộp nhìn bác sĩ bước ra từ phòng mổ, anh hỏi gấp:

-”Con trai hay gái ạ?”

-”Trai gái gì, tránh ra, đang nguy kịch... chúng tôi rất bận”

Bác sĩ nhanh nhẹn ra ra vào vào... mấy y tá cũng gấp gấp không kém, vẻ mặt đầy lo âu... Sắc mặt anh biến sắc bất thường, cố chạy theo một y tá hỏi:

-”Vợ tôi sao vậy? Kiểm tra vẫn bình thường hết cả cơ mà...”

-”Bệnh nhân bị băng huyết, rất nguy hiểm...”

Ngồi phịch xuống đất, sắc mặt anh biến đổi lạnh lùng, ghê sợ... sống mũi bắt cay... lúc này, ngoài cầu nguyện ra anh thực không biết làm gì, chỉ mong vợ con không sao, anh thề có thể đánh đổi cả tính mạng mình... bụng gợn lên những tia nhỏ, lạnh toát... tay run rẩy ngoài phòng chờ...

Bác sĩ bước ra, anh nhanh chóng đứng dậy, ánh mắt đầy lo âu... giọng ông trầm buồn:

-”Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức, chỉ cứu được đứa trẻ... anh mau báo cho người nhà đi...”

Lời nói của ông như tiếng sét giáng xuống anh, chết lặng, toàn thân cứng đờ, y tá có người báo anh vào xem mặt con, có người lại báo anh dạy đi nhìn mặt vợ lần cuối... hình như anh có nghe thấy mấy lời nói đó bên tai... mà chẳng thể di chuyển được, cứ ngồi đờ đẫn trước cửa phòng; trầm mặc không nói, mọi người nhìn đều ái ngại...

-”Minh ơi... Minh ơi...”

Tiếng mẹ anh thất thanh gọi con. Nó đâu rồi không biết, rõ ràng là người trong công ty nói nó đã rời đi được 3 tiếng rồi, vậy mà mãi không thấy, bà có vẻ rất lo lắng sốt ruột, ngày cháu bà ra đời, thậm chí mong không có chuyện gì xảy ra...

Đi khắp cả bệnh viện, cuối cùng nhìn thoáng qua bóng dáng quen quen, bà bước lại gần, trời đất, là nó đây mà, sao nó lại ngồi đây như vậy chứ:

-”Minh... Minh...”

Bà lay mãi mà nó không trả lời... phát hoảng, bà phải tát vào mặt nó vài cái, gọi thật to:

-”Minh, Bảo Minh, nghe mẹ nói gì không...”

Dường như lúc này mới ý thức được mẹ, một giọt nước mắt bất giác rơi xuống, từ khi sinh nó ra, chưa bao giờ bà thấy nó lại như thế, thất thần... mặt tái mét không còn giọt máu, người bất động...

-”Nói mẹ nghe, sao vậy con...”

Anh lắc đầu, nước mắt vẫn chảy dài... phải một lúc, mới nấp mấy môi:

-”Uyên... Uyên...”

-”Sao con, bình tĩnh con...”

-”Vợ con... vợ con... mất rồi mẹ ạ...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 68: Đại gia ơi là đại gia

Bà hơi nhũn mảy, mắt mắt gì, sờ lại trán thẳng con, ừ, nó cũng hơi sốt thật...

-”Nói những nói cuội cái gì đấy... con tỉnh lại cho mẹ...”

-”Mẹ không tin phải không? Cuộc đời quá phũ phàng... Con hận...”

Anh suy sụp chưa từng thấy, mẹ anh thì chả hiểu gì, bà vừa mới gặp con dâu xong mà, thằng này ngồi thừ ở đây linh tinh gì không biết, bực mình, bà quát:

-”Mày đi đâu mà vợ đẻ thì mất tích, lại nghe ai nói, độc mồm độc miệng...”

Anh vẫn vậy:

-”Sự thực nó thế đấy...chẳng thể tin nổi...”

Lúc này một bác sĩ đi tới mắng:

-”Gớm, lúc còn sống thì bỏ người ta, để bao nhiêu lần tới đây khám thai một mình thân một mình, giấu cả gia đình, tới lúc đẻ mới xuất hiện, khóc lóc được gì?”

Bà ngạc nhiên...ngó quanh...dần dà cũng hiểu ra chuyện, điên cả người với thằng con:

-” Bao nhiêu công mẹ đào tạo, mày lại trở về ngu như xưa rồi hả?”

Chẳng thèm cãi nhau với mẹ, anh vẫn ôm mặt, lê vào ngồi gục một góc tường, mẹ anh tới hết chịu nổi thằng con trai, dùng tay cổ vạy đầu nó, chỉ lên trước phòng khám:

-”Minh, đọc cho mẹ nghe xem, số kia là số mấy?”

-”Đề con yên...”

-”Đọc nhanh...” Bà quát.

-”11...mẹ đề con yên...”

-”Ừ, vợ mày đẻ phòng mấy? Mẹ còn cẩn thận nhắn tin lại cả số phòng, lần dây nhà cho mày rồi cơ mà, trê thế mà vẫn lần hả?”

Anh loạn choạng lòi điện thoại trong túi ra :”phòng 111...dây nhà E”

Mẹ anh lúc này mới giật lấy, chỉ vào:

-”Quên cách đọc hả con? 1 nhé, 2 nhé, 3 nhé...tổng cộng là 3 số 1 nhé...nhìn đi, bên trên kia nhé...chỉ có 2 số 1 thôi...”

Rồi mẹ kéo anh xềnh xệch ra phía trước, trêu:

-”Đây này con...khu này con thấy không, chữ to to giống cái cung tên kia là chữ D nhé, trong điện thoại con, chữ đấy gọi là chữ E...biết chưa...nhanh lên, con ra đòi từ thừa nào mà chẳng thấy mặt ba...”

Sau một hồi chỉ giáo, bà không quên quay lại giải thích với bác sĩ đồng thời đề nghị giúp đỡ liên lạc với người nhà cô gái xấu số, anh bắt đầu ngồ ngổ, ba chân bốn cẳng như điên lao đi... Tới nơi, nhìn thật kỹ, 3 con 1, xông vào, đứng rồi, ba mẹ vợ, ba anh, anh Hà, các em đều ở đây, nàng nhìn thấy anh thì tức điên:

-”Chồng nói dối nhé, chồng bảo chồng ở bên vợ lúc lâm bồn nhé, vậy mà...huhu...đồ lừa gạt...biết vợ đau như nào không???”

Ba nàng đang định đưa anh xem mặt con, nhưng dây thần kinh của anh vẫn bị ảnh hưởng bởi chuyện vừa xong, chạy tới siết chặt vợ:

-”Tốt quá...em còn sống...tốt quá...”

Mặc nàng oán trách, anh cứ ôm lấy, khóc khóc cười cười chẳng ra sao cả, thậm chí mọi người đưa con cho anh xem, cũng mặc kệ, nhất quyết không xa vợ...Bà Lan Anh lúc đó tới, phì cười, mọi người thắc mắc, bà chỉ đưa tay bế thẳng cháu nội trả lời băng quơ:

-”Chụt...chụt...yêu quá...yêu cháu bà quá cơ...mấy hôm nữa bà dạy con đọc số, đọc chữ nhé...dạy lại cùng ba Minh nhé...”

Bị mẹ kích đều nhưng con trai cũng chẳng thèm quan tâm...chuyện đó, bà cũng chẳng nói ra, giữ hộ nó chút thôi điện...:X

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 69: Bảo phong

Một hồi lâu hoàng hôn, lúc này mới có tinh thần xem mặt con... tên tiểu tử mới đáng yêu làm sao? Nhìn ai cũng biết con ba Minh rồi, giống anh như đúc, cả nhà cười nói vui vẻ, đón bé về nhà trong niềm vui sướng, đợt ấy tập đoàn Bảo Minh cho nhân viên nghỉ việc 2 ngày, mở tiệc lớn đón cháu trai đích tôn...

- "Ba mẹ đặt tên bé là gì?"

Anh quay sang hỏi, có việc như vậy bởi lẽ từ xưa tới nay nhà anh có tục lệ ông bà đặt tên cho đứa cháu trai đầu tiên, ba anh đáp:

- "Bảo Phong..."

- "Lấy tên anh Minh hỏi bé hả ba..." Uyên hỏi.

- "Ừ, nhưng nếu nó giống ba nó quá thì đành đổi thành Bảo Thái cho dễ nuôi..."

Mẹ anh cạnh khóc, cả nhà lại được dịp đào bới cái quá khứ oanh liệt của đại gia...

.....

- "Suyt, nhỏ thôi... con vừa ngủ..."

- "Ừ, anh biết rồi..."

- "Khách khứa về hết rồi à?"

- "Chưa, nhưng ba và Lâm tiếp hộ, anh lên trước"

- "Cũng nhớ tới tôi rồi cơ à..."

Nàng hậm hực.

Anh ôm nàng thật chặt, thom nhẹ vào cổ:

- "Vẫn giận anh chuyện lúc sáng?"

- "Không thêm"

- "Thật?"

- "Ai mà chả giận..."

Nàng ngồi phất dậy:

- "Anh hứa mà không giữ lời..."

- "Anh xin lỗi..." Nghĩ tới việc lúc sáng, anh vẫn không khỏi hoảng hốt, tiến tới, kẹp chặt nàng trong lòng, nàng bị bất ngờ hỏi dồn, anh trầm tư:

- "Sáng nay anh đã tưởng mình không sống nổi..."

- "Sao vậy?"

- "Không có gì?"

- "Nói em nghe đi mà..." Nàng bắt đầu lo lắng: "Anh gặp tai nạn phải không? Có bị thương ở đâu không? Sợ em lo lắng nên không nói à..."

- "Không... anh không sao..."

- "Không đúng, để em xem... em xin lỗi, thực sự em hiểu anh mà, phải có chuyện gì anh mới như thế... em chỉ quen thói nũng nịu nên giận thế thôi... lúc sáng anh làm sao..."

Nghĩ vậy, nàng sợ hãi kiểm tra khắp chốn của anh... đại gia bị khoa hoảng không kiểm chế được, như mãnh thú bao trùm người vợ nhỏ bé, lập tức ăn sống nuốt gọn.

Q.1 - Chương 70: Lời hứa

“Em chiều nó ít thôi...suốt ngày quần lấy mẹ...” Giọng ông tổng giám đốc hùng hực khí thế.

-“Nó là con trai anh đây ạ...”

-“Cho cai sữa đi...”

-“Hôm à, con mới được 6 tháng...”

-“Không thích...6 tháng là cai được rồi, ăn sữa ngoài cho nhiều chất dinh dưỡng...”

-“HẢ...” Nàng ngẩn người, xong cũng hiểu hiểu: “Ai lại đi ghen với con trai mình bao giờ không?”

-“Có, anh...em chỉ là của anh thôi...không có ngoại lệ...”

Biết tính ông xã, có lúc thì quá tuyệt vời, lúc lại hăm, nàng đành chui đầu vào ngực chồng, nín nọt:

-“Trời ơi, lúc nào thiếp chả là của riêng chàng...Nhưng mà...xem này...”... Nàng khéo léo đưa bàn tay anh chạm nơi xuân: “Nhiều như thế con không ăn thì phí, em cũng khó chịu, mà giờ sữa ngoài không đảm bảo...”.

Cứ tưởng ông xã là người biết nghĩ, ai ngờ vừa rồi kết quả trái như mong đợi, người ta bảo gái một con trông mơn con mắt, đúng quả không sai, cơ thể nàng quyền rũ hơn lúc nào hết, mùi thơm man mát của sữa non, cáo già đầu óc mù quáng quay cuồng – đưa ánh mắt ranh mãnh nguy hiểm, nàng chỉ kịp nghe anh thì thầm: “Không phí, để anh...”, và cuối cùng, thỏ của chúng ta lại bị “hành” cho tới bến.

.....

Rồi một ngày mẹ chồng cũng tiết lộ cho nàng biết cái chuyện anh đã trải qua...Việc đó khiến nàng suy nghĩ rất nhiều. Cuộc sống chẳng ai nói trước được điều gì cả...Tự nhiên nàng thấy lo...Một hôm, đang nằm trong vòng tay anh, nàng bất giác nói:

-“Nếu em chết sớm, em mong anh hãy tìm một người con gái tốt và sống hạnh phúc...”

-“Diên hả?”. Anh giận giữ quát lớn rồi nói trả đũa:

-“Nếu anh chết sớm, anh cũng mong em hãy tìm một người đàn ông tốt và sống hạnh phúc”

Nghe mà rợn cả người, nàng chưa bao giờ dám nghĩ tới việc đó, sống dựa dẫm kí sinh vào anh quen rồi, nghĩ tới mà giống như địa ngục vậy, nàng quát:

-“DỒ HƠI À ...”

-“Đó, em hiểu cảm giác của anh khi em nói câu ấy chưa?”

Nàng im lặng, có một người yêu mình nhiều thật tốt, sống dựa vào người đó thật là tốt, nhưng càng phụ thuộc thì càng như kí sinh vậy, nếu không có vật đó nói bắt đầu lại cuộc sống một mình, thật khó khăn, thậm chí có thể không sống nổi...

-“Em à...” Anh thì thầm...

-“Sao chồng?”

-“Mình hứa với nhau một chuyện nhé!”

-“Chuyện gì anh?”

-“Từ ngày mai chúng mình sẽ viết cho nhau thật nhiều thư, chụp nhiều ảnh, để vào một chỗ, khi nào một người ra đi trước, người còn lại coi như động lực để sống tiếp...”

-“Được, anh...À mà...nhưng phải hứa là không được ai xem trước đâu đấy...anh không được tò mò xem đâu...”

-“Anh hứa...”

-“Em cũng hứa...”

Hai vợ chồng móc tay, quay sang nhìn nhau cười hạnh phúc, họ trao nhau những nụ hôn, những lời thì thầm, cả tình yêu cháy bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 71: Kết

Một ngày mùa đông lạnh lẽo của ba mươi năm sau đó, gió rít ngoài trời lớn lắm. . .cánh cửa sắt từ từ hé mở. . .lẽ ra Ngọc phải ngồi tù chung thân, nhưng do thái độ tốt, bà được thả. . .đây là những gì mà người cai ngục nói với bà, nhưng có một sự thực mà Ngọc không hề biết, người bạn mà trước đây bà luôn đem lòng ganh ghét, đố kỵ, tìm đủ mọi cách để hãm hại, đã có những tác động tích cực tới việc để bà được tự do phần đời còn lại. . .

Hít một hơi. . .

Khí trời tuy lạnh, nhưng cái bầu không khí này. . .đã lâu lắm rồi không cảm nhận được. . .không khí của tự do. . .Ngoảnh đầu lại. . .cái nhà giam ấy vẫn tấp nập, người vào thì nhiều, ra thì được bao nhiêu. . .Ba mươi năm, ba mươi năm, nghe cũng chỉ là con số thôi, nhưng những người ở trong đó mới hiểu, ba mươi năm, là cả một thời thanh xuân, cả một cuộc đời. . .Lúc đầu vào đây, Ngọc đã luôn nghĩ, khi nào ra được, nhất định sẽ trả thù, phải trả thù, nhưng từ lần gặp Uyên cuối cùng, những lời nó nói, tới bây giờ bà vẫn còn nhớ như in, từng ngày từng tháng trôi đi. . .ba mươi năm giúp Ngọc hiểu ra, bà đã sai rất nhiều, đã đánh mất quá nhiều. . .đôi lúc thấy hối hận. . .nhưng đôi lúc thấy đáng, nghiệp chướng gây ra. . .chẳng thể không trả. . .

Ra tù! Bất cứ tù nhân nào nghe thấy từ ấy đều cảm thấy sung sướng, nhưng rồi được ra rồi mới biết, thế giới đổi thay, ra rồi cũng chẳng biết đi đâu, về đâu, làm gì? Chỉ kịp rẽ qua nhà thấp nén nhang cho bố mẹ, Ngọc cũng không muốn ghé thăm họ hàng, chị em, bởi bà biết, họ cũng chẳng muốn gặp lại mình, cũng không trách họ được. Bất chuyển xe buýt sớm nhất, lòng thấp thỏm những hồi ức xưa, bà muốn tới thăm một người, một người cực kì quan trọng. . .

.....

Cầm bó hoa cúc trắng và một nắm hương, sống mũi cay cay, bà đã dựng cho Dương nơi tưởng nhớ này, cách chân nhà sàn vài bước. . .”Tôi tới thăm ông đây. . .ông có nghe thấy không?”

-”Có nghe thấy! Lâu quá đấy. . .”

Giọng nói người đàn ông xa xa, tóc đã điểm hoa râm. . .Ngọc quay lại, trời đất, người đàn ông này. . .nước mắt chảy không ngừng. . .ngạc nhiên, xúc động, vui, thất vọng. . .một loạt các cảm xúc hỗn loạn. . .

-”Chẳng phải. . .ông. . .ông chưa chết sao?”

-”Sao lại nghĩ tôi chết? Bà tự tin vào khả năng bắn súng của mình thế cơ à?”

-”Không. . .không phải, mà là. . .tôi. . .tôi. . .hồi đó tôi đọc báo. . .”

-”À, thực ra là ông Minh tung tin thế để dụ bà thôi. . .nhưng mà nhờ ơn bà tôi cũng khốn khổ gần một năm trời. . .”

-”Viên đạn đó. . .là ông. . .mà thôi, tôi xin lỗi. . .”

Dương ngạc nhiên, tiếng xin lỗi lại được nói ra từ miệng Ngọc, bao năm qua, quả là bà đã thay đổi rất nhiều. . .

-”Là tôi sai. . .”

-”Tôi đọc được thư bà để lại rồi. . .bà viết cho người chết thì phải đốt đi chứ???”

-”Tôi. . .tôi quên. . .sao ông. . .ông không tới thăm tôi?”

-”Tôi muốn lắm. . .nhưng tôi sợ làm vậy, bà không thay đổi được. . .tôi hỏi bà Uyên, bà ấy bảo sẽ có ngày bà được thả ra, vì vậy. . .tôi đợi ở đây, nếu bà không ghét bỏ, tôi tin bà sẽ tìm về. . .”

Nghe câu nói của ông xong thì bà òa khóc. . .cuộc đời quả là còn quá ưu ái với mình. . .ông trông vậy, nháy mắt:

-”Vào ăn cơm cá kho dưa muối nào. . .”

Bà theo ông, căn nhà sàn ngập tràn nước mắt và tiếng cười. . .

Cũng vào ngày hôm ấy, ở một nơi khác, cửa kính đập rầm rầm, người đàn ông chạc sáu mươi ngồi trong thư phòng, trầm ngâm mở chiếc hộp bằng gỗ, cũ kĩ. Bàn tay ông run rẩy, hồi hộp, nín thở, khi chiếc khóa hộp được mở, ông hoàn toàn sững sốt, không một bức thư, không một lời nhắn nhủ, không một bức ảnh, bà ấy đã thất lời...vậy mà bà ấy hứa...

-”Tôi biết ngay mà...ông không giữ lời nhé...”

-”Bà...bà...sao bà bảo đi họp lớp...”

-”Tôi thử ông thế thôi...thấy ông thấp tha thấp thỏm tôi đoán ngay mà...”

Ông cũng bức tức không kém:

-”Bà cũng đâu có giữ lời, bà bảo chụp nhiều ảnh cho tôi cơ mà, ngày xưa bà còn cao hứng nói chụp mấy cái séc sờ si cơ mà...sao hộp trống thế...
Chẳng bù tôi viết bao thứ cho bà...”

-”Ông đừng có mà gió đổi chiều...thời gian tới khắc hay...đi ra ngoài vo gạo nhanh, hôm nay vợ chồng thằng Phong về đấy!”

Hai vợ chồng già lật đật xuống bếp...hôm nay họ sẽ nấu thật nhiều món ngon...hạnh phúc đơn giản là thế!!!

Trong chiếc hộp cất ở một nơi rất cao, rất kĩ...ngoài những bức ảnh yêu kiều của một người con gái xinh đẹp, nhiều thư từ rất dài, còn có một tấm thiệp trái tim màu tím, trong đó đính kèm một đóa hồng khô và dòng chữ nắn nót:

Em không phải cô gái mang hài đỏ.

Bỏ cả thế giới nhỏ để bên anh.

Cũng không phải cô gái mang giày xanh, lều đẹo theo anh, lanh chanh đi tìm hạnh phúc.

Em chỉ là cô gái mang hài trắng, ngược đường ngược nắng để yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Chạm mặt

Hôm nay là ngày kết hôn của chủ tịch tập đoàn Bảo Minh – một sự kiện bí mật, hẳn đã âm thầm lên kế hoạch gần một tháng làm bất ngờ vị hôn phu. Bảo Minh là một tập đoàn có thế lực, nếu có cơ hội hợp tác làm ăn, đợt này chắc chắn bằng đẳng của tôi được lợi lớn- thật không phí công mấy tháng em ăn nằm rình mò ngoài ấy – đây quả là tin đáng mừng, cơ hội trời cho này, nhất định phải chạm mặt, không hẳn thì bỏ hẳn, ông hẳn, cụ hẳn...nhất định phải giành quyền phân phối mấy sản phẩm đang hot của hẳn, đi trước Golden Face một bước.

-”Anh, chủ tịch nhà đó có con gái, 18 tuổi...”

-”Chúng mày không phải dặn, đại ca thừa có dự tính...đại ca nhỉ?”

-”Ồi dào, cần gì dự tính, cho nó gặp đại ca nhà mình, một phút thôi...chả chết đứ chết dừ...”

Thừa biết bọn ranh con ám chỉ cái gì, tôi chỉ cười khẩy. Tuy nhiên việc cura cảm một đứa trẻ mới 18 tuổi để đạt được mục đích thì có vẻ như tôi vẫn chưa tới đường cùng mà phải làm thế. Giải quyết nốt mấy kiện hàng, cầm lấy chiếc vé máy bay từ tay thằng em, tôi nhanh chóng ra Hà Nội.

.....

Một vật thể lạ xoẹt qua người khiến tôi tởm ngă. Đằng sau, tiếng hô hò, chửi bới réo rít hết cả:

-”Đứng lại...đứng lại...”

-”Con kia, ông bắt được mày thì liệu hồn...”

Mẹ kiếp, một toán bảy tám thằng đàn ông vạm vỡ đuổi theo một con nhỏ, nhục. Con bé mồ hôi mồ kê nhễ nhại, tôi nhìn đồng hồ, còn ba mươi phút nữa

mới tới lễ cưới... chỉ trách mẹ tôi đã dạy, không để phụ nữ chịu thiệt, tôi cầm tay con bé, khẽ nói vào tai nó: “Hôm nay là số em may”, tiếp sau đó thì, còn gì nữa, lao vào cứu người đẹp.

Xong việc, phui áo quần cho sạch, thì vẫn như thường lệ thôi, tôi ngại nhất là những lúc như thế này, khi anh hùng giải cứu mỹ nhân xong, thường thì các mỹ nhân sẽ sấn lấy, tỏ vẻ cảm kích, lau mồ hôi cho chàng, đứng nhìn với ánh mắt thần phục... vân vân và vân vân... tôi làm việc tốt vì tôi là người tốt đấy chứ bộ, tôi đâu cần những thứ hoa lá màu mè đó. Dự định của tôi sẽ nói với con nhỏ: “Không cần khách sáo...” rồi lạnh nhạt đi thẳng, sở dĩ có thái độ vậy là vì trước kia có lần tôi đen đuôi tới mức bị vài nàng đeo bám cảm ơn tới vài tháng trời... thật mệt mỏi... Haizz... Ấy vậy mà lúc tôi quay ra, chả còn ai, con bé chạy biến đằng nào mất... ‘Càng tốt’ - tôi tự nhủ vậy đó, nhưng thực ra có chút – chút xiu xiu thôi, cảm thấy chạnh lòng.

‘Mấy thằng bảo vệ ranh, nhưng không sao, anh đã lường hết... haha’. Vượt qua khu “kiểm tra giấy mờ” một cách nhẹ nhàng, chuẩn bị đi vào hội trường đang bận khoản không biết nên tiếp cận mục tiêu trước hay sau lễ cưới, với lí do gì, thì tôi nghe tiếng kêu thất thanh từ phía nhà vệ sinh nữ... còn mười phút... đất trời, định đi qua rồi cơ mà tiếng kêu càng ngày càng lớn, đành chuyển hướng.

Ấy, lại con bé đó, tôi nhận ra nó ngay mà, nhưng không phải quần đùi áo phông như lúc này, mà là bộ váy tím trông rất sang trọng, nhìn thấy tôi, nó như bắt được vàng: “Giúp với”... Chắc lúc này em không dừng lại là chưa được nhìn thấy cái bản mặt tôi thôi, bây giờ nhìn thấy rồi, tôi dám cá, ít nhiều ngày hôm nay tôi cũng bị làm phiền. Tôi nở một nụ cười rất tươi, nhẹ nhàng nói: “Ừ, em cần gì?”. Cô bé nhanh nhẹn: “Không phải tôi, anh giúp người này đi...” rồi chạy biến. Tôi tí chết sốc, What??? Là đã 4 mắt chạm nhau, vậy mà không cảm xúc gì, đi thẳng? Con bé này, nó là đàn bà hay less đây? Mẹ nó chứ, dù sao thì tôi phải giúp đỡ người ở trước mặt cái đã. Con bé này thì mặc váy hồng... sao đứa nào cũng lộng lẫy thế nhỉ, có lẽ là đi ăn cưới chẳng? Quay người nó ra, mới phát hiện, nó chính là con bé 18 tuổi mà đàn em suốt ngày nhắc sao? Trời, như vợ được vàng vậy, hôm nay tôi cứu tiểu thư của Bảo Minh, mai này việc gì há chẳng phải đều thuận lợi sao? Nó nằm bất động dưới sàn, đầu tóc đều bị ướt cả, tôi đoán bị sặc nước, nhưng sao lại sặc nước trong nhà vệ sinh? Cũng chẳng quan tâm nhiều, trước tiên phải làm hô hấp nhân tạo đã... được năm phút thì tiểu thư tỉnh, nó nhìn thấy tôi, mở mắt, một lúc thì khóc rống lên... tôi ân cần hỏi thăm:

- “Đỡ chưa???”

- “Là anh đã cứu em sao??? Huhu... không có anh chắc em chết rồi...”

- “Không cần khách sáo... Sao em bị ngạt vậy?”

- “Em bị con đó chìm xuống bồn cầu... huhu”

Ặc, chìm xuống bồn cầu ư? Không thể nói gì hơn ngoài... chết sốc! Lúc này tôi còn hô hấp nhân tạo cho nó... chẳng phải cũng gián tiếp uống nước bồn cầu? Biết thế này... hix hix...

- “Em đi được không, đi thay áo quần đi, tôi còn có việc đi trước...”

Vẫn nghe tiếng nó gọi và đuổi đằng sau nhưng tôi nhanh chóng rào bước, con gái nhà giàu là thế, càng quan tâm, mặt dày nhiều, bọn họ càng chán ghét, cứ chơi bài lạnh nhạt đi đã... chỉ cần chắc chắn, nó đã nhớ mặt tôi, là đủ, sau này lúc cần hằng tính.

.....

Tôi ngồi ở hàng ghế sát đường đi chính, có thể quan sát tất cả rất rõ. Ồ thì ra cưới là như thế này sao? Lổn lẫy, sa hoa, hoành tráng thì tôi đã thấy nhiều, nhưng ở đám cưới này, có một vẻ âm áp lạ thường... không khí... haizz... nói chung là khó tả... cô dâu lúc đầu có vẻ còn tươi vui, nói nhiều, sau thì mặt mày biến sắc, tôi đoán, lúc này nàng ta mới biết mình cưới thật sao? Thái độ có vẻ giận dữ chứ rề, cả hội trường nín thở lo lắng, biết đâu mà cô dâu điên lên thì chết, công chú rể và mọi người thành công cốc, bỗng một giọng nói ngay cạnh vang lên: “Thế giờ chị có cưới không hay xuống làm phù dâu, để em lên làm cô dâu thay chị nào?” Cô dâu bị đánh trúng đòn tâm lí, thôi không giận hờn, hay, người nói câu này, khiến tôi bị ấn tượng, cố gắng ngược lên nhìn cô gái đó... Một sự ngạc nhiên không ngờ, váy tím lộng lẫy, tóc tết hoa... em chẳng phải là cô gái hai lần không bị rung động trước vẻ điển trai chết người của tôi đây sao? Đôi gò má có tô ít phấn hồng, trông em lúc này, vạn phần duyên dáng, kiều kì... Có chút bất mãn, ...chả hiểu sao, thấy thằng phù rể bên cạnh nắm tay em lúc hát... chỉ là cái nắm tay xã giao thôi, nhưng mà vẫn khiến tôi có tý bực.

Thủ tục hôn ước làm xong, mọi người vui vẻ ăn uống, hôm nay là tiệc đứng, tôi cũng quả là được ông trời chiếu cố, đang còn tính kế tiếp cận hần, thì Trâm Anh – em gái hần đã lòi cả gia đình tới gặp tôi, giới thiệu tôi kính cẩn như là ân nhân cứu mạng, tôi vì thế, tự dưng quen được gia đình họ, việc làm ăn, coi như thành! Tôi ở ngoài Bắc vài hôm đi chơi với Trâm Anh cho phải phép, chán ngắt, cố gắng chịu đựng rồi lấy lí do bận việc để quay vào Nam gấp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 2: Phải chăng là duyên nợ

- “Anh cả, anh mau về đi, anh hai lại gây chuyện rồi... lại còn...”

- “Lại còn sao?”

- “Lại còn...còn... ở chỗ anh...”

Thằng Cẩm giọng tới tấp, cha nhà nó, bố mày vừa mới kịp bước chân xuống máy bay. Tức tốc lên xe, theo thằng em phi thẳng về đại bản doanh...

Đ... cũng may mà đúng thời điểm, tay nó còn đang chạm vào cái thắt lưng da – không thì quả này tôi tha hồ mà bỏ mất, đéo thể nhìn nổi, tôi lao vào cho nó ba phát, mặc kệ sự can ngăn của đàn em. Thằng bé sợ hãi, bị đánh lăn ra sàn nhưng vẫn biết điều:

- “Em xin anh, anh thương em...”

Một phát nữa, tôi vẫn không thể nguôi giận:

- “Mày bị bệnh hả con... chơi gái còn dẫn lên tận phòng bố, sao không giải quyết ở nhà mày...”

- “Xin anh, xin anh... em tưởng... mấy hôm nữa anh mới về...”

Điên tiết!!!

- “Lần trước suýt đi tù mày vẫn chưa chừa à?”

- “Đây là chẳng may phải con thằng chủ tịch quận...”

- “Mẹ, còn lắm mồm...”

- “Em xin anh, em biết tội rồi...”

- “Gái gọi đầy ra đấy, sao cứ phải bắt con nhà người ta, mày chết cũng không chừa...”

Phang cho nó vài phát, quá chán với thằng này, tôi quá ngao ngán:

- “Đây, từ chuyện của mày bố không can thiệp nữa, nhanh, làm gì thì làm đi, tới lúc bị kiện đừng tới tìm bố mày...”

- “Em biết tội rồi ạ... không có anh em biết làm sao... anh nguôi giận ạ...”

- “Thằng này, nhốt cho tao, 3 ngày... còn bọn mày, giải quyết xong thì biến...”

Bọn chúng sau khi nghe tôi quát thì cụp đuôi chạy cả, mới đi vài ngày đã loạn, khổ nạn thật... Thằng hai theo tôi lâu nhất, là đứa khôn nhất, cơ đồ được như ngày hôm nay một phần không nhỏ cũng nhờ nó, chỉ khổ cái tính thằng này dè, cộng thêm chính vì tôi nương tay nhiều lần nên đôi lúc khiến nó nhờn quá trớn, đợt này làm dữ, cũng chỉ muốn tốt cho nó!

Tắm rửa xong thì cũng 9h, đồ ăn trên máy bay cũng không tệ nên tôi định ngủ luôn cho thoải mái... Lúc lên giường mới phát hiện ra chăn của mình hôm nay cuộn tròn một cách khó hiểu... Thôi kệ, mệt lắm rồi, chả quan tâm gác chân lên trên... sao lại là lạ thế nhỉ... giặt mình... tôi rữ mạnh... thân thể người phụ nữ ngọc ngà hiện ra trước mặt... mẹ kiếp, thằng này nó tưởng nó là Khang Hi hay sao mà cũng bày trò khi này...

Lúc này tưởng bọn nó biết điều giải quyết hiện trường... ai ngờ... lũ mất dạy... toan gọi đàn em tới xử lý, nhưng nhìn thân thể trần truồng, tôi đành mở tủ, lấy chiếc áo sơ mi, định bụng mặc xong cho nó rồi mới gọi người... Lúc quay đầu nó ra để mặc áo thì tôi ngã ngửa, khuôn mặt này, con bé này... chính là con bé tôi gặp hôm đám cưới ngoài Bắc mà? Thế nào mà nó lại chui vào Nam nhanh vậy chứ? Chưa đầy một tuần mà tôi chạm mặt nó tới ba lần, đây liệu có phải duyên phận???

Tôi cũng không hiểu chính mình nữa, khi chiếc áo sơ mi bao trọn người con bé, thì tôi lại không muốn gọi người... tôi cứ đắn đo, phân vân, rồi lại đắn đo... Con bé chắc bị bỏ thuốc mê, nên ngủ rất say, cũng không hề hay biết có người nhìn chăm chăm nó suốt mấy tiếng... tôi ngủ lúc nào cũng không hay biết... tới khi tỉnh dậy, cảm giác thật lạ, chưa bao giờ thấy thoải mái tới thế... nhìn sang con bé, thấy em vẫn ngủ rất ngon, bờ môi đỏ rực khiến tôi không thể nào kìm chế nổi tham lam của mình, khẽ hôn nhẹ vào môi em, tôi đi vào đánh răng rửa mặt.

Tôi cũng chuẩn bị cho mình một chút tâm lý, con gái khi tỉnh giấc, thấy mình lâm vào cảnh đó, ai chả hoảng, nên làm thế nào để giải thích với em, nên đối phó với những tiếng kêu gào, khóc lóc của em như nào, làm thế nào xoa dịu được em, làm thế nào để em tin???

Khó cho tôi đã mất công, bước ra khỏi nhà tắm sau một hồi suy nghĩ thấu đáo thì đã chẳng thấy em đâu, biến mất hoàn toàn im lặng... người con gái này... ba lần xuất hiện trong cuộc đời tôi, ba lần đều biến mất... như con gió vậy!!!

Không thể nói dối rằng tôi không nhớ tới em... những ngày sau đó, tôi đã nghĩ rất nhiều về em, ông trời sắp xếp cho tôi được gặp em, nhưng chẳng được bao lâu... phải chăng chỉ là tình cờ... sau này, trong một tình huống cấp bách, lại được thấy em, thực sự đó là duyên phận, chứ không phải tình cờ!!!

Q.2 - Chương 3: Đám cưới con bạn thân

Vâng, từ bé tới lớn đây là lần đầu tiên tôi được đi đám cưới huống chi nói tới làm phù dâu... nhìn chiếc váy tím mà con bạn thân chuẩn bị mà sốt hết cả người... Cũng có phần hơi sưng, từ bé tới lớn, chả bao giờ được mặc đẹp thế cả...

Tôi gặp Uyên từ nhiều năm về trước, lúc ấy, tôi rất đói, nó đã cho tôi một mẩu bánh mì, và từ đó... là thành bạn... đó là những thứ tôi còn nhớ được... còn lại, tôi cũng chẳng biết mình là con nhà ai, vì sao mà lại lạc được tới đây??? Nhiều lúc tôi cố nhớ, nhưng đầu đầu quá lại thôi...

Lúc đầu nhìn tôi, nó bảo tôi non choẹt, phải gọi nó là chị, nhưng tôi không chịu, tôi tuy không biết mình bao nhiêu tuổi, nhưng nó cũng chỉ cao bằng tôi, nên nhất quyết làm bạn thôi. Sau này tôi được “mẹ” nhận nuôi, sống gần nhà nó, nên thân. “Mẹ” được cả xóm khen ngợi vì nuôi tới hai chục cô con gái nuôi, nhưng chúng tôi chuyển nhà liên tục... những lần chuyển nhà mới tôi không quen ai thêm cả, chỉ giữ liên lạc với nó, có nó là bạn.

Sau này tôi mới biết, “mẹ” không phải là “mẹ”, mà phải gọi là má mì mới đúng... Lúc đó mới hiểu, má mì mỗi lần nuôi một đứa con gái dậy thì, đều bán đi, nên phải chuyển nhà cho người ta đỡ sinh nghi... Năm đó tôi cũng lớn lớn rồi, nhưng may trước khi má mì định bán tôi, chị tôi, người thương tôi nhất, trốn về báo tin cho tôi... để về được gặp tôi, người chị toàn máu và vết thương, nhìn mà đau lòng... tôi bảo chị cùng đi với tôi... nhưng chị bảo, nếu em cảm kích, thì hãy mau chạy còn kịp, sau này hẵng đến đáp... nói rồi chị cũng trốn luôn... tôi không biết chị đi đâu...

Đêm hôm sau, chuẩn bị sơ sơ vài thứ, tôi cũng trốn được ra khỏi nhà, lang thang khắp nơi, chỗ nào người ta tuyển cũng làm, việc gì tôi cũng làm được... thân con gái một mình, cũng không ít lần bị bắt nạt, không ít lần tôi đắc tội với nhiều người... và luôn là trốn... chạy... cuộc đời tôi luôn như vậy...

Nhiều lúc tôi thấy cô đơn, muốn tìm gặp Uyên, tìm chị, nhưng tôi còn chẳng lo nổi thân tôi, chơi với ai chỉ làm người ấy vạ lây... điển hình là lần gần đây nhất, mang tiếng tôi giúp nó, ai ngờ thành ra suýt hại nó sảy thai...

Nghĩ mông lung vậy thôi, chứ ngày mai tôi nghĩ chắc tôi sẽ làm lại cuộc đời... tôi tới phát ngán cái trò ăn nấp này, sau đám cưới nó, tôi quyết vào Nam, làm lại cuộc đời, tôi sẽ thuê một nhà trọ nhỏ, đi xin việc làm, sống những ngày tháng bình thân... vậy thôi...

.....

Cầm hộp váy mà lòng tôi háo hức lắm... vừa đi vừa huyết sáo, được một lúc, giật mình nhìn thấy người quen, chết, thuộc hạ của lão già đó, tôi lén lén nhẹ nhàng, vậy mà chúng vẫn phát hiện ra, hô hào đuổi theo, tôi chỉ còn biết cầm đầu cầm cổ chạy... ai dè, lại bị một thằng nào đó túm lại, nó dọa dẫm tôi gì đó, cũng chẳng nghe rõ, lấy hết sức can đảm, tôi giật thật mạnh, tiếp tục chạy... chạy một mạch tới khách sạn, chẳng thấy ai đuổi theo nữa, tự phục mình, dạo này trình độ marathon có vẻ lên ra phết!!!

Vừa thay xong bộ lễ phục, định vào nhà vệ sinh tý thì...

Asaaaaaa... cảnh tượng vừa hài vừa thương... một cô gái, ngắt gục đầu trong toilet... tôi cố lôi cô ta ra ngoài, nhưng nặng quá, chỉ bê được ra tới bên ngoài chỗ bồn rửa mặt thì tôi đã kiệt sức, tôi cố gọi người tới trợ giúp... may quá, một lúc cũng có người vào, tôi bàn giao cho anh ta luôn. Không phải tôi xấu tính, không muốn giúp người, mà chỉ còn 10 phút nữa là đám cưới con bạn thân nhất của tôi, tôi còn chưa trang điểm, làm tóc tai gì cả... haizzz...

Chưa bao giờ tôi thấy mình xinh đẹp như thế này cả, đúng là người đẹp vì lụa... cũng không thiếu những ánh mắt dò xét, theo nhìn... haha. Kết thúc bữa tiệc, tôi ôm Uyên, nói dối nó tôi có người đi trong Nam, muốn vào thăm, nó không nói gì, chỉ chúc tôi may mắn, rồi một lát sau, đưa tôi một phong thư, nói là vào trong đó hẵng đọc...

Thực ra tôi không nhìn được lâu thế, lúc lên tàu tôi đã xé thư rồi... Nó làm sống mũi tôi cay quá... ngoài vài dòng ngắn ngủi, bên cạnh là một chiếc thẻ, nó nói mặt khẩu là ngày sinh của nó – vì nó không biết ngày sinh của tôi, bảo tôi cứ cầm, không dùng tới thì quay về trả nó cũng được... đúng là bạn tôi...

Dù tôi biết là mình quyết sẽ không dùng tới cái thẻ đấy, nhưng lúc sau sờ vào túi quần, thấy mất cũng hơi buồn, tôi vội gọi cho Uyên, để nó liệu mà đóng tài khoản, kéo kẻ xấu lợi dụng... chợt trầm nghĩ... ầu cũng là cái phận...!!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 4: Vào Nam

Tôi nói, tôi thuê một cái nhà nhỏ, hàng ngày đều tìm kiếm, cuối cùng cũng thấy có nơi tuyệt, nhưng đúng là, số chó thì mãi là chó... Tưởng được việc ngon, trông thẳng cha khá hiền lành, tôi cũng tin tưởng uống cốc nước cam hắn đưa cho – cũng chẳng trách được, lúc ấy đi bộ nửa ngày trời, khát, mệt... nhìn cốc nước cam đá lòng tràn trề như vớ được nước tiên... tu một mạch... kết quả là lúc tỉnh dậy, chỉ thấy một bàn tay rất nặng gác qua ôm lấy mình, hắn nằm sấp nên tôi cũng không rõ mặt nữa... điên... chỉ muốn dậy phang cho thẳng cha này một trận... nhưng không, như thế không hay... thân con gái, cũng chẳng đánh nổi hắn, lo mơ gây thù trút oán rồi lại quay về cái kiếp như xưa thì chết... không... không... phải làm thế nào bây giờ???

Chuồn, đúng, chuồn là thượng sách... đang định khê khằng bỏ dậy thì phát hiện thẳng cha cự mình, tôi đành yên phận nhắm mắt... Ặc... một việc kinh tởm lợm nhát trên đời... hắn dám hôn tôi... thẳng chó chết... mà tôi tởm gì chứ, theo như bộ dạng này, thì chắc hôm qua tôi cũng bị hắn xơi tái rồi cũng nên...

Thôi, thế là bao năm quật cường ngoài Bắc, mới chỉ vào Nam vài ngày đã mất!!! Mà có phải không nhỉ? Sao tôi không cảm giác gì, người ta bảo lần đầu thì đau lắm cơ mà??? Thấy hắn vào nhà tắm, tôi cũng chẳng còn tâm sức suy nghĩ, cố gắng thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng chuồn đi... vừa ra khỏi cửa phòng mới biết nửa dưới của mình là ở tình trạng “trường”... đành cầm lạng khê khằng, mở tủ quần áo, lấy trộm một cái quần đùi, chạy thẳng... cũng may, cái lâu to như thế, chẳng lấy một bóng người... tôi tẩu thoát thành công!

Về nhà, thi thoảng tôi cũng suy nghĩ tới cái chuyện xảy ra đó... đoán già rồi lại đoán non... xong quyết định cho qua, con người tôi là vậy, không bao giờ buồn quá lâu về một chuyện, nhất là chuyện đó lại không phải là lỗi của mình! Nếu xảy ra thì đã xảy ra rồi... tôi có ngồi khóc lóc cũng chẳng làm gì được... haizz...

Mãi rồi cũng kiếm được việc... lần này là việc sếp hẳn hoi, tôi được nhận làm cho cửa hàng bánh ngọt, tuy có xa một chút, từ nhà tôi ở đi tới chỗ làm phải qua nhiều ngõ hẻm, nhưng không sao, có việc là tốt rồi. Với cả không hiểu sao tôi cũng có đam mê tình yêu với bánh ngọt lắm, cũng muốn sau này giàu, mua được lò nướng, máy đánh trứng... tự mình ở nhà làm một cái bánh cho ra trò! Ôi đến là sướng, cảm giác sáng đi làm, tối về nhà, tự do tự tại, chả ai rình rập, chả ai đuổi bắt... sao mà tôi yêu cái cảm giác này tới vậy!!!

Một ngày đang đi về, tự dưng quay lại, có đám người đuổi theo, hung dữ... nhìn thì chả thấy quen đâu, nhưng cái số nó ăn vào máu, chẳng biết chúng có đuổi mình hay không, tôi vẫn theo thói quen, chạy bạt mạng, rẽ qua cái ngõ tắt, nhanh nhẹn vào nhà, đóng kín cửa, sợ thật... thở nhẹ nhõm...

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...

Vừa mới quay người đã phát hiện một thẳng đàn ông lạ hoắc trong nhà mình, vãi cả churong, thế hóa ra không phải tôi chạy thoát mà tôi còn công cả rấn vào nhà cơ à, huhu...

-”Anh... tôi xin anh... tôi không biết tôi gây thù gì với bạn anh, người nhà anh, hay đại ca anh... nhưng tha cho tôi đi...”

-”Suyt... bé thôi... bọn chúng phát hiện bây giờ...”

Giờ mới ngó ra là hắn là kẻ bị truy đuổi chứ không phải tôi, thế nào mà hắn cũng chân chui tót ngay vào nhà tôi được, thẳng cha này... hay thật... chưa kịp chửi bới gì đã nhìn từ trần hắn chảy xuống một dòng máu đỏ tươi, rồi hắn lăn đùng ra giữa nhà... ôi... số tôi đúng là số chó mà...

Định đi ra ngõ gọi người giúp mà nào ngờ, bọn kia vẫn ở đó, tôi đành quay về nhà, lấy ít bông băng cho hắn mới phát hiện ra, bả vai cũng có vết đâm, thôi thì coi như hắn cũng giống tôi, cái số phải chạy trốn... tôi đang thương cho đồng loại của mình sao??? Nhìn về mặt hắn, thực là cũng đẹp trai ra phết... Ặc tôi nghĩ đi đâu vậy cơ chứ? Tôi liếc mắt nhìn, khê nói, chả biết hắn có nghe thấy: “Thôi gắng chịu, đợi bọn kia đi thì chị đưa đi bệnh viện...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 5: Gặp lại

Tôi mở mắt, quả thật lần này rất tuyệt vời, em vẫn ở bên tôi, em còn đang nhìn tôi nữa... Tuy có hận lão Tú tới phát điên, thẳng chó dám đánh lén, nhưng không sao... nhờ có hắn mà tôi được gặp em đây?

-”Tĩnh rồi à, chị đang định đưa mày đi bệnh viện...”

Chị ư? Vãi? Cái mặt non choẹt kia mà dám xưng chị...

-”Không cần... tôi còn khỏe lắm, mà em ăn nói cẩn thận, nhìn là biết em kém tuổi tôi...”

Có vẻ em chẳng nhớ gì tôi cả, cứ như lần đầu gặp mặt, em hỏi tôi sao lại bị đuổi, tôi lạng lạng, vì thực sự có giải thích cũng mất cả ngày... Em ra ngó cái gì đó, rồi chạy vào:

-”Bọn này dai thật... tý bọn chúng đi liệu anh tự về được không, hay đưa địa chỉ hoặc số điện thoại tôi liên lạc với gia đình cho...”

-”Tôi không có gia đình...tôi...tôi...mò côi...”

Trong câu nói của tôi có một phần hai sự dối trá, cũng có thể chấp nhận được vì mẹ tôi mất rồi, còn ba thì tôi coi như không có. Em nhìn tôi, đôi mắt có vẻ thông cảm. Em lại hỏi tiếp:

-”Thế nhà anh ở đâu...tôi đưa về...”

Tự nhiên trong lòng tôi trào lên một cảm giác không muốn, chả biết là năng khiếu hay theo bản năng, tôi dơ tay lên ôm đầu:

-”Á...tôi đau quá...tạm thời chóng mặt tôi chẳng nhớ được gì...xin em đừng hỏi nữa được không...”

Nhìn đáng vẻ khổ sở của tôi, em cũng thương tình, an ủi:

-”Thôi cứ nằm nghỉ tạm ở đây, bao giờ khỏi đau, nhớ ra thì về...”

Nghe nói vậy, tôi biết em là người tốt.

Em xuống bếp, nấu cơm tối, mâm cơm đơn giản lắm, chỉ có bát cà muối và lạc rang, ít canh chua, nhưng mà tôi thấy ngon miệng, tôi còn vét hết cả cháy dưới nồi.

Ăn cơm xong, lòng tham của tôi trỗi dậy, thực sự là tôi muốn ở đây, với em, tôi thăm dò em:

-”Làm phiền em quá...”

-”Không có gì, cứ yên tâm nghỉ ngơi cho mau khỏe...”

-”Tôi nhớ ra rồi...”

-”Nhớ ra rồi à??? Nhà ở đâu, tự về được hay tôi đưa về...”

-”Tôi...tôi...nợ nần rất nhiều, nên mỗi ngày sống một nơi...lúc này chúng đang lũng sục tôi rất kĩ...”

Rõ ràng là tôi đang nói dối mà, nói dối không chớp mắt, em nhìn tôi, đầy thương cảm, tôi ra vẻ buồn buồn bồi thêm:

-”Tôi sẽ không làm liên lụy tới em đâu...tôi sẽ đi ngay...”

Em chạy ra ngõ ngó ngó rồi lại thở dài:

-”Thôi, anh làm gì có nhà, tiền cũng không có một xu, lại còn bị thương...mà ra chúng nó vẫn canh ngoài kia, bắt được anh chỉ có nước chết...haizz...ở tạm đây cho tới khi nào mọi chuyện lắng xuống vậy...”

Cũng sợ nhờ trong mắt em mình biến thành thằng lợi dụng, mặt dày, tôi đành thêm câu:

-”Tôi hứa, đợi chúng nó tìm chán bỏ đi, tôi lập tức không phiền em nữa, ân huệ này sẽ có dịp tôi trả lại em...”

-”Ừ, thôi, không phải nghỉ ngơi nhiều đâu...”

Tôi cảm ơn em rồi rít, đoạn, em đưa cho tôi một chiếc quần đùi và một cái áo sơ mi, bảo thay tã, nhìn qua là biết ngay áo quần của mình, hôm đó, em đi tôi biết là vẫn mang chiếc áo của tôi, nhưng cũng không phát hiện, em còn lấy trộm thêm cả cái quần này. Thấy tôi trầm ngâm, em nói:

-”Chủ nhân của chúng là một thằng chó khốn nạn, nhưng thôi, giờ có cái mặc là tốt rồi, anh vào thay đi...”

Tôi tròn tròn mắt, xong, thế là em đã hiểu nhầm chuyện hôm đó rồi, tôi không vội giải thích, khó khăn lắm mới ở được lại đây...dại gì...

Tắm xong, em chỉ vào cái chiếu dài sẵn, bảo tôi nằm, cũng hơi không thích, nhưng nằm đây cũng được, đánh mất lên lúc nào là thấy em lúc đó, cũng tuyệt.

-”Em tên gì?”

-”Anh đoán xem?”

Ặc, vãi cả cái con bé này...người ta đoán tuổi, đoán cân nặng, đoán chiều cao...giờ em bảo tôi đoán tên, đúng kiểu mò kim đáy bể...cũng may, đại ca đây chỉ hỏi vậy lấy cớ nói chuyện với em thôi, tôi nói bằng quơ:

-”Gương mặt sáng ngời, nụ cười đáng yêu, chắc bố mẹ sẽ lấy tên một loài hoa đặt cho em?”

Đang nằm mà em bật phắt dậy, có phần ngượng ngùng, đôi má ửng hồng:

-”Chuối đ.. chịu được...”

Đất trời! Cái mồm bé xinh kia mà cũng thốt ra lời lẽ như vậy à, có phải con gái? Ban đầu hơi ngạc nhiên, nhưng không sao, thế lại hợp với tôi, tôi thích.

-”Anh đúng một phần, tôi tên Lan, là tôi tự đặt, tôi không có...gia đình...”

Hôm đi đám cưới, cô phù dâu váy tím Nghi Lan quả thật rất nổi bật, tôi cứ nghĩ em cũng phải thuộc vào hàng ngũ con nhà danh gia vọng tộc gì đó...thật không ngờ, con bé này cũng giống mình, lẽ nào đây là sự sắp đặt của số phận?

-”Em không hỏi tên tôi à?”

Em không nói gì, nằm cuộn tròn trong chăn, người khẽ rung, có lẽ khi nhắc về gia đình, khiến em không vui? Tôi tiếp tục:

-”Tôi tên Việt...”

Tưởng là em ngủ không nghe thấy, hóa ra từ đấy, tôi vĩnh viễn được gọi là vịt – con vịt quạc quạc, sau này tôi mới biết đây là biệt danh mà những người tên Việt không tránh khỏi, chỉ có điều tôi là đàn anh, nên từ trước tới giờ, chẳng đứa nào dám.

Tôi biết người của lão Tú vẫn rình rập, vậy cho nên là ban ngày lúc em đi làm, tôi cũng cố tình ra ngõ quét nhà, nói những câu ngu dốt với hàng xóm, cố ý hát những cuộc – chúng nó thích xem, tôi diễn cho mà xem...lão vừa mới cho người đánh lén, nhìn thành quả tôi ra nông nổi này, chắc là sướng lắm... chỉ có thể, lão mới từ bỏ cái lo sợ, tôi sẽ quay về tranh giành Golden Face với lão...Tại sao có cái lo sợ ấy? Vì tôi, rất vinh hạnh mà nói, là anh em cùng cha khác mẹ với lão...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Ở cùng nhà

Tôi lăn lóc trong cái cuộc đời này cũng gần ba chục năm, để có được ngày hôm nay thì vết thương này thì đáng là gì, có lẽ vì đã quen, tôi cũng chẳng thấy đau cho lắm...Nhưng không hiểu sao, cứ mỗi lần em về nhà, là cái bộ não tôi nó lại tự điều khiển, cho mặt nhăn mày nhí, mồm mép suýt xoa...nhìn thấy em lo lắng quan tâm, hỏi han...cảm giác – sung sướng biết bao...

Em bảo tôi nên tập thể dục, đi lại chứ đừng ngồi một chỗ,...em cũng mua hoa quả, sữa tươi tắm rửa, em nói, tôi là rất sướng, thường ngày, em chả dám ăn những thứ này bao giờ. Tôi nhìn...cảm động lắm!

Vết thương của tôi, thay băng cũng là em, mùi hương nhẹ từ mái tóc, tôi và em lúc này rất gần...tay em đậm màu của nắng, chắc do lăn lội nhiều, bởi đã có lần được chiêm ngưỡng toàn bộ...của em...tự nhiên trong lòng tôi có khát khao muốn bảo vệ em, muốn đem lại nước da trắng nõn hồng hào trả lại chủ nhân của nó...

Em cao, nhanh nhẹn, nhưng gầy...bây giờ còn gầy hơn cả mấy lần trước tôi thấy em...tưởng như con gió thổi qua, em cũng bay mất vậy...tôi lại khát khao nuôi béo cô bé này...

Thầm nghĩ, nhất định, sẽ nhanh thôi, tôi muốn đem lại hạnh phúc cho em, nhưng bây giờ, thực sự tôi chưa dám mở lời nói thật mọi chuyện...tôi sợ em ghét tôi, sợ em nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ một kẻ nói dối...thôi cứ để dần dần đã...

Em làm việc ở tiệm bánh ngọt, cách chỗ ở rất xa, phải đi bộ tầm hai chục phút mới tới điểm bắt xe buýt, nói thật...tôi xót. Nhưng em vẫn rất vui vẻ lạc quan, em nói có việc là may mắn lắm rồi, em nói trước giờ em vẫn nghĩ em bất hạnh nhất trên đời, ai ngờ nhìn vào tôi, em còn thấy tôi khổ nhục hơn, vì thế mà em vẫn thấy cuộc sống của mình là tốt...tôi chẳng biết nói sao nữa...

.....

Được vài ngày thì tháng Hai cũng tìm tới, thấy tôi hơi nhũm má, nó nói luôn:

-”Anh yên tâm, em đã ra tay thì không ai phát hiện được...”

-”Léo mép vừa thôi, nó cho chó giữ ngoài ngõ mấy ngày rồi đấy...”

-”Em biết, nhưng hôm nay thì rút rồi...nó tức điên vì hợp đồng với Bảo Minh, bằng mọi giá sai đàn em điều tra người đứng đầu Đại Bàng Đen...chắc nó không thể ngờ...”

-”Cẩn thận vẫn hơn, mọi việc ở nhà chú mày tùy ý xử, có gì quan trọng mới cần báo tao...”

-”Em biết rồi, anh đỡ chưa ạ?”

Tôi đáp lại, giọng bình thản:

-”Chú hỏi thật hay đùa, cái này có là gì?”

-”Bọn này láo, dám đánh lén...em là ngứa tay lắm rồi...”

-”Không mạnh động, Golden Face vẫn còn cường tráng lắm, cứ bình tĩnh, thời cơ chín muồi, nhất định lộ diện...”

-”Anh, anh định ở đây tới bao giờ, không phải anh thích nó rồi chứ?”

Kể ra hôm nọ vừa đập nó vì lỗi con bé này về nhà, hôm nay lại bảo mình thích con bé, cũng hơi mất mặt, tôi đành trốn tránh:

-”Không, tao có dự định riêng...”

-”Vâng, em hiểu rồi, thực ra thế cũng là ý hay, thằng Tú nó thấy anh điên điên khùng khùng, dần dần độn độn, lại sống chung với gái thế này, nó chẳng thể nào đoán ra...haha”

-”Bố trí mấy thằng hàng ngày đứng ngoài ngõ...”

Thằng Hai trợn tròn mắt, nó ngạc nhiên nhưng không hỏi nhiều. Tôi cũng hết cách rồi, giờ người lão Tú rút về, không thấy ai canh chừng ngoài cửa, lấy lý do gì ở lại đây???

.....

-”Ăn nè, ngon không?”

-”Ngon lắm...”

-”Cái này là tôi nướng đấy...”

-”Ừ, thảo nào ngon thế...”

Tôi nhìn em, em cười sung sướng, ngày nào em cũng mang về một, hai, có khi là ba cái bánh, em bảo, hàng bán không hết, ngày hôm sau lại không dùng được, nên thưởng cho nhân viên. Tất nhiên, nhìn vào hoàn cảnh của em bây giờ, có đồ miễn phí là tốt rồi. Em chia sẻ chung với tôi...tôi là một người vốn ghét ăn đồ ngọt, và cũng gần chục năm nay rồi, đã quên mất cái thói quen đi ăn hàng giảm giá hay miễn phí...nhưng lạ thay...cái điều kì diệu mà người ta vẫn hay nói khi nhắc tới tình yêu, bây giờ tôi mới thấu rõ...Chiếc bánh nhỏ xíu...bê làm đôi, mỗi người một nửa, tôi và em, ngồi nhâm nhi...vị của nó, sao mà tuyệt hảo tới vậy...

Em hay kể chuyện về bánh trái lắm, mỗi lần kể, mắt em sáng rực, nhờ em, tôi biết, em thích làm bánh.

-”Cái này là cheese cake chanh leo, cái này không cần nướng...nhưng ăn ngay nhĩ...”

-”Cái này là muffin...ăn thơm lắm...”

-”Pancake này lúc lấy về tôi rưới thêm nhiều mật ong một tý đấy...mùi vị thích nhĩ”

-”Khi nào có tiền, nhất định tôi mua lò nướng và máy đánh trứng...”

Tôi biết, và em cũng biết, với mức lương đó, để trả tiền nhà và tiền ăn, chắc vừa hay khít, nói xong em chống tay lên cằm, đầy ưu tư, đột nhiên thờ dài...”Biết bao giờ cho có tiền, những người như chúng ta, anh nói xem, bao giờ mới giàu được???”

Tôi nhìn em, chỉ mỉm cười...vụn bánh rơi trên môi xinh khiến tôi chỉ muốn cắn cho em một phát...sợ không kiềm chế nổi, đành quay đi...nhưng mà tôi đã ghi nhớ ước nguyện nhỏ bé đó...sẽ nhanh thôi, cô bé ạ!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 7: Quai bị

Đúng là chó thì mãi vẫn là chó, chẳng thể ngóc đầu lên được, thân phận rõ hẩm hiu...cứ ngỡ sẽ có ngày không phải chạy...không phải lén lút nữa, ai dè...haizzz...rõ buồn...Ngày nào tôi cũng ra ngõ, ngày nào cũng ước lũ người đó biến đi giùm cho, vậy mà, ngày nào chúng cũng ở đấy, nãy nê...

Cũng không hiểu sao tôi cho thằng cha ấy ở lại nhà mình nữa...Tất nhiên tôi muốn tống khứ hắn ra khỏi nhà, nhưng mà tôi cũng thấy vui vui, vì mình làm được việc tốt...trước giờ, ít khi được giúp đỡ ai, hóa ra cảm giác mình là người có ích, lại hạnh phúc tới vậy...

Mới cả, tôi và hắn...giống nhau...chắc đều là những phần tử không dưới đáy thì ở gần đáy của xã hội...tôi có phản đồng cảm...

Có lần đi qua chỗ thanh lý áo quần, hàng rẻ lắm, tôi để nghĩ thấy hắn chỉ có hai bộ quần áo, một bộ tôi cho, một bộ thì dài, mặc ở nhà cũng khó chịu, tôi dừng lại, mua lấy một đôi áo phông và quần đùi, lúc về đưa cho hắn, có thể thấy mắt mũi hắn đỏ au...tôi hiểu được cảm giác ấy, tứ cố vô thân, tự nhiên có người quan tâm tới mình, không cảm động mới là lạ.

Ừ, thì tôi cũng tứ cố vô thân, hằng ngày đi làm về, chia sẻ chuyện trò với hắn, không thể phủ nhận, tôi thấy rất vui...

Một buổi tối nọ, tự dưng tôi thấy chán ăn vô cùng, hắn nhận ra, khuyên nhủ động viên, mà tôi không thể nuốt nổi, tối đó, tôi không ngủ được, họng đau, tai đau...tối sáng hôm sau thì quai hàm sưng vù, mở miệng ra nói năng cũng thấy khó khăn, định dậy đi làm mà xong ngã lăn quay...Trong lúc chán nản, mệt mỏi...một bàn tay rộng lớn của ai đó, bế lấy tôi, đặt lên giường, cái mùi hương này, rất quen, bấy giờ gần như vậy, lại càng rõ...

Cựa mình, tôi thấy tay bị ai đó giữ chặt, hơi hé mắt, hắn ngồi cạnh giường, thấy tôi liền bỏ khăn, nhanh sờ lên trán, thờ phào:

-”Đờ sốt rồi...Em hồi phục cũng nhanh thật...”

-”Tôi sốt à...”

-”Làm tôi lo chết, làm việc ít thôi...”

Hắn lo cho tôi ư? Dù sao thì tia nóng ẩm tràn qua cơ thể...từ xưa tới giờ, chưa có một người nam giới nào lo cho tôi cả...cảm giác là gì đây???

-”Em bị quai bị rồi, mấy ngày nữa sẽ rất khó chịu...”

Quai bị ư? Chết cha...tôi đã nghe nói về bệnh này, thật là...số chó mà...đã nghèo giờ lại còn bệnh...Thấy mặt tôi nhăn nhó, hắn trấn an:

-”Không sao, bệnh này chăm sóc đúng cách thì không nguy hiểm đâu...”

Không nguy hiểm ư? Hắn gà hay sao, biến chứng của quai bị, hắn chưa bao giờ nghe thấy ư? Bỗng nhớ ra hắn còn cầm tay mình, tôi vội rút ra, quát:

-”Tránh ra...mau ra chỗ khác?”

-”???”

-”Không sợ bị lây à? Nguy hiểm lắm...Đi ra mau...”

Hắn ngập ngừng, rồi đáp:

-”Không sao, tôi bị rồi...”

-”Thật không?”

-”Thật...Em ở nhà một mình một lát có được không?”

-”Anh đi đâu?”

-”Tôi đi mua thuốc...”

-”Không được đâu, bọn chó nó canh suốt ngoài cửa...không cần thuốc thang gì đâu, tôi bao lần ôm rồi, nằm mấy ngày là tự khỏi, sức khỏe tôi tốt lắm...”

-”Đừng lo...”

-”Anh đừng đi, chúng mà bắt được thì...”

Không thèm tôn trọng ý kiến của tôi, hắn khép cửa đi thẳng...Tôi nằm một mình trong nhà, lâu lắm rồi, mới có cảm giác nhà cửa tĩnh lặng như vậy, quả...không thấy quen...

Thật xấu hổ, tôi mong hắn về...mỗi lần có tiếng bước chân ngoài cửa, lòng lại khấp khểnh, hơi vuron người ra...lại không phải...Hai mươi phút...bốn

mười phút...một tiếng...hai tiếng...Sao lâu vậy chứ? Hiệu thuốc ở gần đây cơ mà?

Lẽ nào hấn nhân cơ hội tôi ốm đau mà bỏ đi, sợ bị lây...sao không nói từ trước, đi thì đi luôn, tôi đâu có cần...nhưng nếu hấn không bỏ đi, có khi nào...hấn đã bị bắt...ôi, cái thằng ngu này, nghe tôi ở nhà có phải yên chuyện không? Không hiểu sao nước mắt tôi lại ứa ra...chẳng hiểu rõ mình nữa...là tâm trạng đau khổ vì bị bỏ rơi, hay là vì lo cho hấn???

Tôi sống một mình trên cái cuộc đời này, phần lớn thời gian đều lạc quan vui vẻ??? Hôm nay lại bị một người chẳng quen biết khiến mình buồn? Sao có thể như vậy chứ???

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 8: Chăm sóc

Chưa bao giờ tôi phải đếm thời gian bằng tích tắc như hôm nay...ba tiếng 25 phút sau...con vịt thổi quạc quạc cũng mò về. Khẽ khàng, rón rén...có lẽ hấn sợ làm tôi tỉnh giấc sao?

Tôi nhìn gương mặt hấn, chất chứa nỗi ưu tư không thể giấu nổi, hấn nhanh nhẹn sờ tay chân, sờ trán tôi...tôi là gì cơ chứ...đắt nặn hả? Nhưng tôi cũng không nói gì...tím tôi thường lệch nhịp mỗi lần hấn chạm vào như thế...một lúc, tôi thấy hấn thở phào...

Tôi định mở mồm đá đầu hấn: 'Có cần tôi mang mìn ra hiệu thuốc mắc cho anh không?' nhưng lại thôi, nói vậy há chẳng thành tôi quan tâm hấn đi lâu hay đi chậm ư? Liên quan gì mà quan tâm...ngại chết...tôi tự giạt mình, tôi biết ngại từ bao giờ...và chẳng phải tôi là quan tâm đó sao???

Nhìn lên, mới đề ý, tay hấn xước xước đủ thứ, ngoài tôm, cá, thịt, rau, hoa quả, trứng, sữa...thì còn có một túi chục thang thuốc bắc...mắt tôi tròn tròn, thấy vậy, hấn nói:

- "Mua về để tắm bổ..."

- "Anh lấy đâu ra tiền vậy?"

Bây giờ mới phát hiện xương quai hàm đau nhức khủng khiếp, mở miệng ra là cũng thấy đau...

- "Tôi mua chịu đây..."

- "Hả..."

- "Em không tin à, đẹp trai như tôi, người ta xếp hàng xin bán cho tôi ý chứ..."

Tự tin vãi cả đạn...Tôi cố gắng mở miệng hỏi hấn:

- "Bọn chúng..."

- "Bọn chúng rút hết rồi...thôi nghỉ ngơi đi, tôi đi nấu cơm..."

Lại vui đầu vào chần, tự dưng tôi thấy cảm giác không thoải mái cho lắm...Bọn chúng đi rồi ư? Há chẳng phải hấn cũng sắp rời khỏi đây ư...tôi luôn mong ngày này xảy ra cơ mà...sao bây giờ lại thấy bức bối...

- "Nếu đã vậy...Anh...?"

Thấy vẻ ngập ngừng của tôi, dường như hấn đoán ra ý đồ, đáp:

- "Tôi ở đây chăm em tới khi khỏi ốm thì đi...thực ra tôi cũng muốn đi lắm chứ, nhưng em như này, tôi không đành..."

- "Không cần, anh thích thì đi luôn đi cũng được...Á..."

Tôi ôm miệng, mẹ cha cái bệnh khi này...mở mồm ra nói cũng đau là sao...Hấn nhìn tôi, ánh mắt kia là thương hại ư?

- "Đấy, người ngọc thể còn bướng bỉnh...không phải á này, coi như tôi trả ơn em mấy hôm nọ đi...tôi cũng chẳng thích nợ nần ai bao giờ cả..."

Thôi thế cũng được...Tôi ngủ...đó là một giấc ngủ rất hạnh phúc...cảm giác lúc mình ốm, có một người chăm sóc, quan tâm, bên cạnh...ấy là ngọt ngào!!!

Lúc tôi tỉnh giấc thì mâm cơm đã dọn ra đầy đủ...Xem ra hân nẫu ăn cũng khá phết, chắc trước kia làm thêm ở nhà hàng?...Cá thu sốt cà chua, ba chỉ xiên rán, canh thiên lí thịt bò băm...Đã bao lâu tôi chưa được ăn ngon như thế này cơ chứ? Tôi cũng có đặc tính cực kì tốt...có lẽ là trời ban cho – dù có ốm đau như thế nào, cũng không bao giờ chán ăn...

Nhìn thấy cơm, bụng tôi đã réo cồn cào, lòng mừng khắp khởi...

-”Ăn thôi em bé...”

Hân đùa tôi...Không cần hân nhắc, tôi cũng đã lao ra rồi, hí hửng gấp miếng thịt...ôi thôi...tự trách mình ngu có thừa...nếu nghĩ ra sớm đã đỡ phải sung sướng rồi tụt hứng thế này...miếng ăn đưa lên miệng, vừa nhai tý thì cơn đau buốt vang lên tới tận đỉnh đầu...Phải nói là tôi buồn...buồn lắm ý...cuộc đời sao bất công vậy chứ? Thường ngày nhai được thì chẳng được ăn, giờ đồ ăn ngon trước mặt thì lại đểch ăn được...

Bình thường thì tôi cũng chỉ thờ dài rồi cho qua thôi, tôi vốn lạc quan cứng tính mà, chẳng hiểu sao, hôm nay có mặt hân...lòng tôi lại thấy tủi thân ghê gớm, lật đật quay về nằm, trùm chăn kín...tôi nghe tiếng hân trầm ấm bên ngoài:

-”Sao vậy...em sao thế...”

Chán chẳng muốn nói.

-”Chỗ nào không khỏe...khó chịu lắm à?”

-”Ê...”

Hân lay mãi không được, giật chăn, tôi thì giữ khư khư, nhưng cũng chẳng thắng nổi sức hân...lúc chăn được giật ra, chẳng biết hân mắt đã hay có ý...trán tôi thấy ướt...nhìn lên, khuôn mặt hân và tôi...rất gần...thì ra là hân đẹp trai như vậy...trời đất, mặt tôi...phải nói, hơn xối gác...

Hân cũng chẳng khá khảm, lấp bắp:

-”Em không trả lời thì thôi...tôi khiêng đi viện...”

Đi viện? Không, tôi một là sợ đi viện, hai là cả tôi và hân, đều nghèo kiệt xác...viện viện cái con khi...tôi hỏi đều hân:

-”Tiền đâu?”

-”Vay”

Ặc, chẳng phải hân đang là con nợ chồng chất hay sao? Máu ghê nhỉ...thấy thái độ hân nghiêm túc tôi đành thật thà:

-”Không sao...miệng đau lắm, không ăn được...”

Hân nhìn tôi, có vẻ đã thấu hiểu...

-”Em nằm đây đợi một lát...”

Ừ? Tôi không nằm đây thì đi đâu được cơ chứ? Cái một lát của hân, là một lát hay là tầm vài tiếng? Không hiểu sao, tôi không có lo lắng hân sẽ đi mất...yên tâm nhắm mắt với cái bụng đói...

Lần này, hân về rất nhanh, sau đó vào bếp hi hụi...

-”Lan, dậy đi...ăn tạm cháo cho đỡ đói...”

-”Cháo gì vậy...” Tôi nhìn màu nâu mà thất vọng.

-”Tôi xay thịt bò lọc lấy nước nấu...tôi cũng nấu loãng lắm, em ăn đi...”

Máy xay lấy ở đâu cơ chứ? Lại mua chịu hả? Đến lấy cái ông tướng này...Nhìn hân mồ hôi nhễ nhại cầm bát cháo trên tay...lòng tôi dao động, thật là muốn khóc mà...Hân lấy tay, khẽ đưa lên má tôi, sau đó từ từ xúc từng thìa cháo...

-”Ăn được không? Đau không?”

Cảm giác ăn cháo thì đỡ nhiều hơn ăn cơm, nhưng nói không đau chút nào là không đúng...có sao cơ chứ? Hân vì tôi như thế...

-”Không đau tý nào...”

Tôi ăn sạch nồi cháo...

Buổi chiều, hân cho tôi uống sữa và ăn chút hoa quả xay.

Bữa tối, tôi ăn cháo cá rồi uống thuốc bắc.

Tôi cứ như vậy, nằm ngoan ngoãn, hần bảo gì, tôi nghe nấy...nhìn hần, nhìn tôi...tôi đùa:

-”Tôi thật giống hoàng thái hậu...còn anh là tiểu thái giám...”

Hần nheo mắt, tỏ vẻ không phục:

-”Sao em không nghĩ em thật giống một bà vợ, còn tôi là một đức lang quân tâm lý???”

Nói đoạn, hần bê bát đi rửa, chẳng để cho tôi thời cơ cãi lại.

Tôi nằm trong nhà nhiều cũng chán, đau lưng, mà nhà thì đúng nghèo rớt mùng tơi, chẳng có lấy một phương tiện giải trí...mọi ngày đi làm về, mệt đánh một giấc là xong...hôm nay được phục vụ sung sướng, thì lại chẳng ngủ được, đầu cũng đau chứ...thấy tôi hết nằm rồi lại ngồi, hần nhẹ nhàng tiến lại:

-”Khó chịu à...”

Tôi gật đầu.

Hần cầm tay tôi, xoa xoa vuốt vuốt. Hần nói, làm thế này cho máu lưu thông...sau đó hần cũng matxa mặt, chân, rồi kể vài chuyện linh tinh...hần biết đôi chút về bấm huyệt...hần kể tôi vài câu chuyện cười...có lúc là chuyện tình yêu, hình như hần gặp mối tình đầu của mình một lần đi đám cưới...hay gì đó...tôi lúc đó mơ mơ màng màng...chẳng nhớ nổi...tôi đã ngủ...rất say...

Sáng hôm sau tỉnh dậy...quy trình vẫn là như thế...

Được bốn ngày thì tôi đã gần như khỏi hẳn...cơ địa tôi tốt, cộng thêm hần chu đáo thế cơ mà. mấy hôm không suy nghĩ gì, hôm nay lại hơi lo...tôi khỏi ốm, chẳng phải hần sẽ đi sao? Trong lòng tôi, sao lại không muốn đến thế...

Tôi dậy sớm, mặc áo quần, hần vẫn còn đang ngủ...tôi để lại cho hần một tờ giấy nói rằng tôi đã khỏe, hần có thể đi, không cần lo cho tôi...rồi nhanh chóng đi làm, tôi thực sự...rất sợ cảm giác nhìn hần đi...tôi nay tôi về nhà, sẽ là căn phòng trống trải...như bao năm qua...nghĩ vậy, thực sự thấy rất buồn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 9: Chuyển biến

Một ngày đen đui, tới chỗ làm thì người ta báo tôi nghỉ việc vài ngày, đã tuyển người khác. Phải vất vả lắm, tôi mới kiếm được công việc này, vậy mà giờ...buồn thật...

Chưa kịp bước chân vào nhà thì bà chủ trọ báo, chỗ này đã có người mua, cho tôi hai ngày đi kiếm chỗ khác...Vừa mất việc, vừa mất chỗ ở, như này là sao hả trời???

Đứng trước cánh cửa, thực là không dám mở, một cảm giác cô đơn, lạnh lẽo tự dung dâng lên...hần đã đi chưa?

-”Về rồi à?”

-”Anh chưa đi?”

-”Ừ, tôi định đợi em...”

-”Tôi về đây, có gì thì nói đi?”

-”À, tôi định ở nhờ em một hai ngày, hiện tại tôi chưa tìm được chỗ ở...”

-”Thế thì mai đi tìm với tôi, chỗ này có người thuê rồi, tôi cũng sắp phải chuyển...”

Cả hai ngày trời, dưới cái nắng ròn rã của Sài Gòn, tôi và hần, không kiếm nổi một cái nhà...dù cố gắng thương lượng, trả giá cao một chút, nhưng kết quả là không thấy...Buổi tối, người chủ mới của khu nhà tới, dù chúng tôi có xin xỏ, họ vẫn vô tình đuổi...

Đang định rủ Việt xuống hầm đi bộ lánh nạn tạm, mai đi ngủ tiếp thì hắn nhận được một cuộc gọi...Sau đó, mặt mày rạng rỡ nói với tôi: "Có tin mừng..."

Thì ra hắn có một người bạn đi nước ngoài gấp, cần người trông coi quán bia hơi, nhưng đây là tin mừng của hắn có phải của tôi đâu?

- "Đi cùng tôi?"

- "Thôi, anh đi đi, không phải lo cho tôi..."

- "Tôi nay em định ngủ đâu? Thôi cứ đi với tôi... ở tạm mai đi kiếm nhà kiếm việc, được thì chuyển..."

Ừ thì tôi cũng từng giúp hắn, giờ để hắn giúp lại, cũng chẳng sao...

Những ngày sau đó, tôi vẫn kiên trì đi tìm nhà, tìm việc... mà mãi không được... Sau dần, quá chán nản, tôi bỏ ý định, ở lại quán bia giúp hắn, Việt tất nhiên trông coi hộ bạn, nên là ông chủ, hắn cũng ưu ái giao cho tôi chức quản lý sổ sách... quán bia cũng nhỏ, đảm ra tôi khá là nhàn...

Tầng một để bán hàng, còn tầng hai bên trên có căn phòng, tôi và hắn cùng ở, so với phòng trước kia của tôi thì tốt hơn nhiều, có điều hòa, tivi, tủ lạnh... Tôi vẫn nằm trên giường, còn hắn vẫn nằm dưới đất... nhân viên và người ra vào quán thường hiểu lầm... dù tôi có giải thích, nản, tôi mặc kệ họ...

Cuộc sống của tôi giờ rất tốt, phải nói là quá tốt, hơn trước rất nhiều, nhưng tôi cảm nhận rõ, từng thay đổi của mình...

Tôi để ý tới hắn nhiều hơn, hắn cười, tôi cũng thấy vui... hằng ngày chúng tôi ăn cùng nhau, ở chung một phòng... nói nhiều chuyện linh tinh... thỉnh thoảng hắn phải ra ngoài có việc, tôi biết mình sẽ mong ngóng hắn về... cảm giác tôi dành cho hắn, thực sự không hiểu bây giờ nên gọi là gì??

Cũng chính vì tôi để ý tới hắn, tôi cũng mới biết, hắn rất được các nhân viên nữ ái mộ... Trong số những nhân viên của cửa hàng, có một đứa tên Linh, khá xinh, ngũ quan đều ra đây, ... không lúc nào rời mắt khỏi Việt, trước mặt hắn, nó khá thân với tôi, nhưng sau lưng, thì mặt lạnh tanh... tôi cũng mặc kệ thôi, tôi và nó, chẳng liên quan tới nhau...

Cuối buổi, tôi thường giao sổ sách và tiền lại cho Việt... hắn chỉ xem cho có lệ... có vẻ như hắn tin tưởng tôi...

Bỗng một ngày, tôi thấy hắn nhìn chằm chằm vào cuốn sổ, vẻ mặt hơi khác, nhưng không nói gì... sang hôm sau, hôm sau nữa vẫn về mặt ấy...

- "Sao vậy?"

- "Không có gì... em làm việc đi..."

Thái độ của hắn khiến tôi lo lắng, hắn nhanh nhẹn bước ra ngoài, gọi Linh:

- "Đi theo anh!"

Thấy Việt như vậy, nó mừng lắm, tôi có thể thấy nụ cười hờ hờ trên mặt nó, haizz... Lòng tôi quả thật, nhen nhóm bốc lửa... Tôi đã cố trấn tĩnh, chắc chỉ chuyện công việc... mà không thể... Linh đẹp là thế... hắn còn chưa bao giờ xưng anh với tôi... vậy mà với Linh? Nghe như quen biết lâu rồi nhỉ???

Ngồi một lúc, tự nhiên tôi thấy buồn bực... với sang định làm chai bia, hóa ra bán hết, chán, định đi xuống nhà kho lấy lên một ít, cánh cửa hơi hé, bên trong là giọng Việt, dù biết là không phải, nhưng thực sự tôi không kiềm được:

- "Anh Cả, tha cho em đi... em xin..."

- "Tại sao em cố xin thằng Hai tới đây? Có phải em lên kế hoạch từ trước không?"

- "Anh Cả, út biết lỗi rồi..."

Anh Cả? Út? Chẳng phải hắn không có gia đình sao? Tôi còn chưa định thần.

Bốp.

Không ngờ một người hiền dịu như hắn có thể ra tay với phụ nữ.

- "Anh Cả, trước đây anh chưa từng đánh út..."

- "Lần sau đừng phạm phải..."

Tôi cố gắng bịt miệng, thì ra, mấy ngày qua Linh đã cố tình để tôi ghi sai hàng bán ra, cũng không đưa tôi khoản tiền sai lệch đó... cũng may, Việt vẫn còn tỉnh táo...

- "Có sao chứ... chẳng nào anh cũng chỉ lợi dụng nó thôi mà, em làm là giúp sau này anh có cơ đuổi nó ra khỏi đây..."

- "Im ngay..."

-”Anh Cả, em thương anh...”

-”Chuyện đó anh đã nói dứt khoát không dưới một lần rồi...”

-”Tại sao chứ, em có gì không tốt? Tại sao? Em không hiểu? Kế hoạch gì mà cần phải từ bỏ ngôi biệt thự xa hoa? Lén lút lút ần nấp dưới thân phận ông chủ của cái quán bia hơi bẩn thỉu??? Con đó có gì hơn em? Thay vì lợi dụng con đó, anh lợi dụng em đi...em tình nguyện...nhìn anh và nó, em không chịu nổi!!!”

Người tôi gần như hóa đá...À thì ra là vậy...càng nghe càng hiểu...hóa ra con nợ mấy ngày nay ở nhà tôi...là đại ca của một băng nhóm xã hội đen, tiền tiêu còn chẳng hết nói gì tới việc nợ nần?

Suy nghĩ đầu tiên của tôi là vào đâm cho hắn một quả, nhưng tôi quá nóng vội rồi? Chẳng phải hắn định lợi dụng tôi vào một việc gì đó? Chẳng phải hắn là đại ca? Làm sao tôi đánh được với hắn...Lấy lại bình tĩnh, tôi cố gắng nhẹ nhàng rời khỏi...

Tôi không biết mình nên đi đâu, chỉ biết là, càng xa càng tốt...đau nhói...thì ra, tất cả những ngày qua...chỉ là lợi dụng, chỉ là giả dối...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10: Tìm em nơi đâu

Bà vai hắn vừa khỏi thì nàng lẩn ra ôm, nhìn nàng ốm, hắn xót, mồm thì nói nàng cứ yên tâm, nhưng lòng hắn thì như lửa thiêu...tự mình đi xuống lầu Bảy cách đó ba chục cây đề lấy thuốc bắc, sau này nàng có hỏi lại, sao hắn lại phải cất công tới thế, hắn chỉ trả lời, rất cộc lốc: “Anh vẫn muốn làm cha.”

Mua lại nhà, ép chủ tiệm bánh ngọt cho nàng nghỉ việc, cho người theo nàng, định tới nhà nào, liền ra tay trước, khiến nàng dù thế nào cũng không thể có chỗ ở, chỗ làm...Hắn tự thấy mình không phải là chí nhân quân tử...nhưng cũng chẳng trách được, từ xưa tới giờ...cái gì hắn muốn, nhất định hắn phải đạt được!!!

Thực ra việc kiểm tra sổ sách là lấy lệ, hắn cũng chẳng quan tâm...chỉ có điều, nhìn vào con số to đập ngay vào mắt, không thể không nhận ra...nhưng hắn chọn tin nàng...chọn cách yên lặng điều tra...

Hắn tức điên khi biết người làm là Út Linh, đối với hắn, Út Linh cũng gần như là người thân rồi, cũng đi theo hắn gần chục năm chứ đâu có ít? Việc Út Linh thích hắn gần như là việc hiển nhiên với mọi người trong bang, nhưng hắn cũng đã giải thích rất nhiều lần...khô nổi nó vẫn cứ ngoan cố...

Út Linh xưa nay ra tay rất ác, dõ rất nhiều thủ đoạn với những đứa con gái bám theo hắn...hắn biết, coi như không biết...dù sao cũng là giúp hắn cắt bớt phiền phức...Nhưng lần này lại là nàng? Nàng là một phạm trù khác, hắn cần nhắc nhở...

Xong xuôi, hắn lên phòng, tắm một trận...những ngày này, đối với hắn mà nói, thật bình dị, thật hạnh phúc. Ban ngày, thi thoảng thằng Hai gọi đi đàm phán, nhập hàng, hay xử lý việc này việc nọ...

Tất cả chuyện làm ăn lớn của Đại Bang Đen đều là thằng Hai ra mặt, có chuyện gì quan trọng, hắn mới phải đi cùng, sự thực thì thằng Hai nhìn sắc mặt hắn mà hành động, nhưng trước mặt mọi người, hắn chỉ là thằng vô danh tiểu tốt đi theo thằng Hai, mà thằng Hai thì mỗi đợt lại dẫn theo một đàn em...nên thân phận hắn đến giờ vẫn chưa bại lộ...hầu như bọn chúng đều nghĩ, thằng Hai là thằng cầm đầu, chỉ có Hoàng Tú là người sáng suốt nhất, ngày đêm vẫn cho người đi điều tra...

Nhìn mâm cơm, hắn thấy buồn cười...nếu bọn đàn em thấy hắn vào bếp nấu cơm như vậy, mặt mũi thị uy không biết để vào đâu...

Xuống nhà, gọi nàng, chẳng thấy...chắc nàng đi giao hàng hay chạy bộ loanh quanh thôi...

Mở tivi, chờ...chán ngắt...

Một tiếng...

Hai tiếng...

Hai tiếng ba mươi phút...

Nàng vẫn chưa về...Và nàng chẳng bao giờ đi đâu lâu thế cả...lòng hắn không tránh khỏi sôi sục...

Hắn rút điện thoại, gọi cho mấy đứa...chúng nó đều trả lời không biết, mãi tới một đứa, nó bảo, lúc chiều còn thấy nàng xuống kho lấy bia...hắn chết đứng...khả năng nàng nghe thấy là rất cao...

Đợi thêm một chút, nàng vẫn không về... Vậy là nàng đã hạ quyết tâm rời xa hắn, cắt đứt mọi liên lạc với hắn như vậy sao? Biến mất như ba lần trước???

Hắn phát điên, cái ý nghĩ sẽ không được gặp lại nàng nữa khiến hắn không thể bình tĩnh...

Không được... Nhất định là không được...

Cuộc sống có nàng, đã là thói quen... nếu không có, hắn sợ... hắn không thể...

Nhất định hôm nay, dù có lật tung cả đất này, hắn cũng phải tìm thấy nàng... đem nàng về, nhốt bên hắn... dù nàng có muốn hay không...

- "Hai, tìm người..."

Thằng Hai vâng vâng dạ dạ, nhanh nhẹn sắp xếp, hắn biến, thằng Hai vốn hành sự chu đáo, nhưng hắn cũng không yên tâm, đích thân lấy xe.

Chiếc McLaren lao đi... nàng không có nhà, cũng chẳng có người quen, vì vậy, hắn cố gắng đảo mắt thật kĩ ở các vỉa hè... bên thằng Hai cũng cho người đi khắp các công viên, trung tâm thương mại...

Mỗi lần hắn gọi điện kiểm tra tình hình là một lần thất vọng, bọn chúng rồi rít xin lỗi, xin lỗi thì được gì? Đã gần 1h sáng, nàng đi đâu? Nàng có đói không? Nhờ xảy ra chuyện gì? Hắn lo tới phát hoảng, cho người kiểm tra các bệnh viện trong khu vực...

Gục đầu vào tay lái, thất vọng... buồn chán... hắn nhớ về những kỉ niệm với nàng, những ngày tháng ngọt ngào, hạnh phúc... hắn cười... mắt đỏ au... rồi hắn chợt lóe sáng, đúng rồi... ngày hôm đó, khi về quán bia, nàng từng bảo nếu không tìm thấy nhà, sẽ rủ hắn xuống hầm đi bộ lánh tạm... mừng rót nước mát, hắn lao về đường hầm gần nhất, bắt đầu tìm kiếm...

Con bé này... quá thật, giỏi chạy trốn... Khi người hắn mồ hôi nhễ nhại, hi vọng cũng dần dập tắt thì có lẽ trời thương, cho hắn được nhìn thấy nàng... nàng ngồi đó, thu mình bên một góc tường, vẫn cái dáng người gầy guộc gió thổi cũng bay... hắn mừng rỡ, lao tới.

- "Lan..."

Nàng ngược lên nhìn hắn, đôi mắt sưng đỏ, con giận lên tới đỉnh đầu khiến nàng quên mất người trước mặt mình là ai...

- "Biến!"

- "Nghe tôi giải thích..."

- "Cút..."

- "Đừng... về nhà thôi..."

- "Đó không phải nhà tôi, anh cút về đi, đồ giả dối..."

Trong mắt nàng, giờ đây hắn trở thành rất đáng ghét. Nàng đứng dậy, chạy, nhưng nào hắn có để nàng chạy... hắn giữ chặt nàng, ôm nàng vào trong lòng... Hắn định làm gì, hèn hạ giờ mỉa mai kẻ ư? Tiếc là chẳng có tác dụng với nàng đâu? Với nàng, giờ hắn chỉ là một tên khốn khiếp không hơn không kém... Tức, giận, hận, nàng vùng vằng giằng co, chửi bới nguyên rủa...

Cuộc chiến của hắn và nàng, thực không cân sức, nàng có la có hét, hắn cũng không buông tay... Cuối cùng là hắn thắng... nàng vì sức lực cuối cùng cũng không còn, từ từ ngất lịm... Vậy là hắn đã có được nàng... Nhưng sao tìm hắn nhớ như vậy, mặt hắn tái mét, không hề giống cái vui mừng của kẻ chiến thắng, hắn ôm nàng, phóng xe điên đại...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Nhập cuộc

- "Sao cô ấy lâu tỉnh thế?"

- "Cậu cứ bình tĩnh, chẳng qua là người đói, rồi mệt nên dẫn tới kiệt sức thôi..."

- "Ông làm cô ấy tỉnh nhanh nhanh lên..."

-”Thực ra cái gì tự nhiên mới tốt, cậu yên tâm, sẽ không sao đâu..”

-”Được rồi, ông về đi...”

Hắn hung dữ ra lệnh, quay lại người con gái yếu ớt gầy guộc, bọn đàn em đưa hắn tô phở, hắn hást tung, quát chúng ra ngoài hết cả, sự việc lần này cũng khiến bọn chúng đoán đôi ba phần, người nằm trong kia quan trọng như nào với đại ca chúng...

Nàng từ từ hé mắt, đầu đau, bụng còn cào...nàng đang ở đâu thế này? Dần dần tỉnh táo, nhớ lại mọi chuyện...ôi trời...hôm qua vì quá nóng giận, nàng đã dắc tội với ai cơ chứ? Nàng hồi hận thì đã không kịp rồi, nàng dám bảo hắn biến, hắn cút, dám chửi xéo hắn ư?

Cuộc đời không như trong phim, cái đó nàng biết...bao năm trốn chạy sinh tồn, nàng đã hiểu ra cái cuộc tình, một cô bé nhà nghèo, dờ mắt hống hách với một công tử nhà giàu, rồi công tử ấy cảm thấy lạ, trở nên yêu quý là gần như không có ngoài thực tế...Đắc tội với cái lũ có quyền có thế, chính là tự giết mình...

Bụng nàng thấy rất nặng, thì ra là cánh tay hắn, đang ôm rất chặt...gì cơ chứ? Hắn nhìn nàng, ánh mắt vừa triu mến, vừa vui mừng...Nhưng nàng khinh...Chỉ có điều, nàng đã tỉnh táo, nên không dám nói...nàng đang toan tính, toan tính xem làm thế nào là tốt nhất???

Nàng quay đi, tránh ánh mắt của hắn...chợt nhìn thấy hình con đại bàng đen to dùng uy vũ trên bức tường...đưa nàng trở về một ngày xa xưa trong quá khứ...chính căn phòng này...lẽ nào...là hắn...cái thằng lão toét khôn nạn khiến nàng mất đi cái ngàn vàng???

-”Cháo, phở, cơm, xôi...em thích ăn gì?”

Hắn hỏi, làm như không có chuyện gì...nàng thì vẫn cần phải nghĩ, nàng hận hắn tới phát điên, nhưng nàng không thể hành động ngông cuồng được, dù sao cũng đã nằm trong hang của cạp rồi, muốn thoát thân e phải từ từ, không được nóng vội...

-”Cháo đi...”

Về mặt hắn mừng rỡ, hắn cứ nghĩ nàng sẽ lạnh nhạt, sẽ không nói hoặc chửi bới...

-”Em ăn cháo ngoài hàng, hay là ăn tô nấu?”

-”Anh nấu...”

Nàng cẩn thận đáp lại, không quá vô vấp, cũng không quá mất dạy, cẩn thận, nếu làm mất lòng hắn, hậu quả khó lường, trước đây, bao lần bị bắt, nàng chả lẽ không hiểu??? Nhưng mình vẫn thoát an toàn đây thôi? Nàng tự động viên mình, bảo hắn nấu cháo, cũng là cho nàng thời gian tính toán, cần phải làm sao cho khéo léo nhất, ôi trời...đúng là cái số...đi đâu cũng vậy...ra hang cạp này thì vào hang cạp kia...hắn là con hùm, con cạp chứ vệt cái nổi gì???

Được, nàng hạ quyết tâm, lần này không những sẽ phải ra đi an toàn, có lợi nhất, mà phải trả thù hắn, cho hắn nhục nhã ê chề, cho hắn chịu đựng đau khổ, dắc bắt cóc nàng, lừa nàng...tuồng bà cô này dễ chơi á? Không đâu? Khi ta đã hạ quyết tâm thì...hãy đợi đấy...

Hắn vẫn ân cần như thế, thoải mái và đút cho nàng...

-”Ngon lắm...”

Tất nhiên là sự thật, nhưng dụng ý nói ra câu này, phần lớn là để lấy lòng, muốn hắn lơ là...quả thật có tác dụng, mặt hắn rạng rỡ hẳn...

-”Chuyện tôi qua, là tôi nhất thời nóng giận, tôi xin lỗi...”

Nàng chủ động

-”Không đâu, là lỗi của tôi, tôi không nên lừa em như vậy...”

Một chút ngạc nhiên, cuộc đời nhiều lần bị bắt rồi, nhưng cũng chưa lần nào được đối xử tử tế như thế này...nhấp ngụm nước, nàng bình thản:

-”Nghe nói anh cần tôi cho một kế hoạch nào đó...”

Hắn nhìn nàng, sẽ nói gì đây với nàng? Nói rằng không phải, không có kế hoạch nào cả, chỉ là hắn muốn nàng, nên muốn giữ nàng lại...nói rằng hắn đã thích...đã yêu...đã không thể sống thiếu nàng???

Thường ngày oai là thế, vậy mà mấy câu này, hôm nay hắn không thốt được, hắn sợ, lỡ như nàng không thích hắn, nàng từ chối...hắn sợ cảm giác ngưng ngưng giữa hai người...

Thấy hắn băn khoăn, nàng nói:

-”Cứ nói thẳng, phận gái như tôi, trên người chẳng có gì đáng giá, theo như tôi suy đoán, chắc chỉ có chuyện đó...đối tượng là ai vậy? Bao nhiêu tuổi? Thích kiểu người như tôi sao???”

Cái gì? Nàng nghĩ hẳn lợi dụng để bán nàng sao? Choáng, nhưng trong đầu vẫn xuất hiện dòng suy nghĩ vẫn vơ: "Tên Việt, tới sinh nhật năm nay 31, thích... rất thích kiểu người như em..."

- "Em suy nghĩ nhiều rồi..."

- "Vậy thì là gì?"

Chẳng biết tìm có gì, hắn đành nói cho qua chuyện:

- "Có việc, nhưng nhất định không như em nghĩ, yên tâm đi... cứ ở đây, khi nào thời cơ tới tôi sẽ bảo..."

- "Vậy tôi được gì?"

Nói xong nàng hơi sợ... đã trong hang mà còn đòi thương lượng, đúng là liều mà...

- "Vậy em muốn gì?"

Hắn làm nàng đi hết bắt ngờ này tới bắt ngờ khác, nàng được quyền ra giá sao? Lần bắt cóc này, cũng lạ quá cơ?

- "Cho tôi đi học làm bánh..."

Thấy vẻ mặt hắn hơi khác, nàng như con mèo con sợ hổ, cuống quýt:

- "Tôi sẽ làm chăm chỉ ở quán bia, tôi chỉ đi buổi tối thôi... mà thôi... không cần đâu..."

Nhận ra thái độ sợ hãi của nàng, hắn hơi đau lòng, thì ra chuyện vừa rồi, đã đẩy nàng đi cách xa hắn một khoảng rồi, trước mặt hắn không còn là cô bé hồn nhiên, vô tư như trước... Trong đầu hắn chợt hiện những câu chuyện trước kia nàng từng kể, những kẻ bắt nàng, chúng đánh đập, hành hạ... những lần khổ sở trốn chạy của nàng... lẽ nào, ở cùng hắn, bây giờ nàng cũng thấy giống bọn chúng? Hắn nghĩ ngợi xa xăm, cất giọng trầm ảm:

- "Được, cho em đi học... không cần làm ở quán bia nữa, hàng ngày chăm chỉ mà học... còn muốn gì nữa không?"

Ánh mắt nàng lộ vẻ sung sướng thấy rõ... hắn ném trước mặt nàng một cái hộp trắng mới tinh:

- "Cầm lấy, bất cứ khi nào tôi gọi, đều phải nghe..."

Thực ra thì trong lòng hắn muốn nói: "Anh không muốn mất liên lạc với em..." nhưng một phần ngại, một phần nhìn nàng lấm la lấm lét, hắn thôi, đành làm kẻ ác một thể.

- "Đi theo tôi..."

Hắn ra lệnh.

Nàng lật đật theo hắn, hắn dẫn nàng vào một căn bếp, phải nói nàng bị vật chất dễ ngọt, tạm thời quên đi hận thù trước mắt:

- "Cho tôi hít ả?"

- "Căn bếp này từ nay là của em..."

- "Anh mua từ bao giờ?"

- "Từ khi em nói chuyện lò nướng, máy đánh trứng, máy trộn bột... bằng thái độ thèm chấy nước dãi..."

Ai chấy nước dãi? Xi? Sung sướng, được một lúc lại thấy lo? Hắn cần nàng làm việc gì nghiêm trọng lắm ư? Mà cho nàng bao thứ thế này? Không phải là chuyện kia... lẽ nào, hắn cần nàng thế mạng, nên cho nàng sống những ngày cuối cùng vui vẻ ư... nghĩ mà toát mồ hôi... Nàng cố gắng trấn tĩnh, hít thở... không sao, không sao... có ngày, rồi sẽ có ngày mình thoát được...

Nàng theo hắn, lấy hết dũng khí mới dám mở miệng:

- "Phòng của tôi... ở đâu?"

Nhìn hắn đầy hi vọng... cả căn biệt thự cao cấp như thế này, chắc cũng phải bố thí cho nàng một cái phòng chứ? Lại lấm lét quan sát thái độ của hắn, thấy có vẻ không vui, nàng ngoan ngoãn biết điều:

- "Không có gì đâu... lúc nãy anh nói căn bếp này của tôi... chỉ trách tôi máu lên não không kịp... tôi sẽ đến quán bia lấy đồ ngay, từ hôm nay tôi sẽ ở lại trong căn bếp này, luôn sẵn sàng nhận lệnh từ đại ca..."

Nói đoạn, nàng quay bước, chưa kịp đi giọng hắn trầm ảm vang lên:

-”EM ĐÚNG LẠI...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 12: Em sợ tôi? Cũng tốt thôi

-”Anh còn điều gì dặn dò...”

Càng ngày hẳn càng phát hiện ra là nàng rất sợ hẳn. Lúc đầu hẳn không quen, nhưng sau này, lòng càng tham, càng được thể làm tới, nàng sợ cũng tốt, không sợ cũng tốt, miễn là nàng nghe lời bên hẳn là được.

-”Đồ tôi cho người đi lấy rồi, phòng của em chính là phòng vừa này...”

Hả? Chẳng phải đây là phòng của hẳn sao? Hẳn còn dâng phòng của mình cho nàng? Quả thật, làm nàng tò mò hơn về cái nhiệm vụ sau này của mình...

-”Anh không cần nhường phòng cho tôi đâu, đừng quá khách khí...”

Nàng từ chối khéo cho phải phép. Hẳn nhăn mặt...

-”Ai nhường phòng cho em?”

-”Hả?”

-”Vẫn ở như trước kia...”

Ặc... Kế hoạch chạy trốn của nàng gần như tiêu tan... xem ra nàng là một nút thắt rất quan trọng, giờ tới sinh hoạt cũng ở cùng phòng... chạy đâu cho thoát... haizz... bình tĩnh... bình tĩnh...

-”Được...”

Nàng không từ chối.

Trước là hẳn nằm đất, giờ thời thế đổi thay, nàng cũng có ngu đâu... Buổi tối, nàng biết điều lấy tấm chiếu mọi khi trải xuống đất... nghịch ngợm máy điện thoại trước khi đi ngủ... nàng ấn số, gọi cho đứa bạn thân nhất...

-”Uyên à?”

-”Lan à, bao lâu mới chịu liên lạc...”

-”Từ trước tới giờ tao luôn vậy mà, mày quên rồi à, hay bà chưa càng ngày càng khó tính? Sắp đẻ chưa?”

-”Còn hai tháng nữa thôi... đi Lan ơi đi mau về chơi với cháu...”

-”Hehe, đi sẽ về mua đồ chơi nhé...”

-”Mày dạo này thế nào?”

Thế nào? Liệu có nên nói với nó, có thể sẽ nhờ anh Minh giúp mình thoát khỏi đây??? Suy nghĩ chỉ lóe lên được vài giây, bị Lan gạt phăng, bởi nàng biết, nó sắp sinh rồi, không muốn làm nó phải nghĩ, rồi nó vì nàng mà phiền nhà chồng, hẳn là xã hội đen, chắc gì đã dễ đối phó, chả nhẽ nàng gặp họa lại kéo người bạn thân duy nhất gặp họa cùng... nàng làm không được... haizz... và lại, trước đây bao sóng gió, nàng vẫn thoát an toàn đó sao???

-”Tao khỏe lắm... công việc tốt... lương ổn...”

-”Ừ, đi đoán xem cháu trai hay cháu gái...”

-”Đề đi đoán nhé...”

.....

Lúc nàng buồn đưa lê bán dưa chuột xong, ngược lên thấy hẳn đang nhìn mình, có vẻ hẳn vừa mới tắm, hẳn chỉ mặc quần đùi, để lộ thân hình cơ bắp

trắng kiện cùng vài vết sẹo, nước trên tóc thành dòng chảy xuống người. . .Hắn lệnh:

-”Lau tóc cho tôi. . .”

Nàng vẫn ngơ ngẩn. . .

-”Tôi cho em đi học, cho em ăn, mua đồ cho em? Nhiệm vụ thì chưa phải làm? Vậy thì trước đó cũng nên báo đáp chứ?”

Hắn lạnh lùng. . .đây là tên Việt bị thương mấy ngày nằm hiên từ ở nhà nàng sao? Sao mấy hôm trước hắn không ngả bài luôn đi, còn chơi mèo vờn chuột. . .biết thế này, nàng cứ trả vờ không biết chuyện, có khi nào hắn sẽ tiếp tục diễn kịch nhẹ nhàng???

-”Nhanh. . .”

Giọng hắn thị uy, nàng sợ hãi, đứng dậy cầm chiếc khăn bông, nhẹ nhàng lau tóc. . .

-”Xong rồi. . .”

Nàng chưa kịp quay người thì một bàn tay chắc nịch đã đưa tới, ôm chặt.

Hắn quả thật, rất muốn từ từ tiếp cận, làm nàng chấp nhận con người hắn, làm nàng yêu hắn, cùng trao nọ hôn đầu, những cái ôm nồng ấm. . .nhưng mà. . .hắn đợi không nổi. . .nàng lau tóc cho hắn, cảm nhận mùi thơm trên cơ thể, hắn không tài nào khống chế, không thể đợi. . .Lợi dụng thái độ khép nép của đối phương, hắn mạnh mẽ vác lên giường, dùng thân hình cứng cỏi kẹp chặt. . .

Người nàng run rẩy hơn bao giờ hết. . .hắn định làm gì? Tên cầm thú này định làm sao đây? Chẳng phải hắn nói sẽ không có chuyện ấy sao???

Đường như đoán được lo lắng trong nàng, hắn vỗ nhẹ:

-”Đừng sợ, ngủ đi. . .”

Nàng không nói gì, nhưng trong đầu đã định sẵn, nếu ngày hôm nay, hắn làm gì, một là nàng sẽ trả vờ đồng ý, sau đó đánh thẳng vào chỗ hiểm như đối phó với những tên khác. . .nếu khó hơn, nàng sẽ là người hạ màn kịch ngoạn ngoạn, nhất quyết sống chết với tên khốn nạn này. . .

Nhưng hắn chẳng làm gì, cảm nhận hơi thở gấp gáp của nàng trong lòng, hắn trấn an:

-”Tôi là bị mất ngủ, em xem như là thuốc trị. . .”

Mất ngủ? Lại nhi. . .Có phải mới gặp đầu mà phét. . .nhưng thôi, mạng nàng đang nằm trong tay ai cơ chứ? Ngâm bồ hòn làm ngọt, giờ phản ứng lại, biết đầu hắn lại đề ra cho một trận thì có phải đại đột. . .Cứ thế. . .nàng ngủ thiếp đi trong dòng suy nghĩ miên man. . .

Sáng hôm sau tỉnh dậy, hắn đã ra ngoài từ lúc nào, nàng rón rén nhìn trước ngõ sau. . .sương quá. . .cơ hội bỏ trốn là đây. . .là đây chứ sao. . .nàng nhẹ nhàng hết sức có thể. . .

-”Lan. . .”

Giọng người con gái khiến nàng giật mình. . .

-”Xem ra anh Việt rất quan tâm cô, còn cho cô ở biệt thự, trước giờ chưa có người con gái nào được như vậy?”

-”Cô nói linh tinh gì đấy, chẳng qua hắn cần tôi làm một nhiệm vụ quan trọng thôi. . .”

-”Tôi chẳng biết là nhiệm vụ gì? Nếu cô làm được, tôi không tin tôi không làm được. . .”

Nàng quên mất điều cơ bản về Linh, là cô ta thích Việt, vậy thì có thể lợi dụng người này để trốn thoát. . .

-”Vậy làm luôn đi. . .lần này mong cô coi như không nhìn thấy gì. . .tạm biệt, tôi đi đây. . .”

-”Cô thực sự muốn đi. . .lẽ nào cô không bị anh cả thu hút???”

Nàng giật mình, nói không là sai? Nhưng chỉ là trước đây thôi, từ khi biết được bộ mặt thật, nàng hận còn chẳng hết nữa là. . .

-”Không, thẳng khốn nạn. . .”

Linh dơ tay, định đánh thì Lan đã bắt kịp, tuy câu nói của Lan làm cô mừng, nhưng cô cũng không cho phép ai xúc phạm anh cả như vậy.

-”Cô cũng không muốn tôi ở lại đây còn gì, vậy thì tránh ra cho tôi đi. . .”

-”Haha, để cô chạy trốn dễ như thế thì anh ấy đã không là đại ca, cô có giỏi thử bước an toàn ra khỏi cái nhà này xem. . .”

Ừ nhỉ, nàng đã quá ngây thơ. . .haizz. . .

-”Tôi sẽ giúp cô, nhưng đừng lôi tôi vào chuyện này...”

-”Được... Tôi đảm bảo...”

Nói rồi, Linh đưa cho nàng một gói màu trắng, dặn dò, khuôn mặt người con gái sáng ngời!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Tẩu thoát

Linh nhanh chóng chuẩn bị rời căn biệt thự, thì ra là cô ta đi công sau...nhưng nhìn cái công cao vút nàng tới chịu, cô ta quả nội công thâm hậu, vừa hay lúc đó Việt về, hần hất hàm hỏi:

-”Ngon ngon không...”

“Ngon nghe quái gì? Người nào chặn cả người lên tôi, ê buốt mồm nhứt hết còn ngon gì?” Nghĩ là nghĩ thế thôi, nhưng trước mặt, đầu dám lảo:

-”Cũng được”

-”Vào ăn sáng...”

Thức ăn trên bàn khiến nàng hoa cả mắt, đây là ăn tiệc chứ ăn sáng nổi gì??? Có tiền có khác, sướng thật, ời một câu là có tất cả...Nàng thấy đồ ăn là mắt sáng, chúi đầu chúi mũi, quên cả nhiệm vụ phải dò xét thái độ đại ca...lúc ngẩng đầu lên, thấy hần nhìn nàng, đôi môi hơi cong nét cười, hần nhẹ tay lau thức ăn còn dính trên miệng cho nàng, trêu:

-”Còn nhiều lắm, cứ từ từ...”

Nàng ngại...lại biết ngại nữa rồi...

Ăn xong, nàng biết điều dọn dẹp, hần ngồi đọc báo...đúng chẳng khác vợ chồng già là mấy...

Xong xuôi, nàng tới bên hần, hết sức nhẹ nhàng:

-”Cho tôi địa chỉ...”

-”???”

-”Địa chỉ chỗ học làm bánh...”

-”Không...”

Ặc, cái tên này, nói mà nhuốt lời nhanh quá ta??? Nàng tiu ngủi...

-”Đứng đây làm gì... mau vào thay đồ, tôi đưa đi...”

Nàng sung sướng vì được đi học, nhưng càng ngày càng ý thức được giá trị của mình trong kế hoạch của hần...tới đi học hần cũng đích thân đưa đi thế này thì quả là việc lớn rồi...hần sẽ mang lại lợi nhuận rất cao...

-”Vào đi...”

Tần ngần nhìn chiếc xe thể thao sang trọng...nghe hần quát mới vội vàng bước lên, ánh mắt hần lướt qua nàng một lượt...đúng là thay đồ hay không thay đổi với nàng chả khác nhau là mấy, vẫn quần đùi áo phông dép lê...

Buổi đầu đi học, hần không quên dặn dò nàng, chúc nàng học vui vẻ...cảnh tượng thu hút bao sự chú ý, suýt xoa...Nàng nghĩ bụng, họ mà biết sự thật chắc chạy mất dép...Cũng theo lời dặn dò của Linh, nàng để ý, phân tích tình hình, nhận dạng rõ khuôn mặt của một đứa tóc vàng bấm lỗ tai, luôn lờn vờn quanh đây...xác định là người của hần.

.....

-”Anh ạ”

-”Thế nào, gài được mấy người...”

-”Gài được hai người anh ạ, nhưng hấn cũng ghê gớm, người của ta mới ở chỉ thị mức thấp, vẫn chưa được làm nhiệm vụ lớn hay gặp mặt hấn...”

-”Không sao, đánh gục Golden Face không phải ngày một ngày hai...Hấn còn theo dõi người em cùng cha khác mẹ này không?”

-”Đạo này có vẻ không quan tâm, chắc đột trước anh làm chúng yên tâm...mới cả, việc theo dõi anh bây giờ là nhiệm vụ cấp thấp, có giao thì người của ta vẫn tác động được...hấn đang cần quét diện cường tìm người đứng sau Đại Bàng Đen...”

-”Thằng này...”

-”Mấy phi vụ bị ta hót tay trên chắc hấn còn cảm...”

Việt đâm chiêu, lần trước đã cố gài để lão tin thằng Hai là trùm rồi mà vẫn không xong...mấy vụ làm ăn gần đây, mỗi lần đi cùng thằng Hai, hấn đều phải chắc chắn không liên quan tới lão, và đều phải cải trang đôi chút...nhưng xem ra tình hình này nếu không chuẩn bị chu đáo thì không thể giấu mãi được...

-”Mày tìm một thằng có máu mặt về...cố gài lão...làm khéo vào...”

-”Dạ vâng, em hiểu...”

-”Còn nữa, vụ nhập khẩu sữa lần này, chuẩn bị cho kĩ...”

.....

Phải nói từ khi cha sinh mẹ đẻ, hôm nay mới được đi học...theo đúng nghĩa...Trước đây có lần bị bắt cóc nàng cũng được học...nhưng là học cách...chiều đàn ông...thật không muốn nghĩ lại chút nào...Thầy giáo rất chi là đẹp trai, lại vui tính, nghe nói thầy còn được vào top cao cao của vua đầu bếp nữa ý sao...

Bước ra khỏi lớp, chiếc McLaren đã đợi sẵn ngoài cửa, thấy vẻ mặt nàng tươi hơn hờ, hấn hỏi han...nàng ngại thò đem chuyện lớp học, chuyện thầy giáo ra kể, cứ tưởng là nịnh được hấn...hấn tìm lớp cho nàng, giờ nàng rất thích, tại sao hấn lại khó chịu cơ chứ...

Ngày hôm sau, hấn không chờ nàng tới chỗ đó học nữa, mà tới một chỗ khác...lần này, cô giáo dạy nàng rất xinh, hấn chỉ bảo:”Cô này nổi tiếng hơn, học nhanh giỏi hơn...”, nàng gật đầu...

Nàng ngoan ngoãn chờ thời cơ, đúng ba buổi, mọi việc rất tốt, hấn cũng lơ là cảnh giác, giờ giải lao, nàng cầm chiếc bánh làm được, đem ra mời tên tóc vàng...

Nàng có hơi chán chừ...thực sự thì nàng có phần thích cuộc sống này...được học làm bánh, có cơm ăn áo mặc, nhà ở tiện nghi đầy đủ,... hấn đối với nàng, trừ chuyện bắt làm gấu ôm, không có gì là không tốt cả...

Nhưng nàng trấn an ngay...chỉ là biển lặng trước bão thôi...nếu nàng không nhân cơ hội mà trốn...sau này chết không kịp ngáp...

Đứng nép vào gốc cây, thấy tên tóc vàng đau bụng tìm nhà vệ sinh, nàng nhanh nhẹn chuồn...trốn...chạy...đã trở thành vận mệnh...tuy không giỏi bằng ai...nhưng khoản này, cũng coi như nàng có tố chất!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 14: Chọc giận đại ca

Lúc đàn em nói hấn còn tưởng bọn chúng trên, đang định oánh cho mỗi đứa một trận. Bây giờ nhìn dáng vẻ nàng hót ha hót hải, vừa dạy vừa quay đầu, sợ sệt nhìn đằng sau, hấn mới hiểu rõ, thế nào là đau...

Mấy hôm nay, nàng ngoan ngoãn nghe lời, hấn tuy có không thích nàng sợ hấn, nhưng vẫn nghĩ không sao...miễn là nàng bên hấn...Giờ mới biết, trong lòng nàng, chưa bao giờ khuất phục, chỉ là nhẫn nhịn đợi thời cơ...vậy là nàng cũng coi hấn như bao kẻ bắt cóc, hành hạ nàng trong quá khứ???

Hấn đối với nàng, có gì là không tốt?

Cuộc sống hấn cho nàng – ắt hấn phải sung sướng gấp vạn phần cái cuộc sống trước kia của nàng...

Vậy tại sao?

Tại sao?

Nàng tìm cách bỏ chạy...

Nàng ghét hắn – ghét tới vậy ư???

Hắn phải làm gì? Thả nàng...rồi tìm cách chinh phục nàng lại từ đầu?

Nói thì dễ, làm thì không phải vậy...

Một là – hắn sợ nếu thả, sự thật là xềnh một giây thôi...rồi để tìm thấy nàng, rất mất công, nàng của hắn, chẳng gọi cái gì...nhưng trốn rất giỏi...Tất nhiên hắn không tự ti tới mức hắn không thể tìm ra nàng...nhưng cái cảm giác, không biết nàng ở đâu, khiến hắn bực bội...

Hai là – hắn không kiên nhẫn được tới thế, với thái độ của nàng hiện tại...bao giờ cho nàng chấp nhận hắn...có thể là không bao giờ...

Ba là – cảm giác hàng ngày có nàng, đã thành thân thuộc, hắn không thể thích nghi nổi cái cuộc sống một mình nữa...

Và cuối cùng...hắn thực sự sợ, khi hắn không bên nàng, nàng gấp gờ, trao trái tim cho người khác...vậy thì sau đó, hắn có chinh phục cũng ích gì??? Cho nên, trước khi hắn chiếm được nàng, tốt nhất, vẫn giam nàng bên mình...để nàng không có cơ hội yêu ai cả...

-”Cô em, định chạy đi đâu...”

-”Tôi...tôi chẳng chạy đi đâu cả...”

-”Bắt lại...cho nó một bài học cho tao...”

Hắn ngồi trong xe, yên lặng theo dõi bọn đàn em...lúc gọi điện, bọn chúng hỏi hắn, có phải đối xử gì đặc biệt với nàng...hắn không nói gì, bọn chúng hiểu như luật thường mà xử, với những người chạy trốn...

Với nàng, hắn không lỡ ra tay, vậy để bọn nó cho nàng một bài học...để nàng đừng bao giờ nghĩ lại những chuyện ngốc nghếch đó nữa...

Hắn tưởng hắn sẽ hả giận...đời thật trở trêu...khi thằng Cẩm vừa giờ tay lên định đánh, lòng hắn lại xót xa...nhanh chóng bước ra khỏi xe.

-”Anh ạ!”

Hắn khẽ dơ tay ra hiệu, bọn nó biết đường, lặng lẽ lui...còn nàng, người vẫn run cầm cập...Hắn thân nhiên nhìn nàng.

Trong lòng nàng nghĩ đột này chết chắc, nàng thừa hiểu, cái giá phải trả của những cuộc chạy trốn không thành...

Nàng lăm lét nhìn trộm khuôn mặt hắn...Ánh mắt rất buồn, cả vài phần tức giận...nàng không dám cất lời nói gì cả, nàng đã tính, nhưng nói gì, giờ này cũng thiệt thòi...nàng đợi sự trừng phạt của hắn.

Trước kia là một Việt thân thiện, sau dần là Việt đáng sợ...nhưng hôm nay mới lần đầu tiên chứng kiến Việt lãnh đạm...thái độ thờ ơ, dưng dưng, hắn vác nàng lên xe, không nói một lời, cả đoạn đường, nàng luôn cẩn thận chú ý dò xét nét mặt.

Về tới nhà, đáng vẻ nhỏ bé gầy gò ấy vẫn đi theo hắn.

Hắn vào bếp, mở tủ lạnh, nàng biết điều, lấy nước cho hắn.

Hắn một mình dựa vào ghế salon ở phòng khách, nàng nhẹ nhàng đắp bớp vai...đầu óc nàng luôn ở trạng thái căng thẳng nhất, phải thôi, trước kia từng bị hành hạ đánh đập, tra tấn các kiểu, nàng trải qua hết, thực sự là nàng rất sợ...khốn khéo nhất thời điểm này, chính là nịnh nọt khiến hắn nguôi giận...

Thái độ chăm sóc của nàng, càng khiến hắn khó chịu...Cái hắn muốn, là nàng gần gũi thực sự...chứ không phải hôm nay ngoan ngoãn, ngày mai tìm đường chạy...

Hắn bực dọc vào phòng ngủ, nàng lẽo đẽo đi theo, tới lúc này thì hắn không thể chịu được, con điên trong lòng hắn không thể kìm chế lâu hơn.

Hắn không biết nên làm gì với nàng, thường ngày quản người, làm sai, hắn chỉ có một phản ứng duy nhất, là đập, đánh, tới khi nào hả giận...nhưng nhìn cái dáng người gầy tong teo, hắn không nỡ...

Hắn với tay, siết chặt nàng...hôm nay nàng mặc áo sơ mi trắng...

Hắn khẽ đẩy cổ áo, để lộ vai trần nõn nà. Nàng run, hắn biết vậy, còn không biết trong cái đầu nhỏ bé này toan tính cái gì??? Hắn mặc kệ, dồn toàn bộ ức hận dồn lên bờ vai mảnh mai...hắn cần, bằng cả tình yêu và tức giận, tới khi hắn đủ tỉnh táo, thì chỗ đó đã rớm máu...

Dù đau tới tái mặt, nàng cũng không hề khóc, nàng tự vạch cổ áo, nói với hắn:

-”Tâm trạng đã khá lên chưa... Còn bên này nữa, đại ca có muốn xả hận tiếp không?”

-”EM CỨT RA NGOÀI...”

Nàng lặng lẽ rời đi, hắn tự nhốt mình trong phòng rất lâu... lần này chỉ có vậy thôi sao? Nàng đã tự tưởng tượng những hình phạt rất hà khắc dành cho mình, nhưng, chỉ có vết cắn này sao? Chẳng phải lần này là lần nàng được khoan hồng nhất hay sao?

Nhiều chuyện, gương mặt, ánh mắt hắn... khiến nàng suy nghĩ... cũng cảm thấy hắn rất lợi hại, nàng tính, bây giờ không phải thời cơ, có lẽ đợi một thời gian nữa hẵng trốn, tạm thời hắn không làm gì quá đáng cả, nàng ở lại, cũng có lợi, dù sao nàng cũng muốn nốt khóa học làm bánh.

Hắn ở trong phòng rất lâu, tối cũng không xuống.

Nàng ở tầng dưới, ăn tạm bát cơm nguội, xem mấy chương trình linh tinh, nhưng chẳng vào đâu, mắt luôn hướng lên phía tầng trên... Mọi khi những việc này luôn làm với hắn... hôm nay cảm thấy, hơi lẻ loi...

Nàng đi tắm, ngâm mình rất lâu, hắn mua cho nàng đủ loại nước hoa, tinh dầu cao cấp, trước kia nàng chưa từng thấy...

Nhẹ nhàng bước ra, đoán hắn phải xuống dưới nhà rồi... vậy mà không hề thấy???

Hắn làm gì trong đó?

Tại sao nàng thấy bất an?

Tại sao lo lắng?

Kệ hắn, hắn chết đi... thì nàng được tự do...

Nhưng con người, luôn có những lúc không làm theo những gì bộ não mách bảo... sốt ruột, nàng đành mò mẫm lên gác... cửa phòng không hề khóa, nàng rón rén đi vào...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Ra đi...sao khó tới vậy ?

Trên chiếc giường rộng lớn, vẫn theo thói quen, hắn chỉ nằm nép về một bên trái, bên phải vẫn là dành cho nàng...

Hắn đang ngủ, nàng theo phản xạ đưa tay lên trán...hắn không hề sốt, nàng thở phào... khuôn mặt vuông vức, một vẻ điển trai rạng ngời...thảo nào Út Linh có thể vì hắn mà làm bao chuyện xấu xa như vậy...hắn ngủ, rất bình yên, trong một tích tắc nào đó, nàng đã quên mất hắn là đại ca của một băng nhóm xã hội đen...

Nàng đi về phía bên giường của mình, nhẹ nhàng nằm lên, nhẹ nhàng kéo chăn, như sợ hắn tỉnh giấc...

Được một lúc, khi thấy hơi thở của nàng ổn định, hắn thức dậy, nàng đoán chắc hắn đi ăn... không phải, hắn quay lại rất nhanh...

Nàng nhắm mắt nhưng vẫn cảm nhận mùi hương của hắn, càng ngày càng gần, hắn khẽ xoay người nàng, dùng tay lật lớp áo mỏng...sau đó, nàng cảm giác vết thương lúc nãy hơi ươn ướt...

Nhìn vết răng cắn của mình và vết mau khô khóc, tim hắn nhói, tưởng nàng đã ngủ, hắn đặt bờ môi nóng bỏng của mình lên, coi như là chuộc lỗi...Hắn trong trạng thái đó rất lâu, sau đó mới lấy ít thuốc mỡ tra vào, hắn thở dài, thì thầm vào tai người con gái”Anh xin lỗi...”, định là chỉ nói cho nhẹ lòng, hắn cũng không ngờ, nàng nghe thấy...

Vẫn là nằm xuống cạnh nàng, vẫn là cái ôm siết chặt như mọi khi...nàng tưởng nàng cầm hận hắn lắm cơ, nhưng giờ phút này, nàng như bị thôi miên, tìm nàng loạn nhịp...đầu óc mông lung...

Sáng hôm sau, nàng dậy sớm nấu thật nhiều món ngon, nàng biết hôm qua hắn không ăn, hắn là rất đói...Hắn cuối cùng cũng rời khỏi căn phòng đó, ngồi xuống bàn ăn, nàng và hắn, trở lại bình thường, chuyện hôm qua như chưa từng xảy ra.

Hằng ngày, hắn vẫn như một người chồng, người tình mẫu mực, đưa nàng đi học.

Bột, trứng, vani, khuôn silicon... nàng cần nguyên liệu gì thực hành, hấn đều không tiếc thời gian, tự mình đưa nàng đi.

Ở cùng nhà, nên hấn cũng là người đầu tiên được thưởng thức bánh của nàng.

Làm bánh, kể cả người có năng khiếu hay không, nướng 10 chiếc thì vẫn có xác suất một chiếc bị hỏng. Nàng không ngoại lệ...nhưng nàng nướng ra cái nào, dù đen dù vàng, hấn đều ăn hết...đều khen ngon...điều đó khích lệ nàng không ít.

Hấn có rất nhiều việc phải xử lý, mối thù với Golden Face, mở rộng thị trường các công ty dưới trướng Đại Bàng Đen, nếu là người bình thường chắc điên đầu, nhưng hấn thì không, luôn luôn dành thời gian ăn với nàng hai bữa cơm, đưa nàng đi mua đồ, tối ngủ ôm nàng chặt.

Mỗi ngày nàng nghĩ về việc bỏ trốn...lại ít đi một tý...nàng cũng không rõ là nàng thích học làm bánh, hay nàng đã quen với cuộc sống này...Hấn và nàng bắt đầu trò chuyện, ngày một nhiều, tuy không bao giờ đề cập tới những vấn đề riêng tư, nhưng cũng là trò chuyện.

-”Thế nào...”

-”Cái này đỡ cháy hơn cái trước, em tiến bộ rồi...”

-”Chuyện, Nghi Lan mà:X...”

-”Ồ lớp hôm nay có gì vui?”

-”Ừa, tôi được cô giáo khen...”

-”Lan giỏi lắm...”

Hấn xoa nhẹ đầu...nàng nhìn hấn...

-”Đại ca hôm nay có gì vui thế?”

-”Đại ca hôm nay câu được mẻ cá lớn cô bé ạ!”

-”Vậy đại ca khao đi...”

-”Được, hôm nay cho em đi ăn nhà hàng sang trọng nhé...”

-”Vịt ọi nhanh lên, sắp tới phim rồi...”

Nàng phấn khích reo lên, quên mất là đã nhờ lời, vội sửa lại:

-”Đại ca...”

Hấn nheo mắt...

-”Lúc này em gọi tôi là gì?”

-”Là...là...Việt...”

-”Khai thật?”

Nàng...quả này chết chắc...

-”...vịt...”

Trong lúc nàng còn sợ sệt thì hấn lại vang lên giọng trầm ấm:

-”Lần sau cứ gọi thế đi...”

Nói rồi hấn quay lại xem phim, vẻ mặt lạnh tanh, làm nàng không đoán nổi hấn nghĩ gì. Lòng hấn khẽ cười, vậy là với hấn, nàng đã bỏ đi một chút cảnh giác rồi...từ vịt thoát ra từ miệng nàng...sao mà thân thương thế...

.....

Lần đầu tiên, nàng tan học, mà không thấy xe hán. Điện thoại trong túi kêu.

-”Lan, hôm nay tôi có việc, em đi về với Cẩm nhé! Buổi tối ăn cơm nghỉ ngơi đi ngủ trước, không phải chờ tôi, biết chưa?”

-”Được...”

-”Nhớ ăn uống đàng hoàng nhé, đừng ăn cơm nguội...”

Nàng cúp máy, tên này, hán là gì? Là mẹ nàng chắc???

Về nhà, nàng cứ nghĩ nàng phải sung sướng lắm cơ, lâu lắm mới thoát khỏi hán, tất nhiên trong đầu cũng nghĩ tới việc bỏ trốn, nhưng mấy thằng canh như chó giữ ngoài cổng kia...bỏ đi bằng mắt...

Nàng ăn cơm...không thấy ngon...

Nàng xem phim...hôm nay tới đoạn rất gay cấn, nữ diễn viên chính phát hiện ra mình yêu nam diễn viên chính...nhưng chẳng thấy thú vị...nếu có vị ở nhà...nàng nghĩ đi đâu vậy???

Tối lên giường đi ngủ, nàng nhận ra cái giường quá rộng...nàng quay người trần trọc...không ngủ nổi...hán đi đâu nhỉ???

Điện thoại một lần nữa vang lên, nàng nhận ra là nàng rất vui mừng, nhưng khi nghe giọng con gái, nàng trở về trạng thái ban đầu...

-”Vẫn còn ý định bỏ trốn chứ?”

-”Tất nhiên...”

-”Vậy thì giờ đi luôn đi...”

-”Cô có tình táo không, ngoài cửa lúc nào chả có người...”

-”Tôi đang nói thì đừng cắt...đây là thời cơ tốt nhất của cô, anh Việt bị thương rất nặng, anh Hai huy động toàn bộ lực lượng ra đó rồi, giờ không ai để ý tới cô đâu...mau chạy đi...vậy nhé!”

Nàng cúp điện thoại, không hiểu đây là cái cảm giác gì nữa...Phải mừng vì có thời cơ thoát khỏi hang chứ...nhưng sao trong đầu nàng toàn hiện lên lời nói của Linh “anh Việt bị thương rất nặng”... “anh Việt bị thương rất nặng”... “anh Việt bị thương rất nặng”... “anh Việt bị thương rất nặng”...

Nàng lo cho hán ư?

Thật sao?

Càng ngày nàng càng hoảng khi nhận ra điều đó...

Lấy hết sức mình bê áo quần vào túi, phải chạy thôi...giờ là thời cơ tốt nhất...

Nhưng...sao động tác lại chậm chạp thế này...nàng không hiểu chính mình nữa...bây giờ phải làm sao???

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Cơ hội mất đi

Một tiếng đồng hồ, túi quần áo cứ đặt lên rồi lại đặt xuống, chưa bao giờ có một quyết định mà lại khó khăn tới vậy...

Lấy hết sức can đảm, cuối cùng nàng cũng xách được túi đồ xuống cầu thang, đi được vài bậc, bỗng dưng nước mắt tràn trề...

Hán bị thương rất nặng ư?

Liệu hán có chết không?

Nếu hán chết nghĩa là từ giờ không ai quấy rầy nàng nữa?

Nếu vậy cũng có nghĩa là không ai ăn cơm với nàng nữa...

Từ giờ sẽ không ai xem phim với nàng...không ai chở nàng đi học...không ai ăn bánh nàng nướng...

Không, nàng nghĩ đi đâu vậy...hắn sẽ không làm sao đâu, chỉ là bị thương thôi sao, nghĩ linh tinh gì cơ chứ? Nếu nàng mà không nhanh, hắn về thì không còn cơ hội nữa đâu...

Hắn bị thương ở đâu? Có đau không? Đã ai đưa hắn đi viện chưa?

Nàng ngồi khụy xuống cầu thang, chân tay run rẩy, lập cập...nàng cũng không hiểu mình làm sao, lấy điện thoại, định gọi Linh hỏi thăm...kết quả là nhận được những tiếng tút...tút...tút...

Tình trạng điện thoại hắn cũng như vậy...

‘Mày làm sao thế??? Đi thôi chứ...’ Nàng cố trấn an...nhưng không thể đứng dậy...òà khóc...tức tưởi...

Một bàn tay ấm áp đưa lên, vuốt đi những giọt nước mắt...

Người đó liếc túi áo quần bên cạnh nàng, nở nụ cười buồn buồn:

-‘Sao lại ngồi đây thế này? Ai bắt nạt cô bé vậy?’

Nàng lấy lại bình tĩnh, ngược lên nhìn hắn, vẫn vẻ mặt thản nhiên đó...cả người hắn, đâu có giống chỗ nào bị thương...chả nhẽ là Linh lừa nàng, muốn nàng đắc tội với hắn? Trời đất, tý nữa là trúng kế rồi...nàng nhanh nhẹn:

-‘Tôi...tôi...lấy quần áo đi giặt...’

-‘Ừ, nhanh lên đi ngủ...muộn rồi...’

Hắn không thắc mắc, cũng không tra hỏi...Nàng vội vàng bê áo quần xuống, đồ hết vào máy giặt...nếu không nhanh, hắn nghi ngờ thì khôn.

Xong xuôi, khẽ khàng nằm xuống bên cạnh hắn...

Không đứng, có gì không đứng...thói quen của hắn là về phải tắm cơ mà...sao hôm nay lại nằm luôn...hắn chưa bao giờ mặc áo quần này đi ngủ...giọng của Linh lúc này, gần như sắp khóc...nàng trấn tĩnh, nghĩ suy miên man...cuối cùng quyết định dậy, bật đèn ngủ...

Lướt qua hắn – mặt mũi, không có gì bất thường...

Cố dò xét...

Cuối cùng, nàng tò mò lật chăn...nàng chết lặng, cả một mảng đệm nhuộm màu đỏ tươi, hắn ngủ, miên man gọi cũng không được...

Nàng cời áo sơ mi của hắn, cẩn thận quan sát, vết thương ở ngay gần hông, máu thấm đẫm cả phần gạc trắng...lòng như trăm ngàn lưỡi dao xuyên qua, nàng vội vàng dậy lấy đồ nghề...cố gắng nâng người hắn lên, tháo miếng băng cũ ra, rồi lại cố gắng khê khàng thay băng mới...

Đoạn, nàng vào nhà tắm, sắp nước hơi ấm ấm, lau xung quang bằng một vè triu mến, đang chăm chú, chợt có một bàn tay nắm lấy tay nàng:

-‘Không sao đâu, bác sĩ băng bó rồi...’

-‘Bác sĩ? Vậy sao không ở viện, mò về làm gì?’

-‘Em nghĩ thử xem tại sao?’

Nàng hơi khựng lại...sợ nàng trốn mất ư?

Hắn không nói thêm, kéo nàng lại, ôm chặt, ép đầu nhỏ bé của nàng vào ngực hắn, chìm vào giấc ngủ...‘Ở nơi đâu không có em, tôi cảm thấy...nơi ấy rất khó chịu...’...tiếc là câu đó...hắn không đủ can đảm để nói ra...

.....

-‘Chẳng phải vừa đi học sao?’

Nói gì với hắn đây? Nói là trong lớp sốt ruột không chịu được phải bảo tên Cẩm đưa về sao? Thật mất mặt mà...

-‘Cô giáo ốm, cho nghỉ sớm...’

-‘Ừ...’

‘Chứ không phải em thương tôi nên bỏ về...’ Ánh mắt hần lộ rõ vẻ thất vọng...

-”Tôi nấu cháo để sẵn dưới bàn sao không ăn?”

-”Nhặt miếng...”

Nàng đưa thìa thổi phù phù...

-”Nào, há miệng, cho nhiều muối lắm...không sợ nhạt...”

Vậy mà hần cũng ngoan ngoãn ăn từng thìa nàng dứt, bỗng chốc khiến nàng nhớ lại khi xưa, lúc nàng khổ sở vì quai bị, cũng chính là hần ở bên chăm sóc...giá kè, giá kè, hần mãi là Việt của ngày đó, không phải là người cho nàng uống thuốc mê, lợi dụng nàng lúc không tỉnh táo...đôi gạt nàng...giá kè...

.....

-”Đại ca...lớp sáng nay vẫn học bình thường...sao tự dưng đại ca lại bảo em điều tra?”

-”Không có gì...”

Hần gấp điện thoại, bờ môi cong lên, lộ rõ ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 17: Ai cho anh cả ăn dưa bở

Được em chăm sóc...tôi cảm thấy bị thương, rất đáng...có điều vẫn không hiểu, em làm là có chút tình ý với tôi, hay làm vì giúp đỡ người gặp nạn?

Mỗi lần bàn tay bé nhỏ ấy lượn lờ quán băng trên bụng...lòng tôi như đốt đóm lửa...

Chỉ nằm dưỡng thôi mà hai ngày tôi cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, khổ nỗi miệng vết thương lần này hơi to, đau nhức dậy cũng khó, giờ mà đi tắm nước vào thì thêm nhơ nhoét... cả ngày tôi bút rứt khôn nguôi...

Em nhìn tôi.

Cái nhìn rất kì quái?

Chả nhẽ em đọc được suy nghĩ trong đầu tôi?

Em cười tủm, vào nhà tắm lát rồi quay ra.

-”Dựa lưng lên một tý!”

Tôi còn đang ngẩn ngơ, chưa hiểu gì, nhưng vẫn làm theo.

Trời đất...gì vậy...kiếp trước tôi ăn ở có đức như thế nào mà kiếp này được đãi ngộ tới thế...

Bàn tay ấy nhẹ nhàng cời áo sơ mi...rồi xuống chiếc quần đùi...và sau cùng...tôi...trước mặt em...vâng...là tôi...một tôi trần trụi...

Tìm đập liên hồi, cả người căng như dây đàn...

Trước đây tôi cũng có đôi chút tự tin về vẻ bề ngoài và sự quyến rũ từ cơ bắp của mình, nhưng từ khi gặp em, tôi...nói thật là có chút thay đổi. Thật không ngờ...tôi hôm nay, niềm tin đã được khôi phục hoàn toàn...

Đợi mãi cũng có ngày này...Phải nói mặt tôi bùng như cà chua...Để em bớt thẹn, tôi chủ động ôm em vào lòng, cảm nhận hạnh phúc...

-”Ồ làm gì đấy...tránh ra...”

-”???”

Con bé này, đã táo bạo thế rồi, giờ còn ngượng ngùng cái gì? Chưa kịp để tôi thối má, em cúi xuống chân giường, tôi nghe tiếng nước róc rách...sau đó...Ặc...cái khăn này...cả chậu nhỏ dưới kia...sao lúc em bê vào tôi có thể u mê không nhìn thấy...kết quả là...ăn cả chợ dưa bờ...!!!

Khăn bông nhẹ nhàng chà sát người, khá dễ chịu...thực ra, mọi khi băng bó thì em cũng có lau qua rồi nên tôi không cảm thấy ngại gì hết, nhưng tới khi chiếc khăn từ từ xuống dưới...em làm tôi chết đứng mất...vậy mà, cái khuôn mặt kia, chả có biểu hiện gì đặc biệt...tôi chỉ muốn hét thật to ‘Nàng ơi nàng có phải con gái không???’

-‘Không phải xấu hổ, mấy việc như thế này tôi làm quen rồi...’

Nói rất thân nhiên, đoạn, kì cọ từng kê chân cho tôi...nhưng mà tôi không thấy vui nữa...tôi tức...cục tức rất to...ức hận không thể nuốt trôi...

Quen? Sao mà quen? Em trước kia là lau người cho thằng nào? Là thằng cha nào còn có cái điếm phúc ấy trước cả tôi?

Hận không thể đè em ra...tra hỏi...xả giận...

Lòng tự ái trong tôi dâng cao cuộn cuộn như sóng biển...

-‘Thôi, kệ tôi...’

-‘Sao không nói từ đầu...’

-‘Là em tự nguyện chứ tôi bắt gì...’

Em tức lắm, nếu là em của ngày hai đứa còn ở trọ, tôi đoán sẽ gán cái cổ kia lên mà cãi, mà xia đều cho mà xem...nhưng giờ, nàng sợ tôi...nên ngoan ngoãn vào nhà tắm cắt đồ, tắm giặt xong...lại ngoan ngoãn trèo lên giường đi ngủ...

Tôi tuy có không ưa cái ngoan ngoãn giả tạo này nhưng có cái lợi đấy chứ...nếu khác đi một chút, hành động sau đây của tôi chắc bị ăn vãi phát đập rồi...cũng phải cảm ơn cái chức danh đại ca...

Vẫn như thường lệ, tôi vòng tay qua ôm lấy eo nhỏ...đã từ bao giờ, tôi trở thành sống lệ thuộc...cứ phải có con người này, cái mùi hương này...mới ngủ được...trong tầm mắt, cứ phải trông thấy cái vóc dáng gầy gò tong teo này mới an tâm...

-‘Nuôi em tốn bao nhiêu com mà vẫn không lên được nặng nào...’

Lan không nói gì, đoán em đã ngủ, tôi khẽ áp lòng bàn tay mình vào bụng em, thở dài: ‘Cái bụng này, chẳng có tý mỡ gì cả...haizz...nhưng được cái...nhìn tay này...sắp trắng trở lại rồi đó...’

Phải nói ngắm em ngủ cũng khiến tôi thấy hạnh phúc...Bờ môi đỏ mọng ấy...nước da đã bắt đầu tươi tắn, không còn sạm đen như trước...cái dáng ngủ này...

Quả thật...một lần nữa tôi không dám thừa nhận mình là chí nhân quân tử nữa...tôi nín thở...khẽ khàng, đặt môi tôi chạm môi em, đã là lần thứ hai...vậy mà trái tim tôi vẫn không ngừng rộn ràng, một cảm giác tê dại tới điếng người..., để tránh biến mình thành kẻ khốn nạn, cố hết sức...đẩy em ra xa, rồi lấy gối chặn giữa hai chúng tôi...ôi...đến là khổ mà...

.....

Có vẻ là hoang đường, nhưng khi thực lòng để tâm tới một ai đó, kể cả thay đổi nhỏ nhất trên gương mặt người ấy, bạn đều có thể nhìn ra. Tôi với em, cũng là như vậy. Đạo này tôi khá hơn nhiều, nhưng em thì rất lạ.

Em thì vẫn diễn cái bộ dạng nghe lời khuất phục đấy, nhưng sâu trong đôi mắt, tôi cảm nhận sự bất loạn, tâm rạn nứt thất thường. Có lần, em đang ngồi suy nghĩ, tôi chỉ để nhẹ tay lên vai, em quay lại, trợn tròn mắt lờm...sau đó...em lại xin lỗi rồi rít...nhưng mà...điều đó làm tôi bận tâm...

Hàng đêm đi ngủ, em còn hay gặp ác mộng, dù có ôm chặt, có đánh thức em như thế nào...em cũng hoảng loạn, khi tỉnh dậy luôn là nước mắt đầm đìa...mặt xuống sắc hẳn...người thì chắc cho ra ban công là bay theo gió...quả thật khiến người khác không yên lòng...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Nỗi lo của nàng

Cuộc đời tôi, từ khi sinh ra tới giờ...chưa bao giờ sợ như vậy...

Hôm ấy tôi vừa đánh trứng xong, thì quên khuấy mắt mình để công thức làm Macaron trên phòng...đứng trên những bậc cuối cùng của cầu thang, tôi nghe tiếng hân...càng gần, từng chữ của cuộc điện thoại ấy càng ám ảnh tôi...

-”Được, lần này thử đọc quan trọng, hi sinh con đó cũng không sao, anh sẽ giao nhiệm vụ, chủ nhật tuần sau tiến hành...”

Chân tay rụng rời...tôi vội vã chạy lên sân thượng, tránh đề hân phát hiện...

Vâng, vậy là đối xử tử tế, tốt với tôi, hóa ra là thế...

Hóa ra cho tôi sống mấy ngày tươi đẹp trước khi thay hân làm cái nhiệm vụ khốn nạn kia???

Tôi rất sợ...

Trước đây tôi từng bị bắt, từng bị hành hạ...nhưng chung quy, bọn đó chỉ trông vào chữ “sắc”...

Còn bây giờ...

Là cả một cái mạng...

Thảo nào...lớp học làm bánh, đồ dùng đều mua cho, đi học đưa tận nơi...hân thấy có lỗi với tôi sao? Có lỗi vì phải hi sinh con người lương thiện này sao?

Giờ tôi đã hiểu sao hân cần tôi...tôi...không gia đình, không họ hàng...xây ra chuyện gì, đào cái hố là xong, làm gì có ai nhớ thương...có ai báo mất tích...mọi chuyện quả là bình yên suôn sẻ...

Tôi sợ...rất sợ...tôi chưa muốn chết...tôi là một con bé không gia đình...nhưng tôi cũng vẫn có ước mơ...

Không được, tôi không được khóc...phải cứng rắn lên...sẽ ổn thôi...

.....

Hôm nào tôi cũng trong trạng thái căng thẳng, cố gắng tìm một kẽ hở, sự sơ xài của hân mà có cơ trốn chạy...

Tôi gọi cho Linh, nhờ cô ta giúp đỡ, nhận được một tràng...nào là lần trước sao chậm chạp vậy, nào là cơ hội tới mà không phát thì đáng đời thôi...cô ta nói chịu, giờ anh Việt yêu quý của cô ta ngày nào cũng ở nhà, có thách cô ta cũng không dám...

Với thế lực của hân, liệu Uyên có thể giúp tôi...một đằng là kinh doanh...một đằng là xã hội ngầm...tôi thực không nỡ...cũng không dám mạo hiểm người bạn thân duy nhất của mình...

Tuyệt vọng...u uất...cũng tới lúc rồi...tự tôi phải cứu lấy mình...đợi lúc hân đi bộ ngoài sân hóng gió, tôi nhanh nhẹn lên phòng...cầm chiếc lọ dung dịch trắng trong suốt...đó là chiếc lọ mà một người bạn cùng cảnh ngộ cho tôi, cho tới bây giờ, tôi cũng không biết thứ dung dịch này tên là gì...chỉ biết, tôi có một kỉ niệm hết sức kinh khủng về nó...

Câu chuyện về lọ dung dịch trắng

Ba năm trước, có một người con gái trẻ bị trói chặt trên giường...cô ấy hoảng loạn, lo sợ tới run rẩy...

Lão già đó, chắc ngoài đời cô phải gọi là bác...

Lão ta găm rú, nhe nhón thích thú, cời trói cho cô...bắt đầu những việc bẩn thỉu...

Cô ra sức giãy giụa...thậm chí, cả món võ học được, là đập thẳng vào chỗ đó...nhưng đều không có tác dụng với tên khốn nạn này...

Hân dần cô tới đường cùng...là hân ép cô...cô cố gắng tươi cười:

-”Anh, thôi được...nếu đã vậy...xong việc phải thưởng em nhé!!!”

Ha, con này, tưởng thanh cao...hóa ra...hân buông giọng dè dặt:

-”Được, cô em thích gì anh chiều hết...”

-”Cho em một triệu nhé...”

-”Tưởng gì, đơn giản...”

Đôi mắt hân đã long sòng sọc đầy dục vọng...

-”Anh này...người em hơi lấm...em vào tắm nhé...”

-”Đừng có mà dỏ trò...”

-”Anh thật, nhà tắm ngay đây, em sao chạy được, hóa muối chắc...”

-”Được, nhanh lên đó...”

Cô gái mau chóng vào nhà tắm, vờ xả nước, sau đó lấy một lọ dung dịch nhỏ trong túi quần, từ từ thoa lên cơ thể...

Khi cô vừa ra, truyện ta chỉ đăng trên wattpad, những nơi khác ta không chịu trách nhiệm, mong các nàng thông cảm vì đoạn chèn này, lão già đã không thể chịu nổi, xong tới cần xé, nhưng lão nào có ngờ...chưa đầy ba phút, chân tay tê cứng, đầu óc quay cuồng...

Cô vội chỉnh lại áo quần, nhìn hấn bằng một nụ cười khinh bỉ...sau đó, cũng nghe nói hấn tới giờ vẫn sống thực vật...nhưng cảm thấy thứ mình có quá kinh khủng, nên từ đó cô đều cố gắng không dùng...

-”Việt...là anh ép tôi trước...”

Hoặc là tôi sống, hoặc hấn sống...tôi thực sự...không có lựa chọn...

Hôm nay đã là thứ bảy...chỉ còn chưa đầy hai tư giờ nữa...nếu không nhanh sẽ không có cơ hội...

Vẫn là công việc quen thuộc...tôi chậm rãi đập trứng, tách lấy lòng trắng...đánh bông, trộn lòng đỏ, bột, vani...nhưng lần này, chiếc bánh của tôi có thêm một nguyên liệu nữa, đó là vài giọt từ chiếc lọ trong tay...

Tôi bật lò...

Nướng bánh...

Chiếc bánh hôm nay nở rất đẹp, rất to...Tôi phủ cho nó một lớp kem láng mịn, xắt lát dâu tây, xếp hình trái tim...rất đẹp...

Còn chưa định mang ra mời thì hấn đã sun xoe tới...

-”Ái chà...đẹp ghê...tiền bộ thế!!!”

-”Tôi ăn nhé...”

Tôi không nói gì, ăn bánh tôi làm là thói quen của hấn rồi, bởi vậy, hấn tự nhiên như ruồi cầm thìa xấn một miếng...

Chỉ cần hấn đưa miếng bánh lên miệng thôi, hấn sẽ nằm trong 3 năm...5 năm...hoặc cả đời...và tôi...sẽ thoát chết...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 19: Phải chăng là em đã....yêu anh

Hấn đưa chiếc thìa lên mũi...ngửi ngửi hít hít...

-”Thơm quá...em bé giỏi ghê...”

Tìm tôi đập rất mạnh...Tự nhiên trong lòng tôi dâng lên một cảm giác run sợ...khủng khiếp...

Cảm giác ấy còn đáng sợ hơn tất cả cảm giác tôi phải đối mặt với cái chết cộng lại...

Tôi làm sao thế này...tôi giận giữ với chính bản thân...

Lập tức gạt lấy chiếc thìa rồi hất cả chiếc bánh xuống đất...tôi cũng không hiểu nổi mình.

Hắn nhìn tôi, gương mặt kinh hoàng...tôi không nói gì, chỉ cúi xuống dọn dẹp...Hắn cúi theo, đầu tay trở lấy một ít bánh phía trên chưa dính đất:

-”Sao tự nhiên lại thế...ngon thế này cơ mà...”

Đoạn, định bỏ vào mồm nếm...tôi phát điên, vội vàng giặt tay hắn, lau vào áo mình, bực tức nhìn hắn:

-”BIẾN...ANH BIẾN NGAY RA KIA CHO TÔI...”

Đó là lần đầu tiên tôi dám quát hắn, kể từ khi biết hắn là đại ca. Tôi vội vàng thu dọn chiếc bánh, lau thật sạch sẽ, sau khi vứt vào thùng rác, đồ rất nhiều đồ dơ bẩn lên chốc, tôi mới quay vào, lòng nặng trĩu...

Tầm chiều tối, đợi tới lúc hắn tắm, tôi lên sân thượng hít thở...vậy là ngày mai sắp tới rồi...chỉ còn đêm nay thôi...tôi gọi cho đứa bạn thân nhất...

-”Uyên...”

-”Mày sao vậy Lan?”

-”Không có gì, chỉ là tao mới xem một bộ phim Hàn Quốc, buồn quá...”

-”Di oi...dạo này di rảnh quá...”

Tôi thở dài...

-”Phim là phim, đời là đời, đừng để ảnh hưởng tới tâm trạng...”

-”Ừ...”

-”Nội dung là gì, mà khiến di Lan mạnh mẽ như thế cũng phải khóc...di kể mẹ cháu xem...hihi...”

-”Thì là...nữ diễn viên chính hoặc là phải chết, hoặc là cô ta sẽ phải giết nam diễn viên chính để cứu lấy mình...cô ta đã rút súng rồi, nhưng lại không thể bắn...mày nói xem, cô ta ngu tới mức nào...”

-”Ngốc ạ...đấy không phải là ngu...”

-”Mà là quá ngu???”

-”Con này, tao đang nói nghiêm túc...đó gọi là yêu...cô ta yêu nam diễn viên chính rồi...yêu hơn chính bản thân cô ta...”

-”Không thể nào...”

-”Mày cứ xem tập sau đi, khắc rõ...”

Tôi yêu hắn ư? Là thật sao? Tôi thực sự kinh hoàng...

-”Mày nói xem...nếu mày và Minh rơi vào tình huống như thế, sẽ ra sao?”

-”Tất nhiên là lão sẽ đòi chết rồi...lão ích ki lắm...”

-”Tại sao vậy? Chết mà cũng là ích ki? Nhường cho người kia cơ hội sống mà cũng là ích ki?”

-”Mày hâm, khi hai người yêu nhau rất nhiều...một người ra đi, thì người kia ở lại sẽ rất cô đơn, rất khổ...người ra đi, thì có biết gì nữa đâu mà đau lòng...”

-”Ừ, nhưng phim tao xem nam diễn viên chính không yêu nữ diễn viên chính...”

-”Thế càng tốt, nữ diễn viên chính chết đi, anh ta cũng không đau khổ, cô ấy ra đi, sẽ quên mọi chuyện...chỉ tội cô ấy yêu đơn phương thôi...hehe...tao sắp thành đạo diễn rồi cũng nên...thế di Lan có người yêu chưa?”

-”Xấu dốt như di ma nó yêu...thế nhé, di đi vào đây”

Tôi cố nói bằng giọng lạc quan nhất, cười nụ cười sáng khoái nhất, rồi cúp máy...

Trời đã về đêm...trên cao vời vọi, chỉ có duy nhất một vì sao...cô đơn tới nhường nào...

Tôi đã yêu anh rồi ư?

Tôi bắt đầu quan tâm tới anh ấy từ lúc nào?

Anh ấy đã vào cuộc sống của tôi từ bao giờ?

Đã chiếm một phần trong tim tôi...

....

Người ta nói, khi chết đi, sẽ hóa thành vì sao... vậy sau ngày mai, có thể tôi đang ở trên kia?

Cũng chẳng có gì nghiêm trọng cả... như bạn tôi nói... không một ai phải buồn khổ...

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai... anh khẽ xoa người tôi:

- "Lạnh không?"

Tôi lắc đầu...

- "Xuống đi ngủ thôi... khuya rồi..."

Tôi gật đầu...

Anh dắt tôi đi... nhưng tôi lại nổi lòng tham... có gì đâu... chẳng nào thời gian của tôi cũng chẳng còn bao lâu, tham một tý đã chết ai...

- "Việt..."

- "Sao em?"

- "Bé tôi được không... tôi... đau chân..."

Anh cười, nụ cười tỏa nắng, lòng tôi ấm áp vô cùng, tôi rúc đầu vào ngực, cảm nhận mùi thơm từ anh... khoảnh khắc này... ước gì đừng bao giờ trôi mất...

Đêm đó, Việt vẫn ôm tôi rất chặt... như mọi khi...

Nhưng tôi, không rúc vào lòng anh như trước, lần này, tôi ngược lên... tôi muốn ngắm khuôn mặt này, cho thỏa thích một lần...

Tay tôi bất giác đưa lên... tôi cô rướn người, khẽ đặt môi mình lên trán anh... "Việt, em yêu anh... ngày mai em sẽ giúp anh uống thứ thuốc đó... hi vọng giúp anh thành công... cảm ơn vì đã cho em biết cảm giác ngọt ngào này... là em tự nguyện... anh phải hạnh phúc nhé..."

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 20: Lời yêu chưa thể nói

- "Thế nào, mai định cho nó thử thật ư?"

- "Ừ, anh cả đã quyết rồi..."

- "Ngoài hàng bán đầy ra, sao nhất định phải là nó?"

Linh thờ dãi, Hai đáp:

- "Vì mình nuôi nó từ bé nên kết quả sẽ chính xác nhất, tất nhiên sẽ quan sát cả phản ứng mấy con khác"

- "Nếu thành công?"

- "Là độc dược đại ca muốn điều chế phòng thân cho Đại Bàng Đen"

- "Thật không ngờ, nó từng là con Hamster anh Việt rất yêu quý..."

Linh trở một ngón tay lên đầu chú chuột, ánh mắt tiếc nuối.

-”Bây giờ đại ca có mối quan tâm mới rồi, làm gì có thời gian mà để ý...”

-”Rồi một ngày số phận của nó sẽ như con chuột này thôi...”

-”Út, không được nghĩ vậy...”

-”Anh có gì phải lo lắng chứ?”

-”Là anh lo cho Út thôi, em trước giờ toan tính với những người con gái bên đại ca, không phải anh không biết, trước tới giờ là người đầu tiên đại ca giữ bên mình, đừng làm liều...”

-”Em biết chứ, em có cách của em...mà anh ý, hôm đó anh bắt nó về, nhanh mẹ lên thì có phải giờ em đỡ một mối lo không...”

Hai chỉ biết cười trừ.

-”Anh cả xuất chúng thì ai cũng công nhận...nhưng đã nói rõ quan điểm rồi mà...tại sao em không nhìn xuống...có biết bao người trong bang, cũng tài giỏi không kém...ví dụ...ví dụ như anh chẳng hạn...” “Giọng Hai nửa thật nửa đùa.

Út Linh cười phá:

-”Anh...haha...trung bình một tháng dẫn mười em về nhà???”

-”Nếu em theo anh, anh đảm bảo là không...”

Cô chưng lại, nhưng rất nhanh sau đó nhận ra, chắc Hai đùa thôi, mới cả từ ngày được Việt cứu mạng, cô đã quyết...

-”Đùa đấy...kiếp này em chỉ là người của anh cả...”

-”Cứu, cứu với...đừng giết tôi...CỨU...”

Lại một đêm nữa Lan gặp ác mộng, mồ hôi đầm đìa, liên tục kêu xin, van nài, chân tay run rẩy...

Việt bên cạnh, ôm nàng chặt, dỗ dành nàng, cố đánh thức nàng.

-”Dậy đi, Lan...”

-”Dậy đi, có anh ở đây, đừng sợ...”

Mà nàng dường như vẫn không thoát khỏi cái địa ngục khủng khiếp ấy. Nước mắt giàn giụa, hấn nhin mà xót xa...

Không còn cách nào, bàn tay hấn đặt lên gò má, bờ môi khổng chế chiếc miệng nhỏ bé đang khô sở kia...Hấn hôn nàng, lần thứ ba, không nhẹ nhàng, rón rén như hai lần trước, mạnh mẽ, sâu sắc, mùi vị trong mát của nàng khiến hấn không cách nào dừng được...

Nàng lại gặp ác mộng, nàng biết, nàng mơ thấy rất nhiều kẻ hung hấn, chúng cầm dao đuổi theo, đòi lấy mạng nàng, nhưng lần này, trong giấc mơ khủng khiếp đó, còn có người đó, người ấy chạy tới bên nàng, đánh lại bọn xấu kia, và còn trao nàng, một nụ hôn rất ngọt ngào...

Từ từ tỉnh giấc, ánh đèn ngủ mờ mờ, đập vào mắt nàng là khuôn mặt thân quen này – ‘anh ấy còn thức? Và đang nhìn mình?’

-”Có chuyện gì sao? Đạo này cứ nửa đêm là em lại sợ hãi...”

-”Tôi làm anh tỉnh à?”

-”Cái đó không quan trọng, mai tôi đưa em đi viện, phải khám rồi thuốc thang cho đàng hoàng”

Mai? Mai chẳng phải thử độc gì đó ư? Lắm chuyện thế làm gì?

-”Không cần phức tạp thế đâu???”

-”Cần, tôi nuôi em mà em cứ gầy tong teo mạng tiếng...”

-”Đằng nào chả chết, gầy béo quan trọng gì...”

Lan thở dài, Việt giải thích:

-”Con người chứ có phải thần tiên đâu mà chả phải chết, nhưng lúc sống thì cho ra sống chứ...nhìn người cũng phải có tý hồng hào chứ...em nhìn lại mình xem...xanh ngắt từ đầu tới chân...”

Hắn liếc sang, giật mình khi thấy một giọt lệ lặng lẽ rơi từ khóe mắt, lẽ nào hắn đã sai, giữ nàng bên mình, khiến nàng khó chịu tới vậy??? Hắn khẽ xoa mái tóc nâu hạt dẻ:

-”Ai làm cho em buồn, là tôi sao?”

-”Không, anh không cần phải thấy ăn năn, tôi tự nguyện...”

-”Tự nguyện gì? Tự nguyện bên tôi?”

-”Tự nguyện bên anh...tự nguyện thử thuốc cho anh...”

-”HẢ? Em nói cái quái gì thế?”

-”Tôi chỉ có yêu cầu nhỏ, nếu tôi chết, anh đừng chôn, tôi không muốn nằm lạnh lẽo dưới đất, anh có thể...”

Chưa kịp nói hết câu, nàng đã bị Việt véo má, quát:

-”Em điên à, mơ ngủ chưa tỉnh à?”

-”Không, tôi rất tỉnh táo, tôi đang nói chuyện nghiêm túc...”

-”Nghiêm túc cái đ...gì, đang sống khỏe mạnh sao lại lải nhải những chuyện xui xẻo ra nói? Thuốc nào?”

-”Thôi đừng trả vờ nữa, tôi biết hết rồi, tôi đã vô tình nghe thấy, chẳng phải anh có một loại độc cần tôi thử ư? Ngày mai?”

Việt nhìn Lan, ánh mắt rất lạ, sau đó hắn phá lên cười, mặc cho nàng ngơ ngác, hắn cũng không thể dừng...

-”Cho nên...cho nên...em nghĩ...nghĩ tôi để em thử độc...”

-”Không phải sao?”

Việt lại cười...

-”Đây là lý do khiến thái độ em thất thường vậy sao? Hằng đêm lo sợ...em hâm mê nó rồi...”

-”Này, anh ăn nói cẩn thận...kẻo tôi lại đổi ý giờ...”

-”Sao không hỏi tôi? Tự để bản thân khổ sở vậy?”

Nói đoạn, hắn kéo nàng vào trong lòng ôm chặt:

-”Thử thuốc là cho chuột...em ngu vậy?”

-”Thật không?”

-”Ngốc ạ, nếu thực sự trên đời có tình huống cần người uống thuốc độc thì tôi thà uống chứ không để em uống, yên tâm ngủ ngon đi...”

Nàng khẽ rung người...câu nói vừa rồi...chả nhẽ, Việt cũng có cảm xúc như nàng??? Khẽ ngước lên anh:

-”Tại sao?”

Đại ca mang tiếng to xác, uy lực, mà đối diện với đôi mắt này lại ngẩn ngai, có chút do dự, anh đành trả lời cho qua:

-”Mẹ tôi dặn đàn ông không nên để phụ nữ chịu thiệt...”

Có thể thôi sao? Vậy là nàng lại suy nghĩ nhiều rồi...

-”Vịt này, nhiệm vụ của anh giao cho tôi là gì thế?”

-”Vẫn chưa nghĩ ra... nhưng sẽ nhẹ nhàng thôi, không phải chết đâu, yên tâm ngủ đi...”

-”Khi nào nghĩ ra thì nói cho tôi biết luôn”

-”Ừ...”

Nàng vẫn ở trong lồng ngực hắn, hít thở mùi thơm từ hắn, bất giác tim đập rất mạnh, nàng hỏi:

-”Ngủ chưa?”

-”Chưa...em mất ngủ à?”

-”Không...tôi bảo này?”

-”Bảo gì?”

-”Nếu có một người con gái bây giờ tỏ tình với anh, anh thấy sao?”

Hắn hơi thả lỏng nàg, nhòm dậ nhìn ánh mắt tò mò:

-”Em định tỏ tình với tôi...”

Người nàg cảm thấy nóng rực, mặt mũi phùng phùng, may mà tối nên hần không phát hiện ra.

-”Không, tất nhiên là không rồi...tôi có điên đâu...”

Cảm giác thất vọng, hần nằm xuống, đáp:

-”Ừ, tôi sẽ từ chối...”

Câu trả lời khiến nàg cũng thất vọng không kém:

-”Vì sao? Còn chưa biết đối tượng là người như thế nào cơ mà?”

‘Đồ ngốc...em ngốc lắm...chẳng phải vì em hay sao...tìm bé thế này...sao chứa nổi người khác ngoài em?’ Nhưng nàg vừa nói gì? Nàg nói điên mới tỏ tình với hần, chắc hần giờ nàg cũng nghĩ có điên mới yêu hần chẳng? Việt sợ, giờ mà nói ra tình cảm của mình chắc dọa nàg sợ thêm, thôi thì, lại một câu lấp liếm:

-”Tôi giờ cần tập trung sự nghiệp...”

Sực nhớ ra một điều gì rất quan trọng, Việt hỏi:

-”Sao em lại tự nguyện...uống thuốc ý...Hả? Nghĩ là chết...sao còn tự nguyện...?”

Nàg rất sợ hần hỏi mà, tưởng quên rồi mà lại hỏi...Chẳng biết làm sao ngoài trả vờ ngủ...

.....

-”Dậy rồi à?”

-”Sao anh dậy sớm thế?”

-”Ừ, ăn sáng thôi...”

Nàg không kiêng nể, ăn rất ngon lành, cả tuần nay, vì suy nghĩ mà chẳng ngon miệng, Việt thấy thế cũng vui lây:

-”Ăn đi cho béo...”

-”Anh vỗ béo tôi làm gì?”

-”Thích thì vỗ...”

-”Có lẽ làm anh thất vọng rồi...tôi ý, đáng người từ khi sinh ra đã vậy, dù ăn bao nhiêu cũng không béo, đáng người mẫu đó!”

Nàg hồn nhiên nói, hần tí sặc cơm, được, đợi xem sau này tôi làm bụng em to ra, xem em có còn ‘đáng người mẫu’ không. Nghĩ vậy, lòng mảy khê nhếch, hần cười tùm tùm.

-”Anh! Anh hơi gầy đó...”

-”Em vẫn xinh xắn như ngày nào...Uống gì?”

Việt kéo ghế cho Trâm Anh, lịch sự trả lời.

-”Sữa chua đánh đá đi...Lâu lắm em mới vào Nam, hôm nay nhất định anh Việt phải dẫn em đi chơi...”

Nghĩ mà chán chết, nhưng cũng nhờ cô em này mà hắn có hợp đồng với Bảo Minh, anh trai nó còn đang ở đây chiều mai gặp anh thương lượng thêm vài thứ trong hợp đồng, rồi thăm thú công ty, giờ mà trả lời phủ thì cũng không hay; hắn nhanh nhẹn nở nụ cười đẹp như hoa:

-”Tại hạ với người đẹp lúc nào cũng sẵn lòng...”

....

Chuẩn bị rồi đi, hắn lấy điện thoại, ấn số 1:

-”Tý Cẩm tới đón em nhé...tôi có việc...”

-”Này...tôi muốn thương lượng...”

-”Nói”

-”Hôm nay tôi đi chơi với bạn tý được không? Bạn tôi đưa đi...”

Hắn hơi cau mày, nhưng thôi, dạo này nàng căng thẳng, cho đi chơi một tý:

-”Được, nhưng đừng hi vọng nhiều, em biết tôi mà...”

-”Tôi biết...”

Việt cúp máy, còn đang mãi suy nghĩ xem tự nhiên lại lời đầu ra bạn thì Trâm Anh gọi với:

-”Anh Việt, đi thôi...”

-”Okie, ...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 21: Ghen – là thế này sao ?

-”Đẹp lắm”

-”Cảm ơn bạn...”

Lan vẫn chăm chú làm, một lúc, phát hiện người khen mình không hề rời đi mới ngẩng đầu...

-”Lân, anh làm gì ở đây?”

-”Anh tới học làm bánh...”

-”Anh cũng có niềm đam mê này ư?”

-”Không, đùa đấy, anh có việc nên qua thăm em”

-”Chắc Uyên nói à?”

-”Ừ, anh phải nắn nì chị dâu mãi đấy, nghe bảo dạo này em công việc tốt, còn có thời gian đi học làm bánh nữa ...”

-”Vâng...cũng coi là tốt...Uyên khỏe không? Chắc tháng nữa là đẻ rồi nhỉ?”

-”Chị khỏe, em bé khỏe, anh Minh vì lo cho vợ nên đợt này anh vào đây thay...Tý mình đi đâu uống nước nhé, cũng lâu không gặp...”

-”Em không biết, để em hỏi...”

.....

-”Đi thôi anh!”

-”Người yêu đồng ý rồi à?”

Lân dò hỏi.

-”Không, là ông chủ của em thôi...”

Nghe vậy, lòng anh thấy vui.

-”Em muốn đi đâu?”

-”Đâu cũng được ạ...”

Điện thoại kêu, Lân nghe máy, sau đó khuôn mặt sáng ngời:

-”Hay quá, em gái anh và người trong mộng của nó đang ở Thủy Long, rù mình ra đây...anh đưa em đi ăn nhẹ rồi tới đó chơi nhé...”

-”Vậy cũng được”

Chiếc Ferrari lao thẳng, nàng nhìn qua gương chiếu hậu, phát hiện có xe đen luôn đi theo, xem ra Việt rất cẩn thận...

-”Hai, đi Thủy Long chơi không? Nóng nực quá...”

Hai cười mỉm.

-”Được, em thừa nhận, anh cả còn không thèm đi đón con Lan để đưa nó đi chơi, nghe nói là con gái rệu của chủ tịch tập đoàn Bảo Minh, em muốn đi xem như nào...đi nhé...”

-”Không phải nói nhiều...Út thích thì anh chiều...”

-”Hí, Hai là nhất...”

-”Ặc, Thủy Long là công viên nước hả anh?”

-”Ừ...”

-”Em không có quần áo bơi...”

-”Không sao, anh cũng đâu có...”

Nói đoạn, Lân nhanh chóng đưa Lan tới quầy bán hàng:

-”Chị ơi bán tôi một bộ bikini nữ và một quần bơi...”, quay sang hỏi Lan:

-”Em thích màu gì? Mà em dùng dầu gội, sữa tắm gì?”

-”Gì cũng được anh...”

-”Thế chị lấy giùm tôi bộ đồ kia đi, một chai X-men, Enchanteur một dầu gội và một sữa tắm...”

Lan nhận đồ từ tay Lân, mới gặp cũng biết, anh là mẫu đàn ông cực chu đáo. Đoạn, nàng vào nhà tắm, bộ bikini anh mua quả khéo, nàng ngắm mình trong gương, suýt không nhận ra chính mình? Làn da này, từ bao giờ không còn rạm nắng nữa...chợt nhớ tới Việt...

Nàng ngượng ngùng bước ra, từ thừa bé lần đầu tiên mặc bikini, tất nhiên có chút ngại, nhất là bộ đồ Lân mua, chỉ kín những chỗ cần thiết, còn lại...

-”Em đẹp lắm!”

Ít khi được khen ngợi, hơn nữa lại là lời nói của thiếu gia con nhà quyền quý, từng ngắm biết bao em, mặt nàng đỏ bừng...Anh khẽ đặt tay lên vai, ân cần dẫn nàng vào.

Ở cách đó không bao xa, một đôi nam nữ đang chơi trượt ống đồi, người con gái yếu đuối hét lên những tiếng lo sợ, e lệ dựa vào người phía sau, người con trai dù trong lòng ngán ngấm nhưng vẫn vô cùng lịch thiệp, cô thích chơi bao lâu, hẳn cũng chiều!

-”Đi vòng nữa đi anh, lần này đi ông đen đi...”

-”Okie...”

Hắn là chúa ghét mấy trò trẻ con vớ vẩn này, bảo cảm giác mạnh, mà chẳng thấy cảm giác gì cả? Nhìn những cặp đôi bên trên, sao họ có thể vui vẻ với thứ ấu trĩ này tới thế? Hắn thờ dài...

-”Ồ, anh Lân, em ở đây...”

Trâm Anh thích thú vậy, hắn bắt giác nhìn theo, ngây người...tất nhiên không phải vì vẻ đẹp rạng ngời của anh trai Trâm Anh, mà của cô bé bên cạnh Lân...em làm gì ở đây?

Bé con gầy nhưng lại được cái, người chỗ nào ra chỗ nấy, so với con gái thì em khá cao, bộ bikini đỏ tôn lên nước da trắng ngần...em đi cùng tên đó, chẳng khác nào chân dài đi với đại gia...ý nghĩ đó khiến lòng hắn cảm thấy khó chịu.

-”Em làm gì ở đây...”

-”Hai người quen nhau à?”

Trâm Anh và Lân đồng thanh. Lân áp ứng:

-”Ừ, người này là ông chủ của em...”, đoạn quay sang Việt:

-”Đây là bạn tôi”

-”Biết nhau hết rồi thì tốt quá...Thôi, bọn anh cũng chơi đây, không làm phiền hai người...”

Lân vui vẻ, nháy mắt Trâm Anh đầy ẩn ý. Lân bước theo, thì ra người trong mộng của Trâm Anh là Việt sao? Được một người con gái như Trâm Anh thích, chẳng có chàng trai nào lại nở nói không cả? Nàng tự nhìn lại bản thân mình, so với Trâm Anh, quả thật cái gì nàng cũng không có...thảo nào, hôm nay Việt không tới đón nàng, mà tất nhiên rồi, một cô nương xinh xắn danh giá thế kia, đi chơi với cô ấy hẳn rất thú vị...ánh mắt Lân thoáng buồn.

Thật may là anh chàng Lân vui tính kéo nàng đi trượt ống, nàng lần đầu tiếp xúc với mấy thứ này... Chiếc ống hun hút kéo về, tiếng la inh ỏi, nàng lại cảm thấy rất khoái, nhắm mắt, cảm nhận từng tia nước bắn vào mặt...thật thích thú...

Mỗi lần xuống trước với Trâm Anh, Việt đều cố tình đi lên rất chậm, hắn nhìn đôi trai gái xuống sau thật ngứa mắt...Ánh mắt vui vẻ kia, hiếm khi nào hắn thấy... Lúc xuống, hai đứa còn vẩy nước nhau, rồi tên đó kể kể cái gì, nàng cười ngất...Hắn cảm thấy bọn họ thật trẻ con, hắn bực.

-”Em chán rồi, ra nhảy sóng đi...” Trâm Anh nũng nịu.

-”Thế rủ bọn họ đi luôn...”

-”Anh ấy vừa mới tới mà, để anh ấy chơi trò đó thêm lúc nữa...”

-”Đã chơi thì đi cùng nhau chứ, cho đỡ lạc...”

Cô gái cũng không nhận ra thâm ý trong câu nói của chàng trai trước mặt, vậy anh trai:

-”Anh ơi đi nhảy sóng đi...”

Lân mãi vẫy tay em gái, không để ý đoạn cua lúc xuống có một đôi nữa chưa rời kịp, thành ra phao lật, Việt bên trên, trong giây phút đứng cả tim, cũng may Lân rất nhanh, vội vàng đỡ Lân dậy.

-”Sao không, anh xin lỗi...”

Nàng chỉ ho mấy cái rồi mỉm cười không sao, cả Việt và Lân đều thở phào. Tuy nhiên, hành động đôi bàn tay Lân vuốt lên mái tóc, rồi trên má, vỗ về nàng khiến Việt không thoải mái lắm. Con bé con đó, nó phải tránh chứ? Đúng là dễ dãi mà...

Trâm Anh thấy anh trai lên, bắt đầu khoác tay Việt, rất tự nhiên, Việt cũng sẵn máu điên, vòng tay qua eo cô, rất tình tứ, thỉnh thoảng chọc cô cười...

Hành động cố tình của hắn đúng là khiến một người ghen, tiếc là nhầm đối tượng, ở cách đó không xa, Út Linh gằm gừ:

-”Hai, em chỉ muốn ra đim con đó...con ranh đó...”

-”Bình tĩnh đi...”

-”Hai, nói xem, có phải anh cả thích nó không? Thấy nó cười vui vẻ quá...”

Hai nhìn lại đại ca, trước kia tưởng đại ca khác mình, ai ngờ, đàn ông như nhau cả thôi, mới hôm trước còn lo lắng cho em Lan, giờ đi cùng em Trâm

Anh, lại vui vẻ thế, Hai cười đầy ẩn ý.

Trong khi đó, những câu chuyện Lân kể khiến Lan cười lăn cười bò. Anh quả có khiếu hài hước đấy. Việt quay lại mong tìm kiếm vài tia ghen tỵ trong ánh mắt nàng, kết cục khiến hắn thất vọng tràn trề!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 22: Gậy ông đập lưng ông

Ra chỗ nhảy sóng một lúc lâu rồi mà không thấy tên đó và nàng xuất hiện, hắn rất nóng lòng. Cố gắng ngoảnh quanh mà bóng dáng nhỏ bé đó vẫn không lọt vào tầm mắt, Việt đành rừ rừ Trâm Anh đi thử nghiệm – ấy chính là tất cả các trò, mỗi trò chỉ chơi một lần, cô phần khích đi theo, không hề biết rằng, mục đích của hắn, là muốn tìm một người con gái khác!

Được năm sáu trò thì hắn phát hiện ra đối tượng cần tìm ..

-”Đau không?”

-”Là vết xước nhỏ thôi mà...anh cứ nghiêm trọng quá...”

-”Nhỏ gì mà nhỏ...Không cần thận là nhiễm trùng đấy...”

Lân cúi người, tỉ mỉ chấm thuốc rồi dán băng. Nàng nhìn anh, trước giờ từng bị thương nặng hơn nhiều mà cũng chẳng cần chăm sóc, kệ nó, khắc tự khỏi, vậy mà người này bị cái vết xước bé tí chạy đi chạy lại mua thuốc, quả thật có chút cảm kích!

Lúc Lân ngước đầu lên, anh mỉm cười, anh có nụ cười rất hiền từ, đem lại cảm giác ấm áp, trước đây, Việt cũng vậy, nhưng từ ngày biết hắn là đại ca, nàng luôn lo sợ nên không có thời gian mà cảm nhận...Bỗng, nàng tự trách mình, sao lúc nào cũng có thể liên tưởng tới Việt, là sao???

-”Chúng ta ra nhà Gấu chơi...”

-”Nhà Gấu?”

-”Ừ, em ngồi dưới nhà, đồng hồ kêu tích tắc, tới thời điểm, nhạc vang lên, sẽ có bắt ngờ...”

-”Thật á?”

Nàng vừa chạy theo vừa háo hức, đoạn xuống nhà Gấu phải qua mấy bậc gỗ rất bé, sợ nàng đi không quen, anh liền đưa tay ra bế, thực ra cũng chỉ là mấy bậc thôi, nhưng khiến người nào đó tức tối, mặt phùng phùng giận giữ...Trâm Anh vốn hồn nhiên, vui vẻ rừ Việt xuống nhà Gấu chơi cùng anh trai.

“Oaaaa.....”

Cả Trâm Anh và Lan reo lên thích thú. Nước từ thùng lớn nhất dội xuống cùng tiếng nhạc, nước rất nhiều, cảm giác cùng lúc dội xuống người đến là sướng!

Lúc nàng còn đang tận hưởng, bàn tay bỗng bị một ai đó siết rất mạnh, rất đau...khi nước dừng, nàng mới có thể ngoảnh quanh, Lân thì nhìn nàng cười triu mến...không thể là anh được...Việt thì đang vui vẻ chuyện trò với Trâm Anh...vậy ai? Ai là người đã chơi ác...

-”Lân, tay em...”

Lân cuống quýt...

-”Sao lại chảy máu rồi? Anh xin lỗi, thôi, đừng chơi nữa, chúng ta lên nghỉ...”

-”Không sao đâu...”

Lân vẫn cười vui vẻ, Việt bỗng giật mình, ánh mắt có nét hối hận. Lân dứt khoát ngừng chơi, đưa nàng lên bờ.

Nói Thủy Long là công viên nước hàng đầu quả không sai, ngoài nhiều trò chơi hoành tráng, bên trên lại là một chuỗi nhà hàng cao cấp, khách mệt có thể lên bờ đánh chén, no nê rồi lại ra chơi, thái độ phục vụ, không nơi đâu tốt bằng ở đây!

Lân thay băng rồi lấy một chiếc khăn bông to quàng lên người nàng, nụ cười triu mến:

-”Vào kia ăn chút gì đã...”

-”Vâng...”

-”Đi chung đi, tôi cũng đói rồi...” Việt đề nghị.

-”Đúng rồi, em cũng đói quá...”

-”Được, cùng đi cho vui...”

Tất nhiên Trâm Anh ngồi cùng Việt, Lân và Lan hẳn ngồi cùng nhau, nhìn cách Trâm Anh quàng vai bá cổ, nói nói cười cười, Út Linh từ xa ức ghen cả người. Việt vẫn trả lời rất đều những câu hỏi của người ngồi cạnh, nhưng mắt hắn không rời khỏi bàn tay ai đó, thực sự chưa bao giờ hắn khao khát trời tối nhanh thế này, để được cầm đôi bàn tay gầy guộc ấy, xoa xoa...để được ôm người con gái đó vào lòng...ngày hôm nay, đối với hắn, thật bất an.

Cảnh tượng thật tức cười, khi Trâm Anh lấy đĩa gắp thức ăn đưa vào miệng Việt thì cùng lúc Việt và Lân đều gắp vào bát Lan. Tuy vậy, Việt cũng phản xạ rất nhanh:

-”Tôi sợ cô ấy tay đau không gắp được”

Đoạn, quay sang nhìn Trâm Anh cười triu mến, vui vẻ ăn đồ trên chiếc đĩa của cô, mặt quay lại nhìn người đối diện, biểu cảm thân nhiên của nàng khiến hắn như có kiến đốt trong lòng.

Nàng bị đau tay, người ngồi cạnh chăm sóc hết sức nhiệt tình, người đối diện mắt rực lửa, chỉ vì vương chuyện công việc, nếu không hẳn nghĩ hắn đã ném cả đĩa thức ăn này vào mặt tên đồ cũng nên...cố gắng kìm nén...kìm nén...

Ăn xong, Lân cảm thấy còn ít thời gian ở đây, nên muốn đưa Lan đi chơi chỗ khác, ý định thực chất cũng là muốn có thời gian riêng tư bên nàng.

Lan hiển nhiên đồng ý, nàng cũng không muốn ở lại chứng kiến cảnh tượng yêu đương nồng thắm của họ...Việt thấy thế lòng càng nóng, bỗng chốc quên đi phép lịch sự, mắt chỉ dán vào cặp đôi trước mắt, Trâm Anh thấy anh không để ý tới mình thì ra điều dối hờn. Cuối cùng để thu hút sự chú ý, cô trả vờ trượt chân ngã vào bệ nhảy cầu gần đó:

-”AAAAAAAAAAAAAAAA...Cứu em, anh Việt”

Tất nhiên với một người nhiều năm liền đạt giải bơi lội như cô thì chẳng có gì là nguy hiểm, cô chỉ định xuống rồi giả vờ vùng vẫy thôi, ai ngờ, chân cô bị bàn tay ai đó nắm chặt, nhất định không cho lên.

Lân lúc đầu còn cười cười tưởng đùa vì Trâm Anh bơi rất giỏi, nhưng một lúc, mọi người sốt ruột tiến lại, Việt lập tức xuống bệ, lúc lên bờ thì Trâm Anh đã bất tỉnh, Lân lo lắng gọi cấp cứu.

-”Ha ha, đã quá...”

-”Đại ca mà biết thì em chết chắc...”

-”Yên tâm, anh cả không biết đâu...về thôi”

-”Về gì, ở lại chơi tý đi”

-”Được, vì Hai đã đồng hành với em, em chiều Hai vậy...”

Út Linh cười sung sướng.

-”Không sao chứ?”

-”Không sao, em ấy chỉ bị sợ hãi và sặc nước thôi, mọi người đừng lo lắng...”

-”Tôi ở đây với Trâm Anh, phiền Việt đưa Lan về giúp tôi nhé...”

Lân ngây thơ dặn dò mà không hề biết, thực ra họ sống chung một nhà.

-”Không cần phải nhắc...”

Việt như chim sổ lồng, lập tức kéo Lan đi về. Nàng quan sát Việt, khí sắc của hắn bây giờ rất xấu, mặt mũi hầm hầm, không hiểu hôm nay đã có ai chọc giận hắn.

Hắn nỗ lực, vút thẳng, lao với tốc độ chóng mặt...nàng có dự cảm chẳng lành chút nào...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 23: Anh....vì sao mà tức

Từ khi quen Việt, hiếm khi nàng thấy hắn bức bối như vậy, về tới nhà, gặp cái gì trên đường đi là đập, là đá, chả nhẽ vì Trâm Anh gặp nạn khiến hắn đau như thế?

-”Lo cho người đẹp thì sao không ở đây? Ở nhà đá thùng đựng nĩa?”

-”Đúng, quả thật cô ấy rất đẹp, gương mặt thì khả ái, con người thanh tao, đáng yêu vô cùng...nhưng em thử nói xem, vì sao tôi chẳng thấy lo lắng chút nào...em thử đoán xem, hôm nay vì sao tôi bức?”

Việt gằn giọng.

Xinh đẹp, khả ái, thanh tao? Mấy từ này đúng là toàn nói thật, nhưng từ chính miệng hắn – dùng để miêu tả một người con gái khác...hắn thực sự thích cô ấy? Tim nàng nhói...Cũng từ ngày phát hiện ra yêu hắn, sẵn sàng chết vì hắn, đâm ra nàng cũng bất cần, chẳng còn biết sợ là gì:

-”Chỉ có thể kết luận là anh rất xấu tính!”

Hắn cười phá lên:

-”Haha, tôi xấu tính, tên Lân kia của em thì tốt tính?”

-”Ừ, anh ấy đẹp trai, phong độ, ân cần, chu đáo...anh so với anh ấy thì chẳng bằng nước gì cả...”

Nàng trả đũa.

Cảm giác bị người con gái mình yêu thương nhất so sánh với một thằng đàn ông khác, lại còn đặt mình ở vẻ dưới, thật chẳng dễ chịu chút nào. Cảm giác có thể cô ấy đã thích người kia, đau khổ biết bao...

Lửa giận lên tới đỉnh đầu, nàng bị hắn dồn vào góc tường, cơ thể to lớn của hắn ép chặt thân hình gầy gò của nàng, tay hắn bóp nhẹ cằm nàng.

-”Nói, em thích Lân, phải không?”

Nàng cứng đầu không nói gì...

-”Nói mau...”

Hắn càng ngày càng mất bình tĩnh.

-”Tôi thích ai chả liên quan tới anh...”

-”Em nói, hay tôi bán em sang Trung Quốc, cho em chọn?”

Nàng bắt đầu thấy sợ, chết không sợ, nhưng nếu bị bán đi làm gái, quả thật rất sợ...đành trả lời bừa:

-”Thích chứ sao không thích, người như anh ấy, ai chả thích...”

Đôi mắt hắn, lúc ấy rất buồn, cánh tay từ từ rời khỏi nàng, như bị mất lực, hắn trở nên trầm lặng.

Đêm đó hắn không ôm nàng như mọi khi mà nằm gọn vào một góc. Chưa bao giờ hắn thấy chán nản và tổn thương tới vậy...Hắn suy nghĩ rất nhiều, nàng thích tên đó, liệu hắn có nên giải phóng rồi chúc phúc cho hai người? Liệu hắn có quá ích kỷ khi giữ nàng lại?

Nghĩ về nụ cười của nàng lúc ở công viên nước...lòng hắn thấy xót xa...

Nhưng cái cảm giác không còn nàng bên cạnh, quả thật rất kinh khủng...hắn thực sự chưa đủ can đảm để đối mặt...

“Tít...tít...”

Nàng mở tin nhắn, ...dù hấn có quay lưng vào nàng thì vẫn có thể cảm nhận được nàng đang cười tủm...

Không rõ hấn đã ngủ chưa, nhưng nghĩ sợ hấn lo, liền đánh tiếng:

-”Trâm Anh tỉnh rồi nhé...khỏe rồi, yên tâm nhé!”

Tất nhiên là hấn nghe thấy.

Nhưng cái đó chẳng quan trọng, chả liên quan...

Điều làm hấn khó chịu bây giờ là chiếc điện thoại kia cứ “Tít...tít...tít...tít...” liên hồi.

Nàng nhắn tin với ai?

Có ngu mới không biết, chính là tên đó...Trâm Anh và nàng- hai đứa con gái sao có thể nhắn tin nhiều thế, cười sượng thế?

-”NHỨC ĐẦU QUÁ...”

Hấn kêu.

-”Sao vậy?”

-”Tiếng điện thoại cứ tít tít ai mà ngủ được?”

Hấn nằm thẳng, để một tay lên trán, vờ nói băng quơ như hiện tại chỉ quan tâm tới giấc ngủ của mình...

-”Ừ, tôi xin lỗi nhé, ngủ đi...”

Một lúc sau, không thấy có tiếng tít tít đáng ghét đó...hấn hơi hả dạ...nhưng vẫn cảm thấy người nàng đang rung lên...rõ ràng là đang cười...

Hấn từ từ hé mắt nhìn trộm...điên...mẹ nhà nó...hóa ra con bé này tắt chuông, nhưng tay nó thì vẫn cứ liên hồi...

Hấn quay người sang trái, quay người sang phải...vào nhà vệ sinh...đi ra...lượn đi lượn lại...rốt cuộc nàng cũng chẳng để ý gì cả...chưa bao giờ hấn thấy cục ức nó to đến thế...

Cuối cùng...hấn tự nói với mình, tác giả chỉ đăng và cập nhật truyện nhanh nhất trên wattpad, ta rất xin lỗi các nàng nhưng một vài đối tượng lấy truyện đăng không xin phép ta đã cho qua, cũng chẳng sao, bực là ta vào trả lời thắc mắc của độc giả họ lại xóa đi, ta không còn cách nào khác, mời đọc tiếp, hấn không cần phải làm quân tử làm quái gì cả...

Nằm xuống, vươn người qua bên nàng, dứt khoát giật chiếc điện thoại, để lại nàng ngạc nhiên sừng sốt.

-”Tôi mượn...”

-”Tôi đang dở việc mà...” Nàng thắc mắc.

-”Dở việc cũng kệ cô, điện thoại tôi mua, tôi có quyền dùng trước...”

-”Anh cũng có điện thoại mà...”

-”Cái đó không hiện đại bằng cái này...”

Nói đoạn, hấn mặc xác nàng, mở Temple Run ra chạy...Nàng nhìn hấn...bó tay với ông tướng...rồi quay người lại ngủ...

Một lúc thấy nhịp thở của nàng đều đều...tim hấn đập hơi nhanh...làm việc xấu tất nhiên là tim đập nhanh rồi!!! Hấn tắt game, từ lúc này tới giờ tin nhắn cứ đến ầm ầm hấn đã sốt ruột lắm rồi...ấn vào thư mục Bao Lan...

.....

Lân: “Trâm Anh cứ khẳng định có người giữ nó...anh chẳng biết nên tin?”

Lân: “Anh phải tin em gái mình chứ...”

Lân: “Tính nó nhõng nhẽo mà”

Lân: “Có anh trai tuyệt như anh, nhõng nhẽo cũng chẳng sao...”

Lân: “Anh tuyệt ư? ”

Lân: “Ừ, là anh trai rất tuyệt vời... chu đáo, cẩn thận, tốt tính...”

Trong đầu Việt: “tuyệt cái c...”...cổ bình tĩnh kéo xuống tiếp...

Lân: “Nếu là người yêu anh còn thấy anh tuyệt vời hơn nhiều...”

Lân: “Cũng có thể, chị nào yêu được anh là có phúc”

Lân: “Em có muốn hưởng phúc?”

Việt: “thằng này...”

Lân: “Em thấy kiếp trước mình chưa tích đủ đức đâu...”

Lân: “Anh nên hiểu là như thế nào đây? Để anh kể em truyện cười nhé...”

.....

....

....

Việt kéo một hồi...hắn thấy truyện tên Lân kể, nhạt thích, thế mà nàng cũng khen hay mới lạ...xem nào...bọn này...mới có hai tiếng mà gửi nhau gần 150 tin nhắn...khỏi bốc nghì ngút trên đầu hắn...cổ kéo đọc những tin gần nhất

Lân: “Hôm nào Lan làm bánh cho anh ăn nhé...em rất có năng khiếu...”

Lân: “Sao? Từ chối hả? ”

Lân: “Đi đâu rồi?”

Lân: “Em ngủ rồi hả?”

Lân: “Chắc ngủ rồi. Ngủ ngon nhé cô bé...”

Hắn cầm điện thoại hồi lâu, nghĩ suy, tay soạn tin: “Anh Lân, em nói thật cho anh biết, truyện anh kể nhạt như nước ốc, con người anh thì xấu tính xấu nết, em cũng có người yêu rồi, lần sau anh nên tìm đối tượng khác mà nhắn tin, đừng phá hoại tình cảm của em và người yêu...”...chần chừ...nhưng tới khi định ấn nút gửi lòng hắn lại ngăn lại...hành động của hắn là gì thế này??? Sao có thể trở nên mất mặt như vậy??? Đặt chiếc điện thoại xuống, hắn thờ dài, cổ ngù...

Nửa đêm, không thể chợp mắt, hắn định qua ôm...hắn rất nhớ...rất nhớ nàng...

Hắn không biết rằng, nàng nằm mãi, cảm thấy người bên cạnh đã không chơi game một lúc lâu, cũng muốn xích lại gần một chút, xa hắn, quả thật khó chịu.

Hai con người vụng trộm trong đêm bắt gặp nhau, nhìn nhau đầy kinh ngạc dưới ánh đèn mờ. Hắn nhanh nhẹn lên tiếng trước:

- “Sao, định ôm trộm người ta hả?”

Nàng ngượng thối mặt, vội vàng bảo chữa:

- “Diên à, ngủ mơ chẳng may quay ra thôi...”

Đoạn, nàng định quay người lại thì một bàn tay rắn rỏi đã vương ra, kéo nàng vào lòng hắn, siết chặt hết sức có thể, chân hắn còn bướng bỉnh kẹp nàng vào giữa...tim nàng đập rất mạnh, cả người như muốn tan chảy, cổ nói bằng quơ xóa tan không khí u mê.

- “Thích con gái nhà người ta mà đêm lại nằm ôm người khác?”

- “Ai bảo em là tôi thích?”

- “Nhìn là biết...”

- “Tôi đâu như em, mới gặp có tý mà đã bị đánh gục...”

Nàng cố lấy can đảm, hỏi thẳng:

-”Anh coi tôi là gì?”

-”Sáng nay em nói với người ta tôi là gì?”

-”Là ông chủ, chẳng phải thế sao?”

-”Ừ, đã biết thế thì hỏi làm gì?”

Nàng bực mình, vùng vằng định nhào ra khỏi, mà đầu có dễ thế, dù nàng cố sức cũng chẳng ăn thua, hấn thì thẳm:

-”Ngoan hay đi Trung Quốc nào? Chẳng qua là giúp tôi khỏi mất ngủ thôi, không cần nghĩ nhiều...”

Đoạn, hấn đưa răng, nhẹ cắn vành tai nhỏ coi như trừng phạt, rồi cầm hấn dựa vào đầu nàng, thoải mái mà ngủ...

Vài sợi râu ngắn thỉnh thoảng cựa trên trán... tìm nàng như muốn nhảy ra ngoài... nổi bực cũng nhanh chóng mà biến mất, thật xấu hổ khi phải thừa nhận rằng, nằm bên hấn, rất yên bình, rất thoải mái... Nàng đã thích hấn nhiều lắm rồi... mà xung quanh hấn bao người con gái đẹp, gia thế tốt, nàng đâu là gì? Sao có thể nói ra được? Chỉ tỏ bề mặt...

-”Ba...”

-”Không sao là tốt rồi...”

-”Ba, con không muốn đi du học...”

Ông Việt Đức tròn tròn nhìn con gái, nghe tin nó vào viện, vội vã bay vào đây, còn chưa kịp ăn cơm tối, giờ nó lại thông báo tin sốc...

-”Sao? Nói lại xem...”

-”Ba, chẳng phải ba mẹ có mối tình rất đẹp sao? Giờ con cũng yêu, con muốn được ở bên người đó...”

-”Là thằng nào?”

-”Ba nhớ người gặp ở lễ cưới anh Minh không?”

Ông loáng thoáng mơ hồ, nhưng vì là con gái yêu, nên vẫn nịnh nọt cung chiều:

-”Được rồi, ngủ đi...”

-”Ba, ba là nhất!!!”

Quán cà phê yên ắng lạ thường, một người đàn ông tóc hoa râm vẫy tay cậu thanh niên trẻ. Khi cậu ta bước vào, tuy đã từng gặp, nhưng lần này ông nhìn cậu rất kỹ, bây giờ cũng hiểu, vì sao con gái ông lại mê một cậu ta tới vậy.

-”Chủ tịch!”

Hai người bắt tay nhau rất thân thiện. Ông Đức khá tự tin, cũng một phần do Việt giấu thân phận rất giỏi, nên trong mắt ông, Việt cũng chỉ là người đại diện của mấy công ty nhỏ lẻ này, cuộc thương lượng ông cảm chắc chín phần thắng.

-”Tôi đi thẳng vấn đề nhé!”

-”Vâng, bác cứ nói.”

-”Chuyện làm ăn thì cậu và Lân giải quyết với nhau, hôm nay tôi tới là có chút việc riêng...”

-”Dạ”

-”Là thế này, con bé Trâm Anh là con gái duy nhất, và là út, trước giờ tôi đều rất cưng chiều...”

-”Vâng ạ”

-”Tự dưng nó muốn bỏ đi du học, mà việc học là rất quan trọng, cậu biết tại sao không?”

-”Dạ?”

-”Nó nói với tôi là nó thích cậu, muốn ở lại... cho nên, tôi đã nghĩ cách vớt cả đôi đường... Cậu hãy ra nước ngoài với nó đi, nhân tiện học thêm cái gì thì học, không thì cậu chỉ cần đi theo động viên nó là được... tất nhiên, tôi chưa chấp nhận cậu là con rể, nhưng nếu cậu chịu đi cùng khi nào Trâm Anh tốt nghiệp đại học, tôi sẽ cho cậu 3% cổ phần của công ty”.

Ông nhấp ngụm cà phê, chờ đợi sự cảm ơn rồi rút từ người đối diện. Hân lặng thinh, đúng là tình huống khó xử, 3% cổ phần của Bảo Minh, con số này cộng những gì hân tích lũy, là cơ hội lớn để danh chính ngôn thuận đấu với Golden Face, giấc mơ trả thù cũng hoàn thành, và lại, nếu như bây giờ mà từ chối, có khi nào ông ấy nghĩ hân khinh gia đình ông ấy, đôi bên còn hợp tác lâu dài... còn nhận lời... ước gì lời đề nghị này xuất hiện trước khi nàng bước vào cuộc đời hân?

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: Một trái tim...bị tổn thương

Hân trầm ngâm, ông Đức lên tiếng:

-”Sao? Chê ít?”

-”Không, đó là con số quá lớn thừa bác!”

-”Vậy câu trả lời của cậu là...”

-”Cháu quả là may mắn khi nhận được lời đề nghị... tuy nhiên, Trâm Anh là cô gái xuất sắc về mọi mặt, lại có chỗ dựa rất lớn về gia đình... chắc chắn sẽ có rất nhiều đối tượng khác thích hợp...”

-”Cậu từ chối...”

-”Dạ...”

Ông cười ním, một điều kiện tốt như vậy, mà chàng trai trước mặt lại quyết định quá nhanh, tất nhiên người từng trải như ông có thể đoán lờ mờ ra lý do...

-”Là cô gái xuất chúng nào vậy?”

Việt hơi giật mình, quả không hổ danh người sáng lập Bảo Minh, đầu óc rất nhạy bén.

-”Là một người... không có gì đặc biệt... nhưng khiến cháu thấy sống rất đáng!”

Quả đúng, bao nhiêu năm sinh tồn, mục đích duy nhất của Việt là báo thù cho mẹ hân... nhưng từ khi nàng xuất hiện... mọi thứ dần thay đổi... hân nói ra câu đó, rất ngập ngừng...

Đôi mắt ông hơi nheo lại, người con trai ngồi đối diện quả xứng danh là nam tử hán, nếu cô gái trong lòng hân là con gái ông thì tốt biết bao, ông sẽ yên tâm mà giao cả đời nó cho anh ta.

-”Được, tôi rất thích những người thẳng thắn như cậu...”

-”Về chuyện làm ăn, nếu bác thấy không thoải mái...”

-”Không, làm ăn là làm ăn, việc đó không liên quan, tôi chỉ muốn nhờ cậu một việc...”

-”Dạ...”

-”Con bé Trâm Anh, tôi rất lo, nếu cậu đã như vậy, mong cậu có thể nói rõ ràng với nó, để nó biết đường lui mà quay lại chú tâm học hành...”

-”Cháu hiểu...”

-”Việt?”

-”Sao?”

-”Bạn tôi sắp rời Nam, hôm nay hẹn tôi ăn trưa, có được không? Anh không cần tới đón...”

Việt hơi cau mày, ánh mắt dễ rõ vẻ khó chịu, bạn nào cơ chứ? Nàng thì làm gì có bạn nào ngoài tên đó... Tình cảm ghê gớm quá nhỉ? Còn đi ăn chia tay... Hấn phải làm sao, cảm, không cho đi? Thế hấn liệu có nhỏ mọn... cảm nàng đi liệu có khiến nàng càng nhớ tên đó mà xao xuyến...

Bỗng nghĩ ra điều gì, hấn cười nhạt, giọng bình thản:

-”Ok, tôi cũng đang định gọi điện, tôi cũng có hẹn đi chơi với Trâm Anh nên không tới đón em được.”

Hấn cúp máy, rất nhanh, liệu nàng có đề tâm???

Nàng còn tưởng hấn bực mình, rồi làm khó... Xem ra nàng tự đánh giá cao bản thân mình rồi. Hấn còn mãi đi chơi với ai kia xinh đẹp thanh tao, khả ái thì làm gì có thời gian mà để ý... Khẽ thở dài, nàng bắt nốt những bông kem cuối cùng...

-”Hai, có chuyện gì vậy?”

-”Đang khó hiểu...”

-”Khó hiểu gì cơ?”

-”Khó hiểu đại ca...”

Nhắc tới đại ca là út Linh luôn không giữ được vẻ tò mò, phấn khích:

-”Đại ca? Đại ca làm sao???”

-”Cũng chẳng có gì...”

-”Nói đi mà Hai... đi mà...”

-”Không...”

-”Đi mà, xin Hai đấy...”

Linh làm bộ mặt dễ thương năn nỉ, Hai chịu thua:

-”Được, nhưng cấm hé răng, đại ca mà biết chúng ta hóng hớt thì đừng trách...”

-”Ok, em thề...”

-”Ông Đức đề nghị cho ta cổ phần của Bảo Minh, nếu đại ca đồng ý đi du học với con bé đó, tới khi nào nó tốt nghiệp”

Việc tốt như vậy, anh cả trước giờ đề đạt mục đích đều không từ thủ đoạn, bàn tay run run, giọng Linh áp úng:

-”Anh cả... đại ca... đồng...”

Hai nhìn Út:

-”Từ chối... mẹ, thế mới điên, chả hiểu đại ca nghĩ cái éo gì... trước giờ biết đại ca dù mưu mô nham hiểm thì cũng không lợi dụng phụ nữ... nhưng mà...”

Linh thờ phào:

-”Nhưng mà sao?”

-”Anh tưởng anh cả thích Trâm Anh, hôm nọ đi cũng thấy khá thân... mà đây là giúp đỡ gia đình họ, có qua có lại... đâu phải lợi dụng...”

Lúc này Linh mới có thể cười tươi:

-”Giữ phép lịch sự thôi... thích gì...”

-”Lịch sự gì, thấy hôm nay còn đi chơi với nó đấy... đ... thể hiểu... mẹ kiếp”

-”CÁI Gì?”

-”Bình tĩnh đi Út, anh cả cũng là đàn ông... đi chơi với một người phụ nữ là hết sức bình thường mà...”

-”Đưa em địa chỉ...”

-”Hôm à...đừng phá đám...”

-”Không,...em chỉ xem thôi, ở nhà em nóng ruột lắm...anh biết mà...đi...Hai...”

Phóng vội tới địa điểm được Hai tiết lộ, nhìn thấy đứa con gái khóc lóc tức tưởi chạy khỏi, lòng Linh như nở trăm đóa hoa...Xa xa, người đàn ông trong lòng cô bước ra, anh lúc nào cũng phong độ rạng ngời như vậy, chẳng trách cô yêu anh nhiều tới thế...

Cô định lao ra gọi, nhưng lại thấy anh cả vội vàng đi lấy xe, theo phản xạ, cô cứ thế đi theo anh...

Chiếc McLaren của anh dừng chậm chậm đối diện cơ sở đào tạo làm bánh, cô cẩn thận dừng cách xe anh một đoạn không quá gần, nhưng cũng đủ quan sát tình hình...Anh ngồi trong xe, rất lâu cũng không ra...Việc gì khiến người ấy kiên nhẫn tới thế? Cô không thể hiểu? Cô cũng nóng lòng muốn biết...

Tầm một tiếng sau, học viên làm bánh từ từ đi xuống, không khó khăn cho cô nhận ra Lan, anh cả đi đón nó sao? Coi trọng nó tới vậy? Cô thực sự bức mình...cái nhiệm vụ chó má gì mà chỉ có nó mới làm được...

Nhưng không? Một chiếc Ferrari sang trọng tới đón con đó...sau ấy một lát, anh cả của cô cũng từ từ phóng theo...

Xe Ferrari dừng ở một nhà hàng sang trọng, hai người trong xe chọn chiếc bàn tầng hai...ngay cạnh cửa sổ lớn...tất nhiên đây cũng là điểm đến của anh cả...

Nhưng người ấy của cô không hề vào dùng com...Anh lặng lẽ đứng dựa vào xe, mắt nhìn phía trên, ánh nắng mặt trời phản chiếu những hào quang trên khuôn mặt, nhưng ánh mắt anh...cô có thể cảm nhận sự trống trải, buồn bã trong đó....

Một giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt...cô nhanh chóng lau đi...Sau đó, không thể kiềm chế, cô đã khóc, khóc thật to...Tới bây giờ cô mới nhận ra, đã quá muộn...

Người mà cô tin tưởng rằng, cả đời, cô sẽ là người phụ nữ của anh...trái tim anh, đã bị đối phương, đánh chiếm hoàn toàn...

Đau đớn, giận dữ...thất vọng...

Mười năm quen anh...ánh mắt đó...thái độ đó...chính là lần đầu...

Sao cô có thể ngu ngốc tới vậy? Sao lại không đề phòng? Một người đàn ông giữ một người phụ nữ bên mình...ngoài rất sùng ra...còn có thể là gì...

Quay đầu xe, cô lao với tốc độ điên cuồng...thậm chí, cô đã từng nghĩ, ước gì...có một cái xe nào đâm vào mình...liệu có vì thế mà anh để ý tới cô???

Cô dừng lại trước biệt thự nhà anh lúc nào không hay...Căn biệt thự kia, cô theo anh ngót nghét chục năm...vẫn không thể là chủ nhân...vậy mà nó...chỉ vài tháng...

Trái tim cô...như muốn vỡ ra làm trăm mảnh...

Cô chậm rãi về đại bản doanh chung...nhưng cứ ở trong xe, tâm trạng tột tệ tới nỗi không thể mở cửa...

....

-”Chị Linh...chị Linh...”

Linh vội lau nước mắt, thì ra là Tùng, đàn em cấp đầu của anh, chỉ có bốn người, cô là Út, tuy Tùng bằng tuổi nhưng là cấp dưới nên hay gọi là chị...

-”Làm gì ở đây?”

-”Em tìm anh Hai...”

-”Ừ...”

-”Nhưng anh Hai không có ở đây...”

-”Có chuyện gì sao?” Linh liếc nhìn chiếc lọ được bọc cẩn thận trong hộp bóng kính: “Độc sao? Thành công không?”

-”Mỉm cười luôn chị ạ...”

-”Lắm chuyện...ngoài kia đầy thuốc độc, sao phải tự chế làm gì...”

-”Ồi chị nhầm rồi, cái này anh Hai ra lệnh là có ý của anh...”

Tất nhiên ngoài bốn người bên cạnh Việt thì mọi người đều nghĩ Hai là thù lĩnh, cũng chẳng quan trọng, cô tò mò:

-”Ý gì...Mà con Hamster đặc biệt đưa tới cho chú sao rồi, sống nổi không?”

-”Tất nhiên là không rồi...nếu thế thì gọi gì là độc...”

Tùng hào hứng kể:

-”Sau 5 ngày cho uống, nó bất tỉnh, sau đó nằm 9 ngày thì chết...”

-”Nếu là người?”

-”Số ngày hoạt động bình thường và số ngày bất tỉnh có thể dài hơn chuột, nhưng nói chung không thể thoát chết...”

Linh cười khẩy, đại ca – là hiếm ở chỗ này.

-”Thế nên khi ta ra tay, đối phương chết cũng không biết lý do...ta cũng vô tội...”

-”Vâng, đúng thế, anh Hai quả lợi hại...”

-”Thôi được, Hai không có nhà đưa Linh cảm cho, rồi tý nữa chị đưa cho anh...”

-”Vâng, thế thì tốt quá ạ...”

Cầm chiếc lọ, mắt cô rực sáng, tay chân run rẩy...

13h00

Lan mở cửa phòng, một nhọc bước vào....Hôm nay là ngày cuối cùng Bảo Lân ở Nam nên hai người đi loanh quanh nhiều nơi...

Nàng cầm chiếc hộp quà rực rỡ, cẩn thận bóc...

-”Oa!!!”

Đó là một con gấu bông trắng đốm tím...đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra nàng được tặng gấu bông...hơn nữa còn rất to...

Nàng rất thích! Bỗng nhìn xuống trước con gấu có trái tim thêu hai chữ ”Lân Lan” rất đẹp, trong đầu hiện vài suy nghĩ nghi hoặc, nhưng nàng gạt đi ngay, anh ấy đẹp trai, con nhà giàu, sao có thể... chắc vì nàng thân với chị dâu anh nên có chút quà nhỏ thôi...chắc không có ý gì khác...

Sung sướng ôm gấu, nó rất mềm, rất mịn, cảm giác gục mặt vào thật là thích, đang định làm một giấc trưa nho nhỏ thì ngẩng lên gặp ánh mắt ai như dao găm...Hắn biến thành ma từ lúc nào vậy cơ chứ? Về từ bao giờ mà nàng không biết??? Nàng tự nhiên mất vui...là ai chọc giận hắn rồi? Quà này kiểu gì cũng có chuyện...hix...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Đại ca xấu tính

Vừa bước vào cửa, tôi đã có cảm giác cực kì chướng mắt với con gấu đó...Tất nhiên là tâm trạng không dễ chịu rồi...sao có thể dễ chịu nổi...Em còn giường đôi mất to tròn ngay thơ nhìn tôi như trách cứ...gi chứ? Tôi đã giữ bình tĩnh không nói gì đã là kì tích rồi...

-”Dạo này mặt lúc nào căng ra thế...”

Em gọi với.

-”Căng hay trùng kệ tôi...”

-”Thôi vậy...dù sao cũng chả liên quan...”

-”Ừ, đi ăn ngon thế, quà to thế, còn biết quan tâm tới ai nữa...”

Em cau mày, gân cổ:

-”Anh thì không đi chơi chắc...”

Tôi không nói gì, chẳng hiểu sao lại thấy chán...tắm nước lạnh xong, cũng muốn làm một giấc trưa...Mẹ nhà nó, thằng mất dạy, mua con gấu to chần nửa cái giường, chần nhè giờ lại thái độ, lần trước cướp điện thoại còn lấy cớ điện thoại mình mua, lần này, gấu đâu phải tôi mua...haizzz...

-”Anh...anh...thích...Trâm Anh...”

Giọng em lí nhí, nhẹ nhàng, pha chút ngại ngùng trong đó...một tay vẫn ôm con gấu...Tất nhiên, tôi đâu có ngu mà phủ nhận ngay, tôi phải nhân cơ hội vừa trả đũa, vừa là để xem xét thái độ em chứ...

-”Sao em biết...”

-”Tôi cái gì chả biết...”

-”Thử nói xem?”

-”Thì hôm Trâm Anh bị ngã, anh rất buồn, hôm nay đi gặp cô ấy về, anh cũng khó chịu, tôi đoán là do cô ấy phải ra Bắc...”

-”Em hiểu tôi ghê cơ!”

Tôi cố dò xét, nhưng ánh mắt ấy ngoài vẻ xa xăm ra thì thực sự rất khó đoán...

-”Tôi chả quá hiểu...”

-”Nói tiếp đi!”

-”Nói gì?”

-”Những gì em biết...em hiểu về tôi...”

-”Nói thì được gì?”

-”Nếu đúng 10 điều sẽ có thưởng...”

-”Thật không?”

-”Tôi đã nuốt lời bao giờ chưa?”

-”Tôi muốn mở cửa hiệu bán bánh ngọt...”

-”Đơn giản...Duyệt! Nhưng nếu em thua?”

-”Anh thích gì?”

-”Tạm thời chưa nghĩ ra, nhưng em phải chiều theo tôi 1 lần...”

-”Được, chuyện nhỏ, đằng nào tôi chả là cá trong nôi...thứ nhất, anh là đại ca của Đại Bàng Đen...”

Tôi hơi giật mình, cái này em luôn ở bên tôi, có thể đoán được, nhưng điều tôi lo ngại là chuyện khác...

-”Cái này là cơ mật...em chưa nói...”

-”Yên tâm, không nói cho ai cả...”

-”Được, một điều...”

-”Anh là người Bắc!”

-”Em ăn gian, tôi nói giọng Bắc tất nhiên em biết rồi...Thôi được, hai...”

Nhìn mặt em có vẻ sung sướng lắm, em tuôn một tràng:

-”Băng nhóm của anh có Út Linh, điều thứ 3; điều thứ 4, anh có một người em rất tin tưởng, tên là Hai, tôi chưa nhìn thấy mặt nhưng nghe anh gọi điện

nên đừng chối, thứ 5, người em thứ ba tên Cẩm, thứ 6, anh đi xe McLaren, thứ 7, anh có một căn biệt thự rất to, nơi tôi và anh đang ở, thứ 8...”

-”Ặc...toàn điều hiển nhiên...chơi thế này em lợi quá...”

-”Anh rõ là bảo chỉ cần đúng mà...”

Biết mình đã bị dắt mũi, tôi đành chịu:

-”Được, thế thứ 8 là gì, không nói được à, chịu thua đi...”

Cái vẻ nhăn nhó nghĩ ngợi đáng yêu biết bao, cuối cùng em cười tỉnh ranh:

-”Thứ 8, anh nấu ăn rất ngon, thứ 9, anh rất đẹp trai...”

Đất trời ạ, con bé ranh này...sao tôi có thể phủ nhận những điều này...rõ là đều...

-”Thứ 10, anh thích Trâm Anh. Hoàn...chuẩn bị tiền đi...”

-”Haha...Sai điều thứ 10, em thua...”

-”Không thể thế...anh đừng chơi bần...”

-”Tôi dám thề trên danh dự điều thứ 10 là sai...”

-”Được, thế tôi nói lại...”

-”Ai cho như thế, sai là sai...em thua rồi, đừng giờ trò...”

Tất nhiên lúc đầu em không chịu, nhưng sau một hồi tôi thuyết giảng, luật chơi là luật chơi, làm người phải có nguyên tắc...vv...em cuối cùng nọ tôi một việc.

Cảm giác chiến thắng...sao mà hạnh phúc tới vậy...

Cuộc sống của chúng tôi, từ hôm sau, lại diễn ra bình thường như xưa, cơm ăn ba bữa, hàng ngày tôi chở em đi học...

Em chẳng bao giờ thắc mắc, vì sao tên Lâm đó không bao giờ nhắn tin hay gọi điện cho em...tôi vì thế cũng nguôi ngoai, xem ra trong lòng em, hán cũng không mấy quan trọng...tuy vậy tôi vẫn có chút xấu hổ...đường đường là một đại ca...mà lại phải làm cái việc hèn mọn như thế...vâng, tôi thừa nhận, tôi đã lên lấy máy em chặn số hán...

Tôi cũng thừa nhận, tôi không chỉ làm một việc mất mặt...

Lần này, thì em phát hiện, chắc chắn là em phát hiện rồi, không mới là lạ...

-”VỊT...”

Giọng rất hầm hờ, mạng con gấu ném ngay vào tôi đang nằm tròng ki xem tivi...

-”Sao?”

-”Sao anh còn hỏi...”

-”Em nói bố ai mà hiểu được...tránh ra tôi đang xem...”

-”Anh nhìn con gấu đi...”...Em tỏ vẻ rất chi là âm ỉ.

Tôi vờ nhìn vờ sờ một lượt, lên tiếng:

-”Tôi chẳng thấy nó làm sao cả...đâu...đâu...chỗ nào em phải nói chứ...”

-”Rõ ràng thế còn không thấy, đừng trả vờ...”

Tôi vẫn cố, căn bản là tôi thích ép em nói:

-”Trả vờ gì...gấu vẫn lành lặn đẹp để thế mà...”

Em không giữ được bình tĩnh nữa, quát – dạo này tôi cũng thấy lạ, thái độ em rất khác, hay là vì được tên Lâm đó thích mà về không coi tôi ra gì, dám

lên mặt:

-”Anh xem...chữ Lân Lan trên hình trái tim...sao lại biến thành...”

-”Biến thành gì?”

-”Anh đọc mà không rõ à?”

-”Không...”

Tôi cố thách thức, em gào lên:

-”SAO LẠI BIẾN THÀNH “VỊT NGAN”???”

-”Ồi...hay nhi...haha...hóa ra con gấu này có phép thuật đấy...em sướng nhé!”

-”Thôi đi, thừa nhận đi...”

-”Thừa nhận gì???”

-”Mau mà đi...chịu được...anh ko làm thì ai làm...nói, con gấu cũ của tôi đâu?”

Chà nhẽ bảo tôi sai thằng Cẩm vút càng xa càng tốt ư? Không được, không đại...

-”Em nói phải có sách, mách phải có chứng cứ, chứng cứ đâu...em đừng có đổ oan...”

-”Tôi không đổ oan...anh không làm có sao có chữ Vịt ở đây?”

-”Ai mà biết, em hỏi con gấu ý...đi lên cho tôi xem phim, con ngan già lắm mồm...” Nói xong tôi mới thấy hối hận.

-”Á...Ngan à, ngan vịt đấy còn gì...ĐỒ HÈN...Nói đi, đây là ý gì...”

Sao em có thể vì con gấu của tên đó mà nổi khùng lên chứ? Thật bực mình, còn dám chửi tôi...

-”Được, tôi làm đấy, là tôi ghét tên đó, không thích đồ của hắn ở trong nhà tôi...”

-”Chỉ có vậy thôi sao?”

-”Có thể thôi...” Em còn mong là như nào nữa, muốn tôi thừa nhận mình xấu tính ích kỉ hả...

-”Thật không?”

-”Thật...”

-”Thề đi...”

-”Việc gì phải thề, em lắm chuyện quá, đi lên đi, mất cả hứng...”

Một phần vì tôi không thể chịu được cái thái độ em vì quà tặng của hắn mà nổi cáu với tôi...một phần cũng tự xấu hổ với hành động của mình, không còn cách nào, đành nói thế...

Sau câu nói đó, em không hề cần nhằn, bỏ lên gác...tôi đó cũng không thèm xuống ăn cơm...tôi định mặc kệ, đối tự khắc xuống, mà bản thân cũng chẳng nhuột nổi, nghĩ đi nghĩ lại sốt ruột...tôi đành mò lên phòng...

Em vẫn nằm đó, ôm con gấu, nhưng nó là con gấu của tôi, nên tôi thấy sung sướng...tôi đi vào, khẽ lay, nhưng em rất bướng, một lúc tôi mới gỡ được tay em khỏi nó, tôi sưng sờ...

Tôi đau lòng...

Em khóc, khiến tôi đau lòng rồi...Em khóc, vì một người đàn ông khác, vì món quà của hắn...tôi đau gấp mười...và tôi...là nguyên nhân khiến điều đó xảy ra...quả thực...đau gấp một trăm...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Lạt mềm buộc chặt tim em

Một điều đáng xấu hổ là khi nhìn thấy con gấu đó...con gấu gắn chữ Vịt Ngan...tôi đã tưởng bỏ...

Không nghĩ thế sao được? Thêu chữ vịt to tướng vậy cơ mà...

Lại còn ngan...ngan là ai...ngan...ngan...ngan...lan...

Đúng rồi, tên tôi...có thể đọc lái đi...

Lẽ nào...là quà hân tặng???

Tôi thấy rất hạnh phúc, con gấu này, so với con gấu hôm qua, giống hệt nhau, nhưng sao tôi ôm con này, lại thấy ấm áp hơn rất nhiều???

Nhắc mới nhớ, tôi đi tìm con gấu hôm qua, không thấy...

Tôi lại thêm một lần tưởng bỏ...tôi nghĩ, lẽ nào hân thích tôi, nên mới ghen tỵ, và vứt con gấu kia đi...lần trước tôi đang nhắn tin, hân cũng giật máy...lẽ nào...

Nghĩ tới đây thôi mà tim tôi đã muốn nhảy nhót...mặt nóng bừng...xuống gặp hân...nhưng tôi không biết bắt đầu từ đâu, cũng không thể nhỏ nhẹ hỏi...ngại chết...

Tôi bắt đầu làm bộ hung dữ, tức giận vì mất con gấu cũ, lòng tôi cũng chỉ là muốn, hân thừa nhận...

....

Lại là tôi đã tự đề cao bản thân rồi...

Tự mua dưa bở về ăn...

Hân phủ nhận...tôi tất nhiên thất vọng và buồn...

Nhưng còn nổi cáu, đuổi tôi đi...

Tự nhiên tôi thấy tủi thân...tủi thân ghê gớm...

Tôi cũng không hiểu nổi tôi nữa??? Con người vốn mạnh mẽ và ít cảm xúc...tôi khóc ư? Vì chuyện nhỏ thế này mà khóc...

Cũng khó lý giải, tôi chỉ cảm thấy khóc rất thoải mái...khóc một chút...lòng nhẹ đi một chút...

Mùi hương quen thuộc ấy...hân là tên khốn khiếp, cho tôi ở đây, cho tôi ăn sung mặc sướng...lúc đầu tôi nghĩ thế cũng tốt...giờ mới thấy khổ...

Kẻ ra cứ như trước kia, vô lo vô nghĩ thích hơn gấp vạn cái cảm giác dè ý, quan tâm tới một người...còn là đơn phương nữa chứ...

Hân nhất định kéo tay tôi...mà tôi thì không muốn trưng ra cái bộ mặt ê chề này...nhưng dù sao, hân vẫn khỏe hơn tôi...

Ánh mắt hân rất buồn...

Hân vào nhà tắm, cầm ra một chiếc khăn ướt, nhẹ lau mặt cho tôi, đoạn nói ân cần:

-”Xuống ăn cơm thôi...”

Sao hân cứ phải thế, từ đầu tiên, muốn lợi dụng tôi...thì cứ ra lệnh là được...cứ cái kiểu lạt mềm này...hân đã thành công—đã vô tình buộc tim tôi...rất chặt rồi...

Tự nhiên tôi rơi nước mắt...tôi biết, khi khóc, giọng nói ra sẽ rất méo mó, vì vậy chỉ lặc đầu.

Hân không ép, đi xuống nhà.

Một lúc sau mang lên một khay nhỏ. Có cơm, thịt quay, trứng rán và canh chua. Hân không nói gì, chỉ là đỡ tôi dậy...

Sau đó cầm thìa xúc, thổi...rồi đưa trước miệng, nói nhẹ nhàng:

-”Ăn đi...”

Lúc đó tôi không nghĩ được nhiều...không nghĩ tới cái công hẩn nấu, rồi từ tế mang lên...tôi chỉ rất điên...không điên sao được...hẩn càng làm vậy, càng khiến tôi thích hẩn nhiều hơn...càng làm tôi sống rất khổ...

Tôi đã...làm một hành động, không thể chấp nhận được, đó là hất đổ cả khay cơm...

Hẩn không giữ nổi bình tĩnh, quát:

-“CHỈ VÌ MỘT CON GẤU? Có đáng không?”

Hẩn làm vậy, khiến tôi hiểu nhầm, cho tôi ăn dưa bở...bực, tôi quát lại:

-“ĐÁNG! RẤT ĐÁNG!”

Giọng hẩn nhỏ hơn lúc trước:

-“Em thích người tặng gấu...nhiều tới vậy sao?”

-“Thế anh thì sao?”

-“Tôi không dễ siêu lòng như em...”

Ha? Hỏi tôi có thích hẩn không, tôi hỏi lại thì hẩn phủ nhận, thế còn muốn gì nữa...muốn tôi cứ đơn phương chạy theo hẩn à...Thật bực mà...

Tôi không nói nữa, chỉ rúc đầu vào gấu...tôi nghe mấy tiếng lạch cạch, có lẽ đang dọn dẹp...hẩn cũng thật kiên nhẫn...nếu đúng ra, một đại ca ghê gớm rơi vào tình huống này, chắc tôi bị ném ra ngoài cửa sổ rồi...nhưng chẳng hiểu...không biết hẩn là đại ca sịn hay ròm nữa???

Đêm, hẩn nhẹ nhàng bỏ con gấu xuống đất, sau đó kéo tôi vào lòng...tôi còn thức...nhưng lại chẳng thể phản kháng, hẩn quả thật, là một thứ thuốc độc...biết là độc mà con người ta vẫn không thể kháng cự!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 27: Em ở đâu....tôi muốn tới nơi đó

Bực tức, giận hờn, khó chịu...chỉ cần ôm nàng trong lòng...mọi thứ đều tan biến. Lúc nàng ngủ, thật bình yên...thật đáng yêu...

Nhìn nàng, tim hẩn thổn thức...giá kè, người nàng yêu là hẩn...tốt biết bao...

Hẩn luôn có thói quen rất xấu...đó là đợi nàng ngủ, nằm ngấm trộm...

Hẩn tỉ mỉ xem xét từng chút, dùng cả bàn tay to lớn áp lên mặt nàng...là hẩn muốn cảm nhận...nàng có tăng cân không...

Cảm giác bàn tay hơi đầy, gò má nàng bắt đầu phúng phính, có da có thịt, lòng hẩn hạnh phúc vô cùng...

Nhưng chân tay nàng thì vẫn vậy, ăn bao nhiêu vẫn chỉ thế...

Hẩn đã xem bàn tay này bao lần, mà mỗi lần cầm vào, cảm xúc đều giữ nguyên...Nàng, có tới chín hoa tay, dưới ánh đèn ngủ, hẩn nhìn rõ vân đường đời...cắt làm nhiều khúc, loằng ngoằng...hẩn có biết qua một chút ít về xem tướng...nhìn này biết số nàng khổ, nhưng không sao, từ giờ đã có hẩn, tuyệt nhiên không bao giờ để chuyện đó xảy ra...

Bất chợt, hẩn đưa bàn tay nàng lên miệng, đặt một nụ hôn ấm áp...Nụ hôn ấy không chỉ khiến hẩn xao xuyến, mà nàng, cũng thổn thức khôn nguôi...Nàng khẽ mở mắt, nhìn hẩn...

Hẩn vụng trộm, thấy nàng tỉnh, đôi mắt nàng rất dịu dàng, đầy mê hoặc...hẩn say đắm trong đôi mắt ấy...

Căn phòng tĩnh lặng...tay trong tay, họ chỉ nằm đó, chăm chú nhìn nhau, không ai nói một lời...không biết vì họ ngại, hay họ đang thực sự bị say...trong ái tình nồng thắm...

Đêm đó, họ đã thức rất khuya..., sáng hôm sau, tỉnh dậy, hẩn theo thói quen, sờ về một bên, khoảng trống khiến hẩn đôi phần thất vọng...

Vội vã chạy xuống nhà, thở phào khi thấy nàng đang làm đồ ăn sáng...

-”Đánh răng rửa mặt đi...”

-”Ừ...”

Không khí tràn đầy sự ngưng ngập...

Hắn húp tý nước phở, xuyết xoa:

-”Ngon lắm...”

-”Cảm ơn, ăn nhiều vào...”

Vàng mắt nàng thâm quầng, nàng thực sự muốn hỏi hắn, rốt cuộc hắn coi nàng là gì, hoặc hắn có thích nàng không... tình trạng bây giờ là như thế nào... nhưng lần trước cũng hỏi rồi, kết quả...

Nàng đứng trầm ngâm... có nên nói với hắn, cảm xúc của nàng, rồi muốn ra sao thì ra...

Hắn nhìn lên, nàng vẫn đứng đó... khuôn mặt đầy những suy tư...hắn đã bao lần khát khao, mỗi lần ngồi ăn, sẽ được kéo nàng vào lòng...

Cảm nhận có cái gì đó khác lạ so với mọi ngày... liệu nàng có chút cảm xúc gì với hắn không??? Nếu không, thôi qua... ánh mắt đó là ý gì... một là giờ hắn thổ lộ, thành công tốt đẹp... hai là hắn làm nàng sợ chạy mất dép...

-”Tôi có chuyện muốn nói!!!” -”Tôi có chuyện muốn nói!!!”

Hai con người quá đỗi ngây ngô cùng nhau lên tiếng...

-”Em nói trước đi...”

-”Anh nói trước đi...”

Họ cứ đùn đẩy tới khi chuông điện thoại của hắn reo...

Hắn lại đưa nàng đi học. Trong xe, hắn mặc dù rất quan tâm nhưng giọng vẫn cố bình thản:

-”Em muốn nói chuyện gì...”

Giờ tính sao??? Chẳng đủ gan, nàng đành bịa chuyện, mục đích là muốn hắn nói chuyện của hắn trước, nhờ đâu đã có kế hoạch cho nàng:

-”Con gấu cũ của tôi đâu?”

Lửa giận sôi sùng sục... Lại là con gấu, quan tâm tới gấu là phụ, chủ yếu là tình với người mua gấu thôi... Kiểu này tỏ tình chỉ tổ bề mặt, nàng sẽ nói sao? Tôi không yêu anh, Việt ạ... Người tôi thực sự yêu là...

Không kiềm chế nổi, hắn phanh gấp, giọng nói đáng sợ:

-”Vứt rồi, lần sau đừng hỏi...”

-”Thế chuyện anh muốn nói là gì?”

-”Biết làm quái gì...”

Thái độ hắn lại cau có hẳn...

Một ngày, hắn đang xem chương trình thể thao, nàng lén la tới hỏi chuyện:

-”Vịt, vay ít tiền được không...”

Hắn quá quan tâm tới nàng, vậy mà điểm này lại quên bống, trước giờ đưa đón chăm sóc nhưng lại không đưa nàng tiền tiêu vặt...

Hắn mở ví, rút một chiếc thẻ:

-”Cầm lấy, mật khẩu là 140283”.

-”Thôi, không cần đâu, tôi vay hai triệu thôi...”

-”Cứ cầm lấy, vay bao nhiêu rút ngân đó...”

Nàng không còn cách nào, đành nhận, sau đó mới chậm rãi nói:

-”Tôi ra Bắc nhé...”

Mắt hắn tròn tròn, mẹ kiếp, ra Bắc mà nói như đi chợ vậy, nàng định bỏ hắn, tới với tình yêu đích thực sao? Hắn hỏi hận vô cùng, biết thế đã không đưa nàng cái thẻ...hắn phải làm sao? Khóa thẻ ư???

-”Nhớ chàng rồi hả?”

-”Anh nói linh tinh gì vậy...”

-”Không phải sao...”

-”Hâm à...”

Hắn có phần hạ hỏa:

-”Đang yên đang lành ra ngoài đó làm gì, tôi nhớ không nhầm thì em đâu có họ hàng gì?”

-”Chị em tốt nhất của tôi sinh bé trai...”

-”Chỉ là đẻ thôi mà, người ta còn mệt, làm gì có thời gian mà tiếp em...”

-”Nói thế nào thì nhất định hôm nay tôi phải đi...không nói nhiều nữa, tôi phải ra mua vé tàu đây...”

Nàng rất quả quyết, xem ra đúng là chị em tốt thật...bỏ cả hắn mà đi, biết chẳng ngăn nổi, hắn gọi với:

-”Cho em hai ngày...”

-”Được!”

-”Nên nhớ là em không trốn được...đừng mất công...”

-”Tôi biết...”

-”ĐỪNG LẠI...”

Nàng lo sợ hắn đổi ý, mà dù hắn đổi ý, nàng cũng vẫn đi, chẳng qua là phiền phức...nhưng không, hắn từ tốn:

-”Tôi đưa em ra bến xe...”

Nàng không chối...Cả đường đi hắn không nói gì...Lúc tới nơi mới biết hắn đưa nàng ra sân bay, tên Cẩm chờ hai người sẵn, lấy vé đưa nàng, hắn dặn dò:

-”Nhớ đi ngủ sớm, ăn uống điều độ, cả thuốc này, nếu không quen đi máy bay thì uống trước khi lên...Đưa tôi địa chỉ nhà bạn em ngoài Bắc, tôi cho người tới đón...đi lại cho an toàn...”

Mùi nàng cảm thấy cay, hắn đã quên mất nàng là đứa đầu đường xó chợ, vứt đầu cũng sống được ư? Chính nàng lâu nay trong vòng tay hắn cũng dần quên mất rồi...càng ngày càng yêu đuối, nhạy cảm...

Nàng ngoan ngoãn đọc địa chỉ rồi tạm biệt...

Họ nhìn nhau, bóng đối phương xa dần...tự nhiên trong hai người đều có một cảm giác rất trống trải...

Hắn đưa địa chỉ cho đàn em, chúng ngạc nhiên nhắc hắn...Lúc đó hắn mới biết, đúng rồi, nàng chính là phù dâu trong đám cưới, bạn nàng không ai khác là phu nhân của Bảo Minh...vậy là lần này, nàng ra đó, hội ngộ tên đó...

Lòng hắn thao thức, bồn chồn không yên...

-”Uyên!”

-”Lan!”

Ánh mắt Uyên rom róm, cũng không ngờ...con bạn này, tuy bình thường ít liên lạc, nhưng tới thời khắc quan trọng, nó chưa bao giờ là không tới với cô.

-”Đi Lan, đi bé cháu đi...”

-”Ừ, ra đi bé nào...ôi trời...mắt, mũi, miệng...tất cả đều là của ba Minh rồi...mẹ Uyên nhà mày đẻ thuê rồi...”

Uyên mỉm cười sung sướng...phụ nữ là thế, thích đẻ con giống chồng hơn cả giống mình...

Hai người gặp nhau, như cá với nước, tâm sự đủ chuyện...người làm mẹ, người cũng ngập ngừng tới tuổi lấy chồng mà riu rít như chim non...

-”Lan...”

-”Anh Lân? Anh khỏe không...lên chúc chú sướng nhé...”

-”Ừ, vui lém...thằng này...em nhìn nó giống anh không??? Hehe...”

Lân bế cháu lên, thơm vài phát mới tha, sau đó quay sang trách móc ai đó:

-”Sao em chặn số anh?”

-”Chặn...chặn gì cơ ạ?”

-”Mày sao vậy, ngại thì cứ nói ra...” Uyên thêm

-”Hả, mọi người nói gì tao không hiểu?”

-”Ừ, thì mày vẫn liên lạc được với tao, nhưng em chồng tao gọi cho mày thì máy lại không liên lạc được...”

-”Nếu em không thích có thể nói mà...”

-”Không...không...tao chả biết gì hết...hay là do điện thoại nhí, tao gà mờ mấy đồ công nghệ này lắm...”

-”Em thật không làm gì?”

-”Thề...”

-”Được...”

Lân lấy điện thoại của Lan, bấm bấm một lúc, khi gọi thử thấy tín hiệu mới đưa trả...

-”Thôi, thế là chú em không buồn bực ầm ức nữa nhé...”. Đoạn Uyên kéo tay Lan: “Ra ngoài ăn tiệc mừng cháu đi đi...”

Tâm trạng Trâm Anh hôm nay, phải nói như có đá đè...sự thật khủng khiếp ấy...ước gì cô chung từng biết...ước gì không bao giờ nghe thấy cuộc nói chuyện đó...

-”Mẹ, nhân chị đẻ con cùng em đi khám sức khỏe tổng thể trước khi đi du học...”

Bà Lan Anh hơi tái mặt...trước giờ Trâm Anh khám sức khỏe đều là bà đưa đi:

-”Ừ, em bình thường chứ...”

-”Vâng, chỉ có điều...nhóm máu của em là AB...con đã cho làm lại hai lần, vẫn vậy...”

Giọng bà bắt đầu run:

-”Con...con nói linh tinh gì thế...”

-”Mẹ, nếu mẹ không nói thì con hỏi ba vậy...”

-”Đứng lại...Chuyện này, chỉ mẹ con mình biết, đừng nói cho ai...”

Rồi bà từ từ giải bày...đồng thời van xin Lân trước khi tìm ra em gái thì đừng lộ chuyện này...

Dù mẹ có nói...cô mãi là con của ba mẹ...nhưng làm sao mà con nuôi bằng được con đẻ...nếu một ngày, đứa con đẻ kia xuất hiện, chẳng phải cô sẽ mất tất cả...

Trốn mọi người, cô chỉ biết thu lu một chỗ, khóc lóc, buồn tủi... cú sốc này quá lớn... trước giờ ba cưng cô như ông trời... nếu ba biết... ba sẽ chẳng còn là ba của cô, anh cũng không phải là anh của cô... mẹ cũng vậy... tất cả... tất cả mọi thứ... là cô được hưởng phúc từ một người khác...

Còn mẹ đẻ của cô... sao không cần cô... sao nỡ vứt bỏ...

Trong lúc tâm trạng nặng nề thì một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai, cô ngước lên nhìn, là Việt, sao anh lại xuất hiện ở đây? Trong lòng anh, có người con gái khác... sao còn để tâm tới cô làm gì??

- "Sao thế cô bé?"

- "Không có gì? Anh sao ở đây?"

- "Thì chúc mừng chị dâu em chứ sao..."

Hai người ngồi một lúc bên ngoài, cho tới khi cô bình tâm mới đi vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 28: Ba của con...ba đang ở nơi đâu ?

Không biết là tiệc mừng cháu bé ra đời hay là người lớn nhân cơ hội ăn chơi nữa??? Đã là bữa cơm thứ ba rồi mà khách khứa ra vào không ngớt... Tất nhiên người cùng nhà thì luôn ngồi cùng mâm...

- "Mâm này thì ai cũng quen thân rồi, chỉ có mỗi một người... Trâm Anh giới thiệu đi chứ nhỉ?"

- "Anh Minh, trí nhớ anh kém quá..."

- "Trí nhớ anh không kém..."

Anh nháy mắt cô em gái, Trâm Anh hiểu ý, lòng muốn được như anh hiểu nhầm lắm, cơ mà khổ nỗi, cô không muốn trong mắt Việt, mình là người vô lí:

- "Chỉ là bạn em thôi..."

- "À thế à..."

Nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của nó, Minh cũng không hỏi gì thêm, sau khi nâng ly, cảm ơn mọi người nỗ lực tới mừng con trai, anh quay sang hỏi thăm cô bạn thân nhất của vợ mình:

- "Thế nào em, mọi chuyện trong Nam ổn chứ..."

- "Vâng, công việc mọi thứ đều tốt..."

- "Đã bắt cóc được anh nào chưa?"

Uyên nghe vậy liền cướp lời bạn, khoe với chồng:

- "Ngay chiếc bàn này này có người thích nàng ý say đắm... mà nàng còn ngây ngô lắm..."

Một câu nói mà khiến cả hai người giật mình...

- "Mày nói linh tinh gì vậy?"

Lan xấu hổ, tự dưng mọi người cùng nhìn vào mình...

Trâm Anh biết thừa ý chị dâu, được thể khiêu khích:

- "Chưa chắc đã phải do Lan ngây ngô, mà do anh trai... dần dần không biết tán gái..."

Lân này là Lân, tai mặt đỏ bừng... con bé này... anh trai nó còn chưa có cơ hội tỏ tình mà nó đã lo lo ra như thế...

-”Nào, mọi người ăn nào...”

Anh nhanh nhẹn chữa ngưng bằng cách gấp cho mỗi người một miếng nem hải sản...

Sự đòi hỏi có vẻ như thế...cả bữa ăn, Lân Lan luôn bị trêu, gán ghép...Uyên Minh thì tỏ ra khá phấn khích...không phấn khích sao được, nhất là với Uyên, người bạn thân nhất rất có khả năng sẽ thành người một nhà, theo đúng nghĩa đen...

Xuyên suốt...chỉ có một người không nói lời nào...ánh mắt hắn luôn dừng ở nàng...nàng vui chứ? Được công tử của gia đình danh gia vọng tộc để mắt tới...anh chị em thì ủng hộ nhiệt tình...xem ra con đường làm dâu nhà giàu trải sẵn hoa hồng??? Có cô gái nào là không hạnh phúc???

Lân dẫn nàng đi dạo quanh, phải nói nhà anh rất đẹp, không kém gì nhà nàng đang ở...Họ dừng lại bên chiếc hồ...anh nói đầy ẩn ý:

-”Mấy con cá này, có đôi có cặp...thật thích...”

-”Vâng...”

-”Lúc này mọi người...”

Nàng tỉnh ý, thẳng thắn đáp:

-”Em biết mọi người trêu mà, anh không cần phải thấy khó xử đâu...”

Chợt, anh mạnh dạn cầm tay nàng:

-”Nếu đó không phải là trêu...em thấy sao...”

-”???”

-”Thực ra từ lần đầu gặp em ở lễ cưới, anh đã có cảm giác rất lạ...từ hôm vào Nam về tới giờ...anh không lúc nào là không nhớ tới em, tưởng em ghen số, anh đã rất buồn...”

-”Em...”

-”Anh biết, mình quen nhau chưa lâu, nói ra thì thực sự có phần đường đột...nhưng mình có thể tìm hiểu nhau...được không em?”

Ánh mắt anh đầy mong chờ...

-”Em...em...”

Nàng rất bối rối, Lân cố để ý, gương mặt người con gái này không có chút biểu hiện vui mừng hay phấn khởi nào cả...thực sự anh sợ, sợ bị từ chối, liền cướp lời:

-”Dừng! Em đừng nói gì cả...hãy suy nghĩ về nó nhé, một tuần, một tháng...hay hai tháng...lúc nào nghĩ kỹ hãy cho anh câu trả lời...”

Đối với nàng, sự việc này có chút bất ngờ.

-”Cậu Lân, cậu Minh gọi cậu...”

-”Tôi biết rồi...”

Lân còn do dự, nhưng Lan đã nhanh quyết định thay anh:

-”Anh đi trước đi, em muốn ở lại ngắm cảnh một tý...”

-”Ừ...”

Thờ dãi nhìn đàn cá...lòng nàng có phần trĩu nặng...ước chi vừa nãy là Vịt thì tốt biết mấy...đó là em chồng của Uyên, nàng giờ phải nghĩ cách từ chối thật khéo...

Còn đang ngẩn ngơ thì một bóng người đã tiến đến...một mùi hương rất quen thuộc:

-”Vịt...”

-”Em còn nhớ, em từng thua cá cược...”

-”Nhớ...”

-”Và em phải làm một việc theo ý tôi, bây giờ là lúc...”

-”Việc gì?”

Hắn nhìn nàng đầy ảm ý, bàn tay đỡ sau gáy, khoe môi nhanh chóng hành động...Hắn hôn nàng, một nụ hôn đầy mạnh mẽ...chất chứa cả khát khao lẫn ghen tuông...

Nàng biết, đây đơn giản chỉ là trả nợ một lần thua cuộc, nàng cũng biết hắn có ý đồ gì đó...nhưng nàng không thể kháng cự...

Người nàng như bị rút toàn bộ sức lực, mềm nhũn dựa nơi hắn, họ trao nhau nụ hôn nóng bỏng, ngọt ngào...Đường như hắn muốn cắn nát đôi môi bé nhỏ...

Khát vọng khiến hắn trở nên tham lam không có điểm dừng...sau một hồi lâu đây đưa, hắn mới chịu buông...

Không khí giữa hai người ngưng ngập vô cùng, nàng lên tiếng cố xóa tan nó:

-”Hết nợ nhé...”

Hắn đau lòng...Với nàng, thứ ngọt ngào thuần khiết kia...chỉ là một món nợ nàng trả hắn...không hề có xúc cảm???

Hắn bực mình bỏ đi...nàng ngồi lại, hôm nay không hiểu là ngày gì nữa, Trâm Anh từ xa đi tới, giọng bực mình:

-”Tao không ngờ mày là loại vậy...”

-”???”

-”Đừng giả đồ nữa, tao trông thấy hết rồi...cả anh Việt và anh Lân, đều bị mày vờn...”

-”Này, nói cho tử tế...”

Con giận của Trâm Anh, không chỉ vì việc phát hiện cô gái trong lòng Việt là một đứa kém hơn cả bình thường...mà còn là những đê nén từ khi biết thân thế của mình...tất cả dồn hết lên cái tát trời giáng dành cho Lan...

Nề mặt bạn mình còn làm dâu nhà nó, Lan thẳng thắn:

-”Có gì từ từ nói, động chân động tay là không hay...”

-”Tao không có gì để nói với mày cả...loại gái trơ trẽn...loại điếm...”

Trâm Anh dơ tay...Bốp...Một phát nữa...

-”Loại không cha không mẹ...đầu đường xó chợ...bần thiu...”

Điên...phải nói bây giờ thì không cần biết người trước mặt là con nhà ai, liên quan tới ai...ngay lúc cô ta vung tay ra nàng đã kịp giữ lại, sau đó cũng đáp trả cô ta một cái...

Trâm Anh trước giờ được cưng như trứng nước, tất nhiên gặp chuyện vừa rồi, trong lòng không tránh khỏi uất hận...

-”Sao? Chị là nể em còn là em chồng của bạn thân nhất của chị nhé...nếu không...hôm nay em không xong rồi...”

Không ngờ Lan lại mạnh mẽ tới thế, khác hẳn bà chị dâu nhu mì của mình, cô cứng họng...trở nên yếu thế...may thay, liếc thấy ba từ xa, nhếch mép cười rồi nói thầm với Lan:

-”Con điếm...cha mẹ mày đều là chó nên đẻ ra loại như mày...”

-”Cô...”

-”Sao...cả họ tộc nhà mày đều là loại không ra gì...tao đồ...mày là cái con bán l...cho thiên hạ, lợi dụng trai...? Dám nữa không, tao thách...”

-”Im miệng!”

BỐP...

Tiếc là nàng rơi vào bẫy quỷ! Đứa con gái đang lảo toét tự xưng hiền lành, khốc lóc:

-”Em xin chị, có gì từ từ nói...em xin lỗi, là em sai...”

Ba cô bé đi tới, bộ mặt tức giận hằm hằm. . . chỉ thẳng vào Lan:

-”Này cô, có gì thì những người văn hóa với nhau đừng động chân động tay...”

-”Bác nên hỏi con gái bác trước...”

-”Ba, là con sai, ba ạ, con khiến chị tức giận. . .ba đừng đổ lỗi cho chị...”

-”Nó bị đánh nó còn xin lỗi cô, còn cô...tôi nghĩ cô nên xin lỗi con gái tôi...ngay lập tức...nếu không?”

-”Nếu không thì sao?”

Dưới sự đe dọa của ông, cô gái vẫn điềm tĩnh, đôi mắt mở to không có gì là sợ hãi. . .

-”Cô quả thật...không biết phải trái...”

-”Ba, thôi mà, mình vào nhà đi...đừng làm to chuyện...”

Trâm Anh khẽ thom lên cổ ba, ông Đức cười hiền từ... Vừa đi, cô vừa ngược nhìn ba...

-”Ba, công con...”

-”Được, con gái rượu...lên đây...”

Sống mũi cô thấy cay...ba là tuyệt nhất...Trâm Anh thương ba nhất trên đời...nhưng...nếu ba biết...ba biết cô không là con gái ba...thì sẽ ra sao...

-”Ba à?”

-”Sao tiểu công chúa?”

-”Ba sẽ luôn làm ba của con chứ?”

-”Hỏi hăm, ba không là ba của con thì ai là ba của con?”

-”Ba thương con nhất không?”

-”Biết rồi còn hỏi?”

-”Ba sẽ thương con mãi mãi chứ...”

-”Mãi mãi...”

-”Thật nhé!”

-”Thật!”

-”Ba thề đi...”

-”Ba thề...”

Một cảm giác bình an lan tỏa...cô ngủ trên lưng ba...giống như con mèo lười...lưng ba, thật rộng lớn, thật vững chãi...

Xa xa, có một người con gái chứng kiến cảnh tượng ấy...quả là cảm động tới lòng người...một giọt lệ khẽ lăn dài...Ba? Ba của con...thực sự ba đang ở đâu? Ba có còn trên thế gian này không? Nếu có, ba sẽ thương con như ông ấy thương con gái chứ???Ba à...con nhớ ba lắm...cả mẹ nữa...hai người có nhớ con không??? Hai người là lạc mất con, hay là không cần con nữa...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 29: Tôi là...rất...rất...rất...thích em

-”Anh...em muốn gặp anh chút...”

-”Được!”

-”Chuyện vừa nãy anh có nói...”

-”Không cần gấp gáp...em cứ từ từ suy nghĩ...”

-”Có nghĩ thêm thì cũng vậy...em xin lỗi...”

Giương mặt Lâm trùng xuống, cố hỏi:

-”Anh, có điểm nào không tốt?”

-”Không, anh rất hoàn hảo, rất tuyệt vời...chỉ có điều...”

-”???”

-”Thực sự...có một người...em...em...rất thích!!!”

Anh nhìn nàng, quả thật là một người con gái rất thẳng thắn...Ước chi cái người đó là anh...Tất nhiên, anh không phải là người không hiểu chuyện:

-”Anh biết rồi...nhưng nếu em thay đổi ý định...có thể liên lạc cho anh bất cứ lúc nào...”

-”Phải xem lúc đó anh có người yêu chưa chứ?”

Nàng đùa...

-”Ừ...”

Lúc nàng quay người bước đi, anh gọi với:

-”Lan này...”

-”Sao anh?”

-”Tặng anh một món quà được không?”

-”Cũng được, nếu em có khả năng...”

-”Em thừa khả năng...”

Nói rồi, anh khề tiến tới, ôm nàng thật chặt, sau đó vội vàng bỏ ra, giải thích:

-”Đừng bức nhé, lần duy nhất đó, anh hứa...”

Nàng có hơi bất ngờ, nhưng cũng mỉm cười dịu hiền...

Nếu Việt được chứng kiến tường tận cảnh này, có lẽ hẳn đã sững phát điên, tuy nhiên, ở tầm nhìn của hắn, chỉ thấy hình mà không thấy tiếng, nàng trông chả có vẻ gì là đau khổ khó chịu cả...Hắn bức...

Lúc Lâm đi ra, hắn có hỏi băng quơ:

-”Thành công rồi hả?”

-”Theo ông thì sao...”

Câu nói lửng lơ của tên đó khiến Việt rồi, đứng ngồi không yên...nhưng theo sự quan sát của hắn,...ôm nhau tình tứ thế kia...thì tới 99.99% là...nàng đã nhận lời...

Ý nghĩ đó khiến hắn đau lòng...buồn...

Hai tiếng ngồi máy bay...

Một tiếng ngồi xe...

Nàng và hắn, không nói với nhau câu nào...

Là hấn ép nàng về luôn... Một ngày di chuyển nhiều như vậy... nàng ngủ từ lúc nào...

Khẽ tháo dây bảo hiểm, bế nàng lên phòng...

Tối giương, hấn lại không nở... không nở để nàng rời vòng tay hấn...

Hấn ngồi đó, cứ thế ôm chặt người con gái mà mình rất mực thương yêu vào lòng... hấn cảm thấy ấm áp... nhưng cũng cảm thấy bất an... lẽ nào... trái tim nàng, đã hoàn toàn thuộc về người khác...

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng...

Nàng mở mắt, mơ màng nhìn hấn... ánh mắt hấn, rất sáng, rất trìu mến... khuôn mặt này- mang một vẻ nam tính ghê người... Bất chợt nàng đưa tay lên, chạm nhẹ vào bờ môi người ấy...

Cử chỉ đơn giản là vậy, cũng khiến hấn cảm xúc dâng trào... hấn mạnh mẽ cầm chặt bàn tay xinh, thom nhẹ lên từng đầu ngón tay... những nụ hôn cứ nhiều dần... mãnh liệt dần...

Tiếng điện thoại reo không ngừng... sau vài phút, nàng mới lấy lại tỉnh táo, bò ra khỏi lòng hấn, mở máy...

- "Vâng, anh Lâm ạ..."

Giọng nàng nhỏ nhẹ, hấn tròn tròn ngạc nhiên... rõ ràng hấn đã... sao có thể...

- "Vâng, em về tới nhà rồi, em vẫn khỏe..."

Nàng thấy người rất bí bách, có lẽ do đi cả một ngày, muốn vào nhà tắm cho thoải mái, cũng quên mất tay vẫn cầm điện thoại... hành động ấy, trong mắt hấn lại biến thành cuộc nói chuyện với ai kia tình cảm bí mật... cần phải che giấu...

Lúc nàng bước ra, cảm thấy trong phòng có một mùi rất khác...

Hấn đang ngồi trên bàn, nốc từng ly, chai rượu vang đã hết hơn nửa... nhìn qua là biết, lại tâm trạng xấu...

Nàng tự thắc mắc, sao con người có thể thay đổi tâm trạng nhanh tới vậy? Lẽ nào chuyện làm ăn của hấn có vấn đề gì?

Hết chai thứ nhất... hấn lặng lẽ lấy chai thứ hai...

Nàng chỉ cầm điện thoại làm có, thực chất là mắt luôn để tâm tới hấn... trông hấn lúc này, rất chi là chán đời...

Không chán đời sao được, nàng ở cùng hấn, tay còn nhoay nhoáy nhắn tin với tên đó...???

Hết chai thứ hai... hấn định lấy tiếp chai thứ ba, nàng không thể chịu được, đứng dậy, nhẹ nhàng cầm tay hấn:

- "Đủ rồi, Vịt..."

- "Em bỏ ra..."

Nàng cương nghị không bỏ.

- "Tôi muốn uống... em là cái gì mà ngăn cản..."

- "TÔI NÓI LÀ ĐỦ RỒI!!!"

Nàng cũng không hiểu sao bản thân lại khẩu khí tới vậy... Dự trù là quả này có khi hấn điên đập tan chiếc ly vào mặt mình cũng nên...

Nhưng không, hấn nhắc bổng nàng lên, thì thầm:

- "Em cũng lớn mặt phết nhỉ?"

Mặt hấn ghé tai nàng, thấy ướt... nhìn xuống, cả lưng của nàng đều ướt sạch... nàng chuyên trị, lười như vậy, theo cái lí do củ chuối nàng đưa ra, nhờ lực hút trái đất, kiểu gì cũng khô, không cần mất công...

Hấn thở dài, ngồi xuống giường, đặt nàng lên đùi mình, cầm khăn lau qua tóc, sau đó khéo léo dùng máy sấy...

Hấn làm việc rất tập trung, thi thoảng những ngón tay vô tình chạm cổ, tim nàng đập rất mạnh...

- "Vịt, có chuyện gì buồn à..."

Nàng hỏi rất nhẹ.

Hắn không nói gì, chỉ thờ dài...

- "Có gì có thể chia sẻ với tôi..."

Hắn vẫn tập trung vào công việc.

Một lúc nàng lại hỏi:

- "Vịt chặn số của anh Lân à?"

Nàng như nắm trúng huyết, hắn không thể yên lặng thêm, lần này hắn cũng chẳng có tâm trạng trốn tránh:

- "Là tôi làm..."

- "Vì sao?"

- "Thích thì làm...sao em cần biết lý do..."

- "Anh không muốn nói thì thôi vậy..."

- "Lân..."

- "Ừ..."

Cuối cùng hắn cũng hỏi:

- "Em thích tên đó lắm hả? Nhận lời rồi sao?"

Lân quay lại, nhưng tay hắn vẫn đang chăm chỉ sấy từng lọn tóc, mặt hắn giấu sau lưng nàng, không thể đoán được hắn nghĩ gì cả, nàng đành băng quơ:

- "Có gì là không tốt... tôi là cô nhi, nghèo kiết xác, anh ấy lại có điều kiện tới vậy..."

- "Chỉ thế thôi sao...tôi cũng có thể cho em những gì hắn có thể cho..."

Nàng lặng người, câu này ý là sao?

- "Nhưng anh khác anh ấy..."

- "Khác chỗ nào??? Trong mắt em, tôi có điểm nào không bằng? Là gia thế sao, hắn có gia đình danh giá, còn tôi không cha mẹ? Hay em thích kiểu đẹp trai trắng nõn như mấy thằng Hàn Quốc??? Hay..."

- "Đều không phải..."

- "VẬY TẠI SAO?"

Giọng hắn trầm ngâm nhưng nhấn rất mạnh.

- "Anh ấy...anh ấy thích tôi...còn anh thì...không..."

- "Xong rồi...thơm quá..."

Hắn bỏ máy sấy, khẽ ngời lên tóc, sau đó quay người nàng lại, hai bên mặt đối mặt, hắn là cố ý đặt chân nàng ra sau lưng mình, dùng tay ôm chặt eo, tư thế gần gũi khiến nàng phát ngượng, ánh mắt hắn như xuyên thấu, từ tốn hỏi:

- "Sao em biết tôi không thích em?"

- "Nhìn là biết..."

Hắn hơi nhếch mép...

- "Nhìn chỗ nào? Điểm nào..."

Nàng cứng họng, quả thật từ trước tới nay, hành động của hắn đều hết mực quan tâm, cũng không chỉ được điểm nào là hắn lơ là với nàng cả...

- "Vậy anh thích tôi?"

Hắn cắn hờ lên bả vai nàng, giọng chế giễu:

-”Em là con ngu...”

Nàng giật mình, vậy ý hần là sao, cái tên này???

-”Thế là tôi đoán sai? Anh không thích tôi...”

-”Dùng từ ngu vẫn chưa diễn tả hết được bộ não của em...”

-”Vậy rốt cuộc là sao...”

Nàng sốt ruột, vẻ mặt bùng lên vô cùng đáng yêu, đôi môi đỏ rực như thách thức...giữ nàng thật chặt vào thân thể cường tráng, bá đạo cúi đầu, thỏa thích cướp đoạt, xâm lược tới từng ngõ ngách khắp đôi môi nàng...

Nàng còn đang thất thần, hần lên tiếng:

-”Đủ trả lời rồi chứ...”

Ánh mắt nàng tỏ vẻ chưa thỏa mãn, trêu đùa nàng??? Hần tiếp tục:

-”Em thật đúng là tiểu yêu tinh...tôi quả thật...rất...rất...rất...thích em...”

Người nàng run lên...cảm giác là như vậy sao? Cái cảm giác người mình yêu đơn phương trong bao lâu nói thích mình là như thế sao? Nàng cẩn thận hỏi lại:

-”Vít, một cộng một bằng mấy?”

Hần chết sốc...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 30: Tôi ngu thì anh dần

Tất nhiên, sau đó hần cũng đủ tỉnh tể để nhận ra ý tứ của nàng, hơi mỉm cười, giả giọng lái nhãi...gục mặt vào vai nàng, hần cố ý trêu đùa:

-”Một cộng một...mấy nhi...đau đầu quá...á...ba...bằng ba...”

Nàng điên...đôi môi nhỏ ním lại...đánh vào người hần:

-”Bỏ tôi ra...tôi mệt rồi...”

Nào có được tha dễ thế, hần cố ý ngã về đằng sau, cả người nàng bắt giắc bên trên hần, đặt tay lên gò má hồng, hần chậm rãi nói:

-”Một cộng một là hai...tên Việt, năm nay gần 31, đẹp trai cao ráo sáng sủa... thích cô bé ở cùng nhà, làm bánh rất ngon, cũng rất xinh đẹp, đáng yêu...em nghĩ hai chai rượu đủ làm tôi say ư?”

Nói đoạn hần bẹo má nàng, sau đó đặt tay nhỏ lên lồng ngực bên trái:

-”Không chỉ đơn giản là thích đâu...mà là điều kiện sống tất yếu rồi...”

-”Gi chứ?” Nàng thắc mắc.

-”Ừ, ví như chúng ta không thể sống nếu không có nước...tôi cũng vậy, tôi cảm thấy mình không thể sống nếu không có em...”

Hần chưa hề nói từ yêu...nhưng bấy nhiêu cũng đủ làm nàng cảm động chảy cả nước mắt...

Hần lập tức xoay người lại, thân thể nhỏ bé của nàng run rẩy nằm dưới, hôn lên giọt nước đang chảy nơi gò má, nói buồn buồn:

-”Tôi biết, người trong lòng em không phải là tôi...nhưng em...có thể nào...cho tôi một cơ hội...”

Nàng mỉm cười...hắn tiếp tục:

-”Tôi sẽ dùng sự chân thành của mình để khiến em yêu tôi...hãy cho tôi thời gian đi...tôi sẽ cố gắng...em thích gì, tôi sẽ làm theo...”

-”Bảo em quên đi người đó là hơi khó, cũng ích kỉ...nhưng tôi thực sự không thể nào tưởng tượng nếu không có em, tôi sẽ ra sao...tôi...thực sự xin lỗi...”

Đôi mắt hắn hơi rù xuống...nàng cười rất tươi:

-”Mẹ...thế mà còn chửi tôi ngu...vậy anh là thằng đàn...mà không phải...là cụ tổ của thằng đàn mới đúng...”

Hắn tròn mắt...

-”Cái anh nói...trong thời gian tới, anh sẽ dùng sự chân thành của mình để khiến tôi yêu anh phải không? Tôi nghĩ không cần thiết!”

Hắn tự nhiên buồn hẳn:

-”Không thể cho tôi cơ hội sao?”

-”Không cần, tôi nói không cần đâu...”

Nàng quả quyết...Tự tin dần mất sạch...chả nhẽ nàng yêu tên đó tới thế, không muốn mở lòng cho ai khác???

Hắn thở dài...ừ một tiếng rất nhỏ, đau lòng buông nàng:

-”Ngủ đi...hôm nay em cũng mệt rồi...”

Nói đoạn, hay quay lưng lại, cố gắng nhắm mắt...

-”Này, đang nói chuyện mà...” Nàng hỏi.

-”Có gì mai nói tiếp...”

Lòng nàng thấy vui vui, tên này, chưa gì đã...trẻ con thật...

Bàn tay thon dài luồn qua, ôm lấy người trước mặt...môi đỏ thì thâm nơi tai:

-”Em nói không cần anh phải làm thế...bởi vì em đã yêu anh...từ lâu rồi...”

Hơi thở gấp gáp, nụ hôn nhẹ được đặt trên gáy, tim hắn như muốn rụng rời...lập tức quay người, ghì chặt nàng trong lòng, rửa thắm:

-”Đồ quý...”

Ngước lên nhìn, mắt hắn đỏ hoe...nàng nhanh trí cù vào nách, nhưng không ăn thua:

-”Yên nào cô bé...”

-”Làm sao đây...”

Chân nàng cố với lòng bàn chân hắn...muốn cho hắn cười...rốt cuộc bị hắn kẹp ngày càng chặt:

-”Ngoan nào...”

Ồ trong lòng ngực hắn, quả là dễ chịu...

Mất một lúc, sau khi lấy được bình tĩnh, hắn mới nói lòng nàng, mũi đôi bạn trẻ cùng đỏ au:

-”Em ngốc!”

-”Anh đàn thì có!”

-”Ừ...thế nên chúng ta mới xứng đôi...”

Hắn nhường nhịn, bờ môi lượn lờ khắp khuôn mặt xinh, trán, mắt, mũi, má...không một chỗ nào được tha...khi gần tới miệng, nàng chợt nhớ ra chuyện gì đó, lập tức đổi thái độ:

-”Anh là thằng khốn nạn...”

-”Hả, sao vậy...”

-”Đừng tưởng tôi không nhớ...anh...đồ khốn...cướp đi sự trong trắng của tôi...”

Hắn sững người...

-”Đừng tưởng tôi không nhớ...anh sai người cho tôi uống nước cam...sau đó...ngay tại căn phòng này...”

Nàng ôm mặt khóc hu hu như đứa trẻ, bao lâu thì chẳng sao...đúng là tìm được người ăn vạ...

Hắn nhớ ra, bình tĩnh ôm nàng vào lòng:

-”Em hiểu lầm rồi...”

Sau đó giải thích hết nước hết cái...

-”Nếu em không tin...mai cho thằng Hai tới làm chứng...”

-”Trời, nó là thuộc hạ của anh, tất nhiên nói theo anh rồi...Nói như vậy tôi phải cảm ơn vì anh cứu tôi hả?”

Hắn bắt lực:

-”Được, còn cách khác đấy, em khẳng định mình bị tôi làm ô nhục phải không...sao chúng ta không thử ngay đi...xem kết quả như thế nào...”

Hắn quả quyết làm nàng dần dần hết nghi hoặc:

-”Không cần...Thôi đi ngủ...”

Nàng tất nhiên chưa hết giận, sau pha tình cảm lãng mạn vẫn quay lưng lại phủ phàng...hắn không ép, chỉ là tấm thân rộng lớn ấy vẫn ôm nàng từ phía sau, nhẹ nhàng đáp trả nụ hôn nơi gáy...

Nàng khẽ run, cảm giác ấm áp ngọt ngào...đêm đó nàng đã ngủ rất ngon!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 31: Một ngày cả chúng tôi

Buổi sáng, lúc tôi thức giấc, đã không thấy anh bên cạnh...tôi cảm thấy hơi trống trải, nhẹ bước xuống nhà.

Mùi thức ăn thơm tới như mùi, tôi đứng dựa vào một góc bếp, chăm chú ngắm anh...quả thật, người tôi yêu, rất là đẹp trai...kiểu này có khi tôi phải nghiên cứu các phương pháp làm đẹp gấp...không có ngày mất như chơi!!!

Anh nhìn thấy tôi, người vẫn còn mặc tạp dề, tay cầm chảo, anh đảo qua, trao tôi nụ hôn phớt, chỉ vài giây thôi, mà tôi cảm giác cả thế gian như đang dừng lại!

Tôi vào nhà tắm

Lúc ra, đã thấy bàn ăn bày biện đủ món. Thực ra trước kia, chúng tôi đều rất lơ là, nhưng không hiểu sao, từ khi quen nhau, bữa sáng lại trở thành bữa chính.

Tôi kéo ghế ngồi, tay nhón miếng khoai tây chiên, giòn và thơm quá. Anh nhìn tôi, lườm:

-”Không phải thế này...”

-”Sao? Ăn vụng một chút cũng không được à?”

-”Không phải cái đó...”

Anh nói dứt khoát, sau đó kéo tôi về phía mình, về sau mỗi bữa ăn đều là như thế, nhà thì nội thất đầy đủ, nhưng người đàn ông này, tự định ra điều luật, chúng tôi chỉ được sử dụng một chiếc ghế!

Anh bảo, đấy là việc anh đã muốn được làm, từ rất lâu rồi...Tôi tất nhiên bị câu nói đó làm cho cảm động!

Tôi ngồi trong lòng, anh thì một tay ôm tôi, một tay gấp thức ăn...

-“Vịt...”

-“Hừ?”

-“Như thế không thấy khó chịu à?”

-“Em khó chịu?”

Tôi được dùng cả hai tay nên chẳng có gì là không thoải mái cả...

-“Không...anh ý...có nhìn rõ thức ăn không?”

-“Sao? Lo cho anh à?”

Tôi ngượng...dù sao cũng mới công khai yêu nhau, chưa đầy 24 giờ đồng hồ...vâng, mới chỉ thế thôi...tại sao có thể tình cảm được như vậy cơ chứ???

Tôi gấp một miếng bò, đút cho anh, Vịt rất ngoan, cái gì tôi đút, anh đều mở mồm rất to, sau đó ăn một cách ngon lành!

Việc dọn dẹp nhà cửa hay rửa bát chén không có gì thay đổi so với trước kia, anh không phải mẫu đàn ông gia trưởng, tôi cũng không ngại mấy việc đấy, cho nên là, ai làm cũng được...

Ăn xong, anh vẫn đưa tôi đi học như thường lệ.

Có phải là tôi quá quyền rũ hay chăng? Người đàn ông này ngay cả lúc lái xe cũng phải nắm tay mình, rất chặt. Mỗi lần vào lớp, tôi đều cảm nhận được sự chần chừ của anh, khi thì một nụ hôn nồng thắm, lúc thì cắn nhẹ vào tai, mân mê đôi bàn tay- vâng, cứ như sắp chia xa cả thế kỉ ý...thành ra tôi cứ ra khỏi nhà sớm, nhưng lại luôn là người đi học muộn...

Lúc trong xe, anh là người lưu luyến, ra khỏi xe, anh thường bye bye tới mấy lần, tôi vui và thân nhiên...nhưng khi chiếc gương ở cửa xe dần kéo lên, tôi cũng thấy hơi hụt hẫng...nhìn bóng mình phản chiếu trên gương, nhìn chiếc xe đi dần...tự nhiên tôi cảm thấy, mình không phải quyền rũ...mà là mình trúng số!!!

Ra khỏi lớp, luôn thấy anh chờ sẵn...tôi cũng cảm giác mình trẻ con đi rất nhiều, thấy gương mặt anh là tim lại rộn ràng, kể lẻ đủ thứ chuyện, anh đều lắng nghe rất chăm chú, thì thoảng anh cũng kể vài việc làm ăn, tôi có nghe, nhưng căn bản chắc do ngu dốt, cũng không hiểu lắm...

Một ngày, đang trong giờ học, tự dưng tôi cảm thấy có một mùi hương rất quen, chẳng nhẽ tôi bị tẩu hỏa nhập ma rồi hay sao??? Bị anh làm cho lú lẫn, lúc nào cũng có thể nhớ tới...

-“Khá lắm!”

Tôi chết sững.

-“Vịt??? Làm gì ở đây???”

-“Làm gì nữa, tất nhiên là tới học làm bánh rồi!!”

Đất trời, lớp học của tôi, diễn ra mấy tháng, cũng còn có vài buổi nữa là kết thúc, bạn học nào giờ cũng cao thủ rồi...nhìn bộ dạng anh, cầm chiếc bát bột mì trộn lên trộn xuống, tôi không nhịn được cười...chẳng hiểu sao cô giáo lại cho ông tướng này vào học nữa...

Tôi bắt đầu đi giúp đỡ bạn Vịt, nói cho bạn biết quy trình làm gato cơ bản, nói chung là bạn cũng khá thông minh, hôm đó nướng được chiếc bánh, bạn nhờ tôi bắt kem, sau đó gọi đàn em mang tới đại bản doanh chung cho mấy đứa, dặn dò phải nói bánh anh cả đích thân làm...bạn có vẻ tự hào lắm...

Trên đường về, bạn ngân nga huyt sao, sau đó gọi tôi:

-“Ngan...”

-“Hừ, Vịt có việc gì gọi?”

-“Nói cho Ngan biết một bí mật nhé...”

-“Ừ, bí mật gì???”

-“Nhưng Ngan đừng nói cho ai...”

-”Vâng, thề...”

-”Hôm nay anh tới thực chất không phải để học đầu...mà là nhớ con Ngan già của anh quá...”

Tôi bật cười, bí mật to lớn khủng khiếp quá...

-”Được, em sẽ giữ kín...có ai díp dao vào cổ em cũng không tiết lộ!”

Anh cũng cười...

Cuộc sống, thật bình dị!!!

Sau bữa cơm chiều, chúng tôi thường cùng nhau xem tivi, tôi thích xem phim, nhất là phim cổ trang Trung Quốc, cứ phim nào có vua đẹp trai, hoàng hậu, phi tần tranh đấu là tôi phát cuồng...

Anh trước đây ghét, nhưng vẫn xem với tôi, thực ra anh đã cùng tôi xem từ khi chúng tôi còn chưa chính thức...chỉ có điều, từ ngày nhận lời yêu, tư thế xem phim của chúng tôi hơi khác...Là anh ngồi, còn tôi thì gối đầu trong lòng anh, nằm thướt trên tràng kỉ...đó là tư thế xem phim tôi rất ưa thích...

Có lần tôi chỉ bằng quơ nói thôi, là sao anh giàu thế mà phòng khách lại bày tràng kỉ, sao không dùng sofa như các nhà khác, có phải êm ái lịch sự không...anh ậm ừ...tôi tưởng anh không để ý, ai dè hôm sau, anh đổi thành sofa thật...

Cũng do tình cò, tên Cẩm nói cho tôi biết, bộ tràng kỉ này là làm từ loại gỗ rất quý, anh cực thích...phải đấu giá hết kha khá mới giành được về...vì tôi mà...

Tôi cảm động! Báo với anh, ngồi tràng kỉ quen, giờ lại ghét sofa rồi, bộ tràng kỉ lại trở về phòng khách của chúng tôi, ánh mắt anh có phần vui vẻ, tôi cũng vui lây!

Sau đó tầm 10h thì chúng tôi đi ngủ, tất nhiên tôi cảm nhận được sự khát khao từ đôi mắt anh, nhưng quả thật tôi vẫn chưa sẵn sàng...anh tuyệt nhiên không đòi hỏi, chỉ đùa, chúng tôi sống và sinh hoạt như vợ chồng già sáu mươi vậy...tôi thấy cũng đúng...

Chúng tôi thường nói chuyện rất nhiều, nên tầm 1 giờ sáng mới đi ngủ...

-”Lan...”

-”Sao anh?”

Tôi rúc trong lòng anh, lười lười trả lời...

-”Ngày xưa ý, em bảo em thích tên Lâm là sao?”

-”Ừ, thì thích...”

-”Thật không?”

Định trêu thêm nhưng giọng anh có phần tự ái, buồn buồn...tôi vội vàng nín nọt:

-”Đùa đấy, ai mà thích, người ta từ lâu trong lòng chỉ có anh thôi...”

Mặt anh không giấu nổi nét rạng rỡ, sau đó thì cười tùm mĩi không thôi...tên ranh ma đó còn nhân cơ hội cắn một phát vào tai tôi, ra điệu ba hoa:

-”Thương cho em đấy...hehe...”

-”Lan...”

-”Gi...”

-”Thế còn chuyện hồi anh bị thương ý...em nhớ không...”

-”Ừ, sao?”

-”Xong em lau người cho anh ý...em bảo em quen làm việc đó rồi...là thật hả...”

-”Thật.”

Tôi ngái ngủ.

-”Là ai vậy, người yêu cũ của em à?”

Lúc đó tôi không nghe rõ lắm, nên mới ậm ừ...tự nhiên thấy mình bị lay rất mạnh, anh hỏi dồn dập:

-”Là ai, tên gì, kể đi...cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu, đẹp trai bằng anh không??? Em còn yêu không? Lý do gì mà lại chia tay?”

Tôi mơ màng tỉnh giấc:

-”Cái gì cơ?”

-”Anh hỏi người yêu cũ của em...”

Ặc, cái tên này, tưởng tượng gì vậy, nhìn bộ dạng của hấn ta, tự nhiên tôi muốn trêu:

-”Cao hơn anh, đẹp trai lắm, chia tay vì một hiểu lầm nhỏ, còn yêu rất nhiều...”

Sau đó tôi vờ không quan tâm, đi ngủ.

Sáng hôm sau, tưởng anh đã quên, không ngờ mặt mũi lại hằm hằm như thế, ăn cơm cũng không như mọi khi, mặc xác tôi ngồi một chỗ...

Nhưng mà tôi không thấy bức...tên này...đáng yêu chết mất...

-”Ngon quá...”

-”Làm sao mà ngon bằng người em yêu nấu được...”

Đôi đấy...haha...

Tôi im lặng không nói gì. Anh không chịu được, hỏi:

-”Em yêu ai nhiều hơn?”

Muốn cười lắm rồi mà phải nhịn...

-”Em cũng không biết...”

Anh đứng dậy, đôi mắt trừng lên, sau đó bỏ bữa...tên này, sao lại chơi không đẹp thế chứ, biết rõ tôi lo cho cái dạ dày hấn cơ mà...

Đành xúc bát cơm, đi ra phòng khách...

-”Nào, em dứt nào...”

-”Không ăn...cô ra đi...”

-”Thôi mà, không ăn đói chết à...”

-”Tôi đói kệ tôi...cô yêu ai cô cũng không biết, quan tâm làm gì...”

-”Được, mặc xác anh, đã thế tôi bỏ anh quay lại với anh ấy!!!”

Thực ra nói xong tôi cũng hơi hối hận vì đùa dai...Vặt tức lắm, phẫn nộ lắm...

-”Được, cô đi đi...đi thì đừng về nữa, tối đấy mà vui vẻ đi...”

-”Được, anh đừng có thách...”

Thực ra thú vị mà...tôi quay người, trả vờ đi...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 32: Chúng ta sẽ là một đại gia đình, em nhé !!!

Không thể chịu nổi cái tính bướng bỉnh của em...Biết rõ là tôi giận...vậy mà...người yêu cũ thì sao? Trước mặt tôi, em không biết nói dối đi một chút ư?

Đó có thể tính là một vụ cãi nhau nhỏ...em quay người bước đi, rất vô tình...được cứ đợi đấy, lần sau em đổi, đừng hòng tôi đổi...

Chẳng còn biết làm cách nào, tôi đành trả vờ làm rơi cái chén trong tay, sau đó ôm lấy bụng...

Tất nhiên là thành công!

Em quay lại, gương mặt hốt hoảng lo âu...

-”Vịt, sao đấy Vịt...”

-”Không cần cô lo...cô đi về với người yêu cũ đi...”

Sau đó, tôi vờ nhắm chặt mắt, gương mặt nhăn nhó tỏ vẻ rất đau đớn...Nhìn em cuống quýt, tôi cũng có phần hả dạ...

-”Vịt ơi sao đấy, nói đi em xem nào...em xin đấy...”

-”Không cần mà...”

-”Đi bác sĩ đi...”

-”Không sao đâu...em đừng lo...”

Em cố đỡ tôi, lấy một cái gối dựa, nhẹ nhàng đặt tôi xuống tràng kỉ:

-”Bụng đau lắm à...em xoa nhé...”

-”Không đau...”

Tôi cũng tự thấy phục mình, có khi tôi nên đi làm diễn viên...

Đôi bàn tay nhỏ bé xoa lên bụng tôi không ngừng, nhưng có lẽ nhìn nét mặt tôi, em nghĩ tôi còn đau lắm...em khóc...em vì tôi mà khóc...tất nhiên tôi thương, nhưng cũng có phần sượng...

-”Vịt ơi...đi viện nhé, thế này làm sao thì chết...”

-”Em có cơ hội quay lại với người yêu cũ chứ sao...”

-”Thôi, em xin...em biết lỗi rồi...em làm gì có người yêu cũ nào chứ...anh là mối tình đầu của em...em trêu anh thôi...đi viện nhé...”

-”Ai mà tin được...”

-”Em thề mà...anh là người em yêu nhất trên đời...anh mà làm sao em không sống nổi đâu...em xin đấy, đừng bướng nữa...”

Em méo mào...tôi như trút được gánh nặng...có kết hôn thêm:

-”Lau người cho thẳng nào?”

-”À, ngày xưa em từng đi chăm sóc thuê?”

-”Chăm sóc thuê? Còn có nghề này nữa ư?”

-”Những người họ giàu nhưng không có người thân ý, khi ốm đau phải có những người chăm sóc thuê như em, phục vụ hàng ngày, y tá bệnh viện không thể làm hết mấy công việc ấy được...”

Tôi nhìn em...tự nhiên thấy thương quá...tính dặt cười hề hề, véo má em...

-”Đừng lo, anh cũng trêu đấy, anh không sao...”

-”Anh...anh...thằng khốn nạn...”

Không hiểu sao em lại tức tới vậy, em trêu tôi, tôi trêu em...thế là hòa...em lên phòng, khóa trái cửa, tôi gọi như nào cũng không cho vào.

Đợi nửa ngày cũng không xuống.

3h chiều, con bé này, đúng là bướng thật...tôi chịu thua...không thể đấu được với em, đành cho đàn em lên mở khóa...

Em đang ôm con gấu mà tôi tặng, gọi thế nào cũng không chịu dậy...

-”Thôi, anh xin lỗi...anh sai rồi...”

-”Dậy ăn cơm đi không đói...”

Vẫn cương quyết không nói gì!

-”Thôi mà...”

Nấn nỉ hồi lâu, tôi cầm tay em, vỗ lên má mình...

-”Thôi, anh đây...có gì đánh chết anh đi này...tát anh đi này...”

Em giật tay, tát vào mặt mình, không thể ngờ em làm như vậy, thà rằng cứ đánh tôi còn hơn, em đúng là cao tay...

Bắt lực, tôi bế em dậy, buộc em phải nhìn mình...khuôn mặt ướt nhep...

-”Anh sai rồi...tha thứ cho anh...”

-”Biết là em lo sợ như nào không?”

-”Anh xin...”

-”Anh biết không, nếu không có em, anh còn cả băng nhóm, còn anh em...nhưng không có anh, em chỉ có một mình...em rất sợ, em sợ lắm...em không muốn...”

Lúc này chỉ là đồ em, nhưng giờ, tôi thực sự thấy mình rất quá đáng, khẽ hôn lên gương mặt bé bỏng, tôi trấn an em:

-”Không sao đâu, anh hứa, dù có chuyện gì...anh cũng luôn bên em...anh sẽ là người rời thế gian này sau em...”

-”Nói được thì phải làm được...”

-”Ừ, làm được chứ...nhưng em biết không...nếu không có em, đối với anh cũng chẳng có gì cả...nếu một ngày em bỏ đi trước, những ngày còn lại của anh...sẽ rất cô đơn...”

Em khẽ chớp mắt...suy nghĩ...

-”Vịt, chúng ta sẽ rời thế gian này cùng ngày...”

-”Nhất định thế!!!”

Tôi ôm em vào lòng, cảm giác thật ấm áp, hạnh phúc.

-”Vịt...đói không?”

-”Ăn gì anh nấu nhé...”

-”Thôi, gọi đồ ăn đi, ở đây với em...”

-”Ừ...gọi nhé...”

Có những lúc chúng tôi đã như thế, cả ngày chẳng ra khỏi phòng ngủ, gọi đồ ăn nhanh tới, ăn xong lại nằm nói chuyện, ôm nhau, có khi xem phim...

Em kết thúc khóa học làm bánh đã lâu, tôi vẫn bí mật cho trang hoàng cửa tiệm để bán bánh...tôi biết em thích...nhưng gần tới ngày hoàn thiện, tôi lại không muốn nói ra, đơn giản, tôi sợ em bận bịu mà quên mất tôi...

Buổi tối, là lúc chúng tôi “tâm sự” rất nhiều, có khi những vấn đề nhỏ của xã hội thôi, chúng tôi cũng nói không chán, cũng là do tôi và em rất hay đồng quan điểm, có lẽ là do hoàn cảnh xuất thân như nhau...

-”Vịt...”

-”Hử...”

-”Đoán xem ngày mai nhân vật nữ chính có chết không?”

-”Chết thế nào được...”

-”Ừ, nghĩ giống em...em bảo nhé...bla...bla...”

-”Ừ, anh cũng thấy thế...”

.....

-”Ngan ơi...mát tờ chép nè...”

-”Ừ, đoán xem ai là vua đầu bếp năm nay...”

-”Anh thì thừa sức biết rồi...”

-”Em cũng thế, hehe”

-”Mình cùng viết ra giấy xem có trùng ý nhau không đề...”

-”Okie...”

Hai phút sau, hai tờ giấy cùng tên “MINH NHẬT”...hai chúng tôi đúng là tinh thần tương thông...

-”Sao em lại nghĩ vậy...”

-”Ôi trời, bạn ý để status cảm ơn trên face suốt, nhìn là biết, người thua cuộc làm gì có tâm trạng...mà bạn ý xinh nhỉ, trẻ nữa, em ngưỡng mộ chết đi được...”

-”Ừ, anh cũng ngưỡng mộ chết đi được...”

Tôi cười cười trêu, vậy mà con bé không có phản ứng, thế mới điên. Tôi ngưỡng mộ một người con gái khác mà em trả lời, nguyên văn là như này đây:

-”Đúng, em con gái còn ngưỡng mộ nữa là anh...hay chúng mình lập club những người hâm mộ Minh Nhật đi...”

Nói thật chứ tôi cứ lấp cò liếc đéch gì...trong mắt tôi, em là số một, là vua đầu bếp duy nhất trong lòng tôi...

.....

-”Vịt này...”

-”Ừ, Ngan già gọi gì anh cơ???”

-”Vâng, ông thì trẻ lắm ý mà ngan già...”

-”Thế cô bao nhiêu tuổi?”

Tôi không ngờ đó lại là một câu nói thực sự vô ý...Mặt em thoáng buồn...

-”Em không biết...”

Tuy nhiên người khóc lúc đó lại là tôi...nghe em kể, tôi cảm thấy thực sự rất nhói...người con gái tôi yêu, em còn chẳng biết mình sinh ngày bao nhiêu, ba mẹ mình là ai, còn sống hay đã mất, rốt cuộc những năm tháng đó...vì sao em có thể tồn tại được? Ôm chặt cô bé, lòng tôi cứ thấy nôn nao...

-”Thực ra tên của em ý...cũng không hẳn là em tự đặt...”

-”Thế ai đặt cho em?”

-”Hồi nhỏ em có một chiếc vòng, lúc đó em chưa biết chữ, có hỏi một người đi đường nhờ xem hộ thì ông ấy nói trên đó khắc chữ Nghi Lan, sau đó lưu lạc người ta cứ hỏi tên là gì, em nói là thế luôn...”

-”Còn giữ không...”

-”Còn, nhưng đứt rồi...mà bé lắm rồi...”

Tôi cầm lấy chiếc vòng từ tay em...lẽ nào đây là manh mối tìm ra người thân, nhưng tôi không dám nói, sợ em hi vọng rồi lại thất vọng, bảo để tôi giữ hộ cái vòng, tất nhiên em vui vẻ đồng ý.

-”Thế ba mẹ anh mất lâu chưa?”

Tôi hơi bồi hồi...

-”Thực ra, mẹ anh mất rồi, anh còn có ba, nhưng xem như không có... vì ông ấy nên mẹ anh mới mất...”

-”Sao vậy?”

-”Em đã từng nghe nói tới Golden Face chưa?”

-”Tên cái tòa nhà to to ở trung tâm thành phố hả anh?”

-”Ừ, đó còn là tên một tập đoàn rất mạnh nữa... đó là tập đoàn của ông già đó, hiện tại giao cho con trai của ông ta quản lý... ngày đó, ông ta và mẹ anh hẹn ước trăm năm, nhưng rồi ông ta hám của, phản bội mẹ, rồi bỏ vào Nam với người đàn bà giàu có khác... mẹ anh không biết, tưởng ông ta đi làm ăn, lúc mang thai anh năm tháng, khăn gói vào Nam tìm, ai ngờ ông ta phũ phàng nói không quen biết...”

Em ôm chặt lấy tôi, mắt đã nhòe từ bao giờ... tôi chậm rãi kể tiếp...

-”Mẹ anh lòng tự tôn rất lớn, bà đã ra Bắc ngay, sau đó nghe di anh kể lại, mẹ anh tuy gặp cú sốc, nhưng vẫn rất kiên cường, vậy mà... ngày anh ra đời, cũng là ngày mẹ mất... lúc anh còn bé, di đã kể chuyện bằng ánh mắt rất oán hận, nói rằng trước đó không lâu, mẹ đã gặp người đàn bà kia của ông ta... lúc mẹ ra đi, chỉ kịp dặn di nói với anh, cuộc sống sau này, dù như thế nào, cũng phải tôn trọng và bảo vệ phụ nữ...”

-”Giờ di anh còn khỏe chứ...”

-”Không, di mất năm anh 4 tuổi, mẹ chỉ có di là người thân duy nhất, nên từ đó, anh cũng thành trẻ vô gia cư... sau đó gặp thằng Hai...”

....

Đêm đó, chúng tôi đã ôm nhau, cùng khóc, chúng tôi hứa rằng, đó sẽ là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, nhắc tới những chuyện không vui, em bảo, từ giờ, tôi đã có em, em có tôi, chúng tôi hai kẻ không gia đình, từ nay đã chính thức có người thân... Em còn nói, chúng tôi sẽ phải sinh thật nhiều con, mai sau sẽ là một đại gia đình... Tôi, ba mươi năm trên đời, tới nay mới thấm thía, cái gì gọi ngọt ngào, cảm ơn trời đất đã mang em tới!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 33: Chỉ vì quá yêu

Đợt đó, hàng hóa nhập về khá lớn, lại bao cơ hội làm ăn ập tới, Hai không thể tự mình giải quyết nên Việt ít có thời gian ở nhà. Có lúc, hấn tranh thủ nửa tiếng nghỉ ngơi của anh em, lao về ăn cơm, Lan trông thấy hấn mồ hôi mồ kê nhễ nhại, ăn tý lại phải đi thì sốt ruột, sau đó cầm không cho về nữa.

Nàng ở nhà, chăm chỉ lên mạng học hỏi thêm, làm hết loại bánh này tới loại bánh kia, tay nghề giờ cũng có thể nói khá là cao thủ... tới hấn thường về muộn lắm, nhưng nàng không bao giờ ăn trước, nhất định phải đợi hấn về.

Có lần, hấn vừa mới xuống xe, đập vào mắt là hình ảnh nàng ngồi thu lu, dựa vào cái cột trước nhà, ngủ lúc nào không hay, trầm lặng tới bé nàng, trên tay hấn, sao nhẹ tới vậy... hấn xót...

Lúc nàng tỉnh, đã thấy hấn nhìn mình, bằng một ánh mắt sắc lạnh...

-”Việt...”

Hấn không nói gì...

-”Sao mặt khó coi thế... mọi việc không ổn à...”

-”Không, rất tốt...”

-”Vậy sao???”

Hấn bực, lớn tiếng quát:

-”ĐÃ BẢO LÀ ĂN TRƯỚC RỒI MÀ...”

-”Trước sau thì cũng là ăn mà...”

-”Tôi bảo em ăn trước!”

-”Anh không thích ăn cùng em? Người ta đợi anh, không thấy mình quá đáng à???”

Giải thích bao nhiêu lần mà nàng ương bướng đầu có chịu hiểu, hất bó tay, đành phủ:

-”Đúng, ăn với cô chán ngắt, lần sau ở nhà cô ăn trước đi, tôi ăn với bọn thằng Hai...”

-”Chính anh nói nhé, kệ mẹ nhà anh...”

-”Tôi thì ở yên trong nhà, đừng ra ngoài hiên ngồi làm gì...”

Nàng không nói gì, cố gắng kiềm nén...hắn đang công việc bận rộn, nàng không muốn làm hắn thêm mệt, nhưng buổi sáng hôm sau, nàng đã khóc tới sưng húp cả mắt, Vịt không yêu nàng nữa sao? Không cần nàng nữa rồi...cả ngày, cũng chẳng còn tâm trạng mà làm bánh trái gì cả, cứ ngồi thu thu trong phòng...

Việt sợ nàng cứ đợi đêm, nên báo là hắn không về, một phần, hắn định đêm nay sẽ thức trắng giải quyết hết công việc, muộn lắm là chiều mai hắn có thể về nhà với nàng, dành thời gian cho nàng...

Nàng ở nhà, nghe được điện thoại, lòng càng thêm chắc nghi vấn của mình...đêm còn chẳng thêm về...người ta nói, đàn ông dù yêu nhiều thế nào vẫn là đàn ông, hắn gìn giữ, tôn trọng nàng, nhưng ắt hẳn cũng có nhu cầu, lẽ nào, ...suy nghĩ đủ điều...nàng buồn...con người cứng rắn như nàng, chưa bao giờ thấy buồn tới vậy...

Con người nàng, kém nhất là khoản chịu đói, vậy mà cả ngày, tinh thần chán chường, không thêm ra khỏi phòng ngủ...

Nàng nằm đó bao lâu, cũng không biết...chỉ biết, nghe thấy tiếng xe hắn dưới nhà, nàng nhất định dậy, nàng muốn hỏi hắn cho ra nhẽ, xem hắn có cần tình yêu này không???

Đi về phía cầu thang, chân nàng bắt đầu lệch hướng, đầu óc lơ mơ...

Hắn làm xuyên đêm, tới 2h chiều thì xong...Hắn vui vẻ mở cốp xe...Hắn mua rất nhiều đồ, hôm nay nhất định tự thân xuống bếp, bù đắp cho nàng...

Vậy mà, khi bước vào nhà, nụ cười trên khuôn mặt tắt ngấm, nàng của hắn, nằm bất động dưới chân cầu thang, trán rỉ một dòng máu đỏ...Mặt hắn tái mét, ôm nàng gào thét...

-”Là anh sai rồi...nhỡ ra tối qua anh phải về nhà...”

-”Lẽ ra anh phải về sớm...mà không đáng nhẽ anh phải mang em theo anh...”

Ngồi phòng chờ mà hắn hoảng loạn, Út và thằng Hai nghe đứa gác ngoài cổng nhà đại ca nói cũng vội vàng chạy tới. Chưa bao giờ hắn thấy anh cả rối loạn, khủng hoảng tới thế...có thể cảm nhận, hơi thở rất nặng nề...

-”Đại ca, bình tĩnh đi, không sao đâu...”

Hắn vẫn không nói gì...

Út Linh thấy vậy, trên má khế rơi một giọt nước mắt...’Anh...sao không thể là em...’

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 34: Giận quá mất khôn

-”Không sao, vết thương trên trán chỉ là ngoài da...chẳng qua là đói quá mệt nên ngất thôi...đợi bệnh nhân tỉnh có thể cho về nhà...”

Út Linh nhìn anh Cả, ánh mắt anh sáng ngời...lúc vào phòng bệnh, anh nắm tay nó rất chặt, cả khuôn mặt anh áp lên người nó...từng hành động...từng cử chỉ như từng nhát dao cứa vào tim cô...cô thực sự không thể...không thể chứng kiến tình trạng đó tiếp tục...Anh cả, anh cả không là của cô thì cũng không là của ai cả...cô từ từ rời bệnh viện, càng ngày, ý nghĩ xấu ấy càng thúc đẩy trong đầu...

Nàng tỉnh, cả phòng trắng xóa...hắn đang nắm tay nàng rất chặt, đầu nàng tự nhiên đau nhức...đúng rồi, nàng đang xuống cầu thang đón hắn...sao tự nhiên lại ở đây...

-”Tỉnh rồi hả?”

Hắn bỗng bỏ tay nàng ra, giọng rất lạnh lùng...một mình rời khỏi phòng bệnh, là hắn thực sự không cần nàng nữa sao??? Một giọt nước rơi ra từ khóe mắt...nàng cảm thấy bất an hơn bao giờ hết...

Một lúc sau, hắn quay lại, đợi chai truyền hết, nhẹ nhàng bế nàng ra xe...

Về tới nhà, đặt nàng trên trường kỉ, hắn ngồi ghé đối diện, sự phẫn nộ ngày càng rõ ràng...

Nàng ngày càng buồn, khuôn mặt đẹp như hoa như lệ ứ rữ...

-”Sao cả ngày hôm qua và hôm nay không ăn gì?”

Chán nàng, muốn chia tay thì nói xù ra, hỏi han làm quái gì...nàng cũng dùng giọng lạnh lùng đáp lại:

-”Không muốn...”

-”Cô biết cô bao nhiêu tuổi rồi không?”

Nói xong hắn mới giật mình nhớ lời...

-”TÔI KHÔNG BIẾT!”

-”Cũng lớn bằng từng đây rồi...bữa ăn của mình, đã biết không thể chịu đói...mà còn NGU thể...”

-”Ừ, tôi là ngu đấy, chỉ có anh là khôn thôi”

-”Cô buồn như ranh ấy!”

-”Ha, lý do là buồn hả? Muốn chia tay thì nói mẹ ra đi...tôi đây không cần nhé...”

Nàng điên...hắn nghe được xong cũng sốc...

-”Muốn chia tay?”

-”Không phải tôi, mà là anh...cả đêm qua đi với con nào không thèm về...đúng là có mới thì chửi cũ mà...”

Hắn tròn tròn, nhìn nàng rồi bỏ vào bếp...

Lúc sau bê ra một bát cháo, ngồi cạnh nàng, đưa thìa lên, nàng buồn nhất định không ăn...

-”Tôi không thích...”

-”Không thích là được hả?”

Hắn bực, lấy tay bóp cằm, thừa cơ đưa thìa cháo vào miệng, nàng buồn bình phun cả cháo ra mặt hắn...Hắn vẫn kiên nhẫn, lần thứ hai lặp lại động tác, nhưng giữ miệng nàng lâu hơn, không cho cơ hội nhổ ra ngoài...

Chặt vật mãi mới cho con tiểu yêu ăn hết bát cháo, hắn lạnh lẽ bỏ lên gác...

-”ANH ÉP NGƯỜI QUÁ ĐÁNG!!!”

Nàng với theo chửi bới...Hắn chẳng thèm chấp...

Nàng ở dưới, tức...giận...hận...

Tiếng chuông kêu...thì ra hắn bỏ quên điện thoại dưới này...là số lạ...nàng tò mò ấn nghe...là em nào? Em nào gọi cho anh Việt thế này??? Đợt này bà này bắt quả tang thì có chửi đằng trời...

-”Anh cả...là em đây, điện thoại em hết pin, kết quả xét nghiệm của Lan có đủ cả rồi, tất cả bình thường, anh đừng lo lắng quá...anh cũng ăn chút gì đi, mấy ngày làm vất vả...hôm qua lại làm thâu đêm nữa...”

Tay nàng cứng đờ...điện thoại rơi...nước mắt cũng rơi...

Sao nàng có thể trở nên hoang đường ngu xuẩn tới thế?

Anh bên ngoài, lo đủ thứ việc...nàng ở nhà, chỉ có mỗi chăm sóc bản thân mình, vậy mà còn không làm nổi?

Nàng nhớ lại, anh bảo nàng ăn com trước, không ngồi đợi, chẳng phải là lo cho nàng...sao bản thân có thể suy diễn...

Hôm nay, anh nổi nóng, cũng chỉ vì...

Thái củ cà rốt thôi mà tay nàng run rẩy, nàng nức nở...còn thảm thiết hơn hôm qua...

Khê mở cửa phòng, hần đang ngủ, quần áo còn chưa thềm thay...Nàng đặt khay com trên bàn, nhẹ nhàng tiến tới...

Hần quả thật...rất đẹp...

Khuôn mặt anh tuần rạng ngời...nàng khẽ đưa tay, vuốt ve từng đường nét...sau đó, như bị mê hoặc, cánh môi nhẹ nhàng đặt xuống, hôn trộm hần...
Lúc đầu, nàng chỉ định lướt qua thôi, nhưng cái vị ngọt ngào quyến rũ ấy, khiến nàng không thể rời...càng lúc càng đắm say...lúc ngẩng đầu lên thì thấy hần đang nhìn nàng cười tình ranh...

Nàng xấu hổ, lấy tay che mặt...

-”Thằng đều nhà anh...”

-”Cái gì...ai mới là người đều? Ai là người “bị hại” ở đây hả cô này?”

Nàng không cãi, chợt nhớ chuyện lúc trước, ôm mặt khóc òa lên như đứa trẻ, méo máo:

-”Vịt...vịt...vịt oi...em...em...xin.lỗi...”

Hần thực đã hết giận từ khi nãy rồi...kéo nàng bên mình, người khẽ nhồm dậy, trao nàng nụ hôn nóng bỏng, lưỡi hần khẽ tách hàm răng trắng xinh, trêu đùa lưỡi nàng...

Một loại cảm xúc mãnh liệt dâng tới, tay hần theo vô thức, khẽ búng chiếc cúc áo, nhẹ nhàng luồn qua, chạm nơi đầy đặn...Nụ hôn đi từ cằm, cổ, xuống xương quai xanh, rồi dần dần dừng lại nơi điểm lệ căng mọng...

Tìm nàng thôn thức, hơi thở gấp gáp, một lúc...ý thức được sự việc...

-”Vịt...em.em sợ...”

Nhìn sự hoảng hốt trên khuôn mặt, hần bình tĩnh ra khỏi vùng đất đam mê, lấy tay xoa nhẹ lên mái tóc...

-”Em xin lỗi...”

-”Không sao..., com kia à, mang đây anh ăn nào...đói quá...”

Nàng nhanh nhẹn ra lấy com, nhìn hần với ánh mắt đầy cảm kích...

Trước khi ăn, hần không quên sờ nhẹ lên chỗ gạc băng trên trán, hỏi đầy trù mến:

-”Còn đau không...anh cũng xin lỗi Ngan nhé...”

-”Hihi, không đau...anh ăn đi nè...cần em đút không...”

Họ nhìn nhau, cười!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 35: Vị ngọt của canh hầm

Vừa mới ngáp ngắn ngáp dài bước xuống cầu thang đã bị hần bế phồng vào bếp, đặt nàng lên ghế, tỷ mẩn lấy cuộn thước dây đo cổ tay, bắp tay...sau đó tới cổ chân...rồi vén váy...

-”Vịt...làm gì thế...”

-”Yên nào...”

Hắn đo nốt bắp chân, đùi, vòng một, hai, ba.. ghi ghi chép chép...sau đó nhìn nàng, mặt xa mày xám

-”Cô nhìn xem...chân tay gì mà được mấy centimet thế, cô là người hay vượt thế này...”

-”Ui trời...em đã bảo đáng em người mẫu rồi mà...”

-”Người mẫu con khi...nhìn mặt kia, bao nhiêu công sức của tôi giờ lại tóe hết cả vào rồi...”

-”Đâu, anh xem lại đi...xem lại này, vòng hai 58, vòng một vòng ba đều chuẩn thế này còn gì...anh phải tự hào chứ”

-”Vâng, cô nhìn lại đi, chân tay có giống cái cành củi khô không??? Người như xác ướp Ai Cập...”

-”Thôi mà...người giận, người giận, em hứa từ giờ sẽ ăn uống đầy đủ...”

-”Chính cô nói đấy nhé!”

Hắn có vẻ vui hơn, đặt nàng trong lòng, múc bát canh hầm...

-”Chim bồ câu hả?”

-”Ừ, phải cho người về quê bắt đấy...ăn đi cho bồ...”

-”Vịt ăn với em...”

-”Em vừa bảo ăn uống từ tể cơ mà? Húp hết bát này đi...”

-”Được được...người yêu đừng nóng, em ăn ngay đây ạ...”

-”Ngọt quá, ngon quá...người yêu nấu giỏi thế chứ nì...”

-”Cô không cần nịnh...sự thật hiển nhiên rồi!!!”

Từ hôm đó, ngày ba bữa, chỉ luân phiên: chim hầm, móng giò hầm, gà hầm...

Lan xưa nay là loại thấy đồ ăn mắt sáng như sao, vậy mà nàng không ngờ đời mình cũng có ngày nhìn thấy bát canh trên tay anh là sợ tới toát cả mồ hôi...nhiều lúc tự rủa, không biết thằng cha nào mách lẻo với bố Việt để bố ấy ngày nào cũng hầm,..hầm,..hầm...

Rón rén bước vào bếp...thấy anh đang múc gà ra bát...nàng xoắn hết cả quẩy...giả đồ nhảy múa...

-”Eo, dạo này mình thấy là cơ thể của mình khỏe ghê quá...hây za...một...hai...ba...hít thở...hít thở...”

Cổ tung vài chương mà mặt lão vẫn lạnh tanh...

-”Chuẩn bị ăn đi, em hứa rồi...”

Nằm sun xoe:

-”Vịt ơi...vịt đại nhân đại từ đại bi...tha cho dân nữ...dân nữ không thể nuốt được đâu...”

-”Đại nhân ta là chỉ quan tâm tới dân nữ nhà người thôi...ngồi xuống ăn...NGAY”

-”Dân nữ biết chứ, dân nữ biết...nhưng mà dân nữ chịu luôn rồi đó, ngửi thấy mùi là buồn nôn...dân nữ béo lắm rồi”

-”Không nói nhiều...gầy dơ xương ý...”

Nàng thở dài bất lực.

Hắn đang định dứt thìa canh vào miệng con tiểu yêu lăm lờ thì nó đã nhanh nhẹn nhảy phắt lên người hắn, dùng tay vòng qua cổ, sau đó môi nhỏ gấp gáp rà soát khắp mặt hắn...chủ động hôn tới tấp...

Bị dân nữ tấn công bất ngờ, tất nhiên đại nhân không đủ bản lĩnh để tránh, đành dây dưa hồi lâu...

Dây áo ngủ của nàng vô thức tuột, lộ ra vẻ thanh xuân nức nịu...dục vọng không thể kiềm chế, hắn mạnh mẽ thưởng thức mật ngọt...tiểu yêu nhìn xuống, ngại ngùng nói:

-”Đã biết em béo như nào chưa? Chẳng qua là chân tay em không to ra được thôi, nó là đáng người rồi...nói anh chả tin...”

Hắn bưng tỉnh, quan sát noi đầy đà, có vẻ lời nàng nói cũng không sai...cần thêm một phát rồi mới trách yêu:

-”Cô là rất ranh đầy nhé!!!”

-”Tất nhiên rồi, không thể thì làm sao tán đổ anh Vịt...”

-”Gớm, là ai tán ai...”

Đôi trẻ cười rúc rích...từ đó, nàng thoát ăn đồ hầm...

Nàng nghĩ cả đời cũng không ăn đồ hầm...vậy mà...cho tới một ngày có bầu...nàng tự thân một mình xuống bếp nấu một bát gà hầm, đưa thìa canh lên miệng, mùi vị thật đắng ngắt chứ không ngọt ngào như trước...hàng lệ khê lã dài trên khuôn mặt...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 36: Anh em tụ tập

23 Tết.

Việt mua cho tôi hẳn 3 con cá chép, to bự. Sau khi cúng bái và ăn uống xong chúng tôi ra con sông nhỏ sau nhà thả cá. Tôi bắt đầu khẩn khẩn cầu cầu – phải tranh thủ chứ, lần đầu tiên trong đời tôi thả cá chép mà nị...

Anh bên cạnh, nhìn tôi cười, tôi biết anh không tin mấy thứ này, chẳng qua là chiều người yêu thôi, nhưng kệ chứ, tôi huyếch tay anh, ra điều có cầu gì khẩn gì xin gì thì nhanh lên, anh lăm bắm rất nhỏ:”Chỉ cần có em là đủ...”, trời ơi tôi cảm động!

Sau đó thế nào mà anh cũng ngoan ngoãn chấp tay vái:

-”Cầu trời phù hộ cho con bé đứng bên cạnh con mạnh khỏe an lành!!!”

Tôi nghẹn ngào!

Đêm, anh vẫn ôm tôi như vậy...người đàn ông này rất xấu tính, đâm ra tư thế ngủ của tôi luôn là co theo vòng ôm của anh, lúc đầu có hơi khó chịu, giờ thì quen rồi, thiếu lại khó ngủ...

Tôi biết nam nữ yêu nhau sống chung, ngủ chung...chẳng dễ dàng gì...hình như có lần lâu lâu tôi nhớ mồm cao hứng nói với Việt, tôi muốn dành trọn cho chồng tôi, vào đêm tân hôn của chúng tôi...có lẽ Việt nhớ nên luôn gìn giữ cho tôi, thực ra giờ nghĩ lại...suy nghĩ đó thật ấu trĩ, anh bây giờ đã là một phần máu thịt của tôi, chuyện đó đâm ra chẳng quan trọng nữa, nhưng tôi là con gái, ngượng chết...nên thôi, cứ thuận theo tự nhiên vậy!!!

-”Lan, nghĩ gì thế? Tỉnh giấc à?”

-”Có gì đâu anh...”

Anh dơ tay, siết chặt tôi hơn:

-”Ngủ đi, mai tha hồ mà mệt đấy...”

-”Có việc gì thế?”

-”Ngủ đi, mai sẽ biết!!!”

24 Tết

Buổi sáng, chúng tôi ngủ dậy muộn, ăn trưa xong thì anh bảo tôi thay đồ ngủ, hôm nay nhà có khách.

Quả đúng như anh dự liệu, tầm một tiếng sau, 4 chiếc xe thể thao lần lượt đậu ở sân nhà. Út Linh, Cẩm, Hai, và người còn lại chắc là Tư. Chắc là đến chúc Tết đây, băng đảng này, sớm thật.

Tuy nhiên, mọi việc ngoài dự liệu của tôi...

-”Đại ca, chúc mừng sinh nhật!!!”

Tay Út Linh lôi ra chiếc bánh gato to 4 tầng

-”Mừng sinh nhật đại ca nhé...”

-”Đại ca sang tuổi mới thuận buồm xuôi gió...chào chị dâu ạ...”

-”Đại ca...năm nay thì ăn Tết có hai mình rồi...”

Ba người đàn ông to cao hăm hỏ còn lại, xách từ cốp xe nào gà đồi, lợn rừng, rau cỏ,...Xem ra hôm nay có tiệc lớn...

Lòng tôi hơi sưng, chạy thật nhanh vào xem lịch, ngày dương 14/02. Đất trời, tôi quên xù mắt, chính là mặt khẩu trên chiếc thẻ anh đưa...mà tôi còn đang trí tôi mức quên cả hôm nay cũng là ngày lễ tình nhân, tôi không có quà gì cho anh cả...chết mất...đầu óc luống cuống, tôi cũng không biết mua cái gì???Mà giờ lấy cớ gì ra khỏi nhà...

Cố gắng trấn tĩnh, tôi dự định sau khi khách về sẽ đi mua quà, thực ra tôi có thể làm bánh gato đấy, nhưng bánh của Linh mang, 4 tầng, tôi còn làm gì cho thừa thãi...đau lòng!!!

Mấy người đàn ông phụ trách mổ gà lợn bên ngoài, bên trong tôi và Út Linh nhặt rau và vài việc vặt, không khí thật ấm cúng, giống như đại gia đình vậy, thật là hạnh phúc!

Việt vốn thoải mái, đâm ra thì thoảng vào bếp lấy đồ nghề, anh lúc thì bẹo má, lúc thì cắn tai, khi thì phải ôm chặt một cái...tôi ngượng chỉ muốn độn thổ...lại còn có Linh ở đó...tuy nhiên, có lẽ cô ấy đã nghĩ thông, đùa tôi:

-”Anh chị hạnh phúc quá, làm người ta phải ghen tỵ đó...”

Tôi thở phào, chúng tôi cùng nhau tán gẫu, rất vui vẻ, kiểu như chị dâu em chồng vậy! Tôi biết thêm được rất nhiều chuyện, thì ra, họ cũng không gia đình như tôi vậy, ba người đó đi theo anh Việt gần hai chục năm, là cùng nhau từ Bắc chuyển vào Nam làm ăn, có Út Linh gọi là bé nhất nhưng cũng theo anh mười năm, cùng trải qua bao chuyện như vậy, có lẽ tình cảm của họ giờ còn hơn tình thân.

Linh ra ngoài, sau đó quay lại, trên tay đã cầm hai ly rượu:

-”Chị dâu, em kính chị một ly, từ giờ chúng ta là người một nhà rồi...”

Tôi ít khi uống, cũng không thích, nhưng nghĩ khó khăn lắm cô ấy mới chấp nhận mình, đành tươi cười làm một hơi.

Tối, sau khi anh thổi nến thì bốn đứa em lần lượt tặng quà, rồi quay sang nhìn tôi...may mà thằng Hai lên tiếng:

-”Chị dâu lại chẳng “chiều” anh Việt từ sáng ý chứ...”

Mọi người nhìn nhau cười đầy ẩn ý...

Anh em quây tung bùng, hơn mười một giờ mới giải tán, tầm này thì cửa hàng cũng đóng hết rồi...tôi biết làm sao, làm sao đây? Lão người yêu ngang bướng đôi ở dưới bếp dọn dẹp cùng, tôi phải quát mắng nịnh nọt, giờ đủ trò lão mới yên phận lên nhà trước...

Còn 30 phút...chỉ 30 phút nữa là qua sinh nhật anh...qua luôn cả ngày lễ tình nhân đầu tiên của chúng tôi...

Cuối cùng, tôi quyết định làm một cái cheesecake dâu tây nhỏ, vì thời gian không cho phép nên tôi đánh đổ đế, lõi và lớp gelatin lên ngay chứ không để từng bước một, chưa bao giờ làm bánh mà tôi lóng ngóng như thế này...

11h57...

Tôi mở tủ lạnh, dỡ khuôn lấy bánh, sao tôi lại phạm một sai lầm nghiêm trọng tới vậy...làm sao mà nó đã đông được? Chiếc bánh của tôi, giờ thành một thứ dung dịch lỏng lỏng chảy trên đĩa...

Và rồi cũng sang ngày 15/02...

Thật sự là tôi rất rất buồn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 37: Tết

Đợi mãi mà không thấy người yêu lên, hấn sốt ruột xuống bếp...

Gì vậy chứ, con bé đang ngồi thu lu một góc cạnh chiếc tủ lạnh, mặt thì úp vào đầu gối, ngủ quên dưới đây chắc, Việt khẽ mỉm cười.

Tối gần, thấy người rung nhẹ khác thường, hấn bật đèn lớn, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt diêm lệ...

- "Trời, ai bắt nạt bé con đây?"

Nàng vẫn khóc, tức tưởi nước nờ... khiến cho hấn, lòng dạ đau xót...

- "Nói đi, đứa nào làm gì Ngan, anh cho nó một trận..."

Một lúc sau, nàng mới cất lời, giọng lạc đi:

- "Vịt... em xin lỗi..."

- "Có chuyện gì cứ bình tĩnh nói anh nghe xem nào..."

- "Em thật đáng chết, em thật không tốt... em là người yêu tồi..."

Bé tiểu yêu vào lòng, ngồi lên chiếc ghế cạnh đó, bàn tay dịu dàng gỡ những sợi tóc bám dính trên mặt, mũi, anh nựng:

- "Làm sao mà bé con là người yêu tồi được chứ..."

- "Anh không biết đâu... em... em... quên sinh nhật anh... em... em... còn không... có quà tặng anh..."

Nàng nước nờ, hấn thì thở phào, hấn lại tưởng chuyện gì nghiêm trọng...

- "Lỗi của anh chứ, tại anh không nói cho em biết sinh nhật của anh... anh thật đáng chết..."

- "Thôi đi..."

Nàng vẫn khờ nguôi, liếc thấy đĩa trên bàn, hấn đoán ra phần nào, một tay bế nàng, tay kia với thìa:

- "Đừng ăn..."

Hấn không nghe nàng nói, làm một mạch hết thứ dung dịch trắng trắng đỏ đỏ:

- "Ngon lắm, anh nhận quà rồi nhé... ôi có người yêu biết làm bánh sướng thật..."

Thấy nàng buồn thiu, hấn nịnh nọt:

- "Hôm nay cũng là Valentine mà, anh cũng đâu có quà gì cho Lan, hòa nhé..."

- "Em xin lỗi..."

- "Ừ, thôi nào... lên ngủ thôi..."

....

Từ phòng tắm bước ra, nàng không mặc áo ngủ giống mọi khi, trên người chỉ cuộn chiếc khăn, hấn tất nhiên... không thể rời mắt...

Nàng càng tới gần, tim hấn càng như muốn rụng ra ngoài... Cuối cùng, người con gái then thùng dùng tay mở chiếc cặp gài tóc trên đầu, khăn tắm không được giữ theo phản xạ rơi xuống... cơ thể trắng nuột nà hiện lên trước mắt, gương mặt ửng hồng khiến người đối diện đơ đứng...

- "Việt... em... em... sẵn sàng... rồi..."

Nơi nam tính đã sớm trở dậy, kéo lấy người yêu, chậm rãi lau rồi sấy tóc... hấn là một người tinh ý... bờ vai nàng đang run lên, hấn biết, và hấn cũng biết, nàng hôm nay là muốn chuộc lỗi... hấn... thực không muốn lợi dụng...

- "Xong rồi, ngủ thôi..."

-”Anh...”

Ôm nàng, cơ thể nhỏ bé mát lạnh khiến lòng hắn rực lửa...xem ra, làm quân tử quả thật không dễ...bờ môi hắn tìm tới môi nàng, quỵt chặt, tay hắn bắt gác chặt tới khu rừng bí mật, theo phản xạ, nàng căng thẳng, mồ hôi toát ra như suối, sợ hãi cầm chặt tay anh, ...lấy hết sức trấn tĩnh, hắn thì thầm

-”Anh sẽ đợi tới ngày bé con làm vợ anh...ngủ ngoan...”

Tình yêu chân thành của hắn – nàng cảm nhận được từ lời nói đó...mãi mãi không quên, cảm thấy bản thân thật may mắn!!!

Nàng dậy sớm, khều chân lấy chiếc dép bị đá trong gầm giường thì cảm thấy một vật gì đó cứng cứng...tò mò cúi xuống, đó là một chiếc hộp màu hồng rất xinh, nàng rón rén mở...chiếc vòng tay thiết kế tinh xảo y như chiếc cũi của nàng, cũng có chữ Nghi Lan khắc lên, cũng có đôi bướm lượn lờ...tầm thietp tìm ghi những dòng chữ nắn nót: “Ngày lễ tình nhân đầu tiên của đôi ta...vật ngan...vui quá!”...

Bữa sáng hôm đó là miến; thịt gà, trứng non, hành hoa được nàng xếp lên rất khéo, mùi nước dùng thơm ngào ngạt khiến ai đó từ cầu thang đã nhức cả mũi...Lao nhanh xuống nhà, kéo tay ôm nàng trong lòng, hắn giật mình...

-”Lan...anh...”

-”Vòng đẹp nhỉ? Tay em đẹp nên đeo mới đẹp đây...”

Nàng tỉnh bơ khiến hắn lo...

-”Anh...anh...không có ý nói dối đâu, xin lỗi...”

-”TÔI KHÔNG THỂ CHỊU ĐƯỢC ANH NỮA...”

Nàng gào hét công lực, hắn phát hoảng...ra điều nịnh nọt...

-”Lần sau anh không bao giờ giấu em gì nữa, anh xin...”

-”Anh biết tội lớn nhất của anh là gì không?”

-”Là gì...người yêu cứ chỉ giáo, anh nhất định sửa đổi...”

-”Là anh quá đẹp trai, quá chiều tôi, quá hoàn hảo...giờ tôi yêu anh quá mất rồi, biết làm sao, mai sau nhờ anh chán tôi đi với con khác thì tôi sống sao đây...huhu...trời ơi là trời...”

Hắn phì cười, bị con tiểu yêu dắt mũi rồi, không quên trả thù nhẹ...

-”Á...sao đánh mông em đau thế...”

-”Mỗi chỗ ấy có thịt thôi...”

-”Đâu, còn đây chỗ khác có thịt mà...”

-”A thế à, tôi không biết, mang đây xem nào...”

-”Anh đâu...”

Tết nhất thăm họ hàng là một nhất...việc này với Lan và Việt lại thành nhẹ nhàng...

Năm đầu tiên Việt có cảm giác ấm cúng tới vậy, thấy ngày Tết cổ truyền ý nghĩa tới thế!

Hắn đưa người yêu đi mua đào, quất, hai đứa vừa xem phim, vừa cắt cắt dán dán trang trí...thực ra, con mắt thẩm mỹ của hắn có hạn, hắn cũng không thấy trang trí xong khác trước nào, nhưng rất vui...rất có không khí...

Hắn phụ nàng bày mâm ngũ quả, lúc biết nàng muốn gói bánh chưng, bánh lá, thêm cả gói giò, muối hành, nấu đông... lại còn tham vọng làm cho cả anh em trong bang...hắn phát hoảng...tần ấy việc làm tới sang năm chắc? Nhưng chiều người yêu, nên hắn vẫn đưa nàng đi chợ mua đủ nguyên liệu!!!

Tuy vậy, trái với dự liệu của hắn, nàng đảm lăm, làm rất nhanh, mọi thứ hoàn thành trong chưa đầy một ngày...

-”Xong, chỉ còn tối nay bắc bếp luộc bánh...”

Hắn nhìn nàng, ngưỡng mộ hết cả người...cũng sướng nữa, sắp cưới được vợ đảm...mặt cười không ngậm được miệng...

-”Anh sao vậy?”

-”Người yêu năng khiếu nhĩ...”

-”Năng khiếu gì cơ...à...mấy cái này á? Làm quen rồi thôi...”

-”Quen? Trước đây Tết em đều làm à?”

-”Ặc, tiền đâu mà làm...em từng đi gói bánh gói giò thuê, bây giờ là làm chậm rồi đó, ngày ấy xưởng khách đặt nhiều...luôn chân luôn tay...”

Nàng vừa nói vừa thu dọn chỗ lá thừa.

-”Em từng làm bao nhiêu việc?”

-”Nhiều lắm, cứ có tiền là làm, giờ không nhớ nổi nữa...”

Nàng ngẩng đầu, cười nhovn rất đáng yêu...hắn cũng thế, cũng từng có thời cứ có tiền, việc gì cũng làm...nhưng nhìn đôi tay gầy gò kia, tưởng tượng thời gian trước đây của nàng...hắn xót...

Đêm đó, trên sân thượng có hai kẻ dờ hoi ngồi co ro quần chần trông bánh...

-”Vịt...thấy hối hận không?”

-”Hối hận gì cơ?”

-”Thì mua tý là được, nghe lời em giờ phải vất vả thế này, Vịt mệt cứ xuống trước đi...”

-”Hâm...vui mà...từ bé tới giờ là lần đầu tiên anh có được cảm giác này...ngày xưa ở với dì, có lẽ cũng có, tiếc là anh nhỏ quá, không nhớ gì...”

Đoạn, hắn vói tay lấy thêm củi, ánh lửa bập bùng phản chiếu gương mặt kiêu diễm, đặt một nụ hôn trên môi nàng, hắn thì thầm:”Cảm ơn nhé...yêu bé lắm...!!!”

-”Đồ ở đâu mà lắm thế Hai?”

-”Anh cả đích thân mang tới đây...”

Mắt Út Linh rực sáng:

-”Anh đâu rồi?”

Tư cười hì hì:

-”Thế mà cũng phải hỏi, năm nay tất nhiên sẽ có bốn chúng ta đón giao thừa thôi...anh cả, tất nhiên phải bên chị cả rồi...”

Cầm bóc chiếc bánh lá, nhai ngồm ngoàm:

-”Mẹ kiếp, ngon vãi đ...lâu lắm bố này mới được thưởng thức cái vị này...”

-”Chị cả gói đấy...còn hành muối nữa, có cả giò xào đấy...”

-”Anh cả có phúc éo chịu được...thào nào cứ quần lấy chị cả...”

-”Thì đại ca cũng đẹp trai phong độ, gái theo đầy mà...”

-”Hay quá, lời bịa ra đây...”

-”Nào, cạ, Hai chúc các chú năm sau cũng có phúc như đại ca...”

-”Linh đâu rồi...”

-”Chắc chạy đi chơi rồi...”

-”Nào, cạ nào...Zô...”

Giọng mấy người đàn ông sôi nổi, không hề để ý rằng... ở trong nhà vệ sinh, cô Út của họ đang khóc thút thít...

Ngoài đường đông nghịt, nhưng nghe nói có pháo hoa nên nàng nhất định đòi đi xem... hai người chen tới bà cả hơi tai...

- "Hay về đi, em thích hôm nào anh bắn riêng cho em xem..."

- "Thế còn gì là vui, lại tốn kém nữa... xem ở đây mới khí thế... anh xem bao người kia, thích biết bao..."

- "Ừ... đi..."

Thấy nàng thích, hấn chiều chuộng... khổ nỗi đông quá, nàng thì gầy, hấn cân giác người ta chen phát thôi là bẹp mắt... lo sợ gọi...

- "Lan..."

- "Gi anh..."

- "Ngồi lên đây, nhanh lên..."

Nàng ngại, hơi chần chừ, nhưng giờ bắn pháo hoa cũng sắp tới, nhanh nhẹn ngồi lên bả vai người yêu, hấn chạy rất nhanh... đó là lần đầu tiên nàng được kiêu... cảm giác hồi hộp hạnh phúc khiến nàng quên bém mắt mình tới đây để xem pháo hoa... tới lúc nổ đùng đùng trên đầu, hấn gọi mới lăm bằm: "Thích lắm... hihi..."

Hết pháo hoa, nàng từ từ tụt xuống...

- "Không thích nữa à?"

- "Thôi, sợ anh mỏi cổ, người yêu công em là được rồi..."

Hấn cười trừ miễn, nàng thì được bao nhiêu cân mà sợ này sợ nọ???

- "Nặng không anh?"

- "Nặng lắm..."

Nàng đang định nhào thì bị hấn giữ chặt, hình ảnh phía trước trở nên mờ mịt, cảm giác đầu óc hơi choáng, nàng không bước nữa, khẽ dụi đầu vào lưng hấn:

- "Em ngủ chút nhé, khi nào về tới nhà nhớ gọi em dậy đón giao thừa đấy... chúng ta cùng đếm ngược chào năm mới!!!"

- "Nhất định thế..."

- "Anh hứa đấy nhé..."

- "Anh hứa!"

11h55

Nàng vẫn ngủ trong lòng hấn, ngoan ngoãn đáng yêu, nếu không vì lời hứa với nàng, có lẽ hấn cũng không nổi đánh thức...

- "Lan... dậy thôi..."

- "Bé con, dậy đi nào..."

Lay mãi mà nàng bừng tỉnh không dậy...

- "Sắp sang năm mới rồi... bỏ mặc em giờ..."

- "Chuẩn bị tới giao thừa rồi... không dậy đếm ngược hả..."

Lúc đầu tưởng nàng trêu, hấn gỡ đủ trò, hôn hít cù cào... xem con bé gan tới đâu... vậy mà nàng vẫn im lặng, không tỉnh...

Tiếng gọi của hấn ngày một to, mà nàng thì vẫn cứ lặng yên... hấn dần dần mất kiểm soát, tay chân nàng mềm nhũn, môi trắng bệch, mặt tái xanh... tim hấn như bị đá đè, sợ hãi ôm người yêu phóng như điên đại...

Đêm giao thừa, nhà nhà nâng cốc, mọi người chúc tụng nhau... một nơi nào đó ngoài phòng chờ của bệnh viện, người đàn ông ánh mắt đỏ hoe đứng dựa vào tường đầy bất lực...

Q.2 - Chương 38: Anh nhớ em lắm đấy, cô bé ạ !

Khi bác sĩ nói kết quả kiểm tra không có gì bất thường hẳn mới nhẹ người, hẳn trước đây chỉ biết nàng bị ngắt vì đói, lần này không rõ nguyên nhân nên lo lắng, dặn bác sĩ làm các xét nghiệm lần nữa. Tối lần thứ hai, kết quả tốt mới đưa nàng về nhà.

Từ lúc đặt nàng trên chiếc giường quen thuộc hẳn cũng không dám ngủ, hẳn muốn đợi nàng tỉnh, chắc rằng không sao nữa mới yên tâm. . .hắn định bụng, lần này sẽ mắng cho nàng một trận. . .

Hắn cứ ngồi như thế, thời gian cứ từ từ trôi qua. . .mặt trời lên rồi lại lặn. . .

Một ngày, nàng vẫn chưa tỉnh, chưa bao giờ nàng bị ngắt lâu tới vậy, hẳn nôn nóng gọi bác sĩ riêng tới nhà kiểm tra lại. . .tất cả đều rất bình thường. . . khiến hắn càng lo. . .

Sang tới ngày thứ hai, nàng không tỉnh, hẳn lòng như kiến đốt, gọi điện cho Hai bắt tìm bác sĩ giỏi nhất. . .

-”Anh cả, biểu hiện của Lan là sao. . .”

Hắn khẽ, tự nhiên trong điện thoại có tiếng ngập ngừng. . .

-”Không thể nào”

-”Mày vừa nói gì. . .”

-”Không có gì, em sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất. . .”

-”Tao vừa thấy mày định nói gì. . .nói NGAY LẬP TỨC”

Thấy đại ca có vẻ không giữ được bình tĩnh, Hai lắp bắp:

-”Thực cái này có hơi giống. . .”

-”GIỐNG GÌ?”

-”Anh không nhớ ra sao? Loại độc chúng ta điều chế. . .nhưng anh cả, anh đừng lo lắng, không thể có khả năng này, ngay khi thằng Tùng chuyển tới em đã gửi cho anh rồi. . .”

Đúng là độc hẳn cát, cũng không cất ở nhà, việc này là bất khả thi. . .

Hắn cúp máy, cố gắng trấn tĩnh đợi chờ. . .

Các bác sĩ tốt lần lượt được đưa tới mà không ăn thua, hẳn cũng đưa nàng đi vài bệnh viện nổi tiếng, yêu cầu chụp chiếu xét nghiệm. . .kết quả vẫn là không có bệnh.

Gần hết ngày thứ ba, người yêu vẫn nằm yên bất động, hẳn gần như phát điên. . .

-”Này, cô bé, cô đừng có ngoan cố nữa, cô mà dậy thì ăn đòn. . .”

-”Dậy đi em. . .”

-”Xin em. . .”

-”Anh sốt ruột lắm rồi đấy, anh không chịu được đâu. . .đùa ác quá đấy. . .”

Chân vắt vẻo trên ghế, Hai ngồi phì phò điều thuốc, đắm chiêu suy nghĩ. . .Đột nhiên, thấy Út Linh vui vẻ đi mua sắm về, miệng hát hò, hẳn sức khỏe ra, mặt sắc lạnh.

-”Út. . .ngồi xuống. . .”

-”Sao Hai?”

-”Cái này Hai phải hỏi Út mới đúng...”

-”Hai nói gì Út không hiểu...”

-”Em có thể lừa anh Việt, lừa cả thể giới, nhưng không bao giờ lừa được anh...”

-”Hai, bỏ Út ra, Út đau...”

-”Thuốc là Tùng đưa em, rồi em mới đưa anh...bây giờ Lan như vậy...em mấy ngày trước khóc hết nước mắt, giờ lại vui vẻ...theo em là sao đây?
NÓI”

-”Em không làm, anh hâm rồi...”

-”Em nói hay anh cho người tra???”

-”Thích tra thì tra...”

-”Được, chúng ta cùng tới chỗ anh cả”

Nhắc tới anh cả, mặt Út Linh méo xệch...nếu anh cả mà điên lên, không chuyện gì có thể giấu nổi...

-”Anh Hai, đừng...xin anh...anh muốn anh cả giết em à...”

Hai sững người...không tin nổi vào mắt mình...

-”Là...em làm sao...một mạng người đấy...sao em ác vậy?”

-”Em không cần biết...nếu em không có anh cả, không ai có thể có...Hai, đừng nói cho anh cả...”

-”Không được, không thể giấu mãi được, đây là tội bất trung...”

-”Xin anh...”

-”Út, lần này anh không thể giúp em...”

Mặc cho Linh van xin, Hai vẫn không dừng bước, hấn đi rất nhanh, mắt đỏ hoe, vẫn còn vang tiếng Út đằng sau:

-”Được...anh đi đi...đi đi...để đại ca giết em...anh nhẫn tâm lắm...”

Trong căn phòng tầng hai, anh cả hấn đang ngồi nhìn chăm chăm vào người con gái đối diện, vẻ mặt đờ đẫn một mõi, nhìn thấy hấn cũng không nói gì... Hai tự mình quỳ xuống...

-”Anh Cả, tha tội cho em...”

Việt giật mình...

-”Anh cả, anh đừng quá đau buồn, sự thực là Lan không thể cứu được nữa rồi...em là kẻ có tội, chính em đã cho Lan uống thuốc độc mà ta điều chế...”

Tin như sét đánh ngang tai, phản ứng đầu tiên của Việt là phang cho đũa trước mặt ba đập, tất nhiên, hấn cũng chưa tới mức quá lú lẫn.

-”Gọi con Linh tới đây...cả thằng Tùng nữa...”

-”Đại ca phải tin em, việc này không liên quan gì tới Út cả...là em làm...”

Máu điên trong người bùng cháy, Việt quát lớn:

-”Bây giờ mày cho gọi hay để tao phải đích thân?”

Hai tái người, biết cơ hội rất nhỏ, hấn vẫn hi vọng giấu được cho Út, ai ngờ...quả thật không thể...

...

Anh cả gặp Tùng trước, Tùng vốn dĩ không biết Việt, nghe Cẩm thì thầm mới run rẩy chào hỏi.

-”Đưa thuốc giải ”

-”Thuốc giải gì ạ?”

-”Loại độc bảo chú điều chế, giờ đưa thuốc giải ra đây...”

Tùng sợ muốn chết...trước khi điều chế, bên trên dặn là phải làm sao không có gì phá được...bây giờ lại đòi đưa thuốc giải, đúng là...

-”Anh...đại ca...độc này...không...có...không có...giải”

-”Không có cũng phải có...cho mày hai ngày, nếu không tìm được thì vác xác tới đây”

Đoạn, Việt nhanh chóng xuống hầm, bỏ lại Tùng toát mồ hôi lạnh.

Đạn được lắp vào khẩu súng một cách dứt khoát, cách hấn tầm ba mét là Út Linh...tới đường cùng, đâm ra nó cũng không hề sợ hãi...

-”Anh cả...anh thích thì giết, nói cho anh biết, em không hối hận gì cả, tất cả...tất cả là em yêu anh...anh hiểu không?”

-”Mày hiểu thế ư...là yêu, ngậm miệng lại...”

-”Anh cả, mau bắn đi...anh dám không? Anh vì một con đàn bà mà quên tình anh em...anh bắn đi...cho mọi người thấy bộ mặt của anh...vì một con điểm mà quên tình nghĩa mười năm của chúng ta...”

Câu nói của Út Linh khơi dậy cực điểm uất hận trong lòng Việt...

ĐOÀNG...

Tiếng súng vô tình nổ lên...

Anh em của hắn ngã xuống...không phải là Linh, mà lại là Hai...nó còn cố nhẩm nhừ: “Tha cho nó đi anh...”

Kẻ cả hắn có uất, cũng sẽ biết điểm bắn, không đến nỗi giết người...nhưng thằng Hai tự dưng xông vào...cuối cùng lại linh viên đạn kẻ tìm, kiểu này nó khó mà qua khỏi...

Một là người con gái mình yêu thương nhất...một là anh em vào sinh ra tử gần hai chục năm...bây giờ cùng nằm bất động...hắn chưa bao giờ bắt lực tới thế...

-”Đừng khóc nữa, anh Hai sẽ không sao...”

-”Tại em, tại em mà...”

Út Linh nức nở...

-”Thà rằng người nằm là em...”

Cầm an ủi:

-”Kẻ ra cũng là cái số, cuộc đời em hai lần được anh Hai cứu...”

-”Hai lần?”

-”Quên rồi sao? Cái ngày đầu tiên ấy...mười năm trước...”

Linh lấp bắp:

-”Ngày đầu tiên? Không phải là anh Việt...cứu em sao?”

-”Anh cả nói với em thế à?”

-”Không...em mờ mắt thấy...”

-”À, anh cũng đoán anh cả không làm thế mà...hồi đó, bọn anh cướp mồi làm ăn của người ta, rồi cuộc phải trả giá...anh cả và anh Hai đều bị thương nặng...lúc qua cầu thì thấy tiếng kêu cứu, đại ca vốn tính táo hơn, biết sức hai người lúc ấy không thể cứu được em, nên đã ngăn anh Hai, nói đợi gọi bọn anh tới, nhưng Hai không chịu, cãi lệnh mà nhảy luôn xuống, nước hôm đó rất buốt, lúc đưa được em lên thì Hai đã bất tỉnh, mọi người còn lo chuyển hàng, anh cả sau khi băng bó xong thì ngồi lại với em...”

Linh im lặng...vậy mà từ khi còn chưa là thiếu nữ, cô đã nghĩ cả đời sẽ yêu thương, chăm sóc người cứu mạng mình, ước gì, ngày ấy, cô chịu hỏi...

-”Hai thích em bao năm, em không nhận ra sao?”

-”Anh đùa à, anh Hai chơi gái như bão...”

-”Trước kia Hai không thể, từ ngày em xuất hiện, nó thích em, mỗi lần thấy em nhìn anh cả bằng ánh mắt triu mến, khát khao, nó lại nổi loạn...có lúc không tự chủ được, nó còn mang gái lên phòng đại ca...”

Cô nhìn người anh của mình đang thở khó nhọc, băng cuốn đầy người, nước mắt cứ thế mà trào. Cô đã làm gì thế này? Anh cả của Đại Bàng Đen thì như người mất hồn, anh Hai thì không biết có qua khỏi...cô đối xử với ân nhân của mình như vậy ư? Chỉ vì ghen tuông? Ích kỉ??? Trong phút giây, cô thực sự muốn chết...nhưng không, với cô...chết quá nhẹ, cô sẽ đợi sự trừng phạt của họ...

Phòng bệnh mở cửa, thấy bóng dáng Việt, Út Linh tái mặt, vội vã quỳ lạy:

-”Anh cả...tất cả là do em...đừng trút giận lên anh Hai, anh ấy vẫn chưa tỉnh...”

Việt lúc đầu cũng chỉ là vào thăm nó, nhưng thấy thái độ Út Linh, hấn bực mình mà dọa thêm:

-”Nếu thằng Tùng không tìm được thuốc giải, Lan ra sao, thằng Hai sẽ như thế...”

Đại ca rời khỏi, Út mới hoảng loạn tìm Tùng, việc duy nhất cô có thể làm là hỗ trợ nó...anh Hai, không thể vì cô mà chết oan...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 39: Làm vợ anh, em nhé !!!

Hai ngày qua đi, tên Tùng van sống lạy chết xin thêm thời gian, hấn cũng chẳng còn cách nào, nó là hi vọng duy nhất của Lan...

Nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, xoa xoa khuôn mặt tái xanh:

-”Năm ngày rồi đấy cô ạ, cô ngủ sướng nhỉ?”

-”Không dậy là tôi ăn thịt cô luôn đó...”

-”Á à...cái nhà cô này không sợ à? Dậy mau dậy mau...”

-”Đi mà, xin em đấy...”

-”Độc là do anh sai chế... nếu có chuyện gì xảy ra.. chẳng phải anh giết chết em hay sao???”

Mân mê lòng bàn tay nàng, hấn thấy hấn là tên thói tha nhất...ngày nào đó, hấn đã hứa, từ nay, không để nàng phải khổ như những gì trên đường vân này biểu hiện...vậy mà...hấn nói được không làm được...không đáng mặt đàn ông...

Hấn là người rõ nhất...con chuột đó, 9 ngày...vậy nàng...

Nước mắt trào ra...hấn chưa từng nghĩ có ngày hấn lại yếu đuối tới thế.

Tất cả mọi việc, bây giờ chỉ có thể trông vào phép màu...hấn xưa nay chưa từng cầu nguyện...nhưng bây giờ xem ra cũng rất thành tâm...

Nghe nói, gấp một ngàn con hạc giấy sẽ có một điều ước, hấn cũng làm qua...vậy mà nàng, cứ nằm đó...

Hấn nhớ lắm, nghĩ tới nụ cười của nàng, cái vóc dáng gầy gò lạnh lẽo chạy nhảy, đôi tay này, gói bánh gói giò mới khéo làm sao...hấn thèm ăn đồ nàng nấu, thèm cái vị dung dịch trắng đỏ hôm sinh nhật đó...

Hấn tự dặn mình phải kiên cường...hấn là đàn ông cơ mà...

Nhưng sao tới bữa hấn thấy đắng, cố gắng nhắm mắt ăn chút ít...hấn cũng sợ, hấn mệt quá mà không thức lúc nàng dậy...

Ngày thứ sáu, thứ bảy, thứ tám... với hần trôi qua như địa ngục...

Phía bên Tùng có đưa qua thử vài lần thuốc, nhưng là vô hiệu...

Tối ngày thứ chín, hần ngủ thiếp đi... lúc tỉnh giấc, toát mồ hôi vì sợ hãi, hần run rẩy đưa tay lên mũi nàng... vẫn cảm nhận hơi thở yếu ớt, hần mới nhẹ người một chút...

Tự nhiên hần bình tĩnh lạ thường...

Hần mặc áo quần cho người yêu rồi bế nàng ra khỏi nhà... bọn đàn em thấy vậy thì sợ xanh mặt mèo, vội vã đuổi theo...

Chúng thấy đại ca của chúng bế cô gái nhỏ tới phòng công chứng kết hôn... cũng không hiểu đại ca làm cách nào, một lát sau đi ra đã có tờ giấy xác nhận hôn thú...

Chúng cũng thấy đại ca tới cửa hàng bán nhẫn cưới, lựa hết chiếc này chiếc kia... đại ca mua một chiếc váy trắng rất đẹp, gương mặt cười cười nói nói với nhân viên bán hàng... chúng thấy đại ca cười... vậy mà bọn chúng, nước mắt nước mũi đầm đìa... nhất là Út Linh... lúc này cô mới hiểu, mình chính là một con quỷ!

.....

Căn phòng quen thuộc ngập tràn ánh nến...

Người con gái trên giường mặc bộ váy trắng rất đẹp, đầu nàng đội một vòng hoa nhỏ... thuần khiết như nàng công chúa ngủ trong rừng...

Người con trai bên cạnh cũng trong bộ vest đen lịch thiệp, chỉnh máy quay lại giờ phút thiêng liêng đó, hần quỳ xuống bên giường, cầm lấy tay nàng, trịnh trọng nói:

- "Nghị Lan, em đồng ý lấy anh chứ?"

Căn phòng yên lặng... gió thổi qua làm nến đung đưa lung linh huyền ảo...

- "Em không nói gì tức là đồng ý rồi đúng không? Được... tốt lắm..."

Hần đeo nhẫn vào cho nàng, thơm nhẹ lên đôi bàn tay gầy gò...

- "Từ nay chúng ta đã trở thành vợ chồng rồi... không gì có thể chia cắt... có anh đây... đừng lo..."

- "Em xem này, tờ giấy này, trên đó đã ghi tên em và tên anh nhé... từ giờ, chúng ta là gia đình... chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng một đại gia đình..."

- "Em hứa rồi mà... em không thể nuốt lời..."

- "Anh không cho phép đâu... chẳng nào em cũng không trốn được đâu... dù thế nào, giờ em cũng là vợ anh rồi... em đi đâu, anh sẽ theo đấy..."

- "Chúng ta cùng uống rượu giao môi nhé..."

Hần rót rượu ra hai chiếc ly, một ly hần cầm, một ly trong tay nàng do hần giữ cùng, họ cũng giao ly như bao buổi lễ đính hôn khác, chỉ có điều, rượu là do mình chú rể uống...

Hần nhẹ nhàng bế người con gái vào lòng, bờ môi tìm lấy môi nàng, trao nụ hôn nồng nàn... Tối đó, hần đã ngủ như thế, bởi lẽ hần rất sợ... thời gian chẳng còn bao lâu... ngày thứ mười cuối cùng cũng phải tới...

Trong phòng thí nghiệm, Tùng và Út Linh vô đầu bút tai...

- "Đây, những thứ mày yêu cầu tao kiểm cả về rồi..."

Hai tiếng sau... vô vọng...

- "Này, mày chế độc kiểu gì mà kinh vậy?"

- "Bằng một loại lá tên khoa học là Yjeopeanh..."

- "Cái gì cơ..."

- "Thôi đi, nói chị cũng chẳng hiểu... Anh Hai tỉnh chưa?"

- "Tỉnh rồi, nhưng mày không tìm ra thuốc giải độc nhanh là anh ấy cũng không qua khỏi đâu..."

-”Tất cả là chị mà ra còn gì?”

-”Tao biết rồi...nhanh đi, mày phải tra các loại lá kị lá đầy hay giải trừ được độc từ lá đấy chứ?”

-”Biết rồi bà nội ạ...lúc trước nghe lời anh Hai, tôi đã phải tìm lá độc cực hiếm, làm sao mà không giải được, ...mà tôi cũng tra chán rồi...”

-”Mẹ, đưa đây tao xem...”

.....

-”Này, Tùng này...chỗ này nó bảo có mấy loại lá độc nhưng lấy củ của nó ý, có thể giải ngược lại đấy...”

-”Cái đấy ai mà chả biết...nhưng có phải là lá Yjeopeanh đâu?”

-”Mẹ kiếp, mày ngu vãi, cứ làm thử xem, còn nước còn tát...”

Tùng nhìn Linh nghi hoặc, nhưng vẫn làm, dù sao mạng của hắn cũng đang ngàn cân treo sợi tóc rồi...

Lần tiêm thuốc giải nào thì Việt cũng có tâm trạng hồi hộp như nhau...tính cả lần này nữa thì lần nào cũng thất vọng như nhau...

Một tiếng...hai tiếng...năm tiếng...

Nàng không một phản ứng...

Tùng và Linh ngồi dưới đọi mà lòng như lửa đốt, cuối cùng thì Lan vẫn không nhúc nhích...chúng lo tới mặt trắng bệch...nhưng không hiểu sao, Việt lần này không quát tháo, cũng không chửi mắng, chỉ ra lệnh cho chúng về...

Có lẽ những ngày đọi chờ dài dằng dặc đã khiến hắn mất dần hi vọng...

Có lẽ hắn cũng đã chuẩn bị tình huống xấu nhất...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 40: Thiên đường hạnh phúc

Nửa đêm, có một cô bé nhỏ nhắn tỉnh giấc...nàng nhớ mình đã mơ một giấc mơ rất dài, bị bóng đè nhiều lần...thậm chí, nàng còn mơ có quỹ dư tới bất nàng theo cùng, nhưng nàng đã chống trả rất quyết liệt...

Bật chiếc đèn ngủ, nhìn đồng hồ, nhìn người đàn ông ngủ say bên cạnh, cô bé có phản giận dữ, cố gắng lay anh dậy:

-”Vịt ơi...vịt ơi...dậy đi...nhanh lên”

Người trước mặt ngủ không say, khe tiếng nàng, hắn ngay lập tức tỉnh giấc...việc đầu tiên của hắn là tự cầu vėjo, rồi tát vào mặt mình...biết rõ không phải là mơ, hắn ôm nàng, nước mắt giàn giụa...

-”Vịt sao thế, em đã bảo gọi em dậy đón giao thừa rồi mà...”

Hắn nhìn nàng, trầm ngâm không nói lên lời...

-”Anh như thần kinh ý, em mà không dậy kịp thì chúng ta nhờ mất rồi, anh xem, 12h kém 15 rồi kìa...”

Nước mắt hắn tuôn càng nhiều, ôm người yêu ngày càng chặt, không nói lên lời...

-”Anh sao vậy? Có chuyện gì à...”

Đầu óc hắn quay cuồng, không nghĩ được quá nhiều, chỉ biết rằng, cô bé này muốn đón giao thừa...

-”Được, được, ngồi yên đây đợi anh tý...anh lên ngay...”

Hắn phóng như bay xuống nhà chỉnh tivi, sắp xếp qua vài thứ rồi bồng nàng xuống...

Có lẽ nàng vì quá háo hức nên cũng không được tỉnh ý cho lắm...

Hắn đặt nàng trong lòng...vừa muốn siết chặt cho thỏa nỗi nhớ...vừa không muốn nàng nhìn bộ dạng hắn lúc này...

Trong tivi, tiếng pháo hoa bắt đầu nổ...

Mười...chín...tám...

Nàng đếm, hào hứng, vui vẻ...hắn cố làm bầm đầng sau...biết bao cảm xúc khó tả, hạnh phúc, nhưng nhớ, thương yêu...mặt hắn cứ áp chặt vào lưng nàng, cố gắng ngửi mùi hương, cố gắng cảm nhận con người sống động trước mặt...hắn thực sự, vẫn chưa hết sợ...

Ba...hai...một!

-”Vịt...chúc mừng năm mới...Zê zê...”

-”Từ giờ năm nào chúng ta cũng đón năm mới cùng nhau...vịt béo...yêu chết đi được...”

Nàng cầm bàn tay hắn, thơm nhẹ nhàng...hắn không thể kiềm được cảm xúc, cố gắng đứng dậy thật nhanh:

-”Anh vào đây một lát...”

-”Ừ, ra nhanh nhé, để em tìm hài Tết, chúng mình cùng xem...”

Nàng ở ngoài lục lọi đóng DVD, không biết rằng, ở trong bếp, người đàn ông của mình, tay xắt bánh chưng rán vẫn còn run...

Xong xuôi, hắn rửa qua mặt, bê đĩa thức ăn, tươi cười:

-”Nào, ăn chúc mừng năm mới nào!!!”

-”Thơm quá...”

Ôm nàng vào lòng, hai con người trong đêm, người thì vô tư xem hài, người thì chăm chú đút thật nhiều cho cái bụng bé tý xú kia...

-”Vịt...ngon nhi...vịt cũng ăn đi...”

-”Ừ, anh vẫn ăn mà...nào ngoan, há miệng nào...bánh với giò người yêu gói chả ngon...”

-”Hí hí, em giỏi nhí vịt nhi...”

Nàng tinh nghịch, mút một lượt cả ngón tay hắn...hắn đã dặn mình phải mạnh mẽ, vậy mà nước mắt cứ rơi...

-”Vịt...em không ăn nữa đâu, em no lắm...”

-”Ăn thêm chút nữa thôi...”

Hắn nịnh, nàng nũng:

-”Không...không muốn đâu...”

-”Được rồi...”

Bất giác nàng quay mặt về phía hắn, lòng nhói lại:

-”Vịt ơi...ai bắt nạt vịt à...”

Bàn tay nhỏ khê mân mê khuôn mặt nam tính...

-”Không, được đón năm mới với em, hạnh phúc quá, cảm động thôi...”

Nàng cười trêu mếu, áp mặt vào lồng ngực hắn...râu hắn cựa vào trán nàng, cảm giác rất thích, nhưng lại khiến nàng nhớ ra...

-”Vịt, hình như lúc chiều vịt mới cạo râu cơ mà...”

-”Đâu, em nhầm à...đưa em đi xem pháo hoa đã kịp cạo đâu...sao, chê râu già à?”

-”Em nào dám, vệt như nào cũng đẹp trai...”

-”Biết thế là tốt...”

Việt véo mũi mình, con tiểu yêu lại hốt hoảng:

-”Ô anh ơi, sao em lại mặc váy này...anh cũng thế...”

-”Còn phải hỏi, cô tè dầm, ướt hết cả áo quần và lưng tôi còn gì, nên tôi cũng phải thay luôn...”

-”Ô nhưng váy này lạ lắm...”

-”Ừ anh mua ở cửa hàng gần chỗ bắn pháo”

-”Thật á...”

-”Thật...”

-”Eo ôi xấu hổ chết mất...từ xưa có bao giờ em thế đâu...”

Nàng ngại ngùng, ôm mặt chạy lên gác, hấn dọn dẹp xong cũng lên theo...

Trở về giường, để ý một vòng hoa nhỏ rất xinh, nàng tò mò đội lên đầu, đứng trước gương tự sướng:

-”Ôi xinh quá...Eo, xem ai mà xinh từ đầu tới chân...như công chúa vậy...có mỗi tay chân hơi gầy thôi...hehe...ơ...chiếc nhẫn này...”

Ngước lên, bóng dáng cao lớn của hấn dựa ở cửa, triu mến...

-”Vệt...nhẫn...”

-”Là anh muốn cầu hôn em...”

-”Cầu hôn phải đoàng hoàng chứ...sao tùy hứng thế, lúc em ngủ đeo trộm à, nhờ em không đồng ý thì sao?”

-”Em không đồng ý?”

Mặt hấn hơi buồn...

-”Hay để anh cầu hôn em lại nhé!”

Nàng nhoẻn cười:

-”Không cần...anh đã suy nghĩ kỹ chưa?”

-”Suy nghĩ gì?”

-”Về việc muốn lấy em làm vợ?”

-”Hỏi vớ vẩn...”

-”Bây giờ anh hỏi vẫn còn kịp...”

-”Không bao giờ...”

-”Chắc không?”

-”Chắc!”

-”Rồi sẽ có ngày em già đi, ngoài kia có nhiều đứa trẻ đẹp hơn em...”

Bàn tay hấn bắt gặp sờ lên chiếc miêng nhỏ xinh:

-”Anh yêu em...bởi em là chính em...”

-”Sẽ yêu em trọn đời chứ...sẽ không bao để em lại cô đơn một mình?”

-”Nhất định là thế!!!”

Nàng thích thú trào lên người hần, thơm nhẹ lên má người yêu, thỏ thẻ nói:

-”Được, Vịt, từ nay em là vợ anh, mãi mãi không rời, anh đi đâu cũng nhất định bám theo...”

Nàng xúc động, xúc động vì được người con trai mình yêu nhất hỏi cưới, xúc động vì giờ đã là vợ hần. .hần xúc động. .xúc động vì người con gái của mình quá giản đơn, quá thuần khiết, không trầu cau, không tiệc tùng, không hoa quả. .chỉ một chiếc nhẫn, nàng cũng đồng ý làm vợ anh. .

-”Vậy anh tuyên bố từ giờ phút này, chúng ta là vợ chồng. .”

Nàng thẹn chín mặt, vòng tay ôm cổ hần, thì thầm: “Vợ yêu chồng!!!”

Câu nói của nàng, ngọt ngào như quả chín cuối thu. .hần lập tức bế cô vợ nhỏ lên giường, miệng cười tùm tùm. .

Gió ngoài trời hiu hiu thổi, ánh đèn ngủ mờ mờ ảo ảo, hần cúi đầu hôn lên mí mắt ai kia đang khép hờ, nhẹ nhàng đi qua gò má mềm mại, kéo dài tới đôi môi mọng đỏ đầy quyến rũ.

Vị ngọt của nàng khiến hần ngây ngất, môi khẽ thì thầm “Làm sao đây. .muốn em phát điên”. .nàng tuy biết sẽ có ngày này, cũng chuẩn bị từ rất lâu rồi, nhưng khi thời khắc tới gần, trong lòng không sao thoát khỏi ngượng ngùng.

Nhận thấy sự khác biệt từ hơi thở vợ yêu, hần trêu mếu:”Tiểu yêu tinh, đừng sợ. .”; nói đoạn, vừa xâm chiếm hương vị thanh mát trên môi nàng, bàn tay to lớn kéo chiếc khóa cạnh sườn, lách qua lớp áo dây, thông dong vuốt ve đỉnh phần hồng. Ngón tay hần ranh ma di chuyển xuống nụ hoa, trêu đùa chiếc nhụy nhỏ xinh, toàn thân nàng run rẩy. .

-”Dừng, Việt. .”

Hần rời khỏi môi nàng, tuy toàn thân đã bị nàng hại tới không chịu nổi nhưng vẫn ân cần: “... Có thể để sau. .”

Nàng biết, hai người sống cùng nhau đã lâu, anh giữ cho nàng tới giờ, nàng đã quá cảm kích rồi, hơn nữa, họ chẳng phải đã là vợ chồng. .cố gắng lấy lại bình tĩnh, hơi nhướn người, ghé sát tai đức lang quân, dịu dàng từng chữ:

-”Em trao thân em. .nguyên vẹn cho anh!!!”

Nàng nói rất nhỏ, nhưng hần lại nắm bắt được tất cả, từng từ từng chữ như mồi lửa thiêu cháy tâm can hần; động tác mạnh mẽ mà dứt khoát, chiếc váy trắng nhanh chóng rời khỏi, cẩn thận kéo lớp vải tam giác. .đặt lên những nụ hôn đầy cháy bỏng.

Giây phút ấy, cả người nàng như tan chảy, run rẩy mặc anh dẫn dụ tới một thế giới hoàn toàn xa lạ. .họ bây giờ mới thực sự hiểu, tình cảm nam nữ dạt dào. .chỉ có cách này mới diễn tả trọn vẹn. .

-”Thằng Tùng sướng nhé. .đại ca cho mày 100 củ. .”

Tùng không khỏi há hốc miệng, Út Linh nhanh nhẩu:

-”Chắc Lan tỉnh rồi đúng không. .đấy, công tao đấy, lấy củ đấy. .chia đê. .”

-”Thôi đi, bà làm anh em tởm mặt mạng một loạt. .”

Linh bĩu môi. .rồi lại áp ứng:

-”Hai. .anh Cả có nhắc gì tới em không?...Mà không, em không nên hỏi. .có lẽ cả đời anh ấy cũng không nhìn mặt em đâu. .”

Sợ hãi trong lòng cô quả không sai, tuy không đánh mắng hay trừng phạt thêm gì cả, nhưng cái hành động đại dột của cô đã khiến anh cả không nói chuyện với cô trong nhiều năm. .với cô, thái độ này còn ác hơn mọi sự trừng phạt khác.

-”Em đừng thế. .tính đại ca mọi người đều biết, khẩu xà tâm Phật thôi. .”

Cầm lên tiếng:

-”Hàng đợt này là anh hay đại ca đi. .”

-”Chú đi?”

-”Sao cơ?”

-”Đại ca đi hù ở phương trời khác. .anh thì còn nằm đây, chú không đi thì ai đi?”

-”Chắc đại ca đi Lạc Tâm đúng không?”

Linh nhanh nhẩu, Cầm lo lắng:

-”Đất trời, em chưa từng đi lớn như vậy?”

-”Đi khác quen...Mà này, anh cả dặn chuyện lần này không bao giờ nhắc lại nữa”

-”Bọn em biết rồi...”

...

Nói chuyện một lúc, Cầm và Tùng cũng biết điều, từ từ chuẩn, trong phòng bệnh tĩnh lặng, chỉ còn Út Linh và Hai chuyện trò...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 41: Tiểu yêu tinh hay hồ ly tinh? ~ Việt

Đêm ấy tôi không sao ngủ được, ôm chặt em trong lòng mà tôi vẫn cảm thấy không đủ...nhìn cơ thể trắng ngần của em tràn ngập những dấu hoa đào chói của tôi, lòng lại ngập tràn cảm xúc...

Tôi không biết ngày mai nên làm như nào? Có nên nói mọi chuyện cho em, tôi nên bắt đầu từ đâu? Tôi suy nghĩ rất nhiều...em biết thì sao...không biết sẽ ra sao...em mong đón giao thừa đầu tiên với tôi như thế...cái Tết đầu tiên, em chuẩn bị tươm tất chu toàn mọi thứ...liệu biết mình nằm cả chục ngày, qua cả Tết, em sẽ ra sao???

Cuối cùng, tôi có một quyết định ích kỉ...để mọi thứ trong quá khứ, từ ngày mai, tôi sẽ cùng em, đón Tết...’Tha thứ cho anh, cô bé nhé...’

Tờ mờ sáng, tôi dậy chuẩn bị...

Đã bao nhiêu bữa sáng rồi...hôm nay con tiểu yêu bé bỏng và tôi lại ngồi chung một chiếc ghế; mười ngày...là mười ngày mà tôi tưởng cả thế kỉ trôi qua???

Từ phía bụng, một luồng khí ấm khê chạy qua...mùi hương từ em hoàn toàn làm tôi lấy lại được sức sống – đúng là tiểu yêu tinh của tôi.

-”Còn đau không?”

Em thấy vậy, quay lại phía sau, mặt nũng:

-”Đau chết đi được, anh Vịt xấu lém...”

-”Rồi, anh xấu, thương lắm...anh đền nè...”

Tôi đặt nụ hôn lên chiếc cổ trắng trẻo, em quay lại, khẽ lườm:

-”Đền gì chứ, là anh được lợi mà...”

Ấn xong, ra phòng khách, có lẽ đã nhìn thấy vali ở trước cửa, em tò mò hỏi:

-”Vịt...va li gì thế? Anh định đi đâu à...”

Tôi e hèm:

-”Ừ, anh có công chuyện, nhất định phải đi...”

-”Công chuyện gì chứ, mới mừng một Tết, em không thích ở nhà một mình...”

-”Nhưng việc này quan trọng...”

-”Quan trọng hơn cả vợ?”

Em ngúng nguẩy dỗi hờn:

-”Biết thế tối qua tôi đã không nhận lời lấy anh... được, thích thì đi đi...”

Định trêu thêm, nhưng nể mặt người đẹp vừa ôm dậy, tôi băng quơ:

-”Em thích đi theo không?”

-”Có thể hả...”

-”Ừa...”

Con tiểu yêu nhanh chóng lấy lại vẻ tươi vui vốn có, nhẩy lên người tôi, thơm chụt một phát... trái tim tôi, như dựng đứng...

-”Yêu chồng nhất, vợ sẽ ngoan, không làm phiền chồng đâu... mà việc gì thế?”

-”À, hôm qua anh mới cưới vợ nên hôm nay nhất định phải đi hưởng trăng mật...”

-”Nỡm nhà anh... mà mong Một chỗ nào mở cửa nữa?”

-”Có nơi mở!”

-”Đâu?”

-”Lạc Tâm... thời tiết rất đẹp, có biển, có núi...”

-”Hi, thích quá... để em lên chuẩn bị đồ...”

Em cù nhẹ, tôi đã bảo là tôi đã xếp đồ cho em rồi, mà con bé vẫn không tin tưởng, nó kiểm tra... sau đó kết luận:

-”Em biết ngay thiếu mà...”

Đoạn, nó lên phòng, lạnh lẽo cảm bộ quần áo bơi đỏ cắt vào túi, phải nói hành động này khiến tôi cực kì ngứa mắt.

-”Bỏ đi, bộ ấy cũ rồi, tối anh mua bộ khác cho...”

-”Không, bộ này đẹp mà, sợ tối không có bộ nào đẹp như thế...”

Nhí nha nhí nhảnh mang hành lý ra cốp rồi khoác tay tôi, tôi còn làm gì ngoài cười gượng nữa, chả nhẽ thừa nhận mình ghen???

Cũng may Lạc Tâm là một khu nghỉ dưỡng cách biệt thế giới bên ngoài nên không có internet, tối qua tôi cũng tranh thủ đổi ngày trên điện thoại, laptop; hơn nữa vì là sở hữu của Đại Bàng Đen nên mấy ngày tới tôi đã bảo Hai cho dừng nhận khách và dặn dò nhân viên... có lẽ kế hoạch sẽ thành công!!!

.....

Thấy người yêu miệng há hốc hết lần này tới lần khác, lòng tôi cũng như mở cờ.

-”Đẹp quá, anh Việt...”

-”Anh ơi... mình đang tới thiên đường phải không?”

-”Á... á... trời ơi thích chết mất...”

Hầu hết các nhân viên ở đây không biết, nên không được chào đón với tư cách là ông chủ của khu, nhưng với thân phận là bạn đặc biệt của “anh Hai”, cũng đủ để được chăm sóc chu toàn...

-”Vịt ơi... vịt ơi, lại đây mà xem này... phòng của chúng ta đẹp quá... từ đây thấy hết cả biển, núi... em như đứng giữa đất trời ý...”

-”Đâu, đâu... anh xem...”

-”Mà khu này thấy bao sáu năm rồi mà em nhìn mọi thứ mới tinh... họ bảo quản tốt thật...”

Tôi mỉm cười, hạnh phúc theo hạnh phúc của em... tự nhiên thấy quyết định thật sáng suốt; xưa kia cho xây dựng Lạc Tâm, tôi đã thiết kế riêng một phòng độc lập, bao xung quanh đơn giản là kính trắng; căn phòng đặc biệt này, là muốn dành cho người đặc biệt của mình, trước giờ chưa từng sử dụng... cũng không ngờ, ngày ấy tới nhanh vậy... cảm xúc thật khó tả!!!

-”Anh, ở trăng mật bao lâu?”

-”Tối bao giờ vợ chán...”

-”Hí... anh là nhất!!! Yêu quá...”

Buổi chiều, chúng tôi đi dạo quanh bờ biển, tôi hỏi ý em

-”Bao giờ muốn tổ chức đám cưới?”

-”Đám cưới gì cơ?”

-”Ồ hay cái nhà cô này? Đám cưới hai đứa mình chứ đám cưới gì...”

-”Không tổ chức có được không?”

-”Em không muốn?”

-”Người ta lấy chồng, có gia đình họ hàng mới cần...em làm gì có ai, có tổ chức ra cũng may có vài khách...”

-”Thì anh cũng vậy, nhưng em không muốn mặc váy cưới một lần trong đời à? Rồi cũng phải chụp lại ảnh cho con cháu xem chứ?”

-”Vậy nghe theo anh đi...a, có cái chòi đằng kia...xem bói ý sao, xem thử đi anh”

Bà bói này xem rất chuẩn, Hai phải cất công lăm mới mời được, thực ra tôi cũng không tin lắm, nhưng đây là chiến lược làm ăn...

-”Chào bà!”

-”Chào cô cậu!”

-”Con muốn xem ngày nào tổ chức lễ cưới với anh này là tốt nhất, để chúng con sống hạnh phúc nhất, nhiều con nhiều cái nhất...”

Bà ấy nhìn tôi và em, ánh mắt hon chừng lại...sau đó vẽ mặt rất xấu...im lặng hồi lâu...

-”Ngày nào hả bà?”

Lan tò mò:

-”Hiện tại chưa thấy, vào mùa thu là tốt nhất”

Nghe bà trả lời, tôi đoán em cũng nghĩ như tôi, mùa thu là mùa cưới, ai mà chả biết...em nhanh chóng cảm ơn rồi đi dạo tiếp với tôi...

-”Này, cô cậu...”

Bà lão đuổi theo chúng tôi, dí vào tay Lan hai miếng đồng, dặn dò:

-”Sắp tới có thể có biến cố, tôi không giúp được gì, nhưng cứ giữ theo mình...coi như là bùa hộ mệnh!”

Ngơ ngác hồi lâu, em đưa tôi miếng to hơn, lệnh phải luôn giữ bên mình, có lẽ lời bà ấy đã dọa tới cô vợ bé bỏng của tôi...

Nhân lúc Lan tắm, tôi tự mình đi một vòng Lạc Tâm

Sau một vòng, kết luận cơ sở hạ tầng vẫn rất vững chãi, thái độ nhân viên tốt, môi trường giữ gìn sạch đẹp, tôi yên tâm quay về, trên đường đi không ý thức được gặp sự cố bất ngờ!

Thực đây cũng là chiến lược kinh doanh thôi, nếu như có anh nào, dù trẻ hay già đi dạo một mình trầm lắng cô đơn – kiểu gì cũng gặp một em chân dài nóng bỏng là lướt...chiều này chỉ có thằng Hai mới nghĩ ra, nhưng không thể phủ nhận, nó giúp tăng doanh thu khá nhiều...

Đang định từ chối, thì lại thấy bóng dáng con tiểu yêu mặc váy tím thất nơ đáng yêu kinh khủng...chắc đi tìm tôi...tự dưng tôi nhớ tới vụ áo bơi màu đỏ, cũng nghĩ tới sự khổ sở của mình bao lâu nay...rõ ràng, tôi vì em mà diễn tiết hết lần này tới lần khác, nhưng em...thì chưa một lần...

Thực, tôi thèm khát được chứng kiến cảnh đó...

Lập tức, vừa vuốt ve, tôi vừa giờ giọng dê già nhất có thể:

-”Cô em tên gì?”

-”Em là Hương ạ...mà anh thích gọi là gì thì em là thế...”

-”Tốt...thân hình mập mạp sẵn chắc...anh rất thích...”

Phía xa xa, cảm nhận được sự phấn uất từ con mắt đỏ, thái độ giận dữ quay đi, tôi thấy hả hê hết cả.

Nói chung là sướng, rất sung sướng! Đợi một lúc, tôi mới từ từ về phòng, nào, tới giờ phút dễ dàng em bé rồi!!!

Về tới phòng, em không có...

Đi loanh quanh tìm, tôi bắt đầu thấy lo, liệu tôi có đùa quá đáng, nếu như, em vì chuyện này mà trốn biệt tăm... em là trốn rất giỏi...

Thấy bóng dáng quen thuộc, tôi thở phào... được vài giây, cảm thấy lửa trong lòng cháy lên ngọn nục...

Con tiểu yêu chết tiệt kia!!!

Giờ này lẽ ra nó nên trốn trong phòng khóc lóc vì ghen tuông chứ?

Gi vậy? Nó diện bộ bikini đỏ chói, tuy có quần thêm một lớp khăn voan nhưng không thể che giấu người ngòm trắng nõn nuột nà...ngồi kia...chơi bài...với thằng quản lý??? Cái mặt thính thoàng e thẹn cười đùa...người thì cúi thế kia, chẳng phải tên đó nhìn sắp no rồi???

Máu điên nổi cuộn cuộn...cảm giác mặt nóng bừng, con tiểu yêu tinh của tôi, mà không – tiểu yêu cái nổi gì, phải gọi là con hồ ly tinh mới đúng...để xem...để xem...ông xử chúng mày như nào...

Đi được nửa đường, bỗng tôi thấy bức. không thể được, lại để em vênh vênh tự đắc lần nữa sao? Đường đường là một đấng nam nhi, có thể chịu thua dễ dàng thế sao??? Nghĩ ngợi, tôi ấn điện thoại, chưa đầy hai phút, em Hương đã xuất hiện trước mặt, chúng tôi thông dong tình tứ đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 42: Đùng hởi vì sao anh điên

Nàng thấy hấn, hơi nheo mắt.

Hấn tỉnh bơ như thường.

-”Hai người chơi gì mà vui ghê?”

Tên quản lý tươi cười trả lời khách:

-”Chúng tôi chơi bài, mọi người muốn chơi không?”

-”Được, hay đấy...”

Thế là họ ngồi xuống quyết định chơi tấn, em Hương không chơi, chỉ là đứng bên cạnh phụ họa cho anh Việt, nên có ba người thôi.

Nhìn con đàn bà vuốt ve mặt chồng mình mà nàng điên, nhưng trong lòng vẫn cố kiết...

Chơi bài là sở trường của cả nàng và hấn, cả hai đều rất máu thắng. Tuy vậy, nàng vẫn không thể tính thông bằng hấn.

Ván thứ nhất, hấn thắng, tên quản lý nhì, nàng bết.

Ván thứ hai, tên quản lý nhất, hấn nhì, nàng bết.

Ván thứ ba, không thay đổi...

....

Ván thứ chín, vẫn vậy...nàng vẫn bết...

Sở dĩ có việc như trên, là do hấn luôn dồn ép bài của nàng tới bước đường cùng, nhất định không cho góc đầu lên, mà chơi tấn ba, hai người dồn thì người còn lại đâu thể làm gì được, hấn nhất định, dù có thả tên quản lý, thì nàng vẫn phải bết.

Mỗi lần chồng yêu chiến thắng lại được em gái thưởng cho một câu tán dương, đút nước cho uống...Nàng nóng mặt, vứt chiếc khăn xuống, cơ thể nuột

nà hiện lên đầy sống động, cả người được ôm quỳ rũ bởi hai mảnh vải rất nhỏ.

Tên quân lí tí sặc, nhìn tới thềm thường, hấn giận tím tái, ván bài tiếp theo, hấn thả quân lí về trước, sau đó cũng được một ván nằng về nhì, vừa reo lên sung sướng thì nhìn thấy Át chủ trong tay hấn... mẹ kiếp, rõ ràng cố ý hạ nhục nằng mà...

Em Hương thấy hành động anh Việt cao thượng vậy thì nũng nịu thường, tay lần mò vuốt ve ngực anh... hấn thân nhiên như không.

Nàng ở ghế đối diện phát khùng... 'Mẹ kiếp, bà mày ngồi đây mà mày nhon nhon quỳ rũ chồng bà thế à? Cả thằng chồng mất nét nữa, rốt cuộc anh muốn gì? Nhận lời lấy anh chưa đầy 24 tiếng mà tôi hỏi hận đi... chịu được??'

Nàng phải làm gì? Nàng vuốt ve lại tên quân lí ư? Nghĩ tới đã ghê, không thể... Chả nhẽ đứng đây chửi bới một trận – thật mất mặt mà, trong đầu xuất hiện suy nghĩ – nằng biết là ngu, nhưng vẫn muốn thử một lần... 'Việt – là anh ép tôi trước... tôi cũng chỉ đơn giản muốn xem anh còn quan tâm tới người vợ này không??'

Cầm bài, Lan nhìn thẳng vào Việt, cứ thế mà nhìn, tất nhiên, ánh mắt Việt cũng nhanh chóng đưa về phía nằng, hai người họ, nhìn nhau không chớp mắt. Thế rồi, một tay nằng từ từ đưa lên nút thắt ở cổ, chỉ một cái búng nhẹ, mảnh bikini bên trên dần dần tụt xuống.

Giây phút ấy, cả đầu hấn như nổ tung, mắt đỏ rực, uất hận phun trào ngang núi lửa, chiếc bàn bốn người họ đang ngồi bị lật tung, phản xạ nhanh nhất có thể, hấn ôm lấy con tiểu yêu trước mặt, nhanh chóng dùng người mình che chắn nơi thanh xuân đầy đà trước khi bị một ai nhìn thấy, với chiếc khăn voan, đặt lên nơi đó rồi bẻ nằng lòi đi...

Về tới nơi, tuy rằng phòng hấn ở địa điểm độc, xung quanh ít có người, hấn vẫn bực mình ấn nút, toàn bộ rèm cửa từ từ kéo lại, quả thật là hấn không thể chịu đựng được ý nghĩ chia sẻ vợ với người khác, kẻ cả chỉ là ánh nhìn!!

Vứt nằng lên giường một cách thô bạo, hấn ức chế quát lớn:

- 'Mẹ kiếp, cô làm cái đi... gì thế hả?'

- 'Người hỏi câu này phải là tôi mới đúng...'

Hấn tự nghĩ, đúng là mình khơi mào, nhưng cục tức vẫn lớn nghìn ngụt:

- 'Cô muốn để thiên hạ xem hết cơ à?'

Câu nói có phản động chạm, nằng cũng không khách khí:

- 'Vâng, ông chồng mới cưới yêu quý của tôi ngang nhiên ngoại tình trước mặt tôi, còn quan tâm tới con vợ này cơ à?'

Đuối lý, ức hận, hấn lao vào... nằng còn tức, mím chặt môi không chịu mở. Hấn bị da thịt non lũng lờ dưới chiếc khăn trên người, trong người nổi lửa, chậm rãi liếm môi nằng, tay làm loạn các huyết chết người, kiên nhẫn dụ nằng mở miệng.

Cuối cùng mèo con không thoát khỏi móng vuốt của cọp già, cơ thể dần thả lỏng, vô ý mà phát ra tiếng ngâm nga đầy mê hoặc. Máu nóng trong người ngập tràn, hấn mạnh mẽ cuốn lấy chiếc lưỡi dính hương, cảm giác như muốn nuốt trôi; đôi môi tiểu yêu bị chà đạp tới mức tấy đỏ.

Nàng lâu lắm mới lấy lại được tinh thần, dùng chân đạp mạnh vào hấn, bắt mẫn:

- 'Thích người đầy đặn mập mạp cơ mà, ở đây làm gì, biến đi!'

Hấn khờ sờ, chỉ là muốn nằng ghen thôi, hấn có mất trí đâu mà không nhận ra, cái thân hình kia, dù là gầy gò nhưng lúc nào số đo ba vòng cũng đạt tới mức hoàn hảo... chỉ liếc qua thôi đã làm hấn điều đứng.

Không thể nín nhịn thêm một giây phút nào, mặc kệ nằng gào tức, hấn xông vào, cơ thể to lớn ép chặt lên nằng bé bỏng, thỏa sức tạo dấu ấn của mình. Bàn tay lạnh lợi tách những sợi tơ bao bọc bên hai cánh hoa xuân đầy mẫn cảm, trên chọc tới khi nằng phải đầu hàng, mới từ từ tiến vào.

Hai con người, tình yêu và khát khao... đốt cháy cả căn phòng...

Đã là lần thứ hai, nhưng cảm giác đau đớn vẫn không dứt, khoe mắt nằng – một giọt nước khề chảy... Hấn dịu dàng hôn lên, trù mến nói:

- 'Anh xin lỗi...'

- 'Vì sao mà xin lỗi?'

Giọng nằng nhẹ nhàng như không còn sức.

- 'Vì anh không tốt, vì cố ý làm bé con ghen, vì làm em đau...'

Thì ra hấn cũng giống nằng, cố ý chọc tức đối phương... trong lòng nằng trào dâng ngọt ngào khó tả, người đàn ông to xác này, bên cạnh nằng sao giống như đứa trẻ; bất giác nằng nhìn hấn trù mến, tay vuốt nhẹ mái tóc đen ngắn đầy yêu thương...

Hắn áp mặt vào nơi mềm mại, cảm nhận sự ấm áp từ nàng, hạnh phúc thổ lộ: “Vợ đẹp lắm...”

Nàng không tin:

- “Suốt ngày chê ông chê eo rồi dị ứng với cái sự gầy của người ta cơ mà...”

- “Anh làm thế là lo cho sức khỏe vợ thôi...chả nhẽ vợ không biết?”

- “Em đẹp thật à?”

- “Thật... hơn cả siêu mẫu...”

Nàng cười, lúc đầu chỉ là tủm tỉm, sau dần vui sướng tới mức không ngậm được miệng.

Đúng thật, tình yêu rất đơn giản!!!

Đồ ăn thơm tất được đầu bếp đưa lên, những chiếc rèm cũng được mở, kính trắng nhấc dần, cảnh vật đẹp tới ngây lòng người, từ trong phòng cũng có thể cảm nhận được gió biển mát rượi, trắng sao sáng tỏ. Đất trời bao la như ôm trọn lấy đôi tình nhân.

Cầm chiếc dao, xắt miếng thịt rồi bỏ vào mồm vợ, hắn làm nàng cảm động tới chảy nước mắt..

- “Sao tự nhiên lại trầm mặc vậy cô bé?”

- “Anh à, anh nói xem, nếu có một ngày mình lạc mất nhau, lúc đó biết làm sao?”

- “Trời, cô cứ xem cho lắm phim vào...”

- “Anh trả lời đi???”

- “Tất nhiên là anh sẽ lật tung trái đất này lên để tìm em...”

- “Em thì sẽ không như vậy đâu...”

- “Thật sao? Anh không quan trọng?”

- “Đồ ngốc, anh đã đi tìm em, em cũng đi, nhờ chúng ta không gặp được nhau thì sao? Em sẽ luôn ở nơi đây thôi nhé... sẽ luôn đợi anh...”

- “Sẽ không có ngày đó đâu...”

- “Nhờ có thì sao? Em sẽ đợi ở điểm cuối cùng chúng ta gặp nhau, sẽ luôn ở đó...”

- “Được, anh hứa...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 43: Tình yêu nhất thiết phải đẹp thế sao ?

Có lẽ đối với hắn, đối với nàng, đó là những tháng ngày vô cùng ngọt ngào, vô cùng nồng ấm...

Hạnh phúc từ những câu chuyện bình dị nhất...

Sáng sớm tinh mơ, vợ chồng họ đã dò dẫm ra ngắm bình minh, nghe nói bình minh trên biển rất là đẹp.

Ngày hôm đó, nàng và hắn đều công nhận những gì họ thấy chính là kiệt tác của thiên nhiên.

Rất lâu sau này, họ nhận ra hôm đó mình sai lầm, bình minh trên biển quả thực rất tầm thường... họ cảm thấy vậy, chẳng qua là bởi vì lúc đó... họ có nhau – chính tình yêu của họ đã làm mọi thứ trở nên lung linh, huyền ảo!!!

Bãi cát trắng xóa chỉ có bóng hai người, người con gái trong bộ bikini đen đang đùa giỡn với sóng, người con trai bận rộn với chiếc máy ảnh...

-”Vịt, ra đây với em đi, đừng chụp nữa...”

-”Từ đã, đẹp quá!”

Nàng tiến lại gần, nũng:

-”Hai đứa mình chụp chung đi, em làm hình nền điện thoại...”

Viết ghét chụp ảnh, xưa nay ít khi chụp, nhưng thấy nàng bảo nàng đặt hình hân làm hình nền, cũng thấy sướng, liền để máy ảnh lên giá, hai vợ chồng tạo dáng cười thật tươi.

.....

-”Này vợ ơi, xuống anh dạy bơi...”

Nàng cười thầm, bao nhiêu năm trốn chạy, tuy bể bơi đúng là chưa xuống lần nào, nhưng sông hồ thì nàng đã qua nhiều... mặc kệ, vẫn là thích trêu hân:

-”Không đâu, em sợ nước lắm...”

-”Xuống đây đi, biết bơi một chút cũng tốt, phòng thân”

-”Không, bể bơi này nước sâu lắm”

-”Thì mình học ở chỗ thấp thôi! Đi nào, anh dạy vợ rồi vợ bơi cùng anh cho vui, anh bơi một mình chán chết...”

-”Thôi được, chiều chồng đây nhé...”

Bọn họ ở dưới nước, hân dạy nàng, tới hai tiếng mà vẫn không nổi được, cứ xuống nước là người chìm nghiêm hết cả, mặt mày méo máo, trông mà thương hết cả người, định bỏ cuộc thì nàng lại bảo:

-”Cứ học tiếp đi...em sẽ cố gắng, anh vịt đừng trêu em nhé!”

Thấy nàng có quyết tâm, hân mở lòng chỉ bảo tận tình, cố gắng giữ người yêu nổi, tập động tác chân, tay, hân cũng không thể ngờ, chỉ gần một buổi sáng mà vợ đã bơi được vài mét; quay lại chỗ hân, nàng thích thú reo lên:

-”Vịt ơi em bơi được rồi này, từ giờ có thể bơi với anh rồi...hãy mình bơi thi đi”

Hân tý sặc, còn chân ướt chân ráo mà mạnh miệng vãi – đúng là vợ hân.

-”Chắc chắn em thua thôi...chấp em 3/4 bể em vẫn thua.”

-”Này, đừng có kiêu căng như thế...nhờ em thắng thì sao”

Thắng? Nàng có thể thắng được sao? Chân tay thì loạng choạng, bơi vài mét đã phải đứng lại...

-”Eo, cười khinh người ta kia, xì”

-”Không khinh, chỉ là em mới học sao đã bơi được thì?”

-”Em không cần anh chấp ba phần tư bể...như thế này đi, bể này dài 90m, em đứng trước anh 20 mét, anh đứng ở vạch xuất phát, cá cược như lần trước, người thắng được một điều kiện, sao? Anh dám không?”

Hân thờ dài:

-”Thôi được, chiều em vậy...anh cũng chẳng có yêu cầu gì cả, chỉ là vợ chuẩn bị tinh thần tối nay...hầu anh”

-”Nếu em thua...sẽ là như thế!”

Cả hai cùng vào vị trí của mình, hiệu lệnh lên, nàng đã bắt đầu bơi, hân thì vẫn lững thững trên bờ nhấp rượu vang, huyết sáo...hân đã tính, cứ để con rùa ấy bò tới chán chê hân xuống cũng chẳng sao, biết trước là mình thắng, nhưng cũng không muốn để nàng thua quá thảm hại.

Khoan thai hít thở khí trời, từ từ mở mắt...hân dường như không tin nổi...vợ hân, lúc này là dạy nàng bơi ếch, còn giờ, chẳng phải nàng đang bơi sải sao, lại còn với một tốc độ thoăn thoắt đáng nể phục? Ấng chừng nàng đã tới vạch 50m, hân vội vàng nhảy xuống...thật tiếc, lần này là hân quá chủ quan, dù cố hết tốc lực, lúc hân về đích, tiểu yêu tinh đã đường hoàng cầm khăn trên tay, lau nhẹ tóc cho chồng, tùm tùm:

-”Ôi thế là thua hả?”

Sau đó cười ha ha...

Nàng phấn khích ngã người về phía bể, làm một phát “BÙM” vang trời...hắn tái mét mặt, đang định xuống cứu, ai dè con tiểu yêu đã thoăn thoắt ngoi lên, khoan thai nằm ngửa trên mặt nước, thì thoảng còn vẩy tay trêu người...

Em sợ nước? Vịt ơi sao mà nổi được bây giờ? Em không biết bơi? Em không tài nào giữ được thăng bằng...Sắc nước khó chịu quá...??? Tiểu yêu lão toét, đợi đấy...Xem ta trị nhà ngươi như nào!!!

Đoạn, hần nhẹ nhàng bước xuống nước, cố gắng di chuyển không ra tiếng, nàng bơi ngửa, không để ý được có kẻ đột kích bên dưới, cả người ngã nhào xuống, hần được thê cướp lấy môi bé xinh, trút toàn bộ giận dữ...

Bị hần cướp hết khí, nàng dưới nước khó thở, mấy lần vỗ người, đá chân, ra hiệu muốn lên, hần ương bướng không tha.

Cuối cùng, sau khi cắn xé thỏa hận, hần mới từ từ buông tay, lúc này; người nàng đã nhũn mềm, từ từ chìm xuống; hần thấy vậy thất kinh, vội vàng đưa vọt lên bờ...

-”Vợ ơi...vợ đùa phải không...”

-”Vợ tỉnh lại đi...anh sợ lắm...”

Hồ hấp nhân tạo mấy lần mà nàng vẫn bất động, mặt hần tái xanh, vội vàng bế nàng vào kiểm người, vừa đi vừa ghen ngào:

-”Anh sai rồi...là anh không tốt...vợ đừng sao nhé”

-”Cố gắng chịu đựng nhé...”

Được nửa đường, chợt một vòng tay nhỏ bé quen thuộc ôm qua cổ hần, rồi cổ nhướn người thơm lên má, sau đó cười tới rụng rời...

-”Em...em...”

Nàng vẫn cười...

-”EM LỪA ANH...”

Hần giận bưng bưng, quay đầu lại, bước đi đầy mạnh mẽ, lần này chính tay hần; quăng nàng một phát xuống bể không thương tiếc...

Đi được một đoạn, không hề thấy tiếng nước vấy vùng, hần bắt đầu lo lắng...quay đầu lại, cơ thể trắng nõn nà nằm bất động dưới đáy bể. Lần này là thật? Hay là nàng lừa hần? Nàng bơi giỏi cơ mà?...

Điểm yếu chí mạng của hần vẫn chính là nàng, vô đầu bút tai; rớt cuộc, vẫn phải nhảy xuống lôi vợ lên...

Tới bờ, nàng thở gấp gấp, mắt mở ra tròng trợn nhìn hần...

-”Lan, là em cố ý?”

Môi nàng hơi hé:

-”Là em đánh cược với chính bản thân mình...”

-”Nếu anh không xuống em nhất định nằm chết dưới đó?”

-”Em không tin anh không xuống...”

Bị lừa tới ba lần trong một ngày, phần uất ầm ầm, mặt xầm xì, lạnh lùng:

-”Tôi không phải là đồ chơi của cô”

Đoạn, ông chồng yêu quý của nàng đi thẳng, bỏ mặc vợ không thèm liếc nhìn lấy một cái!!!

Nàng nhìn theo bóng anh...cái con người này, ăn gì mà đáng yêu không chịu được!

Bước vào phòng, hần đang xem tivi.

Hần lần này chắc giận thật, thấy tiếng mở cửa cũng không thèm quay đầu...

Nhưng nàng không lo, căn bản nàng không tin không có cách!

-”Bơi một ngày, tóc bết hết cả, người cũng hơi khó chịu...haizz...”

Nàng đánh tiếng, hấn vẫn tập trung xem Victoria Secret.

-”Có khi mình phải đi tắm một cái nhì...”

Nàng bị coi như vật thể không tồn tại, thậm chí khi cô người mẫu tóc vàng kia bước ra, vẫy tay chào khán giả, hấn còn ngồi thẳng, miệng khẽ trề trề...

Nàng trông vậy, lòng đã bắt đầu nhen nhóm lửa giận. ‘Còn nói ta đẹp hơn siêu mẫu sao? Ta về còn chẳng biết?’

Trong phòng hai người có một cái bồn tắm tròn rất lớn, thực ra từ cửa vào tới bồn tắm thì có rất nhiều cách đi, nhưng nàng nhất thiết chọn cách thức bành trướng nhất.

-”Ôi trời, người ngọm đau nhức quá...ngâm mình với tinh dầu thì tuyệt...”

Trong phút chốc, hai mảnh vải đã ở dưới đất, nàng chỉ là lướt qua cái tivi đó – làm bộ vịn vịn vào cái dãn xương cốt...tất cả chỉ diễn ra trong vài tích tắc, vậy mà khiến ai kia người nóng bừng bừng, đầu óc u mê...

Theo phản xạ, hấn nhanh chóng chinh buông tất cả rèm

Nàng tím tím:

-”Cứ để cho sáng anh ạ...”

-”Sáng qua tôi khó xem tivi!”

‘Cái đồ ích kỉ nhà anh, còn không chịu thừa nhận?’

Nàng nhẹ nhàng xả nước, tay nhấn điều khiển, hấn tròn tròn.

-”Em chỉ kéo một cái chỗ em thôi chắc không sao chứ?”

Hấn lờm, trong tay vẫn là một cái điều khiển khác, hạ rèm xuống; nàng bướng bỉnh kéo lên, hấn hạ xuống, nàng kéo lên...

-”TRỜI OI, LAN, CÂN THẬN EM, RẦN!”

-”Đâu, ở đâu cơ...anh Việt ơi, cứu em...”

Nàng luống cuống, run rẩy, đánh rơi luôn dụng cụ chiến đấu trong bồn tắm, hấn được dịp trà đùa miệng ngoác tới tận mang tai!

Nàng hậm hực:

-”Được rồi, hòa nhé, không giận em nữa nhé!”

-”Cô lừa tôi ba lần cơ đấy, không biết trừ hả, hòa khi nhà cô...”

-”Thôi mà, xuống đây tắm với em, bôi cả sáng mà không tắm à, bần chết...”

-”Không thèm, tôi trắng qua rồi...”

-”Trắng vẫn bẩn, xuống đây với em, nước thơm lắm, thích lắm...sướng lắm”

-”Sướng thì cô tự đi mà hưởng thụ đi...”

-”Sao thế?”

-”Tôi ghét cô, được chưa?”

-”Giờ em phải làm sao thì chồng yêu mới hết giận hả?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 44: Đợi anh về cùng ăn tối

Tên trẻ con đó vẫn chẳng thèm nói gì, dù sao nghĩ mình cũng quá đáng, nàng đành tiến tới, sà vào lòng hắn, khoanh tay nũng nịu:

-”Em biết lỗi rồi ạ, em xin lỗi lần sau em không dám thế nữa ạ”

Mặt hắn sáng hơi lúc trước một chút, tiểu yêu tiếp tục tấn công, dùng đầu lưỡi nhỏ vừa chọc ghẹo nơi mang tai vừa rút lời đường mật:

-”Xuống vợ kì lưng cho... đi...”

Thành trì lúc này bị phá bỏ hoàn toàn, hắn bế vợ ra bồn tắm, mắng yêu:

-”Quý này...”

-”Ghét em nữa không?”

-”Ghét”

-”Thật không?”

-”Thật”

-”Nhiều không?”

-”Nhiều”

-”Nhiều như nào?”

Nàng vừa hỏi, vừa cười, lòng bàn chân đặt thẳng trên mặt người đối diện, trêu chọc hạ dần theo đường thẳng...

Hắn như điên cuồng lao tới, hận muốn xé xác tiểu yêu thành trăm mảnh... Quả thật, vợ của hắn, không khác nào độc dược loại mạnh!!!

Hai con người mờ mờ như nước nhìn nhau cười hạnh phúc, hắn khẽ cắn lên tai nàng, trêu đùa...

-”Vợ “ngon” quá!”

Nàng then chỉ biết rúc vào cơ ngực săn chắc, hơi thở dịu dàng thanh khiết khiến hắn rụng rời...

-”Vịt này... hình xăm đại bàng này đẹp quá...”

-”Ừ, thích không?”

-”Thích, em cũng thích xăm một con đại bàng, cho giống anh... có đau không?”

-”Không đau lắm, hôm nào đưa em đi... nhưng anh thích em xăm chữ Vịt cơ...”

-”Được...”

-”Vợ này, giờ mới để ý, vợ giống anh thế!”

-”Giống gì cơ anh?”

-”Trên người vợ có vết chàm nè, người anh cũng có...”

-”Thật á, ở đâu sao em không biết?”

-”Ở sau lưng, hình con bướm nhỏ rất đẹp...”

-”Thảo nào em không biết.”

-”Anh chụp ảnh nhé, cho em xem?”

-”Thôi đi, nỡm ạ...”

-”Sao vợ không hỏi của anh ở đâu?”

-”Em chả biết thừa rồi... ngay trước ngực đó, to lù lù...”

Nói đoạn, nàng khẽ thơm lên chỗ đó, liếc lên cười với hắn đầy tình ranh! Hành động khiêu khích không tránh khỏi khơi lòng tham từ chồng nàng... thêm một hồi dây dưa không dứt!

Miền man trong giấc nồng, chợt cảm giác có một vật gì mềm mại, ướt át chạm vào mặt, nàng khẽ cựa, quay người tránh sang bên khác, chân tay quờ quạng xua đuổi.

Nhưng cái vật quái gở đó vẫn không tha, cảm giác môi bị cắn nhẹ, rồi tự nhiên thấy rất khó thở, lười nhác mở mắt thấy cái người xấu tính đang nhìn mình, cười rất là ranh...

-”Anh Việt...ghét anh!”

-”Ghét sao còn lấy người ta?”

Hắn khẽ lách tay đỡ cổ, xốc vợ yêu dậy.

-”Em muốn ngủ, 10 phút nữa thôi...”

-”9 giờ rồi đấy!”

-”Đi mà, em xin mà...”

Thấy ai đó chu mỏ năn nỉ, quả thật lại khiến hắn mỉm lòng.

20 phút sau.

-”Ngan già ơi, dậy đi nào...”

-”Cho em ngủ 10 phút, à không 5 phút nữa, chỉ 5 phút nữa thôi...”

-”Được rồi...”

15 phút sau.

-”Vợ ơi!”

-”5 phút nữa thôi chồng!”

-”Haizz...ừa...”

....

Quá trình cứ thế lặp lại cho tới 11 rưỡi trưa...

-”Lan ơi...”

-”5 phút nữa đi mà anh, sao anh gọi mãi thế...”

Không thể chiều chuộng thêm, hắn bẻ phát tiểu yêu dậy, ném vào bồn tắm đã xả nước, nàng đang chần ảm đệm êm, bị hành khổ quá, mắt nhắm mắt mở quát nặng xì ngầu:

-”Anh...anh...sao mà anh quá đáng thế, 5 phút cũng ken.”

-”Cô biết cái 5 phút của cô nó đã qua mấy chục lần rồi không hả?”

-”Ngủ thêm tý thì chết à?”

-”Gần mười hai giờ rồi đó, người đã gầy, người ta đã chiều cho nhịn ăn sáng rồi, phải dậy ăn trưa chứ...”

-”Ai bảo anh hôm qua hành người ta, lỗi tại ai, được, lần sau tối anh đừng làm gì nữa, sáng em ắt dậy sớm được...”

Nàng treo ra khỏi bồn, phụng phịu trách cứ, hắn cứng cả lưỡi, chỉ còn biết tóm lấy người yêu, lấy khăn lau người cho nàng, từ tốn nói:

-”Ai bảo đằng ấy...quyến rũ quá, người ta cũng chỉ là lo cho đằng ấy thôi mà...”

-”Biết rồi, Vịt thôi thum thum ý...”

-”Ừa, Ngan của anh thơm, anh thổi, hôm nay đưa Ngan đi gặp một người nhé”

-”Ai vậy?”

-”Đi rồi biết...”

.....

-”Nhanh lên anh!”

Nàng cứ phăng phăng đi trước cổ vũ hấn, tự nhiên lúc này hấn mong nàng yếu điệu đi một chút có phải hấn đỡ xấu hổ không? Đường núi cao cao dốc dốc mà nàng đi cứ thoăn thoắt thoắt thoắt, không phải hấn không khỏe, chẳng qua chỉ là hấn phải mang bao nhiêu thứ, nào gà, xôi, bánh, hoa quả, ...

Nàng chạy lại, đưa tay xoa mồ hôi trên trán cho chồng, hỏi đầy xót thương:

-”Nặng lắm đúng không, đưa em cầm một ít cho đỡ mệt”

-”Không cần, đi nào”

-”Đưa em cầm cho...”

-”Người gầy như thế cầm cái gì mà cầm...”

-”Ồ RẮN, RẮN Việt ơi, em sợ quá”

Hấn hốt hoảng lơ đãng, nàng được thể giật luôn một âu thức ăn, chạy nhanh lên trước, vừa cười vừa lè lưỡi...

-”Em đứng đó, chết tiệt!”

-”Cái này học được của anh thôi mà...haha...Vịt kia, người không ngờ có ngày bị bản cô nương chơi lại hả?”

-”Tại hạ quả thật không ngờ đến...”

Nói đoạn, hấn nhanh chóng chạy tới chỗ người yêu, thơm nhẹ lên trán...

-”Người chúng ta thăm sống trên núi này à?”

-”Ừ”

-”Thế buồn chết...”

Việt chỉ khẽ cười, họ đi thêm chừng ba mươi phút, ánh chừng đã tới nửa ngọn núi, ở đó có một bãi cỏ mọc rất đẹp, xung quanh trồng rất nhiều hoa, hấn dắt nàng tiến sâu vào trong...

-”Mẹ, đây là vợ con...chúng con tới thăm mẹ!”

Ảnh người con gái trên tấm bia rất đẹp, hiền từ mà phúc hậu, nhìn mắt anh đỏ hoe, tự dưng khóe mắt nàng cũng rơi lệ, cẩn thận bày đồ đã chuẩn bị quay lại nắm chặt tay chồng, lễ phép nói:

-”Mẹ, con là con dâu của mẹ đây, mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt!”

Họ ở lại rất lâu, tựa đầu vào nhau, kể cho mẹ nghe rất nhiều chuyện, kể những dự định tương lai của họ, gió thổi vì vu êm dịu...

Một buổi sáng bỗng Việt nhận được một cuộc gọi từ số lạ, reo liên hồi, hấn mặc kệ...chỉ ít cũng không muốn những ngày hạnh phúc bên nàng lại phải một người vì công việc...

-”Anh nghe máy đi”

-”Kệ nó”

-”Nhỡ có việc gì quan trọng thì sao...”

Nàng nhấn nút xanh, rồi chủ động đưa điện thoại cho hấn. Hấn miễn cưỡng trả lời, sau khi nghe giọng người ở đầu dây đối diện, gương mặt có vài phần lạnh lùng...

-”Có chuyện gì sao anh?”

-”Có chút chuyện, có lẽ anh phải ra ngoài...”

Cảm giác ở lại Lạc Tâm một mình thật không thích, nhưng nàng cũng không muốn anh vì mình mà nhờ công việc, nhẹ nhàng nói:

-”Được, anh đi đi...”

-”Trưa em tự ăn nhé, cùng lắm là chiều tối anh về...”

-”Em đợi anh ăn tối nhé!”

-”Được...”

Nàng ngồi trên giường, nhìn dáng vẻ anh vội vàng, trước lúc đi cũng không quên thơm nhẹ vào trán mình, thủ thủ: “Anh sẽ cố gắng về sớm với vợ...”, tự nhiên lòng dâng lên cảm giác không ổn... biết thế đòi đi theo...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 45: Anh ở nơi đâu ?

Ngày nào cũng ở cùng anh, đâm ra bây giờ mình nàng có chút không quen.

Thật kì lạ.

Cùng là xem một bộ phim. Vậy mà cảm giác anh ngồi bên cạnh cảm giác thích hơn hẳn.

Mọi ngày ngủ anh gọi mãi không dậy được, giờ lại không ngủ được.

Tắm một mình cũng thấy chán...

Nàng xuống nhà hàng, bảo họ cho mượn bếp, nàng muốn làm vài món ngon cho anh.

7h tối, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, khai vị salat Nga, món chính hai đĩa mực xào miến, cuối cùng là hai chiếc bánh pudding.

Nàng thấp lên ánh nến lung linh, nến cháy, thơm bùng cả căn phòng, chân ngồi đung đưa, nhìn ngắm trăng sao, anh sắp về ăn với nàng rồi, cảm giác thật tuyệt!

8h, anh chưa về, nàng có hơi buồn.

10h, anh chưa về, một chút thất vọng, thế mà bảo về ăn cơm với nàng, thật không biết giữ lời.

12h, thật chán mà, điện thoại anh thì mãi không liên lạc được, không biết lại công việc gì mà quên cả vợ...nàng hậm hực chui vào chăn, định bụng kiêu này anh về thì chết với nàng.

Mãi chẳng thể chợp mắt...

Gần sáng, nàng có ngủ được một chút, hình như nàng mơ thấy anh, nhưng tiếc chỉ là mơ, phòng vẫn trống trơn mình nàng...

Cố gắng làm một người vợ hiền, không can thiệp chuyện làm ăn của chồng, nhưng tới chiều, không thể chịu được, nàng rút máy gọi cho Linh...

-”Linh à?”

Nhìn số máy của Lan, Linh có hơi run, cẩn thận trả lời.

-”Vâng, em đây.”

-”Ừ, một nửa đúng, chị hỏi này...anh Việt có chỗ em không?”

Có vẻ đại ca muốn giấu thật, thái độ của Lan hình như chưa biết gì về chuyện được, Linh đáp:

-”Em tưởng anh Việt đi nghỉ với chị chứ?”

-”Đúng thế, nhưng hôm qua anh ấy bảo có việc, bảo đi một lát rồi về, hôm nay vẫn chưa thấy...”

-”Chị đừng lo, đại ca có nhiều việc, chắc chưa giải quyết xong thôi, xong là anh ấy về ngay đây”

-”Ừ, chị gọi cho Việt không được, em mà gặp anh ấy thì bảo điện về cho chị nhé!”

-”Vâng, em biết rồi ạ.”

Lan cúp máy, tâm trạng nặng nề, cố gắng gạt đi những suy nghĩ xấu, kiên nhẫn chờ đợi, phải, anh nói là anh sẽ về, nàng sẽ vẫn ở đây đợi anh thôi...

Lúc đầu, là cảm giác căm giận, hận, tức, lão Việt thối tha dám bỏ nàng lại, sau đó, từng giờ trôi qua, từng ngày trôi qua, là cảm giác bất an, lo lắng... là cái ước vọng, anh về đi, về rồi muốn gì nàng cũng nghe...

Mấy ngày, đầu bếp đưa đồ ăn tới, nàng thấy khô khốc, không thể nuốt, nhưng nghĩ tới việc mình gầy gò luôn là ám ảnh với anh, nên cũng cố gắng nuốt...nàng không muốn, lúc anh về, phải cầu.

Cái đầu nhỏ bé không biết đã tưởng tượng bao chuyện.

Chốc chốc ngó điện thoại, thất vọng tràn trề...

Anh chưa từng đi lâu tới vậy...Chưa từng bỏ nàng như thế...

-”Hai, ăn nè...”

Út bóc miếng quýt đút vào miệng Hai, hần hất hàm hỏi:

-”Ai gọi đó?”

-”Chị dâu, mấy hôm trước chị ấy cũng gọi...”

-”Có việc gì sao?”

-”Cũng không có gì...chỉ là anh cả đi công chuyện mấy ngày không về, không liên lạc được...em đã dặn chị ấy đừng lo rồi, đại ca có nhiều việc, giải quyết xong sẽ về...”

-”Mấy ngày là cụ thể mấy ngày...”

-”Xem nào...hình như bốn hay năm ngày...”

-”Út”

Linh giật nảy mình.

-”Có gì nghiêm trọng sao? Đầu phải lần đầu như thế đâu...”

-”Em thật hồ đồ...với mọi người anh cả sẽ kín tiếng, nhưng anh ấy đi đâu nhiều ngày, chưa bao giờ không nói với anh...hơn nữa...”

-”Hơn nữa...”

-”Chị dâu với đại ca rất quan trọng, không thể nào anh ấy không liên lạc...”

Nghĩ tới đây, mặt Hai tái mét, Út Linh mắt đỏ hoe, tay run run...

-”Hai...đừng nói anh ấy xảy ra chuyện...”

-”Không được nói gở”

Hai quát Út, nhưng lòng hần cũng không tránh được suy nghĩ linh tinh, lập tức ra lệnh cho mấy thằng em đi tìm, đoạn gọi cho Lan.

-”Chị à?”

-”Ừ, Hai gặp anh Việt chưa?”

Nghe giọng chị dâu yếu ớt, hân không khỏi nóng ruột...

-”Chắc anh cả đi có việc thôi, để em cho người đón chị về nhà trước nhé?”

-”Không cần đâu, tôi sẽ đợi anh ấy ở đây, tôi đã hứa với anh ấy rồi.”

Không nấn nỉ được Lan, Hai đành điều mấy người về Lạc Tâm.

Việc dần trở nên khó khăn hơn hẳn trước, lùng sục cả hai ngày mà không thấy bóng dáng của đại ca, lúc đầu, chỉ điều chục người, sau hai chục, ba chục...sau nữa, huy động toàn bộ lực lượng của Đại Bàng Đen, tất cả với một mục đích duy nhất, tìm Việt.

-”Vịt à, em đợi lâu lắm rồi...sao anh mãi chưa về?”

-”Em ngoan, em ăn nhiều lắm, em béo lắm, anh về đi được không?”

-”Anh ơi...”

Cả ngày nàng cứ nằm trên giường, tay cầm điện thoại, chưa bao giờ nàng rơi vào trạng thái khủng hoảng tới thế, từ khi nàng có mặt trên cuộc đời, biết nhận thức, những thứ nàng sợ là chết đói, là bị bắt cóc...ngày hôm nay, mới biết, cảm giác sợ hãi tới cùng cực!

-”Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi”

Câu nói đó, không biết nàng là lẩm nhẩm bao nhiêu lần, không biết là cầu xin bao lần...

-”Anh ở đâu thế? Chán em rồi sao...”

-”Trăng mặt mà chồng bỏ vợ một mình thế này à?”

-”Vịt già vịt thối...về đây chết với ta!!!”

.....

Nàng vẫn ở Lạc Tâm, ngày nào cũng chạy ra ngồi ở cổng khu nghỉ dưỡng, từ sáng sớm tới tối mịt, mọi người khuyên ngăn thế nào cũng không được, cảnh tượng tới ghen lòng.

Hai tuần, hai tuần dài nhất trong lịch sử đời nàng...

Chuông điện thoại kêu, lại một lần nàng hi vọng...là Hai, ánh mắt hơi sụp xuống, nhưng dù sao có tin tức vẫn hơn không.

-”Hai, gặp anh Việt chưa?”

-”Bọn em tìm được rồi...”

Giọng hân run run khác lạ.

Nàng chảy cả nước mắt, bao nhiêu ngày ngóng trông, nàng thở phào nhẹ nhõm, ‘tên Việt khôn nạn, đợt này ta phải đổi một trận, cho người biết thế nào là lễ độ...’

Quốc Việt! Đợt này có mười cái miệng anh cũng không giải thích được với tôi đâu, đúng là quá đáng mà...

Nàng ừ nhẹ một tiếng ần nít đỏ, trong lòng mong ngóng một người khác gọi tới vỗ về.

Nhưng sự thực không hề như nàng đợi, không thấy điện thoại từ Việt, Hai thì lại không ngừng điện...

-”Chị cả, sao máy tự ngưng bận suốt vậy?”

-”Ừ, có lẽ sóng yếu...Anh Việt, anh ấy xong việc chưa?”

Ở đầu dây có tiếng thở dài, một lúc sau mới chập chùng:

-”Đại ca...đại ca...xong việc...rồi...”

-”Vậy sao...nhờ cậu nhắn với anh ấy, gọi cho tôi...mà thôi, có lẽ chẳng cần, có lẽ anh ấy quên người vợ này rồi!”

-”Chị, anh ấy không bao giờ quên chị đâu...chị à, em dặn dò mấy đứa rồi, chị mau tới đây gặp anh ấy đi!”

Hai vỗ òa...

Vừa hay, nhìn thấy chiếc xe đen bảy chỗ đã dừng lại trước mặt, nàng vội vã lên, tay chân run rẩy:

- "Sao cơ, anh ấy làm sao? Anh ấy không đi được ư? Anh ấy bị thương sao???"

- "Chị lên xe chưa?"

- "Tôi lên rồi đây."

- "Vậy chị bình tĩnh nghe em nói..."

- "Được, tôi rất bình tĩnh đây, nói mau lên!"

- "Đại ca... anh Việt... anh cả... mất rồi..."

Hắn nghẹn ngào, chưa xót tột độ.

- "Mẹ kiếp, chú đừng đùa."

- "Chúng em cũng không thể nào tin được..."

- "THÔI ĐI, IM MẸ ĐI, đừng ăn nói hàm hồ, ở đó đợi tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 46: Đau thương

Nàng biết, biết mà, đây chắc chắn chỉ là trò đùa của con Vịt xấu xa đó, chắc hẳn sợ nàng giận đây mà... thật trẻ con!

Tuy vậy, cả đường đi, nàng vẫn không ngừng run rẩy, nàng đã cầu nguyện, cầu nguyện rất nhiều...

Tới khi chiếc xe dừng lại ở cổng, nàng nhanh chóng lao ra, phi thẳng vào nhà, miệng quát lớn:

- "Việt, Vịt thôi, anh mau ra đây cho tôi, anh tưởng anh đùa thế là hay à?"

- "RA MAU, mau ra cho tôi..."

Tùng, Tư, cả Hai, đều tập trung đợi nàng, mắt đưa nào đưa ấy đỏ hoe, nhưng nàng không thèm để ý, vừa đi vừa gào:

- "Tôi mà bắt được anh xem tôi xử anh ra sao?"

- "Ra mau!"

Hai thấy vậy, ôm chặt lấy chị dâu, đưa nàng lên phòng, nơi mà Việt đang đợi nàng...

- "Chị, chị nhìn mặt anh cả lần cuối đi..."

Út Linh đang ngồi thu mình ở một góc phòng, gương mặt trầm mặc hiếm thấy...

Là anh sao? Là anh nằm đó thật sao? Sao bọn chúng lại phủ khăn trắng lên người anh? Tại sao? Bọn này thật xấu...

Run rẩy mở chiếc khăn, cả người nàng như hóa đá, nhưng nàng vẫn cười, vuốt ve lên khuôn mặt quen thuộc, ngọt ngào nịnh nọt:

- "Anh mệt lắm phải không?"

- "Anh ngủ chút đi... rồi tí nữa dậy nhé, em đợi! Anh còn hứa ăn tối với em mà..."

- "Nhìn mặt mũi anh này, sao hốc hác trắng bệch thế? Cả những vết thương nữa, đưa nào bắt nạt chồng em vậy? Để em xử nó nhé!"

-”Anh ơi...năm tý thôi nhé, rồi dậy đưa vợ đi chơi!”

...

-”CHỊ...Anh Cả đi rồi...chị phải chấp nhận đi...”

Út Linh gào lên, tiếng hét của cô như mũi dao thức tỉnh nàng...Việt...Việt của nàng...Lan nhìn Linh, nhìn Hai, nhìn mọi người, rồi quay lại nhìn Việt, từ từ ngã xuống...

....

Lúc nàng tỉnh dậy thì chỉ thấy một màu trắng xóa, hốt hoảng tìm kiếm, miệng không ngừng kêu tên anh.

-”Chị, chị đừng như thế nữa...”

Út Linh đau khổ ôm nàng vào lòng...

-”Họ, họ đưa anh ấy đi đâu rồi? Nói mau...”

-”Đã tới lúc rồi, thân thể đại ca từ lúc ngừng thở cũng được mấy ngày rồi, anh Hai đã đem đi hỏa táng...”

-”CÁI GÌ? Một lũ điên...”

Lan không ngừng chửi bới, nhất định lao ra khỏi nhà, Linh không còn cách nào khác, đành phải đưa nàng tới chỗ mọi người...

Lúc nàng tới, Hai nhất định giữ nàng bên ngoài.

-”Chị, đừng như vậy, để anh ấy yên lòng ra đi đi...”

-”Các người điên rồi, anh ấy còn sống, sao các người dám...lũ chó khôn nạn...tôi xé xác các người...”

-”Chị à, chị chửi mắng chúng em bao nhiêu cũng được, giờ bọn em chỉ xin, chị nghĩ cho sức khỏe của mình, nghĩ cho anh cả, nếu chị vào, anh ấy sẽ lưu luyến...”

-”Lưu luyến thì sao? Chồng tôi lưu luyến tôi thì đã sao?”

Nàng gào lên bất lực, cuối cùng, Hai cũng chỉ cho nàng đứng ngoài cửa sổ, khuôn mặt ấy, bóng dáng ấy...và cả ánh lửa ấy...cả đời nàng, không thể nào quên!!

....

Bọn họ quyết định an táng Việt tại Lạc Tâm, trên quả núi nọ ngay gần mẹ anh.

Giờ phút vĩnh biệt, tất cả mọi người đều không kiềm được, Út Linh đau lòng gào tới khản cổ. Riêng nàng, không hề rơi một giọt nước mắt.

Lạ thay trong mấy ngày này, tâm trạng Lan vững vàng khác thường, nàng không hề khóc, nàng nói với Hai, nàng là vợ anh, việc này là nàng muốn tự lo liệu cho chồng mình.

Hai không phản đối.

Việt không lộ diện nhiều, nên Đại Bàng Đen ngoài vài người thì cũng không biết, đại ca thực sự của bọn chúng xảy ra chuyện. Hai định thương lượng với Lan, nói muốn tiết lộ mọi thứ, nhưng Lan gạt đi, nói cứ theo ý Việt lúc anh còn sống.

Lan làm mọi việc đều rất chu toàn.

Cổ mấy ngày đều là nàng tự tay làm, ai muốn vào bếp cũng nhất định không cho, ngay cả áo giấy, đồ đạc, cũng là nàng sắm sửa.

Làm lễ ở nhà xong xuôi, nàng nói mọi người ra về, nàng muốn nghỉ ngơi một chút, Hai thấy nàng cũng mệt nên lệnh cho mọi người rút.

-”Anh tắm rửa tý đi...mấy ngày cũng mệt rồi...”

-”Ừ...”

Một lúc sau, Hai đi ra, thấy Út Linh ngồi xõm cạnh chiếc bàn, khóc không ra tiếng, quả thật rất đáng thương...hắn ôm cô vào lòng, nhẹ vỗ về:

-”Thôi nào, anh cả trông thấy sẽ không vui đâu...”

-”Chúng ta không bao giờ được gặp lại anh ấy nữa”

Cô ghen ngào.

-”Hai, em nhớ anh cả, em nhớ anh ấy lắm...thà rằng người nằm đó là em, em mới là người độc ác, sao trời lại giáng sai người thế?”

Mắt Hai đỏ hoe.

-”Cũng là tai nạn ngoài ý muốn thôi mà...”

-”Đã tìm ra hung thủ chưa? Em phải giết hắn...”

-”Tìm rồi, nhưng không thấy...”

-”Em không tin, nhất định có uẩn khúc, nhất định có đứa nào hãm hại...”

-”Em nghĩ anh không điên sao? Nhưng anh đã cho tra đủ rồi, cũng hỏi han khắp nơi, nhưng chỗ đó vắng, không ai biết gì cả...”

-”Anh cả, anh thật đáng thương...”

-”Đừng gọi nữa, để anh ấy bình yên đi...”

-”Hai, nghĩ mà xem, anh cả lúc trước tốt với nó như vậy, mà giờ nó cũng không nhỏ nổi một giọt nước mắt, loại máu lạnh...”

Út Linh mắt bình tĩnh mà chửi rủa, Hai nghĩ ngợi, bỗng giật mình, hắn vội gọi điện cho đàn em, tiếng chân người chạy gấp gấp, rồi tiếng báo cáo tình hình đứt khúc...

Hai người họ vội vàng tới bệnh viện, Lan vẫn nằm trong phòng cấp cứu...

-”Hai, chị cả có sao không?”

-”Đừng lo...”

-”Em không muốn...sao chị ấy lại đại đột thế, em trách oan chị ấy rồi...”

Họ chờ hai tiếng, cuối cùng bác sĩ cũng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 47: Ai cho anh cái quyền đó ?

Giọng bác sĩ khiến họ thờ phào.

Út Linh ngồi bên cạnh, thấy Lan tỉnh mới nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, thổi thổi thìa cháo, đưa lên miệng chị dâu. Lan lờ đi, nàng câm lặng không nói gì cả.

-”Chị, chị phải nghĩ tới đứa bé trong bụng chứ?”

Ánh mắt nàng có phần khác lạ, nhìn về phía bụng mình.

-”Em bé khỏe, được ba tuần rồi chị ạ, may mà bọn nó tới kịp...”

Nàng vẫn trầm mặc, hất mạnh bát cháo, nhanh nhẹn xuống giường cầm lấy mảnh vỡ, toan cứa vào vết thương hôm qua...

Út Linh tái mặt, cổ trắng tỉnh:

-”Được, chị chết đi, chết ngay đi, chết rồi xem anh Việt có tha thứ cho chị không? Chị dám giết chết con của anh ấy à?”

-”Chị là loại mẹ độc ác...”

Hai từ đâu xông vào, khẽ máng Út Linh, từ tốn nói:

-”Nếu biết có đứa trẻ này, anh Việt sẽ rất vui, anh ấy sẽ rất mong...”

-”Anh ấy mong nó ư?”

-”Đúng vậy...anh ấy yêu quý chị, và nhất định là cả con mình nữa, vì vậy chỉ cần phải sống thật mạnh khỏe, để anh ấy vui...”

-”Anh sẽ vui sao?”

-”Có chứ, anh ấy sẽ yên lòng...”

Khẽ xoa phần bụng, nơi có sinh linh bé nhỏ, một dòng nước mắt chảy, nàng gật gù:

-”Ừ, đúng vậy, Việt sẽ vui lắm phải không? Sắp có tiểu ngan vịt ra đời rồi...”

-”Đúng thế, chị ăn đi...”

-”Ừ, tôi ăn, ăn rồi còn sinh tiểu ngan vịt, đợi lúc Việt trở về, anh ấy bế con sẽ vui lắm đây...”

Thấy chị dâu lấy lại tinh thần, hấn cổ động viên thêm:

-”Điện thoại của anh cả hỏng, chỉ còn cái này, chiếc ví này giờ giao cho chị, đợi anh ấy trở về rồi trả lại cho anh ấy...”

-”Được, tôi sẽ giữ cẩn thận!”

Linh thấy vậy cũng sờ:

-”Hai, điên à, làm gì vậy?...”

Hai quắc mắt, sau khi Lan ngủ, hấn mới kéo Út Linh ra ngoài, thủ thi:

-”Vốn định không đưa, vì sợ Lan nhớ đại ca, không vượt qua được...nhưng giờ cứ để thế còn hơn là để chị ấy nghi quân, còn đứa bé nữa...”

Út nghe mà không khỏi chạnh lòng, nước mắt từng hàng chảy không ngừng.

.....

Một tháng, một tháng dài lẽo đẽo .

Người ta nói, thời gian, có thể là liều thuốc hữu hiệu nhất, nhưng có những nỗi đau, chẳng thể nhạt nhòa...

-”Hai!”

-”Chị cả...”

-”Có thể nói cho tôi, anh ấy đã ra đi như thế nào được không?”

Giọng nàng không cao không thấp, vẻ mặt vẫn trầm mặc như vậy. Hai ngạc nhiên không kém, rốt cuộc thì nàng bắt đầu nhận thức được...

-”Chị...chị...chị giữ sức khỏe đi, dù sao thì giờ anh ấy chắc đang trên thiên đường dõi theo chị...”

-”Cầu xin chú, tôi thực sự muốn nghe...”

-”Anh Việt...anh ấy không cẩn thận bị ngã từ cao xuống...”

-”Cao? Là bao nhiêu?”

-”Chị...ĐỪNG...”

-”Chú yên tâm, tôi còn có tiểu ngan vịt, tôi là...”, nàng khẽ thở dài... “chỉ muốn biết chồng mình đã đau đớn như nào?”

-”Từ tầng tám...nhưng lúc ấy vắng quá, em cho điều tra mà không được...”

-”Tôi biết rồi”

Nàng khẽ đứng dậy.

-”Chị, chị không sao chứ?”

-”Tôi không sao!”

-”Chị cố gắng lên, anh em chúng em lúc nào cũng bên chị!”

-”Tôi biết, cảm ơn.”

-”Em định để sau nhưng bây giờ chị đã tỉnh táo, chị có thể kí giúp em một số giấy tờ không?”

-”Giấy tờ?”

-”Có rất nhiều giấy tờ liên quan tới cổ phần, đất đai, các tài sản ngầm của đại ca, ...chị chỉ cần kí thôi, việc chuyển nhượng em sẽ đi làm...”

-”Không cần, chú cứ quản hết đi...”

-”Cái này không được...em nghĩ anh ấy cũng muốn chị tiếp nhận mọi thứ, với cả về mặt pháp lý, chị là vợ đại ca, việc này là hiển nhiên...”

Vợ? Đúng, nàng là vợ anh, nhưng giữa hai người cũng chỉ là một chiếc nhẫn, pháp lý? Nàng nhớ không nhầm họ chưa bao giờ đăng kí kết hôn?

Hai cất tiếng, chậm rãi kể, hán quỳ xuống van xin nàng tha thứ thay cho Út Linh, nhưng nàng cái gì cũng không để ý, chỉ vang vọng những chữ cuối: “...chị đừng giận anh cả, căn bản do anh ấy quá yêu chị, lúc đó nghĩ chị không qua khỏi, nên muốn kết duyên cùng chị...”

Kí xong đóng giấy tờ, nàng lao về nhà, tâm trạng rối bời...bực tức lục lọi mọi thứ.

Cuối cùng người con gái ấy cũng tìm được thứ nàng cần. Trong học tủ là một chiếc hộp gỗ rất đẹp, người nào đó nhét vào đó những thứ đầy yêu thương, trân trọng...

Cầm tờ giấy chứng nhận kết hôn, tay nàng run rẩy, không biết nàng đang khóc hay cười, chỉ nghe thấy tiếng quát rất to, giọng nói ai oán tới xé lòng...

-”Việt! Anh là thằng khốn nạn...Anh lấy tôi à? Ai cho phép anh làm thế? Ai cho phép anh ràng buộc tôi...”

-”Anh là chó...anh không đáng mặt quân tử? Anh nói cả đời cũng không bỏ tôi, vậy mà...anh ở đâu, mau ra đây...”

-”Anh nhẫn tâm lắm, anh bảo tôi đợi, nhất định anh sẽ về tìm...vậy mà anh ở đâu? Tôi vẫn đợi ở đây đây? Đồ khốn khiếp nhà anh...”

....

Thứ tiếp theo nàng nhìn thấy là một chiếc lọ thủy tinh, đựng đầy hạc giấy? Là ai gấp? Tại sao nàng chưa thấy bao giờ?

Khẽ khàng lấy ra một con hạc, nhận thấy trên cánh của nó có một dòng chữ nắn nót, nàng cẩn thận gỡ ra:”Xin trời cho cô ấy bình an, con nguyện đổi mạng mình!”, nàng tiếp tục mở con hạc thứ hai, ‘Xin trời cho cô ấy bình an, con nguyện đổi mạng mình!’, con thứ ba, thứ tư...tất cả đều chỉ có câu ấy, nàng tức, giận tới thấu xương...

-”Việt kia, thằng điên nhà anh? Ai cần anh đổi mạng? Ai cho anh cái quyền đó?”

-”Cả ông trời nữa...tại sao nghe lời của một thằng ngu như thế?”

Lòng nàng chưa bao giờ thấy ghét anh tới vậy, tay xé tờ giấy đăng kí kết hôn một cách quả quyết.

-”Tôi tuyên bố ly hôn với anh, tôi không lấy một thằng tôi như anh, anh là tên khốn nhất trên đời...”

Chiếc lọ đựng hạc cũng bị đập tả tơi, những mảnh thủy tinh bắn tung tóe, nàng cứ thế lịm đi, trong máu và nước mắt.

.....

Nàng tỉnh, đã bao lần trong mộng mơ thấy anh, mỗi lần nàng đều muốn ngủ thật lâu, thật lâu, nhưng rốt cuộc, mọi thứ đều quá phù phàng...

Cẩn thận đặt đĩa vào đầu DVD, thứ cuối cùng trong chiếc hộp gỗ...

Đó chẳng phải nàng nằm ấy sao? Anh thật bảnh, anh cầu hôn nàng...họ còn uống rượu giao môi nữa...

-”Việt, anh thật xấu...anh nói em đi đâu, anh theo đấy? Vậy mà anh đâu có giữ lời?”

-”Anh nói nếu lạc mất nhau anh sẽ tìm em? Vậy sao em đợi lâu thế mà chưa thấy anh tới đón em đi?”

-”Việt...Việt ơi...em nhớ anh lắm...”

-”Việt ơi, em vẫn đợi mà...về đi, về cho em đi với...”

Nàng bắt lực gục vào gối, cầu xin, nhưng chẳng ai nghe thấy...

Bỗng, một giọng nói vang lên...

Một giọng nói rất quen...

Là anh?

Là anh sao?

Nàng sung sướng, ngó xung quanh...rồi lại nhìn vào tivi...

-”Bà xã, thật là hạnh phúc em không sao rồi, sẽ có một ngày em phát hiện ra anh giấu em...tha thứ cho sự ích kỉ của anh nhé, em muốn phạt anh như nào cũng được. E hèm...bây giờ em đã là vợ anh rồi, thật không biết nói gì nữa, chúng ta sẽ cùng xây dựng một đại gia đình nhé. ANH YÊU EM!!!”

Đại gia đình? Mất nàng nhòe đi...Anh bỏ đi rồi, nàng biết xây dựng đại gia đình thế nào đây? Bỗng nhiên, nàng như sực nhớ một điều gì rất quan trọng, khẽ sờ tay xuống dưới, lòng nàng nặng trĩu, vội vàng lấy băng dính, cẩn thận dán lại tờ hôn thú; môi khẽ mấp máy...’Được, Việt...em sẽ thay anh hoàn thành ước nguyện, kiếp này trời chỉ cho ta có một đứa con, nhưng sau này, em nhất định nói với con, gia đình nó sẽ đề thật nhiều, ta sẽ có cháu chất đầy đàn, đại gia đình ta sẽ thật vui vẻ...’

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 48: Tháng ngày lặng lẽ trôi

Những ngày sau đó, nàng đã rất cố gắng.

Buổi sáng đều cố đi chợ...mua những thứ bổ dưỡng về.

Ngày nào nàng cũng làm món hầm.

Xưa kia, nhìn thấy đồ hầm, nàng muốn ói. Nay cũng chẳng khá hơn, không chỉ muốn ói, mà mỗi lần ăn còn thấy rất đắng.

Nhưng nàng vẫn ăn, ăn vì đứa trẻ trong bụng, ăn vì anh...nàng sẽ thật béo, cho anh an lòng.

Đôi lúc nàng tới đại bản doanh nói chuyện với Út Linh, Hai, Tư, Cẩm, họ thì thoảng hay nhắc tới Việt, nhắc tới những kỉ niệm anh em bao năm, khi đó nàng lắng nghe rất chăm chú, không bỏ sót một chữ.

Út Linh phát hiện, có những chuyện, cô kể tới chục lần; chị cả cũng thuộc lâu lâu; nhưng chị vẫn bắt cô kể lại; mỗi lần đó, ánh mắt chị thường rất sáng!

Có lần Uyên gọi điện...Nó hỏi nàng sao rồi? Nàng nói nàng lấy chồng rồi, nó hỏi nàng lấy ai, nàng nói nàng lấy Việt, người lần trước nó gặp đó, nó hỏi vợ chồng son thế nào, nàng nói chồng nàng đã tới một nơi rất xa rồi; nàng còn cười cười nói, anh ấy để lại cho nàng nhiều thứ lắm, của cải ăn cả đời không hết, còn cả đứa con để khi nàng già, có người chăm...

Uyên không nói gì, chỉ biết buổi chiều hôm đó, nó đã bay vào Nam, ở với nàng nửa tháng, nàng phải đuổi mãi, nó mới chịu về, nó đang làm giảng viên thực tập, còn có chồng có con...nàng cũng không muốn trong mắt người khác nàng là kẻ đáng thương.

.....

Thấm thoát cũng là ngày thứ một trăm...

Nàng nói với Hai nàng nhớ anh!

Vậy là Cẩm đưa nàng tới Lạc Tâm, khi tới nơi, nàng nói hẳn cứ ở khu nghỉ dưỡng, nàng muốn đi một mình, vì nàng còn có nhiều điều cần tâm sự.

Tới giữa ngọn núi nọ, nàng cẩn thận nhổ những cây héo, trồng vào đất nhiều loại hoa khác...

Kính cẩn chào mẹ chồng, quay sang đặt bó cúc trắng nơi anh nằm...

Nàng ngồi xuống thăm cỏ xanh mướt, nói chuyện với họ.

Nàng hỏi mẹ và anh có tốt không? Nàng ở đây sống rất tốt, chỉ có điều hơi cô đơn.

Nàng bảo với anh, tiểu ngan vịt sắp ra đời rồi, nàng sẽ không cô đơn nữa.

Nàng nói, trước kia nàng giận anh lắm, nhưng giờ anh có thể yên tâm, nàng hết giận rồi.

Nàng bảo, nàng đang băn khoăn đặt tên cho con.

Biết tin dữ, Trâm Anh khóc tới khản cổ, tiếc là cô biết quá muộn, lại gặp vấn đề về thị thực, nên hôm nay mới có thể về thăm anh. Cô luôn tới quá muộn, có người khác đã ngồi ở đây trước cô rồi.

Hai người con gái gặp nhau, cũng chỉ chào nhẹ một tiếng.

Lan hơi dịch ra, cho Trâm Anh vào thăm.

Giữa họ là một sự ngại ngùng khó tả, rốt cuộc chỉ biết nhìn nhau, rồi lại nhìn về phía trước.

Ánh mắt Trâm Anh liếc qua một lượt người con gái mặc váy đen, bụng cô ta, hình như là mang thai? Cô ta vẫn bản thủ, như nhút nhát như vậy? Khẽ cười khẽ, chợt cô tái mét khi nhìn thấy chiếc vòng đó, chưa hề hỏi han, cô giật mạnh về phía mình.

-”Chiếc vòng... chiếc vòng này... làm sao cô có?”

-”Trả tôi...”

Đối với nàng, chiếc vòng đó giờ như bảo vật vậy, nhất quyết ngoài người đòi bằng được; Trâm Anh ngược lại buồm bình giữ lấy, quan sát chữ Nghi Lan, quan sát đôi bướm, nhớ lời mẹ và anh Lân hôm đó, lòng cô sợ hãi hơn bao giờ hết...

Hai người con gái cứ thế tranh nhau một chiếc vòng... và trong họ, có một người- sự sợ hãi đã biến thành ác độc, một tay nhấn tâm đầy người còn lại xuống sườn núi thăm thẳm kia.

.....

Câu chuyện năm xưa...

Vợ chồng Việt Đức và Lan Anh từ xưa đã rất hòa thuận, kinh tế cũng có, lại hai thằng con trai, ai nhìn vào họ cũng nảy sinh hai loại cảm giác, một là mừng cho nhà họ – hai là ghen ghét thêm muốn...

Nhưng ở trong chốn mới biết chốn có rận... Ông Việt Đức lúc nào cũng buồn bực, cả ngày mặt hầm hầm... vì một điều rất đơn giản, ông không có con gái.

Vậy là ở cái tuổi ngập ngừng tứ tuần, bà vẫn quyết tâm mang thai thêm đứa nữa... khi biết đó là con gái, ông bà đã hạnh phúc tới phát khóc.

Ngày bà ở trong phòng đẻ, ông đã canh từ sáng tới tối, đến khi biết mẹ tròn con vuông, ông mới thở phào, khẽ đeo vào chân bé xinh một chiếc vòng bạc...

-”Gi vậy anh?”

-”Vòng tay anh làm riêng cho con đó, nhưng nó bé quá, đeo tạm vào chân...”

Bà nhớ rất kỹ, chiếc vòng đó có chữ Nghi Lan và đôi bướm, rất đẹp, ông nói muốn đặt tên con theo tên đệm của bà, muốn cảm ơn bà liều mình sinh ra nó, bà cảm động mũi cay xè...

Tiếc là sau đó, ông có dự án dở, phải bay gấp sang Mỹ, bà đẻ xong cũng một nên giao cho y tá chăm... Tới lúc ngủ dậy, tới cho con bú, mới phát hiện chiếc vòng biến mất, nói trẻ con đứa nào cũng giống nhau, nhưng con bà đẻ ra bà lại không biết? Khẽ quay người nó lại, vết chàm nhỏ xinh cũng biến mất...

Hai tháng sau ông về, bà nói muốn đặt tên là Trâm Anh, vì muốn con theo hân tên mình; thực tâm là muốn giữ tên kia cho riêng con gái bà. Bao nhiêu năm, chuyện đó bà vẫn giữ kín, vì sợ ông đã kích... dù có điều tra thế nào, cũng không thể tìm được con...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 49: Việt của em – có phải anh không ?

Nàng tỉnh dậy, một màu trắng xóa... đầu óc quay cuồng... là nàng gặp Trâm Anh, sau đó giằng co... sau đó??? Đầu đau như búa bổ, cố gắng vẫn không thể nhớ nổi chuyện lúc đó...

Một lúc, mới sực tỉnh sờ xuống bụng... chỗ đó, hàng ngày nàng vẫn sờ mà... tại sao hôm nay lại phẳng như vậy?

Sợ hãi, nàng kêu những người qua lại, không ai trả lời.

Đây là một nơi rất lạ, phụ nữ tóc tai đều kinh dị, đi ra đi vào chửi bới, những người mặc quần áo như bác sĩ thì lại rất trầm lặng, trông có vẻ mệt mỏi...

Cố nhào người ra ngoài cửa sổ, nàng kinh ngạc... những người này, có người nhảy dây, có người chơi đồ hàng, cả những người trong phòng đều rất kì quặc.

Khi nhận ra thì tất cả đã quá muộn. Đây là viện tâm thần ư? Là ai đã đưa nàng vào đây? Là ai đã ác như vậy?

Nàng kêu gào thảm thiết đòi ra ngoài, khổ nỗi nàng không biết, ở viện tâm thần, mà cứ nói mình không điên, thì họ lại càng nghĩ mình điên nặng.

Nàng bị trói lại trên giường, đau đớn tới cùng cực.

Lúc nàng thất vọng nhất, thì ông trời đã ban cho nàng hi vọng, một người con gái chạc tuổi ba mươi, trông cô ấy rất tiều tụy, đợi lúc bác sĩ đi hết, cô ấy chạy tới bên nàng, vuốt ve khuôn mặt:

- "Chị biết em đau, đừng sợ..."

- "Con của em... chị phải tin em, em không điên..."

- "Ừ... con mất rồi, em phải bình tĩnh cố gắng sống..."

Tiếng cô ấy như nhát dao đâm vào tim nàng, mặc dù muốn thét lên chửi cô ấy nói láo, nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được, những lời đó là sự thật.

Cô gái tốt bụng cầm mảnh sành cắt dây thừng, vỗ về nàng:

- "Đau không em?"

- "Không, con em, cả chồng em nữa, họ mới đau, còn em, không đau chút nào..."

Lúc khóc lúc cười, nàng tự nhận thấy mình chẳng khác những người ở đây là bao. Nàng nói muốn ăn, cô gái tốt bụng lập tức ra ngoài kiếm đồ, lúc vào đã thấy người biến mất.

Từng bước, từng bước một trên cầu thang, lòng nàng rất vui...

Đi tới tầng thứ mười, bước từng bước, tiến tới mép sân thượng, nàng khẽ nở nụ cười...

‘Hai nói, anh ngã từ cao, hôm nay, em cũng sắp được cảm thấy những gì anh cảm thấy rồi...’

‘Việt à... anh đã mang con theo rồi, bây giờ mang theo em nữa được không?’

‘Được không chồng? Coi như vợ cầu xin chồng...’

Khi ý nghĩ ấy chấm dứt, cũng là lúc một chân nàng bước ra không trung...

Những tưởng, nàng sẽ từ đây mà bay tới chỗ chồng nàng, con nàng.

Những tưởng, cuộc đời sẽ được giải thoát.

Ai ngờ, một bàn tay chắc mạnh ôm lấy eo, kéo nàng trở lại thực tại.

- "Chó chết, bỏ tôi ra, thằng khốn nạn..."

Người ấy vẫn cứ giữ, rất chặt, một mùi hương thơm lắm, quen lắm, nàng khẽ ngẩng lên, là nàng đang mơ sao? Khuôn mặt này, ánh mắt này, tròng mắt nhìn nàng, bờ môi nàng mấp máy: "Việt..."

Nàng òa khóc, rung rức như một đứa trẻ, nàng nức nở ầm ức:

-”Đồ tồi, anh có biết em nhớ anh nhiều lắm không...anh đi đâu, bây giờ mới về...rõ hôm đó người anh lạnh ngắt mà...em...em đang mơ hay thật đây...”

Người đó nhìn nàng đầy kinh ngạc.

-”Chủ tịch, không nên vì con đàn bà điên này mà mất thời gian.”

Có người đứng sau nói gì đó, nhưng nàng không để ý nổi, nàng vẫn không ngừng ôm lấy anh, bàn tay xoa xoa khắp mặt anh, rồi lại rướn người lên, hôn nồng nàn...

Người đàn ông bị bất ngờ, nhanh chóng gỡ bỏ tay nàng.

-”Cô nhận nhầm người rồi!”

-”Em mà, vợ đây mà, chồng ới chồng không nhận ra vợ ư?”

Mặc cho nàng gào thét, giải thích, ánh mắt kia vẫn lạnh lùng, miệng không ngừng nói anh không phải cái tên nàng nhắc tới...nàng van xin hẳn nhớ lại, thăm thiết tới khi sức lực cũng không còn, từ từ ngã xuống.

-”Chị cả tỉnh rồi...”

Nàng đưa mắt đảo quanh, tìm kiếm:

-”Linh, anh Việt đâu rồi?”

-”Tỉnh lại đi chị, anh ấy...ra đi lâu rồi...”

-”Tôi nói cho cô một bí mật nhé, tôi đã gặp anh ấy, chắc chắn đấy.”

Linh và Hai nhìn nhau, đầy bí ai, sau khi mất dấu chị dâu ở Lạc Tâm, họ tìm kiếm vài ngày mới thấy Lan ở trại tâm thần, cũng chẳng biết ai đưa chị vào.

Chị cứ khẳng khẳng bắt cho người đi tìm đại ca, họ đành ậm ừ.

Những tưởng mất con sẽ là cú đả kích lớn lắm, nhưng chị ấy tâm trạng tốt lên bất thường, họ thấy mọi thứ Lan đều tỉnh táo, chỉ trừ việc khẳng khẳng là Việt còn sống.

Hai không muốn nàng ở nhà buồn, nên đem tiệm bánh trước kia anh cả trang hoàng trao lại cho nàng, nàng làm việc rất chăm chỉ, có điều, ngày nào gặp Hai cũng hỏi tìm được Việt chưa? Ngày nào nàng cũng điện, dặn anh về thì báo anh, nàng ở tiệm bánh; lúc về thì luôn ngồi đợi ngoài ngõ tới khuya...chính mắt họ đưa anh, chị dâu cũng chứng kiến tất cả...vậy mà...

Vài tháng sau, tại Golden Face.

-”Hoàng Tú, anh định bỏ rơi em đấy hả?”

-”Thôi nào, Tuyết Nhi, đừng trẻ con nữa...”

-”Anh hẹn đi xem phim với em cơ mà”

-”Có việc gấp, ông Hồng đòi họp ban quản trị.”

-”Anh là Chủ tịch cơ mà...em không cần biết, em cho anh một tiếng...”

Hoàng Tú thờ dài cúp máy, cố gắng họp hành nhanh nhất để tới đón cô nàng nhõng nhẽo.

Trong hiểu biết của anh, Tuyết Nhi vừa là người yêu, vừa là bạn tâm giao từ nhỏ tới lớn, không hề có áy giặc, là điều đương nhiên.

Xem phim xong, họ ăn tối trong một nhà hàng sang trọng, Tuyết Nhi nhìn người yêu, cười triu mến:

-”Xem ra từ ngày tỉnh lại, anh đẹp trai ra một cách lạ thường, em ngày càng bị anh quyến rũ rồi đó...”

Tú hơi cau mày, anh cũng không biết nên làm thế nào với câu này của người yêu, mọi thứ, anh đều học rất nhanh, chỉ riêng có việc tình cảm này, có vẻ hơi lúng túng, liếc nhìn người đàn ông ở bàn phía trước, anh cũng bắt chước, cầm tay, trao Tuyết Nhi nụ hôn ngọt ngào.

Ăn xong, Tuyết Nhi đòi Tú dẫn tới mua bánh ngọt, cô nói có một cửa hàng bánh mới mở, cô rất thích ăn bánh ở đó, nhất là bánh Vịt, một loại bánh đặc biệt.

Tú nghe vậy bật cười, hỏi ngược, bánh ngọt nhân thịt Vịt à, Tuyết Nhi nghe mà cười sặc sụa. Cô giải thích, là một loại bánh trôi, chủ cửa hàng đặt tên như thế.

Chiếc xe thể thao từ từ dừng lại ở trước một tiệm bánh nhỏ nhưng rất lung linh, không hiểu sao anh có cảm giác rất quen, như là đã tới đây nhiều lần.

Lan nghe tiếng điện thoại, lập tức đem bánh ra cho khách, Tuyết Nhi là khách quen, cũng có thể nói là khách VIP, mỗi lần tới chỉ nháy máy, lập tức nàng biết đường chuẩn bị một hộp hai chiếc bánh đặc biệt mang ra.

Có điều, hôm nay Tuyết Nhi không đi một mình, cô ấy ngồi phía tay phải, đang ngoái đầu ra khỏi cửa ô tô vẫy nàng.

- "Gửi chị, không phải trả lại"

- "Cảm ơn chị."

Lúc ngẩng đầu lên, cả người nàng sững lại... anh... Việt... là anh ấy... dù có tới, nàng cũng không bao giờ nhầm được, khuôn mặt ấy...

Tiếc là chiếc xe phóng qua nhanh, nàng không tài nào đuổi theo được. Một mình nàng, ngồi thu lu giữa dòng người đi lại...

Tối hôm đó, nàng đã không thể ngủ được, sốt ruột gọi cho Tuyết Nhi thì chỉ thấy máy tắt.

Tờ mờ sáng hôm sau, tới cửa hàng, cố gắng lục tìm danh thiếp khách hàng, thật may thấy của Tuyết Nhi, cô ấy làm ở Golden Face; nàng muốn trực tiếp gặp nhờ cô ấy giúp đỡ...

Đứng từ sáu giờ sáng trước công ty, nàng chỉ mong gặp được cô ấy.

Sự việc diễn ra quá bất ngờ, còn hơn cả nàng tưởng tượng... gần 8h, nàng gặp lại khuôn mặt đó, Việt của nàng!

Ngay lập tức, nàng lao vào ôm lấy anh, mặc kệ bọn người bên cạnh nhìn nàng với ánh mắt khinh bỉ.

- "Việt, em biết anh còn sống mà... em nhớ anh lắm..."

- "Tôi, tôi không phải là người cô tìm..."

- "Việt, sao không nhận ra em? Đi lâu tới vợ mình cũng không nhận ra ư?"

Nàng cứ nói thì người trước mặt cứ phủ nhận, phủ nhận nhiều tới mức làm nàng nghi ngờ chính mình... liệu có phải anh? Việt của nàng... đâu có đầy nàng ra như thế?

Bất lực van nài, người kia vẫn cứng rắn, nàng ương bướng không từ bỏ...

- "Cô nhầm rồi..."

Hai người giằng co, một cú đẩy tay, nàng bị ngã nhào nhào, đầu đập xuống đất, máu chảy đỏ tươi, nhưng nàng không hề khóc, ngược lại vẫn kiên trì van xin người ta nhớ lại...

- "Xin cô tự trọng một chút, có lẽ tôi với người yêu cô rất giống nhau, nhưng tôi không phải người đó..."

- "Không phải mà, là anh mà... anh không nhớ phải không? Có phải đầu anh bị đập vào cái gì không?"

- "Xin lỗi cô, tôi rất tỉnh táo..."

- "Vậy xin anh nhớ lại đi, coi như làm phúc cho em..."

- "Không có gì thì sao có thể nhớ? Hơn nữa tôi đã có người yêu, nếu người yêu tôi trông thấy nhất định sẽ không vui..."

Anh đã có người yêu?

Vậy cái câu không bao giờ bỏ nàng? Là sao?

- "Như vậy sẽ rất mệt mỏi cô hiểu không? Hay là cô cần tiền... tiền này... tiền này đủ chưa?"

- "..."

Chưa bao giờ, nàng cảm giác khoảng cách của mình với anh lại xa tới vậy, nhìn người mình yêu khuất dần vào cánh cửa, trái tim nàng đau xót tột cùng...

Q.2 - Chương 50: Em đợi anh

Nàng quả thật, không muốn bỏ cuộc...quả thật, là không can tâm...

Đó là Việt của nàng, bằng linh cảm, nàng chắc chắn!

Từ hôm ấy, nàng luôn dậy từ lúc gà chưa gáy.

Nướng một chiếc bánh Vịt – đây chính là một lần xưa kia nàng trộn bột, cheese, trứng lung tung, ai ngờ lại ra được chiếc bánh này, là loại bánh đặc biệt, không nơi đâu có, là bánh anh luôn thích ăn.

Sau đó bỏ vào một chiếc hộp màu tím, thắt chiếc nơ xinh.

6 giờ sáng...người con gái đã ngồi trước cửa lớn của Golden Face, trông rất cô độc.

Nàng biết người nàng đợi, tầm 8h, cũng có khi 9h mới xuất hiện, nhưng nóng ruột, luôn tới từ sớm...

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt ấy, lòng nàng lại xao xuyến, tim đập thốn thức...chạy ra thật nhanh, dúi vào tay anh ấy chiếc hộp chuẩn bị, rồi lại chạy thật nhanh, nấp vào một góc, quan sát anh đi vào trong.

Nàng muốn nắm ôm anh vào lòng, muốn nắm trao anh những yêu thương, nói với anh những nỗi nhớ...nhưng anh giờ đã quên nàng, cảm thấy nàng phiền phức, mệt mỏi, nàng chỉ có thể làm thế...

‘Em sẽ đợi...luôn ở đây đợi anh...nhưng đừng lâu quá anh nhé!’

Nhìn thấy anh mỗi ngày, là niềm hạnh phúc duy nhất của nàng, là hi vọng sống duy nhất...

Một hôm, khi nàng vừa bước chân quay đi, thì đã bị ai đó giữ tay lại; cảm giác sung sướng muốn ngất đi, nàng đã đợi giây phút này bao lâu rồi?

Nhưng cuộc đời quả cay nghiệt...

-‘Cô này, trả cho cô...lần sau đừng đưa tới đây nữa.’

-‘...’

-‘Cô cũng từng có người yêu phải không? Cô sẽ cảm thấy sao nếu người yêu cô ngày nào cũng nhận được quà của một cô gái lạ?’

-‘...’

-‘Người và người giống nhau lắm...chả nhẽ người cô yêu sâu sắc tới vậy mà cũng có thể nhận nhầm ư? Tôi không phải...’

Nàng lặng người, nhìn anh bước đi...‘Chỉ có thể là anh quên em, còn anh, dù có thành tro bụi, em cũng nhận ra...vì anh...là Việt của em...’

Ngày hôm sau, khi nàng tới, đã có hai bác bảo vệ rất lịch sự:

-‘Thưa cô, chỗ này không đứng được...’

-‘Cháu không làm gì mà, cho cháu đứng ở đây...chút thôi, tí cháu sẽ đi ngay, không làm phiền tới ai cả’

-‘Không được, tôi cho cô ở đây, ông chủ sẽ đuổi việc tôi...cô thông cảm cho tôi một chút’

Sững người, một giọt nước mắt lăn trên má...Anh? Thực sự chán ghét nàng tới vậy? Vì chán ghét nên làm tới mức đó sao? Vì chán ghét nên cố tình không nhớ lại sao?

Cảm giác giận lắm...

Trước kia lúc tán tỉnh cầu hôn thì ngọt ngào nhặt nhặt.

Giờ lấy nàng chưa được bao lâu đã không nhận ra...

Được, anh quên nài thì nài cũng quên anh, chúng ta bắt đầu cuộc sống mới, xem ai tốt hơn?

Mạnh miệng là thế, vậy mà chẳng duy trì nổi một tuần.

Một hôm, lúc Tuyết Nhi tới lấy bánh, đã dò hỏi:

- "Có phải ngày xưa cô từng đề nghị tôi tới làm cho quầy bánh ngọt ở chỗ làm của cô không? Bây giờ chỗ đó đã thuê được người chưa?"

- "Có rồi, nhưng nếu chị chịu đồng ý một điều kiện thì chúng tôi lúc nào cũng hoan nghênh..."

- "Là gì?"

- "Bán lại công thức bánh đặc biệt của cửa hàng cho chúng tôi; tôi muốn bánh đó được sản xuất không giới hạn chứ không phải 10 chiếc một ngày như giờ"

- "Được, trả lương cao một chút, hơn nữa, tôi muốn bắt đầu làm từ 9 rưỡi."

Nhi không khỏi ngạc nhiên sững sờ, người ngày trước kia mời về đã khó, huống chi tới công thức đặc biệt kia? Đúng là tiền có thể làm mờ mắt người ta.

- "Giờ nghỉ của nhân viên là 12 giờ, cũng không ảnh hưởng. Xong."

....

7h, cửa lớn công ty mở, nài đã có mặt.

Chọn một góc khuất ở salon cuối đại sảnh, cố gắng giấu mình; nài chỉ muốn nhìn thấy anh mà thôi, sẽ không làm anh phiền phức, mệt mỏi.

Quan hệ của người đó và Nhi, nơi này không ai là không biết, lần trước họ tới mua bánh, rồi anh nói anh đã có người yêu, nài cũng đoán ngó ngó... nhưng nay thấy họ tình tứ đi bên nhau, sao lòng thấy đắng.

Có những khi quyết tâm lớn lắm, nghĩ rằng giờ nài đã không còn trong lòng người ta, người ta đã có người mới, nài cũng nên từ bỏ...

Nhưng hễ tưởng tượng không được gặp khuôn mặt ấy nữa, lại như đánh mất chính mạng của mình...

Hôm nào cũng thế, như một đũa ngọc, lặng lẽ một mình trong góc khuất...

....

- "Hoàng Tú, em đói quá...họp hành mệt hết cả người..."

- "Tiểu thư ăn gì?"

- "Em thèm ăn bánh ngọt..."

- "Okie, Hùng đi mua cho chị Nhi..."

Nhi tròn tròn, phùng mang tròn má:

- "Không, người ta là muốn anh tự đi cơ..."

Bỏ lại tập tài liệu, Tú lắc đầu thờ dãi, cô người yêu này, có cần phải chơi trò lằng mạn vậy không? Nghĩ vậy nhưng anh vẫn đi.

- "Em ơi lấy anh cái bánh này với"

Một cái xoay lưng, hai người nhìn nhau sững sờ...

Khẽ lau giọt nước mắt trên má, nài lấy lại giọng, điềm tĩnh nói:

- "Cái nào ạ?"

- "Cái này..."

Đó là lần đầu tiên, sau bao tháng ngày mong chờ, nài được gặp anh, hai lần trong một ngày.

Dần dần, lại càng nhiều ngày gặp hai lần...việc Chủ Tịch đích thân tới lấy bánh cho người yêu khiến mọi người đều hết sức ngưỡng mộ, những lời tán dương không ngớt:

- "Oa, Chủ Tịch của chúng ta đẹp trai quá nha..."

-”Đúng là mẫu đàn ông lý tưởng...”

-”Trời ơi, ghen tỵ với chị Nhi quá...”

-”Cô có gì mà ghen tỵ, người ta tốt nghiệp Oxford, con nhà danh giá.”

-”Lan, chị nói xem có đáng ngưỡng mộ không?”

-”Ừ...ừ...ngưỡng...mộ”

Lời nói ra mà lòng xót xa...chồng mình đi cùng một cô gái hoàn hảo khác, nên cảm thấy ngưỡng mộ?

-”Cô này, chúng ta cần nói chuyện.”

‘Nhớ ra em rồi sao? Rốt cuộc em cũng đợi được rồi...’ Tay nàng run run, lặng lẽ theo anh.

-”Từ mai cô có thể nghỉ việc?”

-”Tại sao? Em...tôi...đâu có làm gì?”

-”Cô tới đây làm chẳng phải là do xem tôi là hấn sao? Đừng nói cô yêu công việc này...với khối tài sản kếch xù mang tên cô?”

-”Sao anh...”

-”Chuyện gì tôi cũng có thể biết, và tôi chắc chắn, tôi không phải là hấn...”

-”Việt, nghe em, anh chỉ là chưa nhớ ra mà thôi...”

-”Đã bảo không có gì...sao có thể nhớ?”

-”Nghe này, em còn hiểu anh hơn cả bản thân anh đó...đừng thách đấu với em,...em sẽ đợi...”

-”Làm sao cô dám chắc tôi với hấn là một...”

-”Vì em yêu anh! Anh là chồng em...”

Đoạn, cánh tay nàng nhanh chóng đưa lên áo sơ mi trắng...rất tiếc, hấn còn nhanh hơn nàng.

-”Cô định làm trò mèo gì thế?”

-”Anh dám đánh cược không? Trước ngực anh có vết chàm...nếu ngay bây giờ không thấy, thì em sẽ bỏ cuộc...”

Tú ớ người nhưng vẫn phủ nhận:

-”Cô bỏ ra, không có vết chàm nào như cô nói cả, cơ thể tôi tôi lại không rõ...”

.....

-”Hai, Linh, đi Vũng Tàu vui không?”

-”Đi làm ăn mà, có gì mà vui!”

-”Thôi đi, đừng có màu mè nữa...”

-”Tôi nói thật chứ không tin?”

Út Linh sốt ruột.

-”Chị cả vẫn khỏe chứ?”

-”Chị ấy khỏe, có điều...”

-”?”

-”Không hiểu sao chị ấy đóng cửa tiệm bánh đến Golden Face làm việc”

Hai cau này, Golden Face chẳng phải mối thâm thù lớn nhất khi đại ca còn sống ư? Tại sao Lan lại tới đây? Liệu có khi nào bị họ bắt ép gì?

-”Chó chết, sao không nói sớm?”

-”Em...không dám làm vỡ việc tốt của hai người...với cả, tâm trạng chị ấy dạo này so với trước tốt hơn nhiều...em nghĩ không có gì”

-”Linh, em lên nghỉ trước đi, anh có công chuyện”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 51: Em là ai ?

Đứng từ xa, Hai cũng tới điểm dừng người, nếu không vì nhìn thấy chữ Golden Face, không vì bọn kia gọi người đó là Chủ tịch, thì có lẽ hẳn cũng tưởng đại ca mình sống lại thật.

Trước giờ làm việc, Hoàng Tú đặc biệt có điểm giống người anh em của hắn, là ít khi lộ diện. Hoàn cảnh bây giờ, họ chỉ là anh em cùng cha thôi, mà sao giống nhau tới vậy, chẳng trách Lan nhận nhầm, giờ thì hẳn đã hiểu tất cả.

-”Hóa ra cô không tới đây vì tiền mà vì dụ dỗ anh ấy hả...”

Nhi sốt ruột người yêu đi mua bánh lâu, chạy đi tìm, không ngờ chứng kiến cảnh anh bị người con gái kia van nài, xin xỏ. Không giữ nổi bình tĩnh, một cái tát giáng xuống nàng.

-”Mẹ kiếp, ai cho cô động tay”

Hai tức giận điên tiết, đang định đòi lại công bằng cho chị dâu đã bị Hoàng Tú giữ lại.

-”Chỉ là hiểu nhầm thôi, có trách thì trách cô gái này nhận nhầm người”

Anh ta quay sang, vỗ về người yêu rồi đi vào; để lại Lan ngồi chết lặng.

-”Chị ơi, về thôi, người này không phải đại ca, đại ca mất rồi...”

-”Không, chú nhìn lại đi, nhìn kĩ đi, chỉ cho tôi xem chỗ nào không phải anh Việt?”

-”Chẳng phải hôm đó chính chị cũng tiễn biệt anh cả sao? Chị à, người với người trên đời giống nhau lắm,”

-”Là anh ấy mà, anh ấy đang đùa tôi thôi...”

Đôi mắt bi ai của nàng nhìn người trước mặt, Hai thở dài:

-”Chị nghĩ mà xem, nếu là anh ấy, có khi nào anh ấy lại ghê lạnh với chị như vậy không? Là anh ấy, nhìn thấy chị chẳng lao vào từ lâu rồi? Chị, đừng như vậy nữa...”

Hai bình tĩnh tiếp tục:

-”Chị, trước đây đại ca có bao giờ kể với chị về Golden Face chưa?”

Những hình ảnh trong quá khứ hiện về, nàng khẽ gật đầu.

-”Về việc anh trai cùng cha khác mẹ?”

-”Có, hình như tên là Tú...”

Nàng bỗng sững người, chả nhẽ...tại sao thời gian qua bản thân lại mù quáng tới thế?

-”Đúng rồi, đây chính là người đó, là anh của đại ca, anh Việt trước kia hận bọn họ như nào, chắc chị biết...”

-”Nói vậy, Việt của tôi...”

Nàng nấc lên từng tiếng...

-”Chỉ, anh cả sẽ vẫn mãi dõi theo chị”

-”Tôi không cần, tôi cần đích gì dõi theo, có giỏi thì hấn ló ra đây cho tôi đi...Việt...MAU RA ĐÂY...muốn bức em điên hay sao, anh ở đâu, về đi anh...”

....

Anh nhớ như in, ngày đó.

Tập đoàn làm từ thiện, lần này là trại tâm thần cách trung tâm thành phố khá xa. Vì để củng cố hình ảnh cho Golden Face, anh phải lộ diện.

Xong việc, tiện thể cùng thư kí lên sân thượng, muốn xem xét mấy lô đất quanh đó.

Trong lúc họ đang nói chuyện thì có một bóng người lướt qua, nàng ta rất đẹp, nhưng cũng rất gầy, cảm giác một cơn gió nhẹ có thể cuốn đi. Từng bước, từng bước, nàng tiếp tới vạch tử thần.

Anh nhớ rất rõ nụ cười hạnh phúc ấy, cảm giác như khi bước chân rời khỏi, nàng ta sẽ được lên thiên đường.

Nhưng có lẽ, anh đã phá hỏng niềm vui của nàng. Bằng phản xạ tự nhiên nhất, anh kéo nàng vào lòng.

Lạ hơn nữa, nàng ta vừa thấy anh, cả người thẳng thốt, nước mắt đầm đìa, vừa trách cứ, vừa ôm hôn...một lúc thì kiệt sức.

Ôm người con gái đó, anh cảm thấy rất ấm áp, tim khẽ rung, khi đặt nàng ấy lại giường bệnh, một cảm giác luyến tiếc lạ kì. Lúc rời khỏi, lại cảm như mình vừa đánh mất thứ gì đó.

Thư kí thấy sắp bâng hoàng, lên tiếng giải thích:

-”Chủ tịch đừng để ý, đàn bà ở đây hầu như điên vì tình, gặp ai cũng nghĩ là người yêu mình thôi...”

-”Vậy sao?”

-”Vâng, kẻ cũng khổ, trên đời đâu nhất thiết chỉ có một người đàn ông?”

Anh nhìn xa xăm, trong đầu tự nhiên hiện lên thắc mắc, không hiểu, người đàn ông của cô ta là ai? Vì đâu mà đây cô ta tới nơi đó?

Hôm nay gặp bất ngờ, nàng ấy lại lao ra ôm anh.

Anh cũng từng ôm Tuyết Nhi. Cũng chỉ là ôm mà thôi.

Nhưng tiếp xúc với nàng, khiến toàn thân anh rụng rời!

Tú cũng nhớ, ánh mắt ai oán của nàng khi nhìn mớ tiền từ anh.

Anh nhớ vị ngọt ngào của từng chiếc bánh...

Anh nhớ từng nét chữ run run trên mỗi tấm thiệp đi kèm...

-”Em là Lan, anh là Việt, chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng một đại gia đình Việt Ngan...”

-”Em là vợ anh...anh không nhớ sao? Là con bé gầy gầy mà hằng ngày anh bắt ăn canh hầm...”

-”Anh cầu hôn em đó, lúc ấy em thậm chí còn không tỉnh táo...đúng ra là anh cưỡng hôn...chuyện này có thể quên sao?”

-”Anh nói em cứ đợi, anh sẽ đi tìm...mà giờ em không đợi, em tìm được anh, sao anh có thể quên đi em?”

....

Anh càng trông mong tới thời khắc đi làm, gặp người đó, bắt đầu ngày mới bằng chiếc bánh ngọt ngào.

Một lần, anh nhận được một thiệp nhạc, khi anh mở ra, là những âm thanh du dương...

Người yêu ơi, hãy nói con đường anh sẽ qua

và em sẽ chờ

và em sẽ đợi

dù cho gió mưa giăng kín khiến em ko tìm được thấy đường anh

và để em lạc trong đêm tối tăm

Này người yêu ơi, có biết em buồn em lẻ loi

Đường đi quá nhiều rồi, mà sao vẫn mịt mờ

mà sao vẫn ko tìm thấy

lối ra con đường hạnh phúc đời em

.....

Nước mắt anh đã tự dung chảy, khi nghe bài hát da diết ấy!

Phát hiện sự đổi thay của mình, nhìn nụ cười ngây thơ của Nhi, anh càng tự thấy khinh bỉ. Đúng lúc ấy, anh nhận được một tấm ảnh mà người đó gửi, là ảnh chụp của nàng ấy và một người được gọi là Việt...

Chẳng thể nào...chẳng thể nào thế gian có hai người giống nhau tới vậy?

Chắc chắn là ảnh ghép, nàng ta âm mưu gì đây?

Nàng ta đùa bỡn với anh sao?

Anh quyết định tự mình kết thúc.

Một ngày, hai ngày...Rồi một tuần...hai tuần...

Mỗi lần trước khi vào công ty, anh đều ngó quanh, anh đang tìm kiếm gì chứ?

Chuyện này thật không đúng, anh đã có người yêu...

Ngay lúc anh định từ bỏ cảm xúc hỗn tạp ấy thì số phận lại trở trêu; giọt nước lạnh lẽ mỗi lần gặp mặt, ánh mắt đầy ai oán bi thương khiến bước chân anh nặng nề...

Chủ tịch của Golden Face trước giờ không bao giờ làm việc thừa, vậy mà hôm đó, anh đã gọi cho trợ lý, với một yêu cầu rất không liên quan...điều tra về cô gái đó.

Chưa đầy mười phút sau, Hùng có mặt tại phòng lớn, ra lệnh cho mọi người ra ngoài...

-”Chủ tịch, anh thực sự không nhớ gì?”

-”Nhớ gì?”

-”Cô ta...cô ta chính là em dâu anh”

-”Em dâu? Tôi có em trai?”

-”Em quên mất, em xin lỗi...vì theo tin mật hần đã mất, không còn là nguy cơ với anh nên trước giờ không báo cáo lại...”

-”Giờ báo cáo xem”

-”Anh ta tên Việt, là em cùng cha khác mẹ của anh, một thời gian bị người chúng ta dẫn dắt, sau đó giả điên giả dại, anh vì thế nên lơ là. Sau này các hợp đồng lớn của tập đoàn liên tục bị hẫng tay trên bởi các công ty ngầm dưới trướng Đại Bàng Đen, anh đã cất công cho điều tra kẻ cầm đầu, rốt cuộc sau nhiều tháng rình mò, cuối cùng phát hiện ra lại chính là hần...”

-”Sau đó...”

-”Sau đó anh nói với mọi người tự anh sẽ giải quyết...không lâu sau khi anh bị thương, hần cũng gặp chuyện chẳng lành”

-”Có một chuyện...”

-”Dạ”

-”Tôi và hần, giống nhau vậy sao?”

-”Dạ, quả thật, hai người chỉ cùng ba thôi... nhưng cũng dễ hiểu, hai người là anh em ruột mà, dù sao cũng là cùng gen; cùng rất giống ba anh ngày trẻ,

nhưng cũng không hoàn toàn là giống...”

...”

”Hình như anh và hấn có gặp cách đây lâu rồi, hồi đó anh còn chưa tiếp quản Golden Face, thấy có người giống mình nên đã nhanh chóng thân thiết, thường gặp mặt bí mật; một lần nổi hứng rủ nhau đi xăm, anh xăm rồng, hấn xăm đại bàng; sau này hai người phát hiện ra thân thể, ba anh lại có ý định đem tài sản chia nửa cho hấn, tác giả chỉ đăng truyện trên wattpad, tất nhiên cập nhật nhanh nhất ắt là trên đó, các nàng vạn phần thông cảm cho đoạn chèn, mời đọc tiếp, hấn thì hận chuyện năm xưa, từ đó hai người thành thù...chuyện này, năm gần đây anh mới kể cho em...”

Tú giật mình, đúng là anh có hình xăm một con rồng uy mãnh trên vai, dường như, mọi chuyện anh đã hiểu...

”Vậy bây giờ Đại Bàng Đen?”

”Tài sản thì trên giấy tờ thì em của hấn đã chuyển hết sang cho cô ta – vợ hợp pháp của hấn, còn hoạt động do mấy người em quản lý, nhưng nói chung như đại bàng mất cánh, từ đó không có vụ làm ăn nào thực sự lớn, coi như trời giúp chúng ta mất một đối thủ.”

....

Vẫn như thường lệ, xuống lấy bánh cho cô tiểu thư.

Nhưng hôm nay, lòng anh có chút khác...mỗi cử chỉ thân mật, đau thương, lúc lại triu mến kia, những giọt nước mắt kia...là dành cho hấn, vẫn biết mình bị người ta nhìn nhầm, nhưng trong lòng khi biết rõ, lại thấy khó chịu.

Đành rằng, cho nàng một cơ hội sống lại từ đầu, không nên hi vọng những thứ không có thật, anh đã gọi cô em dâu của mình ra nói chuyện dứt khoát.

....

Lúc này, nhìn qua cửa kính, thấy người đàn ông dìu nàng về, Tú lặng lẽ thở dài. Không hiểu sao, trong người anh lại có cảm giác xót xa...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 52: Sự thật phũ phàng

”Chủ tịch, em nộp tài liệu”

Tuyết Nhi nháy mắt tinh nghịch.

”Làm gì có tài liệu nào em cần nộp?”

”Ha, bị anh bắt thóp rồi...em cần nộp cái này, hehe...”

Nhi kiễng chân, khẽ chạm vào môi người yêu. Tú theo lệ cũng đáp trả; anh và cô hôn nhiệt thành, nhưng sao, hôn...cũng chỉ là hôn?

Anh không thể lý giải nổi, tại sao cơ thể lại phát sinh cảm xúc mãnh liệt khi bên người được coi là em dâu mình, còn bên người tri kỷ bao năm...???

Anh là loại đàn ông khôn nạn tới thế sao?

Thấy người yêu ngẩn người, Nhi vỗ về:

”Sao vậy? Lại đau đầu à? Có những chuyện không nhớ được thì đừng cố...”

”Anh xin lỗi, để em thiết thời rồi.”

”Không sao, chúng ta đã bắt đầu lại từ đầu, không phải vẫn tốt đấy sao?”

”Anh sẽ cố gắng nhớ ra em...”

”Thực ra, em lại thích anh như này hơn đấy!”

”Thật sao? Anh của trước kia không tốt sao?”

-”Anh...”

Anh của trước kia bạn rất nhiều việc... Anh của trước kia là một chủ tịch huyền bí, ít người biết tới, anh của bây giờ lại nhiệt tình thân thiện với nhân viên... Anh của trước kia cùng em lớn lên nhưng anh của trước kia không bao giờ dễ dàng em, anh của trước kia chưa từng yêu chiều em, anh của trước kia luôn bức tức khi em đi cùng người khác, muốn giữ em bên mình nhưng lại chưa từng dẫn em đi chơi...

Nhưng cô không muốn nhắc lại những thứ không vui đó, đành lập lờ:

-”Anh của bây giờ đẹp trai hơn nhiều...”

Là sự thật thôi, anh ấy từ ngày đó, cô luôn cảm thấy rất khác... ngoài đối xử với cô rất tốt, thì từ khuôn mặt tới phong thái đều rất khác. Cô không thực sự rõ, nhưng là một sự phóng khoáng, đĩnh đạc... ánh mắt anh, trước kia sắc lạnh, nhưng giờ lại có vẻ ấm áp.

-”Em chỉ xạo”

Tú lên tiếng phản bác.

Nhi cắn nhẹ vào cổ anh, âu yếm...

-”Anh, chiều em đem anh về ra mắt đấy, ăn mặc lịch sự nhé... em vẫn chưa nói cho ba má là mình yêu nhau đâu... ba má biết chắc bất ngờ lắm”

-”Nhất trí”

Miệng nói mà lòng anh, không hiểu sao lại có cảm giác nặng nề.

Nàng nhìn lịch, nhìn hình ảnh thân thương trên chiếc điện thoại.

Gần nửa năm trôi qua rồi, mơ mơ màng màng, hiếm khi có lúc nàng lại tỉnh táo tới thế.

Sự việc hóa ra đơn giản như vậy!

Cha mẹ bỏ nàng!

Chồng nàng bỏ nàng!

Đứa con, cũng bỏ nàng!

Mọi người đều bỏ nàng...

Sài Gòn mưa to rả rích. Tú vừa đỗ xe thì chuông điện thoại của vang.

-”Anh yêu à, ngoại em bệnh nên giờ cả nhà về quê gấp, em xin lỗi nhé!”

-”Không sao, cho anh gửi lời hỏi thăm ngoại, cả nhà cũng đi đường cẩn thận nhé, hình như có bão về”

-”Hi, yêu anh lắm!”

-”Về tới nơi nhắn tin cho anh.”

-”Okie sếp”

Chớp đánh những tia sáng nhè nhẹ, một hồi sấm vang dội kêu lên khiến ai nấy đều phải giật mình, mọi người hồi hả về nhà... vậy mà trên vỉa hè, lại có một cô gái mặc váy tím, bước đôi chân trần rất chậm rãi...

Hình ảnh đó khiến Tú rất khó chịu, anh không hiểu mình thấy đau đầu vì màu tím có cảm giác rất quen thuộc kia hay vì cô gái đó.

Không ngừng nhắc nhở bản thân đã có người yêu, anh cố gắng khởi động xe...

Nhưng cái dáng người thân thiện ấy cứ từng bước nhẹ nhàng xuống đường, quay lại; đôi tay vươn ra như đợi ai tới đón đi, nàng lại cười nụ cười mong muốn tới thiên đường đó!

Là người đó! Cái chữ duyên phận trên cuộc đời nó đúng là kì quặc... Khi xe anh tiến tới, nàng nhắm mắt bình yên, thái độ này, chẳng phải là chỉ đợi một chiếc xe tới giúp nàng kết liễu cuộc đời hay sao?

Cổ trần tình, anh đánh tay lái, rẽ rồi vượt lên khỏi.

Qua gương chiếu hậu, bóng dáng ấy cứ nhỏ dần, khuất dần...

Nàng ta muốn chết, anh có thể giúp được lần này, nhưng lần sau, liệu có thể sao?

Thôi thì, số phận người ta, cứ để người ta định!

RẦM...

Tiếng động khiến lòng anh thất lại. Mồ hôi chảy ra từng giọt, một cảm giác khiếp sợ lan tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 53: Em sẽ bắt đầu lại

Quay lại đằng sau, thì ra chỉ là một cái cây đổ.

Anh thờ phào, chẳng biết vì sao mình thờ phào, sau đó, đã quay xe lại rất nhanh, tim đập không ngừng...

Người đó không sao chứ? Còn ở đó?

Nhìn thấy người con gái ướt như chuột vẫn kiên định đứng đó, một cảm giác nhẹ nhõm lan tỏa.

Hành động mạnh mẽ mà dứt khoát, anh bế nàng lên xe.

- "Mặc tạm vào đi, tôi sẽ chỉnh nhiệt độ cho ấm..."

- "Việt... VIỆT..."

- "Tôi là Tú, chào cô!"

Người đó khựng lại, đôi mắt buồn vừa thâm vừa đỏ, trầm mặc không nói gì, anh đành hạ thấp ghế, đắp chiếc áo lên người cho nàng.

Tú tự nhận thấy mình không giỏi an ủi, nên chỉ lái xe, một lúc sau, có tiếng nói, rất nhỏ:

- "Chồng tôi... bỏ tôi rồi... cả con tôi, trước đây là ba mẹ tôi... tất cả đều bỏ tôi..."

- "Tôi đã cầu xin họ, đem tôi đi với... vậy mà họ cứ vứt bỏ tôi như thế..."

- "Tôi đứng đó, lâu như vậy, mà chẳng chiếc xe nào thèm dừng... tôi cất tay, nhảy lầu... tất cả, tất cả đều bị họ cản..."

- "Thực ra, việc mang theo tôi rất dễ, nhưng có lẽ, họ chẳng muốn"

Nàng nấc lên từng hồi...

Anh chậm rãi:

- "Nếu họ đã ghét cô như thế thì cô đừng tới thế giới của họ nữa, hãy sống ở thế giới của mình, sau này tìm những người thực lòng yêu thương cô, không vứt bỏ cô..."

- "Nhưng tôi không muốn... tôi làm gì mà họ ghét tôi tới vậy???"

- "Cũng có thể họ yêu quý cô, nhưng chưa phải thời điểm, tới lúc thích hợp, nếu họ muốn về đón cô, họ sẽ đón, còn không, hãy để số phận an bài đi..."

Nàng câm lặng, xoay người ra phía cửa, mưa rơi sao đau lòng tới thế!

...

- "Này, nhà cô ở đâu?"

-”Ê...”

Nàng xoay người, nói địa chỉ cho anh; tới nơi, khẽ cảm ơn rồi lặng lẽ lên nhà. Anh nhìn theo, tự nhiên thấy đau...

.....

Nửa đêm, điện thoại bỗng đổ chuông...

-”Cô có thể xuống nhà một chút không? Tôi đang ở ngoài công...”

-”Có việc gì không?”

-”Ừ, có chút chuyện”

Nàng mặc tạm chiếc áo choàng, với lấy chiếc ô, ngoài trời vẫn mưa rả rích, là Hoàng Tú, từ trong xe, anh ta vội vàng đi ra, đưa cho nàng một quyển sách...

-”Tôi nghĩ nó giúp ích được cho cô”

-”Mưa gió thế này, anh tới đây chỉ vì quyển sách sao?”

Có thể nói gì? Là anh không thể chợp mắt, là anh nghĩ tới việc nàng tự tử cảm giác sợ hãi vô cùng... một cảm giác rất theo bản năng, với cô em dâu chưa từng quen biết trước kia, chính anh cũng không thể lý giải.

-”Không, tôi đi nhận nhà bạn về, tiện đường...”

-”Cảm ơn anh!”

-”Không có gì, tôi về đây...”

-”Anh này...”

-”Sao?”

-”Tôi biết là hơi mất lịch sự... nhưng tôi... giờ tôi đã biết anh là ai... và tôi cũng tin anh biết tôi là ai...”

-”?”

-”Anh ấy rất không thích anh... tôi là vợ anh ấy, tôi cũng không thích những gì anh ấy không thích, vì vậy, từ giờ nếu có chạm mặt, mong anh coi như không quen biết với tôi!”

-”Được!”

Chiếc xe rời khỏi, có một chút không thoải mái xen lẫn tò mò... Không hiểu người em của anh, có tài năng gì, mà có thể khiến, ngay cả khi hấn không còn, người phụ nữ ấy vẫn một lòng một dạ...

Nàng dở từng trang sách...

Trong ấy có rất nhiều câu chuyện...

Truyện một bà mẹ sau con bạo bị mất chồng cũng mười người con... bà ấy dùng tâm hồn đã chết của mình nửa đời còn lại làm từ thiện, giúp đỡ những người khó khăn...

Truyện em bé kia, khát khao tới trường bao nhiêu, chiến đấu bao nhiêu với căn bệnh máu trắng, giành giật sự sống...

Truyện một cô gái, sau khi người yêu ra đi, cô ấy hàng ngày vẫn nhận được thư từ anh, là bởi vì người đó không muốn cô ấy đau lòng, nên đã chuẩn bị từ trước... cô vì những bức thư đó, kiên cường, mạnh mẽ...

Truyện một người mẹ, sẵn sàng đánh nhau với thần chết giành lại đứa con.

....

Trang cuối cùng là dòng chữ viết bằng mực tím nghiêng nghiêng, nhìn thật giống chữ Việt, có lẽ là Tú viết.

‘Những người yêu quý bạn sẽ rất đau lòng nếu thấy bạn tiêu tụy vì họ... bởi vậy, hãy mạnh mẽ lên nhé!!!’

Đêm đó nàng đã thức trắng...

Và đã suy nghĩ rất nhiều.

Rốt cuộc cũng hiểu ra...

Ngày hôm sau, tự thưởng cho mình một giấc ngủ dài, lấy lại tinh thần.

Hôm sau nữa, mở lại tiệm bánh, thêm vào một tấm biển: “Miễn phí cho người nghèo.”

Nàng nhờ Cẩm lập thêm hai quán cơm tình thương.

Công việc hàng ngày cộng với những chuyến đi tình nguyện đã giúp nàng phần nào vui đi nỗi nhớ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 54: Gặp lại người cũ

Nhìn cậu em một mối nốc từng giọt rượu, Uyên nhẹ nhàng gọi chuyện:

– “Lại chia tay à?”

– “Vâng...”

– “Chị có mấy đồng nghiệp còn trẻ lắm, có cần chị mai mối gì không?”

– “Thế cũng được, bao nhiêu em cũng chơi hết...”

Những tưởng đó chỉ là một cô gái, như bao cô gái khác bước qua đời anh! Thay người yêu như thay áo, gái các kiểu đều qua tay, những tưởng khi bước vào một mối quan hệ thì hình bóng người ta sẽ dần phai mờ... lạ thay, tất cả chỉ là những tưởng...

– “Chú nói thế thì ai mà dám giới thiệu...”

Uyên cắt ngang dòng suy nghĩ của em chồng. Lân cười xuề xòa, vờn vai:

– “Ày za... thằng Phong nó đâu hả chị, em bế nó tý nào, sắp phải xa cháu mấy ngày rồi...”

– “Đang ngủ với ông bà trên gác, chú đi đâu?”

– “Còn đâu được nữa, cũng tại chị cả, căn nguyên cội nguồn đau khổ của cả nhà.”

Uyên phát sốt:

– “Hả, tự dưng liên quan gì tới chị, oan ức quá!”

– “Thì chả tại chị cho ông Minh ăn bùa mê thuốc lú gì không hiểu nữa, có việc gì xa xa toàn phải thằng em này đi; rồi thì thằng con bé tý bị lão tổng ngủ với ông bà; ba mẹ có bao giờ có không gian riêng...”

Uyên ngượng thối cả mặt, ậm ừ:

– “Tại ba mẹ thích thế chứ...”

– “Đợt này em vào Nam, một tuần, cùng một tập đoàn trong đó hợp tác phân phối vài nhãn hiệu nước hoa nổi tiếng...”

– “...”

– “Em biết, em sẽ không liên lạc với cô ấy”

Anh đang định đẩy cửa thì chị dâu gọi với:

– “Chị...chị xin lỗi, lúc trước dặn em thế, bởi nó là đứa bạn rất đặc biệt, rất quan trọng với chị...”

-”Nên chị muốn bảo vệ cô ấy...khỏi em?”

-”Không phải, sao có thể thế...gặp cú sốc lớn vậy, nó lại rất yêu người đó, chị chỉ muốn nó có được thời gian riêng tư, để nó được bình tâm...nhưng giờ, chuyện xảy ra cũng đã lâu rồi, cũng là lúc nên bắt đầu cuộc sống mới, có thêm người tâm sự cũng không tệ.”

-”Biết thế!”

Một câu hai chữ rất ngắn gọn, cố gắng che giấu cảm xúc của mình. Ngày nghe nàng gắp tin dữ, trong lòng anh bao suy nghĩ hỗn độn, thật đáng xấu hổ khi phải thừa nhận, khi đó chín phần buồn thì cũng có một phần hi vọng...Lúc ấy, chỉ muốn phi thật nhanh tới bên nàng, vậy mà chị đầu đưa ra yêu cầu dập tắt tất cả.

Nghĩ cho cùng, họ là bạn thân, những gì Uyên nghĩ chắc chắn là những điều tốt cho Lan, nên anh không làm trái, hôm nay, chị lại mở lời...quả thật, ánh lửa ấm áp lại nhen nhóm trong anh.

Trước mắt là khuôn mặt xuất hiện bao lần trong giấc mơ, lòng anh không khỏi bồi hồi...Nàng gầy, miệng luôn tươi cười với khách hàng nhưng ánh mắt lại có nét gì xa xăm, u uất.

Cuộc đời thật tàn nhẫn, có thể biến một người con gái lạnh lẽo kém linh giàu sức sống nhất thành con người trầm tư lặng lẽ...

-”Lấy mình cái bánh kia với”

-”Okie, đây bạn...”

-”Bao nhiêu?”

-”À, bạn xem giá trên vỏ hộp đi?”

-”20k, nhân viên mới hả?”

-”Hôm nay mới thử việc, bạn thông cảm...”

Vừa mới vào phòng tắm một lát ra đã chứng kiến anh chàng nào tự xưng danh bán hàng, nàng ngây người...

-”Nếu là em trước kia thì sẽ cho anh một trận rồi...”

Lân trêu, nàng cười, không hiểu sao anh ghét nụ cười đó, cảm giác người con gái trước mặt phải cố kiềm nén tất cả để đeo một cái mặt nạ to đùng đoàng.

-”Anh vào lâu chưa?”

-”Vài ngày, đang không có việc làm đây, xin bà chủ cho tôi một chân giúp việc?”

-”Được thôi, chỉ tội lương rất ít...”

Ngày hôm đó, là ngày hiếm hoi anh cảm thấy nắng rực rỡ tới thế.

Buổi tối, anh rủ nàng đi ăn cùng, cũng chỉ mời chứ không dám hi vọng nhiều, thật bất ngờ...nàng đồng ý.

Anh chợt phát hiện, người trước mặt bây giờ dường như một cỗ máy. Nàng ấy có thể dễ dàng làm theo mọi thứ người ta yêu cầu, sống theo một tư tưởng “thế nào cũng được...”

...

-”Sao lại tới đây anh?”

- “Em nhầm mất lại”

-”Được”

Anh cúi xuống, tháo chiếc hài búp bê, rồi lại cẩn thận nâng người nàng lên, đặt bàn chân bé bỏng lên những song sắt...

-”Mở mắt ra...”

Một luồng gió thổi qua...nhưng sao nàng thấy lạnh, cái lạnh tới thấu xương, tới đau đớn.

-”Nhảy từ cái cầu này xuống có chết không anh?”

-”Cái đó là tùy số em ạ, số đã không chết được thì có cố thế nào cũng vậy thôi...”

Đúng... chẳng phải là số không chết được mà là cái người đó đâu có muốn mang nàng theo, mà là cuộc đời có người thất hứa. Cố hít thở sâu, ngẩng mặt lên mấp máy môi:

-”Sao đẹp quá!”

Hành động của nàng không qua nổi mắt người đối diện, anh nhẹ nhàng:

-”Không ai cấm em khóc cả!”

-”Em không sao.”

-”Nếu khóc được thì cứ khóc cho nhẹ lòng, chẳng có gì là xấu...ngoan nào...đừng tỏ vẻ cứng rắn nữa...”

-”...”

-”Em nhớ người ấy lắm phải không?”

-”...”

Nàng nhìn anh, cuối cùng cũng không thể kiềm lòng...Chẳng thể hiểu, nàng can đảm bao lâu, trước mặt anh lại cảm thấy rất quen thuộc, cảm giác như được dựa dẫm vào người thân, những giọt nước mắt từ từ rơi xuống, ngày một nhiều...

-”Em...em rất nhớ Việt, em nhớ anh ấy lắm...em nhớ cả con em nữa, em thực sự rất ghét họ, họ quá nhẫn tâm, em nhớ lắm...”

-”Anh gọi anh ấy về cho em đi...được không, em không chịu nổi...”

Khẽ ôm nàng từ phía sau, lòng anh trĩu nặng, đã có giây phút, anh ước mình là Bụt, đem ước nguyện của nàng biến thành sự thật, dù sẽ phải đơn phương một mình, chứng kiến nàng cười tươi tắn, cũng đủ.

Xa xa, chiếc xe thể thao cùng một bóng người cô độc lặng lẽ rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 55: Cảm giác là vật thể thân

-”Tôi anh phải đi dự lễ ra mắt sản phẩm, giờ có vài việc cần xử lý, chắc không qua được, em ở một mình không sao chứ?”

-”Gi vậy? Làm như em trẻ con không bằng, anh cũng ở lì đây bán bánh mấy ngày rồi còn gì?”

-”Không sao thật chứ?”

-”Thật, anh yên tâm, nếu người đó không muốn đem em theo, em sẽ không miễn cưỡng...”

-”Ừ, đừng nghĩ nhiều nhé ”

-”Hôm nay cũng có nơi đặt gần ba trăm bánh size nhỏ, bán lắm, không có thời gian mà nghĩ ý chứ...”

-”Chú ý giữ gìn sức khỏe kéo mệt”

-”Sở thích mà, không mệt”

.....

-”Alo, cho hỏi chị có phải chủ cửa hàng bánh ngọt Ngan Vịt không ạ?”

-”Đúng, là tôi.”

-”Là thế này, bữa tiệc hôm nay khá quan trọng, chúng tôi hi vọng tất cả đầu bếp có thể có mặt, nếu khách khứa có thắc mắc về đồ ăn, sẽ có người giải đáp”

-”Việc này...”

-”Chúng tôi sẽ trả gấp ba”

-”Cũng được...”

Cái làm nàng ấn tượng không phải không gian cũng như sự hoành tráng của buổi tiệc mà là một mùi hương rất thơm, ngát ngào...Nhà tổ chức thật khéo chọn, bộ đầm vàng nhạt góp phần làm toát lên khí chất thanh cao, bên lên tiến tới bàn bày bánh, nàng chọn một góc khuất cho mình...

Thì ra đây là buổi lễ ra mắt nhãn hàng nước hoa, thảo nào thơm vậy. Người phục vụ tiến lại gần, nàng đưa tay với lấy ly rượu, nhấp một ngụm.

Trước kia khi anh ở bên, nàng hiếm khi uống, cái thứ này có gì là ngon. Giờ anh đi xa, lại cảm nhận khác hẳn, thứ quý quai này, sau khi trôi vào ruột, đầu óc, mặt mũi đều nóng lên, có thể khiến nổi đau tan đi rất nhanh.

-”Lan!”

-”Anh Lân”

Hai người tròn tròn ngạc nhiên.

-”Em làm gì ở đây?””Anh làm gì ở đây?”

-”Em...bánh ở bữa tiệc này là em phụ trách...”

-”À, tập đoàn này liên kết với bọn anh phân phối nước hoa cao cấp.”

Lân giải thích, chợt cảm thấy thật có duyên...lẽ nào, anh với nàng, là ông trời sắp đặt. Hôm nay không gặp nàng, thấy người bứt rứt khó chịu, giờ có thể thoải mái trò chuyện rồi.

-”Xem ra dự án đợt này rất lớn nên tổ chức tiệc hoành tráng vậy anh?”

-”Cũng bình thường em, chỉ có điều lần này hướng vào khách hàng thượng lưu...”

Nàng cười, cái nụ cười gượng gạo.

-”Mùi rất thơm, chắc chắn sẽ được ưa chuộng...”

-”Em thích không?”

-”Em...em...bình thường...”

-”Anh tặng em nhé, em chọn mẫu đi...”

Nàng trầm ngâm...

-”Trước kia, Việt chưa mua nước hoa cho em bao giờ cả, nhưng anh ấy mua rất nhiều tinh dầu, thơm lắm, cái thứ đó, bỏ trong nước ấm, cảm giác rất trong mát...”

Hít một hơi, lại thở ra...nhắc tới Việt, thấy như có khối băng trôi lạnh lẽo trong lòng.

Anh nhìn nàng, xót xa...

Keng keng keng...

Tiếng gõ vào ly dành sự chú ý từ đám đông...

-”Alo...alo...xin mọi người chú ý...đầu tiên tôi xin mời Chủ Tịch tập đoàn Golden Face lên mở màn...”

Bóng người đường hoàng uy vệ, giọng nói anh ta trầm tĩnh, lạnh lùng, dứt khoát, rất có phong thái đế vương...Anh ta nói ngắn gọn, một người không có chuyên môn gì như nàng mà cũng có thể hiểu đôi ba phần về cái gì gọi là thị trường, tâm lý khách hàng...

-”...Cuối cùng, tôi muốn gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới cô Tuyết Nhi, giám đốc Marketing của tập đoàn, người góp phần không nhỏ trong sự thành công của dự án lần này...”

Tuyết Nhi lên sân khấu, dáng điệu uyển chuyển yêu kiều, chúc rượu với Chủ Tịch.

Phía dưới bắt đầu ồn ào, họ kháo này kháo nọ, đôi uyên ương trên kia thật biết cách làm ghen tỵ người khác.

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi... dù biết trăm ngàn lần người kia không phải anh, nhưng trong lòng vẫn thấy se lạnh, nụ hôn ngọt ngào của họ, càng gọi thêm nỗi nhớ anh da diết, đứng ở nơi đông đúc như vậy sao nàng lại thấy cô đơn đến thế.

- "Lúc đầu anh cũng ngạc nhiên, nhưng người đó không phải là Việt..."

- "Em biết."

Lấy thêm một ly rượu, cố gắng che đi nỗi đau của mình, hành động đó bị Lâm phát giác, anh không đành lòng...

Anh không muốn nàng như vậy thêm một giây phút nào nữa, từ giờ, anh nhất định kéo nàng về thế giới của mình. Một tay đỡ bả vai, một tay che đi ly rượu nàng đang cầm.

- "Vâng, và tiếp theo xin mời người đại diện cho Bảo Minh lên phát biểu..."

Ánh đèn từ trên sân khấu chiếu xuống, giữa ánh sáng rực rỡ là đôi trai gái đang hôn nhau ngọt ngào...

- "Xin mời..."

Người dẫn chương trình cũng cứng miệng khi thấy cảnh đó.

Mọi người xung quanh thắc mắc đây là buổi lễ khai trương sản phẩm hay lễ tình nhân?

Từ xa xa, nét mặt Chủ Tịch của Golden Face có vẻ rất khó coi.

Nàng giận, muốn tát một phát mà cố nén, giữ sĩ diện cho anh. Sao anh dám, tuy là nàng có thái độ tùy người khác, nhưng cái gì cũng phải có giới hạn, nàng là của Việt, cả đời này cũng không thay đổi...

Thật sự bức mình, đợi lúc Lâm lên sân khấu, nàng nhấn một cái tin: "Tạm thời chúng ta không nên gặp mặt"; rồi lặng lẽ lấy một chai rượu...

.....

- "Nhi, đứng lại"

- "Má, gì má..."

- "Má thật không ngờ, nếu hôm nay không chứng kiến chắc bị con bức chết mất"

- "Sao vậy má?"

- "Con và Tú..."

Nhi mở đôi mắt tròn ngây thơ:

- "Vâng, con và anh ấy yêu nhau, con cũng đang định đem về ra mắt"

- "Không yêu đương gì hết, má calm!"

- "Má, từ bé bọn con đã chơi với nhau rồi, má lúc nào cũng thương anh ấy mà..."

- "Má không thích có con rể người gốc Bắc"

- "Sao má kì vậy, giờ còn phân biệt, kệ má"

- "Được, để má ra nói rõ với Tú"

- "Đừng má..."

Nhi chỉ kịp nói với người yêu có việc gấp rồi vội vàng chạy theo thuyết phục má.

....

Bước đi loạng choạng, nàng được người nào đó đưa tới nơi nhận tiền công. Máy người này thật phức tạp, cứ chuyển tiền vào tài khoản là được rồi.

Biết thế nào, khách hàng là thượng đế, nàng cũng không muốn kiêu, số tiền hôm nay, số tiền nàng làm ra, có thể làm được rất nhiều bữa ăn miễn phí cho bọn trẻ cơ nhỡ kia, nghĩ tới lại thấy hơi ảm áp.

Cốc...cốc...

-”Mời vào...”

Nói với ngữ điệu dừng dung nhất có thể, nhưng người con gái càng tiến lại gần, anh càng run rẩy, hồi hộp.

Hơi men làm nàng choáng váng, hình ảnh người trước mặt mờ mờ ảo ảo.

-”Tôi...tôi tới lấy tiền công...”

Anh kí vào một tờ giấy hình chữ nhật rồi đưa nàng.

-”Con số, tùy cô viết”

-”Cám ơn”

Nàng định quay người đi thì ai đó gọi lại bằng giọng giễu cợt.

-”Cỏ còn chưa xanh mộ, có người đã bán đứng chồng mình, đêm thì ra cầu ôm ấp với người khác, giữa đám đông thì công khai hôn nhau, lúc đầu còn tưởng thanh cao thế nào...”

-”ANH...ANH...”

Nếu là lúc tỉnh táo thì nàng cũng không ngại cho tên đó vài quả đấm, tiếc là người nàng thật sự khó chịu, đầu óc quay cuồng.

Nàng im lặng, cố gắng bước chân ra khỏi, người đàn ông đó nhanh hơn, anh ta giữ nàng lại...

-”Tôi một câu thanh minh cũng không có, xem ra thực như tôi nghĩ”

Giọng điệu người này, cái bức tức đó, nàng thấy quen lắm...Nàng bị anh kéo lại gần, áo sơ mi đen mở hai cúc hiện lên khuôn ngực rắn rỏi, đẹp tới mê người, nhưng cái làm nàng chú ý lại là một việc khác...

Tim nàng đập rất mạnh, cảm giác tai nóng bừng, nhanh nhẹn cời từng chiếc cúc của người đối diện, vết chàm dần dần hiện ra rất rõ rệt, nàng bất giác mân mê nó...

Tú không hiểu sao, anh không làm cách nào kháng cự nổi, anh biết, anh thế này là khôn nạn, nhưng cảm giác nàng chạm vào da thịt, khiến anh toàn thân cứng đờ.

Bất chấp tội lỗi, anh nhìn nàng triu mến; nàng cũng ngước lên, ánh mắt này...Việt...Việt của nàng, anh ấy đã trở lại...

Nức nở từng tiếng, nàng khóc, mếu máo:

-”Việt ơi cuối cùng anh cũng về rồi, cuối cùng em cũng đợi được tới ngày này rồi...em nhớ anh lắm, anh biết không?”

-”Anh ơi, em trách oan anh rồi, em trách anh không mang em theo, thực sự là vì anh sẽ về đúng không?”

Bàn tay nàng vuốt ve khuôn mặt đó:

-”Em nhớ anh lắm, anh về là tốt rồi...”

Kiểm chân, trao anh nụ hôn cháy bỏng, cảm xúc khi là vật thể thân quả khó chịu, đang định nói với nàng:”Tôi là Tú, Việt của cô đã mất rồi...” thì cái người nhỏ bé ấy mềm nhũn ngay trong vòng tay anh.

Khoác cho nàng chiếc áo vest, Tú thở dài...Rốt cuộc là em đã uống bao nhiêu?

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 56: Một thứ tình cảm khiến người ta ghen tỵ

Nhiều khi con người ta không hiểu nổi chính bản thân mình, Tú thời gian này cũng thế. Anh có mọi thứ, kể cả cô người yêu giỏi giang xinh đẹp thanh mai trúc mã... Vậy mà từ khi gặp mặt hình bóng cô gái ấy cứ là nỗi bận tâm.

Mỗi buổi chiều xong việc, trước khi về nhà, anh đều vô thức lái xe qua quán bánh dó, thầm lặng quan sát...

Bóng nàng cô độc khóa cửa, lặng lẽ bước đi trong màn đêm khiến anh đau lòng...

Nàng nói chuyện với người đàn ông khác khiến anh ngứa ngáy...

Cái ôm tình cảm của nàng trên cầu với ai kia khiến anh khó chịu bứt rứt.

Anh cho đặt bánh chỗ nàng, tìm có lỗi nàng tới, nhưng chứng kiến cái hôn đó lòng anh như bị kiến đốt từng chỗ.

Biết là nàng chỉ nhận nhầm, sao anh lại thấy tổn thương.

Biết địa chỉ nhà nàng, lại đưa nàng về dinh thự của mình.

Chỉ là cô em dâu thôi? Tại sao? Tại sao?

Hoàn toàn, hoàn toàn anh thấy mình hết thuốc chữa...

Nhưng con người đôi khi ai cũng vậy đó... trái tim luôn thắng lý trí!!!

Nhẹ nhàng đặt người con gái lên giường

Đêm đó nàng vừa mơ sáng vừa khóc, miệng không ngừng gọi tên Việt, không ngừng van xin hân cho nàng đi theo.

Bất giác, anh thấy ghen...

Ghen với một người đã khuất!!!

Vắt chiếc khăn ẩm, cẩn thận lau mặt cho nàng, thầm nghĩ, hân có gì tốt?

Nàng hoảng hốt, cửa quây liên tục, đau đớn khổ sở...

Cho tới khi tay nàng vô tình chạm được tay anh, vô thức sờ quanh, vô thức kéo anh vào lòng, vô thức ôm chặt, khóe miệng khẽ cười... cứ thế mà bình yên ngủ...

Đêm ấy, là đêm nàng ngủ ngon nhất trong nhiều tháng rồi, nàng mơ Việt đã về bên nàng.

Đêm ấy, cũng là đêm anh ngủ ngon nhất từ ngày bị tai nạn, trước kia thì anh cũng không biết, bởi anh không hề có ý thức về ngày đó.

Sáng, ánh nắng chói chang chiếu vào phòng khiến Tú tỉnh giấc, hạnh phúc khi thấy nàng vẫn ở đây với anh, ước gì cứ mãi thế này.

Khuôn mặt này, thật đẹp, thật hoàn mỹ, thảo nào, em trai anh, hân yêu nàng tới vậy.

Thảo nào... đầu óc anh cũng vì nàng mà điên loạn tới vậy...

Dịu dàng đặt ngón tay chạm bờ môi, anh giật mình, sao lại nóng tới thế? Nhanh nhẹn kiểm tra trán, má, chân tay, tất cả đều nóng rực.

Anh cố gọi nàng dậy mà nàng vẫn bất động, anh thật đáng chết, anh vừa ước nàng mãi như này ư? Không, anh xin trời anh rút lại câu đó.

Gọi cho bác sĩ riêng, anh ngồi bần thần.

....

- "Sao rồi? Có cần nhập viện?"

- "Không cần, bệnh này có lẽ là bệnh ở tâm thôi, cơ thể chịu căng thẳng cực độ trong nhiều ngày liền, có lẽ bây giờ tới thời điểm bộc phát..."

- "Lại có loại bệnh thế ư?"

- "Cậu đừng coi thường, bệnh về thể xác thì có thể lành nhanh, nhưng bệnh trong tư tưởng mới là loại bệnh khó chữa nhất..."

- "Hình như cô ấy sốt?"

- "Tôi sẽ tiêm rồi truyền dịch cho cô ấy"

-”Bao giờ thì cô ấy tỉnh?”

-”Cái đó không nói trước được, người này hơi thờ rất yếu, rất thiếu ý thức sống. . .phải đợi thôi.”

-”Được, ông về đi, có gì tôi gọi”

Bác sĩ đi rồi, Tú gọi cho thư kí, nói gửi tài liệu, anh muốn làm việc ở nhà.

Kéo chiếc ghế lại gần giường, phát hiện điện thoại trong túi không ngừng kêu, anh lặng lẽ soạn một tin, nhấn cho mấy số đó, nội dung đại loại là giả là nàng, nói đang đi chơi.

Chợt trở về màn hình lớn, thấy ảnh đôi trai gái, anh đoán là Việt và nàng, họ trông rất thân mật, vẻ mặt rạng ngời cùng bình minh biển sáng sớm. . .trông mà hạnh phúc.

Lòng tò mò trĩu nặng, Tú khám phá một vài thư mục của chiếc điện thoại.

Đầu tiên là ảnh, ngoài vài tấm nàng mặc bikini đen chụp hạnh phúc cùng hắn, còn có những tấm rất buồn cười. . .có lẽ nàng chụp người yêu lúc ngủ say.

Tên Việt đó bị nàng vẽ râu ria, đánh phấn tô son lúc ngủ rồi chụp ảnh, không biết hắn mà biết sẽ điên như nào. . .

Bức hắn trong bếp đeo tạp dề. . .Tú bật cười, đàn ông gì mà. . .nhưng cũng chứng tỏ, nàng được hắn chiều.

Có bức hắn nằm gập đôi. . .trông rất xấu.

...

Rất nhiều ảnh chụp trộm, mỗi ảnh một tư thế, có thể thấy nàng yêu hắn rất nhiều. . .

Có video, nàng thì thầm giọng rất nhỏ:

-”Alo alo. . .anh Việt à, em đang quay trộm đáng ngủ anh đây, rất xấu, các con à, mẹ đây, mẹ đang quay bố mày đấy, cả nhà mình cùng ê bố đi. . .haha”

Còn có một video, trong ánh nền lung linh, hắn cầu hôn nàng. . .những cử chỉ, lời nói đến nghẹn lòng người.

Video tiếp theo, rất giật. . .Anh kính hải nhìn hình ảnh chiếc bình vỡ, giấy tờ ngổn ngang, máu me vương đầy:

-”Việt, anh nghe rõ nhìn rõ đi, tờ giấy đăng kí kết hôn này, tôi xé, tôi muốn chửi anh là thằng chó chết, anh dám bỏ lại tôi hà, đồ khốn nạn, ai cần anh đổi mạng cho tôi, mẹ kiếp, tôi hận không tự tay giết anh đi. . .”

Giọng nàng đầy nguyền, ức hận, nhưng hắn có thể cảm nhận được nỗi đau xót cực độ. . .

Mất anh nhòe đi, họ – thật đáng ngưỡng mộ, cảm giác ngọt ngào tới thấu xương, một thứ tình cảm khiến người ta ghen tỵ. . .

Hộp tin nhắn của nàng, vẫn lưu lại gần ba ngàn tin với hắn, rất bình dị, ấm áp.

-”Tôi về muộn, nhớ đóng cửa ăn uống cẩn thận”

-”Biết”

-”Tốt”

-”Anh cũng ăn uống cẩn thận”

-”Lo cho tôi à?”

-”Không thêm. . .”

....

-”Việt, hôm nay không phải đón tôi”

-”OK”

....

-”Cô ra tới nơi chưa?”

-”Rồi, bạn tôi và cháu bé khỏe, cảm ơn anh!”

....

-”Bao giờ Vịt về?”

-”Anh về giờ đây...”

-”Vịt ăn gì?”

-”Ngan nấu gì cũng ngon...”

-”Được, cho anh ăn c...r...t...s”

-”^^”

....

-”Ngan ơi...”

-”Em đang trong lớp”

-”Anh nhớ em”

-”Mới hai mươi phút mà”

-”Hix...”

....

-”Vịt ơi nhanh lên, sắp chiếu phim rồi!”

-”Đợi tí, anh bàn nốt công chuyện với Hai rồi về ngay đây...”

-”Ừa,,,nhanh lên...”

...

-”Vịt ơi sao vịt giận...”

-”Tôi nằm cách cô có chưa đầy một gang tay, sao không mở miệng?”

-”Em thích nhắn tin”

-”Cô lãng phí tiền bạc quá...”

-”Sợ gì chứ, ông xã tương lai của em giàu mà!”

-”Ông xã tương lai của cô là ai?”

-”Là người đang nằm quay lưng giận như trẻ con đó!”

-”Tôi nay cô toi rồi!”

-”\$\$”

....

-”Ox ơi ox tuyệt lắm, em sướng điên mất...”

-”Thank you bx, nhưng ox thích bx nói bằng miệng cơ, quay ra đây nói cho ox nghe đi...”

-”Ngại chết, đồ được voi đòi tiên”

-”Được, vậy giờ ox sẽ ngay lập tức làm cho bx sướng tới mức phải tự nói ra...”

-”Ặc ặc...”

...

....

Không hiểu sao càng đọc anh lại càng thấy đau đầu dữ dội, những hình ảnh mơ hồ cứ chập chờn hiện về...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 57: Người vô ý, người cố tình

Cố gắng, cố gắng nghĩ ra cái gì đó, mà thật khó khăn, rất cuộc, Tú cất chiếc điện thoại vào túi, rửa mặt mũi cho tỉnh táo.

Anh quay lại, sờ lên trán nàng, đỡ đỡ nhưng vẫn còn sốt.

Anh lại tự thắc mắc, anh còn cảm thấy đau lòng như này, vậy đứa em đó, hẳn thấy ra sao khi phải bỏ lại người vợ yêu dấu của nó như thế?

Vì sao hắn đột ngột rời đi? Hắn vẫn còn trẻ mà.

Cuộc đời quả không hoàn hảo, cho nên thứ gì hoàn hảo quá thường sẽ tan biến rất nhanh, cũng như tình yêu của họ vậy.

Nắm lấy tay nàng, anh biết là không đúng, nhưng anh muốn làm thế.

Từ từ thơm lên từng ngón tay, hương vị này rất quen, lẽ nào...trước kia anh từng gặp nàng, từng làm như thế...

Tìm anh như lạc một nhịp, cẩn thận kéo chiếc chăn mỏng, nhẹ nhàng chui vào, vụng trộm ôm lấy nàng, hít lại mùi thơm trên cổ nàng, Tuyết Nhi sẽ cảm hận anh, Việt trên kia cũng không tha cho anh, nhưng anh vẫn muốn liều mình... vì cái cảm giác này, không khác một liều thuốc mê khiến anh thêm thường.

Vuốt ve khuôn mặt bé xinh, miên man trên những sợi tóc, lòng anh nôn nao tới khó tả...cả vũ trụ như dừng lại ở giây phút đó.

Điện thoại kêu khiến Tú hoảng hồn.

- "Tú, tôi đang ở dưới nhà cậu, cho tôi vào một chút được không?"

- "Được, đi đợi con năm phút!"

...

Mẹ Tuyết Nhi cầm chén trà nghỉ ngơi, phong cách thưởng thức quả không giống những người phụ nữ tầm thường.

- "Tôi nói thẳng nhé, tôi và mẹ cậu là tình cảm đặc biệt, từ khi mẹ cậu mất, tôi luôn chăm sóc yêu thương cậu không khác gì con đẻ."

- "Con biết"

Tú nói lịch sự, anh nghe trợ lý kể chuyện thì đúng là có việc như thế.

- "Tôi giờ chưa từng nhờ cậu làm gì, nay mở miệng, nhờ cậu nếu nể mặt người đi này thì cắt đứt với Tuyết Nhi đi!"

- "Con...con..."

- "Sao, đừng có nói yêu nó nên không chia tay được nhé? Vậy cái thứ trên phòng ngủ của cậu là gì?"

- "Di cho người theo dõi con?"

- "Chỉ là tình cờ thôi, cậu có dám nói không có tình cảm gì với đứa đó không?"

Tú muốn mở miệng, nói nàng chỉ là em dâu... nhưng lại cảm giác rất ngượng miệng... Di đã nhanh chóng phủ đầu:

- "Vậy đi, làm như lời tôi nói!"

Đợi khi đi về, anh ngồi rất lâu, suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng, không muốn lừa dối Tuyết Nhi, cũng không muốn lừa dối chính mình, anh nhắn tin cho Nhi.

Sự thật, anh không hề mong mỗi có thể có gì đó với người em dâu của mình, chỉ là...muốn lương tâm được giải thoát, muốn sống thật với cảm xúc của mình!

Sực nhớ ra gì đó, Tú trở lại phòng, một giọng nói ngọt ngào trầm ấm, tiếc là không phải dành cho anh:

-“Việt...lại đây với em, em cứ ngỡ mình mơ...”

Nàng vươn cánh tay không phải truyền dịch vẫy anh, đôi mắt khẩn thiết, khuôn mặt mong chờ khiến anh không tài nào phủ nhận nổi, chậm rãi tới bên giường.

Nước mắt lã chã, nàng yếu ớt nói:

-“Lại gần đây được không?”

Anh khẽ cúi đầu, sát mặt nàng.

Cánh tay nàng miên man khuôn mặt, từng nét, hàng lông mày rậm này, khuôn mặt này, mùi hương này...nàng nhớ biết bao, anh, anh rốt cuộc đã trở lại.

-“Vợ muốn hôn chồng...”

Câu nói ma mị khiến Tú đứng người, giả danh một người, lừa dối một người, còn gì đòi bại hơn? Nhưng cái sự quyến rũ chết người khiến anh tiến ngay một xa...

Một tay nắm chặt tay nàng, tay kia dịu dàng áp lên má.

Môi anh chạm môi nàng, nhẹ nhàng gặm nhấm từng chút một, cẩn thận, tinh tế...một cảm giác vụng trộm tội lỗi xen lẫn cái mê hoặc diệu kì...

Đó là nụ hôn dài nhất trong đời anh – và cả nàng.

-“Đừng khóc nữa...”

Bàn tay anh lau đi những giọt nước, giọng rất ấm...Nàng ngoan ngoãn:

-“Được, vợ không khóc, vợ hạnh phúc quá...”

Nàng bắt giác ngó quanh...

-“Sao mình ở đây anh? Sao không về nhà?”

Rồi lại nhớ ra gì đó...

-“Hôm qua, em đi lấy tiền công...sau đó em nhớ em gặp anh, không biết là mơ hay thật nữa, em say quá...rốt cuộc là sao? Sao anh đi lâu vậy? Mọi chuyện là như nào vậy anh?”

-“Ăn đã”

-“Anh đói à?”

-“Không, em phải ăn, em đang ốm, chuyện khác tính sau...Có nghe lời anh không?”

-“Vâng, anh nói gì em cũng nghe hết, nhưng anh đừng đi nữa nhé!”

-“Được, anh không đi đâu cả, em ăn gì?”

-“Em ăn cháo, em thêm ăn cháo Vịt nấu...”

Tú sững người, hẳn chưa từng nấu ăn, và nghe mọi người kể lại hẳn cũng không biết nấu ăn, nhưng sợ lộ tẩy, hẳn đành âm ừ.

-“Anh đừng đi mất nhé! Vịt đừng bỏ Ngan lại nữa nhé!”

Nàng cẩn thận gọi với, anh cố quay lại cười cười an ủi, ra khỏi phòng, mắt mũi đỏ hoe, nếu nàng biết sự thật, sẽ khủng khiếp như nào???

Tha tội cho anh, anh chỉ muốn như vậy cho tới khi nàng khỏe hẳn thôi.

Lên google tra, sau đó gọi người đem đồ đến.

Anh xay thịt bò, cẩn thận xào lên, sau đó ninh xương lấy nước ngọt rồi cho gạo vào nấu...

Tôi lúc rắc hành, được bát cháo thơm phức Tú mới giật mình, rồi cuộc thì anh đâu có làm như trên google đây, rồi cuộc trước kia anh đã từng nấu cháo rồi ư?

-”Dậy ăn đi em...”

Anh đỡ nàng dậy, đặt chiếc gối sau lưng, trù mền đút nàng từng thìa...

Nàng ăn rất ngoan, chốc chốc lại nhìn anh.

-”Đúng là cháo chồng nấu, mùi vị không lẫn vào đâu được...”

Ừ, có lẽ anh với em trai mình cùng có năng khiếu nấu ăn như nhau chăng? Một hình ảnh rất quen thuộc hiện lên, anh đã từng đút cháo cho ai đó, chắc chắn là thế, chỉ có điều, không thể nhớ mặt người ấy...

Tú hơi nhăn mặt, những lần cố nhớ lại khiến anh đau đầu vô cùng.

-”Chồng sao vậy?”

-”Anh hơi đau đầu, không sao đâu...”

Nàng kéo anh lại gần, khẽ nhướn cổ, giọng nói lạnh lẽo:

-”Đề đó vợ chữa cho...”

Đoạn, nàng hơi nhướn người, thơm lên trán anh, rất nhiều... từng chỗ đều rất trù mền...

-”Hết đau chưa chồng?”

Anh tưởng như tim mình tan chảy ngay giây phút đó... Đúng là hết đau thật, ‘em cứ như vậy anh biết làm sao đây?’

-”Hết đau...”

Anh véo nhẹ má nàng âu yếm

-”Hi hi...Việt ơi em phải truyền tới khi nào?”

-”Tới lúc khỏi ốm thôi, chịu khó nhé...”

-”Vâng...”

Nàng ăn hết hai bát cháo một cách ngon lành, sau đó nũng nịu.

-”Việt ơi, em ăn no rồi, anh thương em đi...”

-”Thương gì cô bé?”

-”Cấn em, cấn em đau vào, em sợ em đang mơ mất...”

Tú nhìn nàng, trên đời có thể có người đáng yêu hơn không? Tên Việt đó, thật có phúc...

.....

Nhận được tin nhắn của Tú, Tuyết Nhi chạy thẳng tới công ty. Được tin anh không đi làm, lại vội vàng về nhà. Cũng may mặt khẩu vào cổng nhà anh chưa đổi.

Bước qua từng bậc cầu thang, cô run lẩy, cô biết, anh nhắn tin chia tay cũng vì má thôi, cô nên giải thích, nên thuyết phục với anh như nào đây?

Vậy mà, trước cửa phòng, cái mà cô được chứng kiến lại là cảnh anh đang cầm tay một người con gái khác, hôn từng chút, từng chút... ánh mắt trù mền chan chứa yêu thương.

Cả người cô bàng hoàng, sốc tới mức cứ đứng chết sững ở đó...

Mất một lúc, cô mới bật lên từng câu đay nghiến:

-”HOÀNG TÚ, TÊN KHỐN NẠN nhà anh!!!”

Căn phòng bị phá đi sự tĩnh lặng, Nhi vội vã chạy đi trong đau đớn.

Lan nghe vậy cũng thất kinh...

-”Anh...”

Cả người nàng run rẩy, trong đầu không nghĩ được nhiều, chỉ biết nàng cần phải thoát khỏi đây, càng sớm càng tốt.

-”Nghe anh giải thích...”

-”Tránh ra, CÚT”

Nàng vùng vẫy khỏi anh, cũng không để ý kim truyền đâm qua đâm lại, máu đỏ chảy từng giọt, cả bình truyền cũng vỡ tan.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 58: Trung thu

-”Anh xin lỗi, nghe anh đi...”

Nàng cảm hận hân, cũng cảm hận con người mình, sao nàng có thể không nhận ra đâu là chồng mình, đâu không phải chồng mình???

-”Trêu đùa tôi, vui lắm hả?”

-”Xin em, bình tĩnh lại đã, em còn sốt đó...”

Nước mắt rơi, biết không thể giằng co với anh ta, nàng cố với một mảnh vỡ của chiếc bình, bất cần:

-”Một là anh tránh ra, hai là tôi sẽ chết ngay tại đây!”

Cả người toát mồ hôi, thấy tay nàng đỏ rực, anh sợ hãi:

-”Đừng, đừng làm liều... được, anh tránh...”

Lấy hết sức, nàng lê ra khỏi phòng, ra khỏi dinh thự đó, từng bước, từng bước nặng nhọc...

Anh thở dài, đau xót mà không dám theo.

Cũng may nàng để quên cái túi, anh nhân đó gọi cho người thân đón nàng.

....

Hôm sau,

Vừa ra khỏi ngõ, nàng đã chạm mặt với anh ta.

Quay đầu, định rẽ hướng khác.

-”Tôi muốn nói chuyện một lúc”

-”Tôi không có gì để nói cả!”

-”Hôm qua là tôi sai, tôi xin lỗi, cũng không có gì biện minh cả, chỉ là đem túi trà cho cô”

-”Cám ơn, hôm qua cũng là tôi ngu muội, lỗi một phần cũng do tôi, chào anh...”

-”Tay cô khỏi đau chưa?”

Tú khê liếc, máu đã tụ lại thành vết, cũng chẳng thêm băng bó, người này, đúng là thiếu ý thức sinh tồn.

-”Khỏi rồi, hi vọng từ giờ về sau chúng ta không gặp lại”

Anh định đi, nhưng không đành lòng:

-”Em trai sẽ rất đau lòng nếu thấy cô như vậy...”

-”Đau lòng hay không là chuyện của chồng tôi!”

Đoạn, nàng bước vội, không để anh nói thêm.

....

Hôm nay quả là một ngày rắc rối, khi tới tiệm bánh, Lân đã đứng đợi từ lúc nào, thực...cầu xin, cầu xin tất cả mọi người, cầu xin ông trời, nàng giờ chỉ muốn được sống một cách bình lặng.

-”Lan, anh xin lỗi vì chuyện tối qua!”

-”Không sao, em quên rồi...”

-”Chúng ta vẫn làm bạn tốt nhé!”

Lan hơi ngước mắt, thờ dãi.

-”Anh sẽ không bao giờ làm thế, anh hứa”

-”Được rồi”

-”Mai anh ra Bắc rồi, có thể làm nhân viên bán hàng cho em lần cuối được không? Hôm nay trung thu chắc mọi người mua bánh đông lạnh, không có người phụ chắc vất”

Nàng cũng giật mình, đã Trung Thu rồi ư? Nhanh thật đấy!

Trung thu với tiệm bánh ngọt thì liên quan gì? Nhưng nhìn ánh mắt anh khẩn nài, thời gian qua cũng rất tốt với nàng, lại không nỡ từ chối.

Không ngờ lời Lân nói lại linh nghiệm, cửa hàng hôm đó rất đông khách.

Xẩm tối, hai người đã mệt nhoài...Lân nói anh biết có một công viên hôm nay tổ chức thả đèn trời, hỏi nàng có muốn đi?

Thả đèn trời, viết giấy nhắn, đó là cách người ta thường làm để gửi lời tới người đã đi xa, Lan nhận lời ngay, nàng có rất nhiều điều muốn nói với Việt.

Họ tới địa điểm thả đèn, người tới đã chật ních.

-”Chào anh chị, em là nghiên cứu sinh, đang làm đề tài nghiên cứu về cấu trúc tóc của con người, cần càng nhiều mẫu thử càng tốt, anh chị cho em xin vài sợi tóc được không ạ?”

Lan và Lân nhìn nhau, chưa bao giờ nghe thấy đề tài lạ thế, nhưng cũng chỉ là mấy sợi tóc, không chán chừ đưa cho cô bé.

.....

-”Tú”

-”Nhi!”

-”Em đã đợi điện của anh, cũng đã đợi anh tới đỡ dành em...”

-”Anh xin lỗi, anh là thằng khốn nạn, em coi như anh không có được không?”

Nhi sững lại, nếu là Tú trước kia, anh muốn chơi bao nhiêu đàn bà thì chơi, có cần giải thích với cô thế này không?

Có phải Tú bây giờ đã khác, nên cô tự cho mình cái quyền dỗi hờn chẳng?

-”Là do má phải không? Anh đừng giấu, anh có tình dục cô ta về nhà làm có chia tay đúng không?”

-”Không phải, chuyện này không liên quan tới dì, là do anh, anh sai...”

-”Anh thực sự có tình cảm với cô ta? Anh muốn ở bên cô ta?”

Tú trầm lặng, cái gọi là tình cảm thì đúng, nhưng cái gọi là ở bên thì anh không đủ can đảm...

-”Đi thôi anh...”

-”Đi đâu?”

-”Tầm này mọi năm mình đều đi thả đèn trời gửi lời hỏi thăm má anh mà?”

-”Mẹ anh?”

-”Em quên mất, anh không còn nhớ nữa rồi...”

Mặt Nhi xịu xuống, nỗi buồn thấy rõ, anh quý cô, quý như những người thân trong gia đình, hôm nay, anh có thể trả vờ yêu cô, ngày mai, ngày kia cũng có thể, nhưng anh sợ, cả đời rồi sẽ có lúc lộ...chỉ bằng để cô ở bên người thực lòng trân trọng cô.

-”Đi với em đi, nốt lần này thôi, rồi em sẽ không bao giờ phiền anh nữa, cũng phải báo cho má anh chúng ta chia tay rồi chứ?”

Tú hơi nheo mắt, rốt cuộc cũng đưa Tuyết Nhi đi.

Nhìn thấy bóng người ấy, anh còn tưởng mình nghĩ nhiều mà ảo ảnh, đâu ngờ rằng đó chính xác là nàng, đang chọn đèn cùng con trai của chủ tịch Bảo Minh?

Nàng không muốn gặp anh, nhưng đi chơi với hắn thì lại vui thích tới thế?

Ý nghĩ khiến Tú bất giác khó chịu.

Tuyết Nhi nở nụ cười nhẹ, càng tin anh chỉ dụng cô ta để thuận theo ý má.

Trong bao chiếc đèn thả lên ngày hôm đó...

Chiếc màu tím viết...’Em có nhiều chuyện muốn nói với anh lắm, đón em đi cùng với...em đợi anh!!!’

Chiếc màu vàng viết...’Anh trên đó cố gắng hạnh phúc, phù hộ cho cô ấy, yên tâm mà giao cô ấy cho tôi!’

Chiếc màu trắng viết...’Chú em, tội nghiệp...nhìn thấy vợ chú và thằng đó chứ? Cần anh giúp gì cứ báo mộng!’

Trong tình yêu, đôi khi người ta trẻ con tới dài khờ...

.....

Ba ngày sau, trong một quán bar nhỏ của New York

-”Okie, được rồi, tôi sẽ chuyển tiền...”

Trâm Anh thở phào nhẹ nhõm, cô cứ nghĩ nó sẽ chết trôi trong cái trại tâm thần đó, vậy mà mạng con này, thật lớn.

Mấy ngày nay nghe anh gặp lại nó, thật lo lắng mà...

Cũng may, cô cho thám tử điều tra, và càng may hơn nữa, ít ra nó không phải con ruột của ba mẹ.

Vậy con ruột của ba mẹ là ai?

Kệ đi, bao nhiêu năm, ba mẹ quyền thế vậy, còn chẳng tìm được, cô cứ thoải mái mà ăn chơi thôi, tới lúc đó mới phải lo...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 59: Tại sao ?

Mấy ngày nay, tiệm bánh Ngan Vịt luôn có một vị khách không được hoan nghênh.

Anh ta thường tới từ lúc 6 giờ chiều, gọi hai chiếc bánh Vịt, một cốc trà nóng, ngồi tới khi cửa hàng đóng cửa.

Lúc đầu, Nghi Lan ức chế phát điên...khổ nỗi, anh ta không hề làm phiền cô, chỉ ngồi đó, mắt dán vào máy tính làm việc, không có cơ gì để đuổi cả?

Cũng không thể đuổi trước mặt khách khứa.

Tú cũng không hiểu mình đang làm gì?

Mỗi ngày anh giải quyết việc xong anh đều tới đây, anh ham mê bánh ngọt tới vậy ư?

Cô chủ quán kia, là em dâu anh...cô ta không muốn gặp anh nữa, vậy mà da mặt anh vẫn dày như vậy.

Tiệm bánh không to, nhưng mình chỉ có mình nàng xoay sở, cũng có thể gọi là tháo vát.

Nàng vẫn phục vụ anh như bao vị khách khác, tự nhiên anh lại muốn nàng tới, đuổi anh đi hay thái độ gì đó, ít ra lúc đó anh có thể biết trong mắt nàng, anh cũng có chút khác.

Nhìn những vị khách dễ tính, khen nàng làm bánh ngon, anh vui lây.

Nhìn những vị khách cau có, mặt cả, anh chỉ muốn xông ra đập cho một trận.

-”Em yêu, ăn gì cứ thoải mái gọi...”

-”Thật á?...Chị ơi cho tôi cái này...cái này...”

Đôi tình nhân trẻ bước vào tiệm, ríu rít như chim non.

-”Anh, chúc mừng anh đã trúng tuyển vào làm việc ở Golden Face”

-”Còn thực tập một tháng nữa”

Chàng trai khiêm tốn.

-”Ồi dào, thế coi như chắc chắn được rồi, thực tập hay không cũng chỉ là hình thức thôi, nghe nói lương ở đó tốt lắm đúng không?”

-”Ừ, khởi điểm mà đã là 20 triệu...”

-”Thích quá! Bao giờ bắt đầu?”

-”Từ tuần sau...”

-”Đồ của anh chị đây ạ, chúc anh chị ngon miệng!”

Đàn ông, thấy gái đẹp, liếc qua một cái là chuyện đương nhiên. Tiếc là hành động nhìn trộm cô chủ tiệm bánh của chàng trai khiến cô gái vô cùng bức mình.

Ánh mắt tóe lửa, cô ta gọi chủ quán:

-”Bánh ở đây kiểu gì thế, nhặt thếch lên được”

-”Dạ, chị thông cảm, bánh là làm theo khẩu vị chung, có thể không làm hài lòng một số khách...”

-”Ý cô nói là tôi không biết thưởng thức?”

-”Không phải, chị có muốn đổi cái khác không?”

-”Khỏi, cho tôi trà nóng, phải thật nóng vào, tôi thích uống nóng”

-”Chị đợi chút...”

Người đàn ông cách đó vài bàn đã bắt đầu nóng mặt.

Hầm tách trà, nàng cẩn thận bung ra cho khách.

-”Rót cho chúng tôi.”

-”Dạ”

-”Nhanh lên”

Thấy người yêu thi thoảng nhìn ả, lòng ghen tức nổi dậy, cô gái không thể chịu được, chân dưới bàn đá một phát, nàng bị bắt ngờ, không kịp giữ thăng bằng, người ngã vào chiếc bàn phía trước, nước trà nóng khiến tay đỏ rực.

-”Á, cái cô này, có rót chén trà cũng không xong, cô xem, cô hất cả bánh ngọt vào người tôi này, có biết bộ váy này rất đắt không?”

Nếu là Nghi Lan của trước kia, chắc chắn người trước mặt ăn một cái tát. Nhưng Nghi Lan của bây giờ, sức sống, sức chiến đấu cũng chẳng còn, chỉ thờ ơ:

-”Bao nhiêu tiền, tôi đền”

-”Đền mà được à, anh, làm chủ cho em, để người ta đối xử với người yêu anh thế à?”

Chàng trai cũng ra oai, vội vàng bảo vệ người yêu:

-”Ít ra cô cũng phải xin lỗi chứ”

-”Anh chị không ăn có thể về, đừng gây chuyện vô lí, lúc ấy hối không kịp đâu”

Quay người đi, lại bị tên đó giữ lại:

-”Làm sai lại không xin lỗi, mày cũng chỉ là con bán hàng chứ gì? Có gì mà to tát”

-”Tôi cho anh cơ hội cuối cùng, đừng động vào tôi!”

-”Tao cứ động đấy, mày có tin hôm nay tao đập tan chỗ này không? Ranh con...”

-”Đúng, anh, cho nó một bài học”. Cô gái thích thú.

Nàng cười khẩy.

Trong khi người đàn ông góc kia đã rất chi là mất bình tĩnh, nếu không vì đây là tiệm bánh, là nơi khách khứa ra vào thì anh đã ném thẳng cái bàn này vào mặt hắn.

-”Ra đây tôi bảo”

Tú từ tốn, tên đó vẫn kiêu căng:

-”Mày là ai, sao tao phải nghe mày”

Ánh mắt đầy phẫn uất, nhưng vẫn giữ được nụ cười trên môi, giọng nói trầm trầm:

-”Có gì từ từ nói, anh em với nhau, anh ra ngoài này em bảo týt...”

Hiếm khi có người nịnh nọt mình, mà lại là một gã cao lớn phong độ, mặc vest quý phái, hần quả thật có tý phồn...quay lại chỉ thẳng nàng, cao giọng:

-”Tý tôi vào tính sổ với cô sau!”

Hai người đàn ông cùng nhau ra ngoài.

Hôm đó, ở cách tiệm bánh ngọt tầm chục mét, người ta chỉ nghe thấy những tiếng BỤP BỤP CHAT CHAT rất ghê rợn, một người xả giận, một người luôn cầu xin van lạy...

Chưa đầy chục phút, cả hai đã quay lại tiệm bánh; thấy người yêu mặt không ra mặt, mũi không ra mũi, vội vàng kéo mình ra khỏi tiệm, cô gái ầm ức:

-”Anh, không xử nhỏ đó à...”

-”Đi nhanh...biết điều thì đi nhanh...”

Xa xa tiếng nói hòa trộn tiếng xe cộ...

-”Gã nói gì với anh?”

-”Bé mồm, đi thôi...”

-”Rốt cuộc hắn là ai? Anh làm sao mà bị thương...”

-”Nhỏ thôi bà nội, anh ta là chủ tịch Golden Face đó.”

-”HẢ?”

Cô gái hét lên lo sợ.

-”Vậy anh có mất việc ở đó không?”

-”Chỉ sợ sau này việc ở đâu cũng mất, thôi, bảo toàn được tính mạng đã là tốt rồi...”

-”Cái gì? ...”

.....

-”Cảm ơn! Cái này miễn phí”

Nàng nói, rồi nhẹ nhàng đặt chiếc cheesecake vuông nhỏ lên bàn.

Nhìn bàn tay đỏ tấy, lòng anh xót, muốn lao đến mà xem xét, lại sợ, quan hệ của họ vừa mới được tỵ khỏi sắc, Tú chỉ lặng lặng gửi một tin nhắn.

Một lát sau, một người đàn ông cao to vào tiệm.

-”Của anh đây ạ!”

Anh nói với hấn cái gì đó rồi cầm lọ thuốc bông, cẩn thận đưa Lan.

-”Không cần đâu...”

-”Cô không bôi thì tôi sẽ giúp...”

-”Không cần, tôi tự làm được”

Tránh phiền phức, nàng bóp tuýp thuốc, tùy ý xoa qua loa, lúc ngẩng đầu lên đã thấy Tú đang dọn dẹp đồng ngồn ngang lúc này.

-”Đề tôi làm là được rồi!”

Anh ta không nói gì, cương quyết tới bồn rửa nột phần chén đĩa và dụng cụ.

Cũng lạ, ngoài những vị khách tới lúc trước, thì sau đó tiệm không có khách nữa.

Nàng ngồi bần thần cạnh cửa sổ, nhìn dòng xe cộ đi qua.

Hấn ngồi dán mặt vào laptop.

-”Chúng ta có thể làm bạn không?”

-”Tôi đã nói với anh rồi mà...”

-”Thực ra Việt không ghét tôi như cô nghĩ đâu, chúng tôi trước chơi rất thân, sau này vì hoàn cảnh nên mới vậy...”

Nàng nheo mắt, tỏ rõ sự nghi hoặc.

-”Hấn có hình xăm một con đại bàng, của tôi là có một con rồng, chúng tôi rủ nhau đi xăm đấy...”

Đúng là Việt có hình xăm đại bàng, tự nhiên nhắc tới anh, nước mắt nàng chảy.

-”Làm bạn được chứ?”

Nàng không trả lời. Như thế với Tú cũng tốt, còn hơn là từ chối.

‘Rõ ràng hấn không phải anh? Nhưng tại sao mùi hương, ánh mắt, cử chỉ vô thức, mọi thứ đều giống anh tới vậy?Việt à, nói cho em lý do đi? Mỗi lần em nhìn hấn, em đều nhớ tới anh...em biết anh ghét người đó, nhưng cứ gặp hấn, em lại thấy ấm lòng...thậm chí, lúc này đây, khi em nhắm mắt và cảm nhận, em còn tưởng trong phòng này là anh và em...tại sao, tại sao vậy anh??’

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 60: Chuyện về việt

Nhìn cậu em mặt mũi bỗng bừng bừng, Uyên nhẹ nhàng gọi chuyện:

- "Lại chia tay à?"

- "Vâng..."

- "Chị có mấy đồng nghiệp còn trẻ lắm, có cần chị mai mối gì không?"

- "Thế cũng được, bao nhiêu em cũng chơi hết..."

Những tưởng đó chỉ là một cô gái, như bao cô gái khác bước qua đời anh! Thay người yêu như thay áo, gái các kiểu đều qua tay, những tưởng khi bước vào một mối quan hệ thì hình bóng người ta sẽ dần phai mờ... lạ thay, tất cả chỉ là những tưởng...

- "Chú nói thế thì ai mà dám giới thiệu..."

Uyên cắt ngang dòng suy nghĩ của em chồng. Lân cười xuề xòa, vờn vai:

- "Ấy za... thằng Phong nó đâu hả chị, em bé nó tý nào, sắp phải xa cháu mấy ngày rồi..."

- "Đang ngủ với ông bà trên gác, chú đi đâu?"

- "Còn đâu được nữa, cũng tại chị cả, căn nguyên cội nguồn đau khổ của cả nhà..."

Uyên phát sốt:

- "Hả, tự dưng liên quan gì tới chị, oan ức quá!"

- "Thì chả tại chị cho ông Minh ăn bùa mê thuốc lú gì không hiểu nữa, có việc gì xa xa toàn phải thằng em này đi; rồi thì thằng con bé tý bị lão tổng ngủ với ông bà; ba mẹ có bao giờ có không gian riêng..."

Uyên ngượng thối cả mặt, ậm ừ:

- "Tại ba mẹ thích thế chứ..."

- "Đợt này em vào Nam, một tuần, cùng một tập đoàn trong đó hợp tác phân phối vài nhãn hiệu nước hoa nổi tiếng..."

- "..."

- "Em biết, em sẽ không liên lạc với cô ấy"

Anh đang định đẩy cửa thì chị dâu gọi với:

- "Chị...chị xin lỗi, lúc trước dặn em thế, bởi nó là đứa bạn rất đặc biệt, rất quan trọng với chị..."

- "Nên chị muốn bảo vệ cô ấy...khỏi em?"

- "Không phải, sao có thể thế...gặp cú sốc lớn vậy, nó lại rất yêu người đó, chị chỉ muốn nó có được thời gian riêng tư, để nó được bình tâm...nhưng giờ, chuyện xảy ra cũng đã lâu rồi, cũng là lúc nên bắt đầu cuộc sống mới, có thêm người tâm sự cũng không tệ..."

- "Biết thế!"

Một câu hai chữ rất ngắn gọn, cố gắng che giấu cảm xúc của mình. Ngày nghe nàng gặp tin dữ, trong lòng anh bao suy nghĩ hỗn loạn, thật đáng xấu hổ khi phải thừa nhận, khi đó chín phần buồn thì cũng có một phần hi vọng...Lúc ấy, chỉ muốn phi thật nhanh tới bên nàng, vậy mà chị dâu đưa ra yêu cầu dập tắt tất cả.

Nghĩ cho cùng, họ là bạn thân, những gì Uyên nghĩ chắc chắn là những điều tốt cho Lan, nên anh không làm trái, hôm nay, chị lại mở lời...quả thật, ánh lửa ấm áp lại nhen nhóm trong anh.

Trước mắt là khuôn mặt xuất hiện bao lần trong giấc mơ, lòng anh không khỏi bồi hồi...Nàng gầy, miệng luôn tươi cười với khách hàng nhưng ánh mắt lại có nét gì xa xăm, u uất.

Cuộc đời thật tàn nhẫn, có thể biến một người con gái lạnh lẽo lạnh lùng giàu sức sống nhất thành con người trầm tư lặng lẽ...

- "Lấy mình cái bánh kia với"

- "Okie, đây bạn..."

- "Bao nhiêu?"

- "À, bạn xem giá trên vỏ hộp đi?"

- "20k, nhân viên mới hả?"

- "Hôm nay mới thử việc, bạn thông cảm..."

Vừa mới vào phòng tắm một lát ra đã chứng kiến anh chàng nào tự xưng danh bán hàng, nàng ngây người...

- "Nếu là em trước kia thì sẽ cho anh một trận rồi..."

Lân trêu, nàng cười, không hiểu sao anh ghét nụ cười đó, cảm giác người con gái trước mặt phải cố kiềm nén tất cả để đeo một cái mặt nạ to đùng đoàng.

- "Anh vào lâu chưa?"

- "Vài ngày, đang không có việc làm đây, xin bà chủ cho tôi một chân giúp việc?"

- "Được thôi, chỉ tội lương rất ít..."

Ngày hôm đó, là ngày hiếm hoi anh cảm thấy nắng rực rỡ tới thế.

Buổi tối, anh rủ nàng đi ăn cùng, cũng chỉ mời chứ không dám hi vọng nhiều, thật bất ngờ... nàng đồng ý.

Anh chợt phát hiện, người trước mặt bây giờ dường như một cỗ máy. Nàng ấy có thể dễ dàng làm theo mọi thứ người ta yêu cầu, sống theo một tư tưởng "thế nào cũng được..."

....

- "Sao lại tới đây anh?"

- "Em nhầm mất lại"

- "Được"

Anh cúi xuống, tháo chiếc hài búp bê, rồi lại cẩn thận nâng người nàng lên, đặt bàn chân bé bỏng lên những song sắt...

- "Mở mắt ra..."

Một luồng gió thổi qua... nhưng sao nàng thấy lạnh, cái lạnh tới thấu xương, tới đau đớn.

- "Nhảy từ cái cầu này xuống có chết không anh?"

- "Cái đó là tùy số em ạ, số đã không chết được thì có cố thế nào cũng vậy thôi..."

Đúng... chẳng phải là số không chết được mà là cái người đó đâu có muốn mang nàng theo, mà là cuộc đời có người thất hứa. Cố hít thở sâu, ngẩng mặt lên mấp máy môi:

- "Sao đẹp quá!"

Hành động của nàng không qua nổi mắt người đối diện, anh nhẹ nhàng:

- "Không ai cấm em khóc cả!"

- "Em không sao."

- "Nếu khóc được thì cứ khóc cho nhẹ lòng, chẳng có gì là xấu...ngoan nào...đừng tỏ vẻ cứng rắn nữa..."

- "..."

-”Em nhớ người ấy lắm phải không?”

-”...”

Nàng nhìn anh, cuối cùng cũng không thể kiềm lòng... Chẳng thể hiểu, nàng can đảm bao lâu, trước mặt anh lại cảm thấy rất quen thuộc, cảm giác như được dựa dẫm vào người thân, những giọt nước mắt từ từ rơi xuống, ngày một nhiều...

-”Em... em rất nhớ Việt, em nhớ anh ấy lắm... em nhớ cả con em nữa, em thực sự rất ghét họ, họ quá nhẫn tâm, em nhớ lắm...”

-”Anh gọi anh ấy về cho em đi... được không, em không chịu nổi...”

Khẽ ôm nàng từ phía sau, lòng anh trĩu nặng, đã có giây phút, anh ước mình là Bụt, đem ước nguyện của nàng biến thành sự thật, dù sẽ phải đơn phương một mình, chứng kiến nàng cười tươi tắn, cũng đủ.

Xa xa, chiếc xe thể thao cùng một bóng người cô độc lặng lẽ rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 61: Kí ức

Đó là những ngày tháng thê thảm...

Nghe tin anh bị tai nạn, cô tưởng như mạng của mình cũng đi theo.

Anh tỉnh dậy, không nhớ gì cả.

Cô cố hết sức, nhưng rồi lại không muốn gắng gượng nữa, bởi lẽ anh của lúc đó tốt hơn, quan tâm cô hơn anh của quá khứ rất nhiều.

Tiếc rằng, sự xuất hiện của người phụ nữ đó khiến Tuyết Nhi mất đi tất cả.

Trước đây, một đêm bảy tám người đàn bà phục vụ anh, cũng không làm cô thấy đau bằng mấy tháng anh chỉ đeo đuổi một người như bây giờ.

Ngậm rượu hòa nước mắt, sao đắng, sao chua chát...

Cô đã từng nghĩ... anh của bây giờ tốt hơn, bởi anh của trước kia cùng cô lớn lên nhưng anh của trước kia không bao giờ dỗ dành cô, anh của trước kia chưa từng yêu chiều cô, anh của trước kia luôn bức tức khi cô đi cùng người khác, muốn giữ cô bên mình nhưng lại chưa từng dẫn cô đi chơi...

Nhưng hình như cô đã nhầm thì phải, sự thật là thế? Hay là cô đã quên mất thứ gì đó quan trọng???

Đó là những kí ức cô tưởng mình quên... Nhưng hôm nay, nó lại trở về, như một giấc mơ.

Cô không còn nhớ mình và Tú quen biết nhau từ khi nào?

Chỉ nhớ rằng, ngày ấy Tú là một cậu bé cực kì dễ thương, chỉ cần Tuyết Nhi muốn gì, Hoàng Tú sẽ cho.

Cái thời bé tý tằm chung, cô gái ngốc ngếch chỉ vào anh, tò mò:

-”Sao cậu có cái đó, tớ không có?”

-”Cậu thích không, tớ cho...”

-”Không, tò mò thôi...”

...

-”Tú, tớ bị cô giáo phạt, không có phiếu bé ngoan sẽ không được ba má thưởng...”

-”Tớ sẽ cho cậu phiếu của tớ...”

Cô biết mà!

...

-”Tú, chép bài cho tớ”

-”Được!”

-”Tú, đâm lưng cho tớ!”

-”Được!”

-”Tú, tớ thèm ăn ổi!”

-”Đợi tý!”

...

-”Tú ơi bao giờ cậu lấy vợ?”

-”Bao giờ Nhi lấy chồng thì tớ sẽ lấy vợ!”

-”Lấy vợ thì cậu có chiều tớ nữa không?”

-”Có chứ!”

-”Vợ cậu quan trọng hơn hay tớ quan trọng hơn?”

-”Như nhau!”

-”Sao lại như nhau?”

-”Bởi vì là một người!”

Mặt Nhi đỏ ửng.

....

....

-”Nhi, sao cậu dám đi chơi với hắn?”

-”Có gì không đúng? Cậu là ai mà quản tớ...”

-”Tớ là...”

-”Là gì?”

-”Mình hẹn hò đi!”

Nhi sững người, nhưng quyết định rất nhanh.

-”Được!”

-”Vậy từ giờ tớ là người yêu cậu, cấm đi với ai!”

Họ trao nụ hôn đầu khi đó, năm 15 tuổi. Và cô cũng gọi Tú là anh khi đó.

Tú Nhi, Tú Nhi, Tú Nhi, Tú Nhi, Tú Nhi,...

Thuở mộng mơ, cô đã viết kín trên những mặt sách trống... cô yêu anh, và cô biết anh cũng yêu cô, tình cảm này, là mãi mãi...

Ba má hai bên dị ứng nhất là trẻ con yêu đương, vì vậy họ phải giấu diếm rất vất vả...

Nhưng hình như cái gì càng vụng trộm càng đáng quý!

Những chiếc nem rán, bát ốc luộc, phô mai que... những giây phút thuở học sinh.

Những chiếc hôn gió, mùi mồ hôi của anh buổi tan trường, cảm giác ngồi sau chiếc xe đạp...

Quá khứ cứ như một trận mưa chảy về !

À, ra là thế...ra là giữa họ cũng từng có vị ngọt đầy chứ?

Chỉ có điều, gần 16 năm rồi, nhắc lại không quen, tưởng như chuyện của ai khác chứ không phải mình...có lẽ anh cũng không còn nhớ!

....

18 tuổi,

Anh ra nước ngoài du học, đột nhiên biến mất khỏi cô, không một dấu vết.

Một năm khổ sở, một năm tìm kiếm, không thấy anh. Rốt cuộc, cô quyết định đi du học, rời xa mảnh đất đầy những kỉ niệm!

Về nước, anh đã là Chủ tịch.

Lòng không kiềm được, lại xin làm việc ở công ty anh. Thăng chức, ngày càng tiếp xúc với anh.

Những con đàn bà ườn ẹo bên anh trong phòng làm việc, cô hận...

Cố tình hẹn hò để trả đũa anh, đều bị phá bĩnh, cô biết, người đó là anh...

Trên đời sao có người ích kỉ tới vậy?

Vậy là, hóa ra, anh ấy chỉ không quan tâm tới cô từ năm 18 đó, năm ấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Anh tỉnh dậy, tỉnh tỉnh ngọt ngào y như thời niên thiếu, cô sung sướng hạnh phúc.

Nhưng chẳng được bao lâu...

Người đàn ông này, anh là gì? Sao cứ muốn đùa giỡn vậy?

Anh là gì? Mà khiến cô đau khổ quy lụy thế?

Lần này, anh đã đi xa, xa thật rồi...đã chẳng để tâm gì tới cô cả...

Cô phải làm sao, để trở về ngày 15?

Phải làm sao để họ mãi mãi liên quan tới nhau?

....

....

Nghĩ suy, nghĩ suy...đúng, có lẽ, họ nên có một đứa con!

“Em cảm thấy rất mệt mỏi, đợi anh ở quầy bar dưới sảnh khách sạn”

Đó là tin nhắn đầu tiên Tú nhận được sau chuyến công tác dài ngày. Không phải của nàng, mà là của Nhi.

Tuyệt Nhi, anh nợ cô cả một ân tình.

Anh không thể trao cô trái tim mình, đó là nghiệp chướng... hơn ba mươi năm, tuổi xuân của con gái cũng chỉ có một, anh tự thấy mình là kẻ khôn nạn nhất!

Thà rằng là vậy, còn hơn anh bên cô nhưng lại lừa dối. Cô ấy xứng đáng có một tình yêu tốt đẹp hơn. Còn anh, cả đời khắc ghi món nợ này, ngoài chuyện tình cảm, những thứ khác, nếu cô thích, anh sẽ cho.

-”Đến muộn vậy...”

-”Tắc đường, em uống ít thôi...”

-”Tú này, mấy hôm nay em hay nằm mơ mình trở về tuổi 15, anh nhớ những gì xảy ra khi đó chứ?”

-”"Anh...anh..."

-”Tất nhiên không nhớ rồi... hôm nay em bị bỏ đá, uống với em một ly đi...”

-”Được!”

-”Anh có biết anh rất sợ khanh không?”

-”Anh biết!”

-”Anh không xứng đáng làm người.”

-”Anh biết”

-”Anh thôi tha...”

-”Anh biết...”

-”Sao anh dễ dàng nhận tội thế, sao không phản kháng, không đánh mắng lại em...”

-”Tất cả là do anh, anh sai...”

Tú nốc ly rượu trong tay, lòng đầy đau đớn!

-”Em cần được đền bù”

-”Được, nói đi, bất cứ thứ gì?”

Bàn tay cô vuốt ve khuôn mặt anh, nhẹ nhàng đặt xuống bờ ngực săn chắc, thì thầm:

-”Cái bên trong này... đem nó tặng em...”

-”Nếu anh có thể... thì tốt biết mấy!”

Nhi cười vang, nước mắt chảy xối xa...

-”Em đùa thôi, say với em một lần, sau đó, tha cho anh!”

-”Được, không say không về...”

Đêm đó, họ đã uống rất nhiều, nước mắt tuôn tràn cùng rượu đỏ... trong cô, một cảm giác nhói tới thất quặn.

Em xin lỗi, Tú à... Em cũng không biết từ bao giờ, hình bóng anh chiếm trọn cả trái tim lẫn tâm hồn em, ngoài anh, em không thể yêu người khác, ngoài anh, em cũng không muốn làm người đàn bà của ai cả... Hiểu cho em...

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 62: Tình cảm anh em

”Nhi, con đứng lại...” - ”Má”

Nhi giật mình sững sờ, là má, má làm gì ở đây? Nhanh chóng gọi phục vụ đưa người đàn ông say mềm lên phòng mình đã đặt trước, cô quay lại.

-”Chuyện của con không liên quan tới má!”

Một phát tát giáng xuống.

-”Con làm má thật thất vọng... một người đàn bà lại dùng cái cách bỉ ổi này để chiếm được người đàn ông ư? Hèn hạ... Con đổ cái gì vào rượu của nó?”

-”Kệ con, má không hiểu... má có biết con đau như nào không? Sao không thể là anh ấy?”

Hai má con giằng co, thấy con gái khổ sở vật vã, bà cứ nghĩ chỉ là tình yêu chóng vánh, ai ngờ đâu lại sâu đậm tới vậy...

Cuối cùng, bà không thể làm ngơ, cũng là lúc, nó nên biết sự thật rồi, nếu không, e rằng, cả đời nó sống trong cái hầm này mất.

- "Bọn con không thể... vì bọn con là anh em ruột!"

Đỡ con gái vào xe, bà nhẹ nhàng kê lại, sống mũi cay xè.

- "Má từng có một người bạn rất thân, tên là Hoa. Nhà nó ngoài Bắc, chỉ có hè mới theo gia đình vào Nam chơi với má, tuy một năm chỉ gặp nhau một lần nhưng bọn má có thể xem như là tỷ muội tốt..."

Tuyết Nhi ngẩng đầu đầy thắc mắc... chuyện này thì có liên quan gì?

- "Ba má lấy nhau, mãi cũng không có nổi mụn con, cố gắng nhiều cũng vô ích, má thực sự thấy rất cô đơn. Năm đó, khi nghe Hoa nói, nó quyết định cùng chồng mình vào Nam sinh sống, má đã rất mừng"

- "Hoa cũng khổ như má, nghe nói nó với chuyện sinh đẻ cũng khá khó khăn, chạy chữa mãi mới mang thai được, cơ thể nó rất yếu, nên mang thai lần đó có thể xem như là lần duy nhất ông trời ban ơn... Khi siêu âm, biết là con gái, nó lo sợ vô cùng, bởi lẽ nó biết chồng nó rất muốn có con trai, gia sản lớn như vậy..."

- "Không thể nhận con nuôi, vì nhờ ngày nào ông ta biết thì nguy... cũng không thể chỉ có con gái..."

- "Rồi bọn má đã có quyết định liều lĩnh nhất; má và ba con tạm rời thành phố, về miền Tây sống. Trong khi đó gần tới ngày sinh, nó bảo với chồng muốn ra Bắc sinh nở, không khí quê hương, dù sao cũng tốt hơn, tất nhiên nó luôn nói với ông ta, đứa trẻ nó mang là con trai..."

- "Sau đó, đứa bé gái Hoa đẻ được mang tới cho má, còn di Hoa cũng nhận một đứa trẻ khác làm con mình... Chồng di bận làm ăn nên sau khi đi ấy đẻ một tháng mới ra đón hai người, bé trai cũng giống ông như đúc nên không hề hay phát giác... Đứa bé gái đó..."

Tuyết Nhi run người...

- "Là con... phải không má..."

Bà khẽ gật đầu...

- "Cứ cho con là do má anh Tú sinh ra, nhưng anh ấy chẳng phải chỉ là đứa trẻ nhặt về sao? Chúng con đâu có quan hệ huyết thống?"

- "Con à, nghe ta nói đã... Tú... Tú chính là con người vợ trước của chồng di Hoa – má ruột của con, nói cách khác, các con là anh em cùng cha."

- "Sao, sao có thể? Sao di ta có thể lấy con của người khác, bà ấy đâu? Sao không nói gì? Chẳng có người nào lại để yên cho người ta lấy con của mình đi cả..." Nhi hỏi đầy nghi hoặc...

- "Bà ấy sinh đôi, hai đứa con trai; nhưng má ruột con đã đứt cho họ tá, nói một đứa yếu quá nên mất, lúc đó, bà ấy vì quá đau lòng nên không qua khỏi..."

Đó là cảm giác như bị ai vút một phát xuống địa ngục, sống lưng như có một tia lạnh truyền tới...

- "Má, má lừa con... hoặc là, các người thật độc ác, sao có thể làm ra chuyện như thế? Con không tin, dù có tin con cũng ghê tởm..."

- "Là bọn má sai, không ngờ con cũng phản ứng y như Tú vậy..."

- "Cái gì? Anh ấy cũng biết chuyện... từ bao giờ? Mình con là kẻ ngốc sao?"

- "18 tuổi, nó tình cờ nghe được má và di Hoa nói chuyện... Lúc đó nó gần như phát điên, bỏ ra nước ngoài, hai năm sau ngày đi mất nó mới về..."

Nhi há hốc... là vì thế sao? Vì anh phát hiện ra thân phận thực sự của họ? Là vì thế, anh ấy phải ra đi đau khổ một mình ư? Dù bao nhiêu đàn bà cũng không phải là cô ư?

- "Má đã nói lại cho anh ấy chưa?"

- "Má biết nó đã quên, và cũng không muốn nó gặp cú sốc lần nữa, vì vậy đã không nói, và lại, có lẽ nó cũng quên rồi, và có lẽ, chỉ mình con không nhận ra, trong lòng nó đã sớm có người khác..."

- "Má làm tốt lắm, đừng bao giờ cho anh ấy biết..."

Ra khỏi xe, bóng dáng thất thểu chạy lên phòng... Thôi được, nỗi đau này, nhiều năm trước, là anh – mình anh chịu đựng... thì nay, cũng mình em chịu đựng. Chúng ta, thế là hòa!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 63: Cảm giác thân thương

Về tới phòng, đầu óc Tú choáng váng một cách lạ thường. Cả người đều nóng rực, rượu này có vẻ nồng độ rất cao!

Anh không biết, người di yêu quý đã chuẩn bị cho mình một món quà rất đặc biệt. Đơn giản cũng là một cách hữu hiệu phòng ngừa nỗi lo trong lòng bà.

Căn phòng mờ mờ ảo ảo, anh đang mơ?

Người con gái này, hình ảnh thân thương này? Đã bao đêm anh mơ thấy nàng?

Nàng lại ở đây, ngay trước mặt anh, ngủ yên bình...

Một cảm giác lẫn lộn khó tả. Rượu này thật mạnh, mạnh tới mức tạo được cả ảo ảnh cho người ta...

Trong con mộng mị ấy, nguyên tắc, rào cản, tội lỗi dường như bị xem nhẹ.

Tất cả, chỉ còn bản năng người đàn ông cùng những tình cảm sâu đậm chất chứa trong lòng.

Bàn tay run rẩy đặt lên bờ môi mộng đỏ, cứ thế di chuyển mân mê, ánh mắt triu mến tới nhu mì, làn da này, hơi thở nhẹ nhàng thơm mát này, sao mà giống thật đến thế!!!

Nụ hôn này, có thứ gì trên đời ngọt ngào hơn? Từng chút, từng chút gặm nhấm, từng chút đưa đầu lưỡi thăm dò, cảm nhận... lại từng chút bồi hồi, xao xuyến.

Nhiệt độ cơ thể lên cao tới mức chính anh cũng không thể kiểm soát nổi.

Nhẹ nhàng tháo đi nơ xinh xắn eo, không biết lúc nào tay anh đã đặt ở nơi thanh xuân ấy, những chiếc hôn không ngừng nghỉ trên khuôn mặt, lại tham lam di chuyển dần xuống dưới. Từng milimet trên người con gái này, đều là khát khao của anh.

Tim anh tưởng như đã ngừng, rồi lại đập rất mạnh, thứ cảm xúc lẫn lộn, đầu óc trở nên đau nhức...

Cái thứ ngọt ngào lãng mạn này, rõ ràng có trong kí ức anh!

Mùi vị này, nhất định, anh đã thấy trước kia!

Người con gái mặc váy trắng nằm bình yên trên giường... hình ảnh này... rất đối quen thuộc!

Đầu mỗi lúc một đau, những cơn đau liên tiếp dày vò...

Vào nhà tắm, xả nước thật mạnh, lúc sau Tú bình tĩnh đi ra. Lúc này, anh mới phát hiện, nàng không phải ảo ảnh, nàng bằng xương bằng thịt trước mặt anh.

Với người con gái đẹp đẽ như vậy, anh có thể đón nhận tới thế nào? Cẩn thận chỉnh lại váy, đặt một nụ hôn trên trán, anh lập tức rời khỏi!

.....

Nàng tỉnh dậy, với tay ôm lấy con gấu Vịt Ngan mà không thấy.

Giật thót, nàng thực sự không hình dung được, rốt cuộc mình đang ở đâu?

Hôm qua, nàng có giao bánh cho một bà khách rất sang trọng, bà ta trả cực kì cao. Sau đó thế nào, tự dưng quên sạch.

Lẽ nào...???

Nhưng nếu bắt cóc thì cũng bắt gái trinh chứ, như nàng, đáng giá sao? Theo phản xạ, nhìn dưới áo quần vẫn phẳng phiu, thử vận động, không đau, nếu là chuyện đó, mỗi lần nàng đều nhức... Lan thở phào nhẹ nhõm.

“Người yêu ơi, hãy nói con đường anh sẽ qua

và em sẽ chờ

và em sẽ đợi

dù cho gió mưa giăng kín khiến em ko tìm được thấy đường anh...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nàng vất vả mãi mới tìm được nó trong cái túi, vớt gần chân bàn phòng khách.

-”Alo!”

Giọng người đàn ông rất gấp gáp, bi thương, quy lụy.

Khiến nàng tạm thời quên đi việc suy nghĩ về hoàn cảnh của mình hiện tại, gấp gấp bảo Hai lo hộ về ra Bắc, mình thì ra sân bay gấp!

.....

-”Anh, người của khách sạn nói hôm qua anh để quên cái này...”

Tú nhận món đồ từ tay thư kí, là một miếng đồng kì lạ, rất giống miếng đồng anh đeo ở tay hồi mới tỉnh dậy, sau thấy kì cục liền vớt trong tủ.

Bọn chúng rất giống một đôi.

Nhìn vào miếng đồng này, đầu óc anh lại quay cuồng... Mà vật này, chắc chắn của nàng, lẽ nào, trong quá khứ, họ từng có liên quan???

Nghĩ ngơ ngày càng nhiều. Thấy nét mặt đăm chiêu của ông chủ, thư kí nhanh nhẹ:

-”Đây là đồng bình an, của một bà bói ở Lạc Tâm, cái này rất nổi tiếng, nhưng không phải ai xin bà ấy cũng cho, chỉ có người nào thực sự gặp nguy hiểm và có duyên.”

-”Lạc Tâm?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 64: Tình bạn

Đứng trước ngôi biệt thự đồ sộ, Nghi Lan khẽ mỉm cười. Sự việc căn bản là, bạn thân của nàng, bị xảy thai.

Nguyên nhân dẫn tới hậu quả trên, chính là do ông chồng yêu quý hoạt động không biết tiết chế!

Nghe nói nàng ta giận tới mức, hai tuần nay đóng cửa phòng, đuổi chồng lên tầng năm; nhất định không chịu nói chuyện lời nào. Ba mẹ chồng xót cháu, đâm ra lời kéo được, tóm lại, ông Minh đã không đủ kiên nhẫn để chịu sự lạnh nhạt này nữa, đành tìm gọi đồng minh khuyên nhủ hộ.

Bất giác nàng nhớ tới Việt, trước kia anh còn, những lúc dỗi hờn, cũng rất thú vị, nhớ anh quá.

Cả lúc nàng xảy thai nữa, nếu như anh biết, anh sẽ xót lắm... mà không cần như vậy, nếu như còn anh, nhất định là sẽ không có chuyện đó.

Mất nàng nhòe đi, từ bao giờ Nghi Lan biến thành mọt ướm không biết?

Ba chồng Uyên mở cửa cho nàng, lần trước có va chạm nên nàng cũng hơi ngại, nhưng may mà bác ấy dễ tính, xem ra cũng chẳng nhớ chuyện gì cả!

Nó đang nằm trong giường, cuộn chần kín mít.

Có lấy bộ dạng vui vẻ, nhiều sức sống nhất có thể, nàng tới, giật chần, quất nạt.

-”Nào, chị này, chị làm sao?”

Uyên thấy bạn thân, càng mếu máo sẽ chia...

-”Mày không biết đâu, tao đau lòng chết đi được... tên khốn nạn đó, tao nhất định đòi mày đoạn tuyệt với hắn... hắn hại chết con tao...”

-”Hắn hại con mày bằng cách nào?”

Đúng điểm nhấn, Uyên ngập ngừng, mặt đỏ rực:

-”Thì là cái đồ nhà hắn không biết tiết chế...”

-”Thế mày có biết không? Sao không ngăn cản, người ta chiều mày như thế, không có sự đồng ý ngầm của mày, có dám không?”

Bạn vẫn nắc lên từng hồi...

-”Tao cũng không biết có em bé... huhu...”

-”Đây, chị giảng viên ạ, chị nhìn kĩ lại mình đi, kiểm điểm lại xem lỗi lầm là từ đâu?”

-”Tao không cần biết!”

-”Mày được chiều quá sinh hư rồi, thôi, không nói nữa, dậy đưa tao đi mua sắm đi, dạo này tao bận quá, quần áo cũ hết rồi...”

-”Mày thật, cũng phải chăm sóc cho mình chứ, làm ít thôi...”

Uyên nhìn Lan, thực ra nó còn khổ hơn cô, ít ra cô vẫn có chồng, một đứa con trai kháu khỉnh, gia đình chồng, gia đình mẹ đẻ bên cạnh. Còn nó thì sao???

Một giọt nước mắt tiếp tục chảy, nhưng cái này, là khóc vì nó...

....

-”Con dâu đi đâu rồi ông?”

Bà Lan Anh cất giọng

-”Đi chơi với bạn nó rồi... con bé này giỏi, nói có vài câu mà con mình khá khảm hơn nhiều”

-”Ừ, chúng nó là bạn thân mà, nghe nói con bé cũng khổ.”

-”À, bà này, đợt trước tôi đi công tác, quên không kể với bà, có bà bói bà bảo số con gái nhà mình khổ lắm đấy, bảo vì nhà mình làm ăn thuận lợi, tình cảm vợ chồng tốt, mọi thứ đều huê, nên con gái mình thay cả nhà lãnh hết nạn... mà tôi chả tin, nên quên mất, hôm nay nhớ lại, tự dưng thấy lo bà ạ, Trâm Anh nó từ bé coi như không khổ cái gì... tôi lo là lo mai sau gả chồng người ta bắt nạt...”

Mắt bà tự dưng đỏ quạch, cổ trắn tỉnh quay đi, cười xuề xòa:

-”Lo người ta bắt nạt thì đừng cho nó đi, ông nuôi nó cả đời đi...”

-”Bà thật, không có chồng sao được...”

-”Ném thử món này xem ông?”

-”Đâu... ừ, bà của tôi nấu ăn là khéo nhất đấy... ừm... ngon lắm...”

.....

Hai nàng mua sắm tới một nghỉ, lâu lắm rồi, cả hai mới có cảm giác vui vẻ như thế...

Họ chọn một tòa tháp cao ngời hàn huyên. Lan nói:

-”Uyên à, có những thứ, có những khoảng thời gian, nếu bây giờ không biết trân trọng, lúc mất đi, sẽ thấy rất ân hận”

-”Tao hiểu”

Họ lặng thinh hồi lâu.

Uyên lấy máy nhắn cho Minh:”Em xin lỗi, thực ra em cũng có phần trách nhiệm”.

Phải nói là có người sướng phát điên, tiếc là tối hôm đó, cô lại đòi ngủ với bạn thân, Nghi Lan nghĩ, mình chắc từ người có công trạng sang thành kẻ ngáng chân đáng ghét rồi.

Nhưng con bạn cương quyết, đành nghe theo.

.....

Tối

-”Lan này, hay mày chuyển ra Bắc sống đi!”

-”Tao không muốn”

-”Mày đừng cố chấp nữa, mày cứ ở căn nhà đấy, sẽ không bao giờ người ngoài được...”

-”Tao chính là muốn không bao giờ quên đi bất cứ thứ gì...”

Uyên thờ dài, đứng lúc đó mẹ chồng nàng mang đĩa hoa quả vào.

-”Ăn đi các con...”

-”Cảm ơn bác ạ...”

-”Ngon quá mẹ”

Chẳng mấy khi, ba người cùng tám chuyện, rất vui vẻ, trên trời dưới đất mọi chuyện đều nói...

.....

Ra Bắc, tất nhiên sẽ gặp Lân. Nàng có cảm giác hơi mất tự nhiên, cũng may, anh có vẻ nghĩ thông suốt, ứng xử rất có chừng mực.

Buổi tối ngày thứ hai, bốn người rủ nhau đi ăn ốc.

Cái tiết trời lạnh lạnh của miền Bắc, ăn con ốc nóng hổi, nem chua rán chấm tương ớt, không gì tuyệt bằng.

Quán Dũng Béo này khá giản dị, Uyên nói, đây là đặc trưng của Bách Khoa nhà cô ấy, ăn ốc phải ăn ở vỉa hè mới ngon.

-”Uyên, mày đi dạy mà trẻ thế có bị học sinh tán bao giờ không?”

-”Eo, kể cho mày nghe nhé, bọn trẻ lớp tao cute vô cùng, có mấy em ý, ga lăng lắm...”

-”E, hèm...”

Mãi mê quên xù lão chồng đằng sau mặt đang xì như cái bị, Uyên đành lí nhí.

-”Nhưng không ai đẹp trai phong độ bằng chồng tao mày ạ!”

Lời nói được phát ra, phản ứng mỗi người một khác. Lan tí sặc trà đá, Lân thì đánh rơi tôm cả con ốc xuống bát nước chấm.

Chỉ có người được khen là sung sướng.

-”Anh biết vợ anh luôn ngưỡng mộ anh rồi, nhưng mà có nhất thiết phải nói ra thế không, làm anh xí hỏ quá đi mất...nào, há mồm nào, anh đút nào...”

Bạn nàng ngoan ngoan, đức lang quân đút cho nó miếng khoai tây chiên giòn rụm.

Nàng nhìn, lại nhớ tới Việt!

Nàng biết, cả Uyên và anh Minh, tuyệt nhiên không cố ý, họ luôn như vậy, luôn là một couple rất thú vị.

Dù sao cũng lâu rồi! Con người cũng cần phải tiến về phía trước.

Đúng, đã lâu như vậy rồi...

Nhưng mỗi lần, chỉ cần nhớ tới anh thôi, cả người đều lạnh toát!

Trời đất ơi, nàng chỉ muốn xi vả bản thân mình mất, mọi người đang cùng vui vẻ như này, cố gắng kìm nén, cố gắng ăn thật nhiều...

-”Từ từ thôi con này, mày cứ như chết đói tới nơi rồi ý!”

Nghi Lan cười cợt:

-”Tao phải ăn, ăn hết không để cơ hội vợ chồng mày tình cảm làm màu nha!!!”

Lân cũng đồng tình.

-”Đúng đấy, ông bà có gì tối về đóng cửa tắt đèn nhé, ở đây toàn FA, chả biết nghĩ gì cả...”

-”Chú này”. Uyên ngại.

-”Ngày nào chú chả chứng kiến, hôm nay người làm màu là chú mới đúng”

-”Vâng ạ!”. Lân đáp

-”Gọi tao bát ốc nữa mày, ngon quá”

-”Ngon là tốt”.

Uyên hí hửng.

Minh và Uyên nán lại thanh toán, Lân cùng Lân sang đường lấy xe trước.

Có một chiếc xe phóng rất nhanh...thăng về phía hai người.

Nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm giác cả người bị đẩy về phía vỉa hè, dưới đường kia, người con trai đẩy nàng ra...

Tìm nàng lại một lần nữa muốn ngừng đập, ánh mắt ai oán, ông trời, rốt cuộc muốn bắt đi bao nhiêu người thân với nàng???

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 65: Em sẽ trả nợ anh

Tất cả mọi người đều lo lắng, căng thẳng ở phòng chờ.

30 phút sau, bác sĩ ra, nói rằng Lân chỉ là chấn thương ngoài da, nghỉ ngơi sáng hôm sau có thể về, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Ở lại thêm một vài ngày, cũng tới lúc về nhà rồi.

Đúng lúc nàng sắp xếp đồ đạc, Uyên đi vào, vẻ mặt nó rất khó hiểu, dường như có điều muốn nói với nàng nhưng còn lưỡng lự.

-”Mày cứ nói...”

-”Có gì mà nói!”

-”Thôi ạ, mày không giấu được tao đâu, Uyên hăm ạ...”

-”Nhưng mày phải nhớ, tao không có ý gì cả, cũng không gây áp lực cho mày...”

Lân hơi giật mình, có vẻ chuyện nghiêm trọng.

-”Nói mau đi...”

-”Đừng kể với ai!”

-”Mày còn không tin tao?”

Uyên ngập ngừng.

-”Tai nạn hôm nọ, Lân nó...”

-”Có phải xảy ra biến chứng gì không? Tao biết mà, anh ấy giấu phải không?”

Uyên rơm rớm.

-”Mày khóc gì, mày phải nói ra tao còn biết chứ, mày có coi tao là bạn không thế?”

-”Thực ra... thực ra anh ấy... anh ấy... vẫn không lên nói thì hơn!”

-”Con điên, mày không nói tao đi hỏi anh ấy!”

-”Đừng, đừng đi... tao nói... nó... nó... từ giờ sẽ không có khả năng làm cha nữa...”

Nghi Lan gần như chết đứng, biến chứng gì chắc cũng không khủng khiếp bằng cái tin ấy... Tất cả, tất cả là do nàng gây ra, ai ở bên nàng cũng đen đủi...

-”Mày nói gì đi, Lan...”

Mười phút sau, dần lấy lại tinh thần, nàng nói với bạn:

-”Tao vào Nam xử lí vài việc rồi sẽ ra...”

....

Hôm đó, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đủ thứ, mọi việc chưa bao giờ rắc rối như thế.

Nàng không qua mà đi thẳng tới khu nghỉ dưỡng.

Về tới Lạc Tâm cũng tờ mờ sáng, nơi đây vẫn vậy, cảm xúc của nàng, khi đứng ở đây, vẫn vẹn nguyên!

Lặng lẽ một mình bước ra biển.

Bình minh trên biển, thực ra chẳng đẹp tới thế, hôm đó thấy cảnh vật mỹ lệ, lẽ nào là do nàng có anh???

Nàng nói chuyện với anh, nàng biết, anh sẽ nghe thấy mà...

-”Việt à, em nhớ Việt lắm...”

-”Công việc gì mà lâu như vậy rồi không đón em đi?”

-”Việt à, anh có thú vui mới rồi phải không? Có phải vậy nên mới không đem em đi theo không?”

-”Em thực sự, rất giận anh”

-”Nếu bây giờ, anh biết lỗi, em sẽ tha thứ...”

-”Ba con anh đã gặp nhau chưa? Anh có nhận nó không hay hất hủi nó... đừng thế nhé, tội nghiệp nó lắm...”

-”Trên đó, có gặp được ba mẹ em không...”

....

....

-”Việt à, có chuyện này em phải nói với anh, anh Lâm, vì em, mà gặp tai nạn, bây giờ anh ấy đã không thể làm cha...”

-”Thật khủng khiếp phải không anh?”

-”Em rất đen đủi phải không? Nên người bên cạnh nếu không rời đi sẽ gặp nguy hiểm...”

....

...

-”Anh à, em phải làm sao đây?”

-”Em biết, việc này là do em gây ra, em phải có trách nhiệm trả nợ anh ấy... nhưng em có gì để trả...”

-”Chỉ có cách lấy anh ấy, chăm sóc đền bù phần đời còn lại thôi phải không? Đó là tình nghĩa, là đạo lý... nhưng em có thể sao? Trái tim em, không muốn làm vợ ai, ngoài anh cả... anh ơi...”

Những giọt nước mắt, chua xót, cay đắng...

Từng bước, từng bước chân trần theo biển...

-“Việt à, em cho anh cơ hội cuối cùng, nếu lần này, anh không tới đón em đi, tức là, anh đã không còn cần em nữa, em sẽ ở bên người khác, đền bù tội lỗi mình gây ra!”

Nàng cứ thế mà đi, nước nhanh chóng ngập tới hông, eo, rồi tới cổ...

-“Việt à, tới đón em đi mà, rồi kiếp sau chúng ta sẽ cùng trả nợ anh ấy, được không anh?”

Nước biển lạnh, nhưng lòng nàng ấm, nàng khẽ nhắm mắt, hòa mình cùng biển cả...

Quả là nàng gặp được anh!

Lần này là anh đón nàng thật. Bàn tay anh mạnh mẽ kéo lấy nàng, ôm vào lòng, nàng còn cảm nhận được nụ hôn ấm áp từ anh.

Nước mắt anh nóng bỏng rơi trên má nàng.

Anh ôm nàng, rất chặt.

Nàng tỉnh dậy, khoe môi còn đọng nụ cười.

Nhưng căn phòng lại hoàn toàn lạnh lẽo. Thì ra, chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ rất đẹp!

Và thì ra, nàng vẫn sống, anh ấy nhất định không cho nàng theo, có lẽ, quên nàng rồi chăng?

Nhìn áo quần của mình hong ngay cạnh lò sưởi, nàng bần thần. Hôm qua, là ai? Là ai đưa nàng trở lại...

Nàng cứ hi vọng, cho tới khi gặp quản lý Lạc Tâm, lại vỡ mộng, thì ra hấn cứu nàng, thì ra chồng nàng bỏ nàng thật rồi...

.....

Đúng như lời hứa, vài ngày sau, Lan ra Bắc, nghe nàng nói ý định của mình, Uyên vui lắm, nhưng vẫn hỏi nàng có sao không. Nàng nói nàng cần người chăm sóc tới cuối cuộc đời, anh ấy cũng thế. Họ sẽ dựa vào nhau để sống!

Lần lúc đầu không đồng ý, sau vì sự nhiệt thành của nàng cũng mềm lòng.

Thấm thoát cũng tới ngày cưới của họ.

Không ngờ một ngày, nàng và Uyên thực sự trở thành người một nhà!

Cuộc đời, có những duyên phận không thể ngờ tới, anh – dù nàng rất bức, rất hận...nhưng kiếp này, nàng sẽ chỉ yêu mình anh!

Mặc chiếc váy trắng tinh khôi, trên đầu đội tấm vải voan.

Uyên nhìn bạn mình, nó là một cô dâu tuyệt đẹp!

Ba mẹ chồng xem bói, bà thầy chỉ mặt Lan và Lân nói hai người khắc nhau, phải triệt để dùng kiểu cưới thời xưa mới có thể diệt trừ hậu họa sau này, tức là con gái phải che mặt tới lúc động phòng mới được gặp chú rể.

Người lớn nói, có kiêng có lành, nếu không vì thế, không biết hôm nay cô dâu xinh đẹp khiến bao trái tim thổn thức?

Vì nàng không có ba mẹ, nên hôm nay sẽ được ba chồng đưa mình vào lễ đường.

Trước giờ làm lễ, Bảo Lân mặc đồ chú rể rất bảnh bao, anh đặt tay lên vai nàng, cảm động nói:

-“Cảm ơn em!”

Nàng lặng lẽ nắm bàn tay anh:

-“Chúng ta sẽ chăm sóc lẫn nhau.”

-“Bây giờ em hối hận vẫn còn kịp!”

-“Em không hối hận, em sẽ cố gắng!”

Anh đặt nụ hôn lên trán nàng, rồi ra trước.

Lễ cưới được thực hiện khá suôn sẻ, không khí rất đầm ấm, nàng không nhìn thấy anh, nhưng lúc cha sứ hỏi: “Anh có đồng ý lấy cô gái này làm vợ

không?"; nàng đã cảm nhận một giọt nước rơi trên tay mình.

Anh yêu nàng nhiều quá, nàng nợ anh, nàng sẽ nỗ lực!

Sau đó, Minh, Uyên, ba mẹ thay họ tiếp khách, cô dâu chú rể được miễn về “tân hôn” cho sớm!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 66: Chuyện bây giờ mới kể

Chuyện của nhiều tháng về trước

-”Anh, em đã cho xác minh, người đi theo Lan và tên con nhà Bảo Minh đúng là không bình thường”

-”Sao?”

Thư kí ghé tai, nói riêng với sếp, mặt Tú gần như biến sắc...

-”Giải quyết thế nào anh?”

-”Tạm thời mua chuộc thám tử, gửi kết quả giả sang Mỹ...”

-”Bước tiếp theo ạ?”

Tú trầm lặng, nếu là anh của trước kia, bước tiếp theo là sao?

-”Theo cậu?”

-”Nếu em đoán không nhầm, Nghi Lan này có thể là con rơi của Chủ tịch Bảo Minh, anh có thể dùng tin này để tống tiền ông Đức, ép chuyển cổ phần”

Cũng là một ý hay, nhưng cái này, cứ để công ty gặp khó khăn hẵng bàn.

-”Anh, cô ta vừa là con gái của Bảo Minh, vừa là người sở hữu toàn bộ tài sản của Đại Bàng Đen...”

-”Vậy thì sao?”

-”Trước đây...trước đây...”

-”Trước đây làm sao?”

-”Dạ không có gì...”

-”NÓI”

-”Trước đây anh quen chị Nhi chẳng phải là vì muốn sáp nhập công ty của dì sao? Bây giờ anh và chị ấy chia tay, nhưng trước mắt là một con cá vô cùng béo bở...”

-”Cậu bảo tôi lợi dụng phụ nữ?”

-”Em, em không dám a...”

-”Thôi được, đi ra...”

Cũng khó trách hẳn, anh trước đây như nào, anh cũng không nhớ rõ nữa...chỉ có điều, bây giờ hành động ấy khiến anh ghê tởm.

Chuyện từ khi Hoàng Tú nhặt được miếng đồng.

Nghe nói, anh đã một mình trở về Lạc Tâm, cùng những hình ảnh lẫn lộn trong đầu.

Nghe nói, có đôi trai gái đi du lịch, rủ nhau ra xem bình minh, anh cũng ra xem, mới phát hiện bình minh chẳng đẹp gì cả!

Chỉ là có cảm giác như mình đã tới đây, rất quen, đầu óc hiện lên hình ảnh người con gái tính nghịch nhảy nhót, nhưng lại không nhớ ra ai cả...

Nghe nói miếng đồng này là của một bà bói ở đây. Anh tìm bà.

Theo lời bà anh có thể đoán được miếng đồng này là bà cho em trai và em dâu anh.

Tìm anh đập rất mạnh, nơi này dường như là có kí ức gì đó thực sự đặc biệt, Tú cố gắng đi vòng quanh tìm kiếm, thực sự muốn có một manh mối gì đó!

BUM!

Có đôi trai gái cùng nhau nhảy xuống bể bơi, cô gái mếu máo:

-”Em ghét anh lắm, em sợ nước, em không biết bơi...”

Chàng trai cười ranh mãnh, rồi họ trao nhau nụ hôn nồng nàn.

Đầu anh đau, nhưng lần này anh không dừng lại, thực sự muốn nhớ rõ, cái hình ảnh kia, chính xác là gì? Lời một ai đó, chính xác là gì?

-”Không đâu, em sợ nước lắm...”

-”Không, bể này sâu lắm”

-”Vịt ơi em bơi được rồi này, từ giờ có thể bơi với anh rồi...hay mình bơi thi đi”

.....

-”Em không cần anh chấp ba phần tư bể...như thế này đi, bể này dài 90m, em đứng trước anh 20 mét, anh đứng ở vạch xuất phát, ...”

-”Thôi mà, xuống đây tắm với em, bơi cả sáng mà không tắm à,

bắn chết...”

Khuôn mặt người bí ẩn trong giấc mơ dần hiện ra, những lời nói ngày một rõ...

-”Em không nói gì tức là đồng ý rồi đúng không? Được...tốt

lắm...”

-”Từ nay chúng ta đã trở thành vợ chồng rồi...không gì có thể

chia cắt...có anh đây...đừng lo...”

-”Em xem này, tờ giấy này, trên đó đã ghi tên em và tên anh nhé...từ giờ, chúng ta là gia đình...chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng một đại gia đình...”

....

-”Gương mặt sáng ngời, nụ cười đáng yêu, chắc bố mẹ sẽ lấy tên một loài hoa đặt cho em?”

-”-”Tôi...tôi...nợ nần rất nhiều, nên mỗi ngày sống một nơi...lúc này chúng đang lúng lúng tôi rất kĩ...”

-”Một cộng một là hai...tên Việt, năm nay gần 31, thích cô bé ở cùng nhà, làm bánh rất ngon, cũng rất xinh đẹp, đáng yêu...em nghĩ hai chai rượu đủ làm tôi say ư?”

-”Hôm nay anh tới thực chất không phải để học đầu...mà là nhớ con Ngan già của anh quá...”

-”Được, em sẽ giữ kín...có ai díp dao vào cổ em cũng không tiết lộ!”

...

-”Cô nhìn xem...chân tay gì mà được mấy centimet thế, cô là

người hay vượn thế này...”

-”Ui trời...em đã bảo đáng em người mẫu rồi mà...”

-”Vịt ơi...vịt đại nhân đại từ đại bi...tha cho dân nữ...dân nữ

không thể nuốt được đâu...”

-”Đại nhân ta là chỉ quan tâm tới dân nữ nhà ngươi thôi...ngồi

xuống ăn...NGAY”

.....

-”Được, anh đi đi...”

-”Trưa em tự ăn nhé, cùng lắm là chiều tối anh về...”

-”Em đợi anh ăn tối nhé!”

-”Được...”

Hoàng Tú...

Không phải...không phải Hoàng Tú, mà là Hoàng Việt...

Chính bản thân cũng bị đả kích, một mình đứng giữa đất trời, ngày hôm đó, đã hứa về ăn tối với nàng, vậy mà sắp một năm rồi, sao có thể đốn mạt như vậy???

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 67: Ngày hôm đó

Việt nhận được cuộc gọi của Tú, hóa ra anh ta đã biết, hẳn là cảm đầu của Đại Bàng Đen, Tú nói, một là hẳn tới gặp, hai là anh ta cho người tới Lạc Tâm.

Hắn không sợ Tú, nhưng hắn không muốn tuần trăng mật của mình bị xáo trộn, nhốn nháo nên đã chấp nhận tới địa điểm gặp mặt anh ta bố trí.

Anh ta nói, chỉ cần hắn nhượng vài hợp đồng, từ nay nước sông không phạm nước giếng. Hắn cũng đồng ý, tranh đấu, trả thù, hẳn quá mệt mỏi rồi, lúc này đây, hắn chỉ muốn có cuộc sống bình yên và mái nhà hạnh phúc bên nàng!

Ai ngờ, Tú chơi xấu, dùng thủ đoạn hèn hạ, Việt không phòng vệ, bị tập kích bất ngờ nên chẳng mấy chốc bị anh ta khuất phục.

Trong phòng kín, bóng đèn tròn chói sáng.

-”Ký giao tất cả tài sản của Đại Bàng Đen cho tao...”

Việt khinh khinh, chửi thề.

-”Mẹ kiếp, mày nằm mơ à...”

-”Tao không nằm mơ, mày xem, bây giờ mày như thế này rồi, còn làm được gì?”

-”Quên đi...”

-”ĐÁNH... ĐÁNH nó cho tao, đánh cho tới khi nó phải van xin quỳ trước mặt tao...”

Tú dường như đã lắm, cách mà anh ta dùng với thuộc hạ của mình lại không dùng được với Việt, bị đập thừa sống thiếu chết mà vẫn ngoan cố, Tú giờ giọng cười cợt.

-”Em trai à, tốt nhất em giao hết ra, anh tha cho em con đường sống, nể mặt chúng ta cùng dòng máu...”

-”Ai cùng dòng máu với mày!”

-”Em đừng trả vờ nữa, chắc chắn em biết, chúng ta là anh em cùng cha khác mẹ...”

-”Tao không có thằng cha như thế!”

Tú cọt nhả:

-”Mày chắc không biết chúng ta còn là anh em cùng mẹ nữa đấy Việt ạ, chả nhẽ mày không bao giờ thắc mắc vì sao mình lại giống nhau tới thế ư?”

-”Mày mơ sáng rồi...”

-”Thôi, tao cũng chẳng nói nhiều với mày, tao cho mày cơ hội cuối cùng, nếu mày không chịu ký, đừng trách tao ác...”

-”Mày lại đang nằm mơ rồi!!!” Việt cương quyết!

Tú không nhẫn nại thêm, quát:

-”Cho nó vào đây!”

Một thằng râu ria xuề xòa, xăm trổ đầy mình cầm bộ đồ nghề đi vào...Ban đầu, Việt còn không hiểu, sau thấy nó phục vụ thằng Tú ngay trước mặt mình, hắn mới biết, anh ta hèn hạ như nào.

-”Xong thưa anh!”

Tú nhìn hình xăm đại bàng uy vũ trên vai mình, đắc ý vô cùng.

-”Sao? Cứ thế này tao tới gặp thằng Hai nhà mày, mày không giao tài sản thì nó cũng giao nh?”

Việt há hốc, quả thật diệu kì, cái người Tú đưa đến, có thể làm cái công việc mà thẩm mỹ viện bình thường thực hiện mất vài tuần trong mấy tiếng!

-”Mày điên rồi, cả Golden Face mà còn không đủ!”

-”Vớ tào, không thể nào là đủ cả!”

Tú mặc kệ hắn, rồi sai khóa cửa, nhốt lại rồi từng bước rời khỏi.

Có lẽ, sai lầm lớn nhất của Tú là vui tới nổi đá tên thợ xăm ra khỏi quá sớm, không cho lấy đồ nghề.

Tên đó vì tiếc tiền nên hôm sau rình mò tới nhặt lại.

Hận phát điên, Việt dùng chiếc nhẫn trên tay mình dụ dỗ nó, thằng này tham tiền hơn cả mạng, biết chiếc nhẫn đắt tiền, nó đồng ý xóa con đại bàng và xăm cho hắn con rồng.

Việt dỗ sẽ cho thêm, tên đó lén lút tha hắn ra.

Lúc đấy, suy nghĩ duy nhất của hắn là, anh ta đi lấy Đại Bàng Đen, thì hắn sẽ lấy đi Golden Face.

Trước đây có theo dõi, nên Việt biết địa điểm bí mật mà Tú cùng trợ lý gặp mặt là ở đâu. Hắn mau chóng tới đó, không ngờ lại gặp Tú, Tú nhìn thấy hắn, giật mình không kém, nhưng giọng vẫn đều người.

-”Việt, mày nói xem, hôm qua tao về Lạc Tâm đã làm gì? Vợ mày ngon lắm!”

-”Câm miệng, hôm nay không giết mày không phải là tao!”

-”Lại đây, lại đây...tao với mày hôm nay đấu tay đôi xem sao?”

Việt cũng không biết tại sao Hoàng Tú lại rảnh và lạ tới vậy, nhưng máu nóng của hai người đàn ông phùng phùng, không hiểu từ lúc nào đã dăm đá trên sân thượng, chuyện thật không may, cả hai cùng vật nhau xuống.

Tú bị rơi xuống tầng dưới cùng, còn Việt, đập đầu thẳng vào lan can tầng sáu.

Chuyện mà có lẽ trên đời sẽ chẳng ai biết, vì người duy nhất biết đã đi xa...

Hoàng Tú trước khi trở thành sát máu và tham lam, đã từng là một người rất ngọt ngào.

Chỉ là cái sự thật năm 18 tuổi thay đổi toàn bộ con người.

Anh lao vào công việc, anh nghĩ chỉ cần kiếm được nhiều tiền, có nhiều của cải, là vui rồi!

Nhưng bao nhiêu năm, anh vẫn không quên được cô em gái ấy!

Bắt được Việt, cơ hội nắm được Đại Bàng Đen, rõ ràng anh phấn khích.

Nhưng nghe bọn nó báo tin, tối đó, Tuyết Nhi hẹn hò với trưởng phòng nhân sự, anh gần như phát cuồng.

Âm thầm theo dõi, âm thầm xử thẳng đó.

Tất cả những người hẹn hò với Nhi, đều bị anh dọa tới xanh mắt mèo. Làm xong, anh thấy rất sướng. Nhưng ngồi nghĩ lại thấy mình quá hèn, quá ích kỉ, lòng không thể chứa người khác, cũng không thể bên em, nhưng lại cứ ngăn cản hạnh phúc của em!

Lần nào cũng vậy, anh đều có tâm trạng rất xấu, rất tồi tệ, kiếm một chỗ dùng rượu giải sầu, các hoạt động đều phải đình trệ tới hôm sau.

Vậy đây...có lẽ, ông trời thương tình, ngày hôm sau, Tú được giải thoát hoàn toàn!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 68: Nỗi đau của ai lớn hơn ?

Trước kia, khi mọi thứ cứ mơ hồ, những hình ảnh chập chờn khiến Việt rất đau đầu và khó chịu...

Nhưng hôm nay, kí ức như sóng lớn đập ồ ạt, mỗi một mảnh kí ức đều khiến hấn xót xa, đó là cái cảm giác, như có ai đó rút đi toàn bộ máu thịt và bóp nghẹt con tim.

Hấn hồi hận, hồi hận vô cùng, giá chỉ, ngày đó, được thả hấn chạy vội về Lạc Tâm thì tốt biết mấy, giá như, hận thù không làm hấn mờ mắt...

Một mình phóng xe trong điên loạn, hấn chỉ mong, mong sao sớm gặp lại được nàng.

Hấn nghe đâu đó lời hứa... 'Đợi anh về cùng ăn tối!!!'

Đã bao nhiêu tối rồi, hấn chưa về?

Người con gái hấn yêu nhất trên đời ôm lấy chân hấn, năn nỉ hấn nhớ lại, vậy mà hấn lại vứt một tập tiền trước mặt nàng? Tại sao lúc đó không cố?

Người con gái gầy yếu trước cửa công ty đợi hấn mỗi ngày, trao cho hấn chiếc bánh ngọt yêu thương, dòng chữ nắn nót cẩn thận, hấn nói với nàng, hấn đã có người yêu, hấn sai bảo vệ đuổi nàng? Sao mà hấn ác độc?

Người con gái yêu hấn, nhớ hấn tới mức tìm cách xin đến công ty làm việc, chỉ để gặp hấn, hấn lại bảo nàng thôi việc...Hấn, một thằng vô lương tâm!!!

Người con gái mỉm cười trên tầng thượng của viện tâm thần...

Người con gái đứng giữa dòng người qua lại, chỉ mong một chiếc xe đâm mình.

Người con gái từng bước chân trần, đi giữa cơn mưa lạnh buốt.

Người con gái khổ sở nằm giữa đồng thủy tinh, máu và nước mắt, tuyên bố giận hấn.

Người con gái mà gió thổi cũng bay ấy, cái người đại dột ngốc ngếch luôn tìm cách theo hấn...VỢ hấn!!!

Mất hấn nhòe, đầu hấn muốn nổ tung...

Chiếc xe thể thao hung dữ đâm xuyên cả cánh cổng sắt. Hấn chạy vào nhà, rất nhanh, giọng run run gọi:

- 'Vợ ơi...'

- 'Vợ ơi, anh về rồi...'

- 'Vợ ơi...'

Căn nhà trống không, nàng đi đâu?

Điện thoại cũng tắt?

Sợ hãi mở tủ áo quần, hần thở phào, đúng rồi, hần quên mất, nàng ở tiệm bánh.

Một lần nữa hần lại thất vọng.

Lao như điên tới đại bản doanh chung, vừa hay gặp Hai và Út Linh đi ra.

-”Anh làm gì ở đây, anh không được phép vào!”

-”TRÁNH RA...”

Hần hét.

-”Hoàng Tú, đề nghị anh giữ lịch sự, nếu không chúng tôi sẽ không khách khí!”

Út Linh nghiêm mặt.

-”MẸ KIẾP, BỐ MÀY ĐÂY! TRÁNH RA...LAN ĐÂU?”

-”Anh...anh...”

Út Linh và Hai bỗng đứng sững sờ.

-”PHẢI...ĐẠI CA của chúng mày đây, VỢ TAO ĐÂU???”

Linh sốc tới mức ngã khụy, Hai thì nói năng lập cập:

-”Chị...ngoài...Bắc...sao...anh, đại ca...chết...thieu...sao...”

Mọi bình tĩnh của hần đã bị rút hết sạch, chỉ nói ngắn gọn vài câu:

-”Người mày thiếu là thằng Tú, MAU RA SÂN BAY!”

Hai còn ngập ngừng, còn nhiều thắc mắc, nhưng cái ngữ điệu này, đúng là đại ca rồi, không sai vào đâu được, Út Linh vừa khóc vừa cười, run rẩy gọi điện lấy vé cho hai anh.

Trên đường đi, hần lệnh Hai tóm tắt những việc khi hần không ở nhà.

Hai ban đầu giấu, nói mọi người khỏe, rất tốt, chị dâu cũng thế.

-”Có tin tao ném mày xuống không? Khai...”

Sợ toát mồ hôi, Hai kể thật, vừa kể vừa lăm lét nhìn đại ca.

-”Ma chay của anh, mà không, của là thằng Tú, là chị cả lo, cỗ bàn cũng mình chị ấy lo...”

-”Sau đó, chị ấy cắt cổ tay tự tử, cũng may bọn em tới kịp, vì đứa bé, nên chị ấy tạm thời ổn định...”

Nghe tới đây, một câu nói lại hiện lên trong hần:”“Chồng tôi...bỏ tôi rồi...cả con tôi, trước đây là ba mẹ tôi...tất cả đều bỏ tôi”

Sống mũi cay xè, hần hỏi:

-”Vì sao đứa trẻ không còn?”

-”Dạ...hôm ấy, chị nói nhớ anh, nên tới Lạc Tâm thăm anh, không may bị ngã xuống núi, lúc chúng em tìm thấy thì đã được ai đó đưa vào viện tâm thần...đứa trẻ...cũng không còn...cũng may, chị ấy nói nhìn thấy anh, nên mới kiên cường sống tiếp để tìm anh...”

Hần chết lặng.

Nếu hôm ấy, hần không lên sân thượng, chẳng phải đời này không còn cơ hội gặp nàng...

Nỗi đau lớn như vậy, đều là do hần, gây ra cho nàng.

Người nào có thể chịu được, vậy mà vợ hần, bé nhỏ gầy gò...

Mồ hôi vã ra liên tục, hấn sợ, nghĩ lại mọi chuyện, cảm giác thất quần...

Đau...

Thật sự đau...

Điều ước lớn nhất của hấn lúc này là nàng bình yên, cho tới khi họ gặp nhau!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 70: Ngoại truyện 1: Kế hoạch trả thù

Sau tuần trăng mật thứ hai, nàng và hấn về nhà mẹ đẻ.

Mẹ con, ba con, anh em nhận nhau, lại một trận mưa nước mắt.

Đêm tối, nằm nói chuyện với bà chị dâu...

- "Con ranh, dám giờ trò với cả tao..."

- "Này, em chồng, em ăn nói cho cẩn thận..."

- "Mày không xứng đáng làm chị nghe con, biết chuyện mà còn diễn như thật, lừa tao tưởng ông Lân bị vô sinh thật... phải cho mày một trận"

Nàng nhồm đậy, toan cù Uyên, nó vội vàng thanh minh:

- "Eo, mọi người đồng lòng đồng sức, tao không theo chỉ có bị tẩy chay thôi, mày thông cảm tý đi... mà ngày xưa mày, đúng rồi, mày cũng thông đồng lão Minh, tao cũng bị bắt cóc về làm dâu đấy, mày nhớ không? Còn oan à, hòa!"

Lan ngó người.

- "Không, tao bảo, thực ra lỗi không phải do chị em mình, mà là do hai lão, phải trả thù mới được..."

- "Mày tao cái gì, xét về tuổi, kém chị gần 6 tuổi, xét về danh phận, cũng là em..."

- "Bà mày chưa quen, lắm điều..."

- "Già mồm, đúng, phải trả thù..."

Vừa hay, mẹ nàng đi vào, bà hỏi hai đứa đang nói chuyện gì, hai nàng hào hứng đem đầu đuôi kể lể.

Bà cười mỉm, rồi thì thầm kế hoạch. Nghi Lan sững sốt.

- "Ngày xưa mẹ có thử với ba không?"

- "Có chứ, ba mày chả sợ phát run, cầu xin khóc lóc"

Uyên bổ sung.

- "Ba sợ là mẹ sướng còn gì?"

- "Đúng, Uyên ạ, tao với mày phải áp dụng, xem hai lão sợ như nào..."

- "Mày đừng mơ tưởng vội, chưa chắc họ đã sợ đâu, có khi lại cười tui sướng ý chứ!"

- "Cười thì ly dị, chị em ta sống với nhau"

- "Được!"

-”Quyết vậy đi!!”

....

Được sự trợ giúp của các bậc lão thành, kế hoạch của hai nàng diễn ra khá hoàn hảo.

Bước 1: Trút rượu say cho các ông tướng. Xong!

Bước 2: Tổng vào phòng khách sạn, thuê hai em gái xinh đẹp biểu diễn trước mặt. Xong!

Bước 3: Tắt đèn, gái ra, nàng vào. Xong!

Tường thuật câu chuyện diễn ra ở phòng Cáo Thỏ.

Vài ngày luyện giọng quả đem lại kết quả tốt tới bất ngờ. Giọng cô nàng giảng viên giờ là lướt không thua kém gái bao là mấy.

-”Anh yêu, muốn em chiều gì nào, yêu quá...”

Lão chồng nàng cất tiếng khàn khàn:

-”Tối đây đi em...ôì trời, em đẹp quá, khác hẳn con vợ già nhà anh...”

Lộn ruột lần thứ nhất, vẫn cố:

-”Con vợ già nhà anh xấu lắm hả?”

-”Ừ, xấu lắm, từ khi đẻ xong còn béo như con lợn ý, anh nhìn phát tởm...”

-”Thế sao anh không li dị đi?”

-”Không được, ba mẹ anh nghiêm lắm, nào bé con, tối đây với anh...”

Một giọt nước mắt lăn dài, thì ra là vậy...thì ra cái hạnh phúc lâu nay chỉ là ảo tưởng...thì ra nàng giảng viên có cuộc sống viên mãn tới giờ, là nhờ ba mẹ chồng nghiêm?

Tự cười chính bản thân mình, cố nén nhẹn, mặc xác lão ta làm gì thì làm. Cố nhẹn thôi, anh cáo già lắm ư? Được, lần này xem chổi cãi ra sao, kết thúc đêm nay, nhất định ai đi đường ấy...

Chiếc lưỡi kia lần mò trên dưới, mọi khi, hành động ấy thật lãng mạn, giờ đây, nàng chỉ thấy kinh tởm.

Từng cú rướn người của đức lang quân, mà trong đầu anh ta đang nghĩ là với một em người mẫu xinh đẹp, khiến nàng ghê sợ.

Nước mắt nàng cứ chảy, cố nén, cố nén...trong đầu chỉ duy nhất một suy nghĩ, sau trận mây mưa này, cả hai sẽ ra tòa, lòng nàng đau thắt...

Nếu không có việc này, sao đo được lòng người?

Rút ra khỏi người con gái phía dưới, Minh nửa nói nửa cười:

-”Sao, đang tính viết đơn ly dị như thế nào hả, nàng giảng viên ưu tú – con thỏ khốn nạn?”

Nàng sốc!

-”Anh...Minh...anh...biết từ bao giờ?”

-”Dạo này cũng gớm thật, dám trêu cả chồng, thường ngày vợ mình hiền lành ngây ngốc, ai dè cũng có ngày...haha”

-”Làm sao mà anh biết???”

Minh cười sung sướng:

-”Chiều ông xã lần nữa thì ông xã nói cho bà xã...”

Nàng bị chơi lại, tức, nhưng vì tò mò nên đành làm theo...

Vừa thờ dốc, chồng nàng vừa nói:

-”Thứ nhất, người mẫu người ta chân dài, còn nàng thì chân ngắn lắm. Lần sau kiếm con nào chân ngắn nhé! Thứ hai, xịt nhiều nước hoa lên, cái mùi này, trong hàng trăm người tôi cũng nhận ra...”

Chàng cười ha ha, nàng xấu hổ tới đỏ mặt, có một chuyện chàng chẳng nói ra, nhất cử nhất động của nàng, từ lâu chàng đều cho người theo dõi, cái việc này, chàng ta đã biết từ lâu rồi!!

.....

Tường thuật câu chuyện diễn ra ở phòng Vịt Ngan.

Tất nhiên, Ngan thì ranh hơn Thỏ, cho nên nàng ta dùng hẳn lọ Miss Dior nguy trang.

Đã thế, đáng nàng ta còn chẳng khác đáng người mẫu là mấy.

Quan trọng nhất, Việt không cho người theo dõi vợ, kể cả là có thì nàng ta cũng biết, khôn lắmXXX.

Khổ thân Vịt.

Đèn tắt.

Người mẫu không nói không rằng, bỏ lên người hẳn làm loạn, nghệ thuật, là loi rất đúng tiêu chuẩn!

Sức nóng của rượu loại mạnh, sức quyến rũ của sắc, sức mạnh nam tính, ba thứ này kết hợp, người đàn ông nào chịu được???

Cũng may, trên đời còn có loại sức mạnh lớn hơn thế, sức mạnh của tình yêu!!!

Người ngòm mệt rã rời, mà hẳn dùng tay hất con sâu trên người mình, lớn giọng:

-”Tránh ra...”

Con sâu hơi mỉm cười, nhưng vẫn cố gắng, nhả mật ngọt:

-”Anh yêu, chiều em một đêm đi mà...ken bon thế...”

Tất nhiên là giọng nói cũng đã thay đổi, hẳn dứt khoát:

-”Tránh ra, tôi có vợ rồi...”

-”Làm gì mà phải thế, trời không biết, đất không biết, đêm nay chỉ có mình em với anh vui vẻ thôi...”

Đoạn, nàng mân mê trên mặt, lại từ từ xuống dưới:

-”Anh xem, người anh nóng sắp không chịu được rồi, đừng cố nữa anh...”

-”CÚT”

Nàng sững, càng ngày càng phản kích, được thể nhào tới, hôn thắm thiết lên môi hẳn.

Hắn lúc đầu kháng cự, nhưng sao cái vị ngọt này nó quen tới thế?

Nàng càng hôn, hẳn càng thấy quen thuộc lạ lùng!

Bất giác, hẳn đưa tay mân mê trên chiếc lưng trần, cái vết nho nhỏ lồi lên cũng quen.

Giật mình, nhanh chóng nắm lấy bàn tay, đất trời, bàn tay gầy gầy thon thon xương xương này, chỉ có thể là của một người!!!

Phát hiện mình bị chơi, hẳn cay cú.

Nhất định, nhất định phải lật ngửa lại ván bài. Hẳn hắng giọng:

-”Được thôi em, nhưng bật đèn lên, mang máy quay tới đây!”

Nàng hơi thất vọng

-”Sao cần mang máy quay hả anh?”

Mẹ kiếp, giả giọng như thật, hẳn tưởng mình đã thấu hiểu hết vợ mình rồi cơ, ai ngờ, còn nhiều điều mới mẻ nha!!!

-”Anh phải quay về cho vợ anh xem...”

-”Ặc, người ta làm tình phải giấu phải điểm, sao anh ngốc vậy?”

Hắn thờ dài, nàng nghĩ ngợi, khuôn mặt thoáng buồn với suy luận của mình:

-”Em đoán không nhầm, anh chán vợ rồi hả, nên muốn dùng cách này li dị?”

Những ngón tay kia vẫn không ngừng trêu chọc nơi nam tính, hắn điên, nhưng cố nén, lại thờ dài. . .

-”Không phải, anh muốn dùng cách này khiến cô ấy hận anh, mà quên anh đi. . .muốn cô ấy có cuộc sống hạnh phúc. . .”

Bắt đầu nghĩ ngợi, tên này, có gì giấu nàng ư? Không giữ được bình tĩnh, nàng hỏi:

-”Làm sao mà phải để vợ mình quên mình? Anh kì quá. . .”

-”Haizz, lần trước anh có gặp tai nạn, sau đó có biến chứng, hôm nọ đi khám bác sĩ, bảo không sống được bao lâu nữa, anh sợ cô ấy không chịu nổi cú sốc này, thôi thì cứ để cô ấy nghĩ anh phản bội cô ấy còn hơn. . .”

Viết ăn một phát tát. Lan giận tím mặt tím mày.

-”Mẹ kiếp, anh là thằng khốn nạn!”

-”Chó chết này!”

Chửi bới xong, ngồi khóc hu hu.

Hắn cười sung sướng.

-”Lần sau đừng lừa anh nữa, bé còn non và xanh lắm!!!”

-”Anh. . .anh. . .”

-”Đùa đấy, chết thể ẻo nào được!”

Nàng giận, điên, uất, mà tội là mình gây chuyện, chẳng thể nào mà ăn vạ được.

-”Đến đây em bé, lúc này còn hào hứng giao hoạt lắm cơ mà!!!”

-”Quên đi!”

Chưa kịp chạy đã bị ai đó kéo lại, ăn thịt không thương tiếc.

...

Sáng hôm sau, hai nàng gặp nhau, mặt nàng nào nàng đó méo xệch!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 71: Ngoại truyện 2: Làm vợ ghen

Chưa bao giờ nàng ghen vì hắn cả.

Thật bức bối mà!

Nhất định, nhất định phải làm nàng ghen một lần, rồi bắt hắn trả giá như nào, hắn cũng chịu.

Nghĩ là làm, hắn giao toàn bộ mọi việc cho Cẩm.

Sáng ở công ty, nghĩ tối về nhà vẫn còn cười sung sướng!

Kiểu này nàng không điên mới lạ!

Ra khỏi xe, đường hoang đi lên nhà, không một tiếng động.

Căn nhà lạnh toát, không khí u ám. Tất nhiên hấn rất muốn thấy nàng ghen, nhưng không vì thế mà sơ suất, vẫn có người bảo vệ ngoài cổng, chúng nói nàng chưa hề rời khỏi nhà!

Chắc chắn nàng ở trên phòng rồi!

Mở cửa nhẹ nhẹ, Việt tưởng như tim mình bị ai đó đâm một phát rất mạnh.

Mảnh thủy tinh bắn tung tóe...

Những viên thuốc trắng rơi đầy sàn.

Bức thư ngắn gọn cùng nét chữ run run đã nhoe đi: ‘Việt, vợ biết trái tim chồng đã không còn chỗ chứa cho vợ, tạm biệt!’

Nàng nằm đó, hơi thở yếu ớt.

Hấn phát hoảng, xóc vợ dậy, chạy thật nhanh ra xe.

Nàng mơ màng mở mắt, ngón tay run run vuốt ve khuôn mặt hấn:

- ‘Là anh sao? Em đang mơ hay thật?’

- ‘Thật, để anh đưa em đi bệnh viện, anh xin lỗi, vợ ơi... sẽ không sao đâu...’

- ‘Không cần, anh đã có người khác, em cũng không muốn sống nữa...’

Nàng thì thào.

- ‘Không phải đâu, anh xin vợ, anh đùa thôi, tại anh muốn vợ ghen, anh thật ngu xuẩn...’

Nàng cười hiền hòa, thêm thiếp.

Hấn khóc.

Hấn sợ.

Thật may, tới bệnh viện, bác sĩ khám, nói không cần rửa ruột, nếu thực sự bệnh nhân uống thuốc ngủ thì chỉ là lượng rất ít, ngủ lúc sẽ dậy.

Hấn như trút được gánh nặng, từ đó không bao giờ dám làm vợ ghen nữa!!!

.....

Chuyện ban sáng...

Cầm tập ảnh nóng của chồng trên tay, nàng ghen, ức tới tận cổ.

- ‘Mẹ cha nhà nó, Cầm, chú nói cho chị, con này là con nào, con nào mà dám láo thế...’

- ‘Chị, chị bình tĩnh, cái này như hai bên tự nguyện ý sao ý...’

- ‘Đàn ông thích hoa thơm cỏ lạ chị xử sau, nhưng con nào to gan đi phá hạnh phúc gia đình người khác hả, mày điều tra ngay cho chị...’

- ‘Nhờ cô ta không biết đại ca có gia đình rồi thì sao ạ, theo em chỉ cần tra anh cả thôi ạ’

- ‘Ồ hay cái chú này, sao chú bênh nó thế...’

- ‘Em... em...’

- ‘Tao nhất định tự tay cho nó một bài học, dám động vào tấm thân trong sạch của chồng bà, mẹ, giết không tha...’

Đúng là chị cả, cá tính ngang ngược không kém anh cả! Cầm lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Biết thế hấn đã chọn xử con người mẫu nào ghép cho lành. Mà sợ chị không tin, đành phải lấy mặt con bé đang quen.

Giờ hấn không làm thì chị ắt sẽ sai người khác làm.

Mà giờ báo đại ca thì ăn đập là chắc.

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn cách khai thật với chị.

Chị cả nghe xong, khẽ nhếch môi cười, ra lệnh:

– “Được rồi, chú về đi, chị hứa chuyện này không liên quan tới chú, coi như chị bị lừa đi.”

Đoạn, nàng sai người đi mua thuốc ngủ.

Tối gần giờ chồng yêu đi làm về, rắc rắc ra nhà, rồi đập vỡ chiếc cốc, viết lá thư tuyệt mệnh, chấm chấm vài giọt nước làm nhòe mực!

Xong xuôi, để xoa tóc một cách phờ phạc, mệt mỏi, rồi nuốt một viên thuốc, đợi địch!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 72: Ngoại truyện 3: Gà con ~Lan~

Cuộc sống của chúng tôi trôi qua vẫn nhẹ nhàng như vậy.

Trâm Anh nghe nói lấy chồng bên Mỹ, không về nhà nữa, tôi rất ít gặp cô ấy.

Hai và Út Linh cưới nhau, Út Linh luôn miệng nói, em ấy chỉ cưới Hai vì cái giống trong bụng, nhưng tôi thấy nụ cười mãn nguyện trên môi Út khi nhìn Hai.

Việt đã nói hết sự thật cho Tuyết Nhi, ba anh ấy nhiều năm nay đã giao hết công ty cho Hoàng Tú rồi biệt tăm ở nước ngoài, thực sự thì ba anh để lại tài sản một nửa cho anh, một nửa cho Tú.

Nỗi hận trong lòng anh ấy, tôi biết từ lâu đã không còn. Tuyết Nhi lên làm tổng giám đốc của Golden Face, lo toan mọi việc lớn nhỏ.

Đại Bàng Đen, xưa nay vẫn do Hai quản.

Việc cần thiết anh mới ra mặt, nhưng dạo này anh ấy lười, cũng không ham hồ dự án lớn, nên hầu hết thời gian anh đều ở nhà!

Ở nhà làm gì?

Còn làm gì nữa? Xây dựng chứ sao!

Ngôi biệt thự chúng tôi đang ở kiến trúc kiên cố, nên xây thêm thì mất đẹp, Việt lại muốn có không gian rộng lớn cho con. Vì vậy, không còn cách nào khác, chúng tôi phải cho người vượt cái ao sau nhà.

Một nửa ao, anh xây một cái hồ cá nhỏ, và một đầm thả sen.

Một nửa ao, đủ xây cho con cái một thế giới riêng.

Gần năm tháng thi công, chỉ có anh và thợ, tự tay anh ấy chọn sơn, gạch, đồ đạc, và khôn nạn nhất, là không cho tôi tham dự một cái gì hết, lấy lý do tôi mang bầu chứ... à mà quên mất, tôi đang có bầu, là một bé trai.

Tôi nghĩ anh muốn tôi bất ngờ thì đúng hơn.

Hôm đó, là ngày khánh thành, anh cầm tay tôi, dẫn vào khu của các con.

Tôi đi hết từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác!

Bốn tầng, tổng cộng chia chín phòng nhỏ, một phòng lớn. Phòng to nhất ấy anh đặt tên là phòng Gia Đình. Anh nói, mai sau chúng tôi sẽ cùng nhau chơi bời ở đó,

Khu của các con với biệt thự của vợ chồng tôi cũng được nối thông bằng đường đi gần rất nhiều những con thú bằng sứ trong các bộ phim hoạt hình.

Mỗi phòng nhỏ một phong cách, trông rất ngộ nghĩnh, trời ạ, chồng tôi xây cho con tôi, sao tôi nhìn mà nước mắt rom róm. Tôi cố ý nói tránh:

-”Anh xây không sợ thừa à, làm gì mà nhiều con tới thế?”

-”Cứ xây đấy, ít thì cho mỗi đứa vài phòng!”

Tôi dựa vào vai anh, nhìn ngắm công trình mồ hôi nước mắt, mỉm cười:

-”Lẽ ra chồng nên làm kiến trúc sư!”

Anh sượng:

-”Vợ đánh giá chuẩn đấy!!!”

.....

Tôi nói ghét đề ở bệnh viện.

Tôi ghét mùi ở bệnh viện, vả lại, tôi lạc gia đình bao nhiêu năm, cũng vì họ không cẩn thận trong công tác coi chừng trẻ sơ sinh.

Bởi vậy, tôi ám ảnh, tôi rất sợ nếu nghĩ con mình cũng như mình.

Là tôi tâm sự vậy thôi, không ngờ anh tâm lý tới mức, bố trí đầy đủ trang thiết bị ở nhà, thuê những bác sĩ giỏi nhất.

Hôm đó là một buổi sáng mùa thu...

Tôi đau tới chết đi sống lại, chửi bới loạn xạ.

Cũng may, anh luôn bên tôi.

Tôi thở gấp, anh cũng thở theo tôi, tôi mắng, anh đỡ lời, tôi cào cào, anh chịu đựng. Có anh, cảm giác thực sự yên lòng!

Khi nghe tiếng bé khóc, tôi mừng tới rơi nước mắt, anh thì gục vào vai tôi, thở hổn hển:

-”Anh mệt quá vợ ơi!”

Cái lão này, tôi đề chứ anh đề hả?

Vậy đấy, vậy mà sau này, lần nào cũng thế, lần nào cũng là vợ khóc, chồng kêu mệt... Đúng là đồ con Vịt!

....

Bé đầu tiên có tên ở nhà là Gà. Gà con là một cậu bé rất kháu khỉnh, đáng yêu.

Tôi chưa từng thấy đứa nào khéo mồm khéo miệng như thế!

Lèo mép gấp mấy lần ba nó!

Cũng chỉ vì lèo mép và thân với mẹ quá, nên bị thằng ba ích kỉ tổng xuống ở nhà dưới cùng vú nuôi khi mới hơn một tuổi.

Nó cũng khôn, lúc chồng tôi ở nhà, rất khuất phục, ngoan ngoãn. Cứ khi nào anh đi làm, là lưng chừng lưng chừng bò lên nhà trên với tôi.

Có lúc tôi tiễn chồng đi làm, quay lại thấy con mình bé tí, trốn vú nuôi, cố gắng bò lên những bậc cầu thang tìm mẹ mà rớt nước mắt. Tôi bế cu cậu, mang lên phòng yêu chiều!

Gặp mẹ là cậu thom hết chỗ này tới chỗ kia, thậm chí cái chỗ chứa sữa cũng đòi sờ. Nếu ba cậu ta mà biết chắc cậu ta ăn đòn sớm, nhưng mặc kệ, mẹ cậu ta – là tôi đây, thương cậu ta, thế là đủ!!!

Tiếc là cái kim trong bọc lâu ngày cũng bị lòi ra.

Trăm lần hành sự thành công, cũng có lần thất bại. Hôm đó, ông chồng để quên tập tài liệu ở nhà, vào thấy thằng con quý tử đang vụng trộm, mắt lừ lừ, chẳng nói chẳng rằng, xách cổ tổng thẳng.

Mẹ con chúng tôi nhìn nhau, đau khổ vô cùng.

Nói về cách dạy con, tôi luôn muốn trong nhà một người cương, một người nhu, và tôi chọn là người nhu, vì vậy, khi anh xử lý hay ra lệnh cho con cái, tôi không bao giờ can thiệp, tôi muốn anh có cái uy, như thế mai sau trẻ mới không làm loạn.

Khi Gà con xuống hẳn nhà dưới, tôi mới cần nhàn:

-”Anh hơi quá đáng rồi, con còn nhỏ... lại không có người chơi, nó buồn...”

Anh cười tinh ranh:

-”Ừ, anh cũng đang định bàn với em, sản xuất thêm đĩa nữa, để nó đỡ cô đơn mà lên làm phiên vợ anh...”

-”Ý em... ý em không phải là thế...”

Chưa kịp nói hết câu thì đã bị lão ăn gọn. Trước ông chồng đẹp trai phong độ thế này, tôi làm gì có bản lĩnh mà chống đỡ, đành để ông thích làm gì thì làm thôi, hix! Thôi thì, đành nào Gà con cũng cần có em mừ, một công đôi việc!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 73: Ngoại truyện 4: Gia đình khó khăn ~ Việt ~

Năm tháng qua đi, chúng tôi giờ đã là một đại gia đình!

5h chiều.

Tôi và vợ ngồi chơi trong phòng Gia Đình!

Tôi chơi xếp hình với thằng Ếch, còn vợ tôi cho con Nhái ăn.

Mấy đứa lớn hơn còn đi học.

Tiếng cửa mở... cộng tiếng hét chói tai:

-”BA MẸ... chúng con đã về!”

Đây là cặp sinh đôi của bọn tôi, Cún và Mèo, năm nay vừa vào lớp một. Bọn chúng luôn ồn ào như vậy, theo thông lệ thì khi về nhà, thằng Cún sẽ xả vào lòng vợ tôi, còn con Mèo chắc chắn sẽ quấn tôi, trẻ con mà...

Lạ rằng hôm nay, vừa mới mở cửa phòng, hai đứa tranh nhau vợ tôi, tranh nhau ôm ấp, hôn hít.

Kẻ làm cha như tôi có chút chạnh lòng.

Một lúc, con Mèo òa khóc.

-”Mẹ ơi, Mèo con thương mẹ lắm...”

-”Cún cũng thương mẹ nhất trên đời... mẹ ơi mẹ có mệt không?”

-”Mẹ ơi... mẹ ơi...”

-”Mẹ ơi để con cho em Nhái ăn cho, mẹ nghỉ đi...”

Vợ tôi cũng sốc không kém, liếc nhìn tôi, rồi lại cúi xuống, nhẹ nhàng hỏi bọn chúng:

-”Hôm nay Cún Mèo đi học vui không con? Con đi bộ về hay chú Cẩm đón?”

-”Chú... chú tới trường đón bọn con, nhưng bọn con đi bộ từ ngõ vào mẹ ạ!”

-”Vui lắm mẹ ạ, cô giáo dặn phải thương mẹ...”

Thằng Cún cướp lời:

-”Cô giáo nói mẹ vất vả, bọn con thương mẹ lắm...”

Thầm nghĩ cô giáo này cũng tốt thật đấy, nhưng cô đã dạy mẹ vất vả sao không dạy luôn bọn chúng ba chúng cũng vất vả lắm chứ?

-”Mẹ, mẹ... cô giáo nói tiền học thêm tháng sau miễn cho con và anh Cún...”

Tôi bé thằng Éch lại gần “đám đông”, ân cần hỏi:

-”Sao cô lại miễn cho các con?”

-”Vì cô bảo gia đình mình khó khăn ạ!”

Bọn chúng trả lời rất hồn nhiên, mắt vẫn dán vào vợ tôi, coi như sự xuất hiện của tôi chỉ là hạt cát bụi trên sa mạc,...thiên vị quá đáng rồi nha!!!

Vợ tôi bế Mèo vào lòng, ân cần hỏi:

-”Sao cô nghĩ nhà mình khó khăn?”

-”Con không biết!”

-”Thế cô có hỏi gì con?”

-”À, cô giáo hỏi vài câu về nhà mình...”

-”Câu gì, con kể mẹ nghe xem...”

-”Cô bảo ngoài Cún Mèo ra nhà mình có mấy chị em?”

Tôi sốt ruột, hỏi con trả lời sao, nó đáp:

-”Con trả lời còn 4 người nữa, ba mẹ có tất cả 6 con...đúng không mẹ?”

-”Đúng, giỏi lắm...”

-”Cô còn hỏi ba mẹ làm nghề gì, để cô điền vào sổ liên lạc...”

-”Cún Mèo có biết ba mẹ làm nghề gì không?”

Vợ tôi hỏi các bé.

-”Có chứ, con bảo cô mẹ em bán bánh...còn ba...còn ba...”

Thấy nó ấp úng, tôi hơi bực, chả nhẽ con mình nó không biết cả nghề của mình ư...

-”NÓI MAU”

-”Anh cứ bình tĩnh nào, thế con nói ba làm nghề gì?”

-”Con bảo...không phải con, anh Cún bảo ba chỉ ngồi nhà chơi máy tính, không đi làm...mà con thấy đúng mà...”

Ặc? Con mới cái!

-”Xong cô giáo còn bảo về phải thương mẹ, mẹ làm việc vất vả lắm...mẹ mệt nhọc nhưng vẫn cho chúng con cuộc sống ấm no”

Phải nói, giờ phút này, hận, giận, ức, khí nóng phùng phùng...Vậy là, trong mắt cô giáo và bạn bè của Cún Mèo, vợ tôi biến thành người phụ nữ kham khổ vừa bán bánh, vừa nuôi 6 đứa con và chồng.

Còn tôi, đường đường là đấng nam nhi, ăn bám vợ?

Gia đình chúng tôi thế thì ai mà không nghĩ là hoàn cảnh cơ chứ?

Dường như cảm nhận được sự ức chế của chồng, vợ tôi thủ thỉ:

-”Ặc, các con nhầm rồi, nhà mình cũng không khó khăn, các con có nhà ở, thức ăn ngon, quần áo đẹp là nhờ ơn ba làm việc vất vả kiếm tiền, tất cả là nhờ ba hiểu không, MAU QUAY RA ÔM CẢM ƠN BA NHANH!”

Gớm, đúng là vợ mình, một câu nói xoay chuyển thế sự, một câu nói khiến tôi ấm hết cả lòng.

Bọn chúng lại sấn vào tôi, rồi rít yêu thương, thằng Cún vẫn còn thắc mắc, nó hỏi:

-”Ba ơi thế ba làm nghề gì đấy ba?”

Vừa hay, Gà và Ngỗng đi học về, tôi quay sang thử hỏi các con:

-”Có ai biết ba làm nghề gì không?”

Bọn chúng ó người, con Ngỗng nhanh nhẩu:

-”Con biết, con biết...”

Cuối cùng cũng có một đứa có hiểu, haizz...

-”Hôm nọ nghe chú Hai nói ba là...là gì ý nhi...là...là...đúng rồi...ba là Chúa Tể, ba là Chúa Tể phải không ba?”

Vợ tôi nhìn tôi, đôi mắt nàng đầy ngạc nhiên sững sốt. Phải nói, tôi còn sững sốt hơn.

Thằng Ếch nhảy phổng lên.

-”A, em biết rồi, ba là Chúa Tể của những chiếc nhẫn...”

Bọn còn lại mặt ngơ mây ngáo, nhìn tôi bằng ánh mắt kính nể, vợ tôi mặt đỏ như cà chua, hiệu ứng muốn cười mà phải nhịn đấy mà!!!

-”Ba, ba ban con ít sức mạnh đi ba...”

-”Ba, ba biết phép thuật không?”

-”Chúng mày ngu, ba làm Chúa Tể Hội Đồng Quản Trị, không phải Chúa Tể của những chiếc nhẫn...”

-”Ai bao anh thế?”

-”Ba, ba nói xem ba là gì? Chúa Tể Hội Đồng Quản Trị có oai hơn Chúa Tể của những chiếc nhẫn không ba? Ba có sức mạnh không?”

....

Bọn trẻ riu rít tít mù!

....

Tôi tới méo cả mặt, cũng may, sau khi chạy vào nhà vệ sinh cười sượng, vợ tôi cũng quay ra, phân tích:

-”Ba không phải Chúa Tể, ba là Chủ Tịch- Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị, hiểu không con?

-”Chủ Tịch là gì hả mẹ?”

Xem ra giải thích cho bọn oắt con hiểu quả khó khăn, vợ tôi đành đổi hướng:

-”Thôi, khi nào có ai hỏi, thì trả lời ba là Doanh Nhân cũng được...”

-”Doanh Nhân là gì hả mẹ?”

-”Là kinh doanh con ạ!”

-”Kinh doanh là gì ạ?”

....

Một người, tôi cũng nản.

-”Mày muốn nói ba là chi thì nói, nhưng nhớ bảo ba là tiềm lực kinh tế chính của gia đình là được...”

-”Tiềm lực kinh tế là gì hả ba?”

Mệt, oái, nản...cuối cùng tôi và vợ thống nhất ai hỏi thì chúng sẽ nói ba chúng bán hàng, mẹ chúng bán bánh, nhà bọn con không khó khăn. Có lẽ, một ngày trong tương lai, chúng ắt tự biết!

Buổi tối, sau khi cho con Nhái đi ngủ, tôi lên phòng, vợ tôi đã nằm sẵn trên giường, là loi là lướt trong chiếc áo ngủ mỏng manh...máu nóng trong người tôi cứ gọi là hầm hập, cho tới khi nàng gọi:

-”Hồi Chúa Tể của những chiếc nhẫn, chàng hãy tới đây...Hãy đem cho em một chút sức mạnh đi nào!!!”

...

Vậy đây, tôi bây giờ không chỉ là Vịt, mà còn là Chúa Tể của những chiếc nhẫn! Oai v~!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 74: Ngoại truyện 5: Ba mẹ vào bệnh viện ~ Éch ~

Ba tôi nói từ tuần trước rồi, ba phải đi công tác ngoại tỉnh hai ngày.

Mọi lần ba đi mẹ hay cầu nhàu lắm cơ, nhưng lần này mẹ chỉ gật đầu.

Xong, sáng nay ba đi, một lúc mẹ dọn đồ vú nuôi cái gì đó, rồi cũng đi mất!

Cả nhà anh chị đi học hết, chỉ còn tôi và em Nhái!

Chúng tôi đang chơi cùng vú nuôi thì dì Linh cùng bác Uyên tới chơi.

Dì và bác cùng đồng thanh hỏi tôi.

-”Mẹ con đâu?”-”Ba con đâu?”

Tôi ngơ ngác, sau cũng lễ phép trả lời:

-”Dạ, ba con đi công tác, mẹ con...mẹ con...”

Tôi chẳng biết mẹ đi đâu nữa, bác Uyên bảo dì:

-”Chị phải vào đây gấp, nghe Lan nói, nó có một cái u lành ở lưng, lâu rồi, cũng không nguy hiểm nên nó sẽ tự đi cắt, có lẽ không nói với Việt, nhưng chị vẫn lo...”

Dì tôi sốc nặng.

-”Trời đất, em cũng vừa nghe Hai nói, đại ca cũng đi làm tiểu phẫu nhỏ với vết sẹo ở chân do lần trước tai nạn để lại, vì nhỏ thôi nên cũng không nói cho chị cả...”

-”Hả, vợ chồng nhà này...thế Việt nó làm ở đâu em?”

-”Ở bệnh viện Đại Cường chị ạ!”

-”Ặc, con Lan cũng làm ở đó, vợ chồng nhà này, hâm rồi!”

Dì và bác nói gì đó, sau đó cho tôi và em Nhái theo.

Tới nơi, chúng tôi vào phòng thăm ba trước, con Nhái thấy ba mặc áo quần bệnh viện thì khóc lóc, ba tôi bế nó lên an ủi:

-”Ngoan nào, chỉ là tiểu phẫu thôi, ba vào tý rồi ra ngay mà...”

Đoạn, ba tôi dặn mọi người đừng nói gì với mẹ.

Sau, sợ con Nhái không giữ mồm giữ miệng, chỉ tôi và bác vào thăm mẹ, dì Linh ôm Nhái đi chơi.

Thấy mẹ tôi nằm, chuẩn bị đợi bác sĩ đưa vào phòng, tôi sợ lắm, mẹ tôi xoa đầu tôi, bảo không sao, rồi dặn bác, đừng nói ba biết.

Lúc ba mẹ tôi trong phòng, tôi thấy dì và bác bàn gì đó ngoài cửa.

Khi ba mẹ tôi phẫu thuật xong, hai người ngủ, tôi và Nhái gọi mãi, chẳng ai dậy trả lời, chúng tôi gào ầm cả bệnh viện, dì tôi bảo:

-”Không sao, ba mẹ tiêm thuốc mê, tỳ mới tỉnh”

Di bác đưa ba mẹ tôi vào cùng một phòng, chúng tôi ngồi chơi đồ hàng ở ngoài cửa, nghe lời dặn, bao giờ ba mẹ dậy mới được vào, phải để yên ba mẹ nghỉ ngơi!!!

Nghe thấy tiếng động, tôi khẽ mở cửa, ngó trộm bên trong.

Cả ba mẹ tôi cùng đã tỉnh, câu đầu tiên của hai người là đồng thanh:

-”Bố nó làm gì ở đây?” -”Mẹ nó làm gì ở đây?”

Sau đó, ba mẹ tôi nhìn nhau một lúc, rồi cùng sững lại, tiếp tục đồng thanh:

-”Anh, anh dám giấu tôi...” -”Cô, cô dám giấu tôi...”

-”Khốn khiếp...” -”Mẹ kiếp...”

Sau rồi, chưa kịp để ba tôi nói gì, mẹ tôi đã dành thế chủ động, bù lu bù loa, khóc lóc thảm thiết.

Ba tôi lép vế, xót vợ, đành nhảy sang giường mẹ tôi, nhẹ giọng an ủi:

-”Thôi mà, mẹ nó ngoan nào, anh có làm sao đâu, anh chỉ làm tiểu phẫu nhỏ với vết sẹo ở chân thôi, trông cho đẹp trai ý mà, cho vợ ngày càng yêu, có thể nói là đi phẫu thuật thẩm mỹ đấy!!! Không lo không lo...”

Mẹ tôi vẫn nức nở:

-”Thế sao còn giấu, không có gì đáng lo sao phải giấu...”

-”Thì anh lo mình và các con, có tỳ lại cuống lên, anh vào bệnh viện tỳ rồi về...”

-”Anh bảo việc gì cũng phải bàn với nhau, sao anh, anh thật...”

Ba tôi bắt đầu nghiêm mặt, ánh mắt có phần cứng tức giận lắm, mẹ tôi biết điều, nín nọt:

-”À, em cái u lành ở lưng ý, em đi cắt...cũng chỉ là tiểu phẫu thôi”

Ba tôi nhảy dựng:

-”Khốn khiếp, cả một cái u đấy, cô làm như đi chợ không bằng, nhờ làm sao thì sao, nhờ người ta khám nhầm, là u ác tính thì sao, cắt đi nguy hiểm chết, rồi nhờ phẫu thuật sơ sảy, nhiễm trùng thì sao, rồi ngộ nhờ bác sĩ tiêm nhầm thuốc...lúc đó tôi phải làm sao...”

Ba tôi vừa tưởng tượng, mắt đã rom róm, mẹ tôi không những không thương, còn hét toáng:

-”Cái này tôi phải hỏi anh mới đúng đấy!”

Đoạn, ba mẹ tôi mỗi người quay một góc.

Tầm nửa tiếng sau, mẹ tôi khó chịu, quát:

-”Về giường của anh đi!”

Ba tôi cúi:

-”Tôi đau chân, cô thích thì sang đấy mà nằm”

Mẹ tôi đang định loạng quạng vùng sang, thế là trúng kế ba tôi rồi, tôi biết ngay mà, lại bị ba ôm gọn thế kia.

Ba tôi thơm mẹ tôi.

Ba tôi hôn vào miệng mẹ.

Ba tôi là đồ ích kỉ. Chúng tôi muốn hôn, đều phải đợi lúc ba không có nhà, nhiều lúc, tôi ghét ba.

Đang yên đang lành, thì con Nhái khóc oang oang, tôi ngó xuống, hóa ra nó cũng đang xem trộm như tôi.

Ba mẹ tôi giật mình, hai vị đại nhân truyền chúng tôi vào.

Mẹ tôi bế Nhái, nín nọt:

-”Sao lại đứng ngoài đây, bác đưa con tới à, sao lại khóc, mẹ thương...”

Nó mếu máo:

-”Ba ác độc...”

Ba tôi giật mình.

-”Sao ba lại ác độc, Nhái sao vậy?”

Nó vẫn kiên quyết, nhìn ba tôi đầy thù hận:

-”Ba nhé, ba nằng mẹ xong ba cởi áo mẹ, mẹ đang ốm mà ba cởi áo mẹ thế mẹ cảm lạnh thì sao? Huhu...”

Tôi bụm miệng cười, thực ra, lần đầu tiên, rình trộm ba mẹ tôi cũng có thắc mắc y như nó đấy, nhưng anh Gà con đã giải thích cho tôi hiểu.

Tôi đành làm đứa con ngoan, dỗ dành em:

-”Nhái, ngoan nào, ba cởi áo mẹ là ba yêu thương mẹ đấy!”

Chả hiểu sao cả ba mẹ tôi đều đỏ bừng mặt, tôi nói có gì sai à, chính anh tôi nói, ba làm vậy là thể hiện ba yêu mẹ mà!

Ba tôi đứng dậy, mỗi tay một đứa, xách chúng tôi quảng ra ngoài, khóa chặt cửa. Tôi thì thấy oan ức cực kì, còn con Nhái vẫn to mồm:

-”Ba, ba không được bắt nạt mẹ nữa...mẹ, mẹ đừng lo, con sẽ tìm người tới cứu mẹ...”

Một lúc sau, chú Cẩm tới đón chúng tôi về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 75: Ngoại truyện 6: Cắm trại ~ Cún ~

Lại một mùa hè tới.

Mùa hè là mùa tôi thích nhất, bởi gia đình chúng tôi sẽ lên Lạc Tâm ở.

Tôi thích nhất là tiết mục cắm trại dưới chân núi, năm nào cũng vậy, đó là ba ngày tuyệt nhất.

Nói là cắm trại cho oai thôi chứ ba tôi toàn mua lều người ta làm sẵn mà, chắt ở nhà kho. Đứa nào thích cắm bao nhiêu trại thì tự vác ra mà lắp.

Năm nào thì ba mẹ tôi cũng chung một trại lớn.

Mỗi năm đội hình trại của tụi tôi lại một khác, năm nay cụ thể là.

Mình anh Gà hai lều, một cho anh, một cho con chó của anh.

Nhái ở trại với chị Ngỗng.

Thằng Éch ở một mình.

Tôi thì ở với con Mèo.

Chúng tôi thường đốt một đồng lửa lớn. Bên cạnh để rất nhiều que to và một thùng xốp, mẹ tôi chuẩn bị rất nhiều đồ như gà, cá, tôm, thịt các loại..., cũng tắm ướp gia vị sẵn sàng.

Đứa nào ăn gì, tự túc cắm đồ vào que rồi nướng.

Như thổ dân da đỏ vậy, ấy thế mà chúng tôi đều rất thích, hằng năm đều mong tới ngày này.

Ăn xong, chúng tôi thích chơi gì thì chơi, hè thì ba mẹ cho chúng tôi thoải mái, không quản.

Ba mẹ tôi thường đi dạo, mà quên không nói, mẹ tôi đang có bầu, đây sẽ là thành viên thứ chín của gia đình tôi, dù trai hay gái, ba mẹ tôi đều đã quyết định đặt tên là Ỉn.

Chúng tôi tụ tập ở trại anh Gà, chơi Tấn, được ba mẹ huấn luyện từ bé, nên chúng tôi đùa nào cũng rất hoành tráng, rất máu ăn thua, không phân biệt tuổi tác.

Tự nhiên, có tiếng động từ lều ba mẹ, cũng quên không nói, so với chơi bài, chúng tôi còn thích hóng hớt ba mẹ hơn nhiều.

Bình đoàn đang định tập kích thì bất gặp mẹ vùng vằng bỏ ra, thấy chúng tôi, mẹ hỏi:

- "Đứa nào hôm nay cho mẹ ngủ cùng!"

Cả sáu cánh tay dơ lên.

Mẹ tôi mỉm cười, ngay lúc đó, ba tôi ra, nạt:

- "Đứa nào cho mẹ mày vào trại, cắt tiền tiêu vặt ba tháng..."

Mẹ tôi giận, nhưng không nói gì, tôi biết thừa, dù có thế nào, thì khi ba tôi ra uy hay nói chuyện với các con, mẹ tôi thường không lên tiếng; người ngoài nhìn vào còn tưởng ba tôi gia trưởng hống hách, sống lâu mới biết, ba tôi, cũng đáng thương lắm nha!!!

Khi ba tôi cất tiếng, chỉ còn bốn cánh tay dơ lên.

- "Đứa nào cho mẹ mày vào trại, cấm xem tivi hai tháng..."

Lần này chỉ còn hai đứa can đảm.

- "Đứa nào cho mẹ mày vào trại, cấm đọc truyện hai tháng..."

Còn duy nhất một cánh tay, của con Nhái, tất nhiên rồi, nó trẻ người non dạ, đâu đã cảm nhận được nỗi khổ khi không có tiền, tivi hay truyện???

Cuối cùng cũng thấy có đứa trung thành với mình, bất chấp tất cả, mẹ tôi sung sướng, tự nhiên tôi thấy xấu hổ quá!

Ba tôi chơi xấu:

- "Xem ra Nhái đồng ý nghĩa là Ngỗng cũng đồng ý nhì... vậy cứ thế mà làm..."

- "Không, không ba ơi, trại là của con lấp, con không đồng ý..."

Vậy là con Nhái bắt lực, mẹ tôi bực bội lườm ba tôi rồi bỏ đi!

Chúng tôi nhìn thấy mặt ba trừng trừng, không ai dám tiến bước.

Trở về lều, cùng cá cược.

Anh Gà nói:

- "15 phút, tao đặt 3 củ, đứa nào chơi thì vào"

Chị Ngỗng:

- "Được, 3 củ thì 3 củ, lần này căng, 30 phút"

Tôi và Mèo một cửa, thấy mặt ba méo xệch, tôi có linh cảm tốt, mỗi đứa góp triệu rưỡi.

- "Bọn em cá 10 phút"

- "Bọn mầy dờ à, thua là chắc"

Con Mèo tái mặt, nhưng tôi trấn an nó.

Thằng Ếch cũng chơi, nó đặt 20 phút, riêng con Nhái bé quá chỉ ngồi hóng hớt.

Bọn tôi im thin thít, hồi hộp chờ đợi.

11 phút 23 giây...

Ba tôi cầm áo khoác của mẹ, chạy vội ra khỏi trại.

Theo luật, 10 phút ăn.

Mặt anh chị em của tôi phải nói như đất nồi, còn trái tim tôi... như đang nhảy múa, tiền đâu, tiền đâu, về đây...

Chúng tôi vơ vét đồng polyme về trại, chưa chia vội, vì bây giờ, có trò hay hơn, một, hai, ba, bốn, năm, sáu... đủ số, bắt đầu tám bước ba.

Chẳng mấy chốc, ba tôi đã ra bờ biển, từ đằng sau khoác áo cho mẹ.

-"Eo lãng mạn thế!"

Chị Ngõng kêu.

-"Mày cứ như đi rình lần đầu ý, im đi!"

Anh Gà lên tiếng.

Không hiểu lần này tức như nào mà mẹ tôi dùng chiêu độc, không la hét, không mắng, ba làm gì thì kệ, im lặng.

Ba tôi sợ xanh mặt mèo.

Tất nhiên, mẹ tôi thế thôi, ba tôi mà cứ ôm ôm, hôn hôn, nịnh nịnh hồi lâu là hết giận mà, biện pháp này chúng tôi đều cùng áp dụng khi bị điểm kém – thành công trăm phần trăm nha!

Lâu lâu, cũng thấy mẹ dựa đầu vào vai ba, rồi lâu lâu, thấy ba tôi nhẹ nhàng bế mẹ về trại, chúng tôi hết trò xem, trở về chơi bài...

Đó là những mùa hè tuổi thơ tôi!

Tôi yêu gia đình tôi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 76: Ngoại truyện 7: Tết lại tới rồi ~ Gà ~

Tết lại tới rồi!

Tôi giống bác Minh tôi, năm vừa rồi, tôi tròn 15 tuổi, ba mẹ cho tôi xuất ngoại.

Tôi mới xa nhà được mấy tháng thôi, mà sao tôi ngỡ như mình đã đi vài năm vậy!

Lúc đi, cả đàn nhóc vẫy tay tạm biệt, ba mẹ rom róm, lúc đấy, tôi vì háo hức cái gọi là du học, nước Mỹ, đồ Tây... nên chẳng có cảm giác gì.

Bây giờ, mới thấm thía sự kinh khủng.

Mỗi lần ba mẹ gọi sang, đều hỏi Tết có về không, tôi vì sĩ diện, kêu chẳng nhớ nhà, cũng chẳng muốn về, bên này rất vui.

Hôm nay, xem trên mạng, thấy không khí Tết tấp nập quá, bạn bè để ảnh face cứ âm ỉm, lòng tôi bỗng trống trải.

Chẳng kịp nghĩ nhiều, cũng chẳng kịp khóc nhớ nhà, tôi đặt luôn vé máy bay về!

Trải qua nửa vòng trái đất, cuối cùng cũng đặt chân trên mảnh đất thân yêu, ngôi nhà này, ao cá này, những cái cây này, luống rau thơm mẹ tôi trồng kia... không hiểu sao mỗi tôi cay, mắt tôi đỏ, tôi là nam nhi cơ mà, nhưng mà, vẫn vậy đó!

Mẹ tôi nhìn thấy tôi, bất ngờ tôi nổi, đánh rơi cả rễ đậu xanh. So với mẹ các bạn, về tuổi tác, mẹ tôi khá trẻ, mới gần 35. So với tuổi, mẹ tôi còn trẻ hơn, tôi lại phát triển sớm, nên trông tôi và mẹ, không giống hai mẹ con cho lắm.

Chính vì thế, mỗi lần tôi và mẹ quá thân mật, ba tôi thường rất không thích!

Mẹ tôi khóc, làm tôi cũng khóc theo.

Ba và các em tôi thấy động, ủa ra...

Cả nhà chúng tôi, ôm nhau khóc khóc cười cười. Cái gia đình này, thật là!!!:X.

Đêm 29.

Nhà tôi chín người trải chiếu trên trần, cùng trông bánh chưng.

Đó là giây phút rất đầm ấm, rất hạnh phúc.

Bảy đứa chúng tôi cùng tranh nhau chui rúc vào cái chăn mỏng của ba mẹ, mỗi đứa giành một ít, ba mẹ ngồi giữa, cười, mặc bọn tôi.

Ở bên cạnh nhiều chăn lấm chừ, nhưng thế này, vui hơn nhiều!

Tôi hít một hơi, nghĩ ngợi xa xăm, tự dung sợ thời gian trôi, sợ cái ngày phải quay lại Mỹ.

Mà thôi, bỏ qua đi, tôi phải tận hưởng cái sung sướng trước mắt đây!

Tôi yêu gia đình tôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 77: 29 Tết

Tôi với tay, bỏ thêm củi vào bếp.

Nhìn vợ tôi và mấy đứa nhỏ ngủ rất ngon, vợ tôi dựa tôi, các con, có đứa dựa tôi, có đứa dựa nàng.

Ánh lửa bập bùng phản chiếu từng gương mặt, lòng tôi bỗng thấy ấm, ấm như ngọn lửa kia vậy.

Tôi hôn lên bờ môi đỏ mọng của vợ, tôi biết, tất cả ngọt ngào, bởi vì tôi có em!

Cảm ơn vợ! Anh yêu em! Kiếp sau lại kết duyên nhé!

~Lan~

Đêm 30

Cả nhà chúng tôi cùng đếm ngược đón giao thừa.

Tiếng pháo hoa cùng tiếng cười đùa, lúc nào cảm giác căn nhà cũng có thể nổ tung.

Khi thời khắc tới, chúng tôi nâng ly, và sau đó, anh luôn kéo tôi vào lòng, thân mật triu mến, tình cảm nóng bỏng.

Nhiều năm rồi, các con tôi cũng quen với cảnh như thế.

Thậm chí, càng lúc chúng càng hò hét cổ vũ anh, khiến tôi chỉ muốn đào lỗ.

Không thể chối cãi...tôi mãi nguyện!

Tôi đã từng nghĩ, không ai có số phận hẩm hiu như mình, nhưng tôi đã làm, đó âu chỉ là những thử thách nhỏ nhoi, để đưa tôi tới bến bờ hạnh phúc, tôi là người mẹ, người vợ, người phụ nữ may mắn nhất trên đời.

Tôi biết, tất cả, bởi vì tôi có anh!

Cảm ơn chồng! Em yêu anh!!! Kiếp sau lại kết duyên nhé!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Anh Chọn Ai? Siêu Mẫu Hay Osin?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.